ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

திருப்பாவை

மூலமும்

பெரிய ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

மூவாயிரப்படி வியாக்யாநமும்,

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆறாயிரப்படி வியாக்யாநமும்,

ஸத்தஸத்வம் [illegible]டாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்வாபதேச வியாக்யாநமும்,

வான மாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்த

ஸ்வாபதேச வியாக்யாநமும்,

மயிலை மாதவதாஸன் தொகுத்த

பல ஆராய்ச்சி அநுபந்தங்களும்.

மயிலை மாதவதாஸன் பதிப்பு.

" திருவருளகம் "
150, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை - 1.

ஜய௵ மார்கழிமீ ௧௨
16—12—1954

விலை ரூபா இரண்டரை
ரூ.

ஸ்ரீ

உரிமையுரை

மணலி முத்துக்ருஷ்ண முதலியார் வழித்தோன்றலும், சென்ன மல்லேச்வரர் சென்ன கேசவப் பெருமாள் தேவஸ்தானங்களின் பரம்பரை தர்மகர்த்தரும், மணலீ மாணவர் விடுதி கல்லூரி மாணவர் கிண்டி நகர் விடுதிகளின் ஸ்தாபகரும், திருவரங்கம் பெரிய கோயில் சந்த்ர புஷ்கரிணி வேத பாடசாலை தர்மகர்த்தரும், சென்னை கௌரவ மாஜிஸ்ட்ரேட்டும், எனது மாமனுரு மாகிய, பக்த சிகாமணி – ராவ்பஹதூர் – மணலி சரவண முதலியாரவர்கள் நினைவுக்குறியாகவும், அவர்களுடைய திருத்தம்பியார் மணலி கிருஷ்ணசாமி முதலியாரவர்கள் நினைவுக்குறியாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சன ப்ரவர்த்தக ராக எம்பெருமானார் காலத்திலிருந்து இற்றைவரை ஸேவை செய்யும் பெருமக்கள் பாத காணிக்கையாகவும் இச்சிறிய வெளியீட்டை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

கேசவன் தமர் திருவடித் தொண்டன்

மயிலை மாதவதாஸன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம :

பதிப்புரை

திருப்பாவை முப்பதும் செப்புதற் கென்றே திரு ஆடிப் பூரத்தில் ஜகத்துதித்த ஆண்டாள் திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு, திருப்பாவை மூலமும் நான்கு வியாக்யா நங்களும், கோதை பிறந்தவூர் கோவிந்தன் வாழுமூர், நான்மறைகள் ஓதுமூர் நல்லபத்தர் வாழுமூர் ஆகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் எனும் இந்த திவ்ய தேசத்தில், வடபெருங் கோயிலுடையான் திருமுற்றத்திலும், ஸ்ரீ ரங்கராஜன் கோதைப் பிராட்டியோடும், பெரிய திருவடியோடும் ஏக பீடத்தில் நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சி வழங்கும் திரு முற்றத்திலும், மார்கழி நீராடல் தொடங்கும் இந்நன்னு ளில் வெளியீடப் பெறுகின்றன. ஆறுயிரப்படி வியாக்யா னம் தமிழ் லிபியில் 1881-ம் ஆூ வெளியிடப்பட்டது. அடுத்த பதிப்பு, தமிழ் லிபியில் 73 ஆண்டுகள் சென்ற பின்பு, இன்றே வெளிவருகின்றது. மூவாயிரப்படி வியாக் யானம் 1937-ம் ஆூ கடைசியாக வெளிவந்தது. அதன் பிரதிகள் இப்போது விலைக்கு எங்கும் கிடைத்தில. வாந மாமலை ஜீயர் ஸ்வாபதேசம் தமிழ் லிபியில் இன்றே முதன் முதலாக வெளிவருகின்றது. (தெலுங்கு லிபியில் 1911-ம் ஆூ வெளியாயிற்று) இவ்வாறு பிரதிகள் அருகியுள்ள நிலையில், இவ்வெளியீடு, காலத்தாற் செய்தற்குரிய கைங் கர்ய மென்பதைத் திருமாலடியார் போற்றுவார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

இப்பதிப்பை வெளியிடுதற்குரிய தகுதி ஒரு சிறிதும் எனக்கில்லை. திருப்பாவையில் ஏனையோருக்குள்ள ருசியில்

ஒரு சிறிதும் என்னிடம் குறைந்ததில்லை. திருப்பாவை காலக்ஷேபம் இயலும் அளவு கேட்பதிலும் எனக்கு இச்சையுண்டு. முழுமையும் அநுபவிக்காவிடினும், தென்றலும் சிறு துளியும் பட்டாற்போல ஆங்காங்கு அவ்வப் போது இன்புற்றிருக்கிறேன். ஸ்ரீமான் காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமிகள் காலக்ஷேபங்களையும் ஸ்ரீமான் திருவாலி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் காலக்ஷேபங்களையும் கேட்ட பிறகே, எனக்குத் திருப்பாவையிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத்திலுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களிலும் ஈடுபாடு பிறந்தது, நாளும் வளர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. இவ்விரு பெரியார்களும் இப்பதிப்பு வெளிவருதற்குச் செய்த உதவிகள் சொல்லற்கரியன. அச்சிடுதற்குப் பழைய பிரதிகளை உபகரித்தல் தொடக்கமாக, அறிவுத் தொண்டு புரிந்து, இப்பதிப்பின் செம்மை மேன்மை அருமை முதலிய வற்றிற்குதவிய பேரறிஞரை உபகரித்தல் போன்ற பல துறைகளில் வேண்டுவன எல்லாம் ஆந்தனையும் கை காட்டினார்கள். வடமொழி தென்மொழிப் புலமையும் சமய நுட்பப்புலமையும் சொற்பொழிவுத் திறமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்ய ஸ்வாமிகள், இப்பதிப்பு இப்பெரியார் திருநாமத்தையே தாங்குதற்குரிய படி நற்பகுதிகள் எல்லாவற்றையும், எவ்வித கைம்மாறும் கருதாது, கைங்கர்யமாகவே உதவினார்கள். இப்பெரியாருடைய கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு இவர்களுடைய திருநாமத்தை வெளியிடத் தவிர்கின்றேன். திருப்பாதிரிப் புலியூர் சுவாமிநாத முதலியார் திருமகனார் ஸ்ரீமான் லோகநாத முதலியாரவர்கள் பழைய அச்சுப்பிரதி ஒன்றை உபகரித்தார்கள். ஆறுயிரப்படி தெலுங்கு லிபியிலுள்ளதைத் தக்கபடி வேண்டும்போதெல்லாம் பயன் படுத்தற்கு, மணலி மாணவர் விடுதியிலுள்ள செல்வர் குண்டுமடுகு கிருஷ்ணமராஜு எனும் ஆந்த்ர இளைஞரும், வேறு பல வழிகளில் செல்வர்கள் கோ. சௌரிராஜப் பிள்ளையும்,

ஆ. அப்பாதுரை பிள்ளையும் தொண்டாற்றினர். இப் பதிப்பு விரைவாகவும், கூடிய அளவு திருத்தமாகவும் வெளிவருவதற்குச் சாது அச்சுக்கூடத்தின் தற்போதைய நிர்வாகி - திரு. மு. நாராயணசாமி முதலியாரும், வேறு பலரும் தொண்டாற்றினார்கள். மேற்கூறி எல்லோருக்கும் எனது நன்றியை மனமாரத் தெரிவித்து அவர்கள் ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி நீங்காத செல்வம் நிறைந்து எங்கும் திருவருள் பெற்றின்புற அருளுமாறு ஆண்டாள் திருவடிகளை வழுத்துகின்றேன்.

இப்பதிப்பிலுள்ள பிழைகள் குறைகள் எல்லாம் எனது அறியாமையால் நிகழ்ந்தன. அவைகளை அன்பு கூர்ந்து அன்புடையார் தெரிவித்தால், அடுத்த பதிப்பு திருத்தமாக வெளியாதற்குப் பணிபுரிந்தவ ராவார்கள். இப்பதி[illegible] எல்லோருக்கும் எல்லா நலங்களையும் தருக.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்
ஜயவருட மார்கழி மீ கஉ
பூரத்திருநாள்
16—12—1954

இங்ஙனம்
கேசவன் தமர் திருவடித்தொண்டன்
மயிலை மாதவதாஸன்.

உள்ளுறை

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருப்பாவை தனியன்கள்

நீளாதுங்க ஸ்தநகிரிதடீஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமத்யாபயந்தீ
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய:

அன்ன வயற்புதுவை ஆண்டாள், அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவை பல்பதியம்,—இன்னிசையால்
பாடிக் கொடுத்தாள் நற் பாமாலை, பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்லு. 2

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்,—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற இம்மாற்
நாங்கடவா வண்ணமே நல்கு. 3

---

1. பட்டர் அருளியது. இதன் உரை:—பணைத்தெழுந்த நப்பின்னை கொங்கையென்னும் மலைச்சாரலிலே, கண்வளரும் கண்ணனைத் துயிலுணர்த்தி, மறைமுடிகளின் தெளிந்த பொருளாகிய, தன்பாரதந்த்ரியத்தை, ஓதியுணர்த்திச், சூடிக்களைந்த மாலையால் விலங்கிட்டு வலிசெய்து இன்பம் துய்க்கும் கோதையவளுக்கே ஆகுக மீண்டும் மீண்டும் (செய்யப்படும்) இவ்வணக்கங்கள்.

2, 3. உய்யக்கொண்டார் அருளிச் செய்தவை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருப்பாவை வியாக்யானங்கள்

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

மூவாயிரப்படி வியாக்கியானம்

வியாக்கியான அவதாரிகை*

1. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கும், ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ரிஷிகளுக்கும், பர்வதபரமாணுவோட்டை வாசிபோரும்; ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; பெரியாழ்வாருக்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனைவாசிபோரும். அவர்களில் இவளுக்கு வாசியென்னென்னில்; "அநாதிமாயயா" (1) என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரத்திலே யுறங்குகிறவர்களையெழுப்பி, எம்பெருமான்றானே தன்

*ஆறாயிரப்படி வியாக்கியான அவதாரிகையாக, இந்த மூவாயிரப்படி வியாக்கியான அவதாரிகையையே, அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனார் ஏற்றுக்கொண்டருளினார்.

முதல் பிரிவிலே (para) வக்த்ருவைலக்ஷண்யம், ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யம், ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யம் கூறப்படுகின்றன. ரிஷிகள் ஸ்வயத்நபரர், ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானால் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்று, ஸம்ஸார உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பெற்றவர்கள், பெரியாழ்வார் பொங்கும்பரிவால், எம்பெருமானுக்குத்தீங்குவாராமல் மங்களாசாஸனம் செய்தவர், ஆண்டாள் தானேசென்று எம்

லேக்காட்டக் கண்டார்கள் ஆழ்வார்கள்; இவள், தானே சென்று எம்பெருமானையெழுப்பித் தன்குறையை யறிவித்தாளாகையாலே, அவர்களிலும் இவள் விலக்ஷணை. "பால்யாத்" (2) என்கிறப்போலே தொடக்கமேபிடித்து, பகவத்குணங்களிலே அவகாஹித்துப்போரும். புருஷன் புருஷனைக்கண்டு ஸ்நேஹிப்பதிலுங் காட்டில் ஸ்த்ரீ புருஷனைக்கண்டு ஸ்நேஹிக்கை பள்ளமடையாகையாலே, ஆழ்வார்களிற்காட்டிலும் எம்பெருமான்பக்கல் பரமபக்தியுடையளான ஆண்டாளருளிச்செய்த திருப்பாவைக்குக் கருத்து:-மார்கழிநீராட என்று ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே எம்பெருமான்பக்கலிலே சென்று, " உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா அநர்த்தப்படாதபடி பண்ணி, இதுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்களையுங்கொடுத்து, அதுதானும் யாவதாத்மபாவியாம்படி பண்ணியருளவேணும் " என்று அபேக்ஷிக்கிறது.

2. இந்நோன்புக்கு மூலமென்னென்னில்; மீமாம்ஸையிலே ஹோளாதிகரண ந்யாயத்தாலே சிஷ்டாசாரஸித்தம். "மேலையார் செய்வனகள்" என்று ஆண்டாள்தானும் அருளிச்செய்தாள். பொய்யே "நோற்கிறோம்" என்று சொல்லலாமோவென்னில்; விவாஹங்களிலும் மரணபர்யந்தமான தசைகளிலும்வந்தால் பொய் சொல்லலாம். (3) ஆண்டாள் இப்படி திருவவதரித்து வளர்ந்தருளுகிறகாலத்திலே, பெரியாழ்வார்வயிற்றிற் பிறக்கையாலும் தானான தன்மையாலும் ஜ்ஞாநபக்திகள் க்ஷணந்தோறும் இட்டுமாறினாப்போலே வடி

பெருமானை எழுப்பித் தன்குறையை அறிவித்தவள். ஆகையால் வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் ஸ்பஷ்டம். பால்யாத் என்பது முதல், கருத்து என்னுமளவும் ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யம். கருத்து என்பது முதல் அபேக்ஷிக்கிறது என்பது வரை ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யம். இனி 2-ம் பிரிவிலே, ஒருத்திக்கொருத்தி க்ருஷ்ணசம்ச்லேஷத்துக்கு கடகைகளாயிருக்கையாலே, விவாஹம் பண்ணுவிக்குமவர்களாகையாலும், க்ருஷ்ணவிச்லேஷத்தால் மரணதசையைப்ராப்தைகளாம்படி யிருக்கையாலும் நோன்புநோற்கிறோம் என்று பொய்சொல்லலாம். (பிரமாணத்திரட்டில் 3-வது காண்க.)

யிலே காணலாம்படி பெருகச்செல்லாநிற்க, "பதிஸம்யோக ஸுலபம்" (4) என்கிறபடியே-ஒருகொள்கொம்பிலே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாய், மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையளுமாய், "கோல்தேடியோடும் கொழுந் ததேபோன்றதே மால்தேடியோடும் மநம்" என்கிறபடியே-அபிநிவேசத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு வடபெருங்கோயிலுடையானுடனே தழுவி முழுசிப்பரிமாறவேணும் என்று செல்ல; இவள் நினைத்தபடிகளுக்கு அவன் முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நையாய், "இவனோடுகலந்து பரிமாறப்பெற்றாருண்டோ! இல்லையோ!" என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, "திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் யதாமநோரதம் இவனோடே அநுபவிக்கப்பெற்றார்கள்" என்று அநுஸந்தித்து, "அது காலாந்தரத்திலே யாகையாலே அதுக்கு உதவப்பெற்றிலோமே!" என்று இன்னாதாய்; "இனி அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடும், அவனும் பெண்களுமாகத் திளைத்த யமுனையும், அவனெடுத்த கோவர்த்தநமும் கிடந்ததாகில் அவற்றைக்கண்டாகிலும் தரிப்போம்" என்றுபார்க்க; அதுக்கு, தனக்குப்போக பலமில்லாமையாலே அவற்றை அநுஸந்தித்து மிகவும் அவஸந்நையாய்[1], ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்போலே "வில்" என்று ஒரு அவதிபெறுதல், நப்பின்னைப்பிராட்டியைப்போலே "ரிஷபங்கள்" என்று ஒரு அவதி பெறுதல் செய்யப்பெறாமையாலே மிகவும் தளர்ந்து, "நமக்கு தரிக்கைக்குவிரகென்?" என்று ஆராய; சில தார்மிகர், அவ்வளவிலே சொல்லுகிறார்கள்;—"திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனும் பெண்களுமாய்த் திருக்குரவைகோத்து அதிரஸம் செல்லாநிற்க, ப்ரீதியாலே குமிழ்நீருண்டு, 'இனி நற்கேடு கெடவொண்ணாது' என்று இந்த ரஸம் மாறுகைக்காக, பெண்களைப்பிரிந்து க்ருஷ்ணனொளிக்க; பெண்பிள்ளைகள் தங்களாற்றாமையாலே, "துஷ்டகாளிய" (5) என்கிறபடியே அவர்கள் அநுகரித்து[2] தரித்தார்கள்" என்றுகேட்டு, தானும் அவர்களைப்போலே அநுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிறாள்.

---

[1]அவஸந்நை - துக்கத்தால் ஓய்ந்தவள். [2]அநுகரித்தல் - ஒருவரைப்போலச்செய்தல்.

3. இவள்தான் ப்ராஹ்மணியாயிருந்து வைத்து அவர்களைப்போலே அநுகரிக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; யாகத்திலே தீக்ஷித்தவர்கள்[3], தேவதத்தாதி நாமங்களைத் தவிர்ந்து, யாகம் முடியுமளவும் "யஜமானன்" என்றும், "அத்வர்யு" என்றும், "ஹோதா" என்றும் இத்யாதி நாமங்களே யாகிறுப்போலே; இவளும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரே திருவாய்ப்பாடியாகவும், அங்குள்ள பெண்கள் இடைப் தானும் அவர்களிலே ஒருத்தியாகவும், வடபெருங்கோயிலே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகவும், உள்ளேநிற்கிறவன் க்ருஷ்ணனாகவும் அநுஸந்தித்து, தன்னுடைய திருவுள்ளம் திருவாய்ப்பாடியிலே சூடிபோய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே[4] அநுகாரம்முற்றி, அவைதானேயாய், இடைநடையும் இடைமுடியும் இடைப்பேச்சும் முடைநாற்றமுமாய் விட்டது.

4. ஸ்ரீய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸ்ரீவைகுண்டநிகேதநனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், நஷ்டமாய்க்கிடக்கிற ஜகத்தை க்ருபையாலே ஸ்ருஷ்டித்து, ஆத்மாக்களுக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, "சாஸனாச் சாஸ்த்ரம்" (6) என்கிறபடியே - வேதசாஸ்த்ரங்களை, தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுக்க; அவற்றைக் காற்கடைக்கொண்டு விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அநர்த்தப்பட்டுப் போகிறதசையிலே, தான்வந்து பிறந்தருளி, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலும் சீலாதிகுணங்களாலும் இந்த ஜகத்துக்களை ஈடுபடுத்தி, வாரிப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டுபோவானொருவனாகையாலே, ததர்த்தமாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலுமாக, 'பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்களைத் தோற்பித்துக்கொண்டு, ஒத்தபருவத்திற் பெண்களும் தானுமாய் வளர்ந்;

பிரிவு 3 - இடைப்பேச்சு "நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்" என்கை - இடைநடை முதலியன "ஆயர்சிறுமியரோம்" என்கை.

[3] தீக்ஷித்தவர்கள் - வ்ரதத்தை மேற்கொண்டவர்கள். [4] பாவநாப்ரகர்ஷம் - நினைவின் முதிர்ச்சி.

காலத்திலே; தானும் ப்ராப்தயௌவனனாய், அவர்களுக்கும் யௌவனம்வந்து தலைகட்டினவாறே, கோபவ்ருத்தரெல்லாருங்கூடி, "க்ருஷ்ணன் [5]தூர்த்தனாயிராநின்றான், இவன்முகத்திலே பெண்கள் விழிக்கலாகாது" என்று பார்த்து, இவர்களைக்கொண்டுபோய் நிலவறைகளிலேயடைக்க; பெண்களும் க்ருஷ்ணனும்பண்ணின பாக்யத்தாலே வர்ஷமின்றிக்கேயொழிய, பெண்களிருந்து மநோரதிக்கிறார்கள்;-"கோதநராயிருக்கிற இடையர் வர்ஷார்த்தமாக நம்மை நோற்கச்சொல்லக்கடவர்கள், க்ருஷ்ணன் இதுக்குக் [6]கடைக்கூட்டாகவுங்கடவன், நமக்கொரு துக்கமில்லை" என்று பெண்கள் ப்ரீதைகளாய் தரித்திருக்கிறதசையிலே; வர்ஷமின்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, கோபவ்ருத்தரெல்லாரும் திரண்டு, "பசுக்களும் மநுஷ்யரும் பிழைக்கும் விரகு ஏதோ!" என்று பார்த்து "வர்ஷார்த்தமாக நோற்க வர்ஷமுண்டாம்" என்று "இவ்வூரில் பெண்களடைய நோற்கக்கடவர்கள், இந்நோன்புக்கு, இங்குத்தைக்கு அதிபனான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகன் க்ருஷ்ணன் [7]கடகனாவான்" என்று அத்யவஸித்து, பெண்பிள்ளைகளையடைய அழைத்து க்ருஷ்ணனையுமழைத்து, பெண்களை நோற்கச்சொல்லி, "இவர்கள் நோன்புக்கு நீ கடகனாகவேணும்" என்று க்ருஷ்ணனை அபேக்ஷிக்க; அவன், "எனக்கு க்ஷமமன்று" என்ன; "இத்தனையும் செய்யவேணும்" என்று மறுக்கவொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்திக்க; அவனும் இசைந்தபின்பு, எல்லாரும் திரளவிருந்து "பெண்கள் நோற்பார், இதுக்குவேண்டுவது க்ருஷ்ணன் ஸஹகரித்துக்கொடுப்பான்" என்று ஓம்அறைந்து[8], க்ருஷ்ணன்கையிலே பெண்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, கோபவ்ருத்தரெல்லாரும் போனபின்பு, பெண்களும் க்ருஷ்ணனும் கூடவிருந்து "திருக்குரவைகோத்த ராத்ரிபோலே, பெண்காள்! இதுவும் நமக்கொரு ராத்ரியே!" என்று க்ருஷ்ணன் கொண்டாடி, "இனி அசிர்ப்புப்பிறக்க[9] இருப்போமல்லோம், இப்போது எல்லாரும்போய் அபர[10]

---

[5]தூர்த்தன் - காமுகன். [6]கடைக்கூட்டு - நிர்வாஹம். [7]கடகன்- சேர்ப்பிக்குமவன். [8]ஓம் அறைதல் - ஸம்மதித்தல். [9]அசிர்ப்பு - ஆயாஸம். [10]அபரராத்ரி - இரவின் பின்பாகம்.

ராத்ரியிலேவந்து எழுப்புங்கோள் நோன்புக்குக் குளிக்கலாம் படி" என்றருளிச்செய்து, க்ருஷ்ணனும் பெண்களைப்பிரிந்து போய் தரிக்கமாட்டாமே, நப்பின்னைப்பிராட்டி திருமாளிகையிலே புக்கான்.

5. பெண்களும் பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷத்தாலே கால்நடை தந்துபோய் தந்தாம் மாளிகையிலேபுக்கு உறங்கப்புக்கவிடத்தில்; கண் உறங்காமையாலே, முற்படவுணர்ந்தவர்கள், க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களை நினைத்து, எழுந்திருக்கமாட்டாதே கிடக்கிறவர்களை, தனித்தனியேசென்று எழுப்பி, எல்லாருங்கூடி, உத்தேச்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையிலே சென்று க்ருஷ்ணனையெழுப்பி, தங்கள் அபேக்ஷிதத்தையறிவித்து, "யாவதாவர்த்தேசக்ரம்" (7) என்று - ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாள்திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொண்டாப்போலேயும், அர்ஜுநன் ஷட்கத்ரயத்திலுங்கூட எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச்சென்று சரமச்லோகங்கேட்டு தரித்தாப்போலேயும் அபேக்ஷிதம்பெற்று முடிக்கிறது.

6. இவள் மடலூராதே நோன்பிலே கைவைப்பானென்னென்னில்; "ராஜமஹிஷி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணி ஜீவித்தால் ராஜாவுக்கு அவத்யாவஹமாமாபோலே மடலிலுங்காட்டில் இது அவத்யாவஹ மாகையாலும், சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே குணவ்யஸநியன்றியே தானும் ஒக்கமடலெடுப்பானொரு சுணைக்கேடனாகையாலும், மடல் இவ்விஷயத்தில் பலியாது"என்றுபார்த்து நோற்கிறார்கள். உத்தேச்யம் வேறொன்றாய் நோன்பு வ்யாஜமாத்ரமாகில் இவர்களுக்கு தேவதை

பிரிவு 5-தங்கள் அபேக்ஷிதத்தை அறிவிக்கையாவது :— "இறைவா நீதாராய்" என்று தங்கள் புருஷார்த்தத்துக்கு நீயே உபாயம் என்றும், "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் இது என்றும் அறிவிக்கை. ஷட்கத்ரயம் - 18 அத்யாயமுள்ள பகவத்கீதை-எடுப்பும் சாய்ப்பும்-சோகாவிஷ்டனை அர்ஜுநனை க்ருஷ்ணன் எடுக்கவும், மீண்டும் அர்ஜுநன் சோகித்துச் சாயவும் என்றபடி.

பிரிவு 6-குணவ்யஸனி - குணத்துக்குஹாநி வருமோ என வ்யஸனிப்பவன். சுணைக்கேடன் - லஜ்ஜாஹீநன்.

வர்ஷிக்குமோவென்னில்; வ்ரதோபவ்ரஸகர்ஸிதமான வடி வைக்கண்டால், சேதநமன்றோ! வர்ஷியாதோ! என்று பார்த் தார்கள். ... ...

முதற்பாட்டின் அவதாரிகை

7. முதற்பாட்டில், இந்நோன்புக்கு ஒருகாலம் நேர் படுவதே! என்று காலத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். "மார் கழித்திங்கள்" என்று தொடங்கி, "சிறுமீர்காள்" என்னு மளவும் - ப்ராப்யம்; மேல் ப்ராபகம்: ப்ராப்யப்ராபக ஸங் க்ரஹமென்றுமாம். முதற்பாட்டு;—

மார்கழித்திங்கள்மதிநிறைந்தநன்னாளால்
நீராடப்போதுவீர்போதுமினோநேரிழையீர்
சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமீர்காள்
கூர்வேற்கொடுந்தொழிலன்நந்தகோபன்குமரன்
ஏரார்ந்தகண்ணியசோதையிளஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச்செங்கண்கதிர்மதியம்போல்முகத்தான்
நாராயணனேநமக்கேபறைதருவான்
பாரோர்புகழப்படிந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை :—சீர்மல்கும் - செல்வப்பெருக்கையுடைய, ஆய்ப் பாடி - திருவாய்ப்பாடியில், செல்வம் - கைங்கர்ய ஸ்ரீயால்நிறைந்த, சிறுமீர்காள்-இளம்பருவத்தையுடைய பெண்களாய், நேர்-விலக்ஷண மான, இழையீர் - ஆபரணங்களை யுடையவர்களே!; மார்கழித் திங்கள் - மாஸங்களிற்சிறந்த மார்கழிமாஸமாயும், மதிநிறைந்த - சுக்லபக்ஷமாயும், நல் - நல்ல, நாள்-முகூர்த்தமாயுமிருந்துள்ள இம் மங்கள திவஸத்திலே; கூர் - சத்ருவர்க்கத்தை நிரஸிக்கத்தக்க கூர்மையையுடைய, வேல் - வேலைத்தரித்தவனும், க்ருஷ்ணவிஷ

பிரிவு 7—காலத்தைக் கொண்டாடுகையே இப்பாட்டின் முக் கிய கருத்து. பகவத்ஸமாச்ரயணத்திற்கு அநுகூலகாலம் நேர்படு வதே! என்றுஸ்வாபதேசம் கண்டுகொள்க. திருவாய்மொழி முதற் பாட்டு மேல்பரக்கச் சொல்லும் அர்த்தங்கட்குச் சங்க்ரஹமானாற் போல, இப்பாட்டும். மார்கழித்திங்கள் - சிறுமீர்காள்வரை ப்ராப் யம், மேல்வருவது ப்ராபகம். பறை என்றதால் அடிமை என மேல்சொல்வது ப்ராபகத்துக்கு சேஷமாக ஆம்.

யத்தில் தீங்குசெய்யும் அற்பஜந்துக்களையும், கொடுந்தொழிலன் - க்ரூரமாகத் தண்டிக்குமவனை, நந்தகோபன் - ஸ்ரீநந்தகோபருடைய, குமரன் - பிள்ளையாய், ஏர் - ஸௌந்தர்யத்தால், ஆர்ந்த- பரிபூர்ணமான, கண்ணி - கண்களையுடையவளான, அசோதை - யசோதைப்பிராட்டிக்கு, இளஞ்சிங்கம் - செருக்கும் மேனாணிப்புமுள்ள சிங்கக்குட்டிபோலே யிருக்குமவனாய், கார் - ஆச்ரிதர் தாபம் தீர்க்கும் குளிர்ச்சியையுடைய, மேனி - திருமேனியையும், செம் - செந்தாமரைமலர்போன்ற, கண் - திருக்கண்களையும், கதிர்போல் - ஸூர்யனைப்போல் ப்ராகாசமுமாய், மதியம்போல் - சந்த்ரனைப் போல் ஸந்தோஷகரமுமான, முகத்தான் - திருமுகமண்டலத்தையுமுடையனை, நாராயணனே-ஸர்வஸ்மாத்பரனை நாராயணனே, நமக்கே-''அவனல்பேறு'' என்றிருக்கிறநம்க்கே, பறை-நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை, தருவான் - கொடுக்குமவனாயிராநின்றான் : ஆதலால், பாரோர்-க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும் சேரவொட்டாதவர்கள் தாங்களே, புகழ-கொண்டாடும்படி, படிந்து - இந்நோன்பிலே அவகாஹித்து, நீராடப்போதுவீர் - க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தைப் பெற விருப்பீர், போதுமினோ - வாருங்கோள் என்கிறாள்.

மூவாயிரப்படி:—8. (மார்கழித்திங்கள்) ''நாதிசீதாநகர்மதா'' (8) என்கிற ந்யாயத்தாலே அத்யுஷ்ணமாதல் அதி சீதளமாதலின்றிக்கே யிருக்கும் மாஸம். நாளுக்கு ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தம்போலே ஸம்வத்ஸரத்துக்கு இம்மாஸமாகையாலே ஸத்த்வோத்தரமான காலம். '' மாஸாநாம்மார்கசீர்

ஆறாயிரப்படி:—(மார்கழித்திங்கள்) ''ஒழிவில் காலமெல்லாம்'' என்றும், ''அநாதிர்பகவான்கால:'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் இவனுக்கு ஆபிமுக்யம் பிறந்தால், பின்னை, அவன்றன்னை யல்லகாணும் கொண்டாடடுப்பது; அக்காலத்தை யாய்த்து. ''சைத்ரஸ்ரீமாநயம்மாஸ:''

பிரிவு 8-''நாதிசீதாநகர்மதா'' என்கிற எம்பெருமான் ஓட்டை ஸாத்ருச்யத்தாலே ப்ராப்யமென்று கொண்டாடினார்கள். ப்ராஹ்ம முகூர்த்தம் ஸாத்விகபல சித்திக்குறுப்பான சாத்விககாலம். வைஷ்ணவமானமாசம் ப்ராப்யபூதன் அபிமானிக்கையாலே. சர்வவஸ்துக்களும் அங்குரிக்கும் காலமே தங்களுடைய போகவர்த்தகமான மனோரதமும் பலிக்கும் காலமாகும். அந்யாபதேசத்திலே, விரோதி நிவிர்த்திக்குடலான காலம்.

ஷோஹம்" (9) என்று — மாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு மார்கழிமாஸமாகிறேன் என்று அவன்றனே யருளிச்செய்கையாலே வைஷ்ணவமான மாஸம். ஸர்வவஸ்துக்களும் அங்குரிக்கும் காலமாகையாலே தங்களுடைய உந்மேஷத்துக்கு அர்ஹமான காலம்.

9. (மார்கழித்திங்கள்) கோபவ்ருத்தர் குளிருக்கு அஞ்சிப்புறப்படமாட்டாத காலம். தங்களுத்தேசியம்கிடக்கக் காலத்தைக்கொண்டாடுகிற தென்னென்னில்; "சைத்ரஶ்ரீமாநயம்மாஸ:" (10) என்று - ஒரு ஸம்ருத்தியைப்பற்ற காலத்

என்று ஒரு ஸம்ருத்தியைப்பார்த்துக் கொண்டாடிற்றிறே. சைத்ர: அல்லாதாரிற் காட்டில் பெருமாளுக்குள்ள ப்ராதாந்யம்போலே மாஸங்களுக்கெல்லாம்முதலானமாஸம். 'ஶ்ரீமாந்' அவர் எல்லார்க்கும் ராஜாவாகப்ராப்தராளுப்போலே, சைத்ர மாஸம் ஸர்வர்க்கும் ஸுககரமாகையாலே மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. அயம்மாஸ: அபிஷேக மநோரத ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதமான தன்னேற்றம். அங்கு - சேஷி சேஷபூதரை லபிக்கைக்குக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இங்கு - சேஷபூதர் சேஷியை லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். புண்யபுஷ்பிதகாநந: பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ என்றும், பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகாரமு முண்டானுப்போலே, இக்காலமும் பாவநமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. புஷ்பிதகாநந: படைவீடுபோலே நாம் அலங்கரிக்க வேண்டாதே, தானே அலங்கரிக்கை. பெருமாள் பொன்முடிசூட, காடு பூமுடிசூடிற்று.

பிரிவு 9-ஒரு ஸம்ருத்தியைப்பற்ற என்றது பெருமாளுடைய திரு அபிஷேகத்தைப்பற்ற. அல்லாதாரில்-பரதன் முதலானோர்-காலத்துக்கும் பெருமாளுக்கும் முதன்மையாலே ஸாத்ருச்யம் உபபாதித்து, சுககரத்வத்தாலே உண்டான ஸாத்ருச்யம் அருளப்படுகிறது. சேஷியான பெருமாளை சேஷபூதரான ஜனங்கள் லபிக்கைக்குப் பெருமாள் அவதரித்த மாஸமே, பெருமாள் அபிஷிக்தராய் ஜனங்களை லபிக்கைக்கும் மாஸமாயிற்று. பெருமாளுடைய போக்யதையைப்போலே, காட்டில் போக்யதையும் ஸ்வாபாவிகம்.

தைக்கொண்டாடிற்றிறே. சைத்ர: அல்லாதாரிற்காட்டில் பெருமாளுக்குள்ள ப்ராதாந்யம்போலே மாஸங்களெல்லா வற்றுக்கும் முதலான மாஸம். ஸ்ரீமாந்-அவர் எல்லாருக்கும் ராஜாவாக ப்ராப்தராளுப்போலே, சைத்ரமாஸம் ஸர்வர்க்கும் ஸுககரமாகையாலே மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. அயம்மாஸ: அபிஷேக மநோரத ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதமான தன்னேற்றம். அங்கு, சேஷியை சேஷபூதர் லபிக்கைக்குக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இங்கு, சேஷ

(மார்கழித்திங்கள்) “நாதிசீதாநகர்மதா” என்கிற ந்யாயத்தாலே அத்யுஷ்ணமாதல் அதிசீதளமாதலின்றிக்கே யிருக்கும் மாஸம். (மார்கழித்திங்கள்) தேவர்களுக்கு விடிகிற காலமாகையாலே வ்ரதங்களநுஷ்டிப்பார் தொடங்கும் காலமாயிருக்கை. (மார்கழித்திங்கள்!) இம்மலட்டு மாஸங்களிலே இதுவுமொருமாஸமே! என்கிறார்கள். இம் மாஸத்துக்கு விசேஷ மென்னென்னில்; ஸர்வேச்வரன், “விபூதியில் பரும் பருத்தவற்றை யெல்லாம் நான்” என்கிறபோது, “மாஸாநாம்மார்கசீர்ஷோஹம்” என்று - மாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு மார்கழிமாஸ மாகிறேன் நான் என்றருளிச் செய்தான். (மார்கழித்திங்கள்) குளிருக்கு அஞ்சி கோபவ்ருத்தர்கள் புறப்படாத காலமும், நாளுக்கு ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தம்போலே ஸம்வத்ஸரத்துக்கு இம்மாஸமாகையாலே ஸத்த்வோத்தர காலமுமிறே. ஸாத்த்விக பலமிறே தாங்களும் கணிசிக்கிறது. காலக்ருத பரிணாம மில்லாமையைக் கொண்டாடுமாப்போலே, பரிணாமத்தைக் கொண்டாடுகிறார்களிறே. பரிணாம முண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம், பகவதநுபவத்துக்குப் புறம்பானது த்யாஜ்யமா மித்தனையிறே. இனித்தான் பர்வத பரிஸரத்திலே கிடந்ததொரு பீஜத்தோடு கடலினருகேகிடந்ததொரு பீஜத்தோடு வாசியற பருவம் செய்யுங் காலமாய்த்து. கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான காலமாகையாலே, “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்னுமாப்போலே கொண்டாடுகிறார்கள். அஸாதாரணமானமாஸத்திலே அஸாதாரணமானபலத்தைப் பெறுவோம். ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே ஸாத்த்விகபலம் பெறுவோம். எல்லாரும் அபி

பூதரை சேஷி லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். "புண்ய: புஷ்பிதகாநந:" (11) என்றும், "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ" (12) "பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" (13) என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகார முண்டானாப் போலே, இக்காலமும் பாவநமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. புஷ்பிதகாநந: படைவீடுபோலே நாம் அலங்கரிக்க வேண்டாதே தானே யலங்கரிக்கை. பெருமாள் பொன்முடி சூட, காடு பூமுடி சூடிற்று.

மதம்பெறுங் காலத்திலே நாமும் அபிமதம் பெறுவோமென்கிறார்கள்.

(மதிநிறைந்த) மாஸம் நேர்பட்டாற்போலே யிருந்ததீ! பக்ஷமும் நேர்பட்டபடி! "ஆபூர்யமாணேபக்ஷேபுண்யே நக்ஷத்ரே" என்று மங்களகார்யம் செய்வார்க்கு விதிக்கிற விதியும் இவர்களுக்குக் கோல்விழுக்காட்டிலே சேரவிழுந்தது. பகவத்ப்ரவணரா யிருப்பாருடைய தேஹயாத்ரையை, விதிதானே, பின்செல்லக்கடவதாயிறே யிருப்பது. "த்விதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண:" என்னக் கடவதிறே. முன்பு இருள் தேட்டமானாப்போலே, இப்போது நிலாத்தேட்டமாகிறதாய்த்து. காமுகர்க்கும் கோபர்க்கும் இருள் தேட்டமாயிருக்குமிறே. "நள்ளிருட்கணென்னை யுய்த்திடுமின்" என்றிறே முன்பிருப்பது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கு மஞ்ச வேண்டா, இருளிலே புறப்பட்டு அணைக்கலாம் என்கிறாள். [இருளன்ன மாமேனியெம்மிறை] இருளோடே சேர்ந்திறே வடிவுதானிருப்பது. "பிஷக்குக்கள்வாசல் ஆர்த்தர் கட்டணமாய்க்கிடக்குமாப்போலே, ஸ்ரீநந்தகோபர்வாசல் க்ருஷ்ணனாலே புண்பட்ட பெண்கள் கட்டணமாய்க் கிடக்குமாய்க் கொள்ளீர்!" என்றுபட்டர். அப்படி நிலாவுக்கு இருய்க்க வேண்டாதே ஊரிசைந்து மேலெழுந்திட்ட நாளிறே. ஒருவரையொருவர் எழுப்புகைக்கும் க்ருஷ்ண முகாவலோகநத்துக்கும் நிலாவுண்டாகப் பெற்றதென்கை.

பிஷக்குக்கள் - வைத்யர்கள். க்ஷயாதிகள் - க்ஷயம் முதலிய நோய்கள். அவனும் - சந்த்ரனும்.

10. (மதிநிறைந்த) மாஸம் நேர்பட்டாப்போலே யிருந்ததீ! பக்ஷமும் நேர்பட்டபடி. "ஆபூர்யமாணபக்ஷ புண்யேநக்ஷத்ரே" (14) என்று - மங்களகார்யம் செய்வார்க்கு விதிக்கிற விதியும் இவர்களுக்குக் கோல்விழுக்காட்டிலே சேரவிழுந்தது. பகவத்ப்ரவணரா யிருப்பாருடைய தேஹயாத்ரையை விதி தான்பின்செல்லக்கடவதாயிறே யிருப்பது. "த்விதீயகம்ப்ரமநோநுஸாரிண:" (15) என்னக்கடவதிறே. ஒருவரையொருவர் முகம் கண்டநுபவிக்கைக்கும், எல்லாரும் கூடிச்சென்று க்ருஷ்ணனை யெழுப்புகைக்குமாக நிலாவுண்டாகப்பெற்றது. "நள்ளிருட்கண்" என்ன வேண்டாவிறே இவர்களுக்கு; நிரோதிக்கக்கடவ அவ்வூராரே இசைந்து மேலெழுத்திடப் பெற்றதிறே.

க்ஷயாதிகள்போய் பூர்ணனாகிறானிறே அவனும்; இவர்களும், நாமுமுளோமாய் பூர்ணைகளாக வாரிகோளென்கிறார்கள்.

(நன்னாளால்!) மாஸத்துக்கும் பக்ஷத்துக்கும் நாயகக்கல்போலே யிருப்பதொருநாள் நேர்பட்டபடியென்! (நன்னாளால்!) முன்பு கழிந்தவை தீயநாள்போலே; நம்மை க்ருஷ்ணனோடு கிட்டவொட்டாதவர்கள்தாங்களே, க்ருஷ்ணனோடே சேருகைக்கு ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகப் பெற்றதே! பகவத்விமுகனுய்ப்போன இவனுக்கு பகவல்லாப முண்டான நாளிறே - நன்னாளாகிறது. அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரிய, இவன்வைமுக்யம் பண்ணுகை தவிர்ந்து, அவன் க்ருஷி பலித்தநாளென்கை. "தாநஹம்த்விஷத:க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந், க்ஷிபாமி" என்று - நானேயிவற்றைக் குழியைக்கல்லி மணலையிடுவேன் என்ற ஸர்வேச்வரனே, "ததாமிபுத்தியோகந்தம்" என்னும் நாளிறே. "அத்ய மேஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதாசமேநிசா" என்னுமாப் போலே - கம்ஸன் சோறுண்டுவளர்ந்த வெனக்கு விடியும் நாளுண்டாவதே! என்றானிறே. "ஸுப்ரபாதாத்யரஜநீ

பி. 10-பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணிக் கைங்கர்யம் பண்ணும் அவர்களுக்கு சுக்லபக்ஷம்விஹிதம். மதிநிறைந்தநல்நாள், ப்ரகாசகமாய், ஆநந்தகரமாயிருக்கையே நாளுக்கு நன்மை.

11. (நன்னாளால்) மாஸத்துக்கும் பக்ஷத்துக்கும் நாய கக்கல்போலே யிருப்பதொருநாள் நேர்பட்டபடியென்! நம்மை க்ருஷ்ணனோடு கிட்டவொட்டாதவர்கள் தாங்களே, க்ருஷ்ணனோடு சேருகைக்கு ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகப்பெற்றதே!. பகவத்ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்காகப் பெற்றநாளிறே-இவ்வாத்மாவுக்கு நல்நாளாகிறது. "க்ஷிபாமி" (16) என்ற அவன்றனே "ததாமி" (17) என்னப்பெற்ற நாளிறே. ஸர்வேச்வரனோடே எதிரம்பு கோக்கை தவிர்ந்து, "அவன் நமக்கு ரக்ஷகன்" என்னும விச்வாஸம் பிறந்த

மதுராவாஸயோஷிதாம்" என்று - ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளார்க்கு, 1வெளிச்செறித்தாப்போலேயும்; "ஸூப்ரபாதாச" திருவாய்ப் பாடியினின்றும் எழுந்தருளினபோது அங்குள்ளார்க்கு அஸ் தமித்து, ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளார்க்கு விடிந்ததிறே. "அஸூர் யமிவஸூர்யேணநிவாதமிவவாயுநா" அப்படைவீட்டில்கண் ணில்லாதார்க்கு கண்ணுண்டானாப்போலேயும், ப்ராணனில் லாதார்க்கு ப்ராணனுண்டானாப்போலேயு மாய்த்து இவர் களுக்கும்.

(நன்னாளால்) திருவயோத்யையிலுள்ளார், பெருமாளை முடிசூட்டியநுபவிக்கப் பாரித்துக்கொண்டிருக்க, வெறுந் தறையான நாள்போலன்றிக்கே, மீண்டுவந்து திருமுடிசூடி யருளின நாள்போலே. (நன்னாள்) [பகல்கண்டேன்] உதிப் பது அஸ்தமிப்பதாகாநிற்கச் செய்தேயிறே "பகல்கண் டேன்" என்றது. அதாகிறது நாராயணனைக்கண்டேன் என்கை;—அஸ்தமியாத ஆதித்யனைக்கண்டேன். ப்ராதேசிக

பி. 11 - நாயகக்கல் பிரகாசகமாகையாலே-கழிந்தநாள் க்ருஷ் ணனோடு சேரவொட்டாமையால் தீயது, சேர்க்கைக்கு நிர்ணயித்த நாள் நல்லநாள் என்று அந்யாபதேசம். ஸ்வாபதேசத்திலே, பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்காகப்பெற்றநாள் நல்லநாள். த்வேஷியான கம்ஸன் சோறுண்டு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் அக்ரூரன் பண் ணினநாட்கள் விடியாநாட்கள். த்வரைவெள்ளம் என்றது கொண் டாடுகையில் இச்சாசந்தானம். இதற்கு ஹேது இவர்கள் ப்ராப்ய ருசி.

1வெளிச்செறிப்பு - விளங்குதல்.

நாளிறே – நல்நாளாகிறது. “அத்யமேஸபலம்ஜந்ம ஸுப்ர பாதாசமேநிசா” (18) என்று—கம்ஸ[illegible]ராறுண்டு வளர்ந்த வெனக்கு, இங்ஙனேயொரு [illegible] உண்டாகப்பெறுவதே! என்றானிறே அக்ரூரன். மாஸத்தைக் கொண்டாடுவது, பக்ஷத்தைக்கொண்டாடுவது, நாளைக்கொண்டாடுவதாய், இதிலே இவர்களுக்குக்கிடக்கிற த்வரை வெள்ளமென்றான்! இவர்கள் ப்ராப்யருசியிருக்கிறபடி.

னல்லாத[1] ஆதித்யனைக்கண்டேன். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணினால் ஓரிரவும் ஒருபகலுமேயுள்ளது. பகவத்ப்ரத்யாஸத்திக்கு முன்பெல்லாம் பகல் விரவாத இரவாய், பின்பெல்லாம் இரவு விரவாத பகலாயாய்த்திருப்பது. “சென்றநாள் செல்லாத” இத்யாதி. கையார் சக்கரத்தின் முன்னாள்போலேயிறே முன்புகழிந்தநாள். மாஸத்தைக்கொண்டாடுவது, பக்ஷத்தைக் கொண்டாடுவது, நாளைக் கொண்டாடுவதாய், இதிலேயிவர்களுக்குக் கிடக்கிற த்வரைவெள்ளமென்றான்! இவர்கள் ப்ராப்யருசி யிருந்தபடி.

(நீராட) தோழிமார் ஒருவர்க்கொருவர் பவ்யைகளாயிருந்தார்களேயாகிலும்,பகவத்ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தவாறே கௌரவ்யைகளாயிருப்பார்களிறே. வயிற்றிற் பிறந்தவர்களென்றுபாராதே, “கணபுரம் கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவாரே” என்றும், “பெருந்தவத்தளென்றல்லாற் பேசலாமே” என்றும், “நேரிழை நடந்தாள்” என்றும் சொல்லாநின்றார்களிறே; இப்படியாகையிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “நீராட” என்கிறது. ஆசார்யர்களை “நம்பி” என்கிறதும், ஸ்ரீமதுரகவிகள் “நம்பி” என்கையாலே. பட்டர்ஸ்ரீபாதத்தைக்கழுவி தீர்த்தம்கொள்ளும் ஆண்டாள்.* எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுந்தருளாநிற்க, பெரியநம்பி தெண்டனிட்டுக் கிடந்தார்; “நம்மை இங்ஙனே செய்தருளிற்று என்?” என்று கேட்க, “ஆளவந்தாரெழுந்தருளுகிறாரென்றிருந்தேன்” என்றருளிச்

[1]பராதேசிகன் - ஓரிடத்திலிருப்பவன். *ஆண்டாள், பட்டரின்தாய்.

12. (நீராட) க்ருஷ்ணவிரஹத்தால் பிறந்த தாபம் ஆறும்படி போய்க் குளிர் [illegible] இத்தால் - இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷ [illegible] தமிழரும், கலவியை, "சுனையாடல்" என்றார்கள். "ஏஷ ப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மேசீதமிவஹ்ரதம்" (19) என்று-பகவத் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு க்ரீஷ்மகாலத்தில் குளிர்ந்தமடுவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்றிறே. தாங்கள் நினைத்தபடி சொல்லுகைக்கீடான முறை

செய்தார். இவையிறே பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டு கௌரவிக்கும்படி. (நீராட) இவர்கள் தங்களுக்கு "நீராட" என்று நோயாசையிறே யமுநாஜலம் ஒருத்தியுடைய விரஹாக்நியாலே சுவறுமே! (நீராட) தமிழர், கலவியை, "சுனையாடல்" என்றாய்த்துச்சொல்லுவது. க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்தையாய்த்து இவர்கள் "நீராட" என்கிறது. "ஏஷ ப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மிக்ரீஷ்மே சீதமிவஹ்ரதம்" என்னுமாப்போலே.

அல்பபலமான ஸ்வர்ககாநுபவத்துக்கு அதிகாரார்த்தமாகப் பண்ணவேண்டும் தேவைகளுக்கு ஒரெல்லையில்லை, இந்த நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறுகைக்கு எவ்வளவுயோக்யதை வேணுமென்னில் (போதுவீர்போதுமினோ) நாலுநாள் ஊர்வசிகடாக்ஷம்பெற்று ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, பின்பு "த்வம்ஸ" என்று தள்ளுகிற விதுக்கு, கூச்மாண்டகணஹோமாதிகள் பண்ணவேண்டா நின்றது, "நசபுநராவர்த்ததே" என்று அபுநராவர்த்தி லக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே அமைவானென்னென்னில்; பெறுகிறபேற்றுக்குஸத்ருசஸாதநமில்லாமையாலே இங்கு அபிமதஸித்திக்கு

பிரிவு 12-நீராட - நோன்புக்காகக் குளித்தல் வாக்யார்த்தம். க்ருஷ்ணனைக்கூடுதல் த்வன்யார்த்தம். (சுனையாடல்-மலையிலுள்ள சுனைநீரில் மறைவாக ஆணும் பெண்ணும் கலந்து குளித்தல்.) பகவத்ஸம்ச்லேஷம் ஸ்வாபதேசார்த்தம். இதையே 19-ம் பிரமாணம் காட்டுகிறது. இதை எண்ணியே இடைப் பெண்களாயினும் "நீராட" என்று கௌரவமான சொல் உபயோகிக்கிறார்கள்.

க்ரீஷ்மகாலம்-முதுவேனிற்காலம். கூச்மாண்டம் - பூஷணிக்காய்.

யுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தைத்தவிர்ந்து பகவத் ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து கௌரவித்து, "நீராட" என்கிறார்கள். புத்ரர்களாகவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம்; பகவத் ஸம்பந்தமுடையாரை கௌரவ்யரென்கிறது. "பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனாள்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் - தங்கள் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

இச்சையே வேண்டுவதென்கை. இச்சை ஸர்வோபாய ஸாதாரணமாயிருக்குமே. "அல்லோம்" என்றாரெல்லாரும் அதிகாரிகள், இவ்விச்சை, ஸாதநத்தில் புகாது, சைதந்ய கார்யமாமத்தனை. கூடுமநமுடையீரிறே. (போதுவீர்போதுமினோ) அது அப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாரிஸம்பத்தி உண்டாக்கிக்கொண்டு இழியவேணும்; இது வகுத்ததாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. நெடுங்காலமிழந்ததும் இவன்பக்கல் இச்சையில்லாமை ஆகையாலே, இவனிச்சையேவேண்டுவது. சக்தியும் ப்ராப்தியும் அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே இனி இவன் சேதநனவாசிக்கு இச்சையேயிறேவேண்டுவது; இது இல்லையாகில் இவனுக்கு இது புருஷார்த்தமாகமாட்டாதிறே. க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவத்துக்குத் தனி தேட்டமானாப்போலே, அபரிச்சிந்நமான விஷயத்துக்கு துணை தேட்டமாகையாலே, ஸஹகாரிகளைச் சேர்க்கிறார்கள். (போதுமினோ) ப்ரதிகூலரையுமகப்பட, "தேநமைத்ரீபவது" என்று ஸஹகாரிகளாம்படி திருத்த நினைக்குமவர்கள், அபிமுகரைப் பெற்றால் விடுவர்களோ. (போதுமினோ) "போவான்போகின்றார்" என்று வழிப்போக்கேயிறே பேறும். (போதுமினோ) இசைந்தவர்கள் காலில் விழுகிறார்கள். தங்கள் பேறாயிருந்தபடி. எங்களை வாழ்வியுங்கோளென்கிறார்கள். அவர்கள் முன்னேபோக, அந்த நடையழகு கண்டு தாங்கள் பின்னேபோகவிறே நினைக்கிறது.

(நேரிழையீர்) இவர்கள் வடிவுதானே ருசிக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி; "ஸௌம்யரூப:" என்கிறபடியே. "நீராடப்போதுவீர்" என்ற ப்ரஸங்கத்தாலே ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாப்போலேயானபடி. "புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நினையும் நீர்மையதன்று" என்னு

13. அல்பபலமான ஸ்வர்க்காநுபவத்துக்கு அதிகாரார்த்தமாகப் பண்ணவேண்டும் தேவைகளுக்கு ஒரெல்லையில்லை, இந்த நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறுகைக்கு எவ்வளவு யோக்யதை வேணுமென்னில் (போதுவீர் போதுமினோ) இச்சையே அதிகாரம். அது அப்ராப்த விஷய மாகையாலே அதிகாரிஸம்பத்தி உண்டாக்கிக்கொண்டு இழியவேணும்; இது வகுத்தவிஷய மாகையாலே இச்சைக்கு மேற்படவேண்டுவதில்லை. நெடுங்கால மிழந்ததும் இவன்பக்கல் இச்சையில்லாமை ஆகையாலே, இந்த இச்சையே வேண்டுவது. சக்தியும் ப்ராப்தியும் அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. இனி, இவன் சேதநனானவாசிக்கு அது இல்லையாகில் இவனுக்கு இது புருஷார்த்தமாகமாட்டாதிறே. க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவத்துக்கு தனிதேட்டமானாப்போலே, அபரிச்சிந்நமான விஷயத்துக்குத் துணை தேட்டமாகையாலே, ஸஹகாரிகளைச் சொல்லுகிறார்கள்.

மாப்போலே - ஆபரணங்களைமாறுடிப் பூண்டிருந்தபடியாலும் பரியட்ட மாறுட்டத்தாலும் வடிவில் வேறுபாட்டாலும் இவள் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரஸாதபாத்ர மானாளென்று தோற்றுகின்ற தென்றுப்போலே, "க்ருஷ்ணன் எப்போது அணைக்கும்" என்று அறியாமையாலே ஒப்பித்தபடியேயிறே யிருப்பது. நேர்மையால் நினைக்கிறது - வைலக்ஷண்யத்தை. "இழை" என்று - ஆபரணம்.

பி. 13 — வகுத்தவிஷயமாகையாலே, இச்சையே அதிகாரம். வகுத்தவிஷயமாகிய பித்ருகார்யம் செய்ய, ஸஹகார்யாந்தரம் தேவை. பகவத்விஷயத்திற்கு இது தேவையில்லை. சக்தியும் ப்ராப்தியும் அத்தலையிலே (எம்பெருமான்பக்கலிலே) பூர்ணமாகையால் இச்சைக்குமேற்படவேண்டுவதில்லை. பித்ராதிகள் ப்ராப்தி கர்மோபாதிகம், பூர்ணமில்லை. போதுவீர் என்று ப்ரதிகூலரையும் சேர்த்துக்கூறும் காரணம், அவர்களைத்திருத்துகைக்கு. பிராட்டியைப்போலே இவர்களும் கடகராகையாலே, திருத்துகை இவர்களுக்குஸ்வபாவம். 'வரீமின்'-என்னமல் 'போதுமினோ' என்பது, அவர்கள் முன்னேபோகத் தாங்களும் வாழும்படி அவர்கள் நடையழகுகண்டு பின்னே போவதைக்குறிக்கும்.

(போதுமினோ) ப்ரதிகூலரையுமகப்பட "தேநமைத்ரீபவ துதே யதிஜீவிதுமிச்சஸி" (20) என்னுமவர்கள் அபிமுகரைப் பெறுதல் விடுவர்களோ. (போதுமினோ) நாங்கள் வாழும்படி புறப்பட்டு இங்ஙனே நடக்கலாகாதோ. அவர்கள் முன்னே போக, அந்நடையழகு கண்டு, தாங்கள் பின்னே போகவிறே நினைக்கிறது.

14. (நேரிழையீர்) விலக்ஷணமான ஆபரணத்தையுடையீர். இவர்கள் "போதுமினோ" என்ற பின்பு அவர்கள் வடிவிலே பிறந்த புதுக்கணிப்பிருந்தபடி. அன்றிக்கே, "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழிய" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனுடைய வரவைக்கடாக்ஷித்து, அவன் எப்போது வந்து மேல்விழும் என்று அறியாதே, தங்களை யெப்போதும் அலங்கரித்தபடியே யிருப்பர்க ளென்றுமாம். "வஸதிஹ்ருதி ஸௌம்யரூப:" (21) என்னுமாப்போலே முன்புத்தை க்ருஷ்ணனோட்டைக் கலவியால் பிறந்த புகர் இப்போது தோற்றும்படி யிருக்கையாலே சொல்லவுமாம்.

(சீர்மல்கு மாய்ப்பாடி) பண்டே பாலாலும் வெண்ணெயாலும் ஸம்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே, உபயவிபூதியுக்தன் பிறந்த ஐச்வர்யமுமுண்டிறே. பஞ்சலக்ஷம் குடியையுடைத்தாய், அவர்களுக்கு தநமான பசுமுதலான ஸம்பத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், அதுதான் பிள்ளைகள் கால்நலத்தாலே ஒன்று இரட்டியாய், "ப்ரீதிரோதமஸஹிஷ்டஸாபுரீ" என்னும்படியிறே ஸம்பத்து மிகுத்திருக்கும்படி. (சீர்மல்கு மாய்ப்பாடி) இங்குத்தை ஐச்வர்யத்தையுடையவர் கால்நலங்காணும் நித்யவிபூதியிலைச்வர்யம். குணாதிக்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக் கேற்றம்; அது உள்ளது இங்கேயிறே. தர்மி அதுவாகையாலே

பி. 14-விச்லேஷவ்யஸநம் ஆபரணம்பூண ஒட்டுமோ என்பதற்கு மூன்று பரிஹாரங்கள் (1) கலவிக்குப்போகிற த்வராதிசயத்தால் அவயவங்களை மாறுபடி ஆபரணங்கள் பூணுவதால்வரும் புதுக்கணிப்பு (2) அவன் எப்போது வந்து மேல்விழும் என்று அறியாதபடியாலே, எப்போதும் அலங்கரித்தபடியிருத்தல் (3) முன்பு க்ருஷ்ணன் ஓட்டைக் கலவியால் பிறந்தபுகர் இப்போது தோற்றும்படி இருக்கையாலே சொல்லவும் ஆம்.

15. (சீர்மல்கு மாய்ப்பாடி) இவ்வூரிலைச்வர்யம் வழிந்து போய் வேறேரூர்க்கு வெள்ளமிடப் போந்திருக்கை. அதாவது - க்ருஷ்ணனுடைய இங்குத்தை நீர்மை பரமபதத்திலும் சென்று அலையெறியும்படியா யிருக்கை. வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயிறே [1]உத்கர்ஷம். அங்குதன்னிற்குறைந்தா ரில்லாமையாலே குணத்துக்கு விஷயமில்லை ; ஆகையாலே தர்மியைப் பற்றிக் கிடக்கு மத்தனை அங்கு; [2]அந்தகாரத்தில்தீபம்போலே ப்ரகாசிப்பதும இங்கேயாகையாலே, ஐச்வர்யம் பூர்ணமாய்த்து இங்கேயிறே. [3]த்ரிபாத்விபூதியிலடங்காத வஸ்து, தன்னை நியாம்யமாக்கி வர்த்திக்கிற வூரிறே. பண்டே கோஸம்ருத்தி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, * பிள்ளைகள் கால்நலத்தாலே கறப்பன கடைவனவற்றால் குறைவற்றிருக்கை. நாழிப்பால் நாழிநெய்போருகை யென்றுமாம்.

மேன்மையும் இங்கேயுண்டு; நீர்மை தன்னேற்றமாம். அங்கு, தான் கும்பீடுகொண்டிருக்கும் ; இங்கு, தான் கும்பிடுகிற விடமிறே. "தொழுகையு மிவைகண்ட வசோதை" என்னக் கடவதிறே. இது காண்கைக்காகவிறே வைதிக புத்ரர்கள் வ்யாஜத்தாலே நாய்ச்சிமார் அழைத்துக்கண்டது. இங்குத்தைக்கும் அடி அவ் விருப்பென்னுமிடம் ப்ரமாணம் சொல்லக் கேட்கு மித்தனையிறே ; இவ்விடத்தி லைச்வர்யம் அதிலும் விஞ்சியிருக்கு மென்னுமிடம் கண்ணாலே காணலாகிறதிறே. மநுஷ்யத்வே பரத்வமிறே யிங்கு.

(ஆய்ப்பாடி) இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாதவூர். உக்த்யாபாஸங்கொண்டு [4]பதகம் பேசுவாரில்லை. தம்பிதம்புக்குத் தமையன் பெருநிலைநிற்குமூர். " நராம: பரதாராந்வை

பி. 15–சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடி — க்ருஷ்ணனுடைய குணஸம்ருத்தியும் ஆய்ப்பாடியின் கோஸம்ருத்தியும் - பரமபதத்தில் அலையெறிதல் - நாய்ச்சிமார்கள் வைதிகபுத்ராநயந முகத்தாலே நீர்மை காண ஸந்தர்ப்பம் - ஸௌலப்ய குணத்தால் உத்கர்ஷம்.

[1]உத்கர்ஷம் - உயர்த்தி. [2]அந்தகாரம்-இருள். [3]த்ரிபாத்விபூதி - பரமபதம்.

[4]பதகம் - உக்திப்ரத்யுத்தரம்.

16. (ஆய்ப்பாடி) பரமபதம்போலே தேஹாந்தர பரிக்ரஹம்பண்ணிச்சென் றநுபவிக்கவேண்டாதவூர். ஆசாரப்ரதாநரான வஸிஷ்டாதிகள் வர்த்திக்கிற திருவயோத்தியைபோலன்றிக்கே, இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடையர் வர்த்திக்கிற வூர். பெருமாள் குணங்கண்டு உகக்குமூர்போலன்றியே, க்ருஷ்ணன் தீம்பு கண்டு உகக்குமூர்.

17. (செல்வச் சிறுமீர்காள்) இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஐச்வர்யமாவது - பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியிறே. ராஜ்

சக்ஷுர்ப்யாமபிபச்யதி" என்கிற குணங்கண்டு பின்தொடர்வாரன்றிக்கே, தீம்புகண்டு மேல்விழுவாரிருக்கிறவூர். "இந்த்ரனுக்கிடும் சோற்றை மலைக்கிடுங்கோள்" என்றால் அதுக்கு இசையுமூரிறே. (ஆய்ப்பாடி) "க்ருதவத்யக்ஷீரவத்ய:பஹ்வ: புத்ரஜந்மத:-யதாசக்ருஷ்ணஉத்பூத: ததாப்ரப்ருதிமேவ்ரஜே || யாவத்துக்தம்ஸமுத்பூதம் தாவதேவக்ருதம்பவேத்." நாஸ்திகராயிருப்பார் அநுமாநத்தைக்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷத்தை விதிக்கப்புக்கால் ஸம்சயம் வர்த்தியாதே, கண்டத்தை இல்லையாவதென் என்று, கண்டதுக்கு மேற்பட அறியாமையாலே நாஸ்திகரில்லாதவூர். க்ருஷ்ணன் தீம்புசெய்து மூலையடியே நடக்கிலும் அதுவே யமையும் என்றிருக்குமூர்.

(செல்வச்சிறுமீர்காள்) ஆத்மாவுக்கு ஸ்ரீமத்தாகிறது - பகவத்ஸ்பர்சமிறே. "அந்தரிக்ஷகதச்ச்ரீமாந்" என்னக்கட

பி. 16-பரமபதத்தையும் அயோத்தியையும்விட மேலானது ஆய்ப்பாடி என்பதற்கு மூன்று காரணங்கள். வேறு தேகம் தேடாமல் மனுஷதேகத்தோடேயே ஈச்வரானுபவம் பெறுதல், க்ருஷ்ணனுபவம் பெறுதல், சக்ரவர்த்திருமகன் குணங்கண்டுகக்கும் ஆசார நிறைவில்லாமலே க்ருஷ்ணன் தீம்புகண்டுகத்தல்.

பி. 17-ஸ்வாபதேசத்திலே, பகவத்ஸம்பந்தம் செல்வமாவதற்கு இளையபெருமாள், விபீஷணாழ்வான், கஜேந்த்ராழ்வான் ஆகிய மூவர்த்ருஷ்டாந்தம். ப்ரத்யாஸத்தியாவது சம்பந்தம் - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் அந்யசேஷத்வம் எப்போதும் இல்லாதவர் இளையபெருமாள். ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் எப்போதுமின்றி அந்யசேஷத்வம் கழித்தவன் விபீஷணாழ்வான். அந்யசேஷத்வமின்றி, ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிஷ்டனாய்ப்பின் அதையும் கழித்தவன் கஜேந்த்ராழ்.

யத்தைவிட்டு வெறுங்கையோடே பெருமாள் பின்னேபோன இளையபெருமாளை, "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" (22) என்ற திறே; ராவணபவநத்தினின்றும் கால்வாங்கி, பெருமாளிருந்த தேசத்தைக்குறித்து வருவதாக, "பரித்யக்தாமயாலங்காமித் ராணிசதாநாநிச" (23) என்று ஸர்வத்தையும்விட்டு ஆகாசஸ் தனான விபீஷணாழ்வானை, "அந்தரிக்ஷகதச்ச்ரீமாந்" (24) என்றதிறே: அவனை ரக்ஷகனாக அத்யவஸித்துத் தன்பக்கல் முத லற்றுக் கைவாங்கின ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை, "ஸதுநாகவரச் ச்ரீமாந்" (25) என்றதிறே: அப்படியே இவர்களும். இங்கு ஐச்வர்யமாகச் சொல்லுகிறது - க்ருஷ்ணப்ரத்யாஸத்தியை. அதாவது - வலிபாதி, வழக்குப்பாதி, தர்மம் பாதியாக, பஞ்ச லக்ஷம் குடியிற் பெண்களில் இவனால் புஜிக்கப்படாதாரொரு வருமில்லை. வலியாகிறது-தன்செல்லாமை; வழக்காகிறது - மைத்துனமை; தர்மமாவது - ஆந்ருசம்ஸ்யம். (சிறுமீர்காள்) க்ருஷ்ணனோடொத்தபருவமாயிருக்கை. "துல்யசீலவயோ வ்ருத்தாம்" (26) என்கிறபடியே எல்லாவற்றிலும் அவனுக் கீடாயிருக்கை. பருவம் நிரம்பின ஸ்த்ரீகளையும் புருஷர்களை யுங் கண்டால், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினாரையும், தந்தா முக்காக நினைத்திருப்பாரையும்போலே நினைத்திருக்கும்.

வதிறே. ராவண பவநத்தினின்றும் நாலடியிட்டவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ மாலையிட்டபடி. வலிபாதி, வழக்குப்பாதி, தர்மம்பாதியாக, க்ருஷ்ணனாலே ஸ்பர்சிக்கப்பட்டிறே பஞ்ச லக்ஷம் குடியிலுள்ளாரு மிருப்பது. (சிறுமீர்காள்) பருவம் கழிந்திருத்தல், முரட்டாண்களாயிருத்தல் செய்யாதே யிருக்கை. அஹங்கார ஸ்பர்சமாதல், தேவதாந்தர ஸ்பர்சமாத லின்றிக்கேயிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களின்றிக்கேயிருக்கை.

வான். இவை த்ருஷ்டாந்தங்களுக்குள்பேதம். அந்யாபதேசத்தில் செல்வமாவது க்ருஷ்ண ப்ரத்யாஸத்தி. தன்செல்லாமை-ஸம்ச்லே ஷியாவிடில் தரியாமை. ஆந்ருசம்ஸ்யம் - தன்னோடு கலவாவிடில் தரியாத பெண்களிடத்தில் பண்ணும் காருண்யம். பர்த்ருபரிக்ர ஹத்தால் தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணுகை. தந்தாமுக்காக நினைந் திருப்பார் ஸ்வதந்த்ரர்.

தனக்கு அநந்யார்ஹைகளாக நினைத்திருப்பது இவர்களை. இத்தால்-அவனுக்கேயாயிருக்கிறபோக்யதையைச்சொன்ன படி. ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தரன்றியே இடக்கையும் வலக்கையு மறியாத கந்யகைகளாயிருக்கை. இவனுடைய விஷயீகாரத் தாலே இளகிப் பதிக்கை [1](அங்கோலத்தைலத்திற் குறைந்த க்ருஷ்ணகடாக்ஷமில்லையிறே. அதாவது - கோவிந்தனுக்கல் லால் வாயில் போகாதிருக்கை.)

18. (கூர்வேற்கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்) ஸ்ரீநந்த கோபர், முன்பு பசும்புல் சாவ மிதியாதவ ராய்த்து. நம் சிறியாத்தானைப்போலே ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராயாய்த்துப் போருவது. பிள்ளைகள் பிறந்தபின்பு அவர்கள்மேலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே "அவர்களுக்கு என்வருகிறதோ!" என்று அஞ்சி, வேலைப்புகரெழக்கடைந்து பிடிக்கத்தொடங்கினர். (கொடுந்தொழிலன்) தொட்டிற்கீழே எறும்புபுகுரிலும் ஸிம் ஹத்தின்மேலே விழுமாப்போலே சீற்றத்தின் மிகுதியாலே உதிரக்கையரானர். "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி" (27) என் கிற ஸாமாந்யவிதி, "அக்நீஷோமீயம்பசுமாலபேத" (28)

(கூர்வேல்கொடுந்தொழிலன்) நமக்கு அவனை நோக்கித் தருமவனைச்சொல்லுங்கோள் என்கிறார்கள். சிறியாத்தானைப் போலே பசும்புல்சாவமிதியாதவர், பிள்ளை பிறந்தவாறே, வேலைப் புகரெழக்கடையவிட்டாராய்த்து. (கொடுந்தொழி லன்) தொட்டில் காற்கடையிலே எறும்பூரிலும் வேலைக் கொண்டு தொடராநிற்பராய்த்து. பெரியாழ்வார் பெண் பிள்ளையாகையாலே அங்குத்தைக்குக் காவலுண்டென்று தரிக்கிறார்கள். (நந்தகோபன்குமரன்) ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸந் நிதியில் கோற்கீழ்க்கன்றாய் நிற்கும்படி. நாலிரண்டு மாஸம்

பி. 18-பகவத் விரோதியை ஹிம்ஸித்தல் நிஷித்தமல்ல என் பது ஸ்வாபதேசத்தில். குமரன் பவ்யதை தோன்றும்படியான சிறுபிள்ளை (யசோதைக்கே இளம் சிங்கம்)

[1](அங்கோல...போகாதிருக்கை) என்ற சொற்கள் சில சுவடி களில் இல்லை. அங்கோலம் - அழிஞ்சில்.

என்கிற விசேஷத்தில்வாராதிறே. ஸ்வார்த்தமாகச் செய்யுமன்றிறே நிஷித்தமாவது; அத்தலைக்கு என் வருகிறதோ! என்று அஞ்சிச்செய்யுமன்று அவை தர்மமாகக்கடவது. "மந்நிமித்தக்ருதம் பாபம்" (29) இத்யாதி; "நின்பால் பொறுப்பரியனகள்பேசில் - ஆங்கே - தலையை அறுப்பதேகருமங்கண்டாய்" என்றதிறே. (நந்தகோபன்) பிள்ளையைக்கண்ட ப்ரீதியாலே ஆநந்தத்தையுடையரென்று சொல்லுதல்; நாமதேயமாதல். இப்போது இவரைச்சொல்லுவானென்னென்னில்; உத்தேச்ய வஸ்துவை நோக்கித் தருமவரென்னும் ப்ரீதியாலே. "நந்தகோபாலா வெழுந்திராய்" என்று - எழுப்பிக் கார்யம்கொள்ளலாம்படியிறே இவர்களுக்கு அவர்விதேயராயிருக்கும்படி. (குமரன்) வெண்ணெய்களவுகண்டான், பெண்களைக்களவுகண்டான், ஊரை மூலையடியாக்கினான் என்று எல்லாரும் வந்து முறைப்பட்டால், "என் கண்வட்டத்திலே வந்துதோற்றினானாகில் நியமிக்கக்கடவேன்" என்று பெரிய உத்யோகத்தோடே யிருந்தால், அவர்முன்பு தோற்

காடுபாய்ந்துபெண்களோடு [2] இட்டீடுகொண்டிறே திரிவது. [ஆற்றிலிருந்து] பிள்ளாய் !, சிலர் எங்களதென்று அபிமானித்திருக்கும் நிலத்திலேயிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரண ஸ்தலங்காணும். [விளையாடுவோங்களை] தன்னையொழிய நாங்கள் அந்ய பரைகளன்றோ, தன்னிடையாட்டம் பட்டோமோ, நாங்கள் முன் தீமைசெய்தோமாகிலுமாமிறே, தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ, தன்னை இங்கு இட்டெண்ணினார் இல்லைகிடீர். [சேற்றாலெறிந்து] பிறரறியாதபடி கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதோ. [வளைதுகில்கைக்கொண்டு] இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணமும் பரியட்டமும் களைந்திட்டுவைத்திறே குளிப்பது; இவற்றைக்கைக்கொள்ளுமாய்த்து. [காற்றிற்கடியனாயோடி] தொடர அகப்படாதே ஓடும்படி. தன் ஜீவநத்திலும் ஒன்றும் குறையாதே கொண்டான், எங்கள் ஜீவநமும் ஒன்றும் குறையாமே கொண்டான்.

---

[2] இட்டீடுகொள்ளல் - ஒன்றைச்சொல்லி ஒன்றைக்கேட்டுச் சொல்[illegible]

றும்போது ஸவிநயமாகத் தோற்றுகையாலே, "கெட்டேன்! இவனையோ இங்ஙனே பழியிட்டது" என்று அவர்களையே பொடியும்படியா யிருக்கை. யசோதைப் பிராட்டி பொடியும்போதும், "உந்தமடிகள் முனிவர்" என்றிறே பொடிவது. "படிறுபலசெய் திப்பாடியெங்குந் திரியாமே - கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்றிறே யிவ ளிருப்பது.

19. (ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதை) யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிலே அழகு குடிகொண்டாய்த்திருப்பது. பிள்ளையை

[அகம்புக்கு] வழிபறிப்பது, அஸாதாரண ஸ்தலத்திலேயிருப்பது. [மாற்றமும் தாராளுலின்று முற்றும்] வார்த்தை ஏதேனும் வளையும் துகிலுமோ. வளையும் பரியட்டமும் தரப்பார்த்திலோ மென்றால் ஆகாதோ; இப்படியிறேநீம்பிலே கை வளர்ந்து திரியும்படி. அவர்கள் வந்து முறைப்பட்டால் "இவனையோ இவர்கள் இப்படிசொல்லுவது" என்னும்படி விநயம்பாவித்து நிற்கும்.

(ஏரார்ந்தகண்ணியித்யாதி) க்ருஷ்ணநுபவத்தாற் பிறந்த ஹர்ஷமடையக் கண்ணிலே காணலாயிருக்கை. நாட்டார்க்கு புண்ய பாபங்கள் கலசியிருக்கையாலே ஒரு வைரூப்யமுண்டே கண்ணிலே; இவளுக்கு ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யமடையக் கண்ணிலேதோற்றியிருக்கும். "அம்பன்னகண்ணா ளசோதைதன் சிங்கம்" என்னக்கடவதிறே. "பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்" என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்வார்த்தை. ஒரு நாடாக ஸதாபச்யந்திபண்ணி அநுபவிக்கிற விஷயத்தைத்தானே ஒருமடைசெய்து அநுபவிக்கிறவளுடைய கண்ணிறே. (இளஞ்சிங்கம்) "சிங்கக்குருகு" என்று ஆழ்வான்வார்த்தை. "நந்தகோபன் குமரன்" என்று - தமப்பனார்க்கு பவ்யனாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று; "இளஞ் சிங்கம்" என்று - தாயார்க்கு அடங்காதபடி சொல்லுகிறது. தன்களவுக்குப் பெருநிலை நின்றன்றி அவளுக்குப் பிழைக்க வொண்ணாதிருக்கை.

பி. 19-ஏர்ஆர்தல் - அழகு நிரம்பியிருத்தல்.

மாறுதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அவ்வாசியடை யக் கண்ணிலே தோற்றும்படியா யிருக்கை. அழகையும் அஞ்சிநோக்குமந்நோக்கும் தொழுகையு மிவைகண்ட கண் ணிறே. "அம்பன்ன கண்ணாளசோதை" என்னக்கடவதிறே. (யசோதை) "யசோதாயெழுந்திராய்" என்று எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படியிறே இவர்கள் திறத்தில் அவள் அநுகூலித்திருக்கும்படி.

20. (இளஞ்சிங்கம்) ஸ்ரீநந்தகோபர் ஹிதகாமராகை யாலே அங்கு விநயந்தோற்ற நின்றபடியைச் சொல்லிற்று; இவள் ப்ரியமே நடத்துமவளாகையாலே, செருக்கும், மேனு ணிப்புந்தோற்ற நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறது. "அஞ்சவு ரப்பாளசோதையாளுட விட்டிட்டிருக்கும்" என்று இவன் அஞ்சவுரப்பா ளசோதையிறே. கருத்தறிந்து தீம்பிலே கை வளரும்படி காணும் அவள் நியமிக்கும்படி. இவள் பார்வை யறிந்து பரிமாறும் பாவஜ்ஞனிறே அவனும்; இவளும், அவன் ஆளுட்டங்கண்டு ஆநந்த நிர்ப்பரையாயிருக்கு மாய்த்து. "அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க் கணுக்கனுய்" என்று ஒளிக்கவேண்டுவார் புகுந்தால் ஏதேனு மொரு பதார்த்தத்தாலே மறைத்து வைக்கலாம்படியிருக்கு மாய்த்து. இங்கு ஆண்டாள் மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுமே சொல்லுகிருள்காண் என்றுமாம். நிலவறையிலே அடை யுண்ட பெண்கள் பக்கலிலேபுக்கு அவர்கள் புத்ரீமாக, தன்னைச் சமைத்துவைக்குமாய்த்து. இவற்றையெல்லாமுன் னிட்டு, "இளஞ்சிங்கம்" என்கிருர்கள். "சிறுமீர்காள்" என் ருல், "இளஞ்சிங்கம்" என்ன வேண்டாவோ. "நந்த கோபாலா வெழுந்திராய்" என்கைக்கும் "அசோதாயறிவு ருய்" என்கைக்கும் அடியிருக்கிறபடி.

பி. 20-செருக்கும் - இளம் என்கையாலே ஹர்ஷாதிசயம். மேனுணிப்பும் - சிங்கம் என்கையாலே தோற்றுகிறதேஜோவிசே ஷம். உரப்பாள் - அதட்டாள். ஆளுட - ஆண்பிள்ளைத்தனம் கொண்டாட. தகணேறும்படியாக - முற்றும்படியாக. சிங்கக் குருகு - சிங்கக்குட்டி.

செய்ததெல்லாம் உத்தேச்யமாகவிறே இவள்நினைத்திருப்பது. ஆரேனும் வந்துமுறைப்பட்டால் [அஞ்சவுரப்பாள்] இவள் தீம்பிலே தகணேறும்படியாய்த்து உரப்புவது. (இளஞ்சிங்கம்) சிறுமியர்க்கு ஏந்தபருவமா யிருக்கை. "சிங்கக்குருகு" என்று பட்டரருளிச்செய்வர்.

21. (கார்மேனி) நம்முடைய ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியான வடிவு. "தூநீர்முகில்போல்தோன்றாய்" என்று ப்ரார்த்தித்த வஸ்துவிறே இவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷித்து நிற்கி

(கார்மேனி) தாயும் தமப்பனும ஒளித்துவைத்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. இவர்கள் விடாய் தீரும்படியான வடிவு. "மேகஶ்யாமம்மஹாபாஹும்" என்கிறபடியே - வ்ரதகர்சிதைகளான பெண்கள் விடாய் தீர்க்கும் குளிர்ந்த வடிவழகிருக்கிறபடி. (செங்கண்) வாத்ஸல்யத்தைத் தெரிவிக்கிற கண்கள். ஒரு மேகத்திலே இரண்டு தாமரைபூத்தாப்போலேயிருக்கை. இராத்திருநாள் ஸேவித்தார்கண்போலே யிருக்கை. இவர்களிலும் இழவு தன்னதென்னுமிடம் கண்ணிலே தோற்றவிருக்கும். "ஊர்த்வம் மாஸாந்நஜீவிஷ்யே" என்னில், இத்தலை "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்றிருக்குமவனிறே. (கதிர்மதியம்போல்முகத்தான்) "தத்ரகோவிந்தமாஸீநம் ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்சஸம்." சந்த்ரனைத் தண்ணளியிலே ஆதித்யன்புகரை யூட்டினாப்போலே யிருக்கை. "முகத்தான்" என்று - உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்கள். உபமேயத்தைக் காணுமளவுமிறே அது நிற்பது.

ஆனாலும அநுபவிப்பார்க்கு ஒருதுறையிட்டுக்கொண்டு இழியவேணுமே (நாராயணனே) வடிவழகைக் கண்டு

பி. 21—ப்ரத்யக்ஷித்து-ப்ரத்யக்ஷமாய். கதிர்-தேஜஸை ஏறிட்டபடி, ப்ரதிகூலர்க்குக்கிட்டுதற்கு அரியன். மதியம்-குளிர்ச்சி. அநுகூலர்க்கு எளியன் - "கதிர்மதியம்போல்" என்ற உவமைக்கு மிக மிக மேலான முகம் ஆகையாலே, முகத்தான் என்று உபமேயத்தையே சொல்லவேண்டியதாயிற்று. உபமானத்தால் மறைத்துச் சொல்லாமல் உபமேயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுதலுமாகும்.

றது. மாதா பிதாக்கள் தங்களை மறைத்துவைத்தாலும் விட வொண்ணாத வடிவழகு. (செங்கண்) அத்திருமேனிக்கு ப்ரகாசமான சிவப்பையுடைய திருக்கண்கள். அகவாயில் வாத்ஸல்யமடையத் திருக்கண்களிலே தோற்றும்படியா யிருக்கை ; ஐச்வர்யத்தாலும்குதறியிருக்குமிறே. வடிவாலே யணைத்துக் கண்ணாலேகுளிரநோக்குகையிலேயிறே கருத்து. (கதிர்மதியம்போல்முகத்தான்) ப்ரதாபத்துக்கும் குளிர்ச்சிக் கும் ஆதித்யனுடைய புகரையூட்டின சந்த்ரனைப்போலே யாய்த்துத் திருமுகமிருக்கும்படி. ப்ரதிகூலர்க்கு அநபிபவ நீயனாய் அநுகூலர்க்குக்கிட்டிநின்று அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கை. " தத்ர கோவிந்தமாஸீநம் ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்ச ஸம் " (30) என்னக்கடவதிறே. (கதிர்மதியம்போல் முகத் தான்) ப்ரகாசமுமாய் ஆஹ்லாதகரமுமான முகத்தையுடை யவனென்னவுமாம். (முகத்தான்) அவ்வளவிலும் உபமாநம் நேர் நிற்கமாட்டாமையாலே உபமேயந்தன்னையே சொல்லு கிறது.

வேறொரு விஷயத்தைப் பற்றிற்றாகவேண்டாதே, ப்ராப்த விஷயமாயிருக்கை. உகந்தவிஷயமே வகுத்தவிஷயமாகை. அவனாலும் தன்னையநுபவிக்கத் தாரேன் என்ன வொண் ணாதுகாணும். இத்தலை வைமுக்யம்பண்ணினவன்றும் தான் ஆபிமுக்யம் பண்ணிப்போருமவன். நாராயணனுவாக ஸித்த மான வஸ்து, இடைச்சிகளுக்குங்கூட ஸுலபமானபடி. இந்நோன்பிலே அதிகரிப்பார்க்கு மந்த்ரமிது என்கிறது. இவ்வளவேயுமன்று, தமப்பன்மார் சொல்லக்கேட்டிருப்பர் களே. " நன்மைதீமைகளொன்று மறியேன் நாரணா வென்னு மித்தனையல்லால் " என்றும், " நாராயணசப்த மாத்ரம் " என்றும், " நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம " என்றும், (நமக்கே) அத்திருநாமத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ விஷயமாக வன்று, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுடைய நமக்கே. ஸ்வர க்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத நமக்கு. " நாராயணனே " என்கிற விடத்தில் அவதாரணம், உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறது ; இதில் அவதாரணம், ப்ராப்தாவினுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யறிவிக்கிறது. அவனுக்கு உபாயபாவம்

22. (நாராயணனே) கோவர்த்தநோத்தரணாத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேச்வரத்வம் பெண்களுக்கும் தெரியும்படியாயிறே இவ்வவதாரந்தானிருப்பது. தேவதாந்தரங்களையறியாத கோபவ்ருத்தர்கள் நோன்புக்கு அங்கமாக ஜபிக்கும் மந்த்ரமாக உபதேசிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்னவுமாம். இன்னமும், தன்னுடைய தமப்பன்மார் சொல்லவும் கேட்டிருக்குமிறே. "நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன் நாரணனென்னு மித்தனையல்லால்" என்றும், "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்றும், "திண்ணம் நாரணம்" "நாரணனை நன்கறிந்தேன்"

ஸ்வரூபாந்தர்க்கதம். அத்தலையில் நிறைவாலும் அவனே உபாயம்; இத்தலையில் குறைவாலும் அவனே உபாயம். ஸமித்புஜிசிசுபாலே தாத்ருகாகஸ்கரேவா குணலவஸஹவாஸாதத்வக்ஷமாஸம் குசந்தீ. போக்கற்றவனுக்குத் திறந்துகிடந்த வாசலிலே புகவேணும் ; வைகிறவனுக்கும் பேர்சொல்லி வையவேணும். இத்தனையிறே காகமும் சிசுபாலனும் செய்தது; இத்தனையாலும் விஷயீகரித்தானிறே யிருவரையும்; இக்கைம்முதலும் இல்லையென்கிறார்கள் (நமக்கே) என்கிறவித்தால். (பறைதருவான்) "உக்கமும்தட்டொளியும்" என்று நாட்டுக்கு ஒருபேர் சொல்லிக் கிட்டினவாறே, "உன்றன்

பி. 22—"நன்மை தீமைகளொன்று" முதல் "நாரணனை நன்கறிந்தேன்" என்னுமளவும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்கள். ஸமிதைபாதிஸாவித்ரிபாதியன்றிக்கே - ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு, ஆயிரம் ஸமிதையும் ஆயிரம் ஸாவித்ரியுமாகக்கூட்டி ஒருப்ரத்யவாய பரிஹாராதியாகப் பலத்தை உண்டாக்குமாபோலே அன்றிக்கே நிரபேக்ஷகனுகவேபலத்தைக்கொடுக்கும்.நமக்கே-அவனாலேதானே பேறு, வேறுரக்ஷகராலே அல்ல என்று அநந்யகதிகளாயிருக்கிற நமக்கே. அகிஞ்சநராய் அவன் கைபார்த்திருக்கிற - சக்தியுண்டெனினும் கிஞ்சித்காரம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று உபாயசூந்யரான நமக்கே. பறை-சிறுவர்கையில்வைத்து அடிக்கிற "தப்பட்டை என்று நாடறிய ஒருவ்யாஜம்; அடிமை என்பது இவர்கள கருத்து. இதைசாதித்துத்தருவார் இவர்களேயாகிலும், அவன் தரக்கொள்வதே முறை என்கின்றனர்.

என்றும், இவ்வர்த்தத்திலே ரிஷிகளும் "நாராயணசப்தமாத்ரம்" (31) என்றும், "ஏஷநாராயணச்ச்ரீமாந்" (32) என்றும், ச்ருதியும் "நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம" (33) என்றும் பலவிடத்திலும் சொல்லிற்று. (நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்) ஸர்வஸ்வாமியானவனே நம்முடைய அபேக்ஷித ஸம்விதானம் பண்ணுவான். இத்தலை இசையாதவன்றும் தான்விடமாட்டாத வாத்ஸல்யம். அவதாரணத்துக்குக் கருத்து - ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரி பாதியன்றிக்கே தானேசென்று தலைக்கட்டவல்லனென்கிற ஸாதநநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையிலே நோக்கு. நாராயணத்வம் ஸர்வஸாதாரணமன்றோவென்னில் (நமக்கே) அத்தலையாலே பேறு என்றிருக்கிற நமக்கென்றபடி. அகிஞ்சநராய் அவன் கை பார்த்திருக்கிற நமக்கேயென்றுமாம். (பறைதருவான்) நாட்டுக்கு "பறை" என்று ஒரு வ்யாஜமாய், தங்களுக்கு அபிமதமான அடிமையையாய்த்துநினைக்கிறது. இத்தை ஸாதித்துத் தருவாராரென்னில்; இவர்கள் தாங்களேயிறே: "இற்றைப்பறைகொள்வானன்றுகாண்" என்றுமேலே சொன்னார்கள். (தருவான்) ப்ராப்தியுண்டானாலும் அவன் தரக்கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

23. (பாரோர் புகழ) க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும் சேரவொட்டாதவர்கள் தாங்களே கொண்டாடும்படி: க்ருஷ்

னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னாநின்றார்களிறே. "இற்றைப்பறைகொள்வானன்றுகாண்" என்கையாலே - யாவதாத்மபாவியான அடிமையை நினைக்கிறது. "பாடிப்பறைகொண்டு" என்றத்தையும் நிஷேதித்துக்கொண்டு, "இற்றைப்பறைகொள்வானன்றுகாண்" என்றத்தையும் நினைக்கிறது.

(பாரோர்புகழ) இசையாதவர்களும் கொண்டாடும்படி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாருடைய யாத்ரையை, ஸ்வரூபஜ்ஞாந

பி. 23-பாரோர்புகழ - மழைவருமென்கையால் கோகுலவாசிகள் புகழமகிழ. படிந்து - இந்த நோன்பிலே அவகாஹித்து. பாதத்தை பூரித்துக் கிடப்பது - தமிழ்யாப்பிலுள்ள அசைச்சொற்கள்

ணன் வேண்டும் உபகரணங்கள் கொடுக்க, பெண்கள் நோன்பிலே உபக்ரமித்தார்கள். நாடடங்க, அநாவ்ருஷ்டி தீர்ந்து ஸம்ருத்தமாய்த்ததென்று கொண்டாடும்படி. (படிந்து) இந்நோன்பிலே அவகாஹித்து, "நீராடப்போதுவீர்! போது மினோ" என்று அந்வயம். (ஏல், ஓர்) பாதத்தைப் பூரித்துக் கிடக்கிறது. (எம்பாவாய்) எங்கள் நோன்பென்னுதல்; எங்கள் சந்தஸ்ஸென்னுதல். ... ... க

மில்லாதார் நிந்திப்பர்கள்; அதுவேண்டாவிறே இவர்களுக்கு வர்ஷமுண்டாகையாலே. "படிந்து - நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ" என்று. (ஏலோரெம்பாவாய்) ஏல் - இப்படி யாகிலென்றபடி. "ஏல்" என்றது - ஸம்போதனை. (ஓர்) புத்திபண்ணு. "எம்பாவாய்" என்றது - எங்கள் சந்தஸ் ஸைப் பின்செல் என்றபடி. அன்றிக்கே, பாதபூரணமான அவ்யயமாகவுமாம். "எம்பாவாய்" என்றது - மேல் காம ஸமாச்ரயண மாகையாலே, "பாவாய்" என்று - ரதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். எங்கள் சந்தாநுவ்ருத்தியைப் பண் ணெனனவுமாம். ச, வை, து, ஹிக்கள்போலே, பாதத்தைப் பூரித்துக் கிடக்கிறதென்று சொல்லுகிறது.

காலத்தைக் கொண்டாடி, பலத்தைச்சொல்லி, அதிகாரி களைச்சொல்லி, இது கேட்டபின்பு அவர்களுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைச் சொல்லி, "க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஏகாந்தமான வூரிலே பிறக்கப்பெற்ற நீங்களும் சிலரே!" என்று ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பவ்ய னைகயாலேயிழக்க வேண்டாவென்று அவர்கள் ஒளித்தா லும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகைச் சொல்லி, விரூபனானாலும் விடவொண்ணாதபடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, ஆகிஞ்சந்யத்தில் நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லி, உகவாதாரும் உகந்து கொண்டா டும்படி சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார். ... ... க

சுத்தஸத்வம்தொட்டாசார்யரருளிசெய்த

திருப்பாவைஸ்வாபதேசவியாக்யானம்

24. அவதாரிகை—(மார்கழியித்யாதி) இப்பாட்டில் - அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையும், உபேய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்க்ரஹித்து, இந்நோன்புக்குக்காலம் நேர்பட்ட படியைக் கொண்டாடுகிருர்கள்.

25. வியாக்கியானம்—(மார்கழியித்யாதி) ஸத்வோத்தரமானகாலத்திலே ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பரிபூர்ணமாய், இச்சேதநன் பகவத்விஷயீகார பாத்ர பூதமான திவஸத்திலே தங்களுக்கு பகவத்கைங்கர்யத்தில்ருசிபிறந்தவின்று மங்களகார்யம் செய்யுமவர்களுக்குத் தேட்டமானகாலம் தன்னடையே நேர்பட்டபடியைக்கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிருர்கள். (நீராடப்போதுவீர்) பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணப்போருகையிலேருசியையுடையவர்களாய்; (நேரிழையீர்) இதுக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களை யுடையராய்; (சீர்மல்கு மித்யாதி) எம்பெருமானுடைய க்ருபாக்ஷமாதி கல்யாண குணங்கள் தந்தாம் விஷயங்களிலே சேர்ந்து பொங்கி, பரமபதத்தளவும் சென்று அலையெறியும்படி அபிவ்ருத்தமாகாநின்றுள்ளதாய், ஜ்ஞாந ஜந்மாக்கள் ஸாதரமாகவர்த்தியாநின்றுள்ள வூரிலே பகவத்ஸம்பந்தமுடையராய், தததுபவபரிகரமான அபிநிவேசாதிசயத்தையுடையராய் அநந்யார்ஹரானவர்கள்; (நீராட—போதுமினோ) பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணவாருங்கோள். "ஆயர்" என்னுங்காட்டில் ஜ்ஞாநஜந்மாக்களைக் காட்டுமோவென்னில்; லோகத்தில் ஆயர் பகவதேகபரரா யிருக்குமாப்போலே ஜ்ஞாநஜந்மமுடையவர்களும் பகவதேகபரராகையாலே த்ருஷ்டாந்தவிதையாகக் காட்டும்.

26. "சிறுமீர்காள்" என்று - ஸ்த்ரீத்வேந நிர்த்தேசம், அநந்யார் ஹத்வத்யோதநார்த்தம். சரீரஜந்மமான ஆயருக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே அந்யபரதையுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகையாலே, உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்க யோக்ய

தாகந்தரஹிதமான விலக்ஷணஜந்மம் ஜ்ஞாநஜந்மமேயாமித் தனையல்லது அத்ரைவர்ணிக ஜந்மமன்று ; அஜ்ஜந்மந் தன்னி லும் சிலரை உபாயாந்தரபரராகவும் உபேயாந்தரபரராகவும் தேவதாந்தரபரராகவும் காணாநின்றோமிறே ; ஜ்ஞாநஜந்மந் தன்னில் அப்படிகாண விரகில்லையிறே. ஆகையால், நம்மா சார்யர்கள், உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்கிறது ஜ்ஞாநஜந்மமே யென்று கொள்ளவேணும். இப்படி நாம் கனக்கப்பாரித் துக்கொண்டுபோங்காட்டில் நமக்கு அப்புருஷார்த்தம் ஸித் திக்குமோவென்ன (கூர்வேலித்யாதி) கூரியதாய் ஸர்வா நிஷ்ட நிவர்த்தகமான மங்களாசாஸநத்தை யுடையராய், அல்பாமங்களஸம்பாவனையிலும் அதிசயிதமங்களாசாஸநப ராய், பகவல்லாபத்தாலே களித்து, பகவத் விஷயத்தை அசு லறியாதபடி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யவிஷயத் தில் தன்னுடைய நியாம்யதை / தோற்றும்படி யிருக்கு மவனாய்.

27. "கண்" என்று - ஜ்ஞாநமாய், அதுக்குக்கூர்மை யாவது - வஸ்துவை உள்ளபடி க்ரஹிக்கையாய், அத்தாலே - பூர்ணமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரகாசகமாய், தன்னையநுஸந்திப் பார்க்கு ஆபிஜாத்யாதி ஸகலாதிசயப்ரதமான திருமந்த்ரத் திலே தன்னுடைய ஸகலகாரணத்வாத்யதிசயங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமவனாய். "மந்த்ரோமாதா" என்னக்கடவதிறே, இம்மந்த்ரந் தானும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான எம் பெருமானைத் தன்னுடைய கர்ப்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு எல்லாருமறியலாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே இம்மந்த் ரத்தை "மாதா" என்னக்குறையில்லை. ஆச்ரிதஸகலதாப நிவர்த்தகமாய், பரமோதாரமான திருமேனியையுடையனாய். இத்தால் - உபாயக்ருத்யஞ் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "கார்மேனி" என்று - மேகம்போலே தர்சநீயமான திரு மேனியை யுடையவனென்று அழகைச்சொல்லுகையாலே - உபேயத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம். அத்திருமேனிக்கு பர பாகசோபாவஹமாய், அகவாயில்வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாயும் பரத்வப்ரகாசகமாயு மிருந்துள்ள சிவந்த திருக்கண்மலர்களை யுடையனாய். "கார்மேனி" என்கையாலே - ஸௌலப்ய

ஸௌசீல்யங்களும், "செங்கண்" என்கையாலே-வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வங்களும் தோற்றுகையாலே, ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதக குணசதுஷ்டயமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

28. (கதிர்மதியமித்யாதி) ஸூர்யகிரணங்களையுடைய மதியம்போலேயிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தை யுடையனும். இத்தால் - அநுகூலர்க்கு அணுகலாம்படி யிருக்கையும், ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணுதபடி யிருக்கையும் தோற்றுகையாலே அநபிபவநீயத்வம் சக்திகார்யமாகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதக குணசதுஷ்டயமும் சொல்லிற்றுய்த்து. இப்படி ஆசார்யபவ்யத்வாதி குணங்களையும் வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணங்களையு முடையனை நாராயணனே. (நமக்கே) ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக அவனாலே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கே. "நமக்கே" என்கிறவிடத்தில் ஏவகாரத்தாலே - உபாயாந்தரங்களையும் தன்னையும் உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு ஈச்வரன் கர்மாநுகுணமாக பலங்கொடுப்பானத்தனையல்லது க்ருபாநுகுணமாக பலங்கொடானென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (பறைதருவானித்யாதி) புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பான். ஆகையாலே பூமிப்பரப்பிலுள்ள லௌகிகபரமவைதிக ரெல்லாரும் கொண்டாடும்படி இந்நோன்பிலே அவகாஹித்து - நீராடப்போதுமினோ என்றந்வயம். காமநாதிகாரிகளுக்கு ஸாதநமாயும், நிஷ்காமருக்கு நித்யமாயும், பகவத்ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யமாயும்போருகிற இந்நோன்பிலே பகவதநுபவைகாந்தம் என்று அத்யவஸித்து, ச்ரத்தாபூர்வகமாக யதாவிதிரமநுஷ்டித்தால், லௌகிக வைதிக பரமவைதிகர்களுடைய கொண்டாட்டம் தன்னடையே ஸித்திக்குமிறே. "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே" என்னக்கடவதிறே.

29. இப்பாட்டில், "ஏஷப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மேசீதமிவஹ்ரதம்" என்கிறபடியே க்ரீஷ்மகாலத்தில் ஸூர்யகிரண தப்தனானவன் தன் தாபமாறும்படி குளிர்ந்த மடுவிலே நாமரூபவிபாகாநர்ஹனும்படி ப்ரவேசிக்குமாப்போலே, ஸம்ஸாரதாபார்த்தனான் அந்ததாபமாறும்படி

ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை, அவனை யொழியப்ருதக்ஸ்தித்யுபலப்தி யில்லாதபடி ப்ரவேசித்து ஸ்வஸத்தையை லபித்தேன் என்று ப்ரஹ்மாநுபவத்துக்கு நீராட்டத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, "நீராட்" என்று - ப்ராப்யத்தை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். "நீராடப்போதுவீர்" என்று - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இதில் இச்சையையுடையவர்களே அதிகாரிகள் என்று அதிகாரியை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். "நாராயணனே" என்று - ப்ராபகத்தை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். "நமக்கே" என்று - உபாயாதிகாரியை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இத்தால் - உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவனையே உபாயமாகப் பற்றுகை அதிகாரமென்றதாய்த்து. ... ... க

இரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :— 30. இரண்டாம் பாட்டு. க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகம் பண்ணுகிறது. இதரவிஷயங்களில் விடப்படுமவை விடவும் அரிதாயிருக்கும்; பற்றப்படுமவை பற்றவுமரிதாயிருக்கும். அதுக்கடி - இவனுடைய கர்மாநுகுணமாக நன்றும் தீதாயுந் தோற்றுகிற வித்தனைபோக்கி, ஸ்வத: விஷயத்தைப் பற்றி வருவதொரு நன்மையும் தீமையுமில்லை.

ஆறாயிரப்படி :—இரண்டாம்பாட்டு:— முதற்பாட்டு, ப்ராப்யப்ராபக ஸங்க்ரஹம்; இரண்டாம்பாட்டில்-க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகம்பண்ணுகிறார்கள்; மூன்றாம்பாட்டு - ப்ராபகஸங்க்ர

பி. 30—க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகம் ஸ்வாபதேசத்தில்-க்ருத்யமாவது பரமன் அடிபாடுகை முதலியன, அக்ருத்யமாவது நெய்யுண்கை முதலிய போக்யாந்தரான்வயம். பரமபோக்யமான பகவத்விஷயத்தில் பற்றுகையும் விடுகையும் எளிதாயிருக்கும். முதற்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிக்கு, எம்பெருமான் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் பரமன் அடிபாடுகை முதலிய எல்லாம் அவர்ஜ்ஜநீயங்களாய்வரும். இப்படி வருகையே ஸம்பாவிதஸ்வாபாவங்கள் என்பதின் கருத்து.

எங்ஙனேயென்னில்; ஒருநாள் ஒருவன் ஒன்றை யாதரித்து, அவன்றனே, பின்பு சிலநாள் சென்றவாறே அது தன்னை உபேக்ஷியாநின்றான் ; முன்பு உபேக்ஷித்ததுதன்னையே பின்பு ஒருநாளிலே ஆதரிப்பதும் செய்யாநின்றான் ; ஆகையால், இவனுடைய கர்மமடியாக நன்றாயும் தீதாயும் தோற்றுகிற வித்தனைபோக்கி, விஷயத்தைப்பற்றி வரில் என்றும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கவேணும் ; அது இல்லாமையால் புறம்புள்ளவை விடவும் அரிது, பற்றவும் அரிது, விடுகிறவற்றுக்கும் பற்றுகிறவற்றுக்கும் வாசிதெரிவிக்க அரிதாகையாலே. இங்ஙனன்றியே, அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாய் ஹேயமுமாயிருக்கிற விஷயங்களைவிட்டு ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனைப் பற்றுகையாலே, விடுகையும் பற்றுகையு மிரண்டுமெளிதாயிருக்கும். கீழிற்பாட்டில் - ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபகஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று ; இதில் - அந்த அதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறது.

வையத்துவாழ்வீர்காள்நாமும்நம்பாவைக்குச்
செய்யுங்கிரிசைகள்கேளீரோபாற்கடலுள்
பையத்துயின்றபரமனடிபாடி
நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம்நாட்காலேநீராடி
மையிட்டெழுதோம்மலரிட்டுநாமுடியோம்
செய்யாதனசெய்யோம்தீக்குறளைச்சென்றோதோம்
ஐயமும்பிச்சையுமாந்தனையுங்கைகாட்டி
உய்யுமாறெண்ணியுகந்தேலோரெம்பாவாய். (உ)

பதவுரை :-க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்தகாலத்தில், வையத்து - உலகத்தில், வாழ்வீர்காள்-வாழப்பிறந்தவர்களே, நாம்—, உய்யுமாறெண்ணி-உஜ்ஜீவிக்கும்வழியை ஆராய்ந்து, பாற்கடலுள்-க்ஷீராப்

றம். இப்பாட்டில், கருத்யாகருத்ய விவேகமபணணுகிறாகள். இதரவிஷயங்களில் விடுமவற்றோடு பற்றுமவற்றோடு வாசியில்லை, துல்யபலமாயிருக்கும், ஆயாஸத்தாலே பெறுமதாகையாலும் நிலையில்லாமையாலும். இங்கு மாற்பால்மநஞ் சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டிறே.

தியிலே, பைய - மெள்ள, துயின்ற - யோகநித்ரைசெய்தருளுகிற, பரமன்-ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய, அடி- திருவடிகளை, பாடி—, நெய் புண்ணோம்-நெய்யுண்ணுதவர்களுமாய், பாலுண்ணோம்-பாலுண்ணுதவர்களுமாய், நாட்காலே - விடியற்காலத்திலே, நீராடி - ஸ்நாநஞ் செய்து, மையிட்டு-மையால், எழுதோம் - கண்ணை அலங்கரியாதவர்களாய், நாம் - நாங்கள், மலரிட்டு - ஸுகந்தபுஷ்பங்களாலே, முடியோம் - குழலை அலங்கரியாதவர்களாய், செய்யாதன - முன்னோர் பெரியோர்கள் அநுஷ்டியாத காரியங்களை, செய்யோம் - ஆசரியாதவர்களாய், தீ - பிறர்க்குத்தீங்கை விளைக்குமதான, குறளை - பொய்யான சொற்களை, சென்று-பிறரிடத்திற்சென்று, ஓதோம் - சொல்லாதவர்களாய், ஐயமும்-அறிவுடையோர்க்குமிகுதியாகப் பொருள் கொடுக்கையையும், பிச்சையும்-ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் ஸந்யாஸிகளுக்கும் இடப்படும் பிக்ஷையையும், ஆந்தனையும் - அவர்கள் கொள்ளுமளவும், கைகாட்டி - கொடுத்து, நாமும் - அவனாலே பேறு என்றிருக்கும்நாமும், உகந்து - ஸந்தோஷசித்தராய்க்கொண்டு, நம்பாவைக்கு-நம்முடையநோன்புக்கு, செய்யும்-பண்ணுகிற, கிரிசைகள்-க்ரியைகளை, கேளீர் - கேளுங்கோளென்கிறார்கள்.

31. வ்யா.—(வையத்துவாழ்வீர்காள்) ஸர்வேச்வரன் திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதரித்துத் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பரிமாறுகிறகாலத்திலே வாழப்பிறந்த

வ்யா.—(வையத்துவாழ்வீர்காள்) "புத்திநாசாத்ப்ரணச்யதி" என்கிறபடியே இதரவிஷயத்திலே மண்டிமுடியும் நிலத்திலே, வகுத்தவிஷயமே அநுபவிக்கப் பெற்றவர்க

பி. 31—வையத்து-தயை நீர்மை முதலிய குணங்கள் ப்ரகாசமாயிருப்பது வையத்திலே. இவைகளை அநுபவிக்கவே, நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருவர். பகவதநுபவவிரோதித்வமிக்க இருள் தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே என்கையும் வையத்து என்பதற்கு மற்றொரு தாத்பர்யம். வையத்துள்ளீர் என்னுது வாழ்வீர்காள் என்பதற்குப் பலபடியாக தாத்பர்யம்: (1) க்ருஷ்ணன் கடாக்ஷத்துக்கு ஒத்த பருவமாயிருக்கை, (2) அவ்வூரில் பிறக்கை, (3) அவன் காலத்தில் பிறக்கை, (4) அவன் நித்யவாஸம் செய்யும் இடத்திலிருக்கையே வாழ்வு, (5) தங்கள் தனி அநுபவத்தை ரஸமாக்கித்தருமவர்களை யுட்படுத்தி வாழ்வீர்காள் என்று அழைத்தல்.

யாக்யவதிகாள்! இங்குத்தைவாழ்ச்சிக்கு பரமபதமும் ஸத்ருசமன்று. அங்கு மேன்மை காணலாமித்தனைபோக்கி, நீர்மைகண்டு அநுபவிக்கலாம்படி யிருப்பது இங்கேயிறே. அங்கு, போக்தாக்கள் அஸங்குசிதரா யிருப்பர்கள்; இங்கு போக்யம் அஸங்குசிதமாயிருக்கும். தயநீயருண்டான இடத்திலேயிறே தயாதிகுணங்கள் அநுபவிக்கலாவது. அங்கு விஷயமில்லாமையாலே தயாதிகுணங்கள் ப்ரகாசிக்கப் பெறாதே; அக்குறைதீருகைக்காகவிறே நித்யஸூரிகள் இங்கேவந்து அநுபவிக்கிறது. அவதாரத்தில் நீர்மையிலே யகப்பட்டார்க்கும் மற்றோரிடம் பெறாதபடியாயிருக்கும். "பாவோநாந்யத்ரகச்சதி" (34) என்றானிறே திருவடி. "அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்" என்றாருமுண்டிறே. "கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்றாரிறே. அதவா,

---

ளன்றோ. "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும், "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றும் உணர்ந்தவர்கள் கூப்பிடும் நிலமிறே. நாட்டார் பெறாவிடில் முடியும்படியான விஷயங்களினுடைய தர்சநத்திலே முடிகிறார்களிறே யிவர்கள். (வையத்துவாழ்வீர்காள்) இந்தளத்தில் தாமரைபோலே. வையத்துவாழ்வீர்காள் - க்ருஷி பூமியிலே பலம் புஜிப்பதே! வானிலேபோய்ச் சிறையிராதே. க்ருஷ்ணகுணங்கள் திருவாய்ப்பாடியிலே ஆழிமழையாய்ப்பரிமாற நிற்க, வானி லிருப்பாகிறது – பெருமாள் காடேற வெழுந்தருள திருவயோத்யையி லிருப்புப்போலவும், க்ருஷ்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாநிற்க ஸ்ரீமதுரையிலிருப்புப்போலவுமிறே. "அயோத்யாமடவீம்வித்தி" என்று—திரு அயோத்யை பட்டதுபட்டிறே அங்குக்கிடக்கிறது. அங்கு, மேன்மை; இங்கு, நீர்மை. குணாதிக்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கேற்றம். "நசபுநராவர்த்ததே" என்றும், "மீட்சியின்றி" என்றும் "ஏற்றிவைத் தேணிவாங்கி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அங்குள்ளார்க்கு இங்குவரவொண்ணாதே: இங்குள்ளார்க்கு மேன்மையும் காணலாம்; ஆகையிறே, "விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்கிறது. "முழுதுமித்யாதி, இறுதிகண்டாளே" "நித்யாஞ்ஜலிபுடா:" என்று-நாம் தொழுமத்தனையிறே அங்கு;

மருபூமியில் தண்ணீர்போலே இருள்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணநுபவம்பண்ணி வாழப்பிறந்தீர்காளென்றுமாம். (வாழ்வீர்காள்) அவ்வூர்தன்னிலே பிறந்துவைத்துப் பருவம்நிரம்பியிருக்கையன்றிக்கே, அவனுடைய கடாக்ஷத்துக்கு இலக்காம்படி ஒத்த பருவமாயிருக்கை. க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு முன்னுதல் பின்னுதலன்

சீலகுணத்துக் ககப்பட்டார் மற்றொருகுணத்துக் காளாகாரிறே. ஸ்நேஹாமேபரம: அங்குப்போருமளவல்லகாணும், என்னது ஸ்நேஹம் என் படுத்தாதுதான். "என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்கிறது. ஆச்ரயத்தினளவல்லகாணும் ஸ்நேஹம். ராஜந்த்வயி இதுதான் பரத்வத்திலேயோவென்னில்; ப்ரதிகூலரானவர்களும் "ரஞ்ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:" என்று மடலெடுக்கும் உம்முடைய பக்கலிலே. இப்போது தவறியிருந்தோமாகில், இனி ஒருக்கால் அங்குக்கொள்ளுகிறோமென்றார். நித்யம்ப்ரதிஷ்டித: காதாசித்கமன்றுகாணும்; ஸ்வரூபாந்தர்க்கதங்காணும். 'பக்திஸ்ச' ஸ்நேஹமாகிறதேது, பக்தியாகிறதேதென்னில்; "நில்" என்ன, "முடிந்தேன்" என்று முறையழியப்பரிமாறின இளையபெருமாள்படி — பக்தி; ஸ்நேஹமாகிறது — ஒன்றறிந்தன்றிக்கே, வ்யதிரேகத்தில் மூச்சடங்கும்படியான சக்ரவர்த்திபடி. "இப்படி வ்யதிரேகத்தில் முடியும்படியானவன் மோக்ஷபலம் பெறுதொழிவானென்?" என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க; "இவனுக்குள்ளது நரகமே, பெருமாளாந்ருசம்ஸ்யத்தாலே ஸ்வர்க்கஸ்தனானான்" என்றருளிச்செய்தார். ஸத்யவசநாத் "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" என்று-பரமதர்மத்தைவிட்டு வசநத்தைப்பற்றினானாகையாலே. "வீர" இவர்தாம் தோற்றுதுறையிருக்கிறபடி. "பாவோநாந்யத்ரகச்சதி" அந்யத்ர என்கிறான்-பேருங்கூட அஸஹ்யமானபடி.

(வாழ்வீர்காள்!) பெருமாள் "ஏகாம்தரணிமாச்ரிதௌ" என்றாப்போலே ஒருபூமியிலே ஆகப்பெறுவதாம்; ஸமகாலத்திலே பிறக்கப்பெறுவதாம்; ஒருஊரிலே யாவதாம்; அதிலும் அவன்காண வேண்டாத ஆண்களாகவும், பருவங்கழிந்த பெண்களாகவு மன்றிக்கே, ஒத்தபருவமாகப் பெறுவதாம்

றிக்கே ஸமகாலத்திலே பிறக்கப்பெறுவதாம்; அது தன்னி லும் இவ்வூரையொழிந்தவிடத்தே யன்றியே இவ்வூரிலே பிறக்கப்பெறுவதாம்; அதுதன்னிலும் அவனோடொத்த பருவமாகப் பெறுவதாம்; இதொருபாக்யாதிசய மிருக்கும் படியென்! (வாழ்வீர்காள்) அவ்வூரில் வர்த்தநமென்றும் வாழ்ச்சியென்றும் இரண்டில்லைகாணும். அவன்நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் வர்த்தநமே வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. "வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ்வீர்காள்" என்னக்கடவ திறே. இது கோயிலில்வர்த்தநம்போலே காணும். சொல்லு கிற தங்களுக்கும் வாழ்ச்சி ஒத்திருக்க, "வாழ்வீர்காள்" என்று பிறரைச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்; தாங்கள் தனியே அநுபவிக்குமநுபவம் ரஸாநுபவமாய்த் தோற்றாமை யாலே, அத்தை ரஸமாக்கித் தருமவர்களைக்கொண்டாடு கிறார்கள்.

32. (நாமும்) "அத்தலையாலே பேறு" என்றிருக்கிற நாமும். அவனாலே பேறாகிலும் ருசி இருந்தவிடத்தில் இருக்க

திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்குப்போலே, விச்லேஷவ்யஸந மில்லாதவையாகப் பெறுவதாம்; இதொரு வாழ்ச்சி யிருந்த படியென்தான்! என்கிறார்கள். "வாழ்வீர்காள்" என்ற பன்மைக்குக் கருத்து-அதொரு விபூதியாக பகவதநுபவமே யாத்ரையா யிருக்குமாபோலே, இதுவும் ஓரூராக இதுவே யாத்ரையாகப் பெறுவதே! ஓரூருக்கொருவனையிறேபெற்றது "விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா" என்று. "வக்தாச்ரோதாசதுர் லப:" என்று - சொல்லுவா னொருவனேயாய்க் கேட்பாரில் லாத லங்கைபோலன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதி ஒருநாடாகச் சமைந்தாப்போலே இதொரு ஊராகச் சமையப்பெறுவதே!

(நாமும்) நம்மில் நாம்வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக விருந்தோமே யாகிலும், லாபாலாபங்களில் ஸமது:கஸுக

பி. 32—நாமும் - (1) நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் என்று உபாயாத்யவஸாயத்தை உடையநாமும், (2) உபேயத்வராவீ

வொட்டாதிறே. இந்தபலம் ஒருநாள் வரையிலே கைவந்த தாகவற்றே! என்றிருக்கிற நாமுமென்னவுமாம். (நம்பா வைக்கு) நம்முடைய நோன்புக்கு. அவனையும் அவனுடை யாரையும் அழிக்கைக்குப்பண்ணும் இந்த்ரஜித் ப்ரப்ருதிகளு டைய யாகம்போலன்றியே, ததீயரும் அவனும் வாழ்க்கைக் குப்பண்ணும் யாகம். ப்ரயோஜநாந்தரபரமான நோன்பன் றியே, க்ருஷ்ணனும் க்ருஷ்ணவிபூதியும் உண்டாகைக்குப் பண்ணுகிற நோன்பு. (செய்யுங் கிரிசைகள்) பண்ணக்கடவ க்ருத்யங்கள். சேதநனுகையாலே ப்ராப்யஸித்தியளவும் காலக்ஷேபத்துக்காக இழிந்துஅநுபவிக்கக்கடவ அநுஷ்டாந மென்றபடி. ஆரம்பித்துத் தவிருமவையல்ல; பத்தும் பத் தாகச்செய்தறவேணும்; மடல்போலே காட்டிவிடுமதல்ல.

ரரம்படி யிருக்கிற நாமும். "நாராயணனே" என்று - அத் தலையில் ந்யஸ்தபரரான நாமும். (நாமும் நம்பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகள்) "ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் அவனே" என்று அறுதியிட்டபின்பு செய்யுமவை ப்ராப்யத்திலே புகுருமத்தனையிறே: இனி பேற்றுக்குடலாகச் செய்வதொன் றில்லை; அச்சமுறுத்திக்கார்யங்கொள்ளப் பார்க்கிறுர்களிறே. த்வரை, இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே, ப்ரா ப்யப்ரதிபத்தி பண்ணியே ப்ராபக ஸ்வீகாரம்பண்ணுகிறது. ஆறியிருந்தாளுகில் ப்ரதிபத்திபண்ணிற்றிலளுமத்தனையிறே. அதிகாரிதான் முமுக்ஷுவே, ஜ்ஞாநபலமுண்டாகவேணும்; த்யாகமாத்ரத்தையே ஸ்வீகரித்து, ப்ராப்யத்திலே ருசியின் றிக்கே, தான் நினைத்தபடியே நடக்கில் நாஸ்திகத்வமே பலித்துவிடு மத்தனையிறே. க்ஷுத்ரவிஷயத்திலே பிறந்த ச்ரத்தை செயலளவும் பலியாநின்றது, அது பகவத்விஷயத் திலே வேண்டாதன்றிறே. "செய்யுங்கிரிசைகள்" என்கை யாலே-அவனும் அவனுடையாரும் வாழும்படியா யிருக்கை.

ஷ்டராகிய நாமும். நம்பாவைக்கு - பிறர் அழிதற்காகச்செய்யும் யாகம்போலன்றி, க்ருஷ்ணனும் ததீயரும் வாழ்தற்குச்செய்யும் நோன்பு.

33. (கேளீரோ)'பெண்கள்கிடாய்,க்ருஷ்ணன்கிடாய்' என்று, நிஷேதிக்கிறவூரிலே இங்ஙனே யொருசேர்த்தியுண்டாவதே! பகவத்விமுகர் கோலாஹலத்திலே க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கு இத்தனைபேருண்டாவதே!" என்று அவர்கள் இந்த லாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஸ்தப்தைகளா யிருக்கையாலே "கேளீரோ" என்கிறார்கள். மேய்ச்சல்தலையிலே அசையிடுவாருண்டோ. இந்த நாலுநாளும் போனால் நம்மை ஒருவரையொருவர் சேரவொட்டுவர்களோ. (கேளீரோ) "ஸம்ச்ரவே மதுரம்வாக்யம்" (35) என்னும்படியே ச்ரவணந்தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறபடி. "புருஷார்த்தோயமேவைகோ யத் கதாச்ரவணம்ஹரே:" (36) என்றானிறே. சொல்லுகிறவர்கள்தான், ஆசார்யபதம்நிர்வஹிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறார்களல்லர்; கேட்கிறவர்கள், தங்களுக்கு அஜ்ஞாதமாய்க் கேட்கிறார்களல்லர். "போதயந்த:பரஸ்பரம்" (37) என்று இங்ஙனே யல்லது போதுபோகாமலிருந்தபடி.

(கேளீரோ) "க்ருஷ்ணன்கிடாய், பெண்கள்கிடாய்" என்கிற வூரிலே கோபவ்ருத்தர்கள் அநுமதிபெற்று க்ருஷ்ணனோடேகூட அநுபவிக்கப்பெறுவதே! என்கிற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பரவச காத்ரைகளாய்க்கிடக்க, "கேளீரோ" என்கிறார்கள். மேய்ச்சல்தலையிலே அசையிடுவாருண்டோ. பெற்ற அம்சத்துக்கு த்ருப்தரா்மத்தனையோ, மேன்மேலன பரகு பரகு என்று வரவேண்டாவோ. கேட்கையே உத்தேச்யமாயிருந்தபடி. நாங்களும் வாய்படைத்த லாபம்பெற்று, நீங்களும் செவிபடைத்த லாபம்பெற வேண்டாவோ. "புருஷார்த்தோயமேவை கோயத்கதாச்ரவணம்ஹரே:" ஸபாத லக்ஷக்ரந்தத்தாலே தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைச்சொல்லி,

---

பி. 33—மேய்ச்சல்தலை க்ருஷ்ணசம்ஸ்லேஷம் செய்யும்காலம். கேளீரோ - (35-ம் ப்ரமாணம்படி ச்ரவணமேப்ரயோஜனம். மஹாபாரதத்திலே, லக்ஷக்ரந்தத்தால் தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைச் சொல்லி, அவற்றில் எது புருஷார்த்தம் என்று, வைசம்பாயன பகவான் தனது சிஷ்யனை ஜநமேஜயனைக்கேட்க, "தேவரீர் பகவத் குணங்களைச்சொல்ல நான் கேட்கையே புருஷார்த்தமாக எண்ணினேன்" என்பது 36-ம் ப்ரமாணக்கருத்து.

34. எங்களுக்கு ஏதாகில் நல்லது, ஆகில்சொல்லலா காதோவென்ன; மேல்சொல்கிறார்கள் (பாற்கடலுள்பையத் துயின்ற) பரமபதத்தில் நின்றும் ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகத் திருபாற்கடலளவும் ஒரு பயணமெடுத்துவிட்டு ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலே அவகாஹிதனாய் ஆர்த்தத்வநிக்குச் செவிகொடுத் துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. (பையத்துயின்ற) "வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாகவிரித்ததன் மேலே கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற" என்னக்கடவதிறே. இவ்வுறக்கத்தின் உண்மையறிந்தவர், "கள்ளம்" என்று வெளியிட்டாரிறே. (பையத்துயின்ற) பிராட்டிமாரோட்டை போகத்துக்கு இடங்கொடாதே "ஆராலே ஆருக்கு என்ன நலிவு வருகிறதோ!" என்று அதிலே அவகாஹிதனாய்க் கொண்டு சாய்ந்தபடி.

"இவற்றில் உன்நெஞ்சில்பட்டதென் ?" என்ன ; "நாலிலு மொன்றுமன்று, பகவத்குணவித்தராயிருக்கும் உன்போல் வாரைப் பேசவிட்டு, தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாப் போலே குளிரச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக் கிடக்க வமையு மென்றுபட்டது" என்றான்.

"ஸம்ச்ரவேமதுரம்" ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரா இந்த்ரியங் கள் புறப்பட்டு பாஹ்யவிஷயங்களை க்ரஹித்து பின்பிறே ரஸிப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, தென்றலும் சிறுதுளியும் பட் டாப்போலே, பட்ட இடமேபிடித்து ரஸிக்கை. "கேட்டா ரார்" என்னுமாப்போலே. "மதுரம்" அறிவு கொடுத்து ரஸிப்பிக்கவற்றாயிருக்கை. "வாக்யம்" பூர்வாபரஸங்கதி வேண்டாதே தனியேயினிதாயிருக்கை. "வைதேஹ்யா:" குடிப்பிறப்புவாசிதோற்ற உடம்புபேணாதே யிருந்தபடி. "வ்யாஜஹார" உடம்பில்லாதார்க்குச் செவியில்லையிறே. செவிகொடுத்து வார்த்தைசொன்னானென்கிறது. (கேளீரோ) செவிபடைத்த லாபம் பெறவேண்டாவோ. (பாற்கடலுள்) சொல்லுகிறபடிதான். கீழே "நாராயணன்" என்றார்களே, அந்தநாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரன், திருப்பாற் கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல் கேட்கும்படி,

35. முதற்பாட்டில்-நாராயணத்வஞ்சொல்லி, இப்பாட்டில் - அங்கு நின்றும் திருவவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது (பரமன்) தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினபின்பு வடிவிற்பிறந்த புகரின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே குணத்தினேற்றத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஸர்வத்தாலும் அதிகனென்றபடி. (அடிபாடி) அவனுடைய ஆதிக்யத்தினெல்லையை அநுஸந்தித்தால், பின்னை தங்கள்தாழ்ச்சியினெல்லையிலேநிற்கு மத்தனையிறே.

குடில்கட்டிப் பயிர்நோக்கும் க்ருஷிகனைப்போலே, தோள்தீண்டியாகவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறார்கள். "மன்னுவடதுரைமைந்தன்" என்று மேலே சொல்லப்புகுகிறார்களாகையாலே, "நாராயணன்" என்பது, "பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்" என்பதாகா நின்றார்கள்; ஸ்ரீபீஷ்மர் பரத்வமே பிடித்து உபபாதித்துக் கொண்டுவாரா நிற்க, "ஸைஷப்ருதுதீர்க்காக்ஷஸ்ஸம்பந்தீதேஜநார்த்தந:" என்று முதலித்துக் காட்டினாப்போலே. "அபரம்பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்மவிவஸ்வத:" என்ற அர்ஜுநனுக்குத் தானும் அருளிச்செய்தான். (பைய) "மெள்ளத்துயின்றானை" என்னுமாபோலே ஆர்த்தநாதம் கேட்கும்படி அசங்காதே கிடக்கிறபடி, (துயின்ற) தமோகுணபிபவத்தாலே வந்த வுறக்கமன்றே: ஆர்த்தநாதம் கேளாதபோதுகாணும் பிராட்டிமார் போகமும்; "மதுராமதுராலாபா" என்று-பிச்சேறப்பண்ணுமவள் பேச்சும் அஸஹ்யமாம்-ஜகத்ரக்ஷணத்தில் திருவுள்ளம் பற்றினபோது. (பரமன்) இருந்தருளினபோதையிலும் சாய்ந்தருளினபோதுகாணும் அங்கப்ரத்யங்கங்களில் புக்கு அநுபவிக்கலாவது. நாட்டார்க்கு மற்றப்படியே; இங்கு "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்றும், "கோலந்திகழக்கிடந்தாய்" என்

பி. 35—அடிபாடி - உபலக்ஷணமாய் திருமேனியில் ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. உத்தமநாயகிகளாய், தங்கள் போக்யதையாலே அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமவர்கள் ஸௌந்தர்யத்தைப் பாடுவதே இயல்பு.

ஔசித்யத்தாலும் போக்யதையாலும் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைப் பாடாதே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனைப் பாடுவானென்னென்னில்; இரண்டிடமுமொருவனேயாகையாலும், "நோன்புநோற்கப்புக்கவர்கள் க்ருஷ்ணனைப் பாடாநின்றார்கள்" என்று சொல்லாமைக்காக ஒரு தைவத்தின்பேரைச் சொல்லிற்றாகச் சொல்லுகிறார்கள். (பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற) க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப் புகுந்து க்ஷீராப்திநாதனைச் சொல்லுகிறதென்? என்னில்; க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிப்பண்டேசங்கித்திருக்கிற இடையர், நமக்கு தைவம்தந்த இச்சேர்த்தியை யழிக்கிறார்களோ!" என்று பயப்பட்டு,க்ருஷ்ணனுக்கடியானக்ஷீராப்திநாதனைச்சொல்லுகிறார்கள். "ஏஷநாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:- நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" (32) என்னக்கடவதிறே. (அடிபாடி) மஹிஷிகளோடு அல்லாதாரோடு வாசியற சேஷத்வம் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, திருவடிகளைப்பாடி என்கிறார்கள். "பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடிகொட்டிட" என்னக்கடவதிறே. அவனுடைய வடிவழகை ப்ரீதிப்ரேரிதைகளாய்க்கொண்டு பாடி.

றும் சொல்லலாம்படியிருக்கும். ஸர்வாதிகனென்று தோற்றுமாய்த்துக் கண்வளர்ந்தருளும்போது. ஸ: அழகில் ப்ரஸித்தி. மயாபோதித; காகமென்று ஒருவ்யாஜமிடுகிறே ளித்தனை; என்னாலே கெட்டேன். "ஸ்ரீமாந்" கண்வளர்ந் தருளுகிற போதைகாந்தி ப்ராசுர்யம். "ஸுகஸுப்த:" படுக்கைக் கீடாயிறே உறக்கமிருப்பது. "பரந்தப:" எழுப்பிக்கொள்ள நினைத்த கார்யத்துக்கும் உறக்கமே யமையுங்கிடீர். ஸிம்ஹம் உறங்கும்போதும் துஷ்டம்ருகங்கள் அணையமாட்டாதே. "கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம" உண்ணப்புக்கு வாயைமறைப்பாரைப்போலே, வந்தகாரியத்தை மறந்தான். ஒருதிருவாட்டி பிள்ளைபெறும்படியே! என்கிறான். "படுத்தபைந்நாகணை." (பரமன்) கிட்டவந்து கிடக்கிற குணாதிக்யத்தாலே வந்த ஏற்றமாகவுமாம்.

(அடிபாடி) "பரமன்" என்கிறார்களே; அவனுடைய சேஷித்வத்தை யநுஸந்தித்தால் நடுவு தங்குமவர்களல்லாமை

36. (பாடிநெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்) போக்யாந்தரங்களில் அந்வயியோம். உண்டார்க்கு உண்ணவேண்டாவிறே. இவர்கள் உண்டார்களோவென்னில்; ஓம். "உண்ணுநாள்பசியாவ தொன்றில்லை - நமோநாராயணாவென்று - உனபாதம் நண்ணாநாள்-அவை பட்டினிநாளே" என்றும், "எல்லாம்கண்ணன்" என்றும், "கூறைசோறிவைவேண்டுவதில்லை" என்றும், "பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" (38) என்றும், "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" (39) என்றும் இப்படியாயிறே ஜ்ஞாநம்பிறந்தாலிருப்பது. "குடியோம்" என்னாதே, "உண்ணோம்" என்பானென்னில்; "உண்ண" என்று-குடிக்கைக்கு ஜாதிப்பேச்சு. ஆகையிறே, "நெய்யுண்டான், வெண்ணெயுண்டான்" என்று க்ருஷ்ணனுக்குப் பேராகிறது. முதல்தன்னிலே க்ருஷ்ணன் பிறந்தபின்பு அதில் வ்யுத்பத்தியில்லாமை. அவன் வருமளவும் உபவாஸக்ருசைகளா யிருக்கக் கடவோம். இவர்கள் தாம் ஆரைக்கெடுக்கப் பட்டினிகிடக்கிறதென்னில்; இவர்கள் உண்ணுதொழிந்தால் பட்டினி விடுவான் அவன்போலே காணும்; ஆகையிறே இவர்கள் இங்ஙனே சொல்லுகிறது.

திருவடிகளிலே விழுகிறார்கள். அவனுறக்கம் புருஷோத்தமத்துக்கு ஸூசகமானாப்போலே, இவர்களும் நாரீணாமுத்தமைகளானமைக்கு ஸூசகம் திருவடிகளைப்பாடுகை. அவன் சேஷித்வத்துக்குச் சமைந்தாப்போலே, இவர்கள் சேஷத்வத்துக்குச் சமைந்தபடி. ஸ்தநந்தயப்ரஜை முலையிலேயிறே வாய் வைப்பது. "செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்னுமவர்களிறே.

(அடிபாடி நெய்யுண்ணோம்) அடிபாடுவதுக்கு முன்பு போலே அவை தாரகமாவது; "எல்லாங்கண்ணன்" என்றிறே பின்னையிருப்பது. "வாஸுதேவஸ்ஸர்வ"மிறே. எல்லாமவனே யென்றிருக்கையாலே, "கூறைசோறிவை வேண்டுவ

பி. 36-நெய் உண்ணோம்- விரஹதசைக்கு அநுகுணமாக ப்ரணயரோஷம் தோற்றச்சொல்லுகை - இடையர்பேச்சில் குடியோம் என்னாது உண்ணோம் என்கை.

37. (நாட்காலேநீராடி) அவன்வந்தால் குளிக்கவிராதே, முன்பே தத்போகபோக்யமாகக் குளித்து. விடிவோரை போய்க்குளிக்கக் கடவோம். அவன் திருப்பாற்கடலிலே

தில்லை " என்றார் தமப்பனார்; இவள், அவரிலும் உள்புக்கு, இடைச்சியான முறுக்கத்தாலே " நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் " என்கிறாள். (அடிபாடி நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்) உண்டார்க்கு உண்ண வேண்டாவே. " குடிக்கக் கடவது, உண்ணக்கடவது " என்று அறிகிறிலள்முதல் தன்னிலேவ்யுத்பத்தியில்லாமையாலே. இவர்கள் ஸௌகுமார்யந்தான் திருவடிகளைப் பாடுதல் நெய்யும் பாலும் குடித்தாப்போலே. (நெய்யுண்ணோம்) அவன் ஜீவநம் வாங்கோமென்கிறார்கள். (நெய்யுண்ணோம்) இவர்கள் ஆரைத்தான் பட்டினி கொள்ளப் பார்க்கிறது; இவர்கள் உண்டால் பசிகெடுவது அவனுக்குப்போலே. சரீரத்துக்கு வரும் நன்மை சரீரிக்கிறே. "யஸ்யாத்மாசரீரம்."

(நாட்காலேநீராடி) ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே குளிக்கக்கடவோம். அவன் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்த கிடையென்னுச்சுதுதான். மஹிஷியானவள் குளித்து விரல் முடக்குமதிற் காட்டில் மடலுண்டோ. "ஓதிநாமம்" அவனையழிப்பார் வார்த்தைக ளிருக்கும்படியிறே. (நாட்காலே நீராடி) அதில் அவனைப் பிற்பாடனுக்கக்கடவோம். " நமே ஸ்நாநம்" பர்த்தாவின் அஸந்நிதியிலே குளிக்கு இருப்க்கும் பார்யையைப்போலே. "வஸ்த்ராண்யாபரணநிச" உடம்பு தானே மிகையாயிருக்க, அதுக்குமேலே அந்தரமானவற்றைச் செய்யவோ. " உடம்பினால் குறைவிலமே " என்றாகாதேயிருக்கிறது. "தம்விநா" குளிப்பார்க்கு ப்ரதாநோபகரணம் வேண்டாவோ. " கைகயீபுத்ரம் " "நடுவிலாய்ச்சி

பி. 37-நீராடி-மூன்றுதாத்பர்யம்—(1) அவன் போகார்த்தம் (2) அவனைப்பெறுகைக்குசாதனம் (3) விரஹதாபம்மாறுகைக்கு. (1) அவன்வந்தால் குறிக்கோள்வேறாகும் (2) ஓதிநாமங்குளித்துச்சிதன்னால்...எனும்த்வரை (3) விச்லேஷதாபம் ஆறும்படி ஸ்ரீபராதாழ்வானைப்போலே அபரராத்ரியில் குளிக்கை.

வந்து சாய்ந்தருளினதை அஸத்யமாக்கக் கடவோம். மஹிஷியானவள் ஸ்வரக்ஷணத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படியாக இருக்கைக்கு மேற்பட புருஷனுக்கு அவத்யமில்லையிறே. அதாவது - தங்கள் த்வரையாலே அத்தலையில் உபாயபாவத்தை அழிக்கிறார்கள். "ஓதிநாமங்குளித்துச்சி தன்னொளிமாமலர்ப் பாதநாளும்பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்" என்கிறார்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே, விரஹதாபமாறுகைக்காக "நோன்பு" என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுக் குளிக்கத் தேடுகிறார்களிறே; "அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்தஸ்ஸுகுமாரஸ்ஸுகோசித: கதம்வபரராத்ரேஷுஸரயூமவகாஹதே" (40) என்கிறபடியே.

38. (மையிட்டெழுதோம்) முதலிலே மையகண்ணெளிறே. இனி அஞ்ஜநமிடுவதும் மங்களார்த்தமாகவிறே; அதுதவிரக்கடவோமென்கையாலே-அவனுக்கு அவகாசப்ர

பிள்ளையை நலிந்தாள்" என்று, நாமும் அவனை நலியவோ. "கைகயீபுத்ரம்" ரிஷிகளோடே ஸம்பாஷிக்கவும், அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கவும், அத்தால் வந்த புகழும், அவளால் வந்ததன்றோ; அவள் பெற்ற பிள்ளையன்றோ. "பரதம்" அவள் ஸம்பந்தம் மிகை யென்னும்படி யன்றோ அவன்றன்படி. "தர்மசாரிணம்" நம்மைப்பிரிந்தால் அவனிருக்கும்படியிருந்தால், அவனைப் பிரிந்தால் நாமிருக்கும்படி இருக்கவேண்டாவோ. இப்படி சேஷபூதர் அஸந்நிதிகளிலே சேஷிகள் குளிக்குஇருப்பர்களிறே; அத்தைப் பொய்யாக்கி அவனையொழிய நாங்கள்குளிக்கக்கடவோ மென்கிறார்கள். (நாட்காலேநீராடி) ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே. "அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்த:" இத்யாதி. "சேதேசீதேமஹீதலே பரதஸ்யவதேதோஷம்" என்றவன்வார்த்தையிறே. "அநுகூலன்" என்றறிந்தவாறே நாம் தழைமுறித்திட்டாகிலும் கிடப்புதோம், அவன் தறைக்கிடை கிடக்கிறான் என்கிறார்.

(மையிட்டெழுதோம்) மையகண்ணளிறே. இனி அதுதனக்கு நிறங்கொடுக்கையிறே உள்ளது. அவனைக்கெடுக்

தாநம் பண்ணக்கடவோ மல்லோமென்கிறார்கள்; இவர்கள் அஞ்ஜநமெழுதப்புக்கால் குறையும் தலைக்கட்டுவான் அவனே யிறே. பரிபூர்ணவிஷயத்தில் இப்படி அவகாசப்ரதாநம் பண்ணப் பெறுதவன்று கிஞ்சித்கரித்ததாக விரகில்லையிறே. அவனும் பரமப்ரணயியாகையாலே " இங்கே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணும் " என்றிருக்கும். (மலரிட்டு நாம் முடியோம்) "சுரும்பார் குழற்கோதை" என்றும், "வாசஞ் செய்பூங்குழலாள் " என்றுமிறே யிருப்பது. இனி, பூவுக்குத் தான்நாற்றங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்துப் பூமுடிப்பது; அதுசெய்யக்கடவோமல்லோமென்கை. (நாம்முடியோம்) அவன்தான் மாலையைக்கொடுவந்து மயிரைமுடித்து அலங்கரித்து விரல்கவ்வி "இது வாங்காதொழிய வேணும்" என்னுமாகில், செய்யலாவதில்லை. அவன் தன்தீம்பாலே செய்யுமத்தை நம்மால்செய்யலாவதில்லையே; நாமாகச் செய்யாதொழிவு மித்தனையிறே வேண்டுவது. " அத்ரோபவிச்யஸா தேநகாபிபுஷ்பைரலங்க்ருதா-அங்யஜந்மநிஸர்வாத்மா விஷ்ணுரப்யர்ச்சிதோயயா" (41) என்னக்கடவதிறே.

கிறுள் காணும். இவர்கள் தொடங்கிலுலிறே அவன் குறையும் கற்பிப்பது. அவன் கிஞ்சித்காரத்துக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணேமென்கிறார்கள். சேஷிக்கு கிஞ்சித்கரியாதபோது சேஷத்வமில்லை. அவன் நிரபேக்ஷனாகையாலே கிஞ்சித்காரத்துக்கிடமில்லை; இவன் ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவே அவன் ஸாபேக்ஷரைப் போலே இவர்கள் கிஞ்சித்காரங் கொள்ளக்கடவன். இவன் சேஷத்வம் தன்னுடைய சேஷித்வத்திலே சேருகையாலே இது ஸ்வரூபாந்தர்க்கதம். (மலரிட்டுநாமுடியோம்) சுரும்பார்குழற்கோதையிறே. அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூவினின்றும் வண்டுகள் கால்வாங்கி இவள் குழலிலே படியும்படியிறே திருக்குழலிற் செவ்வியிருப்பது. தான் "மாலைசூட" என்று தொடங்கினல், குறையும் அவன் வந்து சூட்டி அலங்கரிக்குமிறே; அதுக்கு அவனுக்கு அவகாசம் வையோமென்கை. (நாம்முடியோம்) அவன்றனே வந்து சூட்டில் செய்யலாவதில்லையே.

39. (செய்யாதனசெய்யோம்) விதியுண்டாகிலும், பூர்வர்கள் ஆசரித்ததற்கு மேற்பட ஆசரிக்கக்கடவோ மல்லோம். அதாகிறது-"ஸாஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்"(42) என்று-அவன் ஸர்வபூதஸாஹ்ருத்தாக விருந்தானேயாகிலும் ததீயரை முன்னிட்டுக்கொண்டல்லது அவனைக்கிட்டக்கடவோ மல்லோ மென்கை. பெண்களில் முற்படவுணர்ந்தார் ஒருவரை யொருவர் எழுப்பி, எல்லாருங்கூடியல்லது க்ருஷ்ணனைக்கிட்டக்கடவோ மல்லோ மென்கை. "நிவேதயதமாம் க்ஷிப்ரம்" (43) என்றும் "பிதாமஹம்நாதமுநிம்விலோக்யப்ரஸீத" (44) என்றும் இவையிறே ப்ரமாணங்கள். ஸ்ரீபராதாழ்வானை முடிசூடச் சொன்னவிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதையுண்டாயிருக்க "இக்குடியில் இதுக்கு முன்பு செய்யாதன நான்செய்யமாட்டேன்" என்றானிறே. (தீக்குறளைச்சென்றோதோம்)பிறர்க்கு அநர்த்தாவஹமாகப்பொய் சொல்லக்கடவோமல்லோம். பிராட்டி, பெருமாள்பக்கல் ஏகாந்தத்திலும் ஏசாக்ஷி ஏககர்ணிகள் நலிந்தபடி சொல்லிற்றுகவில்லையே ஸ்ரீராமாயணத்தில். நம்மில் நாம் "நப்பின்னை நங்காய்" என்றும் "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்றும்,

(செய்யாதனசெய்யோம்) வசநஸித்தமேயாகிலும் பூர்வர்கள் அநுஷ்டாநமேயொழிய வேறுசெய்யக்கடவோ மல்லோம். ப்ரஸக்தத்துக்கிறே ப்ரதிஷேதமுள்ளது, இது இப்போதென்னென்னில்; ஸ்வரூப கதநம். ஆழ்வான் "எங்கள் பூர்வர்கள் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணுமையாலே" என்றுனும். ப்ரதிபுத்தாநஸே வந்தேயிறே. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே

பி. 39-புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டல்லது அவனைக்கிட்டாமை பூர்வர்கள் செய்யாதன-ஆகையால் ததீயரை முன்னிட்டுக் கொண்டல்லது அவனைக் கிட்டக்கடவோம் அல்லோம் (இதுஸ்வாபதேசத்தில்) - ஸ்ரீபராதாழ்வானை முடிசூடச்சொன்ன இடத்தில் சர்வப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதை உண்டாயிருக்கவும் "இக்குடியில் இதற்குமுன்பு செய்யாதன நான் செய்யமாட்டேன்" என்றது அந்யாபதேசத்தில் உதாரணம். குறளை - குற்றம், பொய். "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" - நிர்வாஹகையாயிருந்தபடி இதுதானே என்று வெறுத்துச்சொல்கையால் குறளையாயிற்று.

* பேய்ப்பெண்ணே " என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் இட்டீடு கொண்டுசொன்னவை க்ருஷ்ணன் செவிப்படுத்தக்கடவோ மல்லோம்.

40. (ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையும் கைகாட்டி) ஐயமாவது-யோக்யவிஷயத்திலே குருவாக வ்யயிக்குமது; பிச்சையாகிறது - ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் ஸந்யாஸிகளுக்கும் இடுமது. "இங்கு க்ருஷ்ணநுபவம்பண்ணுவோம்" என்பார்க்கு அவனையநுபவிப்பித்தும், " ததீயரையநுபவிப்போம் " என்பார்க்கு அவர்களை யநுபவிப்பித்தும் போரக்கடவோம். (ஆந்தனையும்) அவர்கள் கொள்ளவல்லராந்தனையும் ; அர்த்திகள் ஆமளவும். (கைகாட்டி) ஸர்வத்தையும் கொடுத்தும் " ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் " என்றிருக்கை. இவர்களை க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணிவைத்தும் இவர்கள் திறத்தில் ஒன்றும்செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. அதவா, ஐயமாகிறது-ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிஷயஜ்ஞாநம்; பிச்சையாகிறது - ஆத்மஸ்வரூபமாத்ர ஜ்ஞாநம். இவற்றைத்தனக்குள்ள வளவும் உபதேசிக்கையென்றுமாம். (கைகாட்டி) இப்படி ஜ்ஞாநோபகாரகனுறும் அவ்வுபகாரம் தன்னெஞ்சில் தட்டாதிருக்கை.

யாகிலும், அநாத்மகுணங்கள் தவிருகையும் ஆத்மகுணங்களுண்டாகையும் தவிராதே, சேதநனுகையாலே. " ஸர்வபூதாத்மகேதாத " கார்யகாரணங்களினுடைய அநந்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஜகந்நாதே" ஜகத்துக்கும் அவனுக்

40. பி—ஐயம் - விபுவானக்ருஷ்ணனை அனுபவிக்கை பிச்சை-அணுஸ்வரூபரான ததீயரை அனுபவிக்கை ("இங்கு க்ருஷ்ணனுபவம் பண்ணுவோம்...போரக்கடவோம்" என்பதன் தாத்பர்யம்) அர்த்திகள் ஆமளவும்-வந்த அர்த்திகள் எல்லோருக்கும் கொடுத்து இனி அர்த்திகளில்லை எனுமளவும். ஐயம்-ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிஷய ஞானம் ; பிச்சை - ஆத்மஸ்வரூபமாத்ர ஞானம் - "கொடுத்து" என்றது, "கைகாட்டி" என்பதன் கருத்து, ஞானோபகாரகன் ஆனாலும், அந்த உபகாரம் தனது நெஞ்சில் தட்டாதிருக்கை, சர்வத்தையும் கொடுத்தும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கை.

41. (உய்யுமாறெண்ணி) இப்ரகாரங்களாலே உஜ்ஜீவிக்கும் படிகளையெண்ணி. பகவத்விஷயத்திலே உள்புக்கவன்றிறே இவன் உஜ்ஜீவித்தானாகிறது ; அது இல்லாதபோது "அஸந்நேவ ஸ்றே." (45) (எண்ணிப்புகந்து) மநோரதவேளையே தொடங்கி ரஸிக்கிறபடி. "ஸுஸுகம்கர்துமவ்யயம்" (46) என்கிறபடியே-ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயத்தில் ரஸ்யதையாலேஸ்ம்ருதிவேளையே தொடங்கி ரஸிக்குமிறே. "எண்ணியுகந்து-செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ" என்றந்வயம்... ... ... உ

42. ஸ்வாபதேசவியாக்யானம் அவதாரிகை.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையத்தித்யாதி) இப்பாட்டில், பகவத்கைங்கர்யத்திலே ருசியுடையராய் அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அருளிச் செய்கிறார். வ்யா.— (வையத்து வாழ்வீர்காள்) இருள்தருமாஞாலமான இவ்விபூதியிலே பிறந்துவைத்து பகவதநுபவம் பண்ணப்பெற்ற பாக்யவதிகாள். பகவத்குணங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயத்திலே சேர்ந்து விளங்காநின்றுள்ள

கும் ஸம்பந்தம்-சேஷசேஷிபாவத்தாலேயென்கிறது. "ஜகந்மயே" சரீரசரீரிபாவத்தாலே இஸ்ஸம்பந்தமென்கிறது. "பரமாத்மநி" இவற்றுக்குத் தான்வ்யாபகனானாப்போலே தனக்கு வ்யாபகாந்தரமில்லை யென்கிறது. "கோவிந்தே" இவ்வைச்வர்யத்தைக்கொண்டு கடக்கவிராதே கிட்டநிற்குமவனென்கிறது. "மித்ராமித்ரகதாகுத:" ஸம்பந்த மிதுவானபின்பு மித்ரத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அமித்ரத்வமுமில்லையென்கிறது. முக்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே லீலாவிபூதி உத்தேச்யமாகாநிற்கச்செய்தே த்யாஜ்யமுமாகிறதிறே. விபூதிமாத்ரமே உத்தேச்யமாமன்று, அவனுக்கு தநுபூதரான ப்ரஹ்மாதிகளோடொக்க "நீராய் நிலனாய்" என்கிறதுவும் உத்தேச்யமாமிறே. இவை ஆச்ரயணீயமானாலும் ஈச்வராபிமாநிகள் த்யாஜ்யரிறே. அக்நிஹோத்ராக்நிக்கும் ச்மசாநாக்நிக்கும் அக்நிஸாம்யமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, விதிதந்த்ரங்களிலே ஒன்று நிஷித்தமாகவும் ஒன்று சுத்தமாகவும் சொல்லா நின்றதிறே. இப்படி பூர்வர்கள் அநுஷ்டாநமுண்டிறே. "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே ப்ராப்தி உண்டாகிலும் ஒரு

இவ்விபூதியிலே பிறந்து பகவத்குணாநுபவம்பண்ணுகிற பாக்யவதிகாளென்கிறார்களாகவுமாம். இத்தால் - "விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்கிறது. விண்ணுளாருக்கும் இங்கேவந்திறே சீலாதிகுணங்களையநுபவிக்கவேண்டுவது. இங்குள்ளார்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டானால் யாவத்குணவிசிஷ்டனை இங்கேயநுபவிக்கலாமிறே. (நாமும்) "அவனாலே புருஷார்த்தம்" என்றிருக்கிற நாமும். (நம்பாவைக்கு) ப்ராப்யருசிபரவசராய் நாமநுஷ்டிக்கிற நோன்புக்கு. அவனும் அவன் விபூதியும் வாழ்கைக்கு பகவத்விஷய மங்களாசாஸநபரரான நாமநுஷ்டிக்கிற நோன்புக்கென்னவுமாம். (செய்யும்கிரிசைகள்), அவச்யமநுஷ்டேயமானக்ரியைகளை. (கேளீரோ) அந்யபரதையில்லாமல் கேளுங்கோள். பகவத்விமுககோலாஹலத்திலே தாங்கள் பகவதநுகூலராய், பகவதநுகூலரைத்தேடி அழைக்கும்படி யித்தனைபேருண்டாவதே! என்று அந்யபராராயிருக்க, "கேளீரோ" என்று அந்யபரதையைத் தவிர்க்கிறார்கள்.

வர் ஒருவரையெழுப்பி எல்லாரும் திரளவல்லது அவன் முன்பு நிற்கக்கடவோமல்லோம்; நாம் தனியே சென்று நிற்கில் வைரூப்யாவஹமாம். (செய்யாதனசெய்யோம்) "ஸர்வாத்மநாபர்யநுநீயமாந:" என்ற இளையபெருமாளைப்போலேயும், சக்ரவர்த்தியும் பெருமாளும் கொடுக்கையாலே ராஜ்யம் பண்ணுகை சாஸ்த்ரார்த்தமா யிருக்க, "இவ்வம்சத்தில் முறை தப்புவாரில்லை" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிக்கு இறாய்த்தாப்போலேயும்.

(தீக்குறளைச் சென்றோதோம்) "பேய்ப்பெண்ணே" என்றுவையவுங்கடவோம்; "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்று காலிலே விழவுங்கடவோம்; அவன்செவிப்படுத்தோம். பத்து மாஸம் சுற்றுமிருந்து ராக்ஷஸிகள் பண்ணின தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளை ஏகாந்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. (சென்றோதோம்) அவன்றான் கலந்து நின்று அறியுமாகில் செய்யலாவதில்லை. (சென்றோதோம்) பிறர்செய்யுமவை அறிவிக்கச் சென்றாலும் அவன் முகத்தில்தண்ணளிகண்டால் அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிருக்குமே. "ஸகநித்யம்ப்ராசாந்தாத்மா" என்றிறே யிருப்பது..

43. (*பாற்கடலித்யாதி*) திருப்பாற்கடல்நடுவே திருவநந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே பிராட்டிமார்திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவர்களுக்கு முகங்கொடாதபடி ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலே அவஹிதனாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய்; அதவவபரமபதத்தில் நின்றும் ஸம்ஸாரிசேதநஸம்ரக்ஷணார்த்தம் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையால் வந்த குணநிசயத்துக்கொப்பில்லாதவனாய் ; திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளுகையால் வந்த பரபாகசோபைக்கொப்பில்லாதவனாயிருக்கிற வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி போக்யாந்தரங்களில் அந்வயியோம். (*நாட்காலேநீராடி*) ப்ராதஸ்நாநத்தைப் பண்ணி. இத்தால்-கர்மயோகத்தை உபலக்ஷிக்கிறது. இத்தால்-தத்தத்வர்ணாச்ரமோசிதமான ஸ்நாநாதி நித்யகர்மங்கள் இவ்வதிகாரிக்கு யதாவதநுஷ்டேய மென்றதாய்த்து. " பாடி " என்றது - பாடக்கடவோமென்றபடி. " நீராடி " என்றது - நீராடக் கடவோமென்றபடி. "தத்துகர்மஸமாசரேத்" என்று-இவ் வதிகாரிக்கு அநபிஸம்ஹிதபலமான கர்மம் அநுஷ்டேயமென் றதிறே. (மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாம் முடியோம்) மை, கண்ணுக்குப்ரகாசகமாகையாலே, ஆத்மயாதாத்ம்யப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநயோகத்திலந்வயிக்கக்கடவோமல்லோம் ; பூச்சூடுகைபோகரூபமாகையாலே,"மலரிட்டுநாமுடியோம்" என்று - பகவதநுபவரூபமான பக்தியோகத்தி லந்வயிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கிறது. (நாம்முடியோம்) நாமாய் பக

(ஐயமும்பிச்சையும்) ப்ராப்தகாலங்களிலே ஆர்த்தரையும் யோக்யரையும் பார்த்து இடுமவை. (ஆந்தனையும்) அவர்கள் கொள்ள வல்லராந்தனையும், கொடுத்து. (கைகாட்டி) எல்லாம் கொடுத்தாலும், கொடுத்ததுண்டோ என்றிருக்கை. அதாவது-ஒருவரையொருவர் எழுப்புகையும், அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநமாகத் தங்களைக்கொடுக்கையும், எல்லாரையும் கொண்டுபோகையும், க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணிவைக்கையும், இவையெல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோமென்றிருக்கையும்.

வத்ப்ராப்தி ஸாதநங்களான ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களி ரண்டிலும் மங்வயியா தொழிகையே வேண்டுவது ; அவன் ருனே யிவ்வாத்மவஸ்துவை அநுபவிக்கும்போது ஜ்ஞாநபக்திக ளிரண்டையுங்கொடுத்து, " இவற்றை நீ தவிராதொழிய வேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கும்போது நம்மால்செய்யலாவதொன்றில்லையிறே. நாமாயநுஷ்டிக்கிறபோதும் அவன் கொடுக்க நாம்பரிக்ரஹியாதபோதும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியம் குலையாமையாலே, அது குலைகைக்காக நாமாயநுஷ்டியாதொழிகையும் வேணும் ; அவன்தர நாம்பரிக்ரஹிக்கையும் வேணும்.

44. (செய்யாதன வித்யாதி) ப்ரமாணமுண்டேயாகிலும் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஷ்டியாதவற்றை யநுஷ்டிக்கக் கடவோமல்லோம். அதாவது - எம்பெருமான் வாத்ஸல்யாதி குணவிசிஷ்டனேயாகிலும் ததீயரை முன்னிட்டல்லது அவனைப் பற்றக்கடவோமல்லோம். (தீக்குறளைசென்றோதோம்) பராநர்த்தாவஹமான பொய் சொல்லக்கடவோமல்லோம். (ஐயமித்யாதி) பகவத்வைபவத்தையும் பாகவதவைபவத்தையும் தாமறிந்தவளவு முபதேசித்து. "நாமொன்று முபதேசித்திலோம்" என்று தம் கார்ப்பண்யத்தை யநுஸந்தித்து. அர்த்திகளுள்ள வளவும் உபதேசிக்கக்கடவோம். (உய்யுமாறெண்ணியுகந்து)ஏவம்ப்ரகாரேண உஜ்ஜீவிக்கும்படியெண்ணியுகந்து-செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ என்றந்வயம் .... உ

(உய்யுமாறெண்ணி) " அஸந்நேவஸபவதி " என்றிறே முன்புகிடந்தது; "ஸந்தமேநம்ததோவிது:" என்கிறபடியாகை. (எண்ணிஉகந்து) மநோரதமே பிடித்து தித்தியாநிற்கும் போலே. [நின்புகழ்இத்யாதி] உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை யநுஸந்திக்கும் அநுஸந்தாநத்தோடு ஒக்குமோ நீபோரப்பொலியக்கொடுக்கும் பரமபதம். "மாலேபடிச்சோதிமாற்றேலினி" "மறப்பின்மையான்வேண்டும்மாடு." "உகந்து-செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீர்" என்கிறார்கள். விதிபூர்வமாகச் செய்கையன்றிக்கே ப்ரீதிபூர்வமாகச் செய்கை .... உ

மூன்றும்பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—45. மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வர்க்கார்த்தமாகயஜிக்குமவனுக்கு ஸ்வர்க்கம்ப்ரதாநபலமாயிருக்கச்செய்தேயும், "ஆயுராசாஸ்தே" (47) என்கிறபடியே ஆயுஸ்ஸ-புத்ரனென்று அவாந்தரபலமாயிருப்பன சில உண்டா யிருக்கும்; இவர்களுக்கு அங்ஙனமொன்றுமின்றிக்கே, "ஸர்வலாபாயகேசவ:" (48) "மாதாபிதாப்ராதா" (49) "சேலேய்கண்ணியரும்" என்றும்-எல்லாம் அவன்றனேயாகையாலே, தங்களுடைய நோன்புக்கநுமதிபண்ணிஞர்க்கு வரக்கடவதான பலமிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிருர்கள். "அநஸூயவே" (50) என்று - அஸூயையைப் பண்ணுதொழியவமையுமிறே அதிகாரிகளாகைக்கு. "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்த:" (51) இத்யாதியாலே ஒருத்தனைச் சொல்லக்கடவது. ஆனபின்பு, இவர்களித்தனைபேரிருந்தால் நாடுவாழச்சொல்ல வேண்டாவிறே.

ஆறுயிரப்படி :—அ. மூன்றும்பாட்டில், சேதநர் "ஜ்யோதிஷ்டோமேநஸ்வர்க்க காமோயஜேத" என்று-ப்ராதாநபலம் ஸ்வர்க்கமென்றிருப்பர்கள். இனி, "ஆயுராசாஸ்தே" என்று தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கையாலே அவாந்தரபலம் புத்ரர்கள் க்ருஹக்ஷேத்ரங்கள் த்ருஷ்டாதிகளென்றிருப்பர்கள்; இவர்களுக்கு இரண்டும் த்யாஜ்யமிறே. "உன்றன்னோடுற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னுமதிறே இவர்கள் ப்ரதாநபலமாகநினைத்திருப்பது; இனி அவாந்தரபலமாக நினைத்திருப்பது தாங்கள் இருந்தநாடு ஸம்ருத்தமாயிருக்கை; ஆகையாலே இனி அதுக்கு அநுமதிபண்ணிஞர்க்கு நன்மையை ஆசைப்படுமித்தனையிறே. "ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூ

பி. 45 - எம்பெருமானையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று நிச்சயித்திருக்கும் இவர்கட்கு, நாட்டின் செழிப்பும் பசுக்களின் செழிப்பும் ப்ரதானபலம் அல்லவாயினும், தங்கள் நோன்புக்கு அனுமதிபண்ணினவர்களுக்குத் தாங்கள் நோன்பிருப்பதால்வரும் நன்மைகளைச் சொல்கிருர்கள். ஸ்வர்க்கம் பெறுதற்கு யாகம் செய்

ஓங்கியுலகளந்தவுத்தமன்பேர்பாடி
நாங்கள்நம் பாவைக்குச்சாற்றிநீராடினால்
தீங்கின்றிநாடெல்லாம்திங்கள்மும்மாரிபெய்து
ஓங்குபெருஞ்செந்நெலூடுகயலுகளப்
பூங்குவளைப்போதிற்பொறிவண்டுகண்படுப்பத்
தேங்காதேபுக்கிருந்துசீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்கக்குடநிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பசுக்கள்
நீங்காதசெல்வம்நிறைந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை :—மஹாபலிவார்த்தநீர் கையிற்பட்டவாறே ஓங்கி-ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து, உலகு-மூன்றுலோகங்களையும், அளந்த-திருவடிகளாலே யளந்துகொண்ட, உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, பாடி-ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப்பாடி, நாங்கள்—, நம்பாவைக்கு - எங்களுடைய நோன்புக்கு, சாற்றி - ஒருப்பட்டு, நீராடினால்—, நாடெல்லாம் - தேசமெங்கும், தீங்கு - வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாகிய தீங்கு, இன்றி - இல்லாமல், திங்கள்-மாஸந்தோறும், மும்மாரி - மூன்றுமழை, பெய்து - வர்ஷித்து, அத்தாலே, ஓங்கு-ஆகாசத்தளவும் ஓங்கி, பெரு - ஒரு முதலே ஒரு செய்யை நிறைக்கவற்றான, செந்நெல்-செந்நெற்பயிர்களினுடைய, ஊடு - நடுவே, கயல்-கயல்களானவை, உகள-துள்ளவும், பூ-அழகு மிக்கிருக்கிற, குவளைப்போதில்-நெய்தல்மலரிலே, பொறி-ஒளியையுடைத்தான, வண்டு - வண்டுகளானவை, கண்படுப்ப - கண்வளரவும், புக்கு-தொழுவத்திற்புக்கு, தேங்காது-அசையாமல், இருந்து-பொருந்தியிருந்து, சீர்த்தமுலை-பருத்தமுலைகளை, பற்றி - இடையர்கள் இருகையாலும் பற்றி, வாங்க - வலிக்க, குடம - குடங்களை, நிறைக்கும் - நிறையாநின்றுள்ளதாய், வள்ளல் - சிறுபிள்ளைகளும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உதாரஸ்வபாவத்தையுடைத்தான, பெரு-மிகப்பருத்திருந்துள்ள, பசுக்கள்-பசுக்களும், நீங்காத - அழிவில்லாத, செல்வம் - ஸம்பத்தும், நிறைந்து-நிறைந்திருக்கவேணுமென்கிறார்கள்.

வோர்க்கும் ஆயுள், புத்ரர்கள் என்று அவாந்தரபலங்களும் உண்டாயிருக்கும். அஷ்டாக்ஷரவித்தர் ஒருவர் இருந்தாலே நாடு செழித்து வாழும் ; பலர் இருப்பதால் நோன்புக்கு அனுமதி பண்ணினார் பண்ணாதார் எனும் வாசியற எல்லோரும் வாழச்சொல்லவேண்டாம் என்பது 50, 51-ம் பிரமாணங்களின் கருத்து.

46. வ்யா.—(ஓங்கி யுலகு அளந்த) இவர்கள் முதலே தொடங்கி "நாராயணன்" என்று உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லி, "பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற" என்று - அவதாரார்த்தமாகப் பள்ளிகொண்டருளினபடியைச் சொல்லி, அங்கு நின்றும் போந்து அவதரித்தவளவும்வர அடியொற்றுகிறார்கள். (ஓங்கி) ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபோது ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணப்பெறுமையாலே; பனிப்பட்டுச்சாய்ந்த மூங்கில்போலேயாய், அது ஆதித்யகிரணம்பட்டுக்கிளம்புமாபோலே, மஹாபலியாலே

யவே" என்றாணிறே. அதிர்ந்திராத மாத்ரமேயிறே வேண்டுவது. அவனுகப்பைப் பின்செல்லுகை ஸ்வரூபம் என்றிருக்குமவர்களே யிவர்களும்; அவனும், பரஸம்ருத் த்யைகப்ரயோஜநனே.

வ்யா.—(ஓங்கி) கீழிற்பாட்டிலே-"பாற்கடலுள்பையத் துயின்றபரமன்" என்றார்கள்; ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகவிறே இக்கிடை. இந்த்ராதிகள் ஆர்த்தத்வநிகேட்டு ஸ்ரீவாமநனாய் வந்தவதரித்து அவர்கள் கார்யஞ்செய்தபடி. "ஓங்கி" என்கையாலே - இவ்வளர்த்திக்குப் பூர்வதசையில் வாமநத்வம் தோற்றுகிறது. இந்த்ரன் கண்ணீர்கண்டு சிறும்பினபடியும், மஹாபலிநீர்வார்த்தவாறே வளர்ந்தபடியும். பனிப்பட்டுச் சாய்ந்தமூங்கில் ஆதித்யகிரணம் பட்டவாறே வளருமாப்போலே, அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. "ஸதைகரூப

பி. 46 - வளர்ந்தகடுமையாவது வேகம். வாமனன் கையில் ஏற்றநீரும், ஓங்கிவளர்ந்த, த்ரிவிக்ரமன் திருவடியை ப்ரஹ்மதேவன் விளக்கியநீரும் ஒன்றாக விழுந்தன என்றபடி. குணகுணநிரூபணம் பண்ணாதே - தனது திருவடி ஸ்பர்சத்துக்கு எவர்தகுதியுடையார் எவர்தகுதியில்லார் என்று தாரதம்யம் பண்ணாதே, சர்வப்ராணிகள் பக்கலிலும். வரைதல் - தாரதம்யம் செய்து வரையறுத்தல். சர்வப்ராணிகளுடைய ஸத்தையுண்டாக்குகையே, வ்யாப்தியின் கருத்து. திருவடிகளின் ஒட்டைஸ்பர்சம்லோகத்திற்குத் தாரகமாயிருக்க, அவாப்தஸமஸ்தகாமனை தனக்குத் தாரகமாவது, உறங்கும் குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு, தாய் அந்த அணைப்பை உகக்கிறதுபோலத் தானும் உகப்பது.

நோவுபட்ட தேவர்களார்த்தத்வநி கேட்டபின்பு பேர்ந்து வளர்ந்தபடி. பிறர்காரியஞ் செய்யப் பெறுகையாலே வளர்ந்தபடியென்னவுமாம். "உவந்த வுள்ளத்தனா யுலக மளந்து" என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இரப்புப் பெறுவதற்குமுன்னே வாமநனானவன் இரப்புவாய்த்த ப்ரீதி யாலே வளர்ந்தபடியாகவுமாம். கையில் நீர்விழுந்தபின்பு வளர்ந்தகடுமை, ப்ரஹ்மா திருவடிகள் விளக்கின நீருங்கூட விழுந்தபடியிறே. (உல்கு அளந்த) "விசக்ரமேப்ருதிவீமேஷ எதாம்"(52) என்கிறபடியே-குணாகுணநிரூபணம்பண்ணாதே ஸர்வப்ராணிகள்பக்கலிலும் திருவடிகளைவைத்தபடி. வ்யா ப்தியில் வரைதலில்லாதாப்போலேயாய்த்திதுவும். வ்யாப்திக்

ரூபாய" என்கிற தத்த்வமிறே சிறுப்பது பெருப்பதாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகள் கர்மாநுகுண மாகையாலும், ஸ்வார்த்தமாகையாலும், தோஷாய ஆகாநிற் கும்; ஸர்வேச்வரன்செயல் பரார்த்தமாகையாலும், க்ருபை யாலேயாகையாலும், குணயவாமத்தனையிறே. "ஸ்ரீவைகுண் டத்திலிருக்கும்போது ஸம்ஸாரிகளுடைய இழவுக்குத் திரு வுள்ளம் நொந்திருக்கும்" என்று பட்டரருளிச்செய்ய; சிலர் அத்தைக்கேட்டு, "அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் நிரதிசய ஆநந்த யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு ஓரிழவுண்டோ திருவுள் ளத்தில்" என்ன; 'வ்யஸநேஷுமநுஷ்யாணாம்' என்கிறது குணப்ரகரணமோ, தோஷப்ரகரணமோ" என்றருளிச்செய் தார். "து:கித:" என்னுநிற்கச் செய்தே குணமாகிறதிறே. "ப்ருசம்" இவர்களளவல்ல திருவுள்ளம் நொந்திருக்கிறபடி. இவன் தன் காவற்சோர்வாலன்றே படுகிறது. "பவத்விஷய வாஸிந:" என்று எல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனையிறே யிவ னுக்கு வேண்டுவது. இவன் இடரைக்காண்கையாலும் நம் காவற்சோர்வாலே வந்ததென்றிருக்கையாலும் து:கமிரட்டித் திருக்கும். "பவதி" இவன் வ்யஸநங் கழிந்தவாறே, உண்டு புடைவையுடுத்து வெற்றிலையும் தின்று ஸுகித்துப்போம். "ரிணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமே" என்று-உள்ளதனையும் இழவுபட் டிருக்கும் அவன். இங்ஙனே யிருப்பது திவ்யாந்த:புரத்துக் கோவென்னில் "மநுஷ்யாணாம்" ஜநிதர்ம்மாக்க ளெல்லார்க்

குக்கருத்து-இவற்றினுடைய ஸத்தையுண்டாக்குகைக்காக. இங்கு இவற்றேட்டை ஸ்பர்சம் தனக்கு தாரகமாகவிறே நினைத்திருப்பது. இவற்றுக்கு அபேக்ஷிதமின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், உறங்குகிற ப்ரஜையை யணைத்துக்கொண்டு கிடக்கும் மாதாவைப்போலே, இவற்றேட்டை ஸ்பர்சத்துக் குத் தானுகக்கிருனிறே. வரையாமையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களும், வடிவழகும் க்ருஷ்ணுவதாரத்தோடொத் திருக்கையாலே, ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை யநுபவிக்கிருர்கள்.

கும் மாறனேரியிலே "ராமாநுஜதாஸன்" என்பாரொருத்தர் "அவன் வருகிறபடியைக் கண்டு கடக்கப்போவென்பதே! நாலடிவிலங்கிப்போதல், இல்லையாகில் ஒரு முழுக்கிட்டுக் கொள்ளுதல் செய்யவன்றேவடுப்பது" என்ன; "'சண்டாளனேயாகிலும் ஆர்த்தனை ஸமயத்தில் அல்லாதார் விலங் கிப்போவார், த்விஜனுகில் அவன் விலங்குவான்' என்று விதி விசேஷித்த அம்சம் அழிந்ததே" என்று அவர்கள் சொல்ல; "கெடுவிசாள்! விதிபூர்வகமாயோ க்ருபை யிருப்பது" என் றருளிச்செய்தார். "பாபாநாம்வாசுபாநாம்வா" என்றுளிறே பிராட்டி. இவர்களுடைய பூர்வவ்ருத்தம்கிடக்கிடாய், உன் கையிலே யகப்பட்டு வதப்ராப்தைகளாய் நிற்கிறமைமெய்யே யென்கிருர்கள். ஆகையாலே ஸர்வேச்வரன் செயல்களுக் கெல்லாம் குணுதிக்யமுண்டித்தனையிறே. "ஏகதாபவதி, த்வி தாபவதி" என்று முக்தரும் பரார்த்தமாகப் பலவடிவு கொள்ளாநின்றுர்களிறே. அதுவும் குணத்திலே சேருகாநின் றதிறே. (உலகளந்த) எதிர்த்தலை அறிந்து அபேக்ஷிக்கப்பெற்ற தில்லைகிடீர். "என்னிதுமாயம்! என்னப்ப னறிந்திலன்" என்ற நமுசிப்ரப்ருதிகளைப்போலே விளக்குகையில்லாமையே பற்ருசாகச்செய்ததத்தனைகிடீர். "அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்" என்று ஆசைபட்டு மடலெடுக்கவேண்டும்படி யான அத்திருவடிகளைக் கொண்டுகிடீர் காடுமேடையுமளந் தது. "பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்று" என்றும், "நீயணியாய்" என்றும், இரந்து பெறவேண்டும் கையைக்கொண்டுகிடீர் இரந்தது. "கொண்டானையல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார்" ஈச்வரனுடைமையை "என்

47. (உத்தமன்) இத்தை, இவர்களுக்கு ஒரு உபகாரம் பண்ணினானாகவன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கிறபடி. பிறரை ஹிம்ஸித்துத் தன்வயிற்றை வளர்க்கவேணுமென்

னது" என்றிருந்தவன் பக்கலிலே குணங்கொண்டு, தன்னுடைமையை "தன்னது" என்று எல்லை நடந்துகொண்டவன் பக்கலிலே குற்றங்கொள்வதே! "நீள்வான்குறளுருவாய்" வளருகைக்கு நரிப்பூணூலிட்டவித்தனை. "தக்கணைக்குமிக்கானை" பூஜ்யதமனானவனை. "கேளாச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே." "பிலேபதோருக்ரம" ஸர்ப்பங்கள் புகும்பிலத்தோடு அச்செவிகளோடு வாசியில்லை. ப்ரஸ்துதம் க்ருஷ்ணாவதாரமாயிருக்க ஸ்ரீவாமநாவதாரம் ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னில்; செய்யும் ஆனைத்தொழில்களும், ஆச்ரித பக்ஷபாதமும், வடிவழகும். வாத்ஸல்யமும், அவனொரு ஊருக்குக் கையாளானாப்போலே, இவனொருநாட்டுக்காக எளியனானபடி யாலுமாக, அணைந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

(உத்தமன்) பரஹிம்ஸைபண்ணியும் தந்தாம்வயிறுவளர்ப்பார் - அதமர்; பிறர் ஜீவநத்தை அநுமதிபண்ணியிருப்பார் - அவனிலும் உத்க்ருஷ்டர்; "பிறரும் ஜீவிக்கவேணும், நாமும்

பி. 47-இத்தை-மஹாபலி நிரஸநார்த்தமாக, உலகளந்ததைத் தன்பேறாகநினைத்திருப்பதால் உத்தமன் என்பதே சிறந்த அர்த்தம். தன்னை அழியமாறிப் பிறர்காரியம்செய்கையும் உத்தமன்செயலே. பேர் என்பது எல்லாத் திருநாமங்களையும். உத்தமன்பேர் என்பது அஷ்டாக்ஷரமாகிய பெரிய திருமந்த்ரத்தை. முதற்பாட்டில் "நாராயணன்" என்ற சப்தமும், 2-ம் பாட்டில் "பரமன்" என்று திருமந்த்ரார்த்தமான குணபூர்த்தியும், இந்த 3-ம் பாட்டில் மந்த்ரோக்த வ்யாப்திக்கு, த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைச் சொல்லுகையால், குணகுணநிரூபணமின்றிக்கேயிருக்கும் ஸாத்ருச்யஸ்மாரகமும். பாடி என்றதே, உத்தமன்பேர்பாடி என்பது, கட்டிப் பொன்போன்ற அவனைக்காட்டிலும், பொன்னாற்செய்த ஆபரணம்போன்ற அவன் திருநாமம், பரமபோக்யமாயிருக்கிற தன்மையை. இதுவரையில், போக்யதையால் வந்த வைபவம் சொல்லப்பட்டது. இனி, பலப்ரதத்வத்தாலும், அவனிலும் அவன் நாமத்துக்குள்ள பெருமை சொல்லப்படுகிறது. அவன் தன்னை இல்லை செய்கிறவர் நிரீச்வரமீமாம்

றிருக்குமவன் - அதமன்; " பிறரும் ஜீவிக்கவேணும், நாமும் ஜீவிக்கவேணும்" என்றிருக்குமவன்-மத்யமன்; தன்னை அழியமாறியாகிலும் பிறர் ஜீவிக்கவேணுமென்னுமவன்-உத்தமன். "பக்தாநாம்" (53) " அப்யஹம்ஜீவிதம்ஜஹ்யாம் " (54) என்றிருக்கை. (பேர்பாடி) இக்குணங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி. " உத்தமன்பேர் " என்கிறது திருமந்த்ரத்தை. முதற்பாட்டில், "நாராயணன்" என்

பிக்கவேணும்" என்றிருப்பார் - மத்யமர் ; உதாரனுனவன் பக்கலிலே தன்னையழியமாறியும் பிறரை ஜீவிப்பிக்குமவன் - உத்தமனுகிருன். "அப்யஹம்ஜீவிதம்ஜஹ்யாம்"என்கிறபடியே என்னையும் என்னுடைமையையும் நேர்ந்தாகிலும் ஆச்ரிதர்க்கு ஓரங்கொடுத்துச் செய்யக்கடவோ மென்றிருக்குமவனே. " அன்றுகருமாணியாய் " உனக்குவேண்டிச் செய்தாயோ, உன்னுடையார்க்கு வைத்த சந்தாநச்சாபமிறே.

(பேர்பாடி) கழஞ்சுமண்பெறுவாரும் இழப்பாருமாய், அதில் லாபாலாபமிறே அவர்களுக்குள்ளது. அங்ஙனன்றிக்கே, பேர்பாடுகையே எங்களுக்கு உத்தேச்யமென்கிறுர்கள். கட்டிப்பொன்போலே யவன்; பணிப்பொன்போலே திருநாமம். வாச்யபூதனுனவன் ஸத்தையையுண்டாக்கும் ; அவனுக்கு வாசகமான திருநாமங்களாலேயிறே அநுபவிப்பது. " திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அதிகார ஸம்பத்திவேண்டாவோ " என்று நஞ்ஜீயர்பட்டரைக் கேட்டருள; "யோக்யனுகில் இருந்தபடி சொல்லுகிருன்; அயோக்யனுகில் யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா" என்றருளிச் செய்தார். எங்ஙனே யென்ன ;— "மேலுள்ள நன்மைகளைத் தரக்கடவதாக விச்வஸித்தவனுக்கு கீழுள்ள விரோதிகளையும் போக்கமாட்டாதோ" என்று அருளிச்செய்தார்; "கங்கையாடப் போமவனுக்கு வேறொருகுழியிலே முழுகிப்போகவேணுமோ."

ஸகர். மாத்ருகாதகன், தனது தாயைக் கையால் அடித்துத் துன்புறுத்துபவன். அடிப்பதனுல், கைநோகும்போது, தன்னையறியாமலே, " அம்மா " என்று சொல்லி, சிரமபரிகாரம் செய்வான். அம்மா என்கிற தாய் ஆகாவிட்டாலும், "அம்மா" என்கிற பெயர் பெருமை அடைகின்றது.

கையாலும், இரண்டாம்பாட்டில், "பரமன்" என்று-அந்த மந்த்ரார்த்தமான குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகையாலும், இதில் மந்த்ரோக்தவ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ரை விக்ரமாபதாநத்தைச் சொல்லுகையாலும், திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. திருமங்கையாழ்வார், "மந்திரத்தை மந்திரத்தால்" என்று மந்த்ரத்தைச்சொல்லி, அநந்தரத்திலே அதில் உக்தமான வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தை அநந்தரம் பாட்டிலே யருளிச்செய்தாரிறே. (உத்தமன்பேர்) அவன்றனக்கும் பிறர்க்குமுண்டான வாசிபோரும் அவனுக்கும் திருநாமத்துக்கும். கட்டிப்பொன்போலே அவன்; பணிப்பொன்போலே திருநாமம். அவன்றன்னை இல்லை செய்கிறவர்களும் திருநாமங்கொண்டு காரியங்கொள்ளாநிற்பர். அதாவது-வ்யாதி பரிஹாரார்த்தமாகத் திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைவிதித்தால் அப்போதே அத்தைச்செய்யாநிற்பர்கள். இனி மாத்ருகாதகனுக்கும் கைநொந்தால் "அம்மே!" என்ன ப்ராப்தியுண்டாமாபோலே, திருநாமம் சொல்லுகைக்கு எல்லார்க்கும் ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்கும். திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, இதுதானே யோக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்கவற்று.

மாத்ருகாதகனுக்கும் கைநொந்தால் "அம்மே!" என்னப்ராப்தியுள்ளவோபாதி, பகவத்விஷயத்தில் விரோதித்தார்க்கும் திருநாமஞ் சொல்லப்ராப்தியுண்டு. திருநாமந்தான் எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் வேணும். கர்மயோகநிஷ்டனுக்கும் பாபக்ஷயத்துக்குத் திருநாமம் வேணும்; ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனுக்கும் ஜ்ஞாநவைசித்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பக்தியோகநிஷ்டனுக்கு பக்திவ்ருத்திக்கு வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு தேஹயாத்ரைக்கு வேணும். "விரோதியைப் போக்கித் திருநாமஞ்சொல்லவேணும்" என்னும் விளம்பம்பொறுதவனிறே இதுக்கு அதிகாரி. "க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம்பரம்" க்ருஷ்ணனுக்குத் தன்னை, தநுவாகஸ்மரிப்பான்-ப்ரகாரமாகஸ்மரிப்பானென்றபடி. "பரம்" அவனில் மேற்பட்டாரொரு சேஷியுண்டாகிலிறே தனக்குப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டுவது.

48. (நாங்கள்) திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லா விடில் தரிக்கமாட்டாதநாங்கள். நெஞ்சுகாவலிடுகிறவூரிலே இது நமக்குஸித்திப்பதே! என்று ப்ரீதைகளாய், தங்களை ச்லாகிக்கிறார்களென்னவுமாம். (நம்பாவைக்கு) ப்ராபகதயாவன்றிக்கே, ப்ராப்யருசி இருந்த விடத்தி லிருக்கவொட்டாமல் செய்கிற நோன்புக்கு. (பாவைக்குச்சாற்றிநீராடினால்) நாட்டார்க்கு "நோன்பு" என்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு நம்முடைய விரஹதாபம்போக நாம் குளித்தால். நோன்பென்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணினாலென்றுமாம். (பேர்பாடி நீராடினால்) ஸம்பந்தஜ்ஞாந பூர்வகமாக க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணினால். பலமும் பலப்ரதாதாவான உலகளந்தவன்படியாகை.

(பேர்பாடி) ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடுகை. "ஆர்வத்தால் பாடாதார்" என்னுமாப்போலே. (நாங்கள்) பாடி மடிகோலாதே, இதுதானே ப்ரயோஜநமாகவுடைய நாங்கள். "பாடிநெய்யுண்ணோம்" என்றவர்கள்பாட்டிறே. "இன்றுவந்தித்தனையுமமுது செய்திடப்பெறில்" என்றிருக்குமவர்களிறே. என்னையுங்கொடுத்து என்னுடைமையுங் கொடுத்து என்கிறார்கள். (நம்பாவைக்குச்சாற்றி) நாட்டார்க்கு "நோன்பு" என்று ஒரு பேரையிட்டு. (நீராடினால்) விரஹதாபம்போகக் குளித்தால். (தீங்கின்றிநாடெல்லாம்) "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோமஹாபாகோமஹீயதே - நதத்ரஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா:" அவித்யாதிஸகலதுரிதங்களும்போய். இவர்கள்தாங்களும் முதல்தன்னிலே "நாராயணனே" என்று துணிந்திறே இழிந்தது. (நாடெல்லாம்) இத்திரளிலேயுண்டாய்ப்போகிற தன்றே பகவத்ஸம்பந்தம்; அசல் தாக்குமிறே. தேவப்பிள்ளைக்கு "லோகஹிதார்த்தமாகக்காண் நீபோகிறது" என்று அருளிச்செய்த வார்த்தை. ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்

பி. 48—இதுநமக்கு-க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷமாகிற இது. "பேர்பாடி" என்பது, திருமந்த்ரம் சொல்லி என்றுகி, ஸம்பந்த ஜ்ஞாந பூர்வகமாக, க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணினால் என்பதைக் குறிக்கிறது.

49. (தீங்கின்றிநாடெல்லாம்) நாட்டில் வ்யாதிதுர்ப்பி க்ஷாத்யமங்களங்களெல்லாம் போய் ஸம்ருத்தமாய். தந்தா முடையஸுக்ருதமநுபவிக்கிலிறே அவ்வளவிலே நன்மையா வது. "ராமேராஜ்யம்ப்ரசாஸதி" (55) என்கிறபடியே தந்தா முடைய புண்யாநுகுணமாகவன்றிக்கே, பெருமாளுடைய பாக்யத்தாலே, "ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோலோக:" (56) என்று ராஜ்யம் சென்றாப்போலே, இவ்வூரே யன்றிக்கே இவ்வூ ரோடே ஸம்பந்தித்த நாடெல்லாம் மங்களமாகை. (திங்கள் மும்மாரிபெய்து) வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடு மின்றிக்கே ஊறெண்ணெய்விட்டாப்போலே யிருக்கை. ஒன்பதுநாள் வெயிலும் ஒருநாள் மழையுமாய். "நிகாமேநிகாமே:பர்ஜந் யோவர்ஷதி" (57) என்று - அபேக்ஷித்தகாலத்திலே புண்டா யிருக்கை. (ஓங்கு பெருஞ்செந்நெலூடுகயலுகள) கீழ்ச் சொன்ன திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரனே டொத்தி

போலே யாக்கிக்கொண்டிறே யிருப்பது. தீதில்நன்னெறி காட்டி தீர்த்தகரராமின்திரிந்திறே. "கலியுங்கெடும்" என் னும்படியிறே. (தீங்கின்றி நாடெல்லாம்) "ராமேராஜ்யம்ப்ர சாஸதி" என்கிற நாடுபோலே. "நகராணிசராஷ்ட்ராணி தநதாந்யயுதாநிச" தந்தாம் புண்யபாபாநுகுணமாகவன் றிக்கே பெருமாள் சென்றநிலையாலே நாடுவாழ்ந்தாப்போலே (திங்கள் மும்மாரிபெய்து) வறட்கேடுபோலே வெள்ளக் கேடாக வொண்ணாதே. ஊறெண்ணெய்விட்டாப்போலே அபேக்ஷிதஸமயங்களிலே வர்ஷிக்கை. ஒன்பதுநாள் வெயி லும் ஒருநாள் மழையுமாவது காணும்.

(ஓங்குபெருஞ் செந்நெல்) குனிந்து நின்று முதலிட்டு மேலே நோக்கிப்பார்த்தால் ஆகாசத்தை வெளியடைப்பது காணும். ஆகாசத்திலே வரம்பில்லையே. திருவுலகளந்தருளி னவனைப்போலே. (பெருஞ்செந்நெல்) சுற்றிலே பணைக்கை.

பி. 49—தந்தாமுடைய புண்யாநுகுணமாகவன்றிக்கே-சேதன கர்மோபாதிகம் அன்றிக்கே, இவர்களிடத்தே அனுக்ரஹத்தாலே, நாடெல்லாம் ஸம்ருத்தி என்கை. ஊறெண்ணெய்விட்டாற்போலே- தலையிலே எண்ணெய் ஊறஊறவிட்டாற்போலே.

ருக்கை. விடிவோறேநட்டு, நாயிறுபட்டபோது வந்துபார்த்தால் கைகவித்துப் பார்க்கவேண்டும்படியிருக்கை. மாரீசன் பெருமாளை "வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேசபச்யாமி"(58) என்றாப்போலே, இவர்களுக்கும் ஸ்ரீவாமந நிமித்தமாக "வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேசபச்யாமி" என்றிருக்கிறபடி. (ஓங்குபெருஞ்செந்நெல்) ஒருமுதலே ஒருசெய்யைவிளாக்கொலைகொண்டு அங்ஙனொருவரம்பில்லாமையாலே ஆகாச அவகாசமுள்ளளவளவும் வளர்ந்திருக்கை. (ஊடுகயல் உகள) செருக்காலேயானைக்கன்றுபோலே வளர்ந்த கயல்களானவை செந்நெல்களின் உள்ளேபுக்கு, போக இடம்பெறுமையாலே துள்ளாநிற்கும். விழுக்காடறியாமே யகப்பட்டபடி. திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரனைக்கண்ட அநுகூலர்பட்டது படாநிற்குமாய்த்து இவை.

50. (பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப) பூத்தகுவளையிலே என்னுதல்; காலத்திலே என்னுதல்; தர்சநீயமான குவளைப்பூவிலே என்னுதல். (பொறிவண்டுகண்படுப்ப) மதுபாநத்தாலும் அந்யோந்ய ஸம்ச்லேஷத்தாலும்

"செய்கொள்செந்நெலுயர்" என்னுமாப்போலே. (ஊடுகயலுகள) வைரத்தூண்போலே நெல்லு நிற்கையாலே நேரே ஸஞ்சரிக்கப்பெறாது, ஒருக்கடித்து உலாவுமத்தனையாய்த்து. ஜலசரஸத்த்வங்களும், நீரிலும் நிழலிலும் கிடந்து வளர்ந்த செருக்காலே களித்து மேல்நோக்கிப்பாயாநிற்குமாய்த்து; "பள்ளச்செறுவில் கயலுகள" என்னுமாப்போலே. "சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்" இத்யாதி. (பூங்குவளைப்போதில்) அழகிய குவளைப்பூவிலே. குவளைப்பூ அலர்ந்தபோதிலே என்று காலபரமாகவுமாம். (பொறிவண்டு) மதுபாநத்தாலே இளகிப்பதித்திறே வண்டிருப்பது. (கண்படுப்ப) அலர்

பி. 50—பொறிவண்டு - அழகுடையவண்டு. "மதுபானத்தாலும்...புகரடையவடிவிலே...வண்டு" என்பது அழகின் விவரம். கண்படுப்ப - உறங்க. இவ்வுறக்கத்தின் பெருமையை, "புஷ்பத்திலே...என்னக்கடவதிறே" என்பது வர்ணிக்கிறது. பகுவாயவன் - ஆண்நண்டு. நள்ளி - பெண்நண்டு.

பிறந்த புகரையுடையவடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கிற வண்டுகள், தன்னில் தாமொன்றுமாகாரத்தைப் பாரித்துக் கொண்டு புக்கு, புஷ்பத்திலே ஸ்பர்சஸௌக்யத்தாலே கஞ்சுகன்டாரைப்போலே கிடந்துறங்கி யுணர்ந்தெழுந் திருக்கும் போது, "என்னை நீயெழுப்பிற்றிலை, என்னை நீயெழுப்பிற்றிலை" என்று ஒன்றுக்கொன்று "சீறு, பாறு" என்னாநிற்கும். "பள்ளிக்கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகநோக்கி நள்ளியூடும்" என்னக்கடவதிறே. (ஊடு கயல் உகள-பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப) குவளைப்பூவிலே, வண்டு, மதுபானம் பண்ண என்று படிந்ததசையிலே கயல் ஊடேயுகள, செந்நெல்லும் குவளையுமொக்கவசைந்து, தூங்கு மெத்தையிலே யுறங்கும் ராஜபுத்ரர்களைப்போலே வாயில் மதுவோடே வண்டுகள் கண்படுப்ப என்றபடி. இது, வயலில் ஸம்ருத்தி; இனி ஊரில் ஸம்ருத்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது (தேங்காதேபுக்கிருந்து) எத்தனையேனும் முன்கை யுரவியரா யிருப்பார் இழியவேணுமாய்த்து பசுக்கறக்கப் புகும்போது. இதுக்கடி - பால் மாறுமையாலே யெழுந்திருக்கப்போகாது. இத்தால் - பால்போரும் பெருமையை அநுஸந்தித்தவாறே கறக்க வொருப்படுவாரில்லை. திருவடி, ஸமுத்ரம் கடக்க வொருப்பட்டாற்போலே ஒருப்பட்டுக்கொண்டு இழிய வேண்டும்படியாய்த்து இருப்பது. (இருந்து) பால்மாறிவிறே யெழுந்திருக்கலாவது ; ஆகையாலே, ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டை போலே யிருந்து. (சீர்த்த முலை) விரலிட்டுச்சுற்றிப் பிடிக்க

கிற செவ்வியிலே மதுபானம்பண்ண என்றிழிந்து, படுக்கைவாய்ப்பாலே மயங்கிக்கிடந்து, "நீயெழுப்பிற்றிலை, நீயெழுப்பிற்றிலை" என்று பேடையும் தானும் விடிவோறே "சீறு, பாறு" என்னுமாய்த்து. வயலில் ஸம்ருத்திசொல்லி, ஊரில் ஸம்ருத்தி சொல்லுகிறது (தேங்காதேபுக்கு) பால் வெள்ளந்தான், கறக்கப்புக்கவர்கள் அஞ்சிப் பிற்காலிக்கும்படியிறே யிருப்பது. திருவடி ஸமுத்ரதரணத்துக்கு அஞ்சாதே இழிந்தாற்போலே இழியவேணுமாய்த்து. முத்துக்கு முக்குமவர் கடலுக்கு அஞ்சாதாற்போலே. நனைத்தில்லம் சேறுக்குமிறே. (இருந்து) ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக. (சீர்த்தமுலை)

வொண்ணாது, இரண்டு கையாலும் அணைத்துக்கறக்கவேண்டும்படி கனத்திருக்கை. (பற்றிவாங்கக் குடம்நிறைக்கும்) வாங்குகை - வலிக்கையாய், பற்றிக்கறக்கக் குடம்நிறைக்குமென்னுதல் ; முலையைப்பற்றிக் கைவாங்க, தானே நின்று பால் சொரியுமென்னுதல் ; இட்டகுடங்கள் வாங்கவாங்க நிறைக்குமென்னுதல். குடமிடாதாரிழக்கிறது பசுவின்குற்றமன்றே. இச்சையுடையார் ஈச்வரனைப்பற்றி க்ருதக்ருத்யராமாபோலே யாய்த்து இவையும்.

51. (வள்ளல்) கீழே - பால்போரும் பெருமையைச் சொல்லிற்றுகில் இனி வள்ளல்தனமாவது என்னென்னில் ; க்ருஷ்ணன்படி இவற்றுக்கு முண்டாயிருக்கை. ஆரேனும் இவன் கழுத்திலே ஓலைகட்டி " தூதுபோ " என்றால் போமாபோலே யாய்த்து இவையும். சிறுப்ரஜைகளுக்குங்கூடக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கை. (பெரும்பசுக்கள்) புல்லும் தண்ணீரும் தாரகமாக வளர்ந்தவையன்றிக்கே, க்ருஷ்ணஸ்பர்சமே தாரகமாக

பால் விம்மி இரண்டு கையாலும் பற்ற வேண்டும்படியிருக்கை. (பற்றிவாங்க) பற்றி வலிக்க. தொட்டுவிடக்குடங்களை நிறையாநிற்குமாய்த்து. பற்றிப்பற்றிவாங்கக் குடங்களை நிறைக்குமென்றுமாம்.

(வள்ளல்) கீழே பால் போரும்படி சொல்லிற்றுகில், இனி வள்ளல்தனமாவது-கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோ என்னலாம்படியான க்ருஷ்ணனைப்போலே, சிறுபிள்ளைகளும் கழுத்தைக்கட்டலாம்படி தன்னைக்கொடுத்துக்கொடுநிற்கை. (பெரும்பசுக்கள்) ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயனைப்போலேயிருக்கை. புல்லாலே வளருகிறவை யன்றே. தீங்குழலோசை அசையிட்டிறே வளருவது. [கானகம்படி இத்யாதி] அவன் கணிசியாதேநடக்க, அவர்கள்கருதி ஆடுகிறகூத்தை மறந்தார்கள்.

பி. 51—இந்தஸம்ருத்தி, புண்யபாபங்கள் அடியாக வருவதன்று. பகவத்க்ருபை அளவுபட்டிராமையால், அதனால்வரும் ஸம்பத்தும் அளவின்றி நிரவதிகமாயிருக்கும். அஷ்டாக்ஷரவித்தருடைய வைபவத்தை, இப்பாட்டு சொல்லிற்றெனலும் ஆகும்.

வளர்ந்தவை யாகையாலே, ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனைப்போலே யாய்த்து இருப்பது. (நீங்காதசெல்வம்நிறைந்து) அழிவில்லாத ஸம்பத்து நிரவதிகமாம்படி. சேதநருடைய புண்ய பாபாநுரூபமாகப்படிவிடும் ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த ஸம்பத்தாகி விறே அளவுபட்டிருப்பது ; "பாபாநாம்வாசுபாநாம்வா" (59) என்னுமவளடியாகவந்த ஸம்பத்தாகையாலே ஊற்றுடைத்தாயிருக்குமிறே இது: ஆகையாலே "நீங்காதசெல்வம்" என்கிறது. ௩

52. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம் அவதாரிகை.— மூன்றாம்பாட்டு. (ஓங்கியித்யாதி) இப்பாட்டில், தங்கள் நோன்புக்கு அநுமதிதாநம்பண்ணினார்க்கு வரக்கடவ த்ருஷ்டபலத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். (ஓங்கி) ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக பரமபதத்தில் நின்றும் திருப்பாற்கடலிலேசாய்ந்தருளி; ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறகாலத்திலே, ஒருவனுக்கு ஆகஸ்மிக ஸ்வகடாக்ஷத்தாலே ஸத்த்வோத்ரேகம் பிறந்து, "அஹங்காராபிபூதரான நமக்குரக்ஷகனாவான் ஆர்?" என்று ரக்ஷகாபேக்ஷைபிறந்தவாறே, அதுவே விளைநீராக அபிவ்ருத்தனாய். (உலகளந்த) ஆபிமுக்யமுடைய ஒருசேதநனை

[1]நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படியிறே நடப்பது. அவன் குழலூத இவர்கள் பாட்டுமறந்தார்கள். [சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற] இவருக்குச் சிறுவிரலிலே கண்செல்லுகிறபடி. [செங்கண் கோட] துளைதோறும் கண்ணோடுகிறபடி. [செய்ய வாய் கொப்பளிப்ப] ஸௌகுமார்யத்தாலே திருப்பவளம் கொப்பளிப்ப. [குறுவியர்ப்புருவம்கூடலிப்ப] வேர்த்துப் புருவம் வளைய. [கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது] பசுக்கள்மேய்த்து அவற்றின் வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே தான்குழலூதாநிற்குமாய்த்து.

(நீங்காதசெல்வம்நிறைந்து) "நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளடியாகவந்த ஸம்பத்தாகையாலே ஊற்றுமாறாத ஸம்பத்திறே. ௩

---

[1]நடைச்சக்ரவத்துப்பிடித்தல் = கதிஸார்வபௌமவன் வந்தானென்று விருதூதுகை.

மாத்ரமன்றிக்கே, "எமர்-கீழ்மேல்-எழெழுபிறப்பும்-கேசவன் றமர்" என்கிறபடியே - அவனோடே ஸம்பந்தமுடைய அனை வரையும் தன் திருவடிகளாலே யளந்து தனக்கு சேஷமாக் கிக்கொண்ட. இத்தால் - அஹங்காரக்ரஸ்தரானவர்களை, மஹாபலியபிமாநத்தில் நின்றும் பூமியைமீட்டுத் தன்திருவடி களாலே அளந்துதனக்குசேஷமாக்கிக்கொண்டாற்போலே, தனக்கு ஸேஷமாக்கிக்கொண்டமையைச் சொல்லுகிறது. (உத்தமன்) தன்னை அழியமாறியாகிலும் பிறர்காரியம் செய்யு மவனுகையாலே "உத்தமன்" என்கிறது. (பேர்பாடி) உத்த மன்பேருண்டு-அவனுடைய வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திரு மந்த்ரம், அத்தை ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகப்பாடி.

53. (நாங்கள் நம்பாவைக்குச்சாற்றி) அநந்யோபாய ரான நாங்கள், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான நோன்பை உத்தே சித்துவ்யாஜமாக்கி. (நீராடினுல்) பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி னுல். (நாடெல்லாம்) பூமியெங்கும். (தீங்கின்றி) தேஹாத் மாபிமாநாதி தோஷங்களொன்றுமின்றிக்கே. (திங்கள்மும் மாரிபெய்தித்யாதி) ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே அநந்யார் ஹசேஷத்வ அநந்யசரணத்வ அநந்யபோக்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாய் அத்தாலே அபிவ்ருத்தங்களாய் ஒருருக்கொருவரே போரும்படியான சேதநருடைய நடு விலே தத்ஸம்பந்திகளாய், தத்தேகதாரகரான ஆத்மவர்க்கங்கள் களிப்பாலே துள்ளாநிற்க. (பூங்குவளையித்யாதி) "ஸௌம்ய ரூப:" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநிகளோடொக்கவளர்ந்து அத் தாலே தர்சநீயரான ஜ்ஞாநாதிகரிடங்களிலே, ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகமுடையனும் பரஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸான ஸர்வேச்வரன் லக்ஷ்மீஸநாதனுய், ஜ்ஞாநலப்தனுய்வந்து அவர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே ஸுகஸ்பர்சத்தாலே கண் வளர. இது சேதநஸம்ருத்தி; இனி சைதந்யஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. இது சிஷ்யஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாக வுமாம்.

54. (தேங்காதேயித்யாதி) "தீரச்சரண முபாகத:" என் கிறபடியே - பிற்காலியாமல் குருகுலத்திலே ப்ரவேசித்து, "ஸம்வத்ஸரம்" இத்யாதிப்படியே-ஸுஸ்திரனுயிருந்து, தன்

னைப்பற்றினார்க்கு பரமபதநாதனோடே பரமஸாம்யாபத்தி யைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்சீர்மையையுடையனாய்,ப்ரஜைக்கு முலைபோலே சிஷ்யனுக்கு தாரகமான *திருவடிகளைப்பற்றி ப்ரார்த்திக்க, உபதேசபாத்ரபூதரான சிஷ்யரை பரிபூர்ண ஜ்ஞாநிகளாக்குமவர்களாய் சிஷ்யவிதேயராய் நிரந்தரபகவத் குணாநுபவத்தாலே பரிபுஷ்டரான ஆசார்யர்களுடைய அவிச்சிந்நமான ஸம்பத்து பரிபூர்ணமாய்த்து. ... ... ரு

நான்காம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—55. நாலாம்பாட்டு. உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரன் இங்கே க்ருஷ்ணனாய்வந்து தன்னைத் தாழவிட்டு, பெண்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும்படிக்கீடாகத்

ஆறாயிரப்படி :—நாலாம்பாட்டு. பெண்பிள்ளைகள், மார்கழி நீராடினால்வரும் ஸம்ருத்தியை மநோரதியாநிற்க, பர்ஜந்யனும், பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சிறிது கிஞ்சித்காரம் பண்ணி நாமும் நம்முடைய ஸ்வரூபலாபம் பெறவேணும் என்று, "நான் இங்குத்தைக்குச் செய்யும் படியை நியமிக்கவேணும்" என்ன ; "பெண்பிள்ளைகள் நோற்றபடியே! வர்ஷம்பெய்தபடியே! என்று எங்களை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வர்ஷிக்கவேணும்" என்று அவன் செய்யுமடிமைகளைக் கையோலை செய்துகொடுக்கிறார்கள்.

" த்ரவந்திதைத்யா: ப்ரணமந்திதேவதா: " என்கிறபடியே - பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுவார்க்கு தேவதைகள்

பி. 55—க்ருஷ்ணன் கோகுலப்பெண்களுக்குக் கையாளாய் இருப்பதைக்காணும் இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லாமலே இப் பெண்களுக்குக் கிஞ்சித்காரம் பண்ணி, ஸ்வரூபலாபம் பெறவேண்டும் என்று இருக்கும். இதை ஒட்டி, மழைக்கடவுளாகிய பர்ஜந்யன், "நான்செய்யவேண்டியது என்ன என்று நியமிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, இவர்கள் கையோலைசெய்துகொடுக்கிறார்கள். (கையோலை - ஞாபகச்சீட்டு, memo)

தான் கையாளாய், அவர்களுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணிப்போருகிறபடி கண்டால், இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. இவர்களும் அவனுமானசேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரித்து அத்தாலேஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமிறே. "த்ரவந்திதைத்யா:ப்ரணமந்திதேவதா:" (60) என்கிறபடியே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினார்க்கு தேவதைகள் தாங்களே வந்து [1]உபஸ்திதராகக்கடவதிறே. "ஸ்வபுருஷம்"(61) இத்யாதி. இந்தச்லோகார்த்தத்தைத் திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்தார்; "திறம்பேல்மின்" இத்யாதி. ஆக, இப்படி

வந்து குடநீர்வார்க்கக்கடவதிறே. "அவைதான், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுவர்த்தியாது ஒழிவதென்? என்று கேளாய்" என்று ஆழ்வான். "ஸ்வபுருஷம்" ஓலக்கத்திலே சொல்லுகையன்றிக்கே தன் மனிசராய் தனக்குப் பரிவரானவர்களுக்கு. "அபிவீக்ஷ்ய" தன்னதுகாலைந்து சிறுமுறி மறுக்கும்படி அவர்களுக்குத் தரம்செய்து கொடுத்து வைக்கும்படி. "மெய்யே அழைக்கிறுன்" என்று தோற்றும்படி [2]ஸாதரமாகப்பார்த்தான். "பாசஹஸ்தம்" அவன், முன்பு கொண்ட கோலம் குலையாதே நின்றபடி. "வததியம:கில" நீங்களிப்படியே அவர்கள் முன்பு செல்லில் என் தலையும் இவ்விருப்பும் நிலைநில்லாது. "யம:கில" ஸர்வேச்வரன் அவன் என்று தோற்றும்படி கூருகவிட்டவன். "தஸ்யகர்ணமூலே" ராஜதார ப்ராவண்யநிஷேதமும் பிறரறியில் பொல்லாதே! "பரிஹரமதுஸூதநப்ரபந்நாந்" ஆச்ரித விரோதிகளைக்கண்டால் தன்னைப்பேணுதே மேல்விழுமவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருக்கும் அவர்களிறே. நான் அவன் கையிலே மதுபட்டது படாமேகிடிகோள். "ப்ரபுரஹமந்ய ந்ருணும் நவைஷ்ணவாநாம்" "நீயோ ப்ரபு" என்றிருந்தோம், உன்னை யொழியவும் சிலருண்டோ என்ன; "சோறும் தண்ணீரும் தாரகமென்றிருப்பார்க்கு நான் ப்ரபு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்தான் எனக்கு ப்ரபுக்கள்" என்கிறுன். திறம்பேல்

[1]உபஸ்திதர் - சேஷபூதர்.

[2]ஸாதரமாக - ஆதரத்தோடு.

பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினாரை இதரதேவதைகள் அநு வர்த்திக்கக்கடவராகையாலே, வர்ஷதேவதையான பர்ஜந் யன், "நாம்இச்சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெற வேணும்" என்று வந்து, "நானிங்குத்தைக்குச் செய்ய வேண்டு மடிமையை நியமிக்கவேணும்" என்ன; செய்யக் கடவபடியை "இன்னபடியும், இன்னபடியும்" என்று கை யோலைசெய்து கொடுக்கிறார்கள்.

—ர்கண்டீர். திறம்பவும்தானேகொடுத்துவைத்தான்போலே. [திருவடிதன் நாமம்மறந்தும்]வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை மறக்கவுமாம். "பவசரணம்" என்கிறதுவும் கழியுண்கிறது. [மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்]தேவதாந்தரஸ்பர்சமின்றிக்கே யிருக்கு மவர்களை. பர்த்தாவோடு பார்யைக்குப் பொருத்த மில்லையாகிலும் ருசியுண்டானவன்று கூடலாம்; பர்த்ராந்தர ஸம்ச்லேஷமுண்டானால் யோக்யதையுங்கெடுமிறே.[இறைஞ் சியும் சாதுவராய்ப்போது மின்களென்றான்] வணங்கி அநுகூலவேஷத்தோடே போருங்கோள். [நமனும் தன்தூது வரைக் கூவிச் செவிக்கு] "ஸ்வபுருஷம்" என்றாப்போலேயும், "கர்ணமூலே" என்றாப்போலேயும். "அவன்றம ரெவ்வினை யர்" இத்யாதி, "அரவணைமேல் பேராயற்காட்பட்டார் பேர்- ஆராயப்பட்டு அறியார்கண்டீர்." ஒரு பாகவதன்பேரை ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது, அவனையும் யமன் கோஷ்டியில் பட் டோலை பார்க்கப் பெறாது. [மாறுசெய்த வாளரக்கன்] கண் டால் "ஜிதம்" என்று விழவிறேயடுப்பது. [வாளரக்கன் நாளுலப்ப] கொண்டவரமும் ஆயுஸ்ஸும்கூடமுடிய. [அன் றித்யாதி]வரபல புஜபலங்களாலே பூண்கட்டின வூரை வரப் போர இருக்கை யன்றிக்கே, அவர்களிருந்தவிடங்களிலே சென்று முடித்தது. [வென்றிகொண்ட] சக்ரவர்த்தித் திருமக னோடு ஒருபேரிலே யிருப்பானபின்பு, இனி அவர் குற்ற முண்டாகில் பார்க்குமத்தனை யென்கிறார். "வள்ளலேயுன் தமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்"என்னும்படியிறே தேவதைகளஞ்சி வர்த்திக்கும்படி. ஆகையாலே பர்ஜந்யனும் "நான் செய்யவேண்டு மடிமையென்?" என்று கேட்க, அவனை நியமிக்கிறார்களா யிருக்கிறது.

ஆழிமழைக்கண்ணாவொன்றுநீகைகரவேல்
ஆழியுட்புக்குமுகந்துகொடார்த்தேறி
ஊழிமுதல்வனுருவம்போல்மெய்கறுத்துப்
பாழியந்தோளுடைப்பற்பநாபன்கையில்
ஆழிபோல்மின்னிவலம்புரிபோல்நின்றதிர்ந்து
தாழாதேசார்ங்கமுதைத்தசரமழைபோல்
வாழவுலகினிற்பெய்திடாய்நாங்களும்
மார்கழிநீராடமகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய். (௪)

பதவுரை :—ஆழிமழைக்கண்ணா - மண்டலவர்ஷத்துக்கு,நிர்வாஹகனே, நீ-நீ, கை உன்னுடையகொடையில்,ஒன்று-ஒன்றும், கரவேல்-ஒளிக்காதொழிய வேணும் என்று பர்ஜந்யனைப்பார்த்துச் சொல்ல ; நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதைச் சொல்லிக் காணீரென்ன ; ஆழியுள் - நடுக்கடலில், புக்கு - புகுந்து, முகந்துகொடு - ஜலத்தையெல்லாம் மொண்டுகொண்டு, ஆர்த்து - பெருமுழக்கமிட்டு, ஏறி-ஆகாசமெங்கும் பரம்பியும், ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், முதல்வன் - காரணபூதனானவனுடைய,உருவம்போல்-திருமேனிபோலே, மெய்-உடம்பு,கறுத்து-கறுத்தும், பாழி-இடமுடைத்தாய், அம் - அழகிதாயிருந்துள்ள, தோளுடை — திருத்தோள்களையுடையனாய், பற்பம் - கமலத்தை, நாபன்-திருநாபியிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய, கையில்-வலத்திருக்கையில் பொருந்திவர்த்திக்கிற, ஆழிபோல் - திருவாழியாழ்வானைப்போலே, மின்னி - ப்ரகாசித்துக்கொண்டும், கையில்-இடத்திருக்கையில் வர்த்திக்கிற, வலம்புரிபோல் பாஞ்சஜந்யாழ்வானைப்போலே, நின்று அதிர்ந்து — நிலைநின்றுசப்தித்தும், சார்ங்கம்-ஸ்ரீசார்ங்கத்தாலே, உதைத்த-தள்ளப்பட்ட, சரமழைபோல்-பாணவர்ஷம்போலே; உலகினில்-லோகத்திலுள்ளார், வாழ-வாழும்படியாகவும், நாங்களும்-க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்துக்கு நோன்புநோற்கிற நாங்களும், மகிழ்ந்து-ஸந்தோஷத்தோடே, மார்கழிநீராட-மார்கழி நீராடும்படியாகவும் தாழாதே - சடக்கென, பெய்திடாய் - மழை பெய்ய வேணுமென்கிறார்கள்.

56. வ்யா.—(ஆழிமழைக்கண்ணா) கம்பீரஸ்வபாவத்தையுடையனாய்வர்ஷத்துக்குநிர்வாஹகனானவனே. ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்ரஹ்மருத்ரர்தலையிலே பொகட்டு, ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்த பாலநவிதியைத் தான் நடத்துமாபோலே, நாட்டாரைக்கட்டுவது விடுவதாகிற க்ரௌர்யவ்யாபாரத்தை யமாதிகள்தலையில் ஏறிட்டு, "நம்மோபாதி ஜகத்தைரக்ஷிக்கையாலே தடவி நோக்கலல்லன்" என்று ஈச்வரனாலே மதிக்கப்பட்டவனல்லையோ நீ. இத்தால்-நாட்டார் சிறுமைபாராதே உன்பெருமைக்கு ஈடாக வர்ஷியென்கை. "ஆழிமழை"

வ்யா.—(ஆழிமழைக்கண்ணா) "ஆழி" என்று—ஸமுத்ரமாய், அத்தால் நினைக்கிறது-காம்பீர்யத்தையும் இடமுடைமையையுமாய், ஸர்வேச்வரன் தன் கார்யஞ்செய்கைக்கு அளவுடையவனிவனென்று திருவுள்ளத்திலேதோற்றியமிக்கும்படி பிறந்தவனன்றோ நீ. "ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே" என்னக்கடவதிறே. "ஆழி" என்று - வட்டமாய், அத்தால் நினைக்கிறது—மண்டலத்தையாய், ஒரோவிடங்களிலே சுழித்துவர்ஷிக்கையும் மண்டலவர்ஷத்துக்குநிர்வாஹகனானவனென்றுமாம். (ஆழிமழைக்கண்ணா) மழைக்கு த்ருஷ்டியாய் நிர்வஹிக்குமவனாகையாலே "மழைக்கண்ணன்" என்று—அதிகரித்த கார்யத்தையிட்டுச் சொல்கிறார்களென்றுமாம். "இன்னதுபிடித்தான்" என்னுமாப்போலே. இவர்கள்தான் ஆரேனையுமழைக்கிலும் "கண்ணா" என்றொழிய அழையார்கள் க்ருஷ்ணனோட்டை வாஸனையாலே. "பீஷாஸ்மாத்வாத:பவதே." "நெற்றிபெற்றகண்ணன்" என்று தேவதைகள் அநுவர்த்திப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஸ்வரன் அவதரித்து, நோன்புக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவனானபின்பு பர்ஜந்யன் கிஞ்சித்கரித்து ஸத்தைபெறக் கடவனிறே. ஈச்வரன் பக்கல் கிஞ்சித்கரித்தவர்களுக்கு பலஸித்தியிவர்களாலே

பி. 56—ஆழிமழைக்கண்ணா-பர்ஜந்யனே என்னாமல், தொழிலையிட்டுச் சொல்வதன் காரணம், தேவதை அப்ரஸித்தமாகையாலும், தொழிலையிட்டுச் சொல்வது ராஜகுலத்திலும், உலக வழக்கிலும் இருத்தலாலும், இவர்கள் பாலைகளாகையாலும் என்றபடி.

என்று—மண்டலவர்ஷமாக்கி, மண்டலவர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே யென்னவுமாம். ஸுக்ருதம்பண்ணினாரிருந்த விடத்தே வர்ஷித்தும், பாபம் பண்ணினாரிருந்தவிடத்தே வர்ஷியாமையும் போருவ தொன்றுண்டிறே. எங்கள் பாக்யத்தையேநினைத்துபுஜிக்கும் நாடாகையாலே நீ யங்ஙன்[1] புதைத்துப் பார்க்கவொண்ணாது, " பாபாநாம்வாசுபாநாம்வா " (59) என்கிற எங்கள் கோடியிலே யாகவேணும். நாட்டுக்கு இட்ட நினைவைக்கொண்டு [2] படுக்கைப்பற்றிலே செல்லாதே கொள். இவனை யிங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; இப்பெண்கள் பாலைகளாகையாலே யிவன்பேர் சொல்லவறியார்கள்; ஆகையாலே இவனதிகரித்த கார்யந்தன்னையிட்டே சொல்கிறார்கள்.

57. (ஒன்று நீ கைகரவேல்] உன்னுடைய ஔதார்யத்திலொன்றும் மாறாதபடி தோற்றவேணும்."கை" என்று-

யானால், இங்கு கிஞ்சித்கரித்தவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே,"ஆழி" என்று-கடலாய்,"ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே" என்கிறபடியே கம்பீரஸ்வபாவனாய் வர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே. பிராட்டி, "ப்லவங்கம" என்னு மாப்போலே. ஈச்வரன், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தலையிலே வைத்துத் தான் பாலநத்திலே அதிகரித்தாப்போலே, " தஹ, பச " என்னும் காரியத்தை யமாதிகள்தலையிலே வைத்து,ப்ரக்ருத்யா உன்னுடைய நீர்மையைக்கண்டு எல்லாரையும் குளிர நோக்கும் கார்யத்திலே அவனாலே நியமிக்கப்பட்டவனல்லையோ.

(ஒன்று நீ கைகரவேல்) அர்த்திகள், கொடுக்குமவனை "கைபெரியன்" என்று சொல்லுகையாலே,உன்கொடையில் ஒன்றும் வஞ்சியாதொழிய வேணும். புண்ணியம் பண்ணினா

[1]புதைத்து - சில தேசத்தில் பெய்யாமல் நீரையடக்கிக்கொண்டு.
[2]படுக்கைப்பற்று - அந்தஃபுரத்துக்குவிட்ட தேசம்.

பி. 57-சேதனருடைய புண்யபாபங்களுக்குத் தக்கபடி அல்பமாக வர்ஷியாதே, பாபத்தையே உபகாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் எங்கள் படியைப் பார்த்து, கரவாமல் எங்கும் நிறைய வர்ஷிக்க

கொடை. கரக்கை-மாறுகை. சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளைக் கணக்கிட்டுப் படிவைக்கும் [1]குசாண்டுள்ள ஈச்வர கோஷ்டியைப் பார்த்து விஷமமாக வர்ஷியாதே, "நகச்சிந் நாபராத்யதி" (59) என்று—பாபமே [2]பச்சையாக ரக்ஷிக்கு மெங்கள்படியைப்பார்த்து எங்கு மொக்க வர்ஷிக்கவேணும்.

58. (ஆழியுட்புக்கு) ஸகரர் கல்லின சிறுகுழியிலன்றிக்கே, ஸமுத்ரத்திலே போய்ப்புகவேணும். அதிலும் வாய்க்கரையிலே யாகவொண்ணாது, நடுவேசென்றிழியவேணும். (முகந்துகொடு) இழிந்தால் மேற்பட்டஜலம் கொண்டுபோர

ரிருந்தவிடத்தேவர்ஷிக்கவும், பாபம்பண்ணினாரிருந்தவிடத்தே வர்ஷியாதொழியவுமன்றோ ஈச்வரன் எங்களை நியமித்துவிட்டதென்ன ; ஈச்வரன் அதிகரித்தகார்யத்திலே அன்றோ புதைத்துவிடுவது, நல்லாரைக் கைக்கொண்டு தீயாரைக் கழித்துமிருக்கும் ராமகோஷ்டியில் பழக்கத்தைவிட்டு, "மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்" "தேநமைத்ரீபவது" "பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா" என்று நசையற்ற ராக்ஷஸிகளுக்கும் ஹிதஞ்சொல்ல அதிகரித்த எங்கள் கோஷ்டியில் பரிமாறுமாப்போலே பரிமாறவேணும். கை கரக்கையாவது - கொடை மாறுகை.

(ஆழியுட்புக்கு) கண்டஜலாசயங்களிலும் ஒண்ணாது, ஸகரர் கல்லினகுழியிலும் ஒண்ணாது, மஹார்ணவத்திலே

வேண்டும் (தோஷபோக்யம் அல்லது பாபத்தையே உபகாரமாகக் கொள்வது எம்பெருமானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் உள்ள சிறந்த குணம்.)

[1]குசாண்டு—குஸ்ருஷ்டி. [2]பச்சை—உபஹாரம்.

பி. 58-ஸகரர் கல்லின சிறு குழி - ஸாகரத்தின் முற்பகுதி. கடலை மணலே சேஷிக்கும்படி - கடல் தரையில் மணல் தெரியும்படி கடல்நீர் முழுவதையும் முகந்துகொண்டு-ஆர்த்து. நாடு முழுமையும் மின்னல் வானவில் இடிகண்டும் கேட்டும் வாழும்படி, சம்ப்ரமத்தோடு வரவேண்டும். முகம் காட்டாமல் ரக்ஷிக்கும் ஈச்வரனைப்போல் வரக்கூடாது. தாய் தந்தையர் பரிபாலனத்தை விட்டு வெளியேறித் தர்மசாவடியில் பட்டினிகிடக்கும் தூர்மார்க்கப்

வொண்ணாது, கடலை மணலேசேஷிக்கும்படி க்ரஹிக்கவேணும். (ஆர்த்து) இராமடம்ஊட்டுவாரைப்போலே முகம் தோற்றாமல்நின்று ரக்ஷிக்கு மீச்வரனைப்போலே யாகவொண்ணாது, [3]அநசநத்திலேதீக்ஷித்த முதலிகளுடையத்திருவடிவரவாலே ஸத்தை பெற்று ஸம்ப்ரமித்தாற்போலே, நாடடைய உங்களுடைய த்வநிகேட்டு வாழும்படி மின்னி முழங்கி வில்லிட்டுக்கொண்டு பெரியஸம்ப்ரமத்தோடேவந்துதோற்ற வேணும். (ஏறி) ஆகாசாவகாசமிடமடையும்படி உங்கள் வடிவைக்கொண்டு [4]பாரிக்கவேணும் ; விண்ணீலமேலாப் புவிரித்தாற்போல்" என்றும், "மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள் " என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

புக்கு. அதிலும் வாய்கரையிலும் ஒண்ணாது, உள்ளே புகவேணும். (முகந்துகொடு) அங்குத்தைநீரை மணற்பற்றோடே வாங்கி. " இலங்கொலிநீர்பெரும் பௌவம்மண்டியுண்ட" என்கிறபடியே - மேலெழ வொண்ணாது, அடிமண் அடியோடே தட்டப்பருகி. (ஆர்த்து) நாட்டார்விடாயும் எங்கள் விடாயும் கெடும்படி மின்னி முழங்கிவில்லிட்டுத் துளித்துக் கொடுவரவேணும். அநசநத்தில்தீக்ஷித்த முதலிகள் தளிர்க்கும் படி, திருவடி, பிராட்டியைக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே சப்தித்துக்கொண்டு வந்தாப்போலேயும், "ஒகமேகஸ்வந:க்ருஷ்ண:" என்று—க்ருஷ்ணன் முழங்கின வார்த்தைகேட்டு நாங்கள் தரிக்குமாப்போலேயும், நாடு தளிர்க்கும்படியாக. (ஏறி) ஈச்வரனைப்போலே முகந்தோற்றுதே நின்று கார்யஞ் செய்யவொண்ணாது, "விண்ணீல மேலாப்புவிரித்தாற்போல்" என்கிறபடியே ஆகாசாவகாசமெல்லாம் வெளியடையும்படி உங்கள் வடிவைப் பாரித்துக் காட்டவேணும். "காட்டேல்மின்

பிள்ளைகளுக்கு இரங்கி, முகங்காட்டாமல் அந்தத் தாய் தந்தையர்கள், பிறர்மூலமாக இரவில் அன்னம் தருதல் போலவும் வரக்கூடாது. திருவடி வரவாலே சம்ப்ரமித்தல்-பிராட்டியைத் திருவடி கண்டு தொழுதப்ரீதிபரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொண்டுவந்த வரவாலே, முதலிகள் ஸத்தைபெற்று சம்ப்ரமித்தல், மேலாப்பு—விதானம்.

[3] அநசநம்-பட்டினியிருக்கை. [4] பாரிக்கை - பரப்புகை

59. (ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்து) ஜகத் காரணபூதனானவனுடைய வடிவுபோலேயிருக்க வேணும். இந்நிர்த்தேசத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; நெடுநாள் தன் பக்கலிலே [1]ஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்குவதாக ஸங்கல்பித்தவாறே, பண்டுபோலன்றிக்கே கருவடைந்த பயிர்போலே நிறத்திலே வருவதொரு வேறுபாடுண்டு; அத்தை நினைக்கிறார்கள். காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களையுமுண்டாக்கினவனுடைய வடிவு உங்களுக்கு உண்டாக வேணும். (மெய்கறுத்து) அகவாயில் [2]நீர்மை உங்களாலுண்

நும்முரு" என்றும், "காணுந்தோறும தொலைவன் நான்" என்றும் - இவற்றினுடைய த்வநியும் வடிவும் பாதகமாவது [3]அநபேக்ஷதையிலிறே. (ஏறி) "விச்ரம்யவிச்ரம்யபுந: ப்ரயாந்தி" என்னுமாப்போலே-கர்ப்பிணிகள் சுரமேறுமாப்போலே மெள்ளமெள்ள ஏறி.

(ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல்) காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனிபோலே. அதாவது-இவர்கள் புண்யபாபாநுகுணமாக வன்றிக்கே, தன்னுடைய கேவல க்ருபையாலே இவற்றுக்கு உபகரணங்களைக்கொடுத்து, "நாமும் இவர்களுமாய்க்கலக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளத்திலே நினைக்கையாலே தன்பேறாக இவற்றையுண்டாக்கும்போது அவன்திருநிறம்புகர்பெற்றிருக்குமாய்த்து-ஸ்ருஷ்டியில். "யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யம்" என்றிறே ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டு, "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த" என்றும்,

பி. 59-ஊழி - காலம், உபலக்ஷணத்தால் ஜகம். ஊழிமுதல்வன்-ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன். ஜகத்தை உண்டாக்குவதாக ஸங்கல்பித்தபோதே, கருவடைந்த பயிர் நிறத்தைப்போலே வருகிற வேறுபாடு. உருவம்போல் மெய்கறுத்து - உள்ளுக்குள் நீர்மை எம்பெருமானுக்குண்டு மேகங்கட்கில்லை. மேகங்கள் வர்ஷித்த பிறகு வெளுத்துப்போகும். ஆகையால் மெய்கறுத்து என்கை.

[1]ஸம்ஹ்ருதமாய் - மங்கி. [2]நீர்மை - க்ருபை.

[3]அநபேக்ஷதை - விருப்பமில்லாதவேளை.

டாக்கவொண்ணுதிறே. வர்ஷித்தால் அநந்தரம் வெளுத்துப் போமவையிறே இவை.

"பாமருமூவுலகம்படைத்த" என்றும் குணமாகக்கொண்டாடிற்று. (ஊழிமுதல்வன்) "ஸகலபதார்த்தங்களையுமுண்டாக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளத்திலே நினைக்கையாலே கருவடைந்த பயிர்போலே திருமேனியுங் கறுத்திருக்கும்; அப்படியே யிருக்கவேணும் உன்னுடையநிறமும். (உருவம்போல் மெய்கறுத்து) அவனகவாயில் தண்ணளி இதுக்குத் தேடவொண்ணாதே. இதினுடைய அகவாயும்நீரன்றோவென்னில்; அவன் நீர்மையைப்பார்த்தால் "இதுநெருப்பு" என்னலாம்படியன்றோவிருப்பது. (உருவம்போல்) நாச்சியார்முழுமுழிக்க ஒண்ணாதாப்போலே, அவனுடைய அகவாயில் நீர்மையை உங்களாலுண்டாக்கப்போகாதிறே. தன்நோயாசையாலே அவ்வடிவுக்குப்போலிகண்டுதரிக்கப்பார்க்கிறாளிறே. ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யாவ்ருத்தி யறியச்செய்தேயும், அன்னலும்துன்னலும் நீரும் நெருப்புமரன வித்தை "ஒக்கும்அம்மானுருவம்" என்றார்களிறே. ஆற்றாமையிருந்தபடி. உள்ளங்குழைந்துதோல்புரையே போகையன்றிக்கே, அகவாய்சிதிலமாய். [நாள்நாளும்] நாள்தோறும். [தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள்] திரண்டமேகங்களினுடைய பலதிரள்களைக் காணக்காண சோகியாநிற்பன். [தக்கவைவர்] உன்னைக் [1]கடாகவிட்டு, மார்பிலே அம்பேறகப் பார்ப்பார் விரோதியோபோக்கலாவது; நூற்றுவராய் அளவுபடிலோ உதவலாவது, இத்தனைதிரளுண்டானால் உதவலாகாதோ. [ஈரைம்பதின்மர்தாள்சாய] நூற்றுவர் [2]காலறும்படி ப்ரவேசித்த இம்மேகத்திலே ஒருமயிர்மரீநத்துக்கு வாட்டம் வரிலாகாதோ. [புக்க] பீஷ்மாதிகள் சரவர்ஷத்தாலே நூக்கமதியாதே தேரை நடத்தினபடி. [நல்தேர்தனிப்பாகா] [3]ரதியைக்காண்கிறிலர். வாராய்! அத்தேரை இம்மேகத்திரளிலே திரியவிட்டாலாகாதோ. [இதுவோ பொருத்தமே] அவர்களுக்குக்காரியஞ் செய்தபடியும் இதுவோ. ரிஷிகளுக்குக் கைக்கூலி கொடுத்தெழுதுவித்துக்கொண்ட வித்தையாகாதே.

---

[1]கடகு-ரக்ஷகம். [2]கால்-ஸந்தி. [3]ரதி-தேருக்கு உடையவன்.

60. (பாழி அம்தோள்) "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோ மஹாத்மந:" (62) என்கிறபடியே-உபயவிபூதியு மொதுங்கினாலும் ஒதுங்கினரக்ஷ்யவர்க்கமளவுபட்டு, ரக்ஷகனுடைய காவல்துடிப்பே மிக்கிருக்கை. (பாழி) வலியுடையதோள் என்னுதல்; இடமுடைய தோளென்னுதல். (அம்தோள்) அழகியதோள். அங்ஙனன்றிக்கே, குழைச்சரக்கேயாகிலும் விடவொண்ணாத போக்யதைமிக்கிருக்கை. ரக்ஷகமுமாய் அதுதானே போக்யமுமாயிருக்கை. (பாழி அம்தோளுடைப் பற்பநாபன்) பிள்ளைகளைத் தொட்டிலிலே வளர்த்திப் புறப்பாயிட்டுப்பூரித்து ஆயுதங்கொண்டு நோக்கியிருப்பாரைப்போலே, திருநாபீகமலத்திலே வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணபூதனான ப்ரஹ்மாவைப் பெற்றுவைத்துத் திருத்தோள்களாலே காத்துக்கொண்டிருக்கிறவன். (பற்பநாபன்கையிலாழிபோல்மின்னி) ஸ்ருஷ்டிக்குமுதலான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த திருநாபீகமலத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன்

(பாழி) இடமுடைமை யென்னுதல்; வலியென்னுதல். "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மந:" ரக்ஷ்யவர்க்கமடையத்தோள் நிழலிலே யொதுங்கினாலும், ஆள்சுருங்கி நிழல்பெருத்திருக்கை. (அம்தோள்) நோக்காதே படுகுலையடிக்கிலும்விடப்போகாததோள். உழுதுபால்.ரக்ஷகமானது தானே போக்யமாயிருக்கை. சுந்தரத்தோளுடையானிறே. (பற்பநாபன்) "கொப்பூழிலெழுகமலப்பூவழகர்" என்று தான்தோற்றிருக்கும்துறை. "பற்பநாபா! ஓ!" என்று

பி. 60—பாழிஅம்தோள் - இடமுடையதோள் ரக்ஷ்யவர்க்கம் அளவுபட்டு, ரக்ஷகனுடைய காவல்துடிப்பே மிக்கிருத்தலால் இடமுடையதோள். குழைச்சரக்கு - சாரமில்லாதவஸ்து. முதலில் பிறந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு நாபிக்கமலத்திலுள்ள கர்ணிகையே தொட்டில், கேஸரங்களேபுறப்பாய்-புத்ரன்பிறந்தான் எனக்கேட்டவுடனே பிதாவுக்குவரும் ஹர்ஷம் விஞ்சியிருந்தும் அதை வெளியே காட்டான் ஆனால் அவனிடம் அகம்படியத்தொண்டு செய்பவர்கள் வெளிக்காட்டி ஆரவாரிப்பார்கள். அதைப்போலவே, ஸர்வேச்வரன் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு அகம்படியநிலையிலுள்ள திருவாழியாழ்வான் மின்னுவது.

கையில் திருவாழியோபாதி மின்னவேணும். இந்நிர்ப்பந்தத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; "புத்ரஸ்தேஜாத:" என்றுஞ் அத்தால்வந்த ஹர்ஷம் விஞ்சியிருக்கச்செய்தேயும்காம்பீர்யத்தாலே அது தோற்றுதிருப்பர்கள். அவ்வவர்க்குரிய [1]அகம்படியுரானவர்கள், அந்தப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு நெய்யாடல் போற்றிக்கொண்டு திரியுமாப்போலே, ப்ரதமஜனை ப்ரஹ்மா வுண்டானபின்பு ஸர்வேச்வரனுக்குப் பிறந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக்கொண்டாடினன் திருவாழியாழ்வான்; ஆகையாலே அவனையொப்பாகச்சொல்லுகிறது.

61. (வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து) பாரதஸமரத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வநிபோலே யிருக்கவேணும். "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணும் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்" (63) என்கிற படியே அநுகூலர் வாழவும் ப்ரதிகூலர் முடியவும் ஆகவேணும். (நின்றதிர்ந்து) அதுபோலே யொருக்கால் முழங்கிவிட

நம்மாழ்வாரைக்கூப்பிடப்பண்ணிற்றிறே. (பற்பநாபன்கையிலாழிபோல்மின்னி) "புத்ரஸ்தேஜாத:" என்று பிதாவானவன் அளவுடைமையாலே பேசாதிருந்தாலும் உரியவடியார்பக்கலிலேயிறே உகப்புக்காணலாவது. "அங்கைத்தலத்திடையாழிகொண்டான்" என்று-வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியான அழகியகையிலே பிடித்த திருவாழிபோலே மின்னி. "ஆழியோடும்" என்று வெளிச்செறிப்பிக்கைக்கும் மதிகெடுக்கைக்கும் பரிகரமதுவேயிறே.

(வலம்புரிபோல்) "சுடராழியும்பல்லாண்டு" என்று "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்னுமவர்களிறே. "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலியும்" என்று செவிமடுத்துக் கிடக்குமதிறே. "உண்பதுசொல்லில்" லொண்ணுது, மாறுதே நின்று அதிரவேணும். (தாழாதே) நோன்பிலேநின்று உபக்ரமித்து உபவாஸக்ருசைகளாயிருந்த

பி. 61-ப்ரதிகூலர்முடியவும்-அதிமாத்ரப்ரதிகூலர். தேவமாத்ருகம் - வானம்பார்த்தநிலம்; நதீமாத்ருகம் - ஆற்றுக்கால் பாய்ச்சலுள்ள நிலம்.

[1] அகம்படியர் - அந்தரங்கர்.

ஊங்கள் வடிவிருந்தபடி கண்டாயிறே ; அத்தனை காலவிளம் பத்தோடே யாகவொண்ணாது. ஆர்த்திக்கு முற்பாடனாய் ரக்ஷிக்குமீச்வரனைப்போலே யாகவேணும். தேவமாத்ருகம் போலன்றிக்கே, பகவத்ஸமாச்ரயணம் நதீமாத்ருகம்போலே [1]சரதமென்கை. (சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்) இரை பெறாத பாம்புபோலே, முன்பு விஷயமில்லாமையாலே அடங்கியிருந்த ஸ்ரீசார்ங்கம், சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கடைக் கணித்தவாறே நூறாயிரம் சரவ்ருஷ்டியைத் தானே பண் ணிற்று. எய்வண்ணவெஞ்சிலையிறே. உடையவன் அம்பு பெறுக்கியிடுகை. (சார்ங்கமுதைத்த) அகம்படியார் கிளர்ந்தால் "பொதுவாகவுண்பதனை" என்றுதான் சீறுபாறென்னுமவர் களிறே. (நின்றதிர்ந்து) பாரதஸமரத்தில்போலே ஒருக்கால் அதிர்ந்துவிடவொண்ணாது, "ஹ்ரதயாநிவ்யதாரயத்" என்று-ஊதிரிகள்நெஞ்சு பிளக்கும்படி சப்திக்க ஒண்ணாது, நாங்கள் வாழும்படி நின்று முழங்கவேணும். (ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து) இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு முலைகள்போலேயிறே, அவனுடையபும்ஸ்த்வத்துக்கு திவ்யா யுதங்கள். (தாழாதே) தந்தாமை ஆச்ரயித்தார் நோவுபட ஆறியிருக்கும் தேவதாந்தரங்களைப்போலன்றிக்கே, "மித்ர பாவமேயமையும், விளம்பம்பொறேன்" என்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலேயாகவேணும். தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி னாரைப்போலன்றிக்கே, பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினா ரைப்போலே பெறவேணும். கர்மாநுகுணமாகவரும் பலத் துக்கிறே தேவமாத்ருகம்போலே விளம்பமுள்ளது, பகவத் ஸமாச்ரயணம் நதீமாத்ருகம்போலே சரதமுமாய்த் தாழ்ப்ப துஞ்செய்யாதொழியுமிறே. (சார்ங்கமுதைத்த) இரைபெறாத பாம்புபோலே, இலக்குக் காணாமையாலே பேசாதே கிடக் கும் ஸ்ரீசார்ங்கம், பெருமாள்கடாக்ஷம் பெற்றவாறேதானே சரவ்ருஷ்டியைப் பண்ணாநிற்கும் ; அவர் கடைக்கணித்து விட்டால், பின்னை அவராலும் மீட்கப்போகாது. அகம்படி

[1]சரதம்-நிச்சயம்; "சரதமும் வாய்மையும் ஆண்மையும் திட்ப மும் தூய்மையும் மெய்யும் மெனச்சொல்லுவர் புலவர்" என்று நிகண்டு.

அரசனாலு மடக்கப்போகாதிறே ; அதுபோலே, பெருமாள் கடைக்கணித்தபின்பு பெருமாளாலும் விலக்கவொண்ணாதாயிருக்கை. "அவஷ்டப்யமஹாத்தநு:" (64) என்னக்கடவதிறே. (சரமழை) 'சரவர்ஷம்வவர்ஷஹ" (65) என்கிறபடியே.

62. (வாழஉலகினிற் பெய்திடாய்) த்ருஷ்டாந்தமான சரவர்ஷத்தில் ராக்ஷஸஜாதியடங்க முடிந்தது, அங்ஙனொண்ணாது, அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமன்றிக்கே லோகமாக வாழவேணும். அழகிது, ஈச்வராஜ்ஞையாலே நான் முன்பே அதிகரித்ததொரு கார்யமன்றோ, இங்குத்தைக்கு நான் கிஞ்சித்கரித்தவனும்படியென்னென்ன (நாங்களும் மார்கழிநீராட) நாங்கள், காலத்திலேபோய் மார்கழி நீராடக்கடவோம். அதுவும் முன்பே ஊராக நிச்சயித்த தொன்றன்றோ, இப்போது வந்த தன்னேற்ற மென்னென்ன (மகிழ்ந்து) நாங்க

யர் கோபித்தால் பின்னை அரசனாலும் மீட்கப்போகாதிறே. "அவஷ்டப்யமஹாத்தநு:" பெருமாளால் அமைக்கப் போகாமைபற்றிக்கொண்டு நின்றாரத்தனை. "சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்" என்னக்கடவதிறே. (சரமழைபோல்) "சரவர்ஷம்வவர்ஷஹ."

(வாழ) சரம்போலே முடிக்கவொண்ணாது, அங்கு எதிரிகளான ராக்ஷஸர்மேல் விட்டாப்போலே யன்றிக்கே, ஜகத்தடைய வாழ வேணும். ஈச்வரனாலே வர்ஷார்த்தமாக நியமிக்கப்பட்ட எனக்கு அடைத்த பணியன்றோ நடத்துகிறது, நீங்களிப்போது இரக்கிறதென் என்ன (நாங்களும் மார்கழி நீராட) என்கிறார்கள். உங்களையும் பண்டு ஊரார் நியமிக்க, அதுவும் நீங்கள் அதிகரித்த கார்யமன்றோ என்றான் (நாங்களும்மகிழ்ந்து-மார்கழிநீராட)என்கிறார்கள். நாங்களும் க்ருஷ்ணனும் சேரக்குளிக்கைஉனக்குக்கிடைப்ப தொன்றோ; நாங்கள் உன் வடிவைக்கண்டு த்வநியைக்கேட்டு எங்களுடைய

பி. 62-சரமழை-ராக்ஷஸஜாதி அடங்கமுடிந்தது ; வாழ உலகினில் - அநுகூலர் ப்ரதிகூலர் எனும் வேறுபாடில்லாமல் உலகம் முழுமையும் வாழ்வதற்காக மழை பெய்யவேண்டும் என்பது.

ளும் நோன்பு நோற்றோமாய், அந்த நோன்புக்கு பலமான வர்ஷமுண்டாய்த்ததாய், க்ருஷ்ணனோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே மகிழ்ந்து நீராடக் கடவோம். (மகிழ்ந்து) ஊரார்க்கு மார்கழி நீராடுகைக்கு மேலே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் குளிக்க வேண்டுவதொரு நிர்ப்பந்த மில்லையே. உனக்கு ப்ரியகரமாக க்ருஷ்ணனும் நாங்களும் மகிழ்ந்து குளிக்கிறோம் என்கிறார்கள். ௬

63. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். அ.—நாலாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) இப்பாட்டில், இவர்களை, வர்ஷதேவதை, " அடியேனுக்கொரு கிஞ்சித்காரம் நியமித்தருளவேணும் " என்று ப்ரார்த்திக்க, இவர்கள் அவனுக்கு கைங்கர்யம் நியமித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. வ்யா.—(ஆழி) அபரிச்சேத்யமானஜ்ஞாநவைபவத்தை யுடையையாய். (மழைக்கண்ணா) பகவத்காருண்ய வர்ஷநிர்வாஹகனானவனே யென்னுதல்; பூமிப்பரப்பிலுள்ள சேதனரடையபகவத்காருண்யத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணவல்லவனே யென்னுதல்; பகவத்குணம்ருதவர்ஷிகளான ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்குமவனே. (ஒன்றும்) ஏகதேசமும். (நீ) ஸ்வஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அனைவரையும் பகவத்காருண்யத்துக்கு விஷயமாக்கவல்லநீ.வர்ஷியாவிட்டால் உடம்புவெளுக்கும் நீ (கைகரவேல்)பகவத்குணவர்ஷத்தில்சேராதே கொள்ளாய். (ஆழி) பகவத்குணம்ருதஸாகரத்திலே (உள்புக்கு) உள்ளே அவகாஹித்து. (முகந்துகொடு) யாவத்குணங்களையும் புத்திஸ்தமாம்படி அகஞ்சுரிப்படுத்திக்கொண்டு. அதாவது-எப்பேர்ப்பட்ட அபராதிகளாகிலும் தாம்அபிமாநித்தவர்களில் காருண்யத்தைப் பண்ணும்படி யெம்பெருமானை விதேயமாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. (ஆர்த்து) ஸஸம்ப்ரமமாக. (ஏறி) ஆசார்ய பதத்திலேறி.

தாபத்தையாற்றி ப்ரீதைகளாய்க்கொண்டு மார்கழி நீராடுகிறோம். இவர்களை யுகப்பிக்கையிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். " ப்ரஹர்ஷ இஷ்யாமி"யிலேயிறே அந்வயம். " என்னுயிர்க்கது காலன்" என்ன வேண்டாவே க்ருஷ்ணன் கூட நீராடுகையாலே ௬

64. (ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்து) ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனான ஈச்வரனுடைய திருமேனியைப்போல் காருண்ய ஸ்ருஷ்ட்யுந் முகனானவுன்திருமேனியிலும் வேறுபாடுண்டாய். (பாழிஅம்தோளுடைப் பற்பநாபன்கையில் ஆழிபோல் மின்னி) பலிஷ்டமாய் ஸர்வாபாச்ரயமாய் அதிஸுந்தரமான புஜங்களையுடையனாய், ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனாய், ப்ர்ஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமான திருநாபீகமலத்தையுடையவெம்பெருமானுடைய திருக்கையிலேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானைப்போலே, காருண்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான வெம்பெருமானை யோகபலத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலேவந்த மிக்கபுகரையுடையராய்.(வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து) இவ்விடத்திலேயும்“பற்பநாபன்கையில்” என்று அநுஷங்கிக்கவேணும்.அவன்கையில் வர்த்திக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே இடைவிடாமல் த்வநித்து. அதாவது - ப்ரணவார்த்தத்தை அனைவருமறியும்படி திருவாய்மொழிமுகத்தாலே வெளியிட்டருளிச்செய்கை. (தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்) அவிச்சிந்நமாக சார்ங்கம்வர்ஷித்த பாணவர்ஷம்போலே. ப்ரணவத்தில் சேஷசேஷி பாவஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான பகவத்காருண்ய வர்ஷத்தை. (வாழ) லௌகிகரெல்லாரும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து வாழும்படி. (உலகினில்) லௌகிகரிடங்களிலே.(பெய்திடாய்)பகவத்குணகதாம்ருதத்தை வர்ஷிக்கக்கடவாய்.

65. (நாங்களும் மார்கழிநீராட) பகவத்கைங்கர்யைகபோகரானநாங்களும், “ நோன்பு ” என்கிறவ்யாஜத்தாலே பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணி. (மகிழ்ந்து) மகிழக்கடவோம்.அதாவது-பகவதநுபவ ஸஹகாரிகள் இத்தனைபேருண்டாவதே! என்று அவர்களோடே கலந்து பகவதநுவபத்தைப்பண்ணி ஆநந்திக்கை. இப்பாட்டில், வர்ஷதேவதைக்கு அவன் அதிதரித்த கார்யத்தையே தங்களுக்கிஷ்டமாக நியமிக்கையாலே பகவத்பாகவதேஷ்டத்வேந நித்யநைமித்திகாதி தர்மங்களை யதாவாகவநுஷ்டிக்கை, ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு ஆவச்யகமென்றதாய்த்து. ௪

ஐந்தாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—66. ஐந்தாம்பாட்டு.—பெண்பிள்ளைகளிலேயொருத்தி "நாம் இப்படியே காக்கப்பாரித்துக் கொண்டு இழியாநின்றோம், நமக்குத்தான் இதுதலைக்கட்டு கைக்குவிச்வாஸமென்? அநாதிகாலஸஞ்சிதமான கர்மங்கள் இதுக்கு விரோதத்தைப் பண்ணாதோ?, "ச்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்நாநியன்றோ?" (66) என்றுப்ரச்நம் பண்ண: அவர்களிலே வேதாந்த ஜ்ஞாநமுடையாளொருத்தி, நாம் நம்முடையவிரோதிகளைப் போக்கிக்கொண்டுவந்து இதிலே யிழிகையென்று

ஆறுயிரப்படி :—ஐந்தாம்பாட்டு.—முதற் பாட்டில் "நாராயணனே" என்று – உபயவிபூதியோகத்தைச்சொல்லிற்று; அநந்தரம், "பாற்கடலிற்பையத்துயின்றபரமன்" என்று-அவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்த படியைச் சொல்லிற்று; அநந்தரம்,இந்த்ரன்குறைதீர ஸ்ரீவாமநனாய் வந்தவதரித்து ஒருநாடாக வாசிவையாதே திருவடிகளைக்கொண்டு தீண்டினபடியைச்சொல்லிற்று ; அநந்தரம், யோக்யராய் ஆசாரப்ரதாநரான வஸிஷ்டாதிகள் நியமிக்கும்படி சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்தவதரித்து வாசிவைத்து உடம்புகொடுத்தபடி சொல்லிற்று;இப்பாட்டில்-வரையாதே எல்லார்க்கும் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படிக்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, ஒரு ஊருக்காகத் தன்னை முற்றூட்டாகக்கொடுத்த படி சொல்லுகிறது. நோற்கின்ற பெண்களிலே ஒருத்தி,நாமநுபவிக்க இலையகலப்படாநின்றோம்; "ச்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்

பி. 66-விச்வாஸமென் - நிச்சயஹேது என்ன-பெருமாள் முடிசூட விக்நம் வந்தபடி கண்டோமே. சேர்பால்-குழம்புப்பால். தன்னடையேவிட்டு ஓடிப்போம் என்பதற்கு, எம்பெருமான் தனது சங்கல்பத்தை அழியமாறி, பீஷ்மன் அர்ஜுனன் சங்கல்பங்களை முடித்து வைப்பவன் ஆகையாலே, அதுபோலவே உபகரிப்பன் எனக் கண்டுகொள்க. பெருமாள் முடிசூடத்தவிர்ந்ததும், மஹாராஜர்க்கும் (சுக்ரீவனுக்கும்) விபீஷணாழ்வானுக்கும் முடிசூட்டுகைக்காக.

ஒருபொருளில்லை; நமக்கடைத்த பகவதநுபவத்தைப்பண்ணு நின்றால், சேர்ப்பால் போகரூபமாகப் பருகுமவனுக்குத்தன் னடையே பித்தம் போமாப்போலே, இவை தன்னடையே விட்டோடிப்போம்; ஆனபின்பு, இனி அயோக்யதையைப் பார்த்து அகலவேண்டாஎன்கிறாள். மாயனை மன்னுவட நாநி" என்று - பெரியவர்களுக்கும் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு விக்ந முண்டாமென்று சொல்லிற்று. பெருமாள் திருவபிஷேகத் துக்கு ச்மபராந்தகனை தசரதன் பாரிக்கிறான்; ராஜர்ஷியை ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின வஷிஷ்டன்,முஹூர்த்தவிதானம் பண்ணு கிறான்; "ராமோ விக்ரஹவாந்தர்ம:" என்று—பாக்யாதிகரான பெருமாள் முடிசூடுகிறார்; "ஸஹபத்ந்யாவிசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்" என்று - பெருமாள் பிராட்டியோடே கூடப் பெரியபெருமாளை ஆச்ரயிக்கிறது; "இச்சாம:"என்று நாடடங்க அபிஷேக மங்களத்தைப்ரார்த்தித்து இதுக்கு மங் களாசாஸநம் பண்ணுகிறது;இப்படியிருக்க இதுக்குமன்றோ விக்நம்வந்தது; நாம்அநாதிகாலம் பண்ணினபாபங்கிடக்க இது கூடுமோ? என்றுகேட்க: நாம் அவனுடைய அநுபவத் திலே யிழியவே உத்தர பூர்வாகங்களுக்கு அச்லேஷவிநாச முண்டென்று பரிஹரிக்கிறார்கள். ஈச்வரன், தான் ஸங்கல் பித்தது குலைந்தாலும், ததீயர்ஸங்கல்பித்தது தன்னை அழிய மாறியும்தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்; அவர்தாமும் முடிதவிர்ந் தது, மஹாராஜர்க்கும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் முடிசூட்டு கைக்கிறே.அர்ஜுநன்"ஜயத்ரதனை அஸ்தமிக்கைக்குமுன்னே கொல்லக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பிக்க, "ஆயுதமெடேன்" என்றவன் ஆயுதமெடுத்தும், பொய்சொல்லியும், பகலை யிர வாக்கியும் அர்ஜுநன் ஸங்கல்பத்தையிறே தலைக்கட்டிக் கொடுத்தது. "பற்றப்புகுகிற விஷயத்தினுடைய நன்மை ஏது, பற்றப்புகுகிற நாம் எவ்வளவிலோம், பற்றுகையாவது தான் ஏது" என்று அயோக்யதாநு ஸந்தாநம் பண்ண; நோவுமிக்கதனையும் நாலைந்து குடிநீரெழக் குடிக்குமாப் போலே, நாம் திருநாமஸங்கீர்த்தநத்திலே அதிகரிக்கவே இதுக்கு விரோதிகர்மங்களடைய நசிக்கு மென்கிறார்கள். 'மாயனைத் தாமோதரனைச் செப்பு, குடிக்கிற குடிநீர்களிவை.

மதுரைமைந்தனைத் தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை ஆயர் குலத்தினிற்தோன்று மணிவிளக்கைத் தாயைக்குடல் விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனைச் செப்பு, போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினிற்தூசாகும் என்கிறார்கள்.

மாயனைமன்னுவடமதுரைமைந்தனைத்
தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனை
ஆயர்குலத்தினிற்தோன்றுமணிவிளக்கைத்
தாயைக்குடல்விளக்கஞ்செய்ததாமோதரனைத்
தூயோமாய்வந்துநாம்தூமலர்தூவித்தொழுது
வாயினாற்பாடிமனத்தினாற்சிந்திக்கப்
போயபிழையும்புகுதருவானின்றனவும்
தீயினிற்றூசாகுஞ்செப்பேலோரெம்பாவாய்.ரு

பதவுரை :—மாயனை—ஆச்சர்யச்செய்கையுடையனாய், மன்னு-பகவத்ஸம்பந்தம்மாறாத, வடமதுரை—வடதிசையிலுள்ள ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு, மைந்தனை-ராஜாவானவனாய், தூய - பரிசுத்தமாய், பெரு-ஆழம்மிக்கிருக்கிற, நீர்—ஜலத்தையுடைய, யமுனைத்துறைவனை-யமுநாநதிக்கரையில் வர்த்திக்குமவனாய், ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே, தோன்றும் - விளங்காநின்றுள்ள, மணிவிளக்கை-மங்களதீபமானவனாய், தாயை — யசோதைப்பிராட்டியுடைய, குடல் - வயிற்றை, விளக்கஞ்செய்த - ப்ரகாசிக்கப்பண்ணி, தாமோதரனை-கண்ணிக்குறுங்கயிற்றாற்கட்டுண்டவனை, நாம்-சேஷபூதரானநாம், தூயோமாய்-பரிசுத்தராய்க்கொண்டு, வந்து - வந்து கிட்டி, தூ-தூய்தான, மலர் புஷ்பங்களை, தூவி - அந்தக்ரமமாகப் பணிமாறி, தொழுது—அஞ்சலிசெய்து, வாயினால்பாடி - வாயார ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, மனத்தினால் - மனஸ்ஸாலே, சிந்திக்க - த்யானம் பண்ண, அத்தாலே, போயபிழையும் - "அவன்சேஷி, நாம்சேஷபூதர்" என்கிற ஜ்ஞானம்பிறப்பதற்கு முன்புண்டானபாபங்களும், புகுதருவான் நின்றனவும் - பின்புதன்னையறியாமல் வருகிறபாபங்களும்,தீயினில் - நெருப்பிலிட்ட, தூசாகும் - பஞ்சுபோலே உருமாய்ந்துபோம், செப்பு - அவனுடையதிருநாமங்களை அநுஸந்தி

67. வ்யா.—(மாயனே) பரமபதத்திலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்க்கொண்டு தன் ஐச்வர்யவ்யாவ்ருத்தி தோற்றவிருக்குமிருப்பை நினைத்து, அது தான் வாசாமகோசரமாயிருக்கையாலே "மாயன்" என்கிறது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நீர்மை தங்களுக்கு நிலமல்லாமையாலே பரமபதத்திலே யநுபவிக்கக்கோலி, அதுதானும் நிலமல்லாமையாலே"எத்திறம்" என்கிறார்கள். (மாயனே) ஒருருக்குத் தன்னைக்கொடுத்த நீர்மையிறே யிது ; ஒரு நாட்டுக்காகத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையாகையாலே ஏற்றமுண்டே அங்குத்தைக்கு. அன்றிக்கே, "ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர" (67) என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கும் நேர்நின்று பார்க்கவொண்ணாத நிரங்குசைச்வர்யத்தை யுடையவன்கிடீர் அவதரித்தானென்று அவதாரஸௌலப்யத்தையநுஸந்தித்து, அந்த ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னே

வ்யா.—(மாயனே) ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், நிரதிசயாநந்தபரிபூர்ணனாய், உபயவிபூதியுக்தனாய், ஸ்ரீய:பதியாய், ஏகார்ணவம்போலே நித்ய விபூதியிலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" "யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்" "அவிஜ்ஞாதம்விஜாநதாம்" என்றும், "பண்கடந்ததேசம்"என்றும்-வேதங்கள் மநஸ்ஸோடேவாக்குக்கு நிலமன்றென்று மீண்ட பரத்வம், இவளுக்குப் பேசலாம்படி கைவந்தபடி. "வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெறாதுழல்கின்றேன்"என்று-இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் தனக்குநிலமாயிருக்கிறதென்னு மிடத்தைத் தானேயருளிச்செய்தாளிறே. தோணியென்றது - தன்னுடைய அபிநிவேசத்துக்கு ஒரு

பி. 67-மாயன் - ஆச்சர்யபூதன் (க்ரித்ரிமன் அன்று). ஒருருக்குத் தன்னைக் கொடுத்த நீர்மை - பரமபதத்திலுள்ள நீர்மை. ஒரு நாட்டுக்காகத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மை, பஞ்சலக்ஷம் குடிகள் அடங்கிய கோகுலநாடு. ஆழ்வார்களோடே - திருவாழியாழ்வான் பாஞ்சஜந்யாழ்வான் ஆகிய இருவரோடே (க்ருஷ்ணன் பிறந்தபோதே சதுர்புஜத்தோடு சங்குசக்ரங்களைத் தாங்கினான், வஸுதேவர் கம்ஸனுக்குப் பயந்து வேண்டிக்கொள்ள அவற்றைமறைத்து இரண்டுகைகளையுடைய சிறுகுழந்தையானான்)

ஆழங்கால்பட்டு, "எத்திறம்!" என்கிறார்களாகவுமாம். [ஜா தோஷி] தேவகிவயிற்றில் பன்னிரண்டுமாஸம் குடியிருந்து பிறந்த பிள்ளைத்தனத்தில் குறைவறப்பிறந்தவனுக்கும் இல்லை செய்யவொண்ணாதபடி மூதலித்துக் கொடுக்கலாயிருக்கை. "தேவதேவேச" இப்படியிருக்கிறவனாரென்னில்; ஒருகாலத்திலும் கர்மஸ்பர்சமில்லாத நித்யஸூரி பரிஷந்நிர்வாஹகனை அயர்வறுமமரர்களதிபதி யென்கை. அதறிந்தபடி யென்னென்னில் " சங்கசக்ரகதாதர " "தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ரகதாதர:" (68) என்று பரமபதநிலயமுமாய் ஸூரிநிர்வாஹகமுமான வஸ்துவுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமான ஆழ்வார்களோடே யவதரிக்கையாலே.

தோணிஸ்தாநீயனாய் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிருந்தபடி. ஜ்ஞாநம் விசதமானால் அவ்விடமணித்தாய் இவ்விடம் தூரமாயிருக்குமே. "உன்பேரருளாலிக்கரையேறி" என்றாரிறே தமப்பனாரும். அவனபிமாநத்திலே கிடக்கும்பேரே அங்குள்ளார்; மனையடைவே " ஈச்வரோஹம் " என்றிருக்கு மவர்களிறே யிங்குள்ளார். (மாயனை) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவித்து, " எத்திறம் !" என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே, அங்குத்தை குணத்தை அஸந்தித்து, "எத்திறம்" என்கிறாள். இங்கு ஒரு ராகவுடம்பு கொடுத்தமையைச் சொல்லநினையா, ஒருநாட்டுக்காக வுடம்புகொடுத்தமையைச் சொல்லுகிறாள். இங்குள்ளார்க்குத் தன்னையமைத்துக் கொடுக்குமாபோலே காணும், அங்குள்ளார்க்குத் தன்னையமைத்துக்கொடுக்கும்படி. அவனுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைப்பார்த்தால் இங்குள்ளாரோடு அங்குள்ளாரோடு வாசியில்லையிறே. இவ்வெளிமைக்கும் அடியான விடமிறே இவ்விடம். ஒருத்தி தாம்பாலே பந்தித்தபடியைச் சொல்லநினையா, "ஸதாபச்யந்தி" என்று ஒருநாடாக த்ருஷ்டிகளாலே பந்திக்கும்படியைச்சொல்லுகிறது. (மாயனை) அப்படிபெரியஸர்வேச்வரன், க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் தன்னையணையலாம்படி நியமித்து, நவநீதசௌர்ய நகரக்ஷாபாதிகளாலுண்டான ஆச்சர்யத்தை நினைத்து " எத்திறம் " என்கிறதாகவுமாம். " சூட்டுநன்மாலைகள் " இத்யாதி.

68. (மன்னுவடமதுரை) பகவத்ஸம்பந்தம்மாறாததேசம். முன்பு ஸித்தாச்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநன் நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணி, சத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடு செய்து, ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் இப்படி யவதரித்துப் போருவதொருதேசம். (வடமதுரை) "மதுராநாமநகரீபுண்யா பாபஹரீசுபா யஸ்யாம்ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" (69) மதுராநாம "நலமந்தமில்லதோர்நாடு" என்னுமாபோலே ; பரமபதம்போலே போக்யதையால்ப்ரஸித்தமானவூர். நகரீ — பரமபதம்கலவிருக்கை யென்னும்படி பிறந்துவிரும்பினபடைவீடு. புண்யா — அவனைத்தருகைக்கு உபாயமாகை. பாபஹரீ — விரோதிநிரஸநத்துக்கும்தானேயா

(மன்னுவடமதுரைமைந்தனை) "ஸதைகரூபரூபாய" என்கிறபடியே-அங்கு ஏகரூபனாய் நின்று உடம்பு கொடுத்தபடியைச்சொல்லிற்று; இங்கு ப்ரவாஹரூபேண உடம்புகொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. (மன்னுவடமதுரை) ஆனைபடும் ஆகரம்போலே அவதாரம்மாறாதவூர். ஸித்தாச்ரமத்திலே ஸ்ரீவாமநனாய் தபஸ்ஸுபண்ணிவர்த்தித்தும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துத் தனக்குப் படைவீடாகப்பெற்று நெடுநாளிருந்து ராஜ்யம்பண்ணியும், க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தும், இப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாததேசம். (வடமதுரை) "மல்லை மூதூர்வடமதுரை" என்று-நம்மாழ்வாரீடுபட்டதேசமிறே. அப்படியேயிறே மஹர்ஷிகள் ஈடுபட்டது. "மதுராநாம" பரமபதத்திலுங்காட்டில் இவ்வூர் ப்ரஸித்தம்போலே. கலங்காப்பெருநகரமாகையாலே கலங்காதிருக்கிறது அங்கு. கலங்கும்தேசத்திலே கலங்காதிருக்கிறதிறே யிங்கு. "நகரீ" விட்டுப்போந்தவிடமோ, பிறந்து படைத்து விரும்பின

பி. 68-மன்னு-பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாது என்றும்மன்னியிருக்கும். (ஸ்ரீவாமனன் தபஸ்பண்ணின இடம், சத்ருக்நாழ்வான் படைவீடு செய்திருந்த இடம், இப்படி அவதாரங்களில் பகவத்ஸம்பந்தம் பிரசித்தமான இடம்) " வடமதுரை " முதல் " மெய்பாடு வரையில் 69-ம் பிரமாணத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது. மைந்தனை என்பதற்கு நாலர்த்தம் (1) மிடுக்கனை (2) பிள்ளையை (3) இளமைமிக்கயுவாவை (4) ராஜனை.

கை. சுபா—ப்ராப்யமும்தானேயாகை. யஸ்யாம்ஜாத: இத்தனைக்கும் அடி திருவவதரித்தருளுகை. ஜகந்நாத: தன் ப்ரஜைகள்பட்ட ஆபத்தை நீக்குகைக்கு அவர்களை யிழக்கமாட்டாமல் பிறந்தபடி. ஸாக்ஷாத் — "அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த" என்னுமாப்போலே: அஜஹத்ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு. விஷ்ணு: வ்யாபகவஸ்து வ்யாப்யைகதேசத்திலே அந்தர்ப்பவித்தபடி. ஸநாதந-நித்யனானவன். ஆச்ரிதஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு (மைந்தனை) மிடுக்கனை: "தந்தைகாலிற் பெருவிலங்குதாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்தவெந்தை" என்று - மாதாபிதாக்கள் காலில்விலங்கு கழலவந்து திருவவதரித்தபடி. பிள்ளையென்றுமாம்; வந்து திருவவதரித்து எனக்கு உபகரித்தபின்பு இள

விடமோ படைவீடாவது. "புண்யா" அபிமதலாபத்தையுண்டாக்கவற்றாயிருக்கை. அவனைப்பெறுகைக்கு உபாயமும் தானே. "பாபஹரீ" அப்பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தக நிரஸநமும் பண்ணவற்றாயிருக்கை. "சுபா" ஒன்றைப்போக்கவும் ஒன்றைத்தரவும் வேண்டாதே, பரமபதம்போலே ப்ராப்யமும் தானேயாயிருக்கும். "யஸ்யாம்ஜாதோஜகந்நாத:" யாதொன்றிலே ஜகந்நாதனானவன் ஜாதனானான். ஸம்ஸாரிகளுடைய குறை தீர்க்கைக்காக, நியந்தாவானவன்நியாம்யகோடியிலே பிறந்தான். "ஸாக்ஷாத்" "ஆதியஞ்சோதியுருவையங்குவைத் திங்குப்பிறந்த" என்றும், "ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்டாய" என்னும்படியே. "மாயை" என்று-ஜ்ஞாநமாய், தன்னுடைய இச்சையாலே அவதரித்தானென்கிறது. "விஷ்ணு:" வ்யாபகவஸ்து, வ்யாப்யைகதேசத்திலே வந்துபிறந்தானென்கை. எங்குமுளனானவன் ஓரிடத்திலே தோன்றினபடி. "ஸநாதந:" என்றுமுளனானவன் ஒருநாளிலே தோன்றினபடி. (மைந்தனை) "தந்தைகாலிற்பெருவிலங்குதாள் அவிழ" என்று-பிறந்தபோதே ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு தானேவிடும்படியான மிடுக்கைச்சொல்லுகிறது. பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே கம்ஸனைக்கொன்ற மிடுக்கைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். "மைந்தன்" என்று - பிள்ளையாகவுமாம்; ராஜாவாகவுமாம். "வடமதுரையார்மன்னன்" என்றருளிறே.

கிப்பதித்தபடியாதல்; ராஜாவென்றுமாம். தன்னழகைக் காட்டி இருந்ததே குடியாகத்தன்வசமாக்கினபடி.

69. (தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனை) விரஜைபோலே போந்த விடத்துக்கு ஓராறுண்டானபடி. (தூய) "வஸுதேவோவஹந் க்ருஷ்ணம்ஜாநுமாத்ரோதகோயயௌ" (70) என்று-ஸ்ரீவஸுதேவர் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போகிறபோது பரங்காக வற்றிக்கொடுத்தபடி. க்ருஷ்ணனும் பெண்களும் மாறிமாறிக் கொப்பளிக்கையாலே வந்த தூய்மையாக

(தூயபெருநீர்யமுனை) விட்டவார்த்தை மறக்கும்படியான ஆறு. பரமபதத்தில் நின்றும் வந்தவதரிக்கைக்கு இவ்வூருண்டானாப்போலே, பரமபதத்துக்கு விரஜைபோலே இவ்வூருக்கிவ்வாறு. அடியறிவார் கூடப்போந்து கருத்தறிந்து கார்யம் நடத்துமாப்போலே; - திருவடி திருவநந்தாழ்வான் போலே கருத்தறிந்து அவ்விருளிலே க்ருஷ்ணனை யெழுந்தருளுவித்துக் கொண்டுபோக, முழங்கால்மட்டாக வற்றிக் கொடுத்த சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. "யமுநாஞ்சாதி கம்பீராம் நாநாவர்த்தசஷாகுலாம்-வஸுதேவோவஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோயயௌ." பிராட்டி சரணம்புகவும் ராவணபயத்தாலே அஞ்சியிருந்தகோதாவரிபோலன்றிக்கே கம்ஸன் மாளிகைநிழல்கீழே வற்றிக்கொடுத்தபடி. தூய்மையாகிறது—பகவத்ஸ்பர்சமிறே. "வல்லவீவதநோச்சிஷ்டபவித்ராதரவித்ரும:" என்னுமாப்போலே-க்ருஷ்ணனும் பெண்களுமாக ஜலக்கிரீடை பண்ணி ஒருவர்க்கொருவர் கொப்பளித்ததாலே வந்த சுத்தியாகவுமாம். (தூய) "ப்ரஸாதம்நிம்நகாயாதா" என்று நீர்த்தெளிவைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பெரு

பி. 69-தூய - (1) வஸுதேவர் க்ருஷ்ணனை யெடுத்துக் கொண்டு கோகுலம் போகிறபோது பாங்காகவற்றிக்கொடுத்தமையால் வந்த தூய்மை (2) க்ருஷ்ணன் உதடுகளுக்குப் பவித்ரதையை உண்டாக்கும் இடைப்பெண்களுடைய அதரஸ்பர்சத்தால் இவர்கள் மாறிமாறிக் கொப்பளிக்கையால் வந்ததூய்மை (3) ஆற்றுநீரில் தெளிவால் வந்த தூய்மை. யமுனைத்துறை-குரவைக்கூத்தாடுதற்குப் பெண்கள் விரும்பியதுறை.

வுமாம். "ப்ரஸாதம் நிம்நகாயாதா" (71) என்று-நீரில் தெளி வைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பெருநீர்) "யமுநாஞ்சாதிகம்பீ ராம் நாநாவர்த்தசஷாகுலாம்" (72) என்று-அத்யகாதமான ஆறு பாங்காக வற்றிக்கொடுத்தது. மநோஹரமாகையாலும் பாவநமாகையாலும் ச்லாக்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (யமுனைத்துறைவனை) திருக்குரவை ஸ்தாநமாகையாலே பெண்கள் படுந்துறையையுடையவனை.

70. (ஆயர்குலத்தினிற்றோன்றும் அணிவிளக்கை) பரம பதத்திற் காட்டில் குணங்கள் இடைச்சேரியிலே அத்யுஜ்ஜ் வலமானபடி. அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே. (தோன்றும்)

நீர்) க்ருஷ்ணனும் பெண்களும் ஜலக்ரீடை பண்ணுகைக்குப் போரும்படி ஸம்ருத்தமான ஜலம். பெண்களுடைய விரஹ தாபங்கெடக் குளிக்கப்போரும்நீர்என்றுமாம். அன்றியே, நீரினுடைய ச்லாக்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (யமு னைத்துறைவனை) கவிபாடுவார்க்கு ஊரும் பேரும் ஆறும் வேண்டக்கடவதிறே. (யமுனைத்துறைவனை) "முத்துப்படும் துறை" என்னுமாப்போலே, "சங்கணித்துறைவன்" என்னு மாப்போலே, க்ருஷ்ணனுக்குப் பெண்கள்படும் துறை. நற் சரக்குப் படுவது நீரிலேயாகாதே. "அமுதில்வரும்பெண்ணமுது" என்னுமாப்போலே. (துறைவன்) "கம்ஸபயத்துக்கு அஞ்சி ஒளிக்கவந்து சேர்ந்தாரைச் சொல்லுமாப்போலே சொன்னபடி பாரீர்" என்று பட்டர்.

(ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்) பிறவாதபரமபதத்தோ யாதிஸ்ரீமதுரையில்பிறப்பும். முலைப்பால்குடித்து அழுதவிட மிறேபிறந்தவிடமாவது. (தோன்றும்) "ஆவிர்ப்பூதம்மஹாத்

பி. 70-அணிவிளக்கு - பரமபதத்தைவிட இடைச்சேரியில் குணங்கள் அத்யுஜ்ஜ்வலமாயிருக்கை, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே தயை, க்ருபை, நீர்மை முதலியன பிரகாசிக்கை. இவளோடு அவ னுக்கு-தேவகியோடு க்ருஷ்ணனுக்கு சூரியன் உதிக்கும் கிழக்குத் திசைக்கும் சூரியனுக்கும் எவ்வளவுசம்பந்தமுண்டோ, அவ்வளவே தேவகிக்கும் க்ருஷ்ணனுக்கும் உண்டு. (73-ம் பிரமாணத்தை விளக்கும் கருத்து)

"அச்யுதபாநுநா! தேவகீபூர்வ ஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்"(73) என்றுகொண்டு கர்ப்பத்தில் தொற்றில்லாமை. கீழைதிக்குக்கு ஆதித்யனோடுள்ளஸம்பந்தம் இவளோடு அவனுக்குள்ளது. ஸ்ரீமதுரையிலே யவதரித்திருக்கச்செய்தே திருவவதார ப்ரகாசம் திருவாய்ப்பாடியிலே சென்றது என்றுமாம். (மணி விளக்கை) திருவாய்ப்பாடிக்கு மங்களதீபமென்றுமாம்.

71. (தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனை) வயிற்றில் தழும்பாலே யசோதைப் பிராட்டியை விளங்சப் பண்ணினவனை. (தாயைக் குடல் விளக்கஞ்செய்த) "கௌ

மநா" கிழக்கே உதிக்கிற ஆதித்யனுக்கு ஸ்பர்சமுண்டாகில் இவள் வயிற்றில் ஸ்பர்சமுண்டாவ தென்றுன் ரிஷி. பிறந்தது குணமாகைக்காக "பிறந்தவாறு" என்று ஈடுபட்டார் ஆழ்வார். (அணிவிளக்கை) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் ஸ்ரீமதுரையிலும் அநுஜ்ஜ்வலனைப்போலேயிருப்பது. "ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கு" என்கிறபடியே இவர்களுக்குக் கண்காட்டியாயிருக்கை. அந்தகாரத்தில் தீபம்போலேதாழ்ந்தார் பக்கலிலேயிறே குணம்ப்ரகாசிப்பது. பிறப்பாயொளிவருமுழுநலமிறே. "மணிவிளக்கு" என்றபோது, இங்கே புகுந்தபின்பு பரமபதத்தில் அழுக்கற்றபடி.

(தாயைக்குடல் விளக்கஞ் செய்த) வயிற்றில் கட்டின தழும்பாலே ஒருத்திக்கு ஒருபிள்ளை கட்டலாம்படி பவ்யனுவதே! என்றுயசோதைப் பிராட்டியை விளங்கப் பண்ணினவனை. "கௌஸல்யாசுசுபே" "இவனைப் பெற்றவயிறுடை

பி. 71-தாமோதரன்-(1) க்ருஷ்ணன் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பால் கட்டுண்ணப்பட்டபடியால், உதரத்தில் கயிற்றின் தழும்புடையவன், அதனுல் யசோதை விளக்கம்பெற்றனள். (2) என்ன நோன்புநோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் என்று நாட்டார் புகழ்வதால், யசோதை வயிற்றுக்குப் பட்டம் கட்டியதால், அவள் குடல்விளக்கம் செய்த தாமோதரன். அவனுடைய பந்தம் அனுக்ரஹ கார்யமாகையாலே, அவனாலே அறுக்க வொண்ணுது. அந்த பந்தத்தை அநுஸந்தித்தால், ஆச்ரிதருடைய ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றுப்போகும்.

ஸல்யாசுசுபேதேநபுத்ரேணுமிததேஜஸா " (74) என்றும் "என்ன நோன்புநோற்ருள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறு டையாள்" என்றும்-நாட்டார்புகழ்ச்சியாலே பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினவனை. (தாமோதரனை) தன்னுடைய பவ்யதையாலும் அவனை நாட்டார் கொண்டாடும்படி பண்ணினவனை. நம்முடைய பந்தம் நம்மாலறுக்கப்போகாதாப் போலே, அவனுடைய பந்தமும் அவனாலறுக்க வொண்ணுதே இப் பந்தத்தை அநுஸந்தித்தால் ஆச்ரிதருடைய ஸம்ஸார பந்தம் போமென்கை.

72. (தூயோமாய்வந்து நாம்) அங்குத்தைக்கு நாம் யோக்யரோ அயோக்யரோ என்று பாராதே இருந்தபடியே வந்து. இருந்தபடியே வருகைக்கு மேற்பட சுத்திதேட வேண்டாவிறே. "சுத்தம் வேத்தி விபீஷணம்" (75) என்ற

யாள்-என்ன நோன்பு நோற்ருள் கொலோ." (தாமோதரனை) நம்முடைய பந்தம் நம்மால் அறுக்கவொண்ணுதாப்போலே, அவனுடையபந்தமும் அநுக்ரஹத்தாலேயாகையாலே அவனாலும் அறுக்கவொண்ணுது. நம்முடைய பந்தம் அவன்காலிலே விழத்தீரும்; அவனது அநுக்ரஹகார்யமாகையாலே அநுபவித்தே யறவேணும். "அவனுடையபந்தத்தை யநுஸந்திக்க ஸம்ஸாரபந்த மறும்" என்னுநின்றதிறே. இவன் வயிற்றில் தழும்பைக்கொண்டாடுகை, அவள் வயிற்றுக்குப் பட்டங் கட்டுகை. "பணைகளிலே தாவினவாறே உடைநழுவத் தழும்பைக்கண்டு இடைச்சிகள்சிரித்தார்கள், அத்தழும்பு தோன்ருமைக்கிறே நம் பெருமாள் கணையம் மேல்சாத்து சாத்துகிறது" என்று ஜீயர்.

(தூயோமாய்) இடைச்சிகள் தூய்மையிறே. தலையிருக்க உடம்பு கழுவியும், உடம்பிருக்கத் தலைகழுவியும் போருவர் களிறே. பகவத் ஸம்பந்தமொழிய தனக்கொருசுத்திஸம்பா

பி. 72-ப்ரபத்திக்கு ஸ்நானம் முதலியன அபேக்ஷிதங்களல்ல. ஆகையாலே, யோக்யரோ அயோக்யரோ என்று பாராது, இருந்தபடியே வருவதே தூய்மை. (ஸுக்ரீவன், விபீஷணன் முதலியோர் ப்ரபத்தி எடுத்துக்காட்டு)

திறே இருந்தபடியே வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வாரை. (வந்துநாம்) அவன்வர விருக்கக்கடவ நாம் வந்து. "உபஸ்தேயை ருபஸ்தித:", (76) என்றும், "பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ" (77) என்று மிறே அவன் வார்த்தை. முறைகெட வருவானென் னென்னில்; உபாயத்தில் துணிவு புறப்பட வொட்டாதாப்போலே உபேயத்தில் த்வரை முறைபார்த்திருக்கவொட்டாதிறே.

73. (தூமலர்)"மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்ட பூந்துளவம்" என்றும், "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்றும்-

துகைகையாவது- அசுததனுடைய விடுகையிறே. அவனுடைய ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திக்கையொழிய தனக்கொரு சுத்தியில்லை.விபீஷணன் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டன்றிறே வந்தது; அர்ஜுநன் யுத்தத்தின்நடுவே முழுக்கிட்டன்றிறே சரமச்லோகம் கேட்டது; த்ரௌபதி முழுகியன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று. ஆகையால்ப்ரபத்திக்குஒருசுத்தியும் தேடவேண்டா; அசுத்தி ஸம்பாதிக்கவும் வேண்டா; நின்றநிலையிலதிகாரமமையும். "மமசாபி" கடல்கலங்கித் தெளிந்தாப்போலே ராமபக்தியாலே கலங்கின என் நெஞ்சும் தெளிந்தது. ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தால் வந்தகலக்கம் தெளிகைக்கு பகவத்குணங்களுண்டு; அந்த குணங்களால் வந்தகலக்கத்தை யெத்தாலே தெளியப்பண்ணுவது. "சுத்தம்வேத்திவிபீஷணம்" வந்தவனுடைய சுத்தியடங்கலும் வடிவிலே தெரியாநின்றது. அவனுக்குசுத்தியாக நினைக்கிறது-ராமஸம்பந்தத்தையிறே. "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்." (தூயோமாய்) அநந்யப்ரயோஜநதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.(வந்து)"வந்துனதடியேன்மனம்புகுந்தாய்"என்று அவன் வரவை நாம் செய்யக்கடவோம். "உபஸ்தேயைருபஸ்தித:" என்றும், "பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ" என்றும் இட்டநாலடிக்கும் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. உபாயத்தில் துணிவுபுறப்படவொட்டாது, உபேயத்தில் துணிவுபுறப்படாதிருக்கவொட்டாது. (நாம்) க்ரமப்ராப்தி பற்றாத நாம்.

(தூமலர்) ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதிட்ட மலர்.மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்டபூ. கள்ளார் துழாயும், கணவலர்-அலரி;

பி. 73-தூமலர் - மலருக்குத்தூய்மை, அநந்யப்ரயோஜனமாய், எம்பெருமானுக்கே அர்ப்பணம் செய்யப்பெறுகை. அவனுக்கும்

அநந்யப்ரயோஜநமான பூவிறே. (மலர்) யோக்யமென்றும் அயோக்யமென்றும் பாராதே கண்ணுக்குத்தோற்றினமல ரென்றுமாம். (தூவி) "யதாததாவாபி" (78)என்னும் ந்யாயத் தாலே அடைவுகெடப் பரிமாறி. ப்ரேமம், அடைவுபார்க்க வொட்டாதிறே. (தொழுது) அவனுக்குப் பொறுக்கவொண் ணுதபடி அஞ்ஜலியைப்பண்ணி."ரிணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமேஹ்ரு தயாந்நாப ஸர்ப்பதி" (79) என்றிறே அவன்படி. அவனைத் தொழுவித்துக் கொள்ளுமவர்களிறேதொழுகிறார்கள். பித்ரா திகளுக்கு அடைவுகேடென்றுதோற்றுதபடி அஞ்ஜலிபண் ணுகிறார்கள் என்றுமாம். (வாயினுற்பாடி) வாய்படைத்த லாபம் பெற்றேமென்று, திருநாமத்தைச்சொல்லி. மநஸ்ஸ ஹகாரமின்றிக்கே யென்றுமாம். "உவாசச" (80) என்னுமா போலே - வருவதற்குமேலே, சொல்லுவதும் செய்தோ மென்றுமாம். (மநத்தினுற் சிந்திக்க) மநஸ்ஸைப்படைத்தலா பம் பெற்றேமென்று. "யத்புருஷோமநஸாதிகச்சதி, யத்திம நஸாத்யாயதி,தத்வாசாவததி,தத்கர்மணுகரோதி"(81) என்று

விஜாதீயங்களையுஞ்சொல்லுகிறது. அநந்யப்ரயோஜநர் தொட் டது ஏதேனுமாம். [புள்ளாரேரேனமாய்] இவனேதேனு மிடிலுங் கொள்ளுகைக்குத் தன்னை அமைத்தபடி.ஸ்ரீவராஹ கல்பத்திலே முத்தக்காசை [1]அமுதுசெய்விக்கச்சொல்லிற்று. "பத்ரம்புஷ்பம்" த்ரவ்யதாரதம்யம்பார்ப்பதில்லை, இடுகிறவன் நெஞ்சிலீரமே பார்ப்பது. எல்லாங்கூட அச்நாமியிறே. (தூவி) "யதாததாவாபி" என்கிறபடியே-க்ரமவிவக்ஷையன் றிக்கே அடைவுகெட்டிருக்கை. (தொழுது) விரோகள் கண் டால் முறைதப்பாமைக்கு: கைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெறுகை. (வாயினுற்பாடி) வாக்குப்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறுகை. "உவாசச" என்று-வருகைக்குமேலே வார்த்தை யுஞ் சொல்லுவதே! என்று அவனை நோவுபடுத்துகை. (மநத் தினுற்சிந்திக்க) " மநஸாதிகச்சதி " " வாகுத்தர:" என்கிற

பொறுக்கவொண்ணுத அஞ்சலி அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளு மவர்களே தொழுவதால் வருவது

1. முத்தக்காசு-கோரைக்கிழங்கு.

மநஸ்ஸடியாக வரக்கடவ உக்தியும் வ்ருத்தியும்தவிர்ந்து, தொழுது. "வாயினாற்பாடிமநத்தினாற்சிந்திக்க" என்று-தனித் தனியே கரணங்கள் மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறது.

74. (போயபிழையும் புகுதருவான்நின்றனவும்) உத்தர பூர்வாகங்கள். (தீயினில் தூசாகும்) நெருப்பிலிட்டபஞ்சு போலேயாம். தூசு-பஞ்சு. பாலும் கண்டசர்க்கரையும் குடிக்

நிலைகுலைந்து, மநஸ்ஸுக்கு முன்னே தொழுகையும் பாடுகையும் முற்படுகையாலே ஆற்றாமையின் மிகுதி சொல்லிற்று. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் அங்கே ப்ரவணமானபடி. உபாயமாகிலிறே ஒன்றமைவது.

(போயபிழையும்புகுதருவான்நின்றனவும்) உத்தரபூர்வாகங்கள். பால்குடித்து வ்யாதி போக்குமாபோலே, இனியது அநுபவிக்க இன்னாதது குலையும். பூர்வாகமாகிறது. ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின பாபம்; உத்தராகமாவது-பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்குப் பின்பு ப்ரக்ருதிவாஸநையாலே ப்ராமாதிகமாகச் செய்யுமது.

(தீயினில்தூசாகும்) நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுபோலேயாம். "இஷீகாதூலமக்நௌப்ரோதம் ப்ரதூயேத" என்று வேதத்தில் சொன்ன அர்த்தம், பெரியாழ்வார்மகளாகையாலே இடைச்சியான பின்னும் [1]பின்னாட்டுகிறபடி.

(செப்பு)வாங்மந:காயங்களால் அநுபவிக்கவேணுமென்றது மிகை. விரோதிபோகைக்கு உக்திக்குமேல் வேண்டாவென்கை. அவன், இவனநுகூலித்தவாறே பூர்வாகத்தை விஸ்மரிக்கும்; உத்தராகத்துக்கு அவிஜ்ஞாதாவாம். இனி

பி. 74-போயபிழை - அநாதிகாலம் புத்திபூர்வமாகப் பண்ணிப் போந்தவை - புகுதருவான் நின்றன - பகவத்ஞானம் பிறந்தால் ப்ரக்ருதிவாசனையாலே ப்ராமாதிகமாகப் பிறந்த உத்தராகங்கள். தீயினில்தூசு ஆகும் - பாலும் கற்கண்டும் அருந்தப் பித்தம் தானே போகிறதுபோலே, பகவதனுபவம் பண்ண, நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுக்குவைபோலே உருமாய்ந்துபோம்.

1 பின் நாட்டுகை-பின்செல்லுகை; அநுவர்த்திக்கை.

கப் பித்தம் தன்னடையே போமாபோலே, பகவதநுபவம் பண்ணநெருப்பிலிட்ட பஞ்சுக்குவைபோல உருமாய்ந்து போம்.-“ இஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத” (82) என்றமுண்டிறே. (செப்பு)சொல்லவமையுமென்கை.பூர்வாக மாவது-அநாதிகாலம் புத்தி பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந் தவை ; உத்தராகமாவது-பகவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ரக்ருதி வாஸநையாலே ப்ராமாதிகமாகப் பிறந்தவை. ... ... ரு

75. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம் அ.— ஐந்தாம்பாட்டு. (மாயனை இத்யாதி) மாயனை “ஸதாபச்யந்தி” என்கிறபடியே விச்ருங்கல ஜ்ஞாநிகளான நித்யஸூரிகளாலும் கரைகாண வொண்ணாத பரத்வத்தை யுடையவனை. (மன்னுவடமதுரை மைந்தனை) பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத வடமதுரையிலே யிருக் கிற ராஜாவாய், மிடுக்கனாய், யுவாவானவனை. (தூய) ஸ்ரீவஸு தேவர் கண்ணனை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு திரு வாய்ப்பாடிக் கெழுந்தருளுகிறபோது ஜாநுமாத்ரோதகரா யெழுந்தருளலாம்படி பாங்காக வற்றிக்கொடுத்த தூய்மை யாகவுமாம் ; ஜலக்ரீடையிலே பெண்களும் அவனுமாகக் கொப்பளிக்கையால் வந்த தூய்மையாகவுமாம். (பெருநீர்) மஹாஜலத்தை யுடைத்தாகையாலே அத்யகாதமான. (யமு னைத் துறைவனை) யமுனையினுடைய துறையைத் தனக்கு நிரூ பகமாகவுடையவனை. (ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்மணி விளக்கை) திருவாய்ப்பாடியிலே வளராநின்றுகொண்டு அக் குலத்துக்கு மங்களதீபமாயுள்ளவனை. (தாயைக்குடல்விளக்

யார் அநுபவிப்பார்?. புண்யபாபங்களாகின்றன. அவனு டைய அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களிறே. அவன் “பொறுத்தேன்” என்னத்

“தூயோமாய்வந்து நாம்தூமலர் தூவித்தொழுது வாயி னல்பாடி மநத்தினாற்சிந்திக்க, போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் ; மாயனைமன்னுவடமதுரை மைந்தனைத்தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை ஆயர் குலத்தி னிற்றோன்றும் மணிவிளக்கைத்தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்ததாமோதரனை - செப்பு ” என்று அந்வயம். .... ரு

-கம் செய்த தாமோதரனை) கண்ணிக் குறுங்கயிற்றாலே உர லோடே கட்டுண்டு பெற்றதாயான யசோதைப்பிராட்டியி னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு ப்ரகாசகனானவனை. (நாம்) " அவனே உபாயம் " என்றிருக்கிற நாம். (தூயோமாய்) அநந்ய ப்ரயோஜநராய். (வந்து) ப்ராப்யருசி இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையால் வந்து. (தூமலர்) யோக்யமோ, அயோக்யமோ என்று தேடப்படாத மலர்களை. (தூவி) [1]அக்ரமமாக அவன்றிருவடிகளிலே பரிமாறி. (தொழுது) ஸேவித்து. (வாயினால்பாடி மநத்தினால் சிந்திக்க) " அவன் கொடுத்தகரணத்தால் அவனை யாச்ரயிக்கப் பெற்றோம் " என்றுபாடி நினைக்க. (போயபிழையும்) கழிந்த அநாதியான பூர்வாகங்களும். (புகுதருவான்நின்றனவும்) ப்ரவேசத்தைத் தருகிறவையாய் நின்ற உத்தராகங்களும். (தீயினில் தூசா கும்) நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலேயாம். (செப்பு) ஆகை யால் உக்தகுணவிசிஷ்டனான வெம்பெருமானை அநுஸந்தியுங் கோள். ஆயர்குலமென்றது-அநந்யஸாதநரான பாகவதகுல மென்றபடி. .... ரு

ஆரும் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—76. ஆரும்பாட்டு. முதற்பாட்டில்-பக வத்ஸம்ச்லேஷமே ப்ராப்யமும், அநந்யஸாத்யமான விதுக்கு ஸாதநமுமவனே, அந்த ஸாதநத்திலே அந்வயிக்கைக்கு அதி காரிகளும் அந்தப்ராப்யத்தில் இச்சையுடையவர்களே என்று ஸாத்யஸ்வரூபத்தையும் ஸாதநஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வ ரூபத்தையும் ஸாதித்து ; இரண்டாம்பாட்டில்-ப்ராப்ய ப்ராப கங்கள் இரண்டும் ஈச்வரனே யென்றிருக்கும் இச்சாதிகாரி களுக்கு ஸம்பாவிதமுமாய் குர்வத்ரூபமான கரணங்களுக்கு வகுத்தவ்யாபார விஷயங்களைக்காட்டிக் கொடுக்கவேண்டு

ஆருயிரப்படி:—6-ம் பாட்டின் அவதாரிகையாக மூவா யிரப்படியிலுள்ள அவதாரிகை முழுவதையும் அப்படியே

[1]அந்தக்ரமமாக.

கையாலும் காலக்ஷேபத்துக்காகவும் ராகப்ரேரிதமாக அநுஷ்டேயமான கர்த்தவ்யாம்சத்தைச்சொல்லிற்று; மூன்றாம்பாட்டில் - பகவதநுபவஸஹகாரிகள்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தாலே அவர்களுக்கு யாவையாவை சில அபேக்ஷிதங்கள், அந்தஸம்ருத்திகளடைய அபேக்ஷிக்கக் கடவதென்கிறது; நாலாம்பாட்டில்-தேவதாந்தரஸ்பர்சரஹிதராய், இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய், பகவதேகப்ரவணராய், பகவதநுபவோபகரணமானவற்றிலே யிழிந்தவர்களுக்கு அந்த தேவதாந்தரங்களும் ஏவல்செய்யுமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; அஞ்சாம் பாட்டில் - இப்படியே பகவதநுபவத்தி லிழிந்தவர்களுக்கு வரும் அநுபவவிரோதிகளை அவ்வநுபவந்தானே நிரோதிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. ஆக, இப்படி கீழஞ்சுபாட்டாலே - ப்ராப்யமான க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான உபகரணங்களைச் சொல்லி, அநந்தரம், மேல் பத்துப்பாட்டாலே - அந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு அநுபவிக்குமவர்களை யெழுப்புகிறது.

77. தந்தாமுக்கே அவ்வநுபவத்துக்கு ப்ரதானோபகரணமான ப்ரேமமும், கர்த்தவ்யதயாஉக்தமான உபகரணங்களும், அநுபாவ்யனான க்ருஷ்ணனும், அதுக்கு ஏகாந்தமான காலமும், ஊரில் கோபவ்ருத்தருடைய இசைவும் உண்டான பின்பு தனித்தனியே அநுபவிக்க அமைந்திருக்க, ஒருவரையொருவர் எழுப்ப வேண்டுகிறதென் னென்னில்; பெருக்காற்றி லிழிவார்க்குத் துணைதேட்டமாமாபோலே, " காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் " என்றும், " உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின் " என்றும், " ஆழியொடு பொன்னார்சார்ங்கமுடைய வடிகளை யின்னாரென்றறியேன் " என்றும் இழிந்தாரைக் குமிழிநீரூட்டக் கடவதான விஷயத்திலே யிழிகிறவர்களாகையாலே துணை தேட்டமாய் ஒருவரை யொருவர் எழுப்புகிறார்கள். "அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவ

கொண்டு மேலும் கீழ்வருவனவற்றையருளுகிறார் 6000படி ஆசிரியர். மேலிற்பாட்டாலும் ' செய்யாதனசெய்யோம் " என்று அடியில்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் தலைக்கட்டுகிறார்கள். பெருமாள் " நத்யஜேயம் " என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை

தென்றுகொலோ" என்று சொல்லுகிறபடியே பராவஸ்தையில் புருஷோத்தமனை யநுபவிக்கும்போதும் விச்ருங்கலமான ஜ்ஞாநபலங்களையுடையரான நித்யஸூரிகளுக்கும் துணை தேட்டமாகாநிற்க, " இமையோர்தமக்கும் - செவ்வேநெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல் " என்று - அந்தநித்யஸூரிகளுக்கு மநுபவிக்கவொண்ணுதபடி நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் அழகுக்கும்நிரவதிகஸாகரமான க்ருஷ்ணனை யநுபவிக்குமிடத்தில், இடக்கையும்வலக்கையுமறியாத இடைச்சிகளுக்குத்துணைதேட்டமென்னுமிடம்சொல்ல வேணுமோ. அதுக்குமேலே, "ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத" (83) என்று நிரதிசயபோக்யமான அவ்விஷயத்தைத் தனியநுபவிக்கமாட்டாத ப்ரக்ருதிகளாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள்; அதுக்குமேலே, இவ்வஸ்துவை அநுபவிக்கைக்கு ருசியுடையராயிருக்குமவர்களிழக்க வொண்ணுதென்னும் நினைவாலுமெழுப்புகிறார்கள்; அதுக்குமேலே, பகவத்விஷயத்தை யநு

"ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று தலைக்கட்டினாற்போலேயும், அர்ஜுநன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை க்ருஷ்ணன் செய்துதலைக்கட்டினாற்போலேயும், பஞ்சலக்ஷம்குடியில் பெண்களும் வந்துதிரண்டு, " நாம் நீராடவே நம் விரோதிகளும்போம் " என்றுபுறப்பட, சிலர் வாராதொழியப் போகமாட்டிற்றிலர். உறங்குகிறவர்களை யெழுப்பிக்கொண்டு போகவே அத்தலைக்கும் நமக்கும் புருஷகாரமாவர்களென்றும், போதயந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்காகவும் இவர்களிழவு பொறுக்க மாட்டாமையாலும், " ஏகஸ்ஸ்வாதுநபுஞ்ஜீத " என்கிறபடியே யொருவரை யொழிய வொருவர் புஜிக்கமாட்டாமையாலும், க்ருஷ்ணனிற் காட்டிலும் இவர்கள் உத்தேச்யராகையாலும், தனி அநுபவிக்கும் விஷயமல்லாமையாலும், உணராதவர்களை உணர்ந்தவர்கள் எழுப்புகிறார்களாய்ச் செல்லுகிறது. பரமபதத்துக் ககப்பட "அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்று கொலோ"என்று கூட்டுத்தேடவேண்டா நின்றது, க்ருஷ்ணநுபவத்துக்குக் கூட்டுத்தேடச்சொல்லவேணுமோ. "இமையோர்தமக்கும்

பவிக்கும்போது ததீயரை முன்னிட்டல்லது அநுபவிக்க மாட்டாதவர்களாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள். விஷயம் தனி யநுபவிக்க அரிதாகையாலும், இவர்கள் தனி யநுபவிக்கவல்ல ப்ரக்ருதிகளல்லாமையாலும், ருசியுடையாரிழக்கை நெடுந்தட்டென்றிருக்கையாலும், ததீயரையொழிய வநுபவிக்க மாட்டாமையாலும், முந்துறவுணர்ந்தவர்கள், உறங்குகிறவர்களை யெழுப்பத் தட்டில்லை.

78. எல்லார்க்கு மொக்க க்ருஷ்ணாநுபவத்தில் கௌதுகம் அவிசிஷ்டமாயிருக்குமாகில், சிலர் எழுப்பச் சிலருறங்குகை கௌதுகத்துக்குக் குறையன்றோவென்னில்; அநுபாவ்யமான க்ருஷ்ணகுணங்கள், நஞ்சுண்டாரைப்போலே சிலரை மயங்கப்பண்ணுகையாலும், சிலரை இருந்த விடத்திலிருக்கவொட்டாதே துடிக்கப்பண்ணுகையாலும், அவர்கள் கௌதுகத்துக்குக் குறையில்லாமையாலே, சிலரை சிலர் எழுப்பத்தட்டில்லை. இதில் இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தம், பகவத்விஷயத்தில் புதியளாகையாலே இந்நோன்பின் சுவடறியாதா ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண்புள்ளரையன்கோயிலில்
வெள்ளைவிளிசங்கின்பேரரவங்கேட்டிலையோ
பிள்ளாயெழுந்திராய்பேய்முலைநஞ்சுண்டு
கள்ளச்சகடங்கலக்கழியக்காலோச்சி

செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்" என்று-நித்யஸூரிகளுடைய எத்திறமிருக்கும்படி. இத்தையநுபவித்த ஆழ்வார் "எத்திறம்!" என்றார். தன்னையும் "ஜந்மகர்மசமே திவ்யம்" என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஒருவிடாயாற்றிக்குவேண்டும் மனிசர் போரத்திரண்டு இவ்வூருக்காக க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தில் புதியாளொருத்தியை "போதுவிடிந்ததுகாண்" என்று எழுப்புகிறார்கள்; "உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல" என்று-விச்வாமித்ரன், போதுவிடிந்தது என்று எழுப்பினாற்போலே.

வெள்ளத்தரவிற்றுயிலமர்ந்தவித்தினை
உள்ளத்துக்கொண்டுமுனிவர்களும்யோகிகளும்
மெள்ளவெழுந்தரியென்றபேரரவம்
உள்ளம்புகுந்துகுளிர்ந்தேலோரெம்பாவாய். ௬

பதவுரை :— இந்நோன்பின் வாசியறியாதா ளொருத்தியை, புள்ளும்-பக்ஷிகளுங்கூட, இரைதேடுகைக்காக எழுந்திருந்து, சிலம்பினகாண்-கூவிபோகா நின்றனகாண், எழுந்திராய் என்ன ; நீங்கள் அவற்றை உறங்கவொட்டாதே கிளப்பினிகோ ளாகவேணும், வேறடையாள முண்டாகில் சொல்லுங்கோள் என்ன ; புள்-பக்ஷிகளுக்கு, அரையன்-தலைவனை பெரியதிருவடிக்கு, கோ-நிர்வாஹகனை ஸர்வேச்வரனுடைய, இல்லில் - கோயிலிலே, திருப்பள்ளியெழுச்சியில் ஊதுகிற, வெள்ளை-வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய், விளி-யாவரையும் அழைப்பதுபோலிருக்கிற த்வநியையுடைய, சங்கின்-சங்கத்தினுடைய, பேர் அரவம் - பேரோசையையும், கேட்டிலையோ - கேட்கவில்லையோ என்றபின்பும் பேசாதேயிருக்க ; பிள்ளாய் - பகவத்விஷயரஸமறியாதபெண்ணே, எழுந்திராய்-எழுந்திரு என்ன ; என்னை இப்படி எழுப்புகைக்கு உங்களையெழுப்பினாரா ரென்ன; கள்ளம்-வஞ்சகத்தையுடைத்தாய், சகடம்-அஸுராவேசமான சக்ரமானது, கலக்கழிய-கட்டுக்குலையும்படியாக, கால்-மூலை வரவுதாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே, ஓச்சி - முறித்துப் போகட்டு, வெள்ளத்து-திருப்பாற்கடலிலே, அரவு-திருவநந்தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளியிலே, துயிலமர்ந்த — கண்வளர்ந்தருளுகிற, வித்தினை-ஜகத்காரணபூதனை, முனிவர்களும் - மநநசீலரான ரிஷிகளும், யோகிகளும் - யோகாப்யாஸம் பண்ணுமவர்களும், உள்ளத்துக்கொண்டு-மநஸ்ஸில்வைத்துக்கொண்டு, மெள்ள-அசையாமல், எழுந்து-எழுந்திருந்து, அரி என்ற-"ஹரி:, ஹரி:" என்கிற, பேர் அரவம்-பெரிய த்வநியானது, உள்ளம்புகுந்து - எங்கள் மநஸ்ஸில் புகுந்து, குளிர்ந்தது—குளிர்வவ்வலிடப்பண்ணிற்றென்கிறார்கள்.

79. (புள்ளும்சிலம்பினகாண்) இப்பெண்பிள்ளைகள் "போதோடேவாசலிலே சென்று யுணர்த்தக் கடவதாக

வ்யா.—(புள்ளும்சிலும்பினகாண்) இ ப் பெ ண் க ளை, போதோடே வாசலிலே யுணர்த்தக்கடவதாகஸங்கல்பித்து,

---

பி. 79-அல்லவீஎன்ன - அடையாளம் அல்ல என்ன. ஆவதென்னென்ன - அடையாளம் ஆகாமையாவதென் என்ன. கரிய

ஸங்கல்பித்துப் போதுவிடியச்செய்தே கிடந்துறங்குவதே" என்று சிஷ்டகர்ஹை பண்ணினவாறே, போது விடிய வேண்டாவோ எழுந்திருக்கவென்ன ; போதுவிடிந்தது எழுந்திராயென்ன : விடிந்தமைக்கடையாளமென் என்று கேட்க ; நாங்களுணர்ந்து வந்தது போராதோவென்ன ; உறங்கினு ருணரிலன்றே விடிவுக் கடையாளமாவது, "உண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ, உங்களுணர்த்தி விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்று, வேறடையாளமுண்டோவென்ன (புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண்) போதுவிடிந்துபக்ஷிகளகப்பட்டக்கிளம்பி யிரைதேடிப் போகாநின்றனகாணென்ன ; அது விடிந்தமைக்கடையாளமோ வென்ன; என் அல்லவோவென்ன; ஓம், அல்லவீ என்ன; ஆவதென்னென்ன; நீங்கள் அவற்றையுறங்கவொட்

போதுவிடியச்செய்தே கிடந்துறங்குவதே! என்று சிஷ்டகர்ஹை பண்ணினவாறே; போது விடியவேண்டாவோ வெழுந்திருக்க, போதுவிடிந்தமைக்கு அடையாளமென் ? என்று அவள்கேட்க; நாங்கள்உணர்ந்துவந்தது அடையாளமாகப் போராதோவென்ன; உறங்கினர் உணரிலன்றே விடிவுக்கு அடையாளமாவது, "உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ, உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கு அடையாளமன்று, வேறடையாளமுண்டாகில்சொல்லுங்கோளென்ன (புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண்). " மார்கழிநீராடவேணும் " என்னும் த்வரையுமின்றிக்கே, வைகியெழுந்திருக்கில் ப்ரத்யவாயமுமின்றிக்கே, காலமுணர்த்த உணருமவை யன்றேபுட்கள். நாழிகைவட்டில்நீர் நிரம்பினவாறேகீழே விழுமாபோலே, இரையறுதியிலேயுணரும் திர்யக்குக்களுங்கூடவுணர்ந்தன. (சிலம்பினகாண்)தலை

குருவிக் கணங்கள் - க்ருஷ்ணன் வடிவை ஞாபகப்படுத்துமவை. மாலின் வரவு - அவன் வ்யாமுக்தனாய் வருவது. மருள்பாடுதல் - ப்ரேமாந்த்யத்தாலே பாடுதல். ஆகையால் உங்களைப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே புள்சிலம்புதல் பொழுது விடிவதற்கு அடையாளமாகாது என்று கருத்து.

டாதே கிளப்பினவாறே கிளம்பிற்றின வல்லது விடிந்தமைக் கடையாளமோ வென்ன ; இவ்விடத்திலே "பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வான், 'பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு அநுகூலமான காலத்தை ஸூசிப்பிக்கிற பக்ஷிநாதமல்லது இவ்வாத்மாவுக்கு உத்தேச்யமில்லை என்று பணிக்கும்" என்றருளிச் செய்வர். நீங்கள் பிறந்தவூரில் பக்ஷிகளுக்கு உறக்கமுண்டோ; "காலை யெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள்" என்றிறேயிருப்பது, வேறடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்று கிடந்தாள்.

யிலே இடிவிழுந்தது அறியாமேயுறங்குமத்தனையோவென்ன; உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கடையாளமல்லாதாப்போலே நீங்களிருந்தவூரில் பக்ஷிகளுணர்த்தியும் விடிவுக்கு உடலன்று ; "ஊரும் நாடும் உலகமும்தன்னைப்போல்" என்று [காலையெழுந்திருந்து] ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே யெழுந்திருந்து. [கரியகுருவிக்கணங்கள்] க்ருஷ்ணனுடைய வடிவை ஸ்மரிப்பிக்குமவை. [மாலின்வரவுசொல்லி] அவன் வ்யாமுக்தனாய்க் கொண்டுவரும்படியைச் சொல்லி, மருள்பாடக் கடவதாம் யடியிறே பண்ணிவைப்பது. "பக்ஷிணோபிப்ரயாசந்தே" என்று-நீங்களிருந்தவூரில் பக்ஷிகளுடைய வுணர்த்தியும் விடிவுக்குடலன்று,மற்றையடையாளங்க ளுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்று கிடந்தாள்;

அது கிடக்கிடாய், இதுவும் உன் செவியில் பட்டதில்லையோ, திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு ஊதின சங்கத்வநியும் விடிவுக்கு உடலன்றோ வென்கிறார்கள் (புள்ளரையன்கோயிலில்) க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களிலே யீடுபட்டிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒருதிருமுற்றம் திருவடித்தொழுவாருமாய்ச் செல்லுமோ வென்னில் ; "ராமோராமோராம இதி ப்ரஜாநாமபவந்கதா:" என்றும்,"பாலா அபிக்ரீடமாநா:"என்றும் சிறுப்ரஜைகளு மகப்படப் பெருமாளுடைய குணங்களிலே தோற்றுச்செல்லா நிற்கச்செய்தே திருவயோத்யையில், "ஸஹபத்ந்யாவிசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்" என்று-பெருமாள் பிராட்டியோடேகூட பெரியபெருமாளை

80. (புள்ளரையனித்யாதி) அதுகிடக்கிடாய், இதுவு முன் செவிப்பட்டதில்லையோ, புள்ளுக்கு நிர்வாஹகனை பெரியதிருவடியுண்டு, அவனுடைய கோவுண்டு-ஸர்வேச்வ ரன், அவனுடைய இல் என்னுதல். "புள்" என்று-பக்ஷியாய், அத்தாலே-பெரிய திருவடியாய், அவனுக்கு நிர்வாஹகனை வனுடைய கோயிலென்னுதல். திருப்பள்ளியெழுச்சியில் சங் கத்வநிகேட்டிலையோ. க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்து திருவாய்ப் பாடியிலே இருந்ததே குடியாக அவனழகிலே பக்தபாவ ராய்ச் செல்லுகிறகாலத்திலே கொண்டாடுகைக்கு ஒரு திரு முற்றமுண்டோ வென்னில்;சக்ரவர்த்தித் திருமகன் திருவவ தாரம்பண்ணி, இருந்ததே குடியாக அவனழகிலேஈடுபட்டுச் செல்லாநிற்க,"ஸஹபத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாக மத்" (84) என்று-அவர் தாம் பெரியபெருமாளை ஆச்ரயிக்கு மாபோலே, க்ருஷ்ணனையும் கும்பீடுகொள்ளுகைக்கு ஒரு திருமுற்றமுண்டு (புள்ளரையன்) பெரியதிருவடியைநிரூபக மாகவுடையவன்.ஆச்ரிதர்தனக்கு நிரூபகமாம்படியிறே அவர் களுக்குக் கொடுத்த ஐச்வர்யம் ; "லக்ஷ்மணபூர்வஜஞ்ச." (85) பகவத் விஷயத்தில் வழியே யிழியுமவர்க ளாகையாலே

உபாஸிப்பரென்றதிறே; அப்படியிலே திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒரு திருமுற்றமுண்டுபோலே. (புள் அரையன்) என்று-க்ருஷ் ணன்றன்னைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (புள்ளரையன்) "லக்ஷ் மணபூர்வஜம்" என்று-இளையபெருமாளையிட்டுப் பெருமாளை நிரூபிக்குமாபோலே, திருவடியை நிரூபகமாகவுடையவன். அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியிறே யிவர் களுக்கு வைத்துக்கொடுத்த தரம். தாங்கள் இருந்தவிடத்தே கொடுவருமவனாகையாலே "புள்ளரையன்" என்றதாகவு மாம். "புள்ளின் பின்போன தனிநெஞ்சமே" என்றிருக்கு

பி. 80-திருவாய்ப்பாடியிலே இருந்ததேகுடியாக - திருவாய்ப் பாடியிலே இருக்கையாலே, அங்குகுடியிருந்தவர்கள் எல்லாரும். கொண்டாடுகைக்கு-புள்ளரையன் கோயிலில் தோத்திரம் சொல்லு கைக்கு. இவர்களுக்குக் கொடுத்த ஐச்வர்யம் -தன்னையும் தன் விபூதியையும் ஆச்ரிதர் இட்டவழக்காக்கிவைக்கை, வழியே இழியு மவர்கள்-புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுச் செல்பவர்கள்.

பெரியதிருவடியை முனணிடுகிறார்கள். (வெள்ளை விளிசங்கு) சங்கு வெளுத்திருக்குமது விடிந்தமைக்கடையாளமோ, இது வ்யர்த்தவிசேஷணம். (விளிசங்கு) சாமங்கள்தோறும் முறையுடையாரை அழைக்கிறார்களாகில் போதுவிடியவேணுமோ; அங்ஙனல்ல, (பேரரவம்) விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்றோ, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வநியிலும் மிக்கன்றோ த்வநியிருப்பது. நீயுமுணருகைக்குப் போரும் த்வநி, இவர்கள் சங்கின் வெளுப்புச் சொல்லுவானென்னென்னில்; சங்கத்வநி வழியே யூதும் போதை முகமுத்ரையும் சங்கின் வெளுப்பும் உத்தேச்யமாகையாலே. (விளிசங்கு) விளிக்கை- அழைக்கை. "கைவிளிக்கின்றதுங்கண்டேனின்றேன்" என்னக்கடவதிறே. கையாலேயழைக்கையென்றபடி. ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே அடிமைசெய்ய வாருங்கோளென்று அழைக்கிறபடி. (கேட்டிலையோ) இது கேட்க பாக்யமின்றிக்கேயொழிவதே. இவர்கள் இப்படி சொல்ல, பின்பு நிருத்தரையாய்க்கிடந்தாள் (பிள்ளாயெழுந்திராய்) பகவத்விஷயத்தில் புதியையிறே. பாகவத ஸம்ச்லேஷத்திலினிமையறியாயிறே. அநுபாவ்யங்களில்

மவர்களிறே. (வெள்ளையித்யாதி) சங்கினுடைய வெளுப்பு, போதுவிடிவுக்கு உடலல்லாமையாலே வ்யர்த்தவிசேஷணம். (விளிசங்கு) சாமங்களிலே பணிக்குக்கடவாரை யழைக்கைக் குறுப்பாகையாலே அநைகாந்திகம். (பேரரவம்) ஏகார்த்தாபிலாஷையுண்டு, எனக்கு மொக்கக்கேளாமையாலே அப்ரஸித்தம்; ஆகையாலே, போதுவிடிவுக்கு உடலன்றென்கிறாள். "வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில்கொண்டவிமலன்" என்று- உங்கள் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுகிறீகோள், இது போதுவிடிவுக்குடலன்று என்ன (பேரரவம்கேட்டிலையோ) இத்த்வநிகேளாதபடி யுள்ளுச்செய்கிற அந்யபரதையேதோ. (பேரரவம் கேட்டிலையோ) நாங்கள் சொல்லுகிற இவற்றுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிறஉனக்குமகப்படக் கேட்கும்படியன்றோ த்வநியின்பெருமை.

(பிள்ளாய்) பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கையாவது. பாகவதஸம் ச்லேஷபர்யந்தமாகை; அவ்வளவன்றிக்கே

காஷ்டாபூமியான பாகவதஸம்ச்லேஷரஸம் பிறக்குமளவும் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கப் பெற்றிலையோ. நாங்கள் உன்னைக் காணவாசைப்பட்டவோபாதி நீயுமெங்களைக்காண வாசைப்படவேண்டாவோ.

க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தளவிலே பர்யவஸிக்கிறது உன்னுடையமௌக்த்யமிறேயென்ன; க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத் தளவிலேயோ நான் நிற்கிறது, உங்களுடைய பேச்சே தாரகமாகக் கேட்டுக்கிடக்கிறவென்னை "பிள்ளாய்" என்கிற நீங்களன்றோ பிள்ளைகளென்ன; பேச்சுக்கேட்டுக் கிடக்கவமையுமோ, "அடியார்கள்தம் ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல்" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்றும், "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று மன்றோ நம்முடைய பூர்வர்களுடைய வார்த்தை; அப்படியே உன்வடிவை நாங்கள் கண்டு எங்கள் வடிவை நீ கண்டு அநுபவிக்கவாசைப்படாதேயிருக்கிறநீயன்றோ பிள்ளை, நாங்கள் சொல்லிற்றையெல்லா மழிக்கைக்கடி-உன்பால்யமிறே. பட்டர், "திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரில் சிந்தயந்தியோபாதி க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தில் புதியாரில்லை" என்று அருளிச்செய்வர். என் செய்யவென்னில்; குருதர்சநம் பண்ணக்கண்ணுண்டாய்த்தே, "தச்சித்த விமலாஹ்லாத" இத்யாதி, "யயௌச காசித் ப்ரேமாந்தா" என்று-ஒருத்திக்குப்ரேமமானது இருளைப்பண்ணுகையாலே காவல் கிடந்தாரைக் காணுமைக்குடலாய்த்து; அதுதானே வழிபோகைக்குடலாய்த்து. " குரவ:கிங்கரிஷ்யந்தி " குருக்கள்கிடா யென்ன ; அவர்கள் விரஹாக்நிக்கு ஒரு குடநீர்சொரிய வல்லர்களோ; அன்றியே வழித்துணையாவர்களோ என்றார்கள்.

நீங்கள் சொன்னபடியே நான் பிள்ளையாகிறேன், உங்களுணர்த்திக்கடி யேதென்ன; தாங்களுணர்ந்தமைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார்கள் (பேய்முலைநஞ்சுண்டு) தாய்வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையுடைய ஸ்தந்யபாநத்தைப் பண்ணி. இது சொல்லுகிறதென்னென்னில்; இவள் பயப்பட்டுக் கடு

81. அறிந்திருக்கிற உங்களை யெழுப்பினாரென்ன (பேய்முலை இத்யாதி)எங்களை யெழுப்பினீரில்லை, தந்தாங்காரி யஞ்செய்வார் த்வநி கேட்டெழுந்திருந்தோம் என்கிறார்கள். (பேய்முலை நஞ்சுண்டு) பெற்ற தாயுமுதவாத தனிமையிலே பாதிக்கவந்த பூதனையை முடித்து. இத்தலையை முடிக்க வந்தவள் தன்னோடேபோம்படி பண்ணி. (கள்ளச்சகடம்) பேயாகில் ஆராய்ந்து கொள்ளலாம்; தாயே ரக்ஷைபாக வைத்த சகடம், அஸுராவேசத்தாலே பிறந்த அபாயமா கையாலே "கள்ளச்சகடம்" என்கிறது.(கலக்கழியக்காலோச்சி) சகடமானது கலக்கழியும்படி திருவடிகளையோச்சி. முலைவரவு தாழ்த்ததென்று மூரிநிமிர்த்ததிருவடிகள் பட்டு முறிந்தது. இப்போது இவ்வபதாநங்கள் சொல்லுகிறது – பிறந்த அபாயங்கள்கேட்டு துணுக்கென்றெழுந்திருக்கைக் காக. (வெள்ளத்தரவிற்றுயிலமர்ந்தவித்தினை) இவ்வபாயப்

கவெழுந்திருக்கைக்காக. ஸர்வேச்வரனை துக்கநிவர்த்தக னென்றிருப்பார் அல்லாதாரிறே; பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தி கள் "அங்குத்தைக்கு என்புகுருகிறதோ" என்று வயிறு பிடிக்குமவர்களிறே. அவள் பயநிவ்ருத்தியளவு மனுஸந் தித்து பயங்கெட்டுக்கிடக்கிறாள். (கள்ளச்சகடம்) க்ரித்ரிம சகடமானது. (கலக்கழியக்காலோச்சி) கட்டழிந்து சிதறும் படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்து. (கள்ளச்சகடம்) நம்மை முடிக்கவந்த சகடம். பூதனை தாய் வடிவுகொண்டாகிலும் வந்தாள், அப்படியன்றிக்கே காவலாக வைத்த சகடந்தானே அஸுராவேசத்தாலே தன்மேலே ஊரப்புக, தன்னினைவன் றிக்கே முலைவரவு தாழ்த்து ஸ்தந்யார்த்தியாய்த் தொட்டிலை யுதைத்ததிருவடிகள் புறப்பட்டுமுடித்தவத்தனையிறே.[ஊர்ந்த

பி. 81-காலோச்சி - சகடத்தை உடைப்பதற் கென்றே காலோச்சாது, மூரிநிமிர்த்த திருவடிகள் பட்டபடியால் சகடம் கலக்கழிந்தது. முனிவர்கள் = மநந சீலர்கள், குணநிஷ்டர்கள். யோகிகள் = யோகாப்யாசம் செய்பவர்கள், வ்ருத்தி நிஷ்டர்கள், (இங்கு உறங்குகிறவர்களைப்போலிருப்பவர்கள். எழுப்புவோர் போல முனிவர்கள்). வளையம் - திருமாலை.

ரஸங்கமில்லாத விடத்திலே, பரிவனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாயப்பெற்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டைகளாகிறார்கள். (வெள்ளம்) ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரக்குளிர்ச்சியுண்டானபடி. (அரவில்) அந்நீருறுத்தாமைக்குப்படுத்தபடுக்கை. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்கள் ப்ரக்ருதியான திருவநந்தாழ்வான் மேலே. இவன்மூச்சுப்பட்டு மதுகைடபர்கள்பொடிபட்டுப் போகையாலே, பயப்படவும் வேண்டாவென்கை. (துயில்)ஜகத்ரக்ஷண சிந்தை. "பணிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட் டோடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்லமாயமணாளநம்பி". என்று-ஓராச்ரிதனுடைய ஹ்ருதயத்தைக்கணிசித்துக்கிடக்குமவனென்னவுமாம். (அமர்ந்த) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கினாலும் உணராமை. (வித்தினை) திருவவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால். பிறந்த பிறவிகள் போராமே . திரியப் பிறக்கைக்கு அடியிட்டபடி. (உள்ளத்துக்கொண்டு) "அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடு மரவிந்தப் பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கிற

சகடமுதைத்த பாதத்தன்] ப்ரேமத்தாலே பயப்படுகைக்குடலாய் அச்சங்கெடுகைக்கு முடலாயிருக்கும்.[பாதத்தன்] இவன் மௌக்த்யத்தாலே உறங்கத் திருவடிகளாலே பெற்றோம். அவனுடைய வாபத்துக்கும் சேஷபூதனுடைய வாபத்துக்கும் ரக்ஷகமான திருவடிகள். "திருக்காலாண்ட பெருமானே." ராமாவதாரத்துக்கு இளையபெருமாளைப்போலே. (வெள்ளத்தரவில்) விரோதி ப்ரஸங்கமில்லாத தொருதேசமும், ஒருபரிவனையும்பெறுவதே! (வெள்ளத்தரவில்) நீருறுத்தாதபடி, நாற்றம், மென்மை, குளிர்த்தி தொடக்கமானஸ்வபாவங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துயிலமர்ந்த) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி யெழுப்பினாலும் கிளம்பாதபடியாயிருக்கை.(வித்தினை)க்ருஷிகர் விரையை நீரிலேசேர்க்குமாபோலே, பிறந்தது நினையாதிருக்கையும், பிறந்ததெல்லாம் கிடக்க இன்னமும் பிறக்கைக் கடியாயிருக்கையும். இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறவனை. (உள்ளத்துக்கொண்டு) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே அவதார கந்தமாய் அநி

படியே திருப்பாற்கடலோடும் திருவநந்தாழ்வானோடும் நாய்ச்சிமாரோடுங் கூடத் தங்கள் நெஞ்சிலே கொண்டு. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) யோகாப்யாஸம்பண்ணுகிறவர்களும், மநநசீலரும். அவர்களாகிறார்-வ்ருத்தி நிஷ்டரும், குண நிஷ்டரும். இங்கு உறங்குகிறவர்களையும் எழுப்புகிறவர்களையும் போலே யிருக்கிறவர்கள். (மெள்ள எழுந்து) கர்ப்பிணிகள் ப்ரஜைகளுக்கு நோவுவாராமே எழுந்திருக்குமாபோலே. "ஹ்ருதயேநோத்வஹந்ஹரிம்" (86) என்று-வனையம் அலையாமேயிறேயெழுந்திருப்பது. திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளுமுண்டோ வென்னில்; க்ருஷ்ணன் வந்து அவதரித்தபின்பு இடையருடைய பசுக்கொட்டில்களிலே வந்து அவர்கள் படுகாடுகிடப்பர்கள். (அரியென்ற) அரி யென்கையாவது-"ஹரிர்ஹரதிபாபாநி"(87) என்கிறபடியே பகவதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கியருளவேணுமென்கை. பின்னையிவர்களுக்கு பாபமாவது-க்ருஷ்ணனுக்கு அஸுரர்களாலே வருந் தீங்கு; அத்தையவன்றானே போக்கித்தந்தருளவேணு

ருத்தரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, "அரவத்தமளியினோடும்" என்கிறபடியே தங்கள் நெஞ்சாகிற நாடுகளிலே குடிகொள்ளும்படி பண்ணி. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமரன்றிக்கே யிருக்கிற குணநிஷ்டரும், கைங்கர்யநிஷ்டரும். லக்ஷ்மணபரதர்களைப் போலேயிருக்குமவர்கள். பரமபதத்திலும், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்று இரண்டுகோடியாயிறேயிருப்பது. திருவாய்ப்பாடியில் அவர்களுண்டோவென்னில்; க்ருஷ்ணன் இங்கே யவதரிக்கையாலே, ஊரில் பசுநிரைக்கொட்டில்களிலே படுகாடுகிடப்பர்கள்; பாண்டவர்கள் வர்த்திக்கிற பணிக்கொட்டில்களிலும் இடைச்சேரியிலும் க்ருஷ்ணன் படுகாடு கிடக்குமாபோலே. (மெள்ளவெழுந்து) கர்ப்பிணிகள் பிள்ளைக்கு நோவுவாராதபடிமெள்ளவெழுந்திருக்குமாபோலே. ஹ்ருதயேநோத்வஹந்ஹரிம்'என்று-ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தான்மலையில் நின்றும் விழாநிற்கச்செய்தேயும், "பார்த்தருள், பார்த்தருள்" என்று ஸர்வேச்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலேயும், ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸர்வேச்

மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையென்றுமாம். "அத ஸோபயங்கதோபவதி" (88) என்று-அவனாலே பயங்கெட்டால் பின்பு அந்தலைக்கு பயப்பட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடுமித்தனையிறே. பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு இழவுபேறுகள் தன்னளவிலேயாயிருக்கும்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு, இழவு பேறுகள் அவனளவிலேயாயிருக்கக்கடவதிறே. (பேரரவம்) பஞ்சலக்ஷம்குடியிலுமிந்தத்வநியேயாயிருக்கை. எல்லாரும் ப்ரபுத்தரான காலமாகையாலேயொருவர் சொல்லு மளவன்றிக்கே எல்லாருஞ்சொல்லுகை. (உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து) படுக்கைக்கீழே வெள்ளங்கோத்தாற்போலே, திருநாமம் செவிவழியே புகுந்துவவ்வலிட்டது; அவன் அவர்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து ஆநந்திப்பித்தாற்போலே க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர்பிளந்து கிடக்கிற நெஞ்சு பதஞ்செய்யும்படி இவர்களுடைய த்வநியும் எங்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து எங்களை ஆநந்திப்பித்தது. ஆகையாலே எழுந்திராய் என்கிறார்கள். ... ... சா

82. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். ஆறும்பாட்டு. (புள்ளுமித்யாதி)முதற்பாட்டில்-ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபகஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்து, இரண்டாம்பாட்டில்-அவ்வதிகாரிக்கு ஸம்

வரன்தளும்பாதபடியெழுந்திருந்து. (அரியென்ற) "ரக்ஷ துத்வாமசேஷாணும்" என்னுமாபோலே நீயேயுன்னை நோக்கிக்கொள்ளவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணின. "அதஸோபயங்கதோபவதி" தன்பயங்கெட்டால் அங்குத்தைக்குப் பரிகையிறேயுள்ளது. (பேரரவம்) ஒருத்தன் அரியென்றதுகேட்டு ஒருவரிருவராய் ஊராக "ஹரி:" என்கையாலே ப்ராதேசிகமன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியெல்லாம் இந்தமஹாத்வநியேயாய்த்து(உள்ளம்புகுந்து)க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர்பிளந்து கிடந்த ஹ்ருதயமானது ஒருநீர்ப் பாய்ச்சினாற்போலே பதஞ்செய்தது. (குளிர்ந்து) மறுநீர்பாய்ந்தாற்போலே குளிர்ந்தது; அத்தாலே நாங்களுமுணர்ந்தோம்-பிள்ளாயெழுந்திராய் ... ... சா

பாவிதமான ஸ்வரூபதர்மங்களை யருளிச்செய்து, மூன்றும் பாட்டில்-இவ்வதிகாரிக ளநுஷ்டாநத்தாலே இவர்களிருக் கும் நாட்டிற்பிறக்கும் ஸம்ருத்தியைச்சொல்லி, நாலாம்பாட் டில்-அவ்வதிகாரிகளுக்கு பகவதநுகூலரானவர்கள் கிஞ்சித் கரிக்கும்படிசொல்லி, அஞ்சாம்பாட்டில்-அவ்வதிகாரிகளுக்கு பூர்வாகோத்தராகங்கள் ஸித்தோபாயபலத்தாலே நெருப்பி லிட்ட பஞ்சுபோலே தன்னடையே நசித்துப்போம்படி சொல்லி, இனி, மேல் பத்துப்பாட்டாலே-பகவதநுபவ ஸஹ காரிகளை யெழுப்புகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. அதில், இப் பாட்டில்-நூதநமாக பகவத்ஸம்பந்தம் பெற்றவதிகாரியை யெழுப்புகிருர்கள். வ்யா.—(புள்ளும்சிலம்பினகாண்)இப் போது இவள்புள்ளென்கிறது, "சேர்ப்பாரையில்" சொல்லு கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே பகவத்ஸம்பந்தகடக ரான பாகவதர்களை. ஆகையாலே, ஸத்த்வோத்தர காலமான வாறே ஸாத்த்விகரானபாகவதர்கள் பகவத்குணாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத்கைங்கர்ய ரூபங்களாய் தத்தத்வர்ணாச்ரமோசிதங்களான காலிககர்மங்களை யநுஷ்டிக்கைக்காக ஸர் வதோதிக்கமாக வெழுந்திருந்து புறப்பட்டார்கள். (பிள்ளா யெழுந்திராய்) பகவதாராதந காலமாய்த்து, எழுந்திரா யென்ன; அவர்களும் உங்களாரவாரம் கண்டெழுந்திருந்தார் கள்,வேறடையாளமுண்டோவென்ன (புள்ளரையன்கோயி லில் வெள்ளைவிளிசங்கின்பேரரவங் கேட்டிலையோ) புள் ளுக்கு - பெரியதிருவடிக்கு, அரையன்-அரையனை வெம் பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகத்வேந கோயிலானதிருமந்த்ரத்தில் உகாரத்தை மத்யத்திலே யுடைத்தாகையாலே பரிசுத்தமாய், அகிலாத்மவர்க்கத்துக்கும் பகவத்கைங்கர்யோபயுக்தமாய் பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாபகமாய் தக்ஷிணாவர்த்த சங்கதுல்யமான ப்ரணவத்தின் மகாரத்வநியைக் கேட்டிலையோ. (பேய் இத் யாதி) பேய்-ப்ரக்ருதி முலையுண்டு-அஹங்கார மமகாரங்கள், நஞ்சுண்டு-அதுகளாகிறவிஷம், உண்டு-அநுபவித்து. அதா வது-ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமாய் சேதநருக்குவரும்அஹங் கார மமகாரங்களைப்போக்கியென்றபடி. (கள்ளச்சகடங் கலக்கழியக்காலோச்சி) காமக்ரோதங்களையும் நிவர்த்திப்

பித்து. (வெள்ளத்து) திருப்பாற்கடலிலே. (அரவில்) திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துயிலமர்ந்த) யோகநித்ரையிலே அந்யபரதையில்லாம லமர்ந்திருக்கிற. (வித்தினை)ஜகத்காரணபூதனை. (உள்ளத்துக்கொண்டு) ஹ்ருதயத்தில் த்யாநித்து. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) குணாநுபவபரரும், கைங்கர்யபரரும். (மெள்ள) ஸாவதாநமாக. (எழுந்து) ஜாகருகராய். (அரியென்ற) ஹரிர்ஹரி: என்ற. (பேரரவம்) மஹாத்வநியானது. (உள்ளப்புகுந்து) ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்து. (குளிர்ந்து) குளிர்ந்தது. எழுந்திராய் இத்யந்வய:. (சு)

ஏழாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—83. ஏழாம்பாட்டு.—பகவத் விஷயத்தில் சுவடறிந்தேமறந்து உறங்குகிறு ளொருத்தியை யெழுப்

ஆறுயிரப்படி:—ஏழாம்பாட்டு.—ஆறும்பாட்டில்,பகவத் விஷயத்தில் புதியாளொருத்தியை யெழுப்பிற்று; இதில், பழையாளாயிருந்து வைத்து புதுமைபாவிக்கிறு ளொருத்தியை யெழுப்புகிறுர்கள். சிலரை யெழுப்பினல் "எழுந்திருந்தவர்களைக்கொண்டு க்ருஷ்ணன்பாடு போகிறேம்" என்னுமவர்களன்றிறே; "எல்லார்க்கும் நன்மை வேணும்" என்றிருக்குமவர்களிறே. பகவத்ஸம்பந்தம் மெய்யாகில் தன் வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்திக்கு உகக்குமாபோலே, எல்லாருடைய ஸம்ருத்திக்கும் உகக்கவேணுமிறே. "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும், "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - இக்குழாத்திலினிமை யுண்டானுலிறே அங்கும் இனிமையுண்டாவது. ஆட்கொண்டவில்லிஜீயரெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, நஞ்ஜீயர் தெண்டனிட்டு நிற்க; "பகவத்விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்லைகாணும்" என்றருளிச்செய்ய; " உம்மைப்போலே

பி. 83—சுவடறிந்தே என்கையால் நாயகப்பெண்பிள்ளை - பேய்ப்பெண்ணே என்கையால் மறந்துகிடக்கிறுள் என்று பலிதம்.

யுகிருர்கள். "போதுவிடிந்தது, எழுந்திராய்" என்ன; விடிந்தமைக்கடையாளமென்னென்ன; ஆனைச்சாத்தன் கீசுகீசென்னுநின்றது.

கீசுகீசென்றெங்குமானைச்சாத்தன் கலந்து
பேசினபேச்சரவங்கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே
காசும்பிறப்புங்கலகலப்பக்கைபேர்த்து
வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசைபடுத்ததயிரரவங்கேட்டிலையோ
நாயகப்பெண்பிள்ளாய்நாராயணன்மூர்த்தி
கேசவனைப்பாடவும்நீகேட்டேகிடத்தியோ
தேசமுடையாய்திறவேலோரெம்பாவாய் (எ)

பதவுரை:—பகவத்விஷயத்தின் சுவடறிந்துமறந்து கிடக்கிறுளொருத்தியை, எங்கும்-எல்லா திக்குக்களிலும், ஆனைச்சாத்தன்-வலியன் எனும் பாரத்வாஜபக்ஷிகளானவை, கலந்து—தம்மில் ஒன்ருேடொன்றுகூடி, கீசுகீசென்று—, பேசின—பேசிய, பேச்சு அரவம்-பேச்சினுடைய ஆரவாரத்வநியும், கேட்டிலையோ-கேட்கவில்லையோ, எழுந்திராயென்றபின்பும் பேசாதேகிடக்க; பேய்ப்பெண்ணே-மதிகெட்டவளே, நறு-நல்ல, வாசம்-பரிமளம்வீசாநின்றுள்ள, குழல்-மயிர்முடியையுடைய, ஆய்ச்சியர்-இடைச்சிகளானவர்கள், கண்டத்திலணிந்திருக்கும், காசும்—அச்சுத்தாலியும், பிறப்

ஆசார்யவான்களுண்டோ, இங்ஙனே யருளிச்செய்வானென்?" என்ன; "பகவத்விஷயத்திலே மெய்யே ருசியுண்டென்றிருக்கையாவது - பாகவதர்களைக்கண்டால் உகக்குமன்றுகாணும்" என்றருளிச்செய்தார். இப்படியெல்லார்க்கு மொக்க இந்நன்மை யுண்டாக வேணுமென்று எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஒருத்தி வாசலிலேசென்று, "போதுவிடிந்ததுகாண், எழுந்திராய்" என்ன; "விடிந்தமைக் கடையாளமென்?" என்ன, ஆனைச்சாத்தனுடைய த்வநி அடையாளமன்ருே வென்கிருர்கள். கீழ்ச்சொன்ன "முநிவர்களும் யோகிகளும்" என்றதோடு, "ஆனைச்சாத்தன்" என்றதோடு, "அவர்கள் "ஹரிர்ஹரி:" என்றதோடு, இவை "கீசுகீச" என்றதோடு வாசியற, எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி.

பும்-முளைத்தாலியும் ஆமைத்தாலியும். கலகலப்ப-கலகலவென்று சப்திக்கும்படியாக, கைபேர்த்து-கையையெடுத்து, மத்தினால்-மத்தாலே, ஓசைபடுத்த-ஓசைபடுத்திய, தயிர் அரவம் - தயிர்கடைகிற ஓசையும், க்ருஷ்ணன் கண்ணழகிலே தோற்றுப்பாடுகிற மிடற்றோசையும், கேட்டிலையோ-கேட்கவில்லையோவென்ன; இவ்வூரில் இரவும் பகலும் கடைகையே ஸ்வபாவமாயன்றோ போருகிறதென்று பேசாதே கிடக்க; நாயகப்பெண்பிள்ளாய்-பெண்களுக்கெல்லாம் தலைமையானவளே, நாராயணன் - ஆச்ரிதர் பக்கல் வாத்ஸல்யமுடையனாய், கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கலாம்படி, மூர்த்தி-க்ருஷ்ணனாய் வந்து ஸௌசீல்யத்தாலே திருவவதரித்து,. கேசவனை—கேசியை நிரஸித்தவனை, பாடவும்-பாடாநிற்கச் செய்தேயும், கேட்டு-அத்தைக்கேட்டிருந்தும், கிடத்தியோ-கிடந்து உறங்குகிறாயோ; தேசமுடையாய்-மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவளே,நாங்கள் உன்னழகு காணும்படி, நீதிற—நீயே வந்து திறக்கவேணும் என்கிறார்கள்.

84. வ்யா.—(கீசு) அநக்ஷரரஸமாயிருக்கை. ஒரு ஆனைச்சாத்தன் பேசுங்காட்டில் விடிந்ததாக வேணுமோவென்ன; எங்கும் பேசாநின்றதென்ன;• அவற்றைக் கலக்குகைக்கு நீங்களுண்டேயென்ன; எங்களாலன்று, தானேயுணர்ந்தன வென்ன ; அதுக்கடையாளமென்னென்ன

வ்யா.—(கீசுகீசு) இது அநக்ஷரரஸமாயிருக்கிறபடி. ஆனைச்சாத்தனுடைய த்வநி விடிவுக்கடையாளமன்றோ வென்ன; ஒரு ஆனைச்சாத்தனுணர்ந்தவிதுவிடிவுக்கு அடையாளமாகப் போருமோவென்ன;"எங்கும்"என்று இவர்கள் சொல்ல; எங்கும் நீங்களில்லையோ அவற்றையுணர்த்துகைக் கென்ன; நாங்களுணர்த்தவுணர்ந்ததன்று, கலந்து பேசின பேச்சுச்காண் என்ன;இராவெல்லாமுறங்கிப் போதுவிடிந்த வாறேயோ கலப்பது என்று அவள்சொல்ல; இரவெல்லாங் கலந்து, மரக்கலமேற்றுமவன் மீண்டுவருமளவும் ஜீவநமேற்றிக்கொண்டுபோமாபோலே, பகல் முப்பதுநாழிகைக்கும்

பி. 84—அநக்ஷரரஸமாயிருக்கை-அவ்யக்தமதுரதையைஸூசிப்பிக்கிறது. கலக்குகை-உறங்கவொட்டாதே கிளப்புகை. கலந்து - ஸம்ச்லேஷித்து.

(கலந்து பேசினபேச்சரவங் கேட்டிலையோ) கலந்துபேசின படி, அறிந்தபடியென்னென்ன; பிரிந்துபோனால் பகலெல் லாம் தரிக்கும்படி கலந்து பிரியப் புகாநின்றோ மென்னும் தளர்த்தி தோற்றப்பேசுகிறமிடற்றோசைகேட்டிலையோ. கேளாமைக்கு அங்கே ஆரவார முண்டாகையாகாதேசெல்லு கிறது என்று மர்மம் சொல்லுகிறார்கள் "கேட்டிலையோ" என்று.

85. (பேய்ப்பெண்ணே) இவர்களாகி லிப்படிசொல் லுகையே பணியென்று பேசாதேகிடக்க; அறிந்துவைத்துக் காற்கடைக் கொள்வாயே! மதிகேடீ! என்கிறார்கள். இவர்

விளைநீரடைத்துக்கொண்டு "பிரிவுவருகிறது" என்னும் தளர்த்திதோற்றப் பேசுகிறபேச்சு விடிவுக்குடலன்றோ வென்கிறார்கள். (கேட்டிலையோ) இத்த்வநிகேளாதபடியோ, அங்கோடுகிற தென்னென்கிறார்கள். "நிஸ்வநம் சக்ரவாகா நாம் நிசம்ய" என்கிறபடியே இவற்றின் த்வநியைக்கேட் டால் கடுகக்ருஷ்ணன் பக்கலிலே சென்று நிற்கவேண்டா வோவென்ன;

மாளிகைகளிலே ஏத்தாளிகள் வம்சாவளி சொல்லக் கேட்டு எழுந்திருக்குமவர்கள், பக்ஷிகளினுடைய பேச்சுக் கேட்டு எழுந்திருக்கும்படியாவதே! இதென்ன தர்மஹாநி! என்று அவள்வெறுத்துக் கிடக்க, (பேய்ப்பெண்ணே) என் கிறார்கள். உன்னுடைய அந்யதாஜ்ஞாந மிருந்தபடியென்! பகவத்ஸம்ச்லேஷம் பாகவதஸம்ச்லேஷபர்யந்தம் என் றறிந்துவைத்து ஆறியிருப்பதே! என்று க்ஷேபிக்க, போது விடியாதிருக்கச்செய்தே "விடிந்தது" என்று சொல்லுகிற நீங்களன்றோ பேய்ப்பெண்களென்ன; போதுவிடியச் செய்தே "விடிந்ததில்லை" என்று சொல்லுகிற நீயன்றோ பேய்ப்பெண்ணென்ன; இதுபோதாது, வேறடையாளமுண் டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன; இவ்வூரில் தயிர்கடைகிற

பி. 85—அச்சுத்தாலி-அச்சால் அடித்துக் காசுகளைக் கோவை யாகக் கழுத்தில் அணியும் காசுமாலை. முளைத்தாலி-முளைமுளையாகச் செய்து கோவையாக அணியும் ஆபரணம். நாலுகை-இழுக்கை.

களுக்கு அறிவாகிறது—பகவத் விஷயத்திலும் ததீயவிஷயம் நன்றென்று அறிகை. அத்தையறிந்தும் பேசாதே கிடக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள். என் அறியாமை சொல்லாமே விடிந்தமைக்கடையாளஞ்சொல்லுங்கோளென்ன ; தயிர் கடைகிற வோசை கேட்டிலேயோ. (காசும்பிறப்பும்) அச்சுத்தாலியும் முளைத்தாலியும். (கலகலப்ப) கடைகிறபோதை வ்யாபாரத்தாலே. "அரவூறுசுலாய் மலைதேய்க்கு மொலி" என்னுமாபோலே த்வநிக்கை (கை பேர்த்து) தயிரின் பெருமையாலும் இவர்கள் ஸௌகுமார்யத்தாலும் மலைபேர்த்தாற்

வோசை விடிவுக்கு அடையாளமன்றோவென்கிறார்கள்.காம்யத்தில் பல ச்ரத்தையில்லையாகில் தவிரலாம், நித்யகர்மம் அவச்யம் அநுஷ்டித்தே யறவேணும், அநுஷ்டாநத்துக்கு பலமில்லை, அகரணே ப்ரத்யவாயமுண்டு; அப்படியே ஜாத்யுசிதமான நித்யாநுஷ்டாநமன்றோ விவர்களுக்குத் தயிர் கடைகை, இது விடிவுக்கடையாளம் போராதோ வென்கிறார்கள் (காசும்பிறப்பும்) அச்சுத்தாலியும் ஆமைத்தாலியும். (கலகலப்ப) ஆபரணத்வநியு மிவர்களுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கை. (கைபேர்த்து) தயிர் ஸம்ருத்தியாலும், தங்களுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலும், க்ருஷ்ணனுடைய அஸந்நிதியாலே கைசோருகையாலும், ஸந்நிதியில் "தயிரை மோராக்க வொட்டேன்" என்று பிடித்து வலிக்கையாலே கடைகையிலுண்டான அருமையைச்சொல்லுகிறது. (வாசநறுங்குழல்) கடைகிற ஆயாஸத்தாலே மயிர்முடி கட்டு நெகிழ்ந்து முடைநாற்றத்தை மறைக்கும்படியாய்த்து பரிமளம் வெள்ளமிடுகிறபடி. "தெருவெல்லாங் காவிகமழ் திருக்கார்க்கரை" என்னக்கடவதிறே. (ஆய்ச்சியர்) ஒருத்தியன்றோ என்று சொல்லவொண்ணாதபடி இருந்ததேகுடியாக. (மத்தினலோசைபடுத்ததயிரரவம்) மந்தரத்தாலே கடலைக்கடைகிற போது, "அரவூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி" என்றபடி. "உத்காயதீநாமரவிந்தலோசநம் வ்ரஜாங்கநாநாம்திவமஸ்ப்ர்சத்த்வநி: தத்நசசநிர்மந்தநசப்தமிச்ரிதோநிரஸ்யதேயேந திசாமமங்களம்." க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணழகுக்குத்தோற்றுப்பாடுகிற இடைப்பெண்களுடைய த்வநி, தயிர்கடைகிற

போலே கை பேர்க்கப்போகாதபடி.க்ருஷ்ணன் ஸந்நிதியில்லாமையாலே கைசேர்ந்த தென்னவுமாம். அன்றியே, அவன் றனே ஸந்நிஹிதனுய் நின்று "தயிரைமோராக்கவொட்டேன்" என்று கையைப்பற்றி நாலுகையாலேயென்றுமாம். "மோரார் குடமுருட்டி" என்னக்கடவதிறே. (வாசமித்யாதி) ஆயாஸத்தாலே மயிர்முடி நெகிழ்ந்து பரிமளந்தானே புறப்பட்டு ப்ரவஹிக்கிறபடி. (மத்தினலோசைபடுத்த) மந்தரத்தாலே கடலைக் கலக்கினபோலே, இந்த கோஷமும் செவியில் பட்டதில்லையோ. "உத்காயதீநாமரவிந்தலோசநம் வ்ரஜாங்கநாநாம் திவமஸ்ப்ருசத்த்வநி:| தத்நச்சநிர்மந்தநசப்தமிச்ரிதோநிரஸ்யதேயேநதிசாமமங்களம்"(89) என்று-அவன் கண்ணழகிலே தோற்றுப் பாடுகிற த்வநியும் கடைகிற தயிர் ஓசையும், ஆபரண ஓசையும் கிளர்ந்து ஊர்த்த்வலோகங்களிலே சென்று கிட்டுவதான ஓசை உன் செவியில் படாதொழிவதே! இவ்வூராகில் "முப்போதும் கடைந்தீண்டிய

வோசையோடே கலசி பரமபதத்திலே சென்று த்வநித்தது; அப்போது, க்ருஷ்ணகுணங்கள் பூமியிலே நடையாடாநிற்க, மலையிலே யிருப்பாரைப்போலே உயர இருப்பதே! என்று அவர்களை வசைபாடினாற்போலே யிருந்தது. "விக்ரீது காமாகிலகோபகந்யா முராரி பாதார்ப்பிதசித்த வ்ருத்தி: தத்யாதிகம் மோஹவசாதவோசத்கோவிந்த தாமோதர மாதவேதி" முரனைக்கொன்ற வீரத்திலே தோற்று க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே பத்தபாவைகளாயிருக்க, இதினின்று மிவளை மீட்கும் விரகேதோ என்று பார்த்து, தாயார், பாலையுந் தயிரையும் நெய்யையுங் கொடுத்து, "இத்தை விற்றுக்கொண்டுவா" என்று சொல்ல; விற்கப்போன விடத்திலும் நினைவு இங்கேயாகையாலே, "கோவிந்தனைக்கொள்ளுங்கோள், க்ருஷ்ணனைக் கொள்ளுங்கோள், ஸ்ரிய:பதியைக்கொள்ளுங்கோள்" என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்தாள். (ஓசைபடுத்த தயிரரவம் கேட்டிலையோ) இது கேளாதபடி யுள்ளேயு மொரு தயிருண்டோ கடைகிறது. "கெண்டை" இத்யாதி, "தாமோதரா மெய்யறிவன்நானே." பண்டுபோலேயோ, க்ருஷ்ணன் பிறந்த பின்பு வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களா

வெண்ணெய்" என்று-இரவும் பகலும் இடைவிடாதே தயிர் கடைகை ஸ்வபாவமன்றோ வென்று பேசாதே கிடக்க.

86. (நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) இப்பெண்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகையானபடி இதுவோவென்கிறார்கள்; சொல்லிற்றுக்கெல்லாம் மறுமாற்றஞ் சொல்லிக்கிடக்கிறது உன்னுடைய ஐச்வர்யச்செருக்காலே யென்னவுமாம்; "பேய்ப் பெண்ணே" என்றதோடு "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்றதோடு வாசியில்லையிறே அகவாயில் பாவம் ஒன்றாகையாலே. என்ற விடத்திலும் வாய்திறவாதே கிடக்கையாலே. (நாராயணன்மூர்த்தி கேசவனைப்பாடவும் நீகேட்டே கிடத்தியோ) நீ எழுந்திருப்புதியென்று நாங்கள் பாட, அதுவே குறங்குகுத்தக்கிடந்துறங்குகிறாயோ (நாராயணன்) முகம் தோற்றாமேநின்று வாத்ஸல்யத்தாலேரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேச்வரன். (மூர்த்தி) தன்னுடைய ஸௌசீல்யத்தாலே பிறந்தது. (கேசவனை) கண்ணுக்குத்தோற்ற நின்று நம் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பாடவும்) இப்படி வாத்ஸல்

கையாலே அறுபதுநாழிகையும் கறப்பது கடைவதாய்ச் செல்லு மத்தனையன்றோ, இது விடிவுக்குடலாமோவென்று அவர்கள் நிருத்தரராம்படி சொல்ல.

(நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) என்கிறார்கள். ஆகையாலே சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லிக்கிடக்கிறது உன் செல்வக்கிடப்பிறே. "பேய்ப்பெண்ணே" என்றதோடு, "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்றதோடுவாசியற்றிருக்கிறது. ஒரு மிதுநமாய்ப் பரிமாறா நின்றால், தாழச் சொன்னபோதும் உயரச்சொன்னபோதுமாயிறேயிருப்பது. "நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாவை:" சேஷபூதர் சேஷி

பி. 86-அகவாயில் பாவம் ஒன்றாகையாலே சேஷியாகிய நாயகப்பெண்பிள்ளையைப் பேய்ப்பெண்ணே என்கையும் தவறில்லை. குறங்குகுத்த-தொடையில்குத்த. நிரவதிகதேஜஸ் - கேசவநாமம் கேட்டவுடன் பிறந்த தேஜஸ். கிண்ணகத்தை - ப்ரவாஹத்தை. அணைசெய்யாதே வெட்டிவிடாய் - கதவை மூடிவைத்துத் தடை செய்யாதே, கதவைத் திறந்து ப்ரவாஹம் செல்லுதற்கு வழிவிடு.

யத்தையும் ஸௌசீல்யத்தையும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தை யும் பேசினவிடத்திலும், பின்னையும் இவர்கள் பேச்சே தனக்குதாரகமாய்க்கிடக்கையாலே "கேட்டேகிடத்தியோ" என்கிறார்கள். இவள் துணுக்கென்றெழுந்திருக்கைக்காக, நிருபாதிகஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித வத்ஸலனாய் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்த விடத்திலே கேசிவந்து நலி யப்புக, அவனை க்ருஷ்ணன்கொன்றான்காண் என்ன; அதுக் கும் பேசாதே கிடந்தாள். (பாடவும் நீகேட்டே கிடத் தியோ) அவனுடைய விஜயத்தைக் கேட்டு, கேசி வந்து நலி யப்புக்கான் என்கிற துணுக்கும் கேட்டு, கரவதாநந்தரம், "பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" (90) என்று சக்ரவர்த்தித் திரு மகனை ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அணைத்தாற்போலே, நீயும் க்ருஷ்ணனை யணைக்கப் புறப்படுவாயோ என்றுசொன்னோம், அதுவுமுனக்கு க்ருஷ்ணவிரோத பயந்தீர்ந்து மார்பிலே கை வைத்து உறங்கலாம்படியாய்விடுவதே! என்றுமாம். (தேச முடையாய்திற) உன்னைக் காணப்பெறாதே அந்தகாரமாய்க் கிடக்கிற எங்களுக்கு இத்தைத்திறந்து புறப்பட்டு, உன்னு

பக்கல் சொல்லுவதொன்றுண்டோ, இதுக்கெல்லா மழகி தாய் நிர்வாஹகையானுயென்று இவர்கள் பேசாதிருக்க; நான் உங்களுக்கடிமையன்றோ, திறக்கிறேனென்ன; இவள் துணுக்கென்று எழுந்திருந்து கடுகத் திறக்கைக்காக, கேசி வத வ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரிப்பிப்போமென்று அத்தை ப்ர ஸங்கிக்கிறார்கள், பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே துணுக்கென்று உணருமென்று. (நாராயணன்மூர்த்தி கேச வனைப்பாடவும்) கண்ணுக்குத்தோற்றாதே நின்று ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதவத்ஸலனா யிங்கேவந்து அவதீர்ண னான், அங்கே கேசிவந்து கிட்டினன்கா ணென்கிறார்கள். அதுதன்னை விஜயாந்தமாக அநுஸந்தித்துப் பேசாதே கிடந் தாள் (நீகேட்டேகிடத்தியோ) அழகிதாக உன்னையெழுப்ப வழி பார்த்தோம், தொடைகுத்தி யுறக்கினோமாகாதே. கேசி பட்டவநந்தரம், கரவதத்தினன்று, பிராட்டி "பர்த்தாரம்பரி ஷஸ்வஜே" என்று - பெருமானை யணைத்தாற்போலே க்ருஷ் ணனை யெழுந்திருந்து அணைக்கப்பாராய். பேச்சி னினிமை

னுடைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே வெளிச்செறிப்பிக்கைக்காக வும், உன்னுடைய அழகு காண்கைக்காகவும் நீயே வந்து திற. (தேசமுடையாய் திற) இவள் பின்னையும் பேசாதே கிடக்கையாலே ஜாலகரந்த்ரத்தாலே பார்த்தார்கள். இவளுக்கு க்ருஷ்ண விஜயாநுஸந்தாநப்ரீதியாலே வடிவிற்பிறந்த புகரைக்கண்டு கிண்ணகத்தை அணைசெய்யாதே வெட்டி விடா யென்கிறார்க ளாகவுமாம். ... ... எ

87. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம்.— ஏழாம் பாட்டு. (கீசுகீசு இத்யாதி) இப்பாட்டில், பகவத்விஷயத்திலும் பாகவத விஷயம் நன்றென்றறிந்தும் மறந்திருப்பா ரொருவரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(எங்குமானைச்சாத்தன் கலந்து-கீசுகீசு என்று பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ) ஸர்வதோதிக்கமாக, அஹங்கார நிவர்த்தகரான மஹாபாகவதர், "நாம்பிரியப்புகாநின்றோமே!" என்று பிரிந்தால் மறுபடி கூடுந்தனையும் தரித்திருக்கைக்காக பரஸ்பரம்ஸம்ச்லேஷித்து, கத்கதஸ்வரமாகையாலே அநக்ஷரரஸமாக, பேசின பேச்சரவம்-விச்லேஷவ்யஸநம் தோற்றும்படியாகப் பேசின பேச்சினுடைய த்வநியைக் கேட்டிலையோ. (பேய்ப்பெண்ணே) அறிந்துவைத்து, பேசாதே கிடக்கையாலே மதிகேடீ! என்கிறார்கள். அவர்களை யெழுப்புகைக்கு நீங்களுண்டே, வேறுடையாள முண்டோவென்ன ; சொல்லுகிறார்கள் (காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக்கைபேர்த்து) திருமந்த்ரமும் த்வய சரமச்லோகங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து த்வநிக்க, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து. (வாசநறுங்குழல் இத்யாதி) மிக்க பரிமளத்தையுடைய பகவத்விஷய

யைக்கேட்டு இவள் வாய்திறவாதே கிடந்தவாறே, ஜாலகத்வாரத்தாலே பார்த்தார்கள்; அவனுடைய விஜயத்தை யநுஸந்திக்கையால் வந்த புகரடைய வடிவிலே காணலாம்படி கிடந்தாள் (தேசமுடையாய் திற) கிண்ணகத்துக்கு அணைசெய்யாதேவெட்டிவிடாய், நாங்கள் வாழ்ந்துபோக. எங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அந்தகாரம்போம்படி உன்வடிவைக் காட்டி எங்களையநுபவிக்கப்பாராய். ... ... எ

வ்யாமோஹத்தையுடைய அநந்யார்ஹ சேஷபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸங்கல்பத்தாலே சிக்ஷிதரான ஸம்ஸாரி சேதநருடைய திவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தாந த்வநியைக் கேட்டிலேயோ.

88. (நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) இதுவன்றோ நமக்கு நீ நிர்வாஹகையானமைக்கடையாளம். அதாவது - சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றுஞ் சொல்லி யெழுந்திராமலிருக்கை. (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப்பாடவும் நீகேட்டே கிடத்தியோ) ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனுடைய அவதாரமாய் கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனைப் பாடச்செய்தேயும், "தம்த்ருஷ்ட்வா" என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஜயத்தைக் கேட்டுப் புறப்பட்டு அவனை யணைக்கக்கடவநீ, அதுவே தொடைகுத்தாக பகவதபாய பயந்தீர்ந்து உறங்கக் கடவையோ. (தேசமுடையாய் திற) இப்படிசொன்னவிடத்திலுமெழுந்திராமையாலே ஜாலகரந்த்ரத்தாலே பார்த்து, பகவத்குணாநுபவத்தாலுண்டான மஹாதேஜஸ்ஸையுடையவளே. இத்தேஜஸ்ஸு, காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே நாங்களநுபவிக்கலாம்படி எங்கள் அஜ்ஞாநத்தை நீக்காயென்கிறார்கள். .... எ

எட்டாம்பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—89. எட்டாம்பாட்டு. எல்லாரும் வந்தழைக்கும்படி க்ருஷ்ணனாலே வேண்டற்பாடுடையாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

ஆறாயிரப்படி :—எட்டாம் பாட்டு. இதுக்கு முன்பு உணர்ந்த பெண்களெல்லாம் திரண்டு, தங்கள் அபிமதலாபமாவளொருத்தி முன்னாகப் பெறலாயிருக்கிறது, அதுக்கீடாக க்ருஷ்ணன் கொண்டாடும்படி செல்வக்கிடப்புடையாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ராத்ரியில் பரஹிம்ஸாதி சிந்தநமும், நரகாவஹமான விஷயாநுபவமும், தமோகுணபிவத்தால் வந்த நித்ரையுமாய்ச் செல்லுகையாலே, ராத்ரிதண்ணியதென்று புருஷார்த்தோபயோகியான

கீழ்வானம்வெள்ளென்றெருமைசிறுவீடு
 மேய்வான் பரந்தனகாண்மிக்குள்ளபிள்ளைகளும்
போவான்போகின்றாரைப்போகாமற்காத்துன்னைக்
 கூவுவான் வந்துநின்றோம்கோதுகலமுடைய
பாவாயெழுந்திராய்பாடிப்பறைகொண்டு
 மாவாய்பிளந்தானைமல்லரைமாட்டிய
தேவாதிதேவனைச்சென்றுநாம்சேவித்தால்
 ஆவாவென்றாராய்ந்தருளேலோரெம்பாவாய். (அ)

பதவுரை :—எல்லாரும் வந்தழைக்கும்படி க்ருஷ்ணனாலே வேண்டப்படுவாளொருத்தியை, கீழ்-கீழ்திசையில், வானம்-ஆகாசமானது, வெள்ளென்று-வெளுத்தது எழுந்திராயென்ன; மதிமுக மடந்தையரான உங்களிலே ஒருத்தி அத்திக்கைப் பார்க்கையாலே முகத்தினொளி அத்திசையில் தாக்கிக் கிழக்கு வெளுத்ததாகத் தோற்றிற்றித்தனை, வேறடையாள முண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன; எருமை - எருமைகள், சிறு - வைகறையில், வீடு - விடப்பட்டு, மேய்வான்-பனிப்புல் மேய்கைக்காக, பரந்தனகாண்-தன்னிச்சைப்படி நாற்றிசையிலும் பரவினகாண் எழுந்திராயென்ன; நான் புறப்பட்டு வருகைக்கு உங்களை யொழிந்தா ரெல்லாரும் போனார்களோவென்ன ; மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்-உன்னையொழிந்தாரெல்லாரும், திருவேங்கட யாத்ரைபோலே, போவான் - போகையே ப்ரயோஜநமாக, போகின்றாரை-போகிறவர்களை, போகாமல் காத்து - போகாதபடி தடுத்து, உன்னை - அவனருளுகைக்கு ஹேதுபூதையானவுன்னை, கூவுவான்-அழைக்கைக்காக,வந்து-உன் வாசலிலேவந்து,நின்றோம்-நிற்கிறோம்,கோதுகலமுடைய-கௌதூஹலமுடைய, பாவாய் - பெண்பிள்ளாய், எழுந்திராய் - எழுந்திரு என்ன; எழுந்திருந்து செய்வதென்னென்ன; க்ருஷ்ணகுணங்களை பாடி - வாயாரப்பாடி, பறைகொண்டு-அவனை ஸேவிக்கையாகிற

பகல் விருப்பத்துக்கு உடலாயிருக்கும், இவர்கள் க்ருஷ்ணாநுபவம்பண்ணப் பெறுகையாலே ராத்ரி அடிக்கழஞ்சு பெற்று விடியில் கோபவ்ருத்தர்கள் விரோதிப்பார்களென்று விடியப் புகாநின்றதென்று பயப்பட்டு, க்ருஷ்ணனையும் நம்மையுஞ் சேரவொட்டாதவர்கள் உணருங்காலம் வந்து தோற்றச் செய்தே நீ கிடந்து உறங்குகையாவதென்னென்ன ; அவள் உள்ளேகிடந்து அக்காலம் வருகையாவ தென்னென்ன;

நோன்பை மேற்கொண்டு, மா-குதிரை வடிவோடுவந்த கேசியென்னும் அஸுரனுடைய, வாய்-வாயை, பிளந்தானை - இருபிளவாகக் கிழித்துப்போகட்டவனாய், மல்லரை - சாணூரமுஷ்டிகரென்னும் மல்லர்களை, மாட்டிய-நிரஸித்தவனாய், தேவாதிதேவனை - ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கு தேவனானவனை, நாம் - அவன் வரவிருக்கக் கடவநாம், சென்று-அவன்பக்கலிலே சென்று, சேவித்தால் - ப்ரபத்திபண்ணினால், ஆ! ஆ! என்று - ஐயோ !! என்று இரங்கி, ஆராய்ந்து-நம்முடைய குறைகளை விசாரித்து, அருளும் - க்ருபை பண்ணுவன் என்கிறார்கள்.

90. வ்யா.—(கீழ்வானம் வெள்ளென்று) கிழக்கு வெளுத்தாலும் கிடந்துறங்கு மித்தனையோ, எழுந்திரா யென்கிறார்கள். கிழக்கு வெளுத்ததன்று, உங்களிலே யாரேனும் அத்திக்கைப்பார்க்கையாலே உங்கள் முகத்திலொளி ப்ரதி

வ்யா.—(கீழ்வானம்வெள்ளென்று) இதுக்கு முன்பு விடிவுக்குடலாகச்சொன்னது போலன்று, கிழக்குவெளுத்தது காணென்கிறார்கள். "அஞ்சுடர வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்" என்று, போது புக்கபோதே பிடித்து கீழைத்திக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்புதிகோள், திங்கள் திருமுகத்துச்சே யிழையாரான உங்களுடைய முகஜ்யோதிஸ் கீழைத்திக்கிலே சென்று தட்டிஉங்கள் முகத்திலே வந்து ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததுபோலே தோற்றுகிற தித்தனை, கிழக்கு வெளுத்ததன்று, இது உங்களுடைய அந்யதாஜ்ஞாநம், இத்தையொழிய விடிவுக்கு வேறு அடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன;

(எருமைசிறுவீடு)எருமைகள் பனிப்புல்மேய்கைக்காக வயலெங்கும் பரந்தன. இது விடிவுக்கடையாள மன்றோ வென்கிறார்கள். "மேட்டிளமேதிகள்தளை விடுமாயர்"என்று-பெரியபெருமாளை இவள் தமப்பன்மாரிலே ஒருவரெழுப்பினார்; இவளை யிவர்களெழுப்புகிறார்கள். இது ஆழ்வார்களுக்கும் இவளுக்கும் வாசி. (சிறுவீடு) பெரியாழ்வார் மகளாய்

பி. 90-முத்திறமும் - ஆடுகள், மாடுகள், எருமைகள் ஆகிய முத்திறமும்.

பலிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததாயிருக்கிறது; இவர்கள் தாங்கள் திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரிறே; அது அந்யதாஜ்ஞாநம், மற்றடையாளமுண்டோ வென்ன; (எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்) பனிப்புல்மேயக் காலத்திலே விட்டு வயல்களெங்கும் பரந்தனகாண். ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு முத்திறமுமுண்டே, அவற்றின் பின்னே க்ருஷ்ணன் போம், பின்னை யாரைக் காண்பது எழுந்திராயென்ன; உங்கள் முகத்திலொளியைக்கண்டு இருள் திரண்டு போகிறதித்தனை; அதுவும் அந்யதாஜ்ஞாநம். அருணோதயத்துக்கஞ்சி இருள் சிதறிப்போகிற தென்னவுமாம். "மேட்டிளமேதிகள் தளைவிடுமாயர்கள்" என்று-இவள்தமப்பனார் எம்பெருமானை யெழுப்பினார்; இவள் இவர்களை யெழுப்புகிறாள். நாங்கள் ப்ரமித்தோமாயிடுக, நீ விடிந்ததில்லையென்றறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்ன; பஞ்சலக்ஷம் குடியிற்பெண்களில் உங்களை யொழிய அல்லாதாருணராமையாலே யென்ன;

அக்நிஹோத்ர ஹோமங்களுக்கு உண்மானம் புறமானமாராய்கை தவிர்ந்து, இடைச்சியாய், எருமையினுடைய சிறுவீடு பெருவீடென்னு மிவற்றில் வாசியறிகை யாத்ரையானபடி. (பரந்தனகாண்) படஅடிப்பட்டாலு முறங்குமத்தனையோ. நம்முடைய உத்தேச்யவஸ்து அவற்றின் பின்கைகழியப்போனால் என்படக்கடவோம். ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு முத்திறமு முண்டாகையாலே க்ருஷ்ணன் அவற்றின் பின்னேபோம், பின்னை நாமாரைக் காணப்போகிறது, கெடுவாய்! எழுந்திராய். எருமை, பனிப்புல் மேய்கைக்கு வயலெங்கும்பரந்தனவென்று சொன்ன விது விடிவுக்கடையாளமன்றோ வென்ன; உங்களுடைய முகஜ்யோத்ஸ்நையாலே சிதறிப்போகிற விருளத்தனை, இவையல்லது எருமைகளன்று, இது உங்களுடைய விபரீதஜ்ஞாந மிருக்கிறபடி, விடிவுக்குஉடலன் றென்ன;

கீழ்ச்சொன்னவை யெங்களுடைய அந்யதாஜ்ஞாநமும் விபரீதஜ்ஞாநமு மாகிறது, விடிந்ததில்லை யென்கைக்கு அடையாளம் நீ சொல்லாயென்ன; அஞ்சுலக்ஷம் குடியி

91. (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) உன்னை யொழிந்தாரெல்லாம் ஆற்றாமையாலே போனார்கள், நீயே எழுப்பக் கிடந்தாய். (போவான் போகின்றாரை) அர்ச்சிராதிகதி, அக்ரூரயாநம், திருவேங்கடயாத்ரைபோலே போகையே ப்ரயோஜநமாகப் போகாநின்றார்கள், நான் இனியெங்கே போக, அவர்கள் போனார்களாகிலென்ன; (போகாமல் காத்து) "செய்யாதன செய்யோம்" என்று அடியில் நம்முடைய வ்யவஸ்தையை யுணர்த்தி நீவந்திலேயேயென்று அவர்கள் போகாதபடி தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான்) உன் வாசலிலே வந்தெழுப்பினோமென்னும் தரம் பெறுகைக்கு (வந்து) "உத்தரம்தீரமாஸாத்ய" (91) என்னுமாபோலே.

லுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் அவதியில்லை, இங்கெல்லாமாக ஆயிரம்பேர் போராது காண் வந்தது, அல்லாதாருணர்ந்து வர வேண்டாவோ, அவர்களுணர்ந்து வாராதொழிந்தது விடியாததுக் கடையாளமென்ன; (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) உன்னையொழிந்தாரடையப் போனார்காணென்ன; அவர்களோத வந்தவர் மறுத்தோதுகிறார்கள், அவர்கள் என்னை யழையாதேபோனார்களே யென்ன; பெருந்திரளாகை யாலே,நீபோய்த்தில்லை யென்றறியாமையாலும், போகிறவர்களோடே கூடப்போகைதானும் ப்ரயோஜநமாகையாலும் போனார்களத்தனை, உன்னையாராயாதே போனார்களல்ல வென்ன; என்ன கார்யத்துக்குத்தான் அவர்போய்த்தென்ன (போவான்போகின்றார்) வழிபோகையே உத்தேச்யமாகப் போனார்கள். தேசப்ராப்தியிலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமே போகரூபமாயிருக்கக்கடவதிறே. கைகழியப் போனார்களாகில் இனி நான் என், என்னையொழியவும் போகவல்லார்களானார்களேயென்ன; அது செய்தபடி கேட்டிலேயோ, நீ வாராமை யறிந்தவாறே "இன்னாள் வந்திலள்" என்றோம்,

பி. 91-போவான் போகின்றாரான மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் என்று அந்வயம். போவான் போகின்றார் - அர்ச்சிராதிகதி, திருவேங்கடயாத்ரைபோலே போகையே ப்ரயோஜனமாகப் போகிறவர்கள். தரம்பெறுகைக்கு - அதிசயம்பெறுகைக்கு.

(நின்றோம்) "கஸ்தஏவவ்யதிஷ்டத"(91) என்று நிலைபெற்று நின்றோம்.

92. எல்லார்க்கும் க்ருஷ்ணனோட்டை ஸம்பந்தமொத்திருக்க, நீங்கள் என்பக்கல் ஸாபேக்ஷராய் வந்தோமென்று சொல்லக் கடவிகளோவென்ன (கோதுகலமுடையபாவாய்) உன்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்ல, க்ருஷ்ண விஷயீகாரமுண்டென்னும்படி அவனாலே கொண்டாடப் படுமவளிறே. பத்நீத்வ மவிசிஷ்டமானாலும் க்ருஷ்ணவல்லபை நீயன்றோ.

பின்னை போகமாட்டிற்றிலர்கள் (போகாமல்காத்து) அவர்களைத் தலைக்காவலிட்டோசெய்தது, "திருவாணைநின்னாணை" என்று ஆணையிடவேணுமோ. "நீபோந்திலை" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்காட்டில் திடுக்கிட்டாரைப்போலே கால்நடை தாராமல் நின்றார்கள்; போவார்க்குக் காலையொழியப் போகப்போமோ. அவர்களை யங்கே நிறுத்தினிகோளாகில், நீங்கள் இங்கேவந்த தென்னென்ன (உன்னைக்கூவுவான்) போகைதானே உத்தேச்யமாகப் போனாற்போலே, உன்னைக்கூவுகைதானே ப்ரயோஜநமாக வந்தோம். (வந்து நின்றோம்) "உத்தரம்தீரமாஸாத்யகஸ்த ஏவவ்யதிஷ்டத" என்னும்படியே உன்பக்கலிலே வந்து கால்கள் தரையிலே பாவிநிற்கப்பெற்றோம். ராவணபவநத்தைவிட்டுப் பெருமாளெல்லையிலே புகுந்தபின்பிறே அவன்தரித்துநின்றது. "நீ போந்திலை" என்றபோதைத் துணுக்குத் தீர உன்வாசலிலே வந்து நல்தரிக்கப்பெற்றோம்.

அப்பெண்கள் இரவெல்லாங்கிடக்க என்வாசலிலே வந்து கால்பாவுகைக்கு ஏற்றமென், நீங்களென்னையொழியத் தரியாதிருக்க, நான் உங்களுக்குப் புறப்பட்டு முகங்காட்டாதிருந்தேனென்று போரவெறுத்திகோளிறேயென்ன (கோதுகலமுடைய பாவாய்) உன் வாசலிலே புகுந்து போகவே க்ருஷ்ணன்பக்கல் முகம்பெறலாம்படியன்றோ உன்மதிப்பு, எங்களுக்கு வெறுப்பென், உன்வாசலிலே

பி. 92-கோதுகலம் - க்ருஷ்ணனைக்காட்டிலும் ததீயரிடத்திலுள்ள கௌதூஹலம்.

நாங்கள் அவனுக்கு நல்லோம், நீ அவனோட்டை ஸம்பந்தத் தாலே எங்களுக்கு நல்லையாயிருப்புதி; ஆகையாலே அவனி லும் ததீயரையுகக்குமென்னும் வேண்டற்பாடுடையை நீ யன்றோ. (பாவாய்) "நாரீணாமுத்தமாவதூ:" (92) என்கிற படியே நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வமுடையளாகை. பாரதந்த்ரியப ராகாஷ்டையுடையளன்றோ வென்கை. (எழுந்திராய்) இப் போது எழுந்திராயாகில் அவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாங்கி டாய். பெண்ணின் வருத்தமறியாதவனைப்போலேயன்றியே அறியக்கடவ நீ கிடக்கக்கடவையோ. (எழுந்திராய்) எழுந் திருக்கும்போதை பரிஷ்பந்தங் காண்கைக்காக நாங்களு ணர்த்த உணர்ந்தாயாகிற ஏற்றத்தை எங்களுக்குத்தாராய்.

வந்து உன்பேரைச் சொல்லி அழைக்கைக்குமேற்பட ஏற்ற முண்டோ எங்களுக்கு. அவனாலும் சிரஸாவஹிக்கப்படுவா ளாய், எங்களுக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடி யிருப் பாயாய், எங்களுக்கு க்ருஷ்ணன் பக்கல் புருஷகார பூதை யாயிருப்பா ளொருத்தியன்றோ நீ. (பாவாய்) நிருபாதிக மான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவளுக்கு எங்களாற்றாமை தெரி யாமையில்லையிறே. பெண்ணின் வருத்தமறியாதவன்படி யாகவோ நீயும். "மூலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க் குத்தெரியாதிறே" என்று பட்டர். ஒருபிறவி பிறந்தறிய வேணுமிறே யதுக்கு. (எழுந்திராய்) புறப்பட்டு எங்கள்திர ளிலே வந்து கலக்கவேண்டா. அங்கப்ரத்யங்கங்களினுடைய பரிஷ்புரணங்களேயமையும். (எழுந்திராய்) நாங்கள் உன் வாசலிலே வந்தெழுப்ப, நீயெழுந்திருந்தா யென்னும் ஏற்ற மெங்களுக்குத் தாராய்.

எழுந்திருந்து நாமெல்லாங்கூடிப் பெறப்புகுகிற ப்ர யோஜநமென்னென்ன (பாடி) " க்ருஷ்ணன், பெண்கள் " என்று வாய்க்காவலிட்டுக் கிடக்கிற வூரிலே இவ்விரண்டு நாளுங் கழிந்தால் அவனை நமக்குப் பாடக்கிடைக்குமோ. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஹிரண்யாதிகள் படைவீடுகள் போலே திருநாமஞ்சொல்லப் பொருர்களாய்த்து. பெண் கள் ப்ரஸங்கத்திலே மோஹிப்பர்களென்று அவ்விழவுதீர

93. எழுந்திருந்து செய்வதென்னென்ன (பாடிப்பறை கொண்டு) இதுக்கு முன்பு நாம் பெற்ற ஐச்வர்யம்போலேயோ இப்போது நாம் பெறப்புகுகிற ஐச்வர்யம். முன்பு, "க்ருஷ்ணன்கிடாய், பெண்கள்கிடாய்" என்கிற நாட்டார்க்குத் தெரியாதபடி நெஞ்சாலே க்ருஷ்ணனை யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியானது புறம்பொசியாதபடி யடக்கிப் போந்தோம்; இப்போது நாட்டார் தாங்களே அநுமதிபண்ணுகையாலே வாய்க்கால்வெட்டி நெஞ்சிலே கங்கும்கரையு மறப்பெருகுகிற க்ருஷ்ணகுணாநுபவ ப்ரீதிக்குப்போக்கு அணைவெட்டிவிட்டு க்ருஷ்ணகுணங்களை நாம்வாயாரநினைத்தபடிபாடக்கடவோம். பறைகொள்ளுகையாவது – நாட்டார்க்கு நோன்பு; தங்களுக்குஸேவிக்கையேபலம். பாடுவதெத்தையென்ன (மாவாய்பிளந்தானை மல்லரைமாட்டிய)

"க்ருஷ்ணநாமபுந:புந:" என்கிறபடியே வாயாரத் திருநாமத்தைப் பாடி. (பறைகொண்டு நாட்டுக்குப்பறை, தங்களுக்கு, கைங்கர்யம். கிட்டினவாறே "உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்" என்னக்கடவர்களிறே. இவை, பின்னை அவன் நமக்குத் தரப்புகாநின்றானோவென்ன (மாவாய்பிளந்தானை) நம் விரோதிகளைப் போக்கி நம்மச்சந்தவிர்த்த வுபகாரகனன்றோ, தாரானோ. (மாவாய்) ஸ்ரீநாரதபகவான் "நாம் முடிந்தோம்" என்று கதறிக்கொண்டுவந்து விழும்படியிறே, வந்து தோன்றினபடி. நமக்காகக் கேசியைக்கொன்று திருவாய்ப்பாடியிலும் ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலுமுண்டான வன்னியமறுத்து, பெண்ணும் பேதையும் சகடச்சாத்தாகப் போம்படி பண்ணினவன், நங்காரியம் செய்யானோ. அது பண்டிறே, இப்போது அவனல்லனே. "மதுராம்ப்ராப்யகோவிந்த:கதம் கோகுலமேஷ்யதி நகரஸ்த்ரீகலாலாபமதுச்ரோத்ரேணபாஸ்யதி" என்கிறபடியே பெரிய நாகரிகனாய், படைவீட்டிலேயேறி நகரஸ்த்ரீகளுந் தானுமாய்ப்போனவன், நம்மைப்பார்க்குமோ, நங்காரியஞ்செய்யுமோவென்ன (மல்லரைமாட்டிய)

பி. 93—கங்கு - அணை. கரை - இருகரை. ஆவாவென்று-ஆஆ என்று இரங்கி. விதக்தன்-சமர்த்தன்.

க்ருஷ்ணனுடைய வீரசரிதங்களைப்பாடி. (மாவாய்பிளந்தானை) நமக்காக கேசியைப்பிளந்து, நம்மையும் தன்னையுமுண்டாக்கித் தந்தவனை. தன்னை நாம் கிட்டியநுபவிக்கைக்கீடாக, இடையில் வன்னியமறுத்த ஆண்பிள்ளையைப் பாடக்கடவோம். (மல்லரைமாட்டிய) "ஸக்ய:பச்யத" (93) என்கிற படியே அவ்வூரில் பெண்களுக்கு உதவினபடி ; அது தங்களுக்கு உதவிற்றென்றிருக்கிறபடி. (தேவாதி தேவனை) "ஜாதோஸிதேவதேவேச" (67) என்றும் "ஸோஹந்தேதேவ தேவேச"(94) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிறவனை, "நகரஸ்த்ரீகலாலாப மதுச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி மதுராம்ப்ராப்யகோவிந்த: கதம்கோகுலமேஷ்யதி" (95) என்கிறபடியே பெரிய மேன்மையுடையனாயிருக்கிறவன் ஸ்ரீமதுரையிலே போய் குவலயாபீடசாணூரமுஷ்டிகரை யழியச்செய்து, படைவீட்டிற் பெண்பிள்ளைகளோட்டைப் பழக்கத்தாலே பெரிய விதக்தனானவன் இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத நம்பக்கலிலே வரக்கூடுமோ வென்ன (சென்று) விரஹந்தின்ற குறைக்கொள்ளியான நம்

அங்கு, "நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:" அங்கு, போயும் நம்மோட்டைப்பெண்கள் கார்யமன்றோ செய்தது, அதுவும் நம்பேறன்றோவென்ன (தேவாதிதேவனை) இப்போது அவனை ப்ராஹ்மணர் ஸர்வேச்வரனென்று காணுஞ் சொல்லுவது. (தேவாதிதேவனை) "விது:க்ருஷ்ணம்ஸர்வேதேவகீபுத்ரஏவ" "க்ருஷ்ணஏவஹி" என்றும், "யதோவாஇமாநி" இத்யாதிகளில் படியே காரணபூதனென்று உபாஸ்யனாகக் காணுஞ் சொல்லுகிறது. அப்படி பெருமை யுடையவன், அபலைகளான நம்மைப் பார்க்குமோ வென்ன; அது நம்பேறன்றோ, அவனிருந்தபடியே உத்தேச்யனன்றோ நமக்கு, நாம் போய் ஸேவிக்கிறோம் (சென்று நாம் சேவித்தால்) அத்தலை யித்தலையாய், அவன் வருகையுஞ் ஸேவிக்கையும் தவிர்ந்தால், நாம் சென்று ஸேவிக்குமத்தனை யன்றோ. அப்படி ஸேவித்தால், நங்கார்யஞ் செய்யாதொழியுமோ. செய்திலனாகில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டதுபடுகிறோம். "சிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா" என்னும்படியே அவன் நெஞ்சிலே புண்

சரீரத்தை யவன் கண்டு புண்படும்படி அவனிருந்தவிடத்தே செல்லக்கடவோம். அவன் வேண்டற்பாட்டிலே இருக்கிலோவென்னில் (சென்று) அவன்வர ப்ராப்தமாயிருக்க நாம் சென்று. "உபஸ்தேயைருபஸ்தித:" (76) என்றும், "பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ" (77) என்றும் இவர்கள் சொல்லுகை அத்தலைக்கு மிகுதியாயிறேயிருப்பது. (நாம் சேவித்தால்) அத்தலை இத்தலையாலல். (ஆவாவென்றுராய்ந்தருளும்) "நம்மாலேபேறு" என்று நாம்வரப்பார்த்திருக்குமவர்கள், "நாமிருந்தவிடத்தேவந்தது இவர்கள் செல்லாமையிறே" என்றிரங்கி நமக்கு முகந்தருங்காண். ப்ரணயித்வம் போனாலும் ஆர்த்தரக்ஷணம்தவிருமோ. "ஆந்ருசம்ஸ்யம்பரோதர்ம:"(96) என்று சொல்லிவைத்து, அநுஷ்டியா தொழியுமோ. ஆனபின்பு, அவனருளுக்கு ஹேதுபூதையான நீ யெழுந்திராய். ஆவாவென்று ஆராய்ந்தருளும்; கோதுகலமுடைய பாவாயெழுந்திராய் என்று அந்வயம். ... ... அ

94. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். எட்டாம்பாட்டு. (கீழ்வானமித்யாதி) இப்பாட்டில் பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமுடையளாகையாலே, பகவதபிமதரான

படுத்துகிறோம். "ஏபிச்சஸகிவைஸ்ஸார்த்தம்"–கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் நமக்கில்லையேயாகிலும் ஆர்த்தி கண்டால் காகத்துக்கிரங்கினமாத்ரம் நமக்கிரங்கானோ. (ஆவாவென்றுராய்ந்தருள்) "க்ருபயாபர்யபாலயத்" என்று - உகவாதார் பெறுவது உகந்தார்க்குக் கிடையாதோ. முறைகெட நாம் சென்று ஸேவித்தால், வந்தேறியான ப்ரணயித்வமன்றோ போகலாவது, ஆர்த்தர்பக்கல்பண்ணும் க்ருபையும் போமோ. தானுளனால் உண்டானதுபோமோ. பாடிப்பறைகொள்ளுகிறோம்-போய் ஸேவிக்கிறோம்; அத்தலைக்கு ப்ரியமாக கைங்கர்யம்பண்ணுகிறோம். இப்படிகளாலே அத்தலையை யுகப்பிக்கையிறே ஸ்வரூபம். ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமியிலேயிறே அந்வயம். " ப்ரியதேஸததம்ராம:" பலம்கொடுக்க அவஸரம் பெறான் என்கிறது. ஆனபின்பு எழுந்திராயென்கிறார்கள்.

வரை எழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(கீழ்வானம் வெள்ளென்று) "வெள்ளென்று" என்றது-வெள்ளென்றது என்றபடி. அசே தநத்துக்கும் சைதந்யமுண்டாம்படி ஸத்வோத்தரமான காலமாயிற்று, எழுந்திராயென்ன ; அசேதநத்துக்கு சைதந்யமுண்டாய்த்தது,ஸத்வோத்தரமானகாலக்ருதமல்ல,"மரங்களு மிரங்கும்வகை" என்கிறபடியே உங்கள் ஸ்வாநுமாநக்ருதம்; வேறடையாளமுண்டோவென்ன ; (எருமை சிறுவீடுமேய்வான் பரந்தனகாண்) அஜ்ஞாநமானது ஸத்வோதயகாலத்திலே விடப்பட்டு, தனக்கு அபாச்ரயம் தேடிப்போகாநின்றது காணென்ன; அதுவும் உங்கள் ஸந்நிதியாலே ஸந்நிஹித சேதநஅஜ்ஞாநம் போம், உங்களைப் பிரிந்தவாறே பழைய படியே யுண்டாம், அது ஸத்வகுண க்ருதமன்றென்ன ; ஆனால் விடியாமைக்கடையாளமென் சொல்லுகிறாயென்ன; உங்களை யொழிந்த பகவத்ப்ரவணருணராமையென்ன.

95. (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) நம்மையொழிந்த பாகவதரெல்லாரும் போனார்களென்ன. (போவான் போகின்றாரைப்போகாமல் காத்து) பகவத்ஸந்நிதிக்குப் போகையே ப்ரயோஜநமாகப்போமவர்களை, பாகவதரைமுன்னிட்டல்லது திருவடித் தொழக்கடவோமல்லோ மென்கிற நியமத்தை யுணர்த்தி, போகாமல் தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம்) உன்னை யெழுப்பிறோ மென்கிற அதிசயம் பெறுகைக்காக உன்வாசலிலே வந்து நின்றோம். (கோதுகலமுடைய பாவாய்) பகவதபிமாந விஷயபூதராய் அநந்யார்ஹரான ஸ்வாமிநீ. (எழுந்திராய்) நீயெழுந்திருந்தால் நமக்கேதேனுங் குறையுண்டோ. எழுந்தால் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன, சொல்லுகிறார்கள்; (பாடிபறைகொண்டு) பாடுகையாகிற புருஷார்த்தத்தை லபித்து. (மாவாய் பிளந்தானை) அஹங்காரநிராஸகனை. (மல்லரைமாட்டிய) காம க்ரோத நிவர்த்தகனை. (தேவாதி தேவனை) நித்யஸூரி நிர்வாஹகனை. (சென்று) ப்ராப்யத்வரையாலே சென்று. (நாம்) அவன்வர இருக்கக்கடவ நாம். (சேவித்தால்) அத்தலை இத்தலையானால், ஆவாவென்று க்ருபை பண்ணி. (ஆராய்ந்தருள்) விசாரிக்கும். ... ... அ

ஒன்பதாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—96. ஒன்பதாம்பாட்டு. "க்ருஷ்ணன் வந்தபோது வருகிறான்" என்று அநாதரித்துக் கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். அதாவது - ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்துவந்து அநுபவிக்கையும் அவன் கார்யமிறே. "தத்தஸ்யஸத்ருசம்பவேத்"(97)என்றிருப்பாளொருத்தியென்கை.

தூமணிமாடத்துச்சுற்றும்விளக்கெரியத்
தூபங்கமழத்துயிலணைமேற்கண்வளரும்
மாமான்மகளேமணிக்கதவந்தாள்திறவாய்
மாமீரவளையெழுப்பீரோவுன்மகள்தான்
ஊமையோஅன்றிச்செவிடோவனந்தலோ
ஏமப்பெருந்துயில்மந்திரப்பட்டாளோ
மாமாயன்மாதவன்வைகுந்தனென்றென்று
நாமம்பலவும்நவின்றேலோரெம்பாவாய். (௯)

பதவுரை:—தூ - குற்றமற்ற, மணி - மாணிக்கங்களழுத்திச் சமைத்த,மாடத்து-மாளிகையில்,சுற்றும்-நாற்புறத்திலும்,விளக்கு-விளக்குகள், எரிய-எரியவும், தூபம்-அகில்முதலிய வாஸனைப்புகைகள், கமழ-எங்கும்பரிமளிக்கவும், துயில்-எப்போதும் உறங்கப்பண்ணும் மென்மைத்தன்மையுள்ள, அணைமேல் - அன்னத்தூவியாற் செய்த மெத்தையிலே, கண்வளரும்-கண்ணுறங்குகிற, மாமான் மகளே - அம்மான் பெண்ணே, மணிக்கதவம்-மாணிக்கக்கதவினுடைய, தாள் - தாழ்ப்பாளை, திறவாய் - திறக்கவேணுமென்று சொல்ல; எழுந்திராதேகிடந்த மகளைப்பார்த்து, நீ பேசாதே கிடக்கிறதென் என்று தாயார்கேட்க; புறம்பில்நின்று அத்தைக்கேட்ட

ஆறாயிரப்படி :—ஒன்பதாம்பாட்டு. பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லாரும் திரண்டு, உன்னை யொழிந்தாரடங்கலு மிங்ஙனே வந்து கிடக்கக் கிடந்துறங்குவதே! என்று வழியிட்டெழுப்புகிறார்கள். புறம்பு நிற்கிறவர்கள், இளைய பெருமாளைப்போலேயும் முமுக்ஷுக்களைப்போலேயும், உள்ளேக்கிடக்கிறவள் நித்யஸித்தரைப்போலேயுமாய், மைத்துனமைமுறையை யுடையாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

வர்கள், மாமீர் - மாமியரே, அவளை—, எழுப்பீரோ - எழுப்பப் போகாதோ என்ன ; பின்னையும் உணரக்காணுமையாலே, உன் மகள்தான்-உன்னுடைய மகளானவள், ஊமையோ-வாய்ப்புலனில் லாதவளோ; அன்றி-அல்லாமற்போனால், செவிடோ - செவிப்புல னில்லாதவளோ; அன்றிக்கே, அனந்தலோ-படுக்கையில் சாய்ந்த திப்போதோ; எழுந்திராதபடி, ஏமப்பட்டாளோ - காவலிடப்பட் டாளோ; பெருந்துயில் - நெடும்போதுறங்கும்படி, மந்திரப்பட் டாளோ-மந்த்ரவாதம் பண்ணப்பட்டாளோ என்று தாயாரைக் கேட்க; என்மகள் உணரும்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுங் கோளென்ன; மா-இப்படிப்பட்டதென்று அளவிட்டுச் சொல்லக் கூடாத, மாயன்-ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களை யுடையவனேயென் றும், மாதவன் - பெரியபிராட்டியார்க்குவல்லபனானவனேயென் றும், வைகுந்தன்-ஸ்ரீவைகுண்டநாதனேயென்றும், என்றென்று- இப்படியாக, நாமம்பலவும், அவனுடைய ஆயிரம் திருநாமங்களை யும், நவின்று-சொன்னோ மென்கிறார்கள்.

97. வ்யா.—(தூமணிமாடத்து) "தூவளில் மாமணிமா டம்" என்று-குற்றமெடுத்துக் கழிக்கவேண்டாதநன்மையை யுடைய மணியாலே செய்த மாடம். ஸம்ஸாரகந்தமுண் டாய்க் கழிந்த முக்தர்க்கும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யர்க்கு முள்ளவாசிபோந்திருக்கை.(சுற்றும்விளக்கெரிய) மாணிக்கத்தி னொளியாலே பகல் விளக்குப்பட்டிருக்கச்

வ்யா.—(தூமணிமாடம்) நிர்த்தோஷங்களான ரத்நங் களாலே செய்தமாடம். இவர்கள்விரஹதாபந்தீர சுபாச்ரய மாக அநுஸந்திக்கிறார்கள். ஆழ்வான், "ஹிதாம்சத்துக்கு ஒருவைஷ்ணவனுடைய க்ருஹயாத்ரையை அநுஸந்திக்க வமையும்" என்றாப்போலே, இவர்களும் இவளுடைய மாளி கையில் அழகை யநுபவிக்கிறார்கள். "தூவளில் மாமணிமா டம்" என்று-எடுத்துக் கழிக்கவேண்டா. அது, ஜீவாத்மாவி னுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிகளைப்போலே; இது, பரமாத் மாவினுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிகளைப்போலே. அங்கு- ப்ரத்வம்ஸாபாவம்; இங்கு-ப்ராகபாவம். அபஹதபாப்மத்வா

பி. 97-இட்டிடுகொள்ளுகை-வார்த்தையிட்டுவார்த்தைகொள் ளுகை. அடிக்கழஞ்சு - ச்லாக்யம்.

செய்தே மங்களார்த்தமாக விளக்கெரிகிறது. (சுற்றும் விளக்கெரிய) க்ருஷ்ணன் வந்தால் தன்கையைப் பிடித்து உலாவுமிடமடையப் படுக்கையும் விளக்கு மாக்கிவைத்தபடி. புறம்பு நிற்கிறவர்களுக்கு உள்ளுவிளக்கெரிந்தது தெரிகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; மாணிக்கக்குப்பிபோலே, புறம்பேநிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றுநிற்கும். (தூபங்

திகள் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஹேயஸம்பந்தார்ஹமாயிறே இவன்வடிவிருப்பது. ஹேயப்ரதிபடமாகையாலே அநர்ஹமாயேயிருக்குமவன். இவ்வூரில்கழித்த ரத்நங்கள்கொண்டு போலேகாணும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் மாளிகைகள் செய்தது. ராஜாக்கள், அந்த:புரத்தில் கழித்தவை கொண்டிறே தங்களுக்கு மாளிகைகள் செய்வது. "ஸததந்த:புரத்வாரம்," மாடமாளிகை சூழ் மதுரைப்பதிநாடி."உகந்தருளின நிலமெல்லாம்ஒருகுடியிருப்புண்டுஇவளுக்கு.மாலாகாரரகம் தன்னதிறே."ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ" உபயவிபூதியுக்தனுகையாலே ஐச்வர்யம் விஞ்சியிருக்கும், அத்தையும் மேலிடும்படியாயிருக்கும் தண்ணளி. ஆச்ரயமதுவாகையாலே கழிக்கவொண்ணுமல் கிடக்கிறது நாதத்வம்.(சுற்றும் விளக்கெரிய)இதொரு ஸம்பத்தே! ஒருகொடிவிளக்கிறே புறம்பேநின்று புகைகிறது. புறம்பு நிற்கிற நம்முடைய ஹ்ருதயங்களிருண்டுகிடக்க, உள்ளுவிளக்கெரிகிறது வெறுமனன்றிறே; க்ருஷ்ணன் ஸந்நிஹிதனுகவேணுமிறே. திருச்சித்திரகூட பரிஸரத்திலே, பிராட்டியைக் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு பெருமாளுலாவினுப்போலே, இவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு க்ருஷ்ணனுலாவுமிடமிறே. அவ்வோபாதி, இடமெங்கும் படுக்கைகளும் விளக்குமாய்க்கிடக்கிறபடி. (எரிய) ப்ரகாசாவஹமன்று, மங்களாவஹம். இவர்கள் புறம்பேநின்று, "மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்" என்கிறவர்கள், உள்ளெரிகிற விளக்கறிந்தபடி யென்னென்னில்; மாணிக்கக்குப்பியிலே அகவாயிலுள்ளது நிழலிட்டுத் தோற்றுமாப்போலே, தூமணிமாடமாகையாலே உள்ளெரிகிற விளக்குத்தோற்றுமிறே.(தூபம் கமழ) பரிமளம் ஸஹித்திருந்தது வெறுமனன்றிறே. விரஹ

கமழ) புகை காணவொண்ணுதே பரிமளம் வெள்ளமிட. "சீருற்றவகிற்புகை" இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே எங்களுக்கு அஸஹ்யமான பரிமளம் உனக்கு ஸஹ்யமானபடியெங்ஙனே யென்கை. (துயிலணைமேல்கண்வளரும்) க்ருஷ்ணவிரஹத்தையும் ஆற்றவற்றுன படுக்கையிலே உறங்குகிற. எங்களுக்கு மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாயிருக்க, உனக்குபடுக்கை பொருந்திக் கண்ணுறங்குவதே. (மாமான் மகளே) ஸ்வாமிநியாயும் தோழியாயும் அநுபவித்ததொழிய, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலும்ஆண்டாளநுபவிக்கிருள், "மாமான் மகள்" என்று-இட்டீடு கொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணுத

தாபமில்லாதார்க்கு பரிமளம் பொறுக்குமாகாதே. "சீருற்றவகில்புகை" என்னும்படியிறேயிவர்கள்தசை (கமழ) கண்ணுக்குப் புகையின்றிக்கே பரிமளமேயாயிருக்கிறபடி. (கமழ-கண்வளரும்) பரிமளஞ் சிறிதுகுறையில் கண்ணுறங்கா தாகாதே. (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) நம்முடைய நெருப்புச் சிலர்க்குப் படுக்கையாவதே!;"மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி." இருவர்க்குப் படுத்தபடுக்கையிலே ஒருத்திக்குப் பொருந்தும்போது அவனுமங்கேயுண்டாகவேணுமிறே. (துயிலணை) படுக்கைதான் விரஹார்த்தரையு முறக்கவற்ருயிருக்கை. "நஞ்சரவிற்றுயிலமர்ந்த" என்னுமாப்போலே. (கண்வளரும்) இளையபெருமாளைப்போலே யுறங்காமைக்கு நாங்களும், உறங்குகைக்கு நீயுமாய் விட்டதிறே. அபிமதலாபம் அவனுல் செய்யலாகில் இவர்கள்பதறுகிறதென்னென்றிருந்தாள் அவள்;உபேயமவனேயாகில் இவள் கிடந்துறங்குகிறதென் என்றிருந்தார்கள் இவர்கள். (கண்வளரும்) உறங்குவார்க்கு பாதஸம்வாஹிநிகள் வேண்டாவோ, உள்ளுப்புக்காலும் இதாகாதேசெய்யப்பார்க்கிறது.ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்க ளன்று நிரூபகம், சேஷத்வம்.(கண்வளரும்) பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தால் கௌரவ்யதை தோற்றச் சொல்லவேணுமிறே. பட்டர்க்குச்சிலர், "தொண்டனூர் நம்பி திருவடிச்சார்ந்தார்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குஅடிமைசெய்துபோந்தபடிக்கு "திருநாட்டுக்கு நடந்தார் என்று சொல்லவேண்டாவோ"

உறவுசொல்லுகிருள். திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருப்ராக்ருதஸம் பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவநமென்றிருக்கிருள். பகவத்ஸம்பந்தி களுக்கு எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. (மணிக் கதவந் தாள்திறவாய்) நீங்கள் திறந்துகொண்டு புகுருங்கோள் என்ன; மாணிக்கங்களினெளியாலே தாள்தெரிகிறதில்லை, நீயே திறவாயென்கிருர்கள்.

என்றருளிச்செய்தார். நம்பியேறுதிருவுடையார்தாஸரிடை யாட்டமாகவும் நஞ்ஜீயரிப்படி யருளிச்செய்தார். (மாமான் மகளே) ஸ்வாமிநியாயும் தோழியாயுமநுபவித்த தொழிய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலும் அநுபவிக்கிருர்கள். “மாமான் மகளே” என்று - இட்டீடுகொள்கைக்கு விடவொண்ணுத முறைகட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிருர்கள். திருவாய்ப்பாடி யிலே ஒரு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக ஆண்டாள் ஆசைப்பட்டபடி. பகவத்ஸம்பந்திகளுக்கு எல் லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. அதுதானும், “ஹேக் ருஷ்ணஹேயாதவஹேஸகா” என்று பொறுப்பித்துக் கொள்வதொரு ஸம்பந்தமாகவேணும். நீங்கள் ஆர்த்தைக ளாய்ப்பதறிவருவதிகோளென்னு மிடமறிந்து யந்த்ரத்தாலே திறக்கலாம்படிபண்ணிக்கொண்டு கிடந்தேன், திறந்து கொண்டு புகுருங்கோளென்ன ; (மணிக்கதவம் தாள்திற வாய்) மணிமாடமாளிகையாகையாலும் மணிக்கதவாகையா லும் சுவருக்குங் கதவுக்கும் வாசிதெரிகிறதில்லை, தேசிகரே திறக்கவேணும், நீயே திறவா யென்கிருர்கள். இவர்கள் தான், திறந்துநின்ருலும் சிலர் புகுரவிடவல்லது புகுரார்கள் காணும் (மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) துர்யோதநன் நீருக் கும் ஸ்படிகமண்டபத்துக்கும் வாசியறியாதே தடுமாற, த்ரௌபதி சிரித்தாற்போலே, மைத்துனமை கொண்டாடிச் சிரிக்கவொண்ணுது, புறம்புள்ளார்க்கு உள்ளுள்ளவை ப்ர காசிக்கிறுப்போலே உள்ளுள்ளார்க்குப் புறம்புள்ளாரார்த்தி தெரியாமை யில்லையிறே.

இவர்கள் ஆர்த்தைகளாய் வாசலிலே நின்று துவள, இவள் வாய் பேசாதேகிடந்துறங்குவதே!என்று ஹ்ருதயத்தி

98. " அவர்களழையாநிற்க, நீபேசாதேகிடக்கிற தென்?" என்று தாயார் கேட்க; புறம்புநின்றவர்கள் அது கேட்டவாறே (மாமீரவளை யெழுப்பீரோ) என்கிருர்கள். (மாமீர்) அவளுடைய திருத்தாயாரென்று அவளுறவாலே சொல்லுகிருர்கள். பின்னையுமுணரக்காணுமையாலே சிவிட்

விரக்கம் முகத்திலே தோற்றும்படியாய் நீ ஸ்வப்ரயோஜந பரையாய்க் கிடப்பதே! என்று மகளைச்சொல்ல உபக்ரமித்தமை தோற்றவிருந்தாள் தாயார் ; (மாமீர்) என்கிருர்கள். அவள் திருத்தாயாரென்று ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமிவர்களுக்கு உத்தேச்யராயிருக்கிறபடி. உள்ளுக்கிடக்கிறவளுகப்பு தாயாரளவுஞ் சென்றபடி. "அடிகளடியேநினையுமடியவர்கள்தம்மடியான்" என்றும்,"தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்" என்றும் சொன்னபடியே, அன்னையுமத்தனும் " என்றிறே இவளிருப்பது. (அவளை யெழுப்பீரோ) எங்களார்த்திக்கு உணராதவள் உம்முடைய இரப்புக்கோவுணரப்புகுகிறது. இவ்வளவிலு முணரக்காணுமையாலே, சிவிட்கிட்டு (உன்மகள்) என்கிருர்கள். பிராட்டி ப்ரணயகோபம் சக்ரவர்த்தியளவும் மேலிட்டு "பிது:" என்ருப்போலே, அவள்பக்கல் சீற்றமிவ்வளவும்வர, அசவிட்டு "உன்மகள்" என்கிருர்கள். (ஊமையோ) வாக்வ்யவஹார யோக்யதையில்லையோ. ஆர்த்தரை, ஐயோ! என்னவொண்ணுதபடியோ செல்லுகிறது. (அன்றிச்செவிடோ) ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து-திறக்கலாம், அதுக்குமேலே செவியில் துளையில்லையோ. ஆர்த்தைகளான எங்களுடையசொல் கேளாதபடி அந்யபரையோ. அதுக்கு மங்கேயோ விஷயம். (அனந்தலோ) க்ருஷ்ணனுக்குநெடும்போது ஆடல்கொடுத்துப்படுக்கையில் சாய்ந்தது இப்போதோ. நெஞ்சுக்கும் விஷயமங்கேயோ. (ஏமப்பெருந்துயில்) எங்களை யுறங்காத

பி. 98—சிவிட்கென்று - சீக்கிரமாகச் சீற்றமுண்டாய். வ்யவஹாரயோக்யை - வார்த்தை சொல்லும் யோக்யமுடையவள். அம்மான்பொடி - அம்மான் அம்மான் என்று பின்தொடரும்படி செய்யும் சொக்குப்பொடி.

கென்று (உன்மகள்தான் ஊமையோ) என்கிறார்கள்;-வ்யவ ஹாரயோக்யையன்றே வென்கிறார்கள். (அன்றிச்செவிடோ) ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து திறக்கலாம், அதுக்குமேலே, செவி யில் துளையில்லையோ; எங்கள் வார்த்தைகேளாதபடி அந்ய பரையோ. (அனந்தலோ) நெடும்போது க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணி, படுக்கையிற் சாய்ந்தது இப்போதோ. (ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) "ஏமம்" என்பது-காவல். எழுந்திராமைக்குக் காவலிட்டாருண்டோ; நெடும்போது உறங்கும்படி மந்த்ரவாதம்பண்ணினாருண்டோ. "மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ" என்று அம்மான்பொடி தூவினாருண்டோ வென்கை. "அவனுணர லாம்படி திருநாமங்களைச்சொல்லுங்கோள்" என்று திருத்

படி பண்ணினாப்போலே, இவளையும் உணராதபடி காவ லிட்டாருண்டோ. நாங்கள்புக்கு உணர்த்தவொட்டாத வேளையிலே நெடும்போ துறங்கும்படி [1]மந்த்ரபத்தையா னாளோ. "உன்முகம் மாயமந்திரந் தான் கொலோ" என்று-அவனுடைய அம்மான்பொடி ப்ரஸித்தமிறே.

"நீங்கள் இவள் ப்ரக்ருதியறிந்தால் இங்ஙனல்லகாணுங் கோளுணர்த்துவது, தென்றலும், சிறுதுளியும்போலே இவ ளுக்குத்திருநாமங்கள் சொல்லீகோள்" என்று திருத்தாயார் சொல்ல; 'பல் பன்னிரண்டுங் காட்டினேங்காண்" என்கி றார்கள்; நீங்கள் சொன்ன திருநாமங்கள் எவையென்ன (மாமாயன்) ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களாலே அபலைக ளான பெண்களை யெழுதிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி பவ்யனாயிருக்குமவன். (மாதவன்) அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணினவிடம் (வைகுந்தன்) பெண்களையே யன்றிக்கே ஆண்களையு மடிமை கொண்டு ஒருநாட்டுக்காகக் கையாளாயிருக்குமவன். ஸ்ரீய: பதித்வத்தால் வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேசவிசே ஷத்தை யுடையவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்தை கலவிருக்கையாக வுடையனாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனாயிருந்து

[1] மந்த்ரபத்தை - மந்த்ரத்தாலே கட்டப்பட்டவள்.

தாயார்சொல்ல; நாங்கள்சொன்ன திருநாமங்கள் அநேக மன்றோ வென்றார்கள்; அவைதானெவையென்ன, சொல்லு கிறார்கள் (மாமாயன்) ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களாலே அபலைகளானபெண்களை எழுதிக்கொண்டவன். (மாதவன்) அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதி. அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு குரு குலவாஸம் பண்ணின விடம். (வைகுந்தன்) ஸ்ரீய:பதித்வத் தாலே வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேசவிசேஷத்தை யுடையவன். அப்பெரிய மேன்மையையுடைய ஸ்ரீய:பதி யானவன்கிடீர் பெண்களுக்கெளியனானென்கை. மேன் மைக்கடியான திருநாமங்களும், நீர்மைக்கடியான திரு நாமங்களும், இரண்டுக்கும் நிதாநமான ஸ்ரீய:பதித்வத்துக்கு வாசகமான திருநாமங்களுமாக ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்துக் குப் போரும் திருநாமங்கள் சொல்லிற்றென்கிறார்கள். நாமம்பலவும்நவின்று - மாமீரவளையெழுப்பீரோ என்னு அந் வயமாகவுமாம். ௯

99. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம்.ஒன்பதாம்பாட்டு.(தூம ணியித்யாதி) உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டரான அதிகாரியை எழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(தூமணிமாடத்து) அப்ராக்ருதமாய் பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலே. (சுற் றும் விளக்கெரிய) ஸர்வதோமுகமாகஜ்ஞாநதீபம் ப்ரகாசிக்க (தூபம்கமழ) ஜ்ஞாநம்பரிமளிக்க. ஜ்ஞாநம்பரிமளிக்கையா வது- அநுஷ்டாந சேஷமாயிருக்கை. (துயிலணைமேல்கண்வள ரும்) நித்ராப்ரதமான சயநத்திலேகண்வளருகிற. அதாவது- ஸ்வப்ரயத்நஸாமாந்யநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவதேகோபா யாத்யவஸாயத்திலேநிஷ்டனாயிருக்கை. (மாமான்மகளே) "மாமான்" என்றும் "அம்மான்" என்றும் இரண்டுபர்யாய

வைத்து, நமக்குக்கையாளான ஆச்சரியதமனென்னவுமாம். (என்றென்று) மேன்மைக்கும், நீர்மைக்கும், இரண்டுக்கும் நிதாநமான ஸ்ரீய:பதித்வத்துக்கும் வாசகங்களான திருநாமங் களை யொருக்காலிருக்காலோ சொல்லிற்று. (நாமம்பலவும் நவின்று) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம முட்படச் சொன்னோம். நாமம் பலவும் நவின்று-மாமீரவளை யெழுப்பீரோ என்றுமாம் ... ௯

மாகையாலேஸ்வாமியான எம்பெருமானுலேபுத்ரத்வேநாபி மதராய் அநந்யார்ஹரான பாகவதரே. (மணிக்கதவம்) மணி மாடத்தினுடைய மணிக்கதவையும் (மணிதாள்திறவாய்)அதாவது - த்வதநுபவவிரோதியான தேஹாத்மாக்களிரண்டிலுமுண்டான மமகாரத்தைத்தவிர்ப்பியாயென்றபடி. அன்றிக்கே, த்வதநுபவவிரோதியான பகவத்ஸௌந்தர்யத்திலும் பகவத்பக்தியிலும் மமகாரத்தைத் தவிர்ப்பியாயென்கிருர்கள். இவர்களிப்படி சொன்னவிடத்திலு மிவ்வதிகாரி பேசாதே கிடக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு ஜநகையாயிருக்கிற அநந்யோபாயத்வ ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகிற திருத்தாயார், அவர்களிப்படியழைக்க நீபேசாதேகிடப்பதேயென்ன (மாமீரவளையெழுப்பீரோ) என்கிருர்கள். அதாவது-ஸ்வாமிநியானவளே உனக்கு ஸ்வம்மானவவளை யெழுப்பீரோ வென்றபடி. தன்னிடத்தில் அநந்யோபாயத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பிறே ததேகோபாயாத்யவஸாயம்ஜநிப்பது. இப்படிசொன்னவிடத்திலும் எழுந்திராதவின்னுப்பாலே“உன் மகள் தானூமையோ” என்கிருர்கள். அதாவது-மறுமாற்றஞ் சொல்லவல்ல ளல்லளோவென்றபடி. இவளைப்பேசவொட்டாதே வாயை மூடினருண்டோவென்றுபாவார்த்தம். (அன்றிச் செவிடோ) ஊமையானமாத்ரமன்றிக்கே நம் வார்த்தைகேளாதபடி செவிடோ. நம்பேச்சுக்கேளாதபடி அங்கே ஆரவாரமுண்டோவென்றுபாவார்த்தம். (அனந்தலோ) சோம்பலோ என்றபடி. நெடும்போது நாயகனோடு கூடியிருந்து படுக்கையிலே சாய்ந்ததிப்போதோவென்று பாவார்த்தம். தனித்தனியே வாகாதி இந்த்ரியங்கள் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகையாலே ஒரு கார்யத்திலும் சக்தையல்லளென்றுமாம். (ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) காவலிடப்பட்டாளோ; மஹாநித்ரையுண்டாம்படி மந்த்ரவாதம் பண்ணப்பட்டாளோ. ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யமும் உபாயவிரோதியாகையாலே இதில் அந்வயியாதபடி தடுத்துவைத்தவர்களுண்டோ. அதாவது - மநஸ்ஸை தடுத்ததோவென்றபடி. உபாயவைலக்ஷண்யம் ப்ரவ்ருத்யந்தரத்தில் அந்வயியாதபடி மோஹிப்பித்ததோவென்றபடி இப்படி யிவர்கள் இன்னு

தாக, திருத்தாயார், திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள் இவ ளெழுந்திருக்கைக்கு என்ன (மாமாயன்மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று நாமம்பலவும்நவின்று) (மாமாயன்) அத்யந்தம் ஸுலபன். (மாதவன்) இதுக்கு குருகுலவாஸம்பண்ணின விடம். (வைகுந்தன்) இஸ்ஸௌலப்யம் குணமாகைக்கு ஈடான பரத்வமுடையவன். (என்றென்றுநாமம்பலவும் நவின்றோம், மாமீரவளை யெழுப்பீரோ) ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யமு முபாயவிரோதி, பரார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமு முபாயபல மாயும் உபாயாநுகூலமாயுமிருக்குமென்றறிவித்து. (அவளை) உபாயாத்யவஸாயநிஷ்டரை (எழுப்பீரோ) என்று அந்வயம். ௬

பத்தாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—100. பத்தாம்பாட்டு.பெண்களெல்லா ரும்,"க்ருஷ்ணன்"என்றால் படும்பாட்டை அவன்தான் பட்டு "தண்ணீர்,தண்ணீர்"என்னும்படி வீறுடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். க்ருஷ்ணன் அசல் திருமாளிகையாய் நடு விட்ட வாசலாகையாலே, ஒரு போகியாக அநுபவிக்கிறாள்

ஆறாயிரப்படி :—பத்தாம்பாட்டு. ஒரு [1]கிடையிலேபல பிள்ளைகள் ஓதாநின்றால் ஒருவனுக்கு [2]ஓத்துப்போய்ஸமர்த் தனுமானால் அவனே அவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுமாய் போலே, இவ்வூரில் பெண்பிள்ளைகளெல்லாரிலும் க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்தில் விதக்தையாய், எல்லாப் பெண்களையும் க்ருஷ்ணன் படுத்துமத்தை க்ருஷ்ணன்றன்னைப் படுத்துவா ளொருத்தியாய், அவன்றான் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னும் படி வீறுடையாளொருத்தியாய், இவர்கள் தாழ்த்ததுக்கு அவளையிட்டுப் பொறுப்பிக்கும்படி அவன்பக்கல் போரா

பி. 100-வேதனம் சாதனமல்ல என்பது 98-ம் பிரமாணத் தின் கருத்து-ஈச்வரனே சாதனன் என்பது 99-ம் பிரமாணத்தின் கருத்து. ஒருபோகியாக—ஏககாலத்தில் பலமாக.

1 கிடை - வேதமோதுமிடம். 2 ஓத்துப்போய்-வேதாத்யயநம் பண்ணி.

சன்றுமாம். "ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந்" (98) என்றதே, "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" (99) என்றிருப்பாளொருத்தி யென்றுமாம்.

நோற்றுச்சுவர்க்கம்புகுகின்றவம்மனாய்
மாற்றமுந்தாராரோவாசல்திறவாதார்
நாற்றத்துழாய்முடிநாராயணன்நம்மால்
போற்றப்பறைதரும்புண்ணியனால் பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின்வாய்வீழ்ந்தகும்பகரணனும்
தோற்றுமுனக்கேபெருந்துயில்தான் தந்தானோ
ஆற்றவனந்தலுடையாயருங்கலமே
தேற்றமாய்வந்துதிறவேலோரெம்பாவாய். (கo)

பதவுரை :—க்ருஷ்ணனே பதறிக்கொண்டுவந்து விழத்தக்க வீறுடையாளொருத்தியை நோக்கித்துயிலுணர்த்துபவர் நோற்று - அழகிதாகநோற்று, சுவர்க்கம்புகுகின்ற - ஸுகாநுபவம்பண்ணுகிற, அம்மனாய் - அம்மேயென்று எழுப்பினவளவிலும் பேசாதே கிடக்க; வாசல்திறவாதார் - வாசற்கதவைத்திறவாமற்போனால், எளிவரவுபட்ட வெங்களைப்பார்த்து, மாற்றமும்தாராரோ - ஒரு பேச்சாகிலும் பேசலாகாதோ வென்ன; நீங்கள் பழியிடுகைக்கு அவன் இங்குண்டோவென்ன; நீ யிங்கில்லையென்னிலும், நாற்றம்- பரிமளம் வீசாநின்றுள்ள, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான, முடி—திருவபிஷேகத்தை யுடையனான, நாராயணன் — ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனாய், நம்மால் - ஆச்ரிதரான நம்மாலே, போற்ற - மங்களாசாஸநம்பண்ணப்பட, நம்

முகமுடையாளுமாய், க்ருஷ்ணன் திருமாளிகைக்கு அசல் திருமாளிகையுமாய், நடுவு [1]இடைச் சுவர்தள்ளிப்பொகட்டு ஒருபோகியாக தண்ணீர்த்துரும் பற்று ஒரு படுக்கையிலே அவனுந்தானுமாக எப்போது மநுபவிப்பாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந்" என்றதே,"ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க விருப்பாளொருத்தி.

1 இடைச்சுவர் - தண்ணீர்த்துரும்பு - ப்ரதிபந்தகம்.

முடைய வெறுமையையே பச்சையாகக்கொண்டு, பறைதரும் - புருஷார்த்தத்தைத் தருமவனுப், புண்ணியனால் - நிலைநின்றதர்ம மானவனாலே, பண்டொருநாள் - ராவணன் பிராட்டியைப்பிரித்த முற்காலத்திலே, கூற்றத்தின்-ம்ருத்யுவினுடைய, வாய்-வாயிலே, வீழ்ந்த-விழுந்த, கும்பகரணனும்—, உனக்குத்தோற்று - உனக்குத்தோற்றுப்போய், பெருந்துயில் - பேருறக்கத்தை, தந்தானே - உனக்குத்தந்து போனனென்னும்படியான, ஆற்றவனந்தலுடையாய் - பெருந்தூக்கத்தை யுடையவளே, அருங்கலமே—எங்களுக்கு சிரோபூஷணமா யிருப்பவளே, தேற்றமாய் வந்து - தடுமாறாதே தெளிந்துவந்து, திற—திறக்கவேணுமென்கிறார்கள்.

101. வ்யா.— (நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்) வைகினபின்பும் எழுந்திராமையாலே அம்மே! அழகிதாக நோற்று ஸுகம்பெறக்கோலினாய்! என்று ஸ்தோபிக்கிறார்களென்றுமாம். நோற்கவேண்டாதபடி நோன்பின் பலம் கைபுகுந்தவளிறே யிவள் என்றுமாம். (நோற்று) ஸித்தஸாதநையாகையாலே உபாயாம்சத்தில் நிர்ப்பரையா

வ்யா.—(நோற்று) க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்தபோதே பிடித்துக் குளிப்பது நோற்பதாகாநிற்க, இவள் படிபத்தொன்பதாம்பாஷையாயிருப்பாளொருத்தி. ஒக்கநோற்கக்கடவோம், ஒக்கக்குளிக்கக்கடவோம், க்ருஷ்ணனோடொக்கவநுபவிக்கக்கடவோமென்று சொல்லி நோன்பின்பலம் கைபுகுந்து, க்ருஷ்ணநுபவம்பண்ணிக்கரச்சலற்றுக்கிடந்து உறங்கவமையுமோ. ஸித்தஸாதநையாயிருப்பாளொருத்தி. "ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா:" "யோமாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதிபுரு

பி. 101—வைகினபின்பும்-போது ஓடினபின்பும். ஸ்தோபித்தல்-அவள் வார்த்தையை அர்த்தமில்லாதபடிசெய்தல். ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே பதறுகை - எழுப்புகிறவர்களுக்கு ப்ராப்யருசி தலையெடுத்து அத்யவஸாயம் மடங்கியிருத்தலாலே த்வரைப்படுதல், பதறுதல் (உறங்குகிறவளுக்கு அத்யவஸாயம் தலையெடுத்து ப்ராப்ய ருசி தலைமடங்கிக்கிடக்கும்)-ஸித்தோபாயநிஷ்டர்க்கும் கர்மஜ்ஞான பக்திகளுண்டு. அவர்கள் கர்மம்கைங்கர்யத்திலும், ஜ்ஞானம்ஸ்வரூபத்திலும், பக்தி ப்ராப்யருசியிலும் அந்விதம். குழைச்சரக்கு - சப்ரையானவஸ்து, ரக்ஷ்யப்பொருள். செம்மினால் - பந்தித்தால்.

யிருந்தாள். அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைப்புணர்ந்தால் தனக்கு யத்நம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை ; தன் சேஷத்வத்தையுணர்ந்தாலும் ப்ராப்தியில்லையிறே. "விது:க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்வதோ யேதேஷாம்ராஜந்ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா: " (100) என்றிறேயிருப்பது. எழுப்புகிறவர்களுக்கும் இதுவன்றோ ஸ்வரூபமென்னில்; ஸித்தோபாயநிஷ்டர்க்கு விளம்ப ஹேது வில்லாமையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலேபதறுகிறார்கள்; ஸித்தோபாயநிஷ்டர்க்கும் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளுண்டு; இவர்களுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்யருசியிலே அந்விதம். (சுவர்க்கம்புகுகின்ற) ஸுகத்தை இடைவிடாதே அநுபவிக்கிற. இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணாநுபவமிறே ஸுகம். "யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்ஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ்த்வயாவிநா" (101) என்று, ஸ்வர்க்கசப்தம்-ஸுகவாசி. (அம்மனாய்)

ஷோத்தமம்," "ஸஸர்வவித்பஜதிமாம் ஸர்வபாவேநபாரத" "க்ருதக்ருத்யாச்சபாரத" "க்ருதக்ருத்யா:ப்ரதீக்ஷந்தே" "செய்தவேள்வியர்" என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஸித்தஸாதநை யாகையாலே உபாயாம்சத்தில் நிர்ப்பரையாயிருந்தாள். ஸித்தஸாதநராயிருப்பார்க்குக் கர்த்தவ்யமொன்று மின்றிக்கே யொழிகிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை யுணர்ந்தால் தனக்கு யத்நம் பண்ண ப்ராப்தியில்லை ; தன்சேஷத்வத்தை யுணர்ந்தாலும் ப்ராப்தியில்லை ; விரோதிப்ராபல்யத்தை யுணர்ந்தாலும் ஒன்றுஞ்செய்ய ப்ராப்தியில்லை; இதரோபாயங்களுக்கும் அவன் ப்ரஸாதம் வேண்டியிருக்கையாலே யொன்றுஞ் செய்ய ப்ராப்தியில்லை. ஆனபின்பு " நாராயணனே " என்று-அவனுடைய உபாயபாவத்தை அநுஸந்தித்து வைத்து, விடிவோறே எழுந்திருந்து குளிக்கக்கடவதோ! என்றிருக்கிறாள். புறம்புநின்று எழுப்புகிறவர்களுக்கும் இப்படி யிருக்கை யன்றோ ஸ்வரூபமென்னில் ; அவர்களுக்கு நினைவு உபாயமென்கிற சப்தத்தைவிச்வஸித்திருக்கவோ, உபேயத்துக்காக வன்றோ உபாயஸ்வீகாரம், ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கும் ப்ராப்யத்தில் த்வரையில்லையாகில் சேதந னன்றிக்கே யொழியு

ரக்ஷகையானவளே. நீ ரக்ஷகையாக, நாங்களுனக்குக் குழைச்சரக்கானபடி யழகிதாயிருந்தது. அவள் பேசாதே கிடப்பானென்னென்னில்; திருவடி வாரத்தில்பிராட்டி, "ப்ரஹர்ஷேணாவருத்தாஸா வ்யாஜஹார நகிஞ்சந" (102) என்றிருந்தாப்போலே, "ஸம்ச்ரவே மதுரம்வாக்யம்" (35) என்னும்படியே யிவர்கள் பேச்சே யமையுமென்று கிடக்கிறாள். தங்

மத்தனை யென்று விளம்ப ஹேதுஇல்லாமையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே பதறுகிறார்கள். ஸித்தோபாயநிஷ்டர்க்கும் கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகளுண்டு - இவர்களுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும். ஆனபின்பு ப்ராப்யத்தில் த்வரையில்லையாகில் அசித்தோடொக்குமத்தனை யென்கிறார்கள். (சுவர்க்கம் புகுகின்ற) ஸுகத்தைவிடாதே யநுபவிக்கிற. "ஸ்வர்க்கம்" என்று-ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸாக்ஷாத்ஸுகசப்தவாச்யனாகையாலே, க்ருஷ்ணனை "சுவர்க்கம்" என்கிறது. "யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க்கோநிரயோயஸ்த்வயாவிநா" என்னக்கடவதிறே. ஆநந்தரூபனாய் ஆநந்தகுணகனாய் ஆநந்தாவஹனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய அநுபவமிறே ஸாக்ஷாத்ஸுகமாகிறது. (புகுகின்ற) அநுபவத்தில் விச்சேதமில்லாமை சொல்லுகிறது. உபாஸநவேளையில் ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயத்தினுடைய அநுஸந்தாநத்தாலே வருவதொரு ஸாரஸ்யமுண்டு; அதுதான் காதாசித்கமாகையாலே ஹேயஸம்பந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் அவிச்சிந்நமாக வநுபவிப்பதொரு அநுபவமுண்டு; அது இங்கே கைபுகுந்திருக்கை. (அம்மனாய்) அழகிதாகவித்திரளுக்கு ரக்ஷகையானாய். நீ ரக்ஷகையாக நாங்கள் குழைச்சரக்கானபடியென்! எங்களை க்ருஷ்ணனோடே அநுபவிப்பித்து, அவ்வநுபவம் உன் முலையோடும் தோளோடு மணைந்தாற்போலேயிருக்கவேண்டாவோ. "ஸம்ச்ரவே மதுரம்வாக்யம்" என்கிறபடியே இவர்கள் பேச்சினினிமையாலும், "ப்ரஹர்ஷேணாவருத்தாஸா" என்று-இவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாமையாலும், தங்களடியேனை

களடியேனுயிருக்கிற வென்னை " அம்மனாய் என்பதே !" என்று கிடக்கிறு ளாகவுமாம். (மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்) இவள் வாய் பேசாதேகிடக்கிற விதுபொறுக்க மாட்டாமையாலே, " மாற்றமுந் தாராரோ வாசல்திறவா தார் " என்கிருர்கள். வாசல் செம்மினுல் வாயும் செம்ம வேணுமோ. ஐச்வர்யம்மிக்கால் பந்துக்களை ஏன் என்னலா காதோ. "போதயந்த:பரஸ்பரம்" (37) என்கிற ந்யாயமும் தவிர்ந்ததோ. உடம்பை க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால் எங் களுக்குப் பேச்சாகிலும் தரலாகாதோ. கண்ணுஞ் செவியு மொக்கப் பட்டினிவிடவேணுமோ. "மதுராமதுராலாபா" (103) என்றிறே யிவள் பேச்சிருப்பது.

வென்னை, "தாய்" என்று பழியிடுவதே! என்று ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்கையாலும், இவர்கள் க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணு கிறேமென்று பழியிடாநின்ருர்கள். இவ்வளவிலேயொன்று சொல்லுவோமாகில் இவர்கள் சொன்னதுக்கு இசைந்து, மதியாமல் உத்தரஞ்சொன்னேமாவுதோமென்று பேசாதே கிடந்தாள்; இவள் நினைவறியாதே தாங்கள் புறம்பேநின்று துவளுகிற துவட்சி பொறுக்கமாட்டாமையாலே, (மாற்ற மும் தாராரோ வாசல்திறவாதார்) என்கிருர்கள். வாசலைச் செம்மினுல் வாயையுஞ் செம்மவேணுமோ. கண்ணைப் பட் டினிகொண்டவோபாதி செவியையும் பட்டினிகொள்ள வேணுமோ. ஐச்வர்யம் விஞ்சினுல் பந்துக்கள் ஆர்த்தரானுல் ஏனென்னலாகாதோ. படுகுலையடித்தால், தண்ணீர்வார்த் தால் ஆகாதோ. போகத்தைத்தடுத்தால் எங்கள் ஸத்தையை யும் அழிக்கவேணுமோ. (மாற்றமும் தாராரோ) உன் னுடம்பை க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால், எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தந்தாலாகாதோ. க்ருஷ்ணனை அருக்கினுல் உன்னையு மருக்கவேணுமோ. உன்சரக்குத்தரப் பார்த்திலை யாகில் எங்கள் சரக்குத்தந்தால் ஆகாதோ. உன்னுடைய க்ருஷ்ணனைத் தாராவிட்டால் எங்களுடைய உன்னைத் தந்தா லாகாதோ. (மாற்றமும்) " மதுராமதுராலாபா " என்று இவள் பேச்சுக்கு அவனும் தோற்றிறே யிருப்பது.

102. நீங்கள் பழியிடுகிறதென், அவன் இங்குண்டோ என்ன (நாற்றத்துழாய்முடி) [1]கோயிற்சாந்தை யுன்னுவொளிக்கப்போமோ என்ன; இப்போது உண்டாகவேண்டா, அவன் ஒருக்காலணைத்து விட்டால் அவை அஞ்சாறு குளிக்குப்பரிமளம்நிற்குமே, கட்டுங்காவலுமாயிருக்கிற வாசலிலே புகுரப்போமோ அவனுக்கென்ன; (நாராயணன்) அவனுக்கு

இப்படி யிவர்கள் பழியிடாநின்றால் ஒரு உத்தரஞ் சொல்லியாகிலும் பிழைப்போமென்று நீங்கள் சொல்லுகிற பழிக்கு அவனிங்குண்டோவென்ன; (நாற்றத்துழாய்முடி) நீயும் மறைத்து உன் களவுக்கு அவனும் பெருநிலைநின்றால் கோயிற்சாந்தையுன்னுவொளிக்கப்போமோ. "அன்றிமற்றோருபாயமென்" என்னும்படி மாளிகைச்சாந்தை மறைக்கப் போமோ. இப்போதவனுண்டாகவேணுமோ, அவனொருக் காலணைத்து விட்டால் நூறுகுளிக்குநிற்கும். நாமெல்லாருமொக்க இப்போதேயெழுந்திருந்து போந்த பின்பு படுக்கையிலே சாய்ந்ததென்; அந்தியம்போதே பிடித்து வாசலைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றிகோள், கட்டும் காவலுமாயிருக்கிற வாசலிலே புகுரப்போமோ அவனுக்கென்ன; (நாராயணன்) எங்களைப்போலே கதவு திறக்குந்தனையும் பார்த்திருக்க வேணுமோ அவனுக்கு. அவனுக்கு உன்பக்கல் புகுந்தால் புறப்படவன்றோ வழியரிது. (நாராயணன்) ஜீவத்வாரா வன்றோ அநுப்ரவேசம, விட்டுப்போகாதார் பேறன்றோ விது. உகவாதார்க்கும் ஸத்தையை நோக்கி உகந்தார்க்கும் வத்ஸலனு யிருக்குமவனன்றோ. ஆசைப்பட்ட வுன்னை விடுமோ. வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டினவிடத்தே ஸ்புரிக்கவல்லனுகை அன்றோ. (நாற்றத்துழாய்முடிநாராயணன்) ஆசைப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குத் தோள்மாலை யிட்டிருக்கிறவனன்றோ. பேசாதேகிடக்கில் வாய் திறந்தில

பி. 102—வெறுமையே பச்சையாக - ஒன்றும் செய்யாமையே உபாயமாக. இவர்களுடைய ஆச்ரயணம் உபாயமன்று, ருசியால் செய்வது.

[1]கோயிற்சாந்து - ஒப்பற்ற கலவைச்சாந்து.

னங்களைப்போலே கதவு திறக்கப் பார்த்திருக்கவேணுமோ, வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம், வேண்டினவிடத்தே ஸ்புரிக்க வல்லனாகையன்றோ. உகவாதாரையும் விடாதவன் உகந்த வுன்னைவிடுமோ. (நம்மால்போற்றப்பறைதரும்புண்ணியன்) வெறுமையே பச்சையான, இடைச்சிகளுக்கும் சென்று ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற தார்மிகன். இவர்களுடைய ஆச்ரயணமுபாயமன்று, ருசியாலே "க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்" (104) என்று இவர்களுக்கு உபாயமவன்றானிறே. ஸ்நேஹோக்தியாகவுமாம்.

103. இவனால் (பண்டொருநாள்) முன்பு உன்னைப் போலேயுணராதே படுத்தினாருண்டுகாண் என்கை. (பண்

ளென்றாநின்றார்கள்; வாய் திறக்கில் உத்தரஞ்சொல்லிற்று என்பார்களென்று சொல்லி உறங்குவாரைப்போலே கிடந்தாள் (நம்மால் போற்ற வித்யாதி) (நம்மால்) வெறுமையே பச்சையான இடைச்சிகளுக்கும் சென்று ஆச்ரயிக்கலாம் படி யிருக்கிற தார்மிகன். (நம்மால்) அவனுக்கு ஆகாதாருண்டாய் முடிந்தானல்லகிடீர்; ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் ஏதேனுமமையுங்கிடீர். (போற்ற) இவர்கள் குடிப்பிறப்பிருக்கும் படி. "பல்லாண்டு" என்றிருக்குமவர்களிறே. இவர்களாச்ரயணம் உபாயமன்று. (போற்ற) செய்யவேண்டுவது பெரிதாய் முடிந்தானல்லன்கிடீர். (பறைதரும்) உக்கமுந் தட்டொளியும். (புண்ணியனால்) தண்ணீர் குடிக்கக்கல்லின ஏரியிலே தலைகீழாக விழுந்து சாவாரைப்போலே. (புண்ணியனால்) அத்வேஷமாத்ரமுடையார்க்குத் தன்னைப்பெறுகைக்கு ஸுக்ருதமும், ருசிஜநகனும், உபாயமும், ப்ராப்யனுமாயிருக்கிறவனாலே. " ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம் " என்றது புறம்பாம்படி, "யதிவாராவணஸ்வயம்" என்னும்படி ரிபூணாமபி வத்ஸலரானவராலே கிடீர் முடிந்தது. (புண்ணியனால்) " க்ருஷ்ணம் தர்மம்ஸநாதநம் ".

பி. 103-ஆற்ற அனந்தல்-மிகுந்திருக்கும் உறக்கம், இரண்டாம் நிலத்திலே (மேல்மாடியிலே) தேற்றமாய்வந்து-தடுமாறாது வழிதெரிந்து நிதானமாய்வந்து.

டொருநாள் கூற்றத்தின்வாய் வீழ்ந்த) தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே அமிழ்ந்திச் சாவாரைப்போலே, "ரிபூணு மபிவத்ஸலரான" (105)பெருமாள் பக்கலிலே தப்புச்செய்த (கும்பகரணனும் தோற்றுமுனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ) உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத்தோற்றுத் தன் உறக்கத்தையுந் தானே தந்து போனானோ. அவனது துயில்; உன்னது பெருந்துயில். அவன் ஒருத்தியையிறே பிரித்தது; நீஊராகப் பிரித்து உறங்காநின்றாயே. (ஆற்ற வனந்தலுடையாய்) இப்படி சொல்லக்கேட்டுப் பெரிய வனந்தலோடே "க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண" என்ன; எங்களுக்கு அங்கேபோய் துயிலெழுப்பாடவேணுமோ, நீயுணரும்படி காணவமையாதோ. (அருங்கலமே) எங்களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமல்லையோ. ஹாரத்தைப்பண்ணி அதுக்குக்கல் லழுத்தினாற்போலே, நீபுகுந்து இக்கோஷ்டியை ஸநாதமாக்கா யென்கிறார்கள். எங்களுக்குப் பெறுதற்கரியவளல்லையோ நீயென்னவுமாம். இவர்களார்த்தியைக்கண்டு துணுக் கென்றுவரப்புக்காள் (தேற்றமாய்வந்துதிற) இரண்டாம்

(பண்டொருநாள்)முன்பு உன்னைப்போலே உணராதே நோவு படுத்தினானொருவனுண்டுகாண். (ஒருநாள்) உணர்ந்திலனென்று ஒருகாலத்தில் கேட்டிருந்தோம், இன்று அநுபவியாநின்றோம். (கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த) தான் சிறையிட்டு வைத்த ம்ருத்யுவினுடைய [1]ஆஸ்யத்திலேவிழுந்த. (புண்ணியனால்கூற்றத்தின்வாய்வீழ்ந்த) பதார்த்த தர்சநத்துக்காகஏற்றினவிளக்கிலே விட்டில்புக்கு முடிந்துபோமா போலே, இவன்றிருவுள்ளத்தால் அவனசர்த்தத்துக்கு நினைவில்லையென்கை. (கும்பகரணனும்) உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத்தோற்றுத் தன்னுறக்கத்தையுந் தானேதந்து போனானோ. நீயுமவனுமாக ஸமயம்பண்ணி யுறங்கப்புக்கு நீ ஜயித்தபின்பு நானிது கைக்கொள்ளுவனல்லேனென்று விட்டானோ. ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானை வென்று, பெருமாள் அவன் கையில் வில்லை வாங்கினாற்போலே, நீயுமவனை வென்று,

[1] ஆஸ்யம்-வாய்.

நிலத்திலே கிடக்கிறவளாகையாலே தடுமாறுதே தெளிந்து வந்துதிற என்கிறுர்கள். (தேற்றமாய்வந்து திற) ஊராகத் திரண்டுகிடக்கிறது, படுக்கையிற் கிடந்தபடியே வாராதே

நித்ரையைக் கைக்கொண்டாயோ. (பெருந்துயில்) அவனளவோ உன்னுடைய நித்ரை. அவனதோ துயில்; உன்னதோ பெருந்துயில். அவனுக்கு ஆறுமாஸம் உறங்குகையும், ஆறுமாஸத்துக்கு ஒருக்கால் உணர்ந்திருக்கையுமென்று ஒரு வ்யவஸ்தையுண்டிறே; அங்ஙன மொன்றில்லையோ உனக்கு. நீ காலதத்வமுள்ளதனையு முறங்குகிறுயன்றோ. இவள் அரைக்ஷணம் புறப்படா தொழிய நெடுங்காலமாய்த் தோற்றுகிற திவர்களுக்கு. அவன்ஒருத்தியுடைய பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனுன னத்தனையிறே; நீ ஒரூராகப் பிரிக்கைக்கு ஹேதுபூதையாயுறங்குகிறுயிறே.

"நக்ஷமாமி" என்கிற அஸஹ்யாபசாரம் பண்ணினவனை அரைக்ஷணம் உணராதே யிருக்கிற நமக்கு ஒப்பாகச் சொல்லா நின்றுர்களென்று, இவர்களுக்குச் சென்றுமுகங் காட்ட வேணுமென்று, துணுக்கென்று தானுணர்ந்தமை தோற்ற "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண" என்றுள்; (ஆற்ற அனந்தலுடையாய்) இதொரு உணர்த்தியிருந்தபடியென்! எங்களுக்கு அங்கேபோய்துயிலெழுப்பாடவேணுமோ, நீயுணரும் படி காணவமையாதோ. (ஆற்றவனந்தல்) ஆர்த்தத்வநி கேளாதபடி அனந்தலினுடையமிகுதி. ஜாலகரந்த்ரத்தாலே, இவளுணர்ந்த படியைப் பார்த்தார்கள்; தங்கள்கோஷ்டிக்கு நாயகரத்நம்போலேயிருந்தாள்; (அருங்கலமே)என்கிறுர்கள். எங்களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமல்லையோ நீ. ஒருஹாரத்தைப்பண்ணி அதிலேயொரு ரத்நத்தையழுத்திஞல் அந்தரத்நம் அந்த ஹாரத்தைவிளக்குமாபோலே, இத்திரளை ஸநாதமாக்கப்பாராய். (அருங்கலமே) எங்களுக்கு பெறுதற்கரியவளல்லையோ நீ. அவள்புறப்பட அவனுமொக்கப்புறப்பட்டுத் தங்களைத்தலைமேலே கொள்ளுமென்றிருக்கிறுர்கள். இவர்கள் ஆர்த்தியைக்கேட்டு துணுக்கென்று வரப்புக்காள்; (தேற்றமாய்வந்து திற) பயப்பட்டு மேல்நிலங்களில் நின்று

ஸதஸ்யையாய்வந்து திற. "ஸாப்ரஸ்கலந்தீ" (106) என்னும் படி வாராதேகொள் என்கிறார்கள் ... . (௧௦)

104. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். பத்தாம்பாட்டு. (நோற்றித்யாதி) இப்பாட்டில், உபாயநிஷ்டரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(நோற்று) ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணி. (சுவர்க்கம்) ஸுகரூபமான ப்ராப்யத்தை. (புகுகின்ற) அநுபவிக்கிற. (அம்மனாய்) ஸ்வாமிநியானவளே. (வாசல்திறவாதார்-மாற்றமும் தாராரோ) த்வதநுபவவிரோதியான வாசலை-அஹங்காரத்தை நீக்கி, எங்களை உன்னை யநுபவிப்பியாவிடிலும் நாங்கள் கேட்டு வாழும்படியான ஒரு வார்த்தையுமரிதோ. அவனேயெழுந்திருக்கவொட்டாவிடிலும் இருந்தவிடத்தே யிருந்து வார்த்தைசொன்னாலாகாதோ என்று பாவார்த்தம். இப்போது அவனிங்குண்டோ, என் பழியிடுகிறீகோளென்ன (நாற்றத்துழாய்முடி) இப்போது அவனிங்கில்லாவிடில்பரிமளமேதென்ன; அவனொருக்காலணைக்க ஒன்பதுகுளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமேயென்ன ; கட்டுங்காவலுமானவிடத்தே அவனுக்குப் புகுரப்போமோவென்ன ; (நாராயணன்) வேண்டுமிடத்தே ஆவிர்ப்பவிக்கைக் கன்றோ அவனுடைய வ்யாப்தியென்ன ; (நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால்) நம்மாலே போற்றப் பட்டவனைக் கொண்டு புருஷார்த்தப்ரதனை நாராயணனாலே.

105. (பண்டொருநாள் கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும்தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ) முன்பொரு தமோபிபூதமான காலத்திலே ம்ருத்யுவினுடைய வாயிலே விழுந்த தாமஸனான கும்பகர்ணனும், உன்துயிலுக்குத் தான்தோற்று, உனக்கே தன்னுடைய

தடுமாறுதே வந்திழிஞ்சு திற. அங்ஙனன்றிக்கே, ஊராகத்திரண்டு கிடக்கிறது, அவர்களிலே உன்னையும் நியமிக்கவல்லாருண்டு; அவர்கள்முன்னே படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாராதே, உன்னைப்பேணிக்கொண்டு-ஸதஸ்யையாய், வந்து திற, "ஸாப்ரஸ்கலந்தீ" என்னும்படிவாராதேகொள். ... ௧௦

பெருந்துயிலையும் தானே தந்தானே. இவ்விடத்திலே "கும்ப கரணன்" என்கிறது-தமோகுணத்தை. தமோகுணந்தன்னை யன்றியிலே இவளுக்குண்டான நித்ரையைக்கண்டு இவளு டைய நித்ராஜநகத்வசக்திக்குத் தான்தோற்றுத் தன்னுடைய நித்ராஜநகத்வசக்தியையும் தந்தானென்று ரஹஸ்யம். ஸாத் விகனான இவ்வதிகாரிக்கு நித்ரையாவது- "ப்ராஜ்ஞேநாத்ம நாஸம்பரிஷ்வக்தோபாஹ்யம் கிஞ்சநவேத" என்கிறபடியே ஸ்வாநுபவதசையிலே இதரவிஷயங்கள் தோற்றாதிருக்கை. இப்படியிவர்கள்சொன்னவாறே அவளெழுந்திருந்து சோம் பல் முறிக்க (ஆற்ற வனந்தலுடையாய்) மிகவும் சோம்பலை யுடையவளே. சோம்பலாவது-வ்யாபாராந்தராக்ஷமதை. அத னவ, (அருங்கலமே) துர்லபமான ஆபரணமே. "ஆற்ற வனந்தலுடையாய், அருங்கலமே"என்கையாலே,"கிமிவஹி மதுராணாம்" என்கிறபடியே சோம்பல்முறிக்கையும் துர்லப மான ஆபரணம்போலே அத்யாகர்ஷகமாயிருக்கிறதுஎன்று மாம். இவர்களாற்றாமையைக்கண்டு சடக்கெனவந்து திறக் கப்புக; (தேற்றமாய்வந்து திற)என்கிறார்கள். நாங்கள்புறக் கட்டிலேயிருக்கிறோமாகையாலே இருந்தபடியே வாராமே, ஸதஸ்யையாய்வந்து திற என்கிறார்கள்.தேற்றமாய்வந்துதிற என்கையாலே - இவ்வதிகாரிக்கும்லோககர்ஹை வாராமல் லௌகிகாநுவர்த்தநம் கார்யமென்றதாய்த்து. (கo)

பதினோராம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—106. பதினோராம்பாட்டு. எல்லாவற் றாலும் அபிஜாதையா யிருப்பாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார் கள். ஆபிஜாத்யத்தால் க்ருஷ்ணனோடொப்பாளொருத்தி யிவள்.

ஆறாயிரப்படி:—பதினோராம்பாட்டு. (கற்றுக்கறவை) க்ருஷ்ணன் ஊருக்காக ஒருபிள்ளையாய்எல்லாராலும்கொண்

பி. 106-எல்லாவற்றாலும் அபிஜாதை-குலத்தாலும் ரூபத்தா லும் குணத்தாலும் ச்லாக்யை (கோவலர் பொற்கொடி,புனமயில், செல்வப்பெண்டாட்டி என்கையால்).

கற்றுக்கறவைக்கணங்கள்பலகறந்து
செற்ருர்திறலழியச்சென்றுசெருச்செய்யும்
குற்றமொன்றில்லாதகோவலர்தம்பொற்கொடியே
புற்றரவல்குற்புனமயிலேபோதராய்
சுற்றத்துத்தோழிமாரெல்லாரும்வந்துநின்
முற்றம்புகுந்துமுகில்வண்ணன்பேர்பாடச்
சிற்ருதேபேசாதேசெல்வப்பெண்டாட்டிநீ
எற்றுக்குறங்கும்பொருளேலோரெம்பாவாய். (கக)

பதவுரை:—குலம் ரூபம் குணம் இவற்ருல் ச்லாக்யையாய் எல்லாவகையாலும் அபிஜாதையாயிருப்பாளொருத்தியைப் பார்த்து, கன்று-கன்றுகளையீன்ற, கறவை பசுக்களினுடைய,பல-அநேகங்களாயிருக்கிற, கணங்கள்-ஸமூஹங்களை, பால்மிக்கிருக்கையாலே முலேக்கடுப்புத்தீரும்படி, கறந்து-கறப்பவர்களாய்,செற்ருர்-க்ருஷ்ணன் பெருமைபொருதவரான பகைவருடைய, திறல்-வலிமையானது, அழிய-அழியும்படி,சென்று-தாமேசென்று,செருச்செய்யும்-போர்செய்யுமவர்களாய், படையெடுத்துவரப்பார்த்திருந்தல், நிராயுதபாணிகளுடன் எதிர்த்தல் முதலிய, குற்றமொன்று-ஒருவகைக்குற்றமும், இல்லாத-இல்லாதவர்களான, கோவலர்தம்-பசுமேய்க்கும் இடைச்சாதியிலே பிறந்த, பொற்கொடியே-பொன்கொடிபோலே அழகியவடிவையுடையளாய், புற்று—புற்றிலிருக்கிற, அரவு-பாம்பின்படத்தையொத்த, அல்குல்-நிதம்பத்தையும், புனம்-காட்டில் தன்னிச்சைப்படி திரிகிற,மயிலே-மயில்போன்றசாயலேயுமுடையளாய், செல்வம்-க்ருஷ்ண குணுநுஸந்தாநமாகிற ஸம்பத்தையும், பெண்டாட்டி—க்ருஷ்ண சம்ச்லேஷமாகிற சம்பத்தையுமுடைய,நீ-நீ,போதராய்-வாராயென்ன; நாம்புறப்படும்படி எல்லாரும் வந்தாரோவென்ன; சுற்றம் எல்லாரும் - எல்லாபந்துக்களும், தோழிமாரெல்லாரும்-எல்லாத்தோழிமார்களும், வந்து - திரண்டுவந்து, நின்-உன்னுடைய, முற்றம்-முற்றத்திலே, புகுந்து-புக்கு, உன்னுலுகக்கப்படுமவனுய், முகில்-மேகம்போன்ற, வண்ணன்-திருநிறத்தையுடையவனுடைய, பேர்—திருநாமங்களை, பாட-ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப பாடாநிற்கச்செய்தே, துயிலொழிந்தமைக்கடையாளமாக, சிற்ருது - அசையாமலும், பேசாது-பேசாமலும், எற்றுக்கு-என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக. உறங்கும் - உறங்குகிற, பொருள்-செய்கை என்கிருர்கள்.

107. வ்யா.—(கற்றுக்கறவை) எல்லாம் தலைநாகுக ளாயிருக்கை. இதுக்கு ஹேது நித்ய ஸூரிகள் பகவத் ஸ்பர் சத்தாலே பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராயிருக்குமாப்போலே, இப் பசுக்களும் க்ருஷ்ணஸ்பர்சத்தாலே கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகுகை. "பவாமித்ருஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ" (107) என்று-பக வத்ஸ்பர்ஸம் [1] இளகிப்பதிக்கப்பண்ணுமிறே. (கணங்கள்பல) தனித்தனியே யெண்ணிமுடியாமையன்றிக்கே, ஸமூஹங் களும் எண்ணிமுடியாது. "ரதகுஞ்ஜரவாஜிமாந்" (108) என்

டாடவளர்ந்தாப்போலே, ஊருக்காக ஒருபெண்பிள்ளையாய், "பதிஸம்யோகஸுலபம்" என்னும்படி பருவத்தையுடைய ளாய், அவனைப் பெறுகைக்கு நோற்பேன் நானோ, அவன் தானேவேணுமாகில் நோற்று வருகிறானென்று கிடக்கிற ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(கற்றுக்கறவை) கறக்கும் பருவமா யிருக்கச் செய்தே கன்றுநாகாயிருக்கை. முக்தர் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிக ராய்க் கீழ்நோக்கி வயஸ்ஸுபுகுமாபோலே, இவையும் இளகிப்பதித்திருக்கும். அவர்கள், பரத்வாநுஸந்தாநத்தாலே, இவை மநுஷ்யத்வே பரனான க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சத் தாலே. முலைசரிந்தாரைப் பாராத ராஜகுமாரனைப்போலே, கன்றுமேய்க்கப்பெற்றால் பசுக்களைப்பாரான். "கன்று மேய்த்தினிதுகந்த" "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்று-பசுமேய்த்து உகக்கும்; கன்றுமேய்த்து இனிதுகக் கும். ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே தன்கைகால் நீட்டமாட்டாதவர் களையிறே யுகப்பது. கன்றுமேய்க்கை யொருதலையானால் பசுக்களும் நித்யஸூரிகள் ஸ்தாநேயாமித்தனை. [காளாய்] அவற்றையும்இளகிப் பதிப்பித்து அவற்றோட்டைஸம்பந்தத் தாலே தானுமிளகிப்பதித்திருக்கும்; "வத்ஸமத்யகதம்பாலம்"

பி. 107. கற்றுக்கறவை – கன்றுகளான பசுக்கள் (கன்றுக ளான என்றபோது இளமை வெளிப்படை.இது க்ருஷ்ண ஸ்பர்சத் தால் வருவது. (பரமபதத்திலுள்ளோர் பகவத்ஸ்பர்சத்தாலே 25 வயதுடையவர்களாயிருக்கைபோலே).

1 இளகிப்பதிக்கை-இளமைத்தன்மைபெருகுகை.

னுமாபோலே, "பல" என்னு மித்தனை. ஆத்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டாகிலுமிறே பசுக்களுக்குத் தொகையுள்ளது. (கறந்து) ஈச்வரன் ஒருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியமநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே, இடைச்சாதியில் [1]மெய்ப்பாட்டாலே அடங்கக்கறக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். பாலும் நெய்யும் கொண்டு விநியோகமில்லாதபடி ஸம்ருத்தமாகையாலே, முலைக்கடுப்புக்கெடக் கறந்தென்றுமாம்.

என்னும்படியே. (கற்றுக்கறவை) "பவாமித்ருஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ" சக்ரவர்த்தி யிளகினாப்போலே இவனுக்குக்கண்ணழிக்கலாம்படி புக்கவிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டவிடத்தே புறப்பட்டு இவனுக்கு முன்னோட்டுக் கொடுக்கவற்றாய், இவனுக்கு ஒதுங்குகைக்கு நிழலாயிறேயிருப்பது. "இட்டமானபசுக்கள்." (கணங்கள்பல) தனியே யெண்ணமுடியாமையே யன்றிக்கே, ஸமூஹங்களு மெண்ணமுடியாது. "ராஜாதசரதோநாமரதகுஞ்ஜரவாஜிமாந்" என்னுமாபோலே பலவென்னுமத்தனை. (கணங்கள்பல) நாரா:" என்று-ஆத்மஸமூஹங்கள் பல. "பஹூ நாம்" என்றும், "பற்பல்லாயிரமுயிர்" என்றும்—ஆத்மாக்களுக்கு ஸங்க்யையுண்டாகிலும், "பஹவோந்ருபகல்யாணகுணா:" "பஹவோதுர்லபாச்சைவ" "எண்ணில் பல்குணங்கள்" என்று சொல்லுகிற பகவத் குணங்களுக் கெல்லையுண்டாகிலும் இப்பசுக்களுக் கெல்லையில்லை(பலகறந்து) அநேகரித்விக்கள்செய்யக்கடவசடங்கை அதில் கூர்மையுடையவ னொருவனே செய்யுமாபோலேயும், ப்ராஹ்மணர் வேதத்தையடைய அதிகரிக்குமாபோலேயும், க்ஷத்ரியன் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே யுத்தத்திலே [2]நிலவனுமாபோலேயும், ஈச்வரனொருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் கர்மாநுகுணமாகநாமரூபங்களைப் பண்ணி நியமநாதிகளைப் பண்ணுமாப்போலேயும், பசுக்கள் அநேகமாகிலும் ஜாதியில் மெய்ப்பாட்டாலும், ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியாகையாலும், ஒருத்தனே அடங்கக்கறக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். அரியதுசெய்யவல்ல குடியிலே பிறந்

---

1 மெய்ப்பாடு - ஸ்வபாவம். 2 நிலவன் - வல்லவன்.

108. (செற்றார்) இவர்களுக்கு சத்ருக்களாகிறார்கள்-க்ருஷ்ணனுடைய பெருமை பொறாதவர்கள். (திறலழிய) "தேவர்களும் எனக்கெதிரன்று" என்றிருக்கும் கம்ஸாதிகளுக்கும் புகுரவொண்ணாத மிடுக்கை யுடையவர்கள். (சென்றுசெருச்செய்யும்) எதிரிகள் வந்தால் பொருகையன்றிக்கே, இருந்தவிடங்களிலே சென்றுபொருகை. "அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச" (109) என்று-சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்

தோம் என்று, உன்னையல்லது அறியாத எங்களுக்கு அரிதையாக ஒண்ணாதுகாண்.

(செற்றார்) இவர்களுக்கு சத்ருக்களாகிறார்-க்ருஷ்ணனுடைய மினுக்கமபொறாதவர்கள்."சத்ரோஸ்ஸகாசாத்ஸம்ப்ராப்த:"என்று-ராவணஸகாசத்தினின்றும்வந்தானென்றதே, நம்மெதிரியான [1]பையலோலக்கத்தினின்றும் வந்தானென்று அங்கதப்பெருமாள் பேசினாற்போலே, ஆண்டாளும் இவ்வூரில் ஸம்ருத்தி பொறாதவர்களை சத்ருக்களென்கிறாள். பகவத்ஸம்ருத்தி பொறாதார் பாகவதர்களுக்கு சத்ருக்கள்; பாகவதஸம்ருத்தி பொறாதவர்கள் எம்பெருமானுக்கு சத்ருக்கள். இரண்டுமுண்டிறே கம்ஸனுக்கு. "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" இத்யாதி, "சாதுசனத்தை நலியும்." பாண்டவர்களுக்கு சத்ருக்கள் நமக்கு சத்ருக்களென்று, "த்விஷதந்நம்" என்றானிறே க்ருஷ்ணன்; இவள்தானும், "மாயனிராவணன்" என்று-செவ்வைப்போரறியாதபையல் என்றருளிச் செய்தாள். (செற்றார்திறலழிய) பஸ்மதாரியான ருத்ரன், ப்ராஹ்மணரைப்போலே ஓத்துச்சொல்லித்திரியும் ப்ரஹ்மா, அப்ஸரஸ்ஸுக்களை [2]மெய்க்காட்டுக்கொள்ளு மிந்த்ரன்,அந்யபரனாய்க்கிடந்து உறங்குமீச்வரன், இவர்களடங்கலும் நமக்கெதிரோ

பி. 108. செற்றார் - க்ருஷ்ணன் பெருமை பொறாதவிரோதிகள். திறலழிய - தேவர்களும் எனக்கெதிரன்று எனும் கம்ஸாதிகள் செருக்கழிய. சென்று செருச்செய்யும் - எதிரிகள் வருகை நோக்கியிராது, அவர்கள் இருப்பிடம் சென்று போர்புரியும்.

1 பையல் - ராவணன்.

2 மெய்க்காட்டுக்கொளல் - எண்ணிக்கொளல்.

போலே இவர்கள்வீரம். (குற்றமொன்றில்லாத) எடுத்து வரப்பார்த்திருக்கும் குற்றமில்லை; கையிலாயுதம் பொகட்ட வர்களை யெதிர்க்குங்குற்றமில்லை யென்றுதாம் அழியச் செய்யாநின்றார்களென்று க்ருஷ்ணனுக்கு முறைப்பட்டால் "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்னும்படி பிறந்தவர்க ளென்றுமாம். "ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய:" (110) என்றிறே அவன்படி. (கோவலர்தம் பொற்கொடியே) "ஜநகாநாம் குலேகீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸுதா" (111) என்னும்படியே ஊருக்காக ஒரு பெண்பிள்ளை. (பொற்கொடி) தர்சநீயமா யிருக்கையும், "பதிஸம்போகஸுலபய்வய:" (4) என்கிற படியே பர்த்தாவாகிற கொழுகொம்பையொழிய ஜீவியாமை யும். "ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்" என்றிறே யிருப்பது. (புற்றரவல்குல்) தன்னிலத்தில் ஸர்ப்பம்போலே ஒசிவையும் அகலத்தையுமுடைய அல்குலை யுடையாய். இவர்கள் இத்தனை சொல்லுவானென்னென் னில்; "யாஸ்த்ரியோத்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா

என்றிருக்கும் கம்ஸனுடைய மிடுக்கு அழிய. (சென்று செருச்செய்யும்) எதிரிகள் வந்தால் பொரவிருக்கையன் றிக்கே இருந்தவிடங்களிலே சென்றுபொருகை. "அபியா தாப்ரஹர்த்தாச" என்ற—சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே இவர்கள் வீரம். எதிரிகள்வந்து ஊரை அடைமதிகள் படுத்த வெல்லுகைகுற்றமாறுபோலே,நாங்கள் வரப்புறப்படாதே யிருக்கை உனக்குக்குற்றமன்றே. ராஜாக்கள்எதிரிகளைத் தோற்பிக்கும்படி வ்யாபரித்தார்களே யாகிலும், அந்த:புரத் தில் வந்தால் எளியராயன்றே யிருப்பது. (குற்றமொன் றில்லாத) எடுத்துவரப்பார்த்திருக்கும் குறையில்லை, எதிரி கள் கையிலாயுதத்தைப் பொகடக்கொன்றார்க ளென்னும் குறையில்லை; அழியச்செய்யா நின்றார்களென்று க்ருஷ்ண னுக்கு முறைப்பட்டால் "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும்படி பிறந்தவர்கள். (குற்றமொன்றில்லாதகோவலர்) "அபிசேத்ஸு துராசாரோபஜதேமாம நந்யபாக்! ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ்ஸம்யக்வ்ய வஸிதோஹிஸ:" என்றிறே யவன் படி. "நிர்த்தோஷம் வித்திதம்ஜந்தும்ப்ரபாவாத்பரமாத்மந:"

"உத்தரம் தீரமாஸாத்ய" (91) என்கிறபடியே எங்களுக்கு ப்ராப்யமான முற்றத்திலே புகுந்து. இவர்களுக்கு ப்ராப்யமானபடியென்னென்னில்; "முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்" என்றும், "முற்றத்தூடுபுகுந்து நின்முகங்காட்டி" என்றும் - சேஷியானவனுக்கும் ப்ராப்யமான முற்றமாகையாலே சேஷபூதர்களான எங்களுக்குச் சொல்லவேணுமோ. புகுந்து கொள்ளப்புகுகிற கார்யமென்னென்ன (முகில் வண்ணன் பேர் பாட) நீ யுகக்கும் அவனழகிலும் ஔதார்யத்திலும் ஈடுபட்டு அவன் திருநாமத்தைப் பாடச்செய்தேயும். (சிற்றாதே பேசாதே) "முகில்வண்ணன்" என்றவாறே, அவ்வடிவை நினைத்துப்பேசாதேகிடந்தாள். (சிற்றாதே) சிற்றுதல்-சிதறுதல். உணர்ந்தமைக்கடையாளமான சேஷ்டையைப் பண்ணுதே. இவள் சேஷ்டிதமும் வார்த்தையும் தங்கள் கண்ணுக்கும் செவிக்கும் போக்யமாகையாலே இன்னாதாகிறார்கள். (செல்வப்பெண்டாட்டி நீ) உன்னோடு கூடுமது எங்களுக்கெல்லாம் ஐச்வர்யமுமான நீ. க்ருஷ்ண குணானுஸந்தாநத்தாலே புஷ்கலையான நீ என்னவுமாம்.

யும், "ஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா" "எனக்கேதன்னைத்தந்த" என்று ஔதார்யத்தையும் சொல்லி நீ பாட, நாங்களும் உன்பக்சமே நின்று அத்தைப் பெறுகைக்காக, நீயுகக்கும் அவன் வடிவழகிலும் ஔதார்யத்திலும் ஈடுபட்டுத் திருநாமத்தைப் பாடசெய்தேயும்.

(சிற்றாதே பேசாதே) அவ்வடிவை நினைத்து அங்கங்களைப் பரிஸ்பந்திப்புதல், வார்த்தைபேசுதல் செய்யாதே கிடக்க, இவள்சேஷ்டிதமும் வார்த்தையும் கண்ணுக்கும் செவிக்கும் போக்யமாகையாலே கண்ணையுஞ் செவியையும் சேரப் பட்டினிகொள்ள வேணுமோ என்று இன்னாதாகிறார்கள். (செல்வப்பெண்டாட்டிநீ) உன்னை நீ பிரிந்து அறியாயே. உன்னோடே கூடுவதே எங்களுக்கு எல்லா ஐச்வர்யமான நீ. உன்னுடைய உத்தேச்யம் நீ கூடுபூரித்து வைத்தால், எங்களுக்கு உத்தேச்யம்பெறவேண்டாவோ. இங்கே கூடுபூரித்துக்கிடக்கிறதோ வென்ன; (எற்றுக்குறங்கும் பொருள்) உள்ளூ கூடுபூரித்த தில்லையாகில் எங்கள்

இங்கே கூடுபூரித்துக்கிடந்ததோ என்ன; இல்லையாகில் (எற்றுக்கு உறங்கும்பொருள்) எங்கள்பாடே புறப்படாதே உறங்குகைக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டோ. "அடியார்கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று திரளோடே அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைவிட்டு, கைவல்யம் போலே கிடக்கிற கார்யமென் என்னவுமாம். (எற்றுக்கு உறங்கும் பொருள்) உன்னுடைய உத்தேச்யத்தைப்பாராதே, எங்களுடைய ஆற்றாமையைப் பாராதே, க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிசயபோக்யதையைப் பாராதே, எதுக்காகக் கிடக்கிறாய். ௧௧

110. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். பதிஞோராம்பாட்டு. (கற்று இத்யாதி.) இப்பாட்டில், ஈச்வரனை உபாயோபேய

ஆர்த்தத்வநிகேட்டால் கண்ணுறங்குமோ. எங்கள்பாடே புறப்படாதே யுறங்குகிறதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டோ. அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றிருக்குப்படி அழகிதாயிருந்தது, அவனைத்தனியநுபவிக்கை கைவல்ய மோக்ஷத்தோடொக்கு மத்தனை. "தொண்டரெல்லீரும் வாரீர்" என்றிருக்க வேண்டாவோ. (எற்றுக் குறங்கும்பொருள்) உன்னுடைய உதத்தேச்யத்தைப்பாராதே எங்களுடைய ஆற்றாமையைப் பாராதே, க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிசய போக்யதையைப் பாராதே, எதுக்காகக்கிடக்கிறாய். (எற்றுக்குறங்கும் பொருள்) அவனை யுகப்பிக்கப் பார்த்தாயாகில் அவனுடையாரையு முகப்பிக்க வேணுங்காண். ஸ்வப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்தைக் காட்டில் ஒரு வாசிகண்டிலோமே உனக்கு. உன்னையுமவனையும் பொருந்த விட நாங்கள்வேணும்; அவனைப்பிரிந்தவன்று, வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணி தரிப்பிக்கைக்கு நாங்கள்வேணும்; நீயுமவனுமாக அநுபவியாநின்றால் [1]எடுத்துக்கைநீட்ட நாங்கள் வேணும். ஆனபின்பு எங்களையொழிய உனக்கு உறங்கவிரகுண்டோ. ௧௧

1 எடுத்துக் கைநீட்டுகை - பரிசர்யைபண்ணுகை.

மென்று அத்யவஸித்திருப்பார்க்கு மிகவும் ஆதரணீய விஷய மான அதிகாரியை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.— (கற்றுக் கறவை) ஸஸந்தாநரான சிஷ்யர். (கணங்கள்பல) அவர்க ளுடைய பலவான ஸமூகங்களைக் கறந்து அவர்களுடைய அபிநிவேசா நுகுணமாக ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணி. (செற் றார்திறலழிய) செற்றாருண்டு — உபாயாந்தரபரரும், உபே யாந்தரபரரும்; அவர்களுடைய திறலுண்டு — ஸ்வார்த்த பரதை, அழிய — நசிக்கும்படி. (சென்றுசெருச்செய்யும்) தாங்களே விஜயயாத்ரையைப்பண்ணி அவர்களோடேவர்த் திக்கிற. (குற்றமொன்றில்லாத) பூர்வோத்தராகங்களி லொன்றுமில்லாத. (கோவலர்தம்) "அவனே உபாயோ பேயம்" என்று அத்யவஸித்திருக்குமவர்களுக்கு. (பொற் கொடியே) ஸ்ப்ருஹணீயமான பொற்கொடிபோன்ற திரு மேனியையுடையவளே. ஜ்ஞாநவைசித்யத்தையுடையவளே என்றுமாம். (புற்றரவல்குல்) கீழ், பொற்கொடியென்று - பக்தியைச் சொல்லுகையாலே, அல்குலென்று-ஸ்வவிஷயத் திலே படிந்த பரமபக்தியைச் சொல்லுகிறது. (புனமயிலே) அளகமென்று-ஸ்வாபதேசத்தில் வ்யாமோஹத்தைச் சொல் லுகையாலே, வ்யாமோஹந்தான் இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாய் ஸ்வவிஷய விரஹாஸஹிஷ்ணுவான ப்ரேமரூப ஜ்ஞாநமாகையாலே, "புனமயிலே" என்று - பரமபக்தியை யுடையவளே யென்கிறது. (போதராய்) நீபுறப்பட்டு வர வேணும்.

111. நாம்புறப்பட்டு வருகைக்கு நம்முடையவர்க ளெல்லாரும் வந்தார்களோவென்ன (சுற்றத்துத்தோழிமா ரெல்லாரும்வந்து) உனக்கு பகவதநந்யார்ஹசேஷபூதரான பாகவதரெல்லாரும்வந்து. (நின்முற்றம்புகுந்து) பரமப்ரா ப்யமான உன்னுடைய திருமுற்றத்திலே புகுந்து. (முகில் வண்ணன்பேர்பாட) பரமோதாரனும் ச்ரமஹரமானவடிவை யுடையவனுடைய திருநாமத்தை நீபுறப்பட்டு வருவதி என்று பாட. (சிற்றாதே பேசாதே) பரக்க வொருவ்யாபாரத்தை யும்பண்ணாதே, வார்த்தையுஞ்சொல்லாதே. (செல்வப்பெண் டாட்டி) பகவத்குணங்களை யொருமடைசெய்து புஜிக்கை

யாகிற ஸம்பத்தையுடைய நிருபாதிகபாரதந்த்ரியமுடைய வளே. (நீ) இஸ்ஸம்பத்தென்றும்மாறுமல் செல்லுகிற நீ. (உறங்கும்பொருள் எற்றுக்கு) உறங்குகிறதுக்குப்ரயோஜந மேது. எங்களை அகற்றுகையே ப்ரயோஜநமோ, இன்னம் ஸம்ஸாரிகளை சேதநராக்குகையே ப்ரயோஜநமோ, சொல்லா யென்கிறார்கள். இப்பாட்டில், ஜாத்யுசிதமான தர்மத்தை ஸாதநபுத்யாவன்றிக்கே கைங்கர்யபுத்யா அநுஷ்டித்தால் குற்றமில்லை யென்கிறது - கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து குற்றமொன்றில்லாத வென்கையாலே... ... கக

பன்னிரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—112. பன்னிரண்டாம் பாட்டு. க்ருஷ்ணனைப்பிரியாதே இளையபெருமாளைப்போலே யிருப்பா னொருவன் தங்கையாகையாலே ச்லாக்யையா யிருப்பா ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

கனைத்திளங்கற்றெருமைகன்றுக்கிரங்கி
நினைத்துமுலைவழியேநின்றுபால்சோர
நனைத்தில்லஞ்சேறாக்கும்நற்செல்வன்தங்காய்
பனித்தலைவீழநின்வாசற்கடைபற்றிச்

ஆறாயிரப்படி :—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்து நோக்கிக்கொண்டு திரியும் இளையபெருமா ளைப்போலே, க்ருஷ்ணனையல்லதறியாதே பின்தொடர்ந்து க்ருஷ்ணவிஷயத்திலே போரப் பரிவனா யிருப்பானொருவ னுடைய தங்கையாகையாலே ச்லாக்யையா யிருப்பா ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிப் பார்களுடைய பெண்பிள்ளையை யெழுப்பிற்று-கீழ்; இதில், ஸ்வதர்மத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவனுடைய தங்கையை எழுப்புகிறது. அவர்களுடைய அநுஷ்டாநமும் இவனுடைய அநுஷ்டாநமும் உபாயமன்று; யாதொன்று உபேயத்தைத் தாவற்று, அதிறே உபாயம். விடச்சொன்னவையும் பற்றச் சொன்னவையும் அன்றிறே உபாயம்; விடுவித்துப் பற்று வித்தவனிறே உபாயம்.

சினத்தினால்தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்ற
மனத்துக்கினியானைப்பாடவும்நீவாய்திறவாய்
இனித்தானெழுந்திராயீதென்னபேருறக்கம்
அனைத்தில்லத்தாருமறிந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—க்ருஷ்ணனைப்பிரியாதே யிருப்பானொருவனுடைய தங்கையாய்ப் பெருமையையுடையளா யிருப்பாளொருத்தியை நோக்கி, இளம்-இளையவான, கன்று-கன்றுகளையுடைய, எருமை-எருமைகளானவை, பால்கறப்பா ரில்லாமையாலே, கனைத்து-கதறிக்கொண்டு, கன்றுக்கு - தன்கன்றின் விஷயத்திலே, இரங்கி - இரக்கமுற்று, நினைத்து - கன்று ஊட்டுவதாக நினைக்கையாலே, முலைவழியே-முலைவழியாக, நின்று - இடைவிடாமல், பால்சோர-பால்பெருக, அத்தாலே, இல்லம் - அகத்தையெல்லாம், நனைத்து - ஈரமாக்கி, சேறுக்கும்—சேறாகப்பண்ணும், நற்செல்வன் - பகவதநுபவமாகிற நல்ல ஸம்பத்தையுடையவனுடைய, தங்காய்-ஸஹோதரியானவளே, பனி - பனியானது, தலை - எங்கள் தலையிலே, வீழ - விழும்படியாக, நின்-உன்னுடைய, வாசல் - வாசற்காலின், கடை-தண்டியத்தை, பற்றி-பிடித்துக்கொண்டு ; சினத்தினால்-“பிராட்டியைப் பிரித்தான்” என்கிற கோபத்தாலே, தென்-அழகுபட்டிருக்கிற, இலங்கை-லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸவர்க்கத்துக்கு, கோமானை-அரசனான ராவணனை, செற்ற—கொன்று, ஆச்ரிதனான விபீஷணனுக்கு அரசளிக்கையாலே, மனத்துக்கு-மநஸ்ஸுக்கு, இனியானை-இனியனாயிருக்கும் சக்கரவர்த்தித்திருமகனை, பாடவும் - பாடாநிற்கச்செய்தேயும், நீ—, வாய்திறவாய் வாய்திறந்து பேசுகின்றிலை ; இனித்தான்-எங்களாற்றாமை யறிவித்தபின்பும், எழுந்திராய்-எழுந்திருக்கின்றிலை; ஈதென்ன பேருறக்கம்-இதென்ன பெருந்தூக்கம், நாங்கள் திரண்டுவந்து நிற்கின்றமையை, அனைத்தில்லத்தாரும் - ஊரெல்லாரும், அறிந்து-அறிந்தார்கள் எழுந்திரா யென்கிறார்கள்.

113. வ்யா.—(கனைத்து) கறப்பாரில்லாமையாலே முலைகடுத்துக் கதறுகை. (இளங்கற்றெருமை) இளங்கன்

வ்யா.—(கனைத்து) உதாரர் கொடுக்கப்பெறாவிட்டால் படுமாபோலே, ஆச்ரிதர்கார்யம் செய்யப் பெறாவிட்டால்

பி. 113-பாடாற்றமாட்டாமை - க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாமை. நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர-கன்று ஊட்டுவதாக நினைத்துப் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பால் சொரிய, குணத்

றுகையாலே பாடாற்றமாட்டாமை.(கன்றுக்கு இரங்கி) தன் முலைக்கடுப்புக்கிடக்க, "கன்று என்படுகிறதோ!" என்றிரங்கி. எம்பெருமான் ஆச்ரிதவிஷயத்திலிருக்கும்படிக்கு நிதர்சநமிறே. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து-அவன் எருமைகள் கறவாவிட்டால் அவை படும்பாட்டை நாங்கள் உன்னாலே படாநின்றோமென்கை. (நினைத்துமுலைவழியே)கன்றை நினைத்து பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே முலையிலே வாய்வைத்ததாகக்கொண்டு பால்சொரியாநிற்கும். (முலைவழியே) கைவழி தவிர. (நின்று பால்சோர) நினைவுமாறுமையாலே,திருமலையில் திருவருவிகள்போலே, பால்மாறுதேசொரிகை. இவன்

"ரிணம்ப்ரவ்ருத்தம்" என்னுமாபோலே ஈச்வரன், ப்ராப்தகாலத்தில் கறப்பாரில்லாமையாலேமுலைகடுத்து, இவ்வாசலிலே கன்றுகாலியாய், நாம்பட்டதோ! என்றுகுமுறி கறக்கவேண்டும்போதிலே இவற்றைக்கறவாதே காற்கடைக்கொள்ளுவானென்னென்னில்; இளையபெருமாளுக்கு அக்நிகார்யத்தில் அந்வயமுண்டாமன்று இவனுக்கு இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில அந்வயமுள்ளது. இளையபெருமாளுக்குப் பெருமாளைப் பிரியமாட்டாமையாலே. இவன் க்ருஷ்ணனைப் பிரிய மாட்டாமையாலே. இப்படி பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலே பிரிய அவஸரமில்லாமை. ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டியாதொழிகை-விடுகையாவது; அல்லது, ஆலஸ்யத்தாலே விடுமது-விடுகையன்று. "தொழில்எனக்குத் தொல்லையால்தன்னுமமேத்தப்பொழுதெனக்கு மற்றதுவேபோதும்" என்னும் படியே. (இளங்கற்றெருமை) இளங்கன்றான எருமையென்னுதல்; இளங்கன்றையுடைய எருமையென்னுதல். இரண்டாலும் பாடாற்றமாட்டாமை சொன்னபடி. "கறவாமடநாகு தன்கன் றுள்ளினுப்போல்" என்னக்கடவதிறே. (கன்றுக்கிரங்கி) தன்முலைக்கடுப்புக்கிடக்க, கன்று என்படுகிறதோ! என்றிரங்கி. எம்பெருமான் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் "ஏழை பேதலன் கீழ்மகனென்றுநிரங்கி" என்று-

---

துக்கு-ப்ராவண்யரூபகுணத்துக்கு, தமையனில் தன்னேற்றம், புருஷனிற் காட்டில் ஸ்த்ரீக்குப்ராவண்யம்பள்ளமடையாகையாலே.

எருமை கறவாதொழிவானென்னென்னில் ; இளையபெரு மாள் க்ஷத்ரியதர்மமான அக்னிகார்யத்துக்கு உறுப்பாமன்றிறே இவனெருமைகள் விட்டுக்கறப்பது. அதுவென்னென்னில்; "நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ரணே" (114) என்னுமாபோலே. க்ருஷ்ணனைப்பிரியக்ஷமனல்லாமையாலே, "பரித்யக்தா மயாலங்கா" (23) என்னும்படியாலே ப்ராப்யவிரோதிகளில்நசையற்றபடியாகவுமாம். (நனைத்தில் லம்சேறுக்கும்) பாலின் மிகுதியாலே அகம்வெள்ளமிடும், அத்தாலே துகையுண்டு சேறாகும். இத்தால்-சேறுகையாலே புகுரவொண்கிறதில்லையென்கை. (நற்செல்வன்) தோற்றி

அவன் படும்பாட்டுக்கு நிதர்சநமாயிருக்கிறது. அவன் எருமைகள் கறவாவிட்டால் அவை படும்பாட்டை, நாங்கள் உன்வாசலிலேவந்து நின்று புகுரப்பெறுமையாலே படாநின்றோம். (நினைத்து) "மநஸாசிந்தயத்தரிம்" என்று நினைத்த அநந்தரம், "த்வாராயைநம:" என்னும்படி திருவுள்ளமங்கே ப்ரவணமானாற்போலே. (நினைத்து முலைவழியே) கன்றை யகலக் கட்டிவைப்பார்கள், அத்தைநினைத்து, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே கன்று முலையிலே வாய்வைத்ததாகக்கொண்டு, கைவழியுமன்றிக்கே கன்றின் வாய்வழியுமன்றிக்கே யிருக்க, முலைவழியே பால் சொரியாநிற்கும். (நின்று பால்சோர) மேகங்களுக்குக் கடலிலே புக்கு முகந்துகொடு வந்து வர்ஷிக்கவேணும், அவ்வருத்தமிவற்றுக்கில்லை, நினைவு ஊற்றுகச் சுரக்கிற பாலாகையாலே. நினைவுமாறுமையாலே, திருமலையில் திருவருவிகள்போலே பால்மாறுதே செல்லும். (பால்சோர) பகவத்விஷயம் கேளாதே யிருக்க, தஞ்செல்லாமையாலே சொல்லுவாரைப் போலே, அர்ஜுநன் கேளாதே யிருக்க, "பூய ஏவமஹாபாஹோச்ருணுமேபரமம் வச:" என்றவன் தன்னைப்போலே. (நனைத்து இல்லம்சேறுக்கும்) பால்வெள்ளமிடுகையாலும், எருமைகள் துகைக்கையாலும் சேறுய்க்கிடக்கும். (இல்லம்சேறுக்கும்) எத்தனையேனு மேறிப்பாயாத மேடும் பால்வெள்ளத்தாலே சேறுனபடி. கடலை அகழ்செய்துகொண்டுகிடந்தால்,ஓடமேறிப்புகுதல், சேற்றுக்கு அளற்றுப்பொடியிட்டுப் புகுதல் செய்ய

மாயும் ஸம்பத்தன்றிக்கே நிலைநின்ற ஸம்பத்து. அதாகிறது-க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் நிரந்தர ஸேவை. “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:” (22) என்கிறபடியே-கைங்கர்ய லக்ஷ்மியிறே இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸம்பத்து. “லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:” என்றது, “ஊரும் நாடு முலகமுந் தன்னைப் போல்” என்கிறபடியே - தன் வைஷ்ணவஸ்ரீயாலே ஜகத்துக்கடைய வைஷ்ணவத்வமுண்டாம்படியிருக்கை. (தங்காய்) குணஹாநிக்கு“ராவணஸ்யாநுஜோப்ராதா”(115)என்னுமாபோலே குணத்துக்குத் தமையனில் தன்னேற்றமுடைய ளென்கை.

வேண்டும்படியிருக்கை. (நல்செல்வன்) கர்மத்தாலேயாதல், தேவதாந்தரபஜநத்தாலே யாதல் வரும் ஐச்வர்யம் [1]அந்தவத்தாயிருக்கும்; பெருமானைப்பிரியாத இளையபெருமாளுடைய ஐச்வர்யம்போலே, க்ருஷ்ணனைப் பிரிய க்ஷமனன்றிக்கே அவனை நோக்குகிற ஐச்வர்யமிறே நிரந்தரஸேவைபோலே நிலைநின்ற ஐச்வர்யம். “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” கைங்கர்யஸம்பத்திறே இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸம்பத்து. “நதேவலோகாக்ரமணம்” என்னும்படியே ப்ராப்யவிரோதிகளில் நசையற்றபடியாலே, தோற்றிமாயும் ஸம்பத்தன்றியிலே யிருக்கை. “லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” “ஊரும் நாடுமுலகமுந் தன்னைப்போல்” என்று ஆழ்வாருடைய கைங்கர்யஸ்ரீ விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எறிப்பாய்த்தாற்போலே. இவனுடைய கைங்கர்ய ஸ்ரீயும் நாட்டுக்கெல்லாம் குறையற்றிருக்கை. (தங்காய்) உங்களுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோக்காமை ஜந்மஸித்தமிறே.(நற்செல்வன்றங்காய்) “ராவணஸ்யாநுஜோப்ராதா” என்று - தமையனுடைய தண்மை சொல்லவேண்டாத ஏற்றமுண்டிறேயுனக்கு. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானிலும் அவன் மகளான த்ரிஜடை பிராட்டிக்கடிமைசெய்தாற்போலே, க்ருஷ்ணனை நோக்கின தமையனிற் காட்டிலும் எங்களை நோக்கவேண்டாவோ. க்ருஷ்ணன்ரக்ஷ்யமானபோதே நாங்களும் அந்தர்ப்பூதைகளன்றோ.

---

1 அந்தவத்து-அழிவையுடையது.

114. (பனித்தலைவீழநின்வாசல்கடைபற்றி)மேல்வர்ஷம் வெள்ளமிட, கீழ் பால்வெள்ளமிட, நடுவு மால்வெள்ளமிட, நின்ற நிலையாகையாலே,தெப்பம் பற்றுவாரைப்போலேநின் வாசற்கடையில்தண்டியத்தைப்பற்றிக்கிடக்கிற இந்ததர்ம ஹாநி அறிகிலை. இப்படிசொன்னவிடத்திலும் இவர்கள் படு மலமாப்புக் காண்போமென்றுபேசாதேகிடக்க; (சினத்தி னால்) பெண்களைத் தீராமாற்றாக நெஞ்சாரல் பண்ணும் க்ருஷ்ணனையொழிய, பெண்பிறந்தார்க்குத் தஞ்சமான சக்ர வர்த்தித் திருமகனைச்சொல்லுவோம் இவள் எழுந்திருக்கைக் காக என்று ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் (சினத்

(பனித்தலைவீழ) ஆழிமழைக்கண்ணனிலே வர்ஷிக்க நியமிக்கையாலே, மேல் வர்ஷமாக, கீழ்பால் வெள்ளமிட நின்று அலைகையாலே,தெப்பம்பற்றுவாரைப்போலேதண்டி யத்தைப்பற்றிக்கொண்டு நின்றோம். ப்ராப்ய பூமியில்ஐச்வர் யம் இங்கே கைபுகுரச்செய்தே அவ்வருகே போகத் தேடு கிறது எங்களுடைய அபிநிவேசாதிசயமிறே. ஈச்வரன் அபி நிவேசமறிந்து பிள்ளை விள்ளாமைவிரும்பியுள்கலந்தார்க் குத் தன்னைக் கொடுக்குமாபோலே, இவர்க ளபிநிவேசப் அறியுமளவும் பேசாதேகிடக்க, அவள் நினைவறியாதே தங் கள் செல்லாமையாலே சொல்லுகிறார்கள். (சினத்தினால்) பெண்களுக்காகில் சேர்க்கைப்பல்லிபோலே க்ருஷ்ணவ்ருத் தாந்தஞ் சொல்லுகைபணியிறே. "அதவாகிம்ததாலாபை :" என்று - பெண்களைத் தீராமாற்றமாக நெஞ்சாரல்படும்படி பண்ணுமத்தை நினைத்துக்கிடக்கிறாள். "உன்னோது றங்காது" "அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" என்று - பெண்களைப் பிரிந்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே, பெண்பிறந்தார்க்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனைச் சொல்லுவோம் இவளெழுந்திருக் கைக்காக என்று ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

பி. 114-தீராமாற்றாக-ப்ரதிக்ரியையாகிய மாற்றாலே தீராத படி, படிகுலையடிக்கும்-ஆசையுண்டாக்கி ஸம்ச்லேஷியாமல் பாதிக் கும், ஒடியெறிந்து-வழியில் மரத்தைத் தள்ளித் தடைசெய்து, கண்ணநீர்பாயுமவனை-சக்ரவர்த்தித் திருமகனை.

நினைவு) தண்ணீர்போலே யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கும் சினமுண்டோவென்னில்; ஆச்ரிதசத்ருக்கள் இவர்க்கு சத்ருக்களிறே. "ததோராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்| த்ருஷ்ட்வாப்லவகசார்த்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்."(116) மஹாராஜர்க்குச் சீற்றம்பிறந்தபோது வாலியை யெய்தார், அவரழுதபோதுகூட அழுதாரிறே. "த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம்" (117) என்றிறேயிருப்பது.- (தென்னிலங்கைக்கோமானை) "யத்யதர்மோநபலவாந்ஸ்யா

விரோதிகளைப்போக்கி நமக்கு உபகரித்தானயிருக்கும் க்ருஷ்ணனைப்போலன்றிக்கே, ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கு மது தன்சினம்தீர்ந்தானாக நினைத்திருக்கை. தண்ணீர்போலே யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கும் சினமுண்டோவென்னில்; தன் திருமேனியிலே அம்புபட்டபோது ஆறியிருந்தான், திருவடிமேலே அம்புபட்டபோது சீறினனிறே. "ததோராமோமஹாதேஜா:" திருவடிமேலே அம்புபட்டவநந்தரம், நீரிலே நெருப்பு எழுந்தாற்போலே, பெருமாள் அநபிபவநீயரானர். "ராவணேநக்ருதவ்ரணம் த்ருஷ்ட்வா" தான்பருவம் நிரம்பாத காலத்திலே பண்ணிக்கொண்டதன்றிக்கே தரமல்லாத ராவணனலே நோவுபடக் கண்டவாறே. "ப்லவகசார்த்தூலம்" திருவடி, தன்மேலே அம்புபடப்பட, வர்ஷங்காணப் பணைக்கும் பதார்த்தங்கள்போலே, மேனனித்துக் கொடுத்தான். "கோபஸ்யவசமேயிவாந்" திருவடி தரமல்லாத ராவணன்கையிலே புண்பட்டவாறே; "க்ரோதமாஹாரயத்" என்றிருக்கக்கடவ தாமும் கோபம் இட்ட வழக்கானர். ஆச்ரிதகார்யமென்றும் தங்கார்யமென்றும் இரண்டன்று. மஹாராஜர் சீற்றம்பிறந்து "வாலியைக் கொல்லவேணும்" என்றபோது எய்தார்; அவனுக்கு ஸௌப்ராத்ரம் பின்னாட்டிக் கண்ணநீர்பாய்ந்தவாறேதாமுங்கூட அழுதார், (தென்னிலங்கை) யையல்செய்த அநீதியை நினைத்து "பறைச்சேரி, பறைச்சேரி" என்பாரைப்போல அத்திக்கு மஸஹ்யமானபடி. (தென்னிலங்கைக் கோமானை) "யத்யதர்மோநபலவாந்" என்றும், "அஹோவீர்யம்" என்றும் திருவடி மதித்த ஐச்வர்யமிறே. ஓரம்பாலே தலையைத்

தயம் ராக்ஷஸேச்வர:| ஸ்யாதயம்ஸுரலோகஸ்யஸசக்ரஸ்ய ப்ரக்ஷிதா" (118) என்று திருவடி மதித்த ஐச்வர்யத்தை யுடையவனை. (செற்ற) ஓரம்பாலே தலையைத் தள்ளி விடாதே படையைக்கொன்று, தேரை அழித்து, ஆயுதங்களை முறித்து, "தான் போலும்" இத்யாதி, கோன்போலு மென்றெழுந்து கிளர்ந்துவந்த மாநத்தையழித்து, நெஞ்சாரல் படுத்திக் கொன்றபடி. (மநத்துக்கினியானை) "வேம்பேயாக வளர்த்தாள்" என்னும்படியே – பெண்களைப் படுகுலையடிக்கும் க்ருஷ்ணனைப்போலன்றிக்கே, ஏகதார வ்ரதனாயிருக்கை. பெண்களை [1]ஒடியெறிந்து துடிக்க விட்டுவைத்துபின் இரக்கமுமின்றிக்கே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனையொழிய. "ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பரவீரஹந்தா" (119) என்று-சத்ருக்களுக்கும்

தள்ளிவிடாதே, படையைக்கொன்று, புத்ரபௌத்ராதிகளைத் தலைசாய்த்து, ஆயுதங்களை முறித்து, "அரக்கர்தங்கள் கோன் போலும்" என்கிற அபிமாநத்தை யழித்து, பட்ட எளிவரவெல்லாம் அறிவிப்பாரில்லாதபடி தரம் கெடுத்து, நெஞ்சாரல் படுத்திக் கொன்றபடி. "யோவஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந்நசுக்ஷுபேநாபிசசாலராஜா| ஸராமபாணாபிஹதோப்ருசார்த்தச் சசாலசாபஞ்சமுமோசவீர:|| மாதங்கஇவஸிம்ஹேநகருடே நேவபந்நக:| அபிபூதோபவத்ராஜாராகவேண மஹாத்மநா|| கச்சாநுஜாநா மிரணார்த்திதஸ்த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சரராஜலங்காம்| ஆச்வாஸ்யநிர்யாஹிரதீஸதந்வீததா பலம்த்ரக்ஷ்யஸிமேரதஸ்த:||". (மநத்துக்கினியானை) அர்த்திகள் ஒருத்தன்பக்கல் பெறுவிட்டால் "சொல்லாய் சீமானே" என்னுமாபோலே, பெண்களை ஒடியெறிந்து துடிக்கவிட்டுவைத்து, பின் இரக்கமின்றிக்கே துடிப்புக்கண்டு; இத்தனை கண்ணநீரும்விழவிடாதே படுகுலையடிக்கும்தீம்பனான க்ருஷ்ணனைப்போலன்றிக்கே, ரிபூணாமபிவத்ஸலனாய் சத்ருக்களுக்குங்கூடக் கண்ணநீரை விழவிடுமவனையன்றோ பாடுகிறது. "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்று-நம்மை நலி

---

[1] ஒடியெறிகை - கால்கட்டுகை, அப்பால் போகவொட்டாதே பண்ணுகை.

கண்ணநீர்பாயுமவரை யென்றுமாம். (பாடவும்நீவாய்திற வாய்) "கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்று-நம்மை நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய பேரைக் காற்கடைக் கொண்டு, "இத உபரிம்ருத ஸஞ்ஜீவனம் ராமவ்ருத்தாந்தம்" (120) என்னும்படியே க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர்பிளந்த நெஞ்சு பதஞ்செய்யும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பாடச்செய்தேயும். (வாய்திறவாய்) நீ வாய் திறக்கிறிலை. ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடவேண்டாவோ.

115. (இனித்தானெழுந்திராய்) எங்களாற்றாமை யறிவித்த பின்பும் உறங்கக்கடவதோ, எழுந்திராய். (ஈதென்ன பேருறக்கம்) . "பகவதஸ்த்வராயைநம:" (121) என்று கொண்டு பிறரார்த்திக்கு த்வரித்து உணருமவனோடே பழகி

யும் க்ருஷ்ணனுடையபேரைக் காற்கடைக்கொண்டு, "இத உபரிம்ருதஸஞ்ஜீவநம்ராமவ்ருத்தாந்தம்" என்னும்படியே க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர்பிளந்தநெஞ்சு பதஞ்செய்யும் படிக்காக சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பாடச்செய்தேயும்போன உயிர் மீளும்படியானவனைப்பாடவாய் திறக்கின்றிலை. "வேம்பேயாக வளர்த்தாள்" என்று-பெற்றதாயையும் குற்றஞ்சொல்லும்படியிறே இவன்படி. "கௌஸல்யாலோகபர்த்தாரம்" என்று-பெற்றவளையும் கொண்டாடும்படியிறே அவன் படி. (பாடவும் நீவாய்திறவாய்) பிறர் அநர்த்தத்துக்காக நீ விசேஷஜ்ஞையாவதே! எங்களுக்காகவன்றிக்கே உன்ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடவேண்டாவோ.

(இனித்தானெழுந்திராய்) எங்கள் ஆர்த்திக்கு உணராவிட்டால் உன்பேற்றுக்கு உணரவேண்டாவோ. எங்களாற்றாமையை யறிந்தபின்பும் எழுந்திராதொழிவதே! (ஈதென்ன பேருறக்கம்) வைதிகமுமன்றிக்கே லௌகிகமுமன்றிக்கே யிருப்பதொரு உறக்கமுண்டாவதே! பரார்த்தமாக உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க உறங்குமீச்வரனுறக்கமுமன்றிக்கே, தாபார்த்தராய் தமோகுணாபிபூதராய்க்லேசம்போகவுறங்கும் ஸம்ஸாரிகள்படியுமன்றிக்கே இரண்டிலும் வ்யாவ்ருத்தமாய், இதொரு பத்தொன்பதாம் பாஷையாயிருந்ததீ! பிறர் ஆர்த்

வைத்து இங்ஙனேயுறங்குவதே! என்கிறார்கள். ஆபந்நர்க்காக உணருமவன்படியுமன்றிக்கே காலமுணர்த்த உணரும் ஸம்ஸாரிகள்படியுமன்றிக்கே யிருப்பதே! உன்னுறக்கம். (அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து) பெண்களெல்லாரும் வந்து உன்வாசலிலே யழைக்கிறமை ஊராக அறியவேணுமென்றிருந்தாயாகில், எல்லாருமறிந்தது, இனி எழுந்திராய்; பகவத்விஷயம் ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்குமித்தனை, புறம்பு இதுக்கு ஆளுண்டோவென்று கிடக்கிறாயாகில் அதெங்கும் ப்ரஸித்தமாய்த் தென்றுமாம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப் போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும் ... ... கஉ

116. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். பன்னிரண்டாம் பாட்டு. (கனைத்தித்யாதி) இப்பாட்டில், பாகவதாபிமாந நிஷ்டரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(கனைத்து) ஸ்வாசார்யன், தனக்கும் ஸ்வஸந்தாநத்துக்கும் பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுவிக்க வில்லையென்று வ்யஸநப்பட்டு: (இளங்கற்றெருமை) பாலஸந்தாநமுடைய சிஷ்யர். (கன்றுக்கிரங்கி) ஸ்வஸந்தாநத்திலே தயைபண்ணி. (நினைத்து) ஸ்வாசார்யன்றன்னை யதிஷ்டித்துக்கொண்டு ஸ்வஸந்தாநத்துக்கு பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுவித்தருளுகிறுனென்றுநினைத்து. (முலைவழியே நின்று பால்சோர) பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்வாசார்யாதி

திக்கு த்வரித்து உணருமவனோடே பழகிவைத்தும் இங்ஙனேயுறங்குவதே! (அனைத்தில்லத்தாரும்) பரஸம்ருத்யைகப்ரயோஜநையாகையாலே பாலைகளா யிருப்பாரு முணர்ந்துவரவேணும்என்றிருக்கிறாயாகில், அதெல்லாஞ்செய்தற்றது, நாங்கள் உன்வாசலிலே வந்தெழுப்பவும் நீசிறிதுபோது உணராதொழியவும், இத்தால் வந்த மதிப்பு எல்லாரு மறியவேணுமென்றிருந்தாயாகில் அதெல்லாருமறிந்தது. (இனித்தானெழுந்திராய்) பகவத்விஷயம் ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்குமித்தனை, புறம்பிதுக் காளுண்டோவென்று கிடக்கிறாயாகில் பெண்களையும் க்ருஷ்ணனையும் சேரவொட்டாத ஊரடைய ப்ரஸித்தமாய்த் தென்றுமாம். எம்பெருமானா ரவதரித்தாற் போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும் .... கஉ

மாநமடியாக பகவத்குணங்கள் சுரக்க. (நனைத்தில்லம் சேறாக்கும்) ச்ரோதாக்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஸாம்ஸாரிக தாபமெல்லா மாறும்படி குளிரப்பண்ணி, குணாநுபவத்தாலே களிக்கும்படி பண்ணுகிற. (நற்செல்வன்) ச்லாக்யமான ஸம்பத்தையுடைய பாகவதனுடைய (தங்காய்) ஸோதரியானவளே.

117. (பனித்தலைவீழ) பனியானது தலைமேலேசொரிய. அதாவது-மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலே வரும் பகவத்குணாநுபவம். (நின்வாசல் கடைபற்றி) கீழ் ஆசார்யோபதேசமடியாகவரும்பகவத் குணாநுபவப்ரவாஹமென்ன; மேலே மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற வாழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களால் வரும் குணாநுபவ ப்ரவாஹமென்ன, நடுவே பாகவதகுணாநுபவ ப்ரவாஹமென்ன, இப்படிப்ரவாஹத்ரயத்திலே அகப்பட்டு அலைகிற நாம், உனக்கு ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸிலே த்வாரவர்த்தியானநகாரமாகிற அவலம்பத்தைப்பற்றி. கீழ்ச் சொன்ன குணாநுபவங்களில் போக்த்ருத்வபுத்தி வாராதபடி தடுக்கிற நகாரத்தைப்பற்றியென்றபடி. (சினத்தினால் தென்னிலங்கைக்கோமானைச் செற்றமநத்துக் கினியானை) கோபத்தினாலே, யமவச்யதா மூலமான ஸம்ஸாரத்துக்கு நிர்வாஹகமான அஹங்காரத்தை நசிப்பித்து, அதனாலே மநத்துக் கினியனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை. (பாடவும் நீவாய்திறவாய் இனித்தானெழுந்திராய்) எங்களாற்றாமைகாண வேணுமென்றிருந்தாயாகில் கண்டபின்பும் உறங்குமித்தனையோ, எழுந்திராய். (ஈதென்ன பேருறக்கம்) காலமுணர்த்த வுணரும் ஸம்ஸாரிகள் நித்ரைபோலு மன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்களார்த்தி யுணர்த்த வுணரும் ஈச்வரனுடையஉறக்கமும்போலன்றிக்கே, உபயவிலக்ஷணமான இம்மஹாநித்ரை யேது. ஸம்ஸாரிகள் நித்ரை, தமோபிபூதியாலுண்டானதாகையாலே ஸத்த்வோத்தரமானகாலத்திலே தீரும்படியாயிருக்கும்; ஈச்வரனுடைய நித்ரை, ஜகத்ரக்ஷண சிந்தாரூபமாகையாலே பரரார்த்திகாணத்தீரும்; இவளுடைய நித்ரை, சரமபர்வ நிஷ்டருடைய ஆற்றாமை காணத் தீரும்; ஆகையாலே

அதுக்கதிகாரிகள் கிடையாமையாலே பேருறக்கமாயிருக்கும்- (அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து) நாங்கள் உன்னையெழுப்புகிறது எல்லாருமறியவேணுமென்றிருந்தாயாகில் அதெல்லாருமறிந்தார்கள்; எழுந்திராயென்கிறார்கள். பகவத்விஷயம் ரஹஸ்ய மென்றிருந்தா யாகில் அதுஎங்கும் ப்ரஸித்தமாய்த்து, எழுந்திரா யென்கிறார்கள்.

118. கீழ்ப்பாட்டில் "கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்று ஸ்வவர்ணோசித தர்மாநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டில் சொல்லாமையாலே அநுஜ்ஞா கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு ஆஜ்ஞாகைங்கர்யஹாநி ஸ்வரூப விரோத மன்றென்கிறது. இவன் எருமை கறவாமைக்கு இளைய பெருமாளை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்து, உபாயாந்தர த்யாகத்துக்கு ப்ரமாணமாக "நதேவலோகாக்ரமணம்" என்கிறச்லோகத்தை உதாஹரித்தது ஐச்வர்யகைவல்யபகவல்லாபங்களிலபேக்ஷை யில்லாதவர்க்கு தத்ஸாதநாநுஷ்டாநத்திலபேக்ஷை பிறவாதிறே யென்னு மபிப்ராயத்தாலே. கரு

பதின்மூன்றும் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—119. பதின்மூன்றும்பாட்டு.—நம்கண் உண்டாகில் தானே வருகிறானென்று கிடக்கிற ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

ஆறுயிரப்படி :— பதின்மூன்றும் பாட்டு. (புள்ளின்) தன் கண்ணழகை நினைத்து, இக்கண்ணழகுடைய நானிருந்தவிடத்தே எல்லாரும் வருமத்தனையன்றோ, நானோபோவேனென்பாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். "மநத்துக்கினியானைப்பாடவும்" என்று-இவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தை அசல் மாளிகையிலே கேட்டுக் கிடப்பாளொருபெண்பிள்ளை, நம்மபாரதந்த்ர இவர்களுக்கு வார்த்தை சொல்லுவோமென்று, "பெண்காள், இங்கு ராமவ்ருத்தாந்தம் சொன்ன

பி. 119—நம்கண்உண்டாகில்·நம் கண்ணழகு உண்டாகில் (போதரிக்கண்ணியின் கண்ணழகு.)

புள்ளின்வாய்கீண்டானைப்பொல்லாவரக்கனைக்
கிள்ளிக்களைந்தானைக்கீர்த்திமைபாடிப்போய்ப்
பிள்ளைகளெல்லாரும்பாவைக்களம்புக்கார்
வெள்ளியெழுந்துவியாழமுறங்கிற்றுப்
புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண்போதரிக்கண்ணினாய்
குள்ளக்குளிரக்குடைந்துநீராடாதே
பள்ளிக்கிடத்தியோபாவாய்நீநன்னாளால்
கள்ளந்தவிர்ந்துகலந்தேலோரெம்பாவாய். (கந)

பதவுரை:—நம் கண்ணழகுகண்டால்தானே வருகிறாளென்று கிடக்கிறவொருத்தியை யெழுப்பக்கோலி, புள்ளின் - பகாஸுரனுடைய, வாய்-வாயை, கீண்டானை இருபிளவாகக் கிழித்துப் போகட்டவனாய், பொல்லா-பிராட்டியைச் சிறையிலிட்ட கொடியனான, அரக்கனை-ராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும், கிள்ளி-த்ருணம்போலே கிள்ளியெறிந்து போகட்டு, களைந்தானை—பொல்லாத ராக்ஷஸரைப் பக்கவேரோடே போக்கின சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய, கீர்த்திமை-வீரசரிதத்தை, பிள்ளைகளெல்லாரும்-எல்லாப்பெண்களும், பாடி-ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப பாடிக்கொண்டு, போய்-அதுவே பாதேயமாகச்சென்று, பாவைக்களம் க்ருஷ்ணனும் தாங்களும் கூடுகைக்குக் குறித்தவிடத்தில், புக்கார்-புகுந்தார்கள் எழுந்திராயென்ன; அவர்கள் போகைக்குப் போது விடிந்ததோ வென்ன; வெள்ளி - சுக்ரன், எழுந்து - உச்சிப்பட்டு, வியாழம்-ப்ருஹஸ்பதியும், உறங்கிற்று—அஸ்தமித்தது; அன்றியும், புள்ளும்—பக்ஷிகளும், இரைதேடுகைக்காக,சிலம்பின-கூவிச் செல்லாநின்றன, போது-தாமரை மலரிலே, அரி-வண்டுகள் படிந்தாற்போலிருக்கிற, கண்ணினாய்-கண்களையுடையளாய், பாவாய்-மென்மைத் தன்மையளான, நீ—,நன்னாள்-க்ருஷ்ணனும் நாமும் ஜலக்ரீடைபண்ணி அவன்மடியிலேசாயலாங்காலமான இந்த நல்ல நாளிலே, குள்ளக்குளிர-வவ்வலிடும்படி, குடைந்து-அவகாஹித்து, நீராடாதே-நீராடாமல், பள்ளிக்கிடத்தியோ-க்ருஷ்ணஸ்பர்சமுள்ளதொரு படுக்கையை மோந்துகொண்டு கிடக்கிறாயோ; கள்ளம்

றுண்டோ" என்ன; ராமவ்ருத்தாந்தமுஞ் சொன்னோம்; க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமுஞ் சொன்னோம்; ஸ்ரீராமாயணமும், பாரதமும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமுமகப்படச்சொன்னோமென்கிறார்கள்.

தவிர்ந்து-க்ருஷ்ண குணசேஷ்டிதங்களைத் தனியே நினைத்துக் கிடக்கையாகிற கபடத்தைவிட்டு, கலந்து-எங்களோடே கலந்து அநுபவிக்கப் பாரா யென்கிறார்கள்.

120. வ்யா.— (புள்ளின்வாய் கீண்டானை) "பள்ளத்தில் மேயும்" இத்யாதி. பகாஸுரனைப் பிளந்தபடி. (பொல்லா அரக்கனை) தாயையும் தமப்பனையும், உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரித்த நிர்க்ருணன். "சுரிகுழல் கனிவாய்" இத்யாதி; "முன்பொலா விராவணன்" என்னுமித்தனை போக்கி அவன் தண்ணிமைக்கு ஒரு பாசுரமில்லையிறே. அத்தாலேயிறே பிராட்டியும் "த்வந்நீசசசவத்ஸ்ம்ருத:"(122)என்றது."விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா"(123)என்று-நல்ல அரக்கனும்

வ்யா.—(புள்ளின்வாய் கீண்டானை) "பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு கள்ளவசுரன்," "கள்ளச்சகடம்" என்னுமாபோலே, மேய்கிற கொக்கிலே அஸுரன் ஆவேசித்து நலியப்புகுந்தான். "பொதுக்கோ" என்று-கீண்டசடக்கைச் சொல்லுகிறது. (புள்ளின்வாய்கீண்டானை) இது இவர்களுக்கு ராவணவதம் பண்ணினபடி. இத்தலைக்கு அநுமதியிறே வேண்டுவது, விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கை அவன் பணியிறே. இவனுடைய அநுமதியும் அவனுடைய ரக்ஷகத்துவமும் ஸ்வரூபத்திலே புகுமத்தனை. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு பக்திஉபாயமென்றிருக்குமவர்களன்றே; தன்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளையும் அவனுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையும் ஸஹகாரியாகக் கொண்டு அவனே உபாயமென்றிருக்குமவர்களிறே. கீழிற் பாட்டிலும் இப்பாட்டிலும் ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னால் "ஒருக்கால் சொன்னதையே சொல்லாநின்றார்களே யென்று நினைக்கக்கூடும்" என்று, தங்கள் பாழியான க்ருஷ்

பி. 120-புள்ளின்வாய்கீண்டது - பகாசுரவதம், பொல்லா அரக்கன்—ராவணன் (நல்ல அரக்கன் விபீஷணாழ்வான்) நெஞ்சுஉளுக்கும்படி-மனதில் வைதில்யம் பிறக்கும்படி. களகமிடும் சங்கேதஸ்தலம்—மழைக்காக இந்த்ராணியையும், கலவிக்காக ரதியையும் நோற்பதற்குப் பெண்கள்கூடும் பாவைக்களம்.

உண்டென்கை. (கிள்ளிக்களைந்தானை) திருவிளையாடுசூழலிலே நோய்புக்கவிடங்களைக் கிள்ளிப்போகடுமாபோலே தோஷாம்சத்தை வாங்கிப் போகட்டபடி. (கீர்த்திமை) "சத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய" (124) என்று-எதிரிகளுக்கும் நெஞ்சுளுக்கும்படியான வீர சரிதத்தை "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" (124) என்று - உகவாதார்க்கும் விடவொண்ணுத வீரம், உகந்த பெண்களுக்குச் சொல்ல வேணுமோ. ராவணன் பெருமாள் வீரத்துக்கிலக்கானுன்; தங்கை அழகிலே கண் கலங்கிறுள், தம்பி சீலத்துக் கிலக்கானுன். (பாடிப்போய்) இவர்களுக்கு

ணவ்ருத்தாந்தத்தையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறுர்கள். தங்களுக்குப் பள்ளமடையான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லிற்றுகில், பின்னை ராமவ்ருத்தாந்த மென்னென்னில்; தங்களோடொருகோவையான பிராட்டி பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதவருடைய வ்ருத்தாந்தமென்று சொல்லுகிறுர்கள். (பொல்லாவரக்கனை) உயிரையு முடலையும் பிரித்தாற்போலே, தாயையும் தமப்பனையுமோரிடத்தில்சேர விருக்கவொட்டாதே பிரித்த நைர்க்ருண்யத்தாலே வந்த தன்மையைநினைத்து "பொல்லா" என்கிறது. "முன்பொலாவிராவணன்" என்னுமத்தனை போகக், அவன தணமைகருப பாசுரமில்லையிறே.திருவினைப பிரித்த கொடுமையிறே. "துர்வ்ருத்த:" என்னுமித்தனையிறே. இத்தண்மையை, பிராட்டியும், "த்வந்நீச" என்றுளிறே. (பொல்லாவரக்கனை) "விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா" என்று-நல்ல வரக்கனு மொருத்தனுண்டிறே. (பொல்லாவரக்கனை) "ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்" என்று நிலைமாறி, தண்ணியபையல்க ளளவிலே பர்யவஸித்தபடி. (அரக்கனை) மாயாருகத்தைக் காட்டுவார், மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டுகைக்கு ஸஹகரிப்பார், க்ரித்ரிமத்தாலே பிரித்தவிடம் அழகியதாய்ச் செய்ததென்பாராய், ராவணனில் தண்ணியாரில்லையிறே இஜ்ஜாதிக்குள். (கிள்ளிக்களைந்தானை) வீரபத்நியாகையாலே "கல்லெடுத்து" என்னுமாபோலே, "கிள்ளி" என்கிறுர்கள். திருவிளையாடு சூழலில் நோவுபட்டவிடங்களைக் கிள்ளிப் போகடுமாபோலே, தோஷாம்சத்தை வாங்கிப் போகட்டபடி. (கீர்த்திமைபாடி) "சத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீ

பாதேய மிருக்கிறபடி. "பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" (38) என்று-வழிக்கு தாரகம் திருநாமமிறே. "தன்தாள்பாடி" என்னக்கடவதிறே. (பிள்ளைகளித்யாதி) நாம் சென்றுஎழுப்பவேண்டும் பாலைகளும் உனக்குமுன்னே யுணர்ந்து புறப்பட்டார்கள். (பாவைக்களம்புக்கார்) க்ருஷ்ணனும் தாங்களும் கழகமிடும் ஸங்கேதஸ்தலம்புக்கார்கள்.

121. அவர்கள் போகைக்குப் போதுவிடிந்ததோ வென்ன; (வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று) வெள்ளி

யஸ்யவிக்ரமை:" என்று-எதிரிகளும்மேலெழுத்திடும்படியான வீர்யமிறே. உகவாதார்க்கும் விடவொண்ணாத வீரம், உகந்த பெண்களுக்குச் சொல்லவேணுமோ. எதிரம்புகோத்த ஸம்ஸாரிகள் "நமோநாராயணாய" என்று-தங்களுடைய தோல்விக்கும் அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கும் மேலெழுத்திட்டுக் கொடுத்தாற்போலே. ராவணன் பெருமாள் வீரத்துக் கிலக்கானான், தங்கை அழகிலே கலங்கினாள், தம்பி சீலத்துக்கிலக்கானான்; விரஹதுர்ப்பலைகளானவர்கள் போனபடி யென்னென்னில் (பாடிப்போய்) பாட்டேதாரகமாகப் போனார்கள். கால்நடைதருகைக்கு தாரகம் திருநாமமிறே "பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" ஸாக்ஷாத்பாதேயம் திருநாமஸங்கீர்த்தநம். "தன்தாள்பாடி" என்னக்கடவதிறே. (பாடிப்போய்) "பகவதோபலேந" என்கிறபடியே. (பிள்ளைகளெல்லாரும்) நாம் சென்று எழுப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும்படி பாலைகளான பெண்களெல்லாருமுணர்ந்து புறப்பட்டு, க்ருஷ்ணன், பெண்களை மெய்க்காட்டுக்கொள்ளும் ஸங்கேதஸ்தலத்தேறப்போனார்கள். "பாவைக்களம்" என்று-இந்த்ராணியை, ரதியை நோற்கைக்கு பெண்கள் திரளுமிடம். திரளுமிடத்தை, "நெற்களம், போர்க்களம்" என்னுமாபோலே.

பாலைகளாகையாலே அவர்கள் காலமறியாமே போகக்கூடும், அறிந்தநாம் அகாலத்திலே போகவொண்ணாதிறே, சுக்ரன் உதித்தானாகில் பாருங்கோளென்ன; வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று) சுக்ரபகவானும் மத்யகதனு

உச்சிப்பட்டது, வியாழம் அஸ்தமித்தது. உங்களுக்கு நக்ஷத்ர மெல்லாம் வெள்ளியும் வியாழமுமாயிறே இருப்பதென்ன; அதுவேயன்று (புள்ளும்சிலம்பின காண்) புள்ளுக்களுணர்ந்த மாத்ரமேயன்றிக்கே இரைதேடிச் சிலம்பிப்போயிற்றின.

122. (போதரிக் கண்ணினுய்) புஷ்பம்போலேயும் மான் போலேயுமிருந்துள்ள கண். அரியென்று-மான். அன்றிக்கே, பூவிலே வண்டு இருந்தாற்போலே யென்றுமாம். "அரி" என்று-வண்டு; அன்றியே, போதை ஹரிக்கிற கண்ணென்று மாம். பூவோடே சீறுபாறென்னும் கண் என்னவுமாம். (குள்ளக்குளிர) ஆதித்யனுதித்து நீர்கொதிப்பதற்கு முன்னே.

னன், ப்ருஹஸ்பதியும் அஸ்தமித்தான். நீங்களு மபிநிவிஷ்டை களாகையாலே நக்ஷத்ரஸாத்ருச்யத்தைக்கொண்டு, நக்ஷத்ர மெல்லாம் சுக்ரப்ருஹஸ்பதிகளாயிறே தோற்றுவது. "நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி நெடுமால்" என்னு மவர்களன்ரே, ஆகையால் அது விடிவுக்குடலன்று,வேறடையாள முண்டா கில் சொல்லுங்கோளென்ன; நாங்க ளித்தனைபேர் திரண்டு வந்த தடையாளமன்ரே வென்கிருர்கள்; பிரிந்தார், திரளி லன்ரேதிரட்சியாவது, "ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்" என் றும், "ஒருகாலும் பிரிகிலேன்" என்றும் திரியுமவர்களன்ரே நீங்கள், உங்கள் திரட்சி விடிவுக்குடலன்று,வேறுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன (புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்) கீழே யும் "புள்ளுஞ்சிலம்பின" என்றது; அங்கு-"கூட்டில் நின் றும் சிலம்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு-கூட வழியே போமிடமெல்லாம் போய் ஆஹாரார்த்தமாகச் சிதறினபடி சொல்லுகிறது.

திர்யக்குக்களினுடைய வ்ருத்தாந்தங்கொண்டோகால நியதிபண்ணுவதென்று அவள்பேசாதேகிடந்தாள்; நாங்கள் சொன்னவார்த்தைகளுக்கெல்லாம் விபரீதஞ்சொல்லுகிறது உன்கண்ணழகை நினைத்திறே(போதரிக்கண்ணினுய்)உபாஸ்ய மிருந்தவிடத்திலே உபாஸகன் வருமித்தனையன்ரே. "அவி தேக்ஷணை" புண்டரீகாக்ஷனிருந்தவிடத்தில்போகக்கடவளோ என்கிருர்கள். "நெடுங்கணிளமான்," "அனைத்துலகுமுடைய

(குடைந்து நீராடாதே) "ஸரயூமவகாஹதே" (40) என்னும் படியே க்ருஷ்ணவிரஹமாற நீராடப் போகாதே.. நமக்குச் செல்லுகிற க்ருஷ்ணவிரஹ தாபம் சமிக்கைக்கும் இனி யொருக்கால் க்ருஷ்ணவிச்லேஷம் பிறவாமைக்காகவும், க்ருஷ்ணகுணங்களிலே அவகாஹித்து அநுபவிக்கப்பெறுதே. (போதரிக் கண்ணினாய்) உன் கண்ணாலே க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்து, அவன் கண்ணாலே குமிழிநீருண்ணப் பாராதே. நெடுங்கணிளமான் இவள்; அனைத்துலகு முடைய அரவிந்த லோசநன் அவன். இருவர் கண்ணுக்கும் இலக்கானவர் களிறே இவர்கள். உன்னுடைய ஸௌந்தர்யம் எங்கள் பேற் றுக்கு உடலென்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றிக்கே இழவுக்கு உடலாகா நின்றதோ! (பள்ளிக்கிடத்தியோ) க்ருஷ்ணஸ்பர்ச

வரவிந்தலோசநன்" என்று-அவனுடைய விபூதியுமிவள்கண் ணில் பரப்பிலே ஒருமூலைக்கும போராதென்றதிறே. (போது அரிக்கண்ணி) பூவும் மானும் போன்ற கண்; பூவில் படிந்த வண்டு போன்ற கண்ணென்னவுமாம்; பூவோடே சீறுபாறு என்ற கண்ணென்னவுமாய்; உலாவுகின்ற மான்போலே யிருக்கிற கண்ணென்னவுமாய். "அரி" என்று-மானென்னவு மாம்; வண்டென்னவுமாம்; சத்ருவென்னவுமாம். (குள் ளக் குளிர) ஆதித்ய கிரணம்பட்டு கொதிப்பதுக்கு முன்னே ஆழமுழுகினாலும் விரஹதாபம் அங்கும் புகுந்து சுடுமென்னு மிடமறியார்களே. (குடைந்து நீராடாதே) "ஸரயூமவகாஹதே" என்னுமாபோலே, க்ருஷ்ணவிரஹதாபமாற நீராடப்போராதே. நமக்குச் செல்லுகிற க்ருஷ்ணவிரஹதாபம் சமிக்கைக்கும் இனி யொருக்காலும் க்ருஷ்ணவிச்லேஷம் பிறவாமைக்காகவும், க்ருஷ்ணகுணங்களை அவகாஹித்து அநுபவிக்கப் போராதே. உன்கண்ணாலே க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்து அவன் கண்ணாலே குமிழிநீருண்ணப் போராதே. இருவர்கண்ணுக்கு மிலக்கான வர்களிறே நாங்கள். உன்னுடைய ஸௌந்தர்யம் எங்கள் பேற்றுக்குடல் என்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றே. (பள்ளிக் கிடத்தியோ) நாமுமவனுமாய் அவன்முழுக்கூட்ட அவ னோடே ஜலக்ரீடைபண்ணி அவன் மடியிலே சாயக்கடவ

மூடையதொரு படுக்கையை மோந்து கொடு கிடக்கிறாயோ. விளைந்து கிடக்க உதிர்நெல்பெறுக்குகிறாயோ.

123. (பாவாய்நீ) தனிக்கிடைகிடக்கவல்லளல்லையே நீ. (நன்னாளால்) க்ருஷ்ணன்கிடாய் பெண்கள் கிடாய் என்கிற நாட்டாரும் இசைந்து அவனும் நாமுமாய் ஜலக்ரீடை பண்ணி அவன்மடியிலேசாயலாம் காலத்தை பெற்றுவைத்து, படுக்கையை மோந்துகொடு கிடப்பதே! (நன்னாளால்) மேல் வருகிறநாள் ராவணாதிகளைப்போலே பிரிக்கிறநாளிறே. (கள்ளம் தவிர்ந்து) கள்ளமாவது-தனியே க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களை நினைத்துக்கிடக்கை. அத்தைத் தவிர்ந்துஎங்களோடே கலந்து. எங்களுக்கு உன்னைக்காட்டாதே மறைக்கையாகிற

அத்தைவிட்டு, அவனொருக்கால் கிடந்த படுக்கையென்று அத்தை மோந்துகொண்டு கிடக்கிறாயோ."தவாங்கேஸமுபாவிசம்" பார்த்த பார்த்த விடமெங்கும் விளைந்துகிடவாநிற்க உஞ்சவ்ருத்திபண்ணி ஜீவிப்பாரைப்போலே.

(பாவாய்நீ) க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணுக் கிலக்காம்படியான நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடைய நீ தனிக்கிடை கிடக்கவல்லையோ. (நன்னாளால்) "காலம்பரிணாமி" என்று மிடமறிகிலையோ. அநந்தரம் "வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே" என்று சோகிக்கும்படி யன்றோ விருப்பது. காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளவர்களு மாறியிராநின்றார்களோ. அன்றிக்கே, (நன்னாளால்) இனிச் சற்றுப்போது கழிந்தால் எங்களைத்தான் உன்வாசலிலே நிற்கவொட்டுவர்களோ. "க்ருஷ்ணன்கிடாய், பெண்கள்கிடாய்" என்கிற நாட்டாரிசைந்து, க்ருஷ்ணன் முகத்திலே விழிக்கப் புகுகிற நாளன்றோ, ஆறியிருக்கிறதென். (கள்ளம்தவிர்ந்து) கள்ளமாவது-தனியே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை நினைத்துக் கிடக்கை; அத்தைத் தவிர்ந்து, எங்களோடேகலந்து.(கள்ளம் தவிர்ந்து) அவனோடே கலந்து வுடம்புகாண உகக்குமவர்களன்றோ நாங்கள், எங்களுக்கு மறைக்கிறதென், அந்த ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்ந்து எங்களோடே கலக்கப்பாராய் "சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று - சேஷத்வத்தை அப

"ஆத்மாபஹாரத்தைத்" (125) தவிர்ந்து எங்களோடே கல வென்றுமாம். சேஷத்வத்தை அபஹரித்தால் சேஷியைக்ஷமை கொள்ளலாம்; சேஷித்வத்தை யபஹரித்தால் பொறுத்தோ மென்பாரில்லை; குற்றம் நின்றே போமித்தனை. கலந்து-குள் ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்தியோ என் றந்வயம். ... ... கரு

124. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம்.பதின்மூன்றும்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) இப்பாட்டில் - நமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டாகில் அவன்தானே வருகிறனென்று நிர்ப்பரரா யிருக்குமவரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(புள்ளின்வாய் கீண்டானை)ஸ்வாச்ரிதருக்குஸ்வாநுபவ விரோதியானகாமாதி தோஷ நிவர்த்தகனுய். (பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந் தானை) பொல்லாத அப்ராப்த விஷயபூதமான அஹங்காரத்தை. அஹங்காரத்துக்கு நன்மைதீமைகளாவன;- "அஹம், மம" என்றால், ஈச்வரனும் ஈச்வரவிபூதியும் ஸ்வாபிமாந விஷய மாகத்தோன்றுகை - அஹங்காரத்துக்கு நன்மையாவது; தேஹமும் ஆத்மாவும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோன்றுகை-தீமையா வது. அநுகூலமான அஹங்காரத்துக்கு அழல்தட்டாதபடி நிரஸித்தவனுடைய. (கீர்த்திமை பாடிப்போய்) கல்யாண குணங்களை ப்ரீதிக்குப்போக்கு வீடாகப்பாடி, அதுவே தாரகமாகப் போய். (பிள்ளைகளெல்லாரும்) நாம் சென் றெழுப்ப வேண்டிய அபிநவபாகவதரும். (பாவைக்களம் புக்கார்) அநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நிரூபகமான

ஹரித்தால் சேஷியை க்ஷமைகொள்ள, இக்குற்றம் அவன் பொறுக்கத்தீரும்; சேஷித்வத்தை அபஹரித்தால் சேஷி யுடைய குற்றம் பொறுத்தோமென்பாரில்லை. குற்றம் நின் றநுபவித்தே போமித்தனை; ஆனபின்பு, எங்களுடைய குற்றம்போலன்றுகாண் அவனோடே கலந்த உடம்பைக் காட்டாத உன்னுடைய குற்றம்.

கள்ளந்தவிர்ந்து கலந்து - குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே-பாவாய்நீ நன்னாளால் - பள்ளிக்கிடத்தியோ என் றந்வயம். ... . கரு

ஸங்கேத ஸ்தலத்தை ப்ரவேசித்தார்கள். அதாவது-காலக்ஷேப கூடம். (வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று) பரிசுத்த மான ஜ்ஞாநம் அபிவ்ருத்தமாய், அஜ்ஞாநம் தலைமடிந்தது. (புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்) மற்றுமுள்ள பாகவதரும் த்வரித்துக் கொண்டு போந்தார்கள். (போதரிக் கண்ணினாய்) ஸ்வச்சமாய் ச்லாக்யமாய் ஸாரக்ராஹியான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவரே. (குள்ளக்குளிர) அவனைப்பிரிந்திருந்த வ்யஸந மெல்லாம் நிச்சேஷமாய்ப் போம்படி. (குடைந்து) காலக்ஷேபகூடத்திலே ப்ரவேசித்து. (நீராடாதே) பகவதநுபவத்தைப்பண்ணாதே. (பள்ளிக் கிடத்தியோ) தனித்து நுபவம் பண்ணுகிறாயோ. (பாவாய்நீ) தனித்து நுபவம் பண்ணவல்லையோ. (நன்னாளால்) ஸத்த்வோத்தரமான காலம் நேர்பட்டபடியென்தான்! (கள்ளம்தவிர்ந்து) உன்னை யெங்களுக்குக் காட்டாமலிருக்கிற களவைவிட்டு. (கலந்து) எங்களோடே ஒருநீராகக்கலந்து, எங்கள்ஸத்தையை யுண்டாக்காய். ... ... கந

பதினன்காம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :-125. பதினலாம்பாட்டு. இவையெல்லாவற்றுக்கும் தானே கடவளாய், எல்லாரையுந் தானே யெழுப்பக்கடவதாகச் சொல்லிவைத்து, அதுசெய்யாதே உறங்கிறாளொருத்தியையெழுப்புகிறார்கள்.

உங்கள்புழைக்கடைத்தோட்டத்துவாவியுள்
செங்கழுநீர்வாய்நெகிழ்ந்தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண்
செங்கற்பொடிக்கூறைவெண்பற்றவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில்சங்கிடுவான்போகின்றார்

ஆறுயிரப்படி :—பதினலாம்பாட்டு. (உங்கள்) இத்திரளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகையாய் எல்லார்க்கும் முன்னே யுணர்ந்து எல்லாரையுமெழுப்பக்கடவேனென்று சொல்லி வைத்து, அத்தைமறந்து சுருக்கமொழிய உணர்ந்து கிடக்கிறாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

எங்களைமுன்னமெழுப்புவான்வாய்பேசும்
நங்காயெழுந்திராய்நாணாதாய்நாவுடையாய்
சங்கொடுசக்கரமேந்துந்தடக்கையன்
பங்கயக்கண்ணானைப்பாடேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—(நீராடுகைக்கு எல்லாரையும் தானே எழுப்புவதாகச் சொல்லிவைத்து உறங்குகிறவொருத்தியை, நோக்கித் துயிலுணர்ந்துவந்தவர்கள்) உங்கள் - உங்களுடைய, புழைக்கடைத் தோட்டத்து - புழைக்கடைத்தோட்டத்திலிருக்கிற, வாவியுள் - தடாகத்திலுள்ள, செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர் மலர்களானவை, வாய்நெகிழ்ந்து - விகஸித்து, ஆம்பல் - கருநெய்தல் மலர்களானவை, வாய்கூம்பின - முகுளிதமாய்த்து, எழுந்திராயென்ன; அவை உங்களால் அலர்வதும் மொட்டிப்பதமாக வாய்த்து, வேறடையாள முண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன; செங்கல் பொடி - காவிப்பொடியில் தோய்த்த, கூறை-வஸ்த்ரங்களையும், வெண்பல் - வெளுத்தபற்களையுமுடையராய், தவத்தவர் - தபோவேஷதாரிகளான ஸந்யாஸிகளானவர்கள், தங்கள் - தங்களுடைய, திருக்கோயில் - திருக்கோயிலில், சங்கிடுவான் - திருவாராதநம் செய்கைக்காக, போகின்றார் - போகிறார்களென்ன; அவர்கள் அநுஷ்டாநம் விடிவுக்கு உடலன்று என்ன; எங்களை - நீராட விருக்கிறவெங்களை, முன்னம்-முன்னமேவந்து, எழுப்புவான்-எழுப்புவதாக, வாய்பேசும்-வாயாற்சொல்லிச் செய்யாதொழிந்த, நங்காய்-பூர்ணையானவளே, நாணாதாய் - சொன்னதைச் செய்யாதொழிந்தோம் என்னும் லஜ்ஜையில்லாதவளே, எழுந்திராய் - எங்கள்குறை தீர்க்கவெழுந்திருக்க வேணும் என்ன; என்னைப் பழித்துக்கொண்டாகிலும் இங்கு வருகிறதென்னென்ன; நாவுடையாய் - உன்னுடைய மதுரபாஷணம் கேட்கவந்தோமென்ன; நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; சங்கொடு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், சக்கரம்-திருவாழியாழ்வானையும், ஏந்தும்-தரித்தவனாய், தடம்-முழங்கால் அளவும் நீண்டிருக்கிற, கையன் - திருக்கைகளை யுடையனாய், பங்கயம் - தாமரை மலர்போன்ற, கண்ணானை - திருக்கண்களை யுடையவனானவனை, பாட - பாடவேணுமென்கிறார்கள்.

125. வ்யா—(உங்கள் புழைக்கடை) செங்கழுநீர் மலர்ந்து ஆம்பல் மொட்டிக்கும்படி போதுவிடிந்தது, உறங்

வ்யா.—நாங்கள் வந்து உன் வாசலிலே நிற்க எழுந்திராதொழிவதே!என்ன; விடிவுக்கு அடையாளமென்?எழுந்

குவதே! இன்னமும் என்ன;நீங்கள் வயலிலே போனிகளோ வென்ன; புழைக்கடைத்தோட்டத்து வாவியுள் செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய்மொட்டித்தனவென்ன; அது பின்னை நீங்கள் வலிய அலர்த்தினிகோளென்ன; (உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்துவாவியுள்) எங்களுக்குப்புகுர வேண்ணுதே, ஆஸ்சர்யம்பச்யமான உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்துவாவியுள் செங்கழுநீர்வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய்மொட்டித்தன. வெயில்பட்டன்றிக்கேகாலபாகத்தாலே யென்கை. இவளெழுந்திராத இன்னுப்பாலே"உங்கள்புழைக் கடை" என்றுவேறிட்டுச்சொல்லுகிருர்கள். அலரப்புக்கவள விலே கழிபவலர்ந்ததென்றுசொல்லுகிறிகோள், வேறடை யாளமுண்டோவென்ன;(செங்கற்பொடிக்கூறை)அளற்றுப் பொடியிலே புடைவையைப்புரட்டி ப்ரஹ்மசர்யந்தோற்றப் பல்லைவிளக்கி தண்டபரிஹாரார்த்தமாகத் தபோவேஷத்தை யுடையரான சிவத்விஜருங்கூட தங்கள் தேவதைகளை ஆரா திக்குங்காலமாய்த்து. "திருக்கோயில்" என்றது அவர்கள்

திருக்கும்போது விடியவேணுமேஎன்ன; (செங்கழுநீர்வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினகாண்) செங்கழுநீரலர்ந்து ஆம்பல்மொட்டிக்குமது அடையாளமன்ருேவென்ன; நீங் கள் இவ்வாசலிலேவந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே உங்கள் கண் கள் அலர்ந்து, நான்வார்த்தை சொல்லாவிட்டவாறே நீங்கள் வெறுத்து லஜ்ஜித்து வாய்மூடினதும், செங்கழுநீரலர்ந்ததாக வும் ஆம்பல் மொட்டித்ததாகவும் தோற்றுகிறதென்ன; அது ஊரிலதிறே, வாவியில் செங்கழுநீர்காணென்ன; வயலெல்லா முலாவி அலருவன அலர்த்தி, மொட்டிப்பனமொட்டுவிக்கை யன்ருே உங்களுக்கு இராவெல்லாம் பணியென்ன; (தோட் டத்துவாவியில்) தடமணி வயல்களிலும், அல்லிக்கமலம் முகம்காட்டுங் கழனிகளிலும் முள்ளவை யல்ல, தோட் டத்திலவைகாணென்ன; அவ்விடங்களிலும் நீங்களுலாவினி கோளாமத்தனை யென்ன; புழக்கடைத் தோட்டங்கா ணென்ன; அத்தனையிடம் போகவேண்டாதே அணித்தான வத்தனையன்ருே வென்ன; (உங்கள் புழக்கடைத்தோட்டம்) என்கிருர்கள். ஆஸ்சர்யம் பச்யமான உன்னுடைய தோட்

சொல்லும் பாசுரத்தாலே. "சங்கு" என்று-ஆராதநோபகரணத்துக்கு உபலக்ஷணம். குச்சியிடவென்றுமாம். இத்தால்-அசுத்தருங்கூட வெழுந்திருக்கும் காலமாய்த்தென்கை. ஸந்யாஸிகள் ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணித் தங்களுடைய அகங்களிலே திருவாராதநம்பண்ணுங் காலமாய்த் தென்றுமாம்.

127. தம:ப்ரசுராநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமோவென்ன ; "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ராமணம் வேதாச்ச" (126) அன்றோ வென்ன; தர்மஜ்ஞையான வுன்னுடைய ஸமயமும் ப்ராமணமன்றோ யென்கிறார்கள் (எங்களை முன்னம் எழுப்புவான்

டத்திலே வெய்யில்படவன்றிக்கே காலபாகத்தாலே அலர்ந்தவையும் மொட்டித்தவையு மடையாளமன்றோ, சோலைச் செறிவாலே உச்சிப்பட்டாலும் ஆதித்ய ரஸ்மிகாணவொண்ணாத உன்னுடைய புழைக்கடையி லவையன்றோ. தாங்கள், புறம்பே, உள்ளுப் புகுரப்பெறுதே நிற்கிறவர்கள், இவள் புழைக்கடையில் அலர்ந்தவை யறிந்தபடி யென்னென்னில்; புறம்புள்ளவை யலர்வன மொட்டிப்பனவானபடியைக் கண்டு அநுமித்துச் சொல்லுகிறார்கள். இவளெழுந்திராதவின்ளுப்பாலே உங்கள் புழைக்கடை என்று வேறுகூறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். "த்வய க்ஷரஸ்துப வேசம்ருத்ய:" என்றும், "நீர் நுமது" என்றும், "யானே யென்றனதே" என்றும் - அஹங்காரமமகாரம் த்யாஜ்யமாக உணர்ந்தவர்கள், "உங்கள், எங்கள்" என்கை விருத்தமன்றோ வென்னில்; தேஹாத்மாபி மாநத்தால் வரும் அஹங்காரம் த்யாஜ்யமாவது, பகவத்ஸம்பந்தத்தால் வருமது உத்தேச்யமென்னுமிடத்தை "அச்யுதாஹம்தவாஸ்மி" என்றும் "அபிமாநதுங்கன்" என்றும் "என்னுடைய பந்துங்கழலும்" என்றும் சொல்லிற்றிறே. பதார்த்தங்களாகின்றன-காலக்ருத பரிணாமியாயன்றோ இருப்பதென்ன; ஸந்த்யாஸமயத்தில்படியாயன்றே மத்யராத்ரியில்படியிருப்பது.

அலர உபக்ரமித்தமாத்ரத்தைக்கொண்டு கழியவலர்ந்ததாகவும், மொட்டிக்கத்தொடங்கினபோதே மொட்டித்ததாகவும், உங்கள் த்வரையாலே ப்ரதமதசையிலே இப்படியே தோற்றுகிறது, இது ப்ராதர்லக்ஷணமன்று, வேறடையாள

வாய் பேசும்) எல்லாரையும் நானே யெழுப்புகிறேனென்று சொன்னது உன்பக்கல்கண்டிலோமீ! என்கிறார்கள். (வாய் பேசும்)உக்திமாத்ரமேயாய் அநுஷ்டாநமின்றிக்கேயிருக்கை. க்ருஷ்ணனோடே பழகின வுனக்குட் பொய் சொல்லுகை

முண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன ; (செங்கல்பொடிக் கூறை) தம:ப்ரசுரருங்கூட உணருங்காலமாய்த்து, இது விடிவுக்கு உடலன்றோவென்கிறார்கள். (செங்கல்பொடிக்கூறை) அளற்றுப் பொடியிலே புடவையைப் புரட்டி, இராவெல்லாம் வெற்றிலைதின்றுகிடந்து ப்ரஹ்மசர்யமும் விரக்தியுந்தோற்றப் பல்லை விளக்கி "ஸபையார்! பெரியவர்கள்! கோமுற்றவர்! தண்டங்கொள்வார்!" என்று தபோவேஷத்தை யுடையரான சிவத்விஜருங்கூட பயப்பட்டுணர்ந்து தங்கள் தேவதைகளை ஆராதிக்குங் காலமாய்த்து. "திருக்கோயில்" என்றது-அவர்கள் சொல்லும்படி. "சங்கு" என்று - பரிகரத்துக்கு உபலக்ஷணம். சங்கிடுவானென்றது-குச்சியிடுவானென்றுமாம். "தாமஸப்ரக்ருதிகளைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பார். "தம:ப்ரசுரர் உணர்ந்தார்கள் என்று சொல்லியோ எழுப்புவது என்று அவள் நினைத்திருக்கும் என்று, தத்த்வநிஷ்டரான ஸந்ந்யாஸிகளைச் சொல்லுகிறது" என்று திருமலைநம்பி. "யதஹரேவவிவ்ருஜேத், ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்" "பரமாத்மநியோரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி" என்று பகவத்விஷயத்தில் ஸக்தராய், இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், காஷாயவஸ்த்ரங்களை தரித்து போக்யத்ரவ்யங்களில் விரக்தராய் ஸாத்த்விகராயிருக்கும் ஸந்ந்யாஸிகள் ஸந்த்யாவந்தநங்களைப் பண்ணி அகங்களிலே திருவாராதநம் பண்ணுங் காலமாய்த்தென்ன.

"ஸததம் கீர்த்தயந்தோமாம்" "நமஸ்யந்தச்சமாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே" என்றும் அநவரதம் ஸ்நேஹத்தோடே, உபாஸிப்பர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்கள் விடிவோறே ஒருக்கால் ஸமாராதநம்பண்ணி அல்லாதபோது பேசாதேயிருப்பார்களோ, இது விடிவுக்கடையாளமன்றே, இதுதான் ப்ரமாணமு மன்றேயென்ன ; அதுக்கு உத்தரமாகச் சொல்லுகிறதுமேல். (எங்களைமுன்னமெழுப்புவான்) "தர்மஜ்ஞஸமய:ப்ரமாணம் வேதாச்ச" "யத்யதாசரதிச்

வம்போ. (நங்காய்) பூர்ணையிறே. எனக்கு உங்களையொழி யச் செல்லாதென்று சொல்லும்படியும், உன்னைரபேக்ஷ்யமு மெல்லாங் கண்டோமிறே. சொல்லும் செயலும் சேரா தார்க்கு ஒரு பூர்த்தியும் வேணுமோ. (எழுந்திராய்) எங்கள் குறைதீர்க்க வெழுந்திராய்.

128. (நாணாதாய்) சொல்லிவைத்துச் சொன்னபடிசெய் யப்பெற்றிலோமென்னும் லஜ்ஜையுமின்றிக்கே யிருந்ததீ! ஶ்ரேஷ்ட:" என்றும், "மேலையார் செய்வனகள்" என்னுமது ப்ரமாணமாக நீசொன்னயே, ஸாத்விகாக்ரேஸரையா யிருக் கிற நீயெங்களை யெழுப்புவதாகச் சொல்லிவைத்து அத்தை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறுயன்றே. தர்மஜ்ஞையான வுன் னுடைய ஸமயமும் ப்ரமாணமன்றிறே யென்கிறார்கள் (எங் களைமுன்னமெழுப்புவான்) எல்லாரையும் நானே யெழுப்பு கிறேனென்று சொன்னது உன்பக்கல் கண்டிலோமே. (வாய்பேசும்) ஹ்ருதயத்திலில்லாதது வாயாலேபேசலாமோ தான். உக்திமாத்ரமேயாய் அநுஷ்டானமின்றிக்கேயிருக்கை. நினைவும் சொல்லும் விபரீதமாயிருக்கும். க்ருஷ்ணனோடே பழகிச் சேர்த்தியாயிருக்கிற வுனக்குப் பொய் சொல்லுகை வம்போ. (நங்காய்) உன்னுடைய லாபத்துக்கு நாங்கள் வேண்டாதபடியா யிருந்ததிறே. எங்களையொழிய நீ நிரபே க்ஷையா யிருந்தாயிறே. "எனக்கு உங்களையொழியச்செல் லாது" என்றிருந்ததெல்லாம் கண்டோமிறே. சொல்லுஞ் செயலும் சேராதார்க்கு ஒரு பூர்த்தியும் வேணுமோ. இரண் டுஞ்சேர்ந்த விடத்திலே யன்றே பூர்த்தியுள்ளது- அதில் லாதவிடத்தில் ஆதித்யர்கள்பக்கல் ஔபசாரிகமாகச் சொல் லும் பகவச்சப்தம்போலேயன்றே. "ஒருகாலும்பிரிகிலேன்" என்றதுக்குப் பொருளிதுவோ. (எழுந்திராய்) எங்கள்குறை தீர்க்க வெழுந்திராய்.

(நாணாதாய்) நீதானெழுந்திருக்க வேணுமோ, நாம் பிற் பாடரானோமென்று கிடந்தவிடத்தேகிடந்து சொன்னபடி

பி. 128–நாணாதாய்-லஜ்ஜையில்லாதவளே (லஜ்ஜை=சுணை. பூசனிக்காயின் சுரசுரப்புக்கும் சுணையென்று பெயருள்ளபடியால்,

யிருந்தவூரில் பூசினியுங்காயாதோவென்கை. (நாவுடையாய்) என்னைக்ஷேபித்துக்கொண்டாகிலும் வருகிறதென்னென்ன; "நாரிக்வேதவிநீதஸ்யநாயஜுர்வேததாரிண:"(127) என்றும், "நூநம்வ்யாகரணம்க்ருத்ஸ்நம்" (128) என்றும், "ஸம்ச்ரவே மதுரம் வாச்யம்" (35) என்றும் உன்பேச்சிலினிமை சேட்க, இவளெல்லாம்படுத்திலும்விடவொண்ணுதநாவீறுடைமை. உங்களுக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (சங்கித்யாதி) திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையு மேந்தி அந்தஸ்பர்சத்தாலே வளர்ந்த திருக்கைகளை யுடையனாய், ஆழ்வார்களிலே வந்தலேயெறிகிற கண்களை யுடையவனை. " இளவாய்ச்சியர்

செய்யப் பெற்றிலோமென்று லஜ்ஜிக்கத்தான் பெற்றதோ. நீயிருந்தவூரில் பூசினியுங் காயாதோ. "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்னுமவனுடேயன்றே உனக்குவாஸனை. எங்களை லஜ்ஜிக்கத்தான் பெற்றேமோ. நாட்டாரளவோ வுனக்கு நாக்கு. (நாவுடையாய்) என்னை க்ஷேபித்துக்கொண்டாகிலும் வருகிறதென்னென்ன "நாரிக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர் வேததாரிண:" என்றும் " நூநம்வ்யாகரணம் க்ருத்ஸ்நம் " "ஸம்ச்ரவேமதுரம் வாக்யம்" என்றும்-நீயெல்லாம் படுத்திலும் உன்பேச்சிலினிமை கேட்கும்படி நாவீறுடையவ னன்றே. நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (சங்கொடு சக்கரமேந்தும்) க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களைப்பாட. திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையு மேந்தி அந்தஸ்பர்சத்தாலேவந்த வளர்த்தியையுடைய திருக்கைகளை யுடையனாய், ஆழ்வார்களிலேவந்து அலேயெறிகிறகண்களையு முடையனை க்ருஷ்ணனை. "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி." "ஆழியொடும்பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை" ஆசைப் படப்பண்ணுமதுவுமறிவுகெடப்பண்ணுமதுவும்திவ்யாயுதங்களோட்டைச்சேர்த்தியேயிறே. (பங்கயக்கண்ணனை) முற்படப் பெண்களுக்குத் தன்னையெழுதிக்கொடுத்து எழுத்து "வாங்கப்பண்ணும்கண்கள்" "தூதுசெய்கண்கள்" "விடவே

சுணையில்லாதவளாகிய நீ இருக்கிற ஊரிலே, பூசனி காய்க்காதோ என்று ஏளனம் செய்கிறார்கள்.)

கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரான்" என்று இவர்களைத் தோற்பித்துக் கொள்ளும்கண்ணிறே. "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை யின்றொரென்றறியேன்" என்று-அநுபவிப்பாரைப் பிச்சேற்றக்கடவ திருவாழியையும், திருமேனிக்குப் பரபாகமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், முற்படத்தன்னை யெழுதிக்கொடுத்துப், பின்னை எழுதிக்கொள்ளுகிற திருக்கண்களையுமுடையவனை. (பாட) உன் ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு எங்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்க. க்ருஷ்ணன்கையில் இப்போது ஆழ்வார்களுண்டோ வென்னில்; எப்போதுமுண்டு; அது பெண்களுக்குத்தோற்றும்; அல்லாதார்க்குத் தோற்றாது. "உபஸம்ஹர" (67) என்றதும் உகவாதார்க்குக் கூசியிறே. இவர்களுக்குத்தோற்றத் தட்டில்லையே. .... கச

129. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். பதினாலாம் பாட்டு. (உங்களித்யாதி) இப்பாட்டில் - பாகவதஸமுதாயத்துக்கெல்லாம் தாமே கடவராய் இவர்களுக்கெல்லாம் பகவத்ஸம்பந்தகடகர் தாமேயாம்படி ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களாலே

செய்து விழிக்கும்" "கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்" ஜிதந்தே" "விண்ணோர்பரவுந்தலைமகன்" என்று-உபயவிபூதியையுந்தோற்பிக்குங் கண்ணழகுடையவனை. சந்த்ராதித்யர்கள் சேரவுதித்தாற்போலேயிருக்கிறஇரண்டுதிவ்யாயுதங்களையும் கண்டு, "ஆங்குமலருங்குவியும்" என்கிற திருநாபீகமலம்போலே, திருக்கண்களும் அலருவதுமொட்டிப்பதாகா நிற்கும். க்ருஷ்ணன் கையில் ஆழ்வார்களுண்டோவென்னில், எப்போதுமுண்டு; அதுபெண்களுக்குத் தோற்றும்; ஆண்களுக்குத் தோற்றாது. "உபஸம்ஹர" என்றது உகவாதார்க்குக் கூசியிறே. "நெய்த்தலைநேமியுஞ் சங்கும் நிலாவிய" என்று - யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டுகையாலே இவர்களுக்குத் தோற்றத் தட்டில்லையே. (பாட) உன் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, ஒரு நீர்ச்சாவிபோலே கிடக்கிற சித்திரள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வர்ஷியாய். (பங்கயக்கண்ணனைப் பாட) "உத்காயதீநாமரவிந்தலோசநம்" ... ... கச

பூர்ணரான பாகவதரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(உங்கள் புழைக்கடையித்யாதி) ஆகாரத்ரய விசிஷ்டரான வுங்களுடைய விஹாரஸ்தாநமான திருமந்த்ரத்தினுடைய மத்யேவர்த்திக்கிற நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ரியம் ப்ரகாசமாய் ஸ்வாதந்த்ரியம் தலைமடிந்ததுகாண். (செங்கல்பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்தங்கள்திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்) ராகப்ரயுக்தமான சேஷத்வஜ்ஞாநமுடையமந்தஸ்மிதமுடையரான ப்ரபந்நாதிகாரிகள் தங்கள் தங்களெம்பெருமான் ஸந்நிதியிலே திருவாராதநம் பண்ணுகைக்குப் போந்தார்கள். (எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்கா யெழுந்திராய்) எங்களையெல்லாம் நாங்கள் அபேக்ஷிப்பதற்கு முன்னேஜ்ஞாநிகளாக்கும்படி ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்யும் பூர்த்தியை யுடையவரே யெழுந்திராய். (நாணாதாய்) சொல்லும் செயலு மொத்திராதார்க்கு நாணமுமின்றிக்கே யொழிவதே. இப்படியென்னை க்ஷேபித்துக்கொண்டாகிலும் என் பக்கல் ஸாபேக்ஷராய் வருவதேதென்ன; (நா உடையாய்) வாங்மாதுர்யமுடையவரே. நீர் அஹ்ருதயமாகச்சொல்லிலும் பேச்சினினிமையைப் பார்த்தால் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை யீச்வரனுக்கு மிதுஸஹ்ருதயம் அவச்யம் கர்த்தவ்யம் என்னும்படியாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானால் செய்வதென்னென்ன; (சங்கொடித்யாதி) "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே திருவாய்மொழிபாடுகையே ப்ரயோஜநம், எழுந்திராயென்கிறார்கள். கச

பதினைந்தாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—130. பதினைந்தாம்பாட்டு. எல்லாருடைய திரட்சியுங் காணவேண்டியிருப்பா ளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

ஆறுயிரப்படி:—பதினைந்தாம்பாட்டு. (எல்லே) பெண்களெல்லா ருடையவும் திரள் காணவேண்டியிருப்பாளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். கீழ்ப்பத்துப் பட்டாலும்சொன்ன உக்திப்ரத்யுக்தியை முக்தகண்டமாகச்சொல்லுகிறது- இப்

எல்லேயிளங்கிளியேயின்னமுறங்குதியோ
சில்லென்றழையேன்மின் நங்கைமீர்போதருகின்றே
வல்லையுன்கட்டுரைகள் பண்டேயுன்வாயறிதும் [ன்
வல்லீர்கள் நீங்களே நானேதானாயிடுக
ஒல்லைநீபோதாயுனக்கென்னவேறுடையை
எல்லாரும்போந்தாரோபோந்தார்போந்தெண்ணிக்
வல்லானைகொன்றானைமாற்றாரைமாற்றழிக்க [கொள்
வல்லானைமாயனைப்பாடேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—எல்லாருடைய திரட்சியையும் காணவேண்டியிருப்பாளொருத்தியை. இளங்கிளியே-இளமைதங்கிய கிளிபோன்ற சொல்லையுடையவளே, எல்லே-உன்பேச்சில் இனிமை இருந்தபடி என்னே, இன்னம்-நாங்கள் உணர்ந்துவந்த பின்பும், உறங்குதியோ-தூங்குகிறாயோ வென்ன; நங்கைமீர்-பூர்ணைகளானவர்களே, சில் என்று-சிலுகுசிலுகென்று, அழையேன்மின்-அழையாதே யுங்கள், போதருகின்றேன்-புறப்பட்டுவருகிறேனென்ன; வல்லை-பேசுவதில் ஸமர்த்தையான, உன்-உன்னுடைய, கட்டுரைகள்-உறுதிமொழியையும், உன்—உன்னுடைய, வாய்-பேசும்வல்லமையையும், பண்டே-முன்னமே, அறிதும்-அறிவோமென்ன; நீங்களே—, வல்லீர்கள்-பேசுந்திறமுடையவர்கள், நானேதான்-நானன்றோ, ஆயிடுக-ஆகக்கடவேனென்று சொல்லிவிட்டு, உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; நீ—, ஒல்லைபோதாய்-எங்கள் திரளிலே சடக்கென வந்து நிற்கவேணும், உனக்கு—, வேறு-வேறே, என்ன-என்னப்ரயோஜநத்தை, உடையை-உடைத்தாயிருக்கிறாய் என்று கேட்க; எல்லாரும்-உணரவறியாத சிறுப்பெண்களும். போந்

பாட்டில். அநுவிதாபிதாநம் பண்ணியிறேகிடக்கிறது. திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே. பகவத்விஷயத்திலிருக்கும்படி யெல்லாம் சிற்றஞ்சிறுகாலையிலே சொல்லுகிறது; பாகவதவிஷயத்திலிருக்கும்படியெல்லாம்இப்பாட்டிலேசொல்லுகிறது. "பங்கயக் கண்ணனைப்பாட" என்று-அசலகத்தில் பெண்பிள்ளையையெழுப்புகிற பாசுரத்தைக் கேட்டு, இவர்கள் பாசுரத்தைத் தன் மிடற்றிலேயிட்டு நுடங்கிப்பாடுகிறபடியைக்கேட்டு, த்வநிவழியேசென்றுபேச்சிலினிமையாலே, "எல்லே! இளங்கிளியே" என்கிறார்கள்.

தாரோ-உணர்ந்துவந்தார்களோ வென்ன, போந்தார்-வந்திருக்கிறார்கள், போந்து-புறப்பட்டுவந்து, எண்ணிக்கொள்-எண்ணிக்கொள்ளாயென்ன; நாமெல்லாரும் கூடிநால் செய்வதென்னென்ன; வல்-வலிமையையுடைத்தான, ஆனை-குவலயாபீடத்தை, கொன்றானை-கொன்றவனாய், மாற்றாரை-சத்ருக்களான கம்ஸாதிகளுடைய, மாற்று-"நம்மை வெல்லவல்லாரில்லை" என்கிற மதிப்பை, அழிக்கவல்லானை-அழிக்கைக்கு ஸமர்த்தனாய், மாயனை-பெண்கள் மாயையில் அகப்படுமவனை, பாட-பாடுகைக்காக, என்கிறார்கள்.

131. வ்யா.—(எல்லே இளங்கிளியே) "சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணனைப்பாட" என்று அசலகத்துப்பெண்பிள்ளையையெழுப்புகிறபாசுரத்தைக்கேட்டு, இவள் அந்தப்பாசுரத்தைத்தன்மிடற்றிலேயிட்டுப் பாட, எழுப்புகிறவர்கள், அந்தத்வநிவழியே கேட்டுச்சென்று இவள்பேச்சி னினிமையாலே (எல்லே! இளங்கிளி

வ்யா.—(எல்லே இளங்கிளியே) பாழிலே யிட்டுப்பாடி, அது பண்பட்டு இனிதானவாறே தம்தாம்மிடற்றிலே மாற்றுவாரைப்போலே, தங்கள் பேச்சுக்கு இவள்பேச்சு. (எல்லே இளங்கிளியே) திருவான மிடறும் பாட்டுமிருந்தபடி யென்றான்! பேச்சிலினிமையிருந்தபடி. எழுப்புகைசாலதர்மஹாநியாயிருந்ததீ. பேச்சிலினிமையாலே, "எல்லே" என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள். (எல்லே) ஸம்போதனையாகவுமாம். (இளங்கிளியே) என்று-கிளியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பசுமைக்கும் பேச்சுக்கும் கிளியொப்பாமித்தனை, பருவத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாது; ஒக்கிலும், பிராட்டிமார் பருவத்துக்கு ஒப்பாமித்தனை. இவர்கள் கிளி; தான் இளங்கிளி. "மென்கிளிபோல் மிகமிழற்றும்", "அணிமழலைக்கிளிமொழியாள் என்னக்கடவதிறே. "நாணாதாய் நாவுடையாய்" என்று-கீழ்ப்பாட்டிலே அவளையுட்பட வெறுத்தவர்கள், அவளிலும் பிற்பாடையாய் ஸாபராதையாய்க்கிடக்கிற

பி. 131-திருவாய்மொழிபாடுகை திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருப்புன்னையின் கீழே.

யே!) என்கிறார்கள். (இளங்கிளியே) கிளியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. கிளி இவள்பேச்சுக்கொப்பாமித்தனை, பருவத்துக்கொப்பன்றென்கை. (எல்லே!) என்னே; "எல்லே" என்று பேச்சி னினிமையாலே ஆச்சர்யப் படுகிறார்கள். (இன்னம் உறங்குதியோ) இவர்களழைக்கிறது தன் அநுஸந்தாநத்துக்கு விக்நமாகையாலே பேசாதேகிடக்க(இன்னமுறங்குதியோ) என்கிறார்கள். க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே தளர்ந்து உறக்கமின்றிக்கே உன்கடாக்ஷமேபற்றாசாக நாங்கள் நின்றபின்பும் உறங்குமத்தனையோ. க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான காலம் ஸித்தித்திருக்க உறங்கக்கடவையோ என்றுமாம். உத்தேச்யம் கைபுகுந்தாலும் உறங்கக்கடவாருண்டோவென்ன; (சில்லென் றழையேன்மின்) தன்னநுஸந்தாநத்துக்கு இவர்களழைக்கிறது விக்நமாகையாலே, சிலுகிடாதேகொள்ளுங்கோளென்கிறாள். இவர்கள்

நம்மை ச்லாகிக்கக் கூடாது. "மாசுடையுடம்பொடுதலையுலறிவாய்ப்புறம் வெளுத்து" என்னும்படியே-தங்களுடம்பு விவர்ணமாய் வாயும் வெளுத்திருக்க, க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தாலே உடம்பு பசுகுபசுகென்று வாயுஞ்சிவந்து நாம் குறியழியாதிருந்தோமென்று நம்மை நிந்திக்கிறார்கள்; இவ்வளவில் இவர்களுக்குவாய்திறக்கில்வெறுப்பாமென்றுபேசாதே கிடக்க; (இன்னம் உறங்குதியோ) என்கிறார்கள். நாங்கள் வருவதுக்கு முன்பு உறக்கத்தைப் பொறுத்தோமாகிலும்நாங்கள்வந்தால் உறங்கக்கடவதோ. (இன்னம் உறங்குதியோ) க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலும் உன்கடாக்ஷம் படாமையாலும் துவண்ட எங்களார்த்தத்வநி கேட்டும் கண்ணுறங்குவதேயுனக்கு! (இன்னம் உறங்குதியோ) உத்தேச்யம் கைபுகுந்தால் உறங்குவாருண்டோ. க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கு ஏகாந்தம் பெற்றாலும் உறங்கக்கடவதோ.

தான அநுபவிக்கிற பங்கயக்கண்ணனுடைய அநுஸந்தாநத்துக்கு "இளங்கிளியே" என்பது, "இன்னமுறங்குதியோ" என்பது, இவர்கள் சொல்லுகிறவை விக்நமாகையாலே,சிலுகிடாதேகொள்ளுங்கோ ளென்கிறாள்;(சில்லென்

வார்த்தை அஸஹ்யமோ வென்னில்; திருவாய்மொழி பாடா நின்றால் செல்வரெழுந்தருளுகையும் அஸஹ்யமாமா போலே. (நங்கைமீர் போதருகின்றேன்) நாங்களும் எங்கள் சொல்லும் பொறுதபடி யுன்பூர்த்தி யிருந்தபடி யென்னென்ன; சிவிட்கென்னக்கூசி (நங்கைமீர்போதருகின்றேன்) நீங்கள் வாய்திறவாதிருக்கவல்லிகோளாகில் நான் புறப்படுகிறேன் னென்ன;

132. (வல்லை உன்கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்) "நங்கைமீர்" என்று—உறவற்ற சொல்லாலே வெட்டிமை யெல்லாஞ் சொல்லவல்லையென்னுமிடம் நாங்களின்றுகவறிகிறோமோ, சொல்லிற்றைச்சொல்லி யெங்கள் தலையிலே குற்றமாம்படி வார்த்தை சொல்லவல்லையென்னுமிடம் பண்டே யறியோமோ வென்றுமாம். (வல்லீர்கள் நீங்களே) "இன்னம் உறங்குதியோ" என்றும், " வல்லை யுன்கட்டுரை

றழையேன்மின்) திருவாய்மொழி பாடாநின்றால் செல்வரெழுந்தருளுகையும் அஸஹ்யமாமா போலே, பிராட்டிமாரும் ஸர்வேச்வரனும்கூட எழுந்தருளி யிருந்தால் ஒட்டுவட்டின்காளாஞ்சியோபாதி பிரியாதேயிருக்கக்கடவ .ஸ்ரீநாரதபகவானையும், ச்வேதத்வீபத்திலே யெழுந்தருளுகிறபோது உன்வன்மை யவர்கள் பொறுதேயிருக்கக்கூடுமென்று"நான் வருமளவுமிங்கேயிரு"என்று அருளிச்செய்து எழுந்தருளினிறே. தன்னாலல்லது செல்லாதவெங்களைச் சிவிட்கென்பதே!என்று இன்னதாய், நாங்களும் எங்கள்தர்சநமும் எங்கள் பேச்சும் அஸஹ்யமாம்படி உன்னுடைய பூர்த்தியிருந்தபடியென்னென்ன; (நங்கைமீர் போதருகின்றேன்) என்ப்ரக்ருதி யறியாதே " இளங்கிளியே " என்று என்னை பாதிக்கிற நீங்களன்றோ பூர்ணைகள், வாய்திறவா திருக்கவல்லிகோளாகில் நான் புறப்படுகிறேன் னென்ன;

(வல்லையுன் கட்டுரைகள்) எங்கள் தலையிலே குற்றஞ் சொல்லாவதெல்லாஞ்சொல்லி, உன்தலையில் குற்றமில்லை யென்னும்படி உபபாதிக்கவல்லையிறே. (பண்டேயுன்வாய்

பி. 132—வெட்டிமை-நிஷ்டூரம்.

கள்" என்றும்வெட்டிமை உங்களதன்றோ வென்ன; உன் வாசலிலே வந்தெழுப்ப, "சில்லென்றழையேன்மின்" என்றது உன்னதன்றோவெட்டிமையென்ன ; அதுஎன்குற்றமன்று, அதுவும் உங்கள் குற்றமே. நம்முடைய வார்த்தை கேட்கவுகக்குமிவள், நம்வார்த்தை அஸஹ்யமாம்படியிறே க்ருஷ்ணகுணங்களிலே அவகாஹித்தது என்று உகக்க வேண்டி யிருக்க, அதிலே தோஷத்தை யேறிட்டவுங்களதன்றோகுற்றம் ; அதுகிடக்க, "பரஸ்பரநீசபாவை:" (129) என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது, ஆகையாலே (நானேதான் ஆயிடுக) இல்லாதகுற்றத்தையுஞ் சிலர் "உண்டு" என்றால் இல்லை செய்யாதே யிசைகையிறே வைஷ்ணவத்வ லக்ஷணம். "மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்" (130) என்று பிறர் குற்றத்தையும் தன்னுடைய பாபபலமென்றானிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான்.

அறிதும்) "நங்கைமீர்" என்று உறவற்றசொல்லாலே வெட்டிமை சொல்லவல்லையென்னுமிடம் நாங்களின்றாக வறிகிறோமோ, பண்டேயறியோமோ. குணதோஷங்களென்று ஒன்றுண்டோ. நீ சொல்லிற்றுவார்த்தையாமித்தனையன்றோ.

உன்வாசலிலே நாங்கள்எத்தனைகாலமுண்டு துவளுகிறதென்ன ; (வல்லீர்கள் நீங்களே) உங்கள் வாசலிலே நான் வந்து துவளப்பேசாதே கிடந்து வெட்டிமை சொல்லிப் படுத்தவல்லிகோள் நீங்களன்றோ. உங்கள் வாசலிலே வந்தெழுப்ப நான் எத்தனை பண்ணைக்கேட்டேனென்ன; அது ஸாத்யம், இது ஸித்தம் ; ப்ரத்யக்ஷம்கிடக்க அநுமாநத்தைக் கொள்ளவோவென்ன; பதகம் மூட்டினவாறே. (நானேதான் ஆயிடுக) "பரஸ்பரநீசபாவை:" என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது. இல்லாதகுற்றத்தைச் சிலர் "உண்டு" என்றால் இல்லை செய்யாதே இசைகையிறே வைஷ்ணவ லக்ஷணம். "மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்" என்று-பிறர் குற்றத்தையும் தன்குற்றமாக இசைந்தாரிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான். ஸ்வகுணுபதாநத்துக்காக கௌரவ்யரை அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணலாகாதென்றும் வேதார்த்தம் ப்ரகாசிக்கிறது.

133. உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன (ஒல்லை நீ போதாய்) எங்களுக்கு ஒருக்ஷணமும் உன்னை யொழியச் செல்லாமையாலே எங்கள்திரளிலே சடக்கெனப் புகுந்துகொடு நில்லாய். "சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப் படுவாரே" என்று-அவளுக்கும் இத்திரளேயிறே ப்ராப்யம். (உனக்கென்ன வேறுடையை) பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களுக்குள்ளதொழிய தனியே ஸ்வயம்பாகம்பண்ணுவாரைப்போலே உனக்கு வேறேசிலவுண்டோ. வைஷ்ணவ

இப்படி தோஷதுஷ்டையான நான்உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (ஒல்லை நீபோதாய்) உன் குற்றத்துக்கு இசைந்தபின்பு சடக்கெனப் புறப்பட்டு இத்திரளிலே புகுந்து பொறுப்பித்துக்கொள்ளாயோ. (ஒல்லை) "ஒல்லைக்கூடுமினோ" என்ருரிறே. "சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவார்" என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புகுருகை ஏற்றமென்று அருளிச்செய்தாரிறே.(ஒல்லைநீபோதாய்) உன்னை அரைக்ஷணம்காணுதொழியில் எங்களுக்கு ப்ராணஹாநி; புறப்படாதொழியில் உனக்கு அநர்த்தமாய்த் தலைக்கட்டும். ஆகில் புறப்படாநின்றே னென்ன; துடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுநின்று தாங்கள் பட்டது படாமையாலே சிவிட்கென்று (உனக்கு என்னவேறுடையை) என்கிருர்கள்.இவளொருஸத்துவிளம்பித்துப் புறப்படுங்காட்டில் அஞ்சுலக்ஷம் குடியில்பெண்களுக் கொழிய உனக்கென்ன ஒரு ஸ்வயம்பாகம் வேணுமோ; உன் ஸ்வயம்பாகம் தவிர்ந்திலையோ பெருப்பானை கண்ட பின்பும். வைஷ்ணவ விஷயத்தை பஹிஷ்கரித்துப்பற்றும் பகவத்விஷயத்தோடு தேவதாந்தரத்தோடு வாசியில்லை.

இளையபெருமாள், ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய வதத்திலே உத்யோகித்து, வில்லிலே நாணேறிடுவது, அம்பைத் திரிப்பதாகிறபடியைக் கண்டு, பெருமாளுக்கு அஸஹ்யமாய், "அவனுக்கு ராஜ்யத்தில் ச்ரத்தையில்லை, உனக்கு அபேக்ஷையுண்டாகில் வாங்கித்தருகிறேம்" என்று அருளிச் செய்த போது இளையபெருமாள் தரைப்பட்டாற்போலே, இவளும்

விஷயத்தை பஹிஷ்கரித்துப் பற்றும் பகவத்விஷயத்தோடு தேவதாந்தரத்தோடு வாசியில்லை;"நீயொருவர்க்கும் விரோதியல்லை, நீ புக்குத்திருவடி தொழு" என்ற ஆழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. (எல்லாரும் போந்தாரோ) எனக்கு உங்களை யொழியஸுகமுண்டோ, உணரவறியாத சிறுபெண்களுமுணர்ந்தால் புறப்படவிருந்தேன், எல்லாரும் போந்தாரோவென்ன;(போந்தார்) க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே துவண்ட பெண்களுடைய வுன்னைக் காண்கைக்கு உன் வாசலிலே வந்து கிடந்தார்களென்ன; ஆகில் உள்ளே புகுரவிடுங்கோளென்ன; (போந் தெண்ணிக்கொள்) புறப்பட்டு மெய்க்காட்டுக் கொள். மெய்க்காட்டுக் கொள்ளுகைக்குப்ரயோஜநம் தனித்தனியே பார்க்கையும், அநுபவிக்கையும்.

"உனக்கென்ன வேறுடையை" என்றது-பொறுக்கமாட்டாமே. (எல்லாரும் போந்தாரோ)உங்களையொழிய எனக்கு ஒரு ஸுகமுண்டோ. நம்மிலே சிலர் உறங்கிக்கிடக்கப் போகவொண்ணுதென்று மின்னுப்பாலே சொன்னேனித்தனையன்றோ. உணரவறியாத சிறுபெண்களும் உணர்ந்தால் புறப்படுவதாகவிருந்தேன், எல்லாருமுணர்ந்து புறப்பட்டார்களோ வென்ன; (எல்லாரும் போந்தார்) க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே துவண்ட பெண்களுடைய உன்னைக் காண்கைக்கு உன்வாசலிலே வந்து கிடக்கிறது. நான் எழுந்திருக்கைக்காக ஒன்றைச் சொல்லுகிறிகோளத்தனையன்றோ, வந்தார்களாகில் உள்ளே புகுரவிடுங்கோளென்ன;(போந்தெண்ணிக்கொள்) வந்தமை நிச்சிதம், புறப்பட்டு மெய்க்காட்டுக்கொள். மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகைக்கு ப்ரயோஜநமாக இவர்கள் நினைக்கிறது-தனியே பார்க்கையும், பேர்சொல்லுகையும, தொட்டு எண்ணுகையும், ஸ்பர்சஸுகமநுபவிக்கையும், பெண்களுக்கு ஸங்க்யையில்லாமையாலே யெண்ணி முடிக்குந்தனையும் இவனைப்பிரியாதே அநுபவிக்கையும்.

நாமெல்லாருங்கூடிச் செய்யப்பார்த்த தென்னென்ன; க்ருஷ்ணனுடைய விஜயங்களை நீ பாட நாங்கள் கேட்கவேணுமென்கிறுர்கள். (வல்லானைகொன்றுனை) குவலயா

134. நாமெல்லாரும் கூடினால் செய்வதென்னென்ன; (வல் ஆனைகொன்றானை) குவலயாபீடத்தைக் கொன்று நம் ஜீவநமான தன்னை நோக்கித்தந்தவனை. (மாற்றாரைமாற்றழிக்க வல்லானை) எதிரிட்ட கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந நசிப்பித்து

பீடத்தைக்கொன்று நம்ஜீவநமான தன்னை நோக்கித்தந்தவனை.. பெருமிடுக்குண்டாம்படி மதப்படுத்திநின்ற குவலயாபீடத்தைக் கொன்று. "ஸக்ய:பச்யத" என்று காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழவீதிவந்து நம்மோட்டைப்பெண்களை வாழ்வித்தவனை. "கவளயானைக் கொம்பொசித்த கண்ணன்" என்றிறே பெண்கள் வாய்வெருவுவது. "கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணன்" என்று-ஆண்களை யெழுதிமுடிக்கப்பண்ணினது, பெண்களையெழுத்துவாங்குவிக்கச் சொல்ல வேணுமோ. "வெஞ்சினவேழ மருப்பொசித்த வேந்தர்கோலேந்திழையார் மநத்தை, தஞ்சுடையாளர்கொள்" என்னக்கடவதிறே. "வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரா னென்மாதவனே" "பாரணங்காளான் வாரணந் தொலைத்தகாரணன்." "பின்னை மணாளனைக் கருந்தாள்களிறொன்றொசித்தான்" என்று ப்ரதாநமஹிஷிகள் மூவரும் இவ்வபதாநத்துக்கிறே தோற்றுக்கிடப்பது. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்ததிலுங்காட்டில் இத்தை குணமாக, "ஓரானைகாத்தோரானை கொன்று" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. (மாற்றாரைமாற்றழிக்கவல்லானை) சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, "கச்ச" என்றுவிடாதே, குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப்பிடுங்கி, மல்ல ரங்கத்திலே புக்கு சாணூரமுஷ்டிகர் தொடக்கமான மல்லரைக்கொன்று உயர்ந்தமஞ்சத்திலேயிருந்த கஞ்சனை மயிரைப் பிடித்திழுத்து, பூதலத்திலேபுரட்டித் திருவடிகளாலே யுதைத்து, மதிப்பறுத்து, குஞ்சிபிடித்தடித்து தன்னை யுபகரித்து, "நஸமம் யுத்தமித்யாஹு:" என்றஞ்சின பெண்களை வாழ்வித்தவனை. "வார்கடாவருவியில்" செய்தவற்றை

பி. 134-வல் ஆனைகொன்றானை-(1) வலிய குவலயாபீடம் என்னும் யானையைக்கொன்றானை (2) நமது ஸ்த்ரீத்வாபிமானத்தைப் போக்கினவனை. இந்த அபிமானம் யானைக்குள்ள வலிவுடையது.

"நஸமம்யுத்தமித்யாஹ:" (131) என்று அஞ்சின பெண்களை வாழ்வித்தவனை. (மாயனை) தன்கையில் அவர்கள்படுமத்தைத் தான்பெண்கள் கையிலேபடுமவனை. (வல்லானை கொன்றானை) குவலயாபீடத்தைக்கொன்றாற்போலே நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தைப் போக்கினவனை. (மாற்றாரை மாற்றழிக்கவல்லானை) சாணூரமுஷ்டிகாதிகளை நிரஸித்தாற்

யெல்லாம் நினைத்துச்சொல்லுகிறார்கள். (மாயனை) தன்கையிலே எதிரிகள் படுவதெல்லாம் நம்கையில் தான்பட்டு நமக்குத்தோற்று, அத்தோல்வியாலே நம்மைவென்றிருக்குமவனை. (வல்லானைகொன்றானை) குவலயாபீடத்தை யழித்தாற்போலே நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தைப்போக்கி, மல்லரை நிரஸித்தாற்போலே தன்தோளோடணைய வொட்டாத இடையருடைய ஸங்கல்பத்தைப்போக்கி, எதிரிகள் தனக்குத்தோற்றாற்போலே, நமக்குத்தான் தோற்றிருக்கிற ஆச்சர்யபூதனை. (பாட) நம்முடைய தோல்வியும் அவனுடைய வெற்றியும்தோற்றப் பாட. "ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப" என்று தோற்றவர்கள் பாடுமாபோலே, "வாயினால்பாடி" என்று-அவதாரக்ரமம் பாடினபடி சொல்லிற்று; "கேசவனைப் பாட" என்றும், "பாடிப்பறைகொண்டு" என்றும், "கீர்த்திமைபாடி" என்றும்-விரோதி நிவர்த்தகத்வம்பாடினபடி சொல்லிற்று; "முகில் வண்ணன்பேர்பாட" என்று-வடிவழகுக்குத்தோற்றுப்பாடினபடி; "சங்கொடு சக்கரமேந்தும்" என்று-திவ்யாயுதங்களுக்கும் அவயவசோபைக்கும் தோற்றுப்பாடினபடி; இங்கு, வெறுங்கையோடே நின்று வென்றபடிக்கும், தங்களுக்குத் தோற்றபடியையும் பாடுகிறார்கள்.

"எல்லே யிளங்கிளியே" என்று-பகவத் விஷயத்திலே ருசியுடையார் பேச்சும் உத்தேச்ய மென்கிறது; "இன்னமுறங்குதியோ" என்று - பாகவதஸஹவாஸம்ஸித்தித்தால் புறம்பு அந்யபரதைபண்ணுமிடம் தப்பென்கிறது; "சில்லென்றழையேன்மின்" என்றதால்-ருசியுடையார்க்கு எல்லாஞ் சொன்னாலும் பொறுக்க வேணுமென்னுமிடம் சொல்

போலே, நம்மைத் தன்னோடு சேரவொட்டாத இடைய ருடைய ஸங்கல்பத்தைப் போக்கினவனை. (மாயனை) எதிரி களைத் தான்தோற்பிக்குமாபோலே நம்மையிலேதோற்ற ஆச்சர்யபூதனை.(பாட)பாடுகைக்கு. நமக்கு அவன்தோற்குந் தோல்விக்குத் தோற்றுப்பாட. ... . கரு

135. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். பதினைந்தாம்பாட்டு (எல்லேயித்யாதி) இப்பாட்டில்-பாகவத கோஷ்டியைக்காண ஆசைப்பட்டிருப்பாரொருவரை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.— (எல்லே) அசனகத்துப்பிள்ளையை யெழுப்புகிறவர்கள், "சங் கொடு சக்கரம" இத்யாதியைப்பாட, அப்பாசுரத்தைத் தன்

னுகிறது; "நங்கைமீர் போதருகின்றேன்" என்கிறதால்-சாபலத்தாலே சிலபிறந்தாலும் பகவத்விஷயத்தில் அவகா ஹித்தவர்களை சாபலத்தால் பிறந்தவற்றை நினையாதே, கௌரவ்யதை தோற்றச் சொல்லவேணுமென்கிறது;"வல்லை யுன்கட்டுரைகள்" என்றதால்-"சில்லென்றழையேன்மின்" என்றது இவர்களுக்கு உத்தேசமானவோபாதி உன்வெட் டிமை யறிந்தோமென்றதும் அவளுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதென்கிறது; "வல்லீர்கள் நீங்களே நானேதான் ஆயி டுக" என்கிற வித்தால்-பரதோஷத்தையும் ஸ்வதோஷமாக் கிக் கொள்ளவும், கௌரவ்யரை அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணக் கடவதல்லவென்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது. "ஒல்லைநீ போதாய்" என்கிற வித்தால் பாகவத ஸம்ச்லேஷம் ஸத்தா ஸித்தியென்கிறது; "உனக்கென்னவேறுடையை" என்கிற வித்தால்-"யதாதேதத்ரவர்த்தேரந்" என்கிற வேதாந்த ப்ரக்ரி யையாலே ச்ரேஷ்டர் வர்த்தித்தபடிவர்த்தியாதொழிகை தப் பென்கிறது; "எல்லாரும் போந்தாரோ" என்கிறவித்தால்-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் உத்தேச்யரென்கிறது;"போந் தெண்ணிக்கொள்" என்கிறவித்தால்-ஒருவர் குறைந்தாலும் பகவதநுபவத்துக்குக் குறையென்றது; வல்லானைகொன் றானை" என்று தொடங்கி-திரண்டபாகவதர்களுக்கு உஜ்ஜீவ நம் "உண்ணுஞ்சோறு" என்கிறபடியே பகவத்விஷயாநு பவ மென்கிறது. ... ... கரு

மிடற்றிலே வைத்துப்பாடுகையாலே, அதுதானும் இவர்களுக்கு அத்யந்தம் ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே, அவரைக் கொண்டாடுவதற்கு முன்பு " எல்லே !" என்று-ஆச்சர்யப் படுகிறார்கள். (இளங்கிளியே) கிளி பேச்சுக்கொப்பாமத் தனையல்லது பருவத்துக் கொப்பாமோ. இவ்விடத்தில்,பருவமென்பது-அபிநிவேசத்தை. அவற்றுக்கு அபிநிவேச பூர்வகமாக வார்த்தைசொல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. (இன்னம் உறங்குதியோ) நாங்களனைவரும் வந்த பின்பும் உறங்கக்கடவையோ. (சில்லென்றழையேன்மின்) இப்படி அவர்களழைக்கை ஸ்வாநுபவ விரோதியாகையாலே, " சில்லென் றழையேன்மின் " என்கிறார். (நங்கைமீர்போதருகின்றேன்) நாங்களும் நம்பேச்சும் போராதபடி உன்பூர்த்தி யென்னென்ன ; நம்பாசுரத்தை மிடற்றிலே வைத்துப் பாடுகிற இவ்வநுபவத்துக்கு விரோதம் பண்ணலாகாதே யென்று எழுப்பாதே யிருக்க வேண்டியிருக்க, அதுபொருதே யெழுப்புகிற நீங்களன்றோ பூர்ணைகள், நீங்கள் வெறுமனேயிருந்திகோளாகில் நான் புறப்பட்டு வருகிறேனென்ன; (வல்லை யுன்கட்டுரைகள்) நீர்கட்டுவார்த்தை சொல்ல ஸமர்த்தர். (பண்டேயுன்வாயறிதும்) இவ்வர்த்தம் முன்பே யுன் பாசுரங்களாலேயறிவோம். (வல்லீர்கள் நீங்களே) உங்கள் பாசுரத்தை யநுபவிக்கிற என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விரோதத்தைப் பண்ணி, அதுக்குமேலே யென்மேலே பழியாம்படி வார்த்தை சொல்லவல்ல நீங்களன்றோ ஸமர்த்தர்களென்ன; (நானேதான் ஆயிடுக) பாகவதசேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் அவர்களிடும் பழியும் தம்மாலேறிட்டுக் கொள்ளுகை ஸ்வரூபமன்றோ, ஆகையாலே நானே அபராதையாயிடுக. (ஒல்லைநீ போதாய்) இப்படிபழியைத் தம்மேலே யேறிட்டுக்கொண்ட விவரை, சடக்கென இக்கோஷ்டியிலே ப்ரவேசியாய் என்கிறார்கள். (உனக்கென்ன வேறுடையை) உனக்கென்று ப்ருதக்கான பகவத்குணாநுபவமென். நாம் புறப்படுகைக்கு எல்லாரும் போந்தாரோவென்ன ; (போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்) எல்லாரும் போந்தார்கள், நீயுமிக்கோஷ்டியிலே ப்ரவேசித்து மெய்க்காட்டுக்கொள். புறப்

பட்டுச் செய்யவேண்டிய தென்னென்ன ; (வல்லானை இத்யாதி) ஸ்வயத்நத்தால் கடக்க வரிதாய் ப்ராயச்சித்த விநாச்யமு மின்றிக்கேயிருக்கிற அஹங்கார நிவர்த்தகனாய் மற்றுமுள்ள காமக்ரோதாதிகளுக்கும் நிவாரகனாய் ஆச்ரிதபரதந்த்ரனைப்பாட, ஒல்லைநீ போதாய் இத்யந்வய:. ... ... கரு

பதினாரும் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—136. பதினாரும்பாட்டு. கீழில் பத்துப் பாட்டாலும் - முற்பட வுணர்ந்தவர்கள் உறங்குகிறவர்களை

ஆறுயிரப்படி:—பதினாரும்பாட்டு. பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களையும் தனித்தனியே யெழுப்பினபடிக்கு உபலக்ஷ

பி. 136—திருப்பாவையில் ஒன்று முதல் 5 பாட்டுக்களில் பகவதனுபவ உபகரணங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன. பிறகு 6 முதல் 15-ம் பாட்டுவரையிலுள்ள "எழுப்புகிற" பாட்டுக்களின் ஸாரம் கீழ்வருமாறு :—6-ம் பாட்டில் (=எழுப்புகிற முதற்பாட்டில்) பகவத் ஏகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநந்யப்ரயோஜனராய், இவ்விஷயத்தில் தேசிகரன்றிக்கே இருப்பாரை, அவர்கள் பக்கல் பரிவாலே தேசிகர் ஆக்குகை, தங்களுக்குக்ருத்யம் என்றிருக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வலக்ஷணம் என்று, அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. 7-ம் பாட்டில் (=எழுப்புகிற 2-ம் பாட்டில்) பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாதமான அர்த்தம் ஒருவனுக்கு விஸ்ம்ருதமானால், தங்கள் பரிவாலே, "போதயந்த:பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே அறிவிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது. 8-ம் பாட்டில், பகவதனுபவத்தில், ப்ரத்யாஸந்நராய் இருப்பாரைக்குறித்து. ஸாபேக்ஷராயிருக்கையும், அவர்களை முன்னிட்டு ஈச்வரனைப்பற்றுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது. 9-ம் பாட்டில், "தத்தஸ்யஸத்ருசம்பவேத்" என்று பூர்வார்த்த நிஷ்டராயிருப்பாரை, பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே ததீயபோகராயிருப்பார் போகார்த்தமாக ப்ரேரிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது. 10-ம் பாட்டில், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" என்றும், "அஹம்ஸசமமப்ரிய:" என்றும் அவன் பக்ஷபதித்திருப்பார்பக்கல் நித்யஸாபேக்ஷராயிருக்கை ஸ்வரூபம் என்கிறது. 11-ம் பாட்டில், பகவத்ஸம்பந்தம் விச்சேதியாதே

யெழுப்ப, எல்லாரும் கூடிவந்து ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமாளிகை யிலே சென்று கோயில்காப்பானையும் திருவாசல் காப்பானை யும் எழுப்புகிறார்கள். "செய்யாதன செய்யோம்" என்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அநுஷ்டாநபர்யந்த மாக்க

ணம் - இப்பத்துப் பெண்களையும் எழுப்பினது. முற்பட வுணர்ந்த பெண்கள் உறங்குகிறவர்களையும் எழுப்பி, எல்லா ரையும் கூட்டிப் பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டு ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகைவாசலிலே சென்று, கோயில்காப்பானையும் திரு வாசல்காக்கும் முதலிகளையும், திருவாசல் திருக்காப்பு நீக்க வேணுமென்று இரக்கிறார்கள். "செய்யாதன செய்யோம்" என்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்க வேணுமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் உள்ளேப்புகும்போது க்ஷேத்ராதிபதிகளையும் த்வாராத்யக்ஷர்களையும் அநுமதி கொண்டு புகவேணுமென்று ஸ்ரீபகவச்சாஸ்த்ரங்களில்சொல் லுகிற வர்த்தம் இவர்கள் ஆயர் சிறுமியராயறிந்திலர்களே

போந்த ஆசார்யஸந்தானப்ரஸூதர் நமக்குபூஜ்யர், அவர்களடி யாக பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது. 12-ம் பாட்டில், பகவத்விச்லேஷம் அஸ ஹ்யமாம்படி அவகாஹித்தவர்கள், நமக்கு உத்தேச்யராமளவன் றிக்கே, தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் உத்தேச்யர் என்றிருக்கை ஸ்வரூபம் என்கிறது. 13-ம் பாட்டில், பகவதனுபவ பரிகரமான ஞானவைராக்ய பக்திகளால் பூர்ணராயிருப்பார் திறத்து, ததர்த்த மாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸாபேக்ஷராயிருக்கை ஸ்வரூபம் என்கிறது. 14-ம் பாட்டில், பகவத்விஷயத்தில் மூட்டுகையாலே, அதிகரித்த நிர்வாஹகர்முன்னாக, பகவதனுபவம்செய்கை ஸ்வரூபம் என்கிறது. 15-ம் பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமூஹம் அபிமதமாயிருக்கு மவர்களைக் கண்டால், அந்த ஸமூஹமாக அவர்களை உகத்தல் ஸ்வ ரூபம் என்கிறது (6000படி ஸ்வாபதேசஸாரம்) "நோன்புக்கு வந்து எழுப்புங்கோள்" என்று சொல்லி நப்பின்னைமாளிகையுட் சென்ற க்ருஷ்ணனை, நேரில் எழுப்பாமல், "கோயில்காப்பானே வாயில்காப்பானே" என்பது ததீயரைமுன்னிட்டு பற்றுகையாகிற முன்னோர்முறையை வற்புறுத்துகிறது ("செய்யாதனசெய்யோம்" என்பவர்கள்முறை) "பெரியாழ்வார் திருமகளிறே இவள்" என் பது, ஆண்டாளே கோபிமார்பாவனையில் செய்வதைப்பற்ற.

வேணுமே. ததீயரை முன்னிட்டுப் பற்றுதவன்று முறை தப்பின சூர்ப்பணகை பட்டதுபடுமத்தனை. "வல்லபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டும்" என்னும் பெரியாழ்வார்திருமகளிறே யிவள்.

யாகிலும் உள்ளேபுகுரவிடவேணுமென்கிற ஆசையோடேயிருக்கையாலே, ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஷ்டாநமும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலிக்கிறது. "ஜநபதஸரிதந்தரீப" "ஸ்மேராநநாக்ஷிகமலை:" "த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிண:" என்கிறபடியே-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளாசாரத்தை வைதிகவிதிகள் பின்செல்லுமத்தனையிறே. ராகத்தாலே ஸ்வயமேவ ப்ரவ்ருத்தராமிடத்தில் ராகத்துக்கு விதி முற்படமாட்டாது. ராகந் தனக்கும் விதிப்படியாகாதே; " அருளினன் " என்கிற பகவத்ப்ரஸாத மடியாய்த்திறே. இனி ஓரடியிடவேண்டினும் ருசிகார்யமாகையாலே ருச்யுத்பாதகனை அவன்றனே அடியாமித்தனையிறே. இதுதான் இதர விஷயத்தில் ருசியன்றே; வகுத்தவிஷயத்தில் ருசியிறே. காம்யகர்மாதிகாரிகளுக்கும் த்யாஜ்யமாயிறே இருப்பது. " தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம" என்கிறது ஜந்மமாய், "ஸாவித்யாயா" என்கிறது வித்யயாய், " யந்நபந்தாய " என்கிறது கர்மமாய் வரும் வழியே யறியும்போது சாஸ்த்ரஸங்கத்தை வரியடைவேகற்று அர்த்தநிர்ணயத்துக்கும் அநுஷ்டாநத்துக்கும் நெடுங்காலஞ் செல்லும் ; அத்தை அப்யஸித்தவர்கள், அதினுடைய தாத்பர்யத்தைக் கேட்ட வநந்தரம் அநுஷ்டிக்கலாயிருக்கும். குளிகை கைப்பட்டால் இரும்பு பொன்னுமாபோலே, பலிப்பதுஞ் செய்யும். நஞ்சீயர், பிள்ளைக்கு, " ரஸவாதம் கைப்பட்டவனிருந்தவிடமெல்லாம் பொன்னுமாபோலே, ப்ரமேயம் கைப்பட்டவனுக்குச் சொல்லிற்றெல்லாம் வார்த்தையாம் " என்றார். " முமுக்ஷுர்வைசரணமஹம்ப்ரபத்யே " என்கிற ச்ருதியினுடைய உபப்ரும்ஹணமான அபயப்ரதாநத்தில், "நிவேதயதமாம்" என்கிற ச்லோகத்திலே அவனைப்பெறுமிடத்தில் ததீயர் முன்னாகப்பெறவேணுமென்று சொன்னவர்த்தத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறது.

நாயகனாய்நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில்காப்பானே! கொடித்தோன்றுந்தோரண
வாசல்காப்பானே! மணிக்கதவந்தாள்திறவாய்
ஆயர்சிறுமியரோமுக்கறைபறை
மாயன்மணிவண்ணன்நென்னலேவாய்நேர்ந்தான்
தூயோமாய்வந்தோம் துயிலெழப்பாடுவான்
வாயால்முன்னமுன்னம்மாற்றாதேயம்மாநீ
நேசநிலைக்கதவம்நீக்கேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—முற்பட வுணர்ந்தவர்கள் உறங்குமவர்களை யெழுப்ப எல்லாருந் திரண்டுசென்று, நாயகனாய்நின்ற-எங்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிற, நந்தகோபனுடைய - ஸ்ரீநந்தகோபருடைய, கோயில் - திருமாளிகையை, காப்பானே - காக்குமவனே, உள்ளே புகுரவிடவேணுமென்ன; அவன் கண்ணாலே போங்கோளென்று சைகைகாட்டி நிற்க, அங்கு நின்றும் இரண்டாம் வாசலருகே சென்று, கொடி - துகில்கொடிகள், தோன்றும் - விளங்காநிற்குமதாய், தோரணம்-தோரணங்கள் கட்டியிருப்பதான, வாசல் - திருவாசலை, காப்பானே-காக்குமவனே, மணி-அழகிய, கதவம் - கதவினுடைய, தாள்-தாழ்ப்பாளை, திறவாய்-திறந்து உள்ளே புகுரவிடவேணுமென்ன; பூதனையைப்போலே நீங்கள் வஞ்சகைகளாயிருப்பீர்கள், உங்களைப்புகுரவிட அச்சமாயிராநின்றதென்ன; ஆயர் - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத இடையர் வயிற்றிற் பிறந்தவர்களாய், சிறுமியரோமுக்கு-சிறுப்பெண்களானஎங்களுக்கு, மாயன்-ஆச்சரியச்செய்கைகளையுடையனாய், மணி - நீலரத்நம் போன்ற, வண்ணன்-திருநிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், அறை - சப்தியாநின்றுள்ள, பறை - பறை தருகிறோமென்று, நென்னலே - நென்னேற்றே, வாய்நேர்ந்தான் - திருவாய் மலர்ந்தருளினானென்ன; அவன் சொன்னானேயாகிலும் நீங்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரைகளன்றோவென்ன; தூயோமாய்-அநந்யப்ரயோஜநராய், துயில்-தூக்கத்தைவிட்டு, எழ - அவன் எழுந்திருக்கும்படி, பாடுவான் - திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகைக்கு வந்தோம்-வந்திருக்கிறோம்; அம்மா - ஸ்வாமீ, முன்னம் முன்னம் - முதல் முதலிலே, வாயால் - உன் வாயாலே. மாற்றாதே - மறுக்காதொழியவேணும்; அன்றியும், நேசம்-சேர்ந்திருக்கிற, கதவம்-கதவையும், நிலை - நிலையையும், நீ - நீயே, நீக்கு-திறக்கவேணுமென்கிறார்கள்.

137. வ்யா.—(நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய கோயில்காப்பானே) ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமாளிகைக்குக் காவலாய் எங்களுக்கு நாயகனானவனே. "நாயகன்" என்று—ஸ்ரீநந்தகோபரைச் சொல்லவுமாம். இவர்களால் பெறுமவனன்றோ நாயகனாவான், இவனை "நாயகன்" என்கிறதென்னென்ன; "பாபிஷ்ட: க்ஷத்ர பந்துச்சபுண்டரீகச்ச புண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயாமுக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத்" (132) என்று - பலஸித்தி ஆசார்யனாலே யாகை

வ்யா.—(நாயகனாய்நின்ற) "நாயகனாய்"என்கிற நாயகத்வம், திருவாசல்காக்கும் முதலிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு விசேஷணமாகவுமாம்; உத்தேச்யமாக பாவிக்கிற க்ருஷ்ணன்பக்கல் சொல்லாதொழியுமத்தனை வேண்டுவது. கடகரைசேஷியென்று இருக்குமவர்களிறே யிவர்கள். ஆளவந்தார், எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம்பண்ணவென்றுபுக்கு, ஆசார்யஸ்தோத்ரத்திலே இழிந்தார்; அதுக்கடி, ஒருவன் ஒரு ரத்நத்தைக்கொடுத்தால் அதின்விலையறியவறியக்கொடுத்தவன்பக்கலிலே விருப்பம்பிறக்குமாபோலே; சாஸ்த்ரங்களெங்கும் அப்யஸித்துப்பார்க்குமிடத்து, உபாயமாகத் தோற்றுகிற கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது, பகவத்ஸம்பந்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனையே உபாயமாகப் பற்றுமது பேற்றுக்குடலென்று ஸ்வப்ரபந்தத்திலே முதலிலும் முடிவிலும் பரமாசார்யரான பெரியமுதலியாரைப் பற்றினர். "த்வத்பாதமூலம்சரணம்

பி. 137–க்ருஷ்ணனை "நாயகன்" என்னது, வாயில்காப்பானையோ, நந்தகோபரையோ நாயகன் என்பது, 132-ம் பிரமாணத்தின் கருத்தையொட்டி. பலஸித்தி ஆசார்யனால் என்னுமாபோலே, பரதானசேஷியைவிட, த்வாரசேஷிக்குப் பெருமை அதிகம் எனும் காரணத்தாலே (த்வாரசேஷியின் பெருமை, உத்யோகநிமித்தம் பெரிய அதிகாரிகளைப் பார்க்கச் செல்வோர்க்கு நன்ருகத் தெரியும் இன்றைய உலக வழக்கு.) ஸ்வாபதேசத்திலே, த்வாரசேஷிகள் ததீயர். எம்பெருமானைப்போலே, க்ருஷ்ணனும் பரதந்த்ரன் ஆசையாலே, தங்களை சேஷிகளாக்க இசைவாரோடே பரிமாறுவதற்கே, இங்கு வந்து அவதரித்தான்.

யாலே, உபகாரகனை " நாயகன் " என்கிறார்கள். ப்ரதாந சேஷியிற் காட்டில் த்வாரசேஷிகளே யெங்களுக்கு சேஷிக ளென்கிறார்கள். (நந்தகோபனுடைய கோயில்) தாங்களாச்ர யிக்கிறவன் பரதந்த்ரன், தங்களை சேஷிகளாகவைக்க விசை வாரோடே பரிமாறவிறே இவன் இங்கு வந்தவதரித்தது. " அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ " என்று-பரமபதத்தி லும் தான் பரதந்த்ரனாய் அவர்களிட்ட வழக்காயிறே யிருப் பது. (கோயில் காப்பானே) சிறுப்பெண்களாகையாலே, அவன் தொழிலையிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். " இன்னது பிடிப்பான் " என்னுமாபோலே. அவனும் உகக்கும்படி

ப்ரபத்யே" என்று தாம்பண்ணின ப்ரபத்தியையும் கீழவற் றோடே காற்கடைக்கொண்டு, "நாதமுநிம்விலோக்ய" என்று பெரியமுதலியாரை முன்னிட்டார். ப்ரபத்திபண்ணுகிறவன் இவனாகில், பேறு அவனாலேயாகில், இவர்களை முன்னிடுகிற தென்னென்னில்; ஸாபராதனான இவன் ப்ரபத்திபண்ணு கிறான் என்று இவனுடைய பூர்வாவஸ்தையை நினைத்து ஈச் வரன் சிவிட்கென்னவும் கூடும், அதுசெய்யாதபடி, மறுக்க வொண்ணாத மனிச்சரையிட்டுப் பொறுப்பிக்கவும் வேணும். இவனுக்குப் பிறக்கும் அத்யவஸாயமும் போட்கனைகை யாலே மெய்யான வ்யவஸாயமுடையாரை முன்னிட்டா லல்லது கார்யகரமாகாதென்று முன்னிடுகிறது. "பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துச்சபுண்டரீகச்சபுண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயாமுக் தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந்பவேத் " " வேறாக வேத்தியிருப் பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம் " " தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோ பன்" "அடிகளடியேநினையுமடியவர்கள்தம்மடியான்" "ஆர் தொழுவார் பாதமவை தொழுவதன்றே" என்றும் இவை யிறே ஆழ்வார்கள் படி. "உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்," " அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த," ஈச்வரனுடையக்ருஷிக் கும்பலம் இவர்களோடே ஸம்பந்திக்கையிறே. "செல்வனைப் போல" "எத்தவல்லாரடியோம்" என்று பெரியாழ்வாரிருக் கையிறே, " தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசுவருவிப்பரேல் " என்று ஆண்டாளிருந்தது. பட்டர், நஞ்சீயரை, " பெரிய

யாலே சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். இத்தால்-சேஷவ்ருத்தி ப்ரயுக்தமானபேரே ஆத்மாவுக்குப்பேரென்னுமிடந் தோற்று கிறது. "யதோசிதம் சேஷஇதீரிதேஜநை:" (133) என்னக் கடவதிறே.

138. (கொடித்தோன்றும் தோரணவாசல் காப்பானே) அவன் கண்ணாலே " போங்கோள் " என்று சொல்ல, திரு வாசல் காக்கிறவனை வந்தெழுப்புகிறார்கள். "கோயில் காப்

பெருமாள் தஞ்சமென் றிருக்குமவரைத் தஞ்சமென்றிரும் " என்றருளிச்செய்தார். (நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்) " நாயகன் முழுவேழுலகுக்குமாய் " என்றும், " தொல்லை வானவர்தம் நாயகன் " என்றும் - ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸகல தேவதைகளுக்கும் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் நம் முடை நாயகனென்று யசோதைப்பிராட்டி யுட்படச்சொல் லும்படி ஆயர்நாயகனாய் நிற்க, " உந்தமடிகள் முனிவர் " என்று ப்ரஸித்தமாம்படி ஸ்வாமிகளாய்நியமிக்கிறார் ஸ்ரீநந்த கோபராகையாலே, உபயவிபூதி நாயகனான க்ருஷ்ணனுக் கும் நாயகராகையாலே, ஸ்ரீநந்தகோபரை "நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்" என்கிறார்கள்.

(நந்தகோபனுடைய கோயில்) க்ருஷ்ணனுகப்பது பார தந்த்ரியமாகையாலே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிழவுதீர ஸ்ரீநந்தகோ பற்குப் பிள்ளையாய், " நந்தகோபன்மகன் " என்று அவரை யிட்டுத் தன்னைச் சொல்லும்படி தான் பரதந்த்ரனாய் க்ரு தார்த்தனான விடமாகையாலே, அவர் அபிமானத்திலே இவன் ஒதுங்கினான் என்னுமிடந் தோற்ற க்ருஷ்ணனுடைய கோயி லென்னாதே "நந்தகோபனுடையகோயில்" என்கிறது. "யுவ ராஜமமந்யத" என்று - சக்ரவர்த்தி யாசைப்பட்டுப் பெறாதே

பி. 138—கொடித்தோன்றும் தோரணம்-ஆர்த்தரக்ஷணத்துக் கென்றே கொடிகட்டுகையும் தோரணம்நடுகையும், பெண்கள் தடு மாற்றமின்றி, அவன் முகம் தரப்பெறுகைக்கே. புகுவாரைத் தன் அழகாலே கால்கட்டும் கதவின் தாள்போலே, புகுந்தவரைத் தன் அழகாலே புறப்படாதபடி கால்கட்டுவன் க்ருஷ்ணன்.

பான்" என்று - அங்குத்தைக்கு நிர்வாஹகனாய், அவன்றன்னையே கொடித்தோன்றும் தோரணவாசல் காப்பானென்னவுமாம். க்ஷேத்ராதிபதிதன்னை, "கோயில்காப்பான்" என்று, வேறே திருவாசல் காப்பானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஆர் விக்நம்பண்ணுகிறார்களோ வென்றுபயப்பட்டு எல்லார்கால்களிலும் விழுகிறார்கள். (கொடித்தோன்றுந் தோரணவாசல் காப்பானே) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டித் தோரண

போனத்தை, "நந்தகோபனிளவரசு" என்கையாலே-ஸ்ரீநந்தகோபர் பெற்றார். "வாசுதேவன் மதுரைமன்னன்" என்கையாலே-இப்பேறு ஸ்ரீவஸுதேவர்க்குமில்லை. "நந்தன் பெற்றனன்; வாசுதேவன் பெற்றிலன்" என்று ராஜகுலங்களிலே ப்ரஸித்தமிறே. பரமபதந்தன்னிலும் வானிளவரசிறே. அதுவும் வானவர்நாடாய், கடவர்கள் முடியுடைவானவராய், அவர்கள்தான் மூதுவராய், இவன் அவர்கள் மடியிலே கிடப்பது, சிறகிலே ஒதுங்குவது, பிரம்புக்கு அஞ்சிச்சொன்னதுக்கெல்லாம் அப்படியப்படி யென்னு மிளவரசாயிறே வளருவது. "தத்ரகாஷாயிநோவ்ருத்தாந்" "மேலாப்பின் கீழ்வருவான்," "அநந்தபோகபர்யங்கே நிஷண்ணம்" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. பக்வனைபின்பு ஸ்ரீஸத்யபாமைப்பிராட்டிபக்கலிலே ராஜ்யநூரை வைத்து தௌத்யஸாரத்யங்களிலேயிறே யதிகரித்தது. (நந்தகோபனுடைய கோயில்) "ராஜதாநீபிதுர்மம."

(கோயில்காப்பானே) தங்களுடைய மௌக்த்யத்தாலும் அவன் உகக்குமதாகையாலும் அவன் தொழிலையிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். (கோயில்காப்பானே) இத்தால் - சேஷவ்ருத்தி ப்ரயுக்தமான பேரே ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற பேரென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. "யதோசிதம்சேஷஇதீரிதேஜநை:" "ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:" என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே. (கோயில்காப்பானே) தான் காக்குமியல்வினனுகையாலே பொழிலேழுங் காவல்பூண்டு ஸகல லோகரக்ஷணம்பண்ணுகிற எங்கள் நிதியைச்செப்போடே நோக்குகிறவனன்றோ. ஸ்ரீநந்தகோபர் தாழ்த்தார், கம்ஸன் வெட்டியன்,

மும் நட்டுவைத்தாற்போலே, பெண்கள் தடுமாற்றந்தீர முகப்தருகைக்கன்றோ உன்னை யிங்கு வைத்தது. (மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) "பொன்னியலும்மாடக்கவாடம் கடந்து புக்கு" என்னுமாபோலே புகுவாரைத் தன்னழகாலே காந்

" காப்பாருமில்லை " என்று நாங்கள் வயிறெரிந்திருக்க, எங்கள் வயிறெரிதல், தீர்க்கிறவனன்றோநீ. (கோயில்காப்பானே) "ஏஷ-ஸு-ப்தேஷு-ஜாகர்த்தி" என்று-ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுணர்த்தி பெறுதற்கு முன்பு தானுணர்ந்திருக்கும்; இவர்களநுமதி பெற்ற பின்பு, " நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்ஸுச" என்று - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இவர்கள் தலையிலே வைத்துத் தான் உறங்காநிற்கும். " மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ்ததா " என்னக்கடவதிறே. (காப்பானே) " இவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்ப " என்று பலர்நோக்குமிடத்தில் ஆறிலொன்று கொள்ளாதே, எல்லாருடைய காவலை நீயொருவனும் கொள்ளுகிறவனே. (கோயில்காப்பானே) உன்னைக் காவலாக வைத்தது, உகவாதார் புகுராமைக்கும் உகப்பாரைப் புகுரவிடுகைக்கு மன்றோ. ஆனபின்பு, அவனை ஆசைப்பட்ட வெங்களுடைய ஆர்த்தியும் ஆராயவேண்டாவோ.

அவன் கண்ணுலே " போங்கோள் " என்று சொல்ல, திருவாசல் காக்கும முதலியை யெழுப்புகிறார்கள். (கொடித்தோன்றும்) இரண்டும் ஒருவனையே சொல்லிற்றாகவுமாம். "கோயில்காப்பானே" என்று க்ஷேத்ராதிபதியைச்சொல்லி, "வாசல்காப்பானே" என்று-திருவாசல்காக்கும்முதலியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஆராலே விக்நம்வருகிறதோ என்று பயப்பட்டு எல்லார்காலிலும் விழுகிறார்கள். " ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி " என்று தேவதாந்தரங்களின் காலிலே விழுமவர்கள், பரிவர்காலிலே விழச்சொல்லவேணுமோ.

(கொடித்தோன்றும்) அல்லாத மாளிகைகளெல்லாம் தன்மாளிகையோ டொத்திருக்கையாலே, பெண்கள் மத்யராத்ரியிலே வந்தால் தடுமாறவொண்ணாது, அவற்றிற்காட்டில் நம் மாளிகைக்கு வாசிதெரியவேணும் என்று கொடியுங்

சட்டும் கதவினுடைய தாள்திறவாய். திருவாசலுக்குள் புகு வாரைக் காற்கட்டும் இது; அவன் புக்காரைப் புறப்படாத படி காற்கட்டும் தன்னழகாலே. "தாள்திறவாய்" என்ற

தோரணமும் நட்டுவைத்தார். பெருமாளைக் காணப்பெறுதே ஆர்த்தனை ஸ்ரீபரதாழ்வான், ராமாச்ரமஸூசகமான தூம வல்கலங்களைக்கண்டு தரித்தாற்போலே, கொடியையும் தோர ணத்தையும் சண்டு இவர்கள் தரிக்கைக்காகவாய்த்து நட்டு வைத்தது. தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் தடாகங்கள் சமைத்தவர் கள், த்ருஷார்த்தருக்கு தூரத்திலே தோற்றவேணுமென்று கொடியும் தோரணமும் நட்டுத் தண்ணீர்ப்பந்தலையும் கடை யையும் கட்டுமாபோலே யன்றோ அடையாளங்களும் பண்ணி யெங்களுக்காக வன்றோ வுன்னை யிங்குவைத்தது. வாசத்தடமிறேயுள்ளுக்கிடக்கிறது. "க்ரீஷ்மே சீதமிவஹ்ர தம்" என்கிற தண்ணீருக்கு கொடியணிநெடுமதிளும் வாச லில் வானவரும் வைக்குமாபோலேயும், தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்துக்கு "பதாகாபி ரலங்க்ருதாம்" "தத்ர காஷாயிநோவ்ருத்தாந்" என்று கொடியுங்காவலும் கடை கட்டினாற்போலேயும். (வாசல்காப்பானே) கொடியுந் தோர ணமும் அசேதநமாகையாலே யழைக்கமாட்டாது, உள்ளுக் கொண்டு புகாது, நீ சேதநனைவாகி நாங்கள் பெறவேண் டாவோ. "அர்ஜுநன் ஸுபத்ரையைக்கொண்டு போகக் கடவனென்று வாசல்காக்கும் முதலிகளை யநுமதிபண்ணி யிருங்கோள்" என்று அருளிச்செய்து வைத்தாற்போலே, இவனுக்கும் பெண்கள் புகுரக்கடவார்களென்று க்ருஷ் ணன் சொல்லிவைக்கும்; அத்தாலே யிவன் நம்மையுள்ளும் புக அநுமதிபண்ணு மென்றிருக்கிறார்கள்.

(மணிக்கதவம்) "மாயன்மகளேமணிக்கதவம்" என்று- பெண்கள் மாளிகையெல்லாம் மணிக்கதவமாம்படி ஸாதர்ம் யம் கொடுக்கிற க்ருஷ்ணன் மாளிகைவாசல், மணிக்கதவ மாகச் சொல்லவேணுமோ. (மணிக்கதவம்) பூவியல்பொழி லுந் தடமுமவன் கோயிலுங்கண்டு புறவாயில் போக்யதை வாசலில்வரவொட்டாது. கார்யவசத்தாலே வருந்தி வாச

வாறே, அவன், பயமுள்ள தேசத்திலே மத்யராத்ரத்திலே வந்து திறக்கவழைக்கிற நீங்களாரென்ன ; "பயாநாமப ஹாரி" (134) யிருந்தவிடத்தில் பயமென்னென்ன ; காலம் த்ரேதா யுகமாய், தமப்பனார் சம்பராந்தகனுமாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகளாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிக ளாய், ஊரும் திருவயோத்யையாய் பயமற்றிருக்கிறதோ ; காலம் கலிக்குத்தோள்தீண்டியான த்வாபராந்தம், தமப்ப னார் ஸாது ஸ்ரீநந்தகோபர், இவர்கள் சிறுபிள்ளைகள், அதுக்கு

விலே வந்தவர்களை "ஸததந்த:புரத்வாரம்" என்று-வாசல், தன்னழகாலே உள்ளுப்புகுவாரைக் காற்கட்டும் ; அவன், புக்காரைப் புறப்படாதபடி நுழையுஞ் சிந்தையராக்கிக் கால்கட்டும் தன்போக்யதையாலே. உள்ளுப்புகும்போது ஒருவண்ணஞ் சென்று புகவேணும் ; உள்ளுப்புக்கால் "மற் றொன்றினைக்காணவே" என்னப்பண்ணும். (மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்) "பொன்னியலுமாடக்கவாடங்கடந்துபுக்கு" என்னுமாபோலே, கதவில் போக்யதையிலே நெஞ்சுங் கண் ணும் பிணிப்புண்ணுமல், திறந்து உள்ளேவிடுகிறிலையே. "தாள்திறவாய்" என்றவாறே, மத்யராத்ரத்திலே வந்து திறக்க வழைக்கிறவர்கள்தானார் பயம் மிக்க தேசத்திலே யென்ன ; பயாநாமபஹாரியிருந்த தேசத்திலே பயமென் னென்ன ; த்ரேதாயுகமாகையாலே காலமும் நல்லடிக்கால மாய், தமப்பனார் சம்பராந்தகனுமாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகளாய், அவர்கள்தான், வழியேபோய் வழியே வருமவர்களுமாய், ஊரும் திருவயோத்யையாய், அஞ்சாதே பாலிலேயுண்டு பனியிலே கிடக்கிறதோ.

காலம் கலிக்குத் தோள்தீண்டியான த்வாபராந்தமாய், தமப்பனார் ஸாது ஸ்ரீநந்தகோபராவது, இவர்கள், சிறு பிள்ளைகளாவது, அதிலே தீம்பராவது, ஊர் இடைச்சேரியா வது, அதுதான் கம்ஸன் படைவீட்டுக்கு அடுத்தணித்தாய் அவனுக்கு இறையிறுக்கு மூராவது, கம்ஸன்தான் சத்ருவா வது, எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரமயமாவது, ஆனபின்பு பயம்கெட்டோ இருக்கிறது ; பயப்பட வேண்டுமிடத்தில் மத்யராத்ரத்திலே கதவுதிறக்கச் சொல்லுகிறாரார்? என்றான் ;

பேலே தீம்பர்கள், ஊர் இடைச்சேரி, கம்ஸன் சத்ரு, எழும் பூண்டுகளெல்லாம் அஸுரப்பூண்டுகள், பயங்கெட்டிருக்க வாமோவென்ன ; பெண்களுக்கு பயப்படவேணுமோ வென்ன ; சூர்ப்பணகைபெண்ணன்றோவென்ன ; அவள் ராக்ஷஸி, நாங்கள் ஆயர் சிறுமியர், இவனுக்கு என்வரு கிறதோ! என்று வயிறுபிடிக்கு மிடையர்க்குப் பிறந்தவர் களன்றோவென்ன; பூதனைக்குப்பின்பு இடைச்சிகளுக் கன்றோ பயப்படவேண்டுகிறதென்ன; (சிறுமியரோமுக்கு) க்ரித்ரிமமறியாத சிறுபெண்களென்ன ; வார்த்தையிலே யறியலாம், வந்தகார்யத்தைச் சொல்லுங்கோளென்ன ; (அறைபறை) நோன்புக்குப் பறைவேண்டி வந்தோமென்ன; அதுவாகில் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தால் விண்ணப்பம் செய்

எங்களுக்கஞ்சவேணுமோ, நாங்கள் பெண்பிள்ளைக ளல்லவோ வென்ன, சூர்ப்பணகை ஸ்த்ரீயன்றோ, "அஞ்சு வன் வெஞ்சொல் நங்காய்" என்று-பிற்பாடரும் கூட அஞ்சும்படியாக அவள் நலிந்தது, ஒருமாளிகையும் வாசல் காப்பாரு மில்லாமையன்றோ வென்ன; அவள் ராக்ஷஸி, நாங்களிடைப்பெண்களென்ன; பூதனை இடைச்சியன்றோ, இடைச்சிகளுக் கன்றோ மிகவு மஞ்சவேண்டுவ தென்றான்; (ஆயர்சிறுமியரோம்) இவனுக்கு என்வருகிறதோ! என்று வயிறுபிடிக்கும் இடையர்க்குப் பிறந்த க்ரித்ரிம மறியாத கந்நிகைகளன்றோ, எட்டுமிரண்டு மறியாத எங்கள் பருவத் தைப் பாராய், பூதனையைப்போலே தனித்துவந்தோமல் லோம், அஞ்சுலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லாரும் கூடி யன்றோ வந்தது என்று (ஆயர் சிறுமியரோம்) என்கிறார்கள்.

பாலைகள் என்ன வொண்ணுமோ, கன்றுயன்றோ வந்து நலியப் பார்த்தது, பருவங்கொண்டு விச்வஸிக்கவொண் ணாது, உங்கள்வார்த்தையிலே யறியலாம், வந்த கார்யம் சொல்லுங்கோ ளென்றான்; (அறைபறை) நோன்புக்குப் பறைவேண்டிவந்தோமென்று தங்கள் மௌக்த்யந்தோற் றச் சொல்லுகிறார்கள். பறைவேண்டி வந்தோமென்ற வாறே, அதுவாகில் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தவாறே விண்ணப் பஞ் செய்து தருகிறோம், நில்லுங்கோளென்றான்; (நென்ன

கிறேம், அவ்வளவும் நில்லுங்கோளென்ன; (மாயன் இத்யாதி) நீ இன்றறிவிக்க வேண்டாதபடி நென்னேற்றே சொல்லிப்போந்தான். (மாயன்) பெண்கள் கோஷ்டியில் தாழநின்று பரிமாறினபடி.

139. (மணிவண்ணன்) தாழநில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு; பூவலர்ந்தாற்போலே வார்த்தை சொல்லுகிறபோதை ஓஷ்ட ஸ்புரணமென்னவுமாம். "வாக்மீ

லேவாய் நேர்ந்தான்) நீ இன்றறிவிக்க வேண்டாதபடி நென்னேற்றே தருவதாக வருளிச்செய்தான். (மாயன்) பெண்கள் கோஷ்டியில் தாழநின்று கையைக் காலைப்பிடித்துப் பரிமாறினபடி. (மாயன்) எங்களுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனானவன். (மணிவண்ணன்) தாழநில்லாதே அபவ்யனாய் காதுகனானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவன். (மணிவண்ணன்) இவர்களைக் கிடந்தவிடத்தில் கிடக்கவொட்டாதே யிப்படி படுத்துகிற வடிவழகு. (நென்னலே) நிவாரகரின்றிக்கே கிட்டிஅநுமதிகொள்ளப்பெற்ற நென்னேற்றுமொருநாளே! இன்று உன்னை அநுமதிகொள்ளுகைக்கு உன்கால் பிடிக்க வேண்டுகிற வின்றுபோலேயோ அவன் காலைக்கையைப் பிடிக்க விருக்கும் நென்னேற்றைநாள். (வாய்நேர்ந்தான்)எங்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினான். (நென்னலேவாய்நேர்ந்தான்) திருமுளையினன்று நென்னேற்றை கையார்சக்கரமும் ஒருநாளே யென்னுமா போலே.

(மணிவண்ணன் - வாய்நேர்ந்தான்) பூவலரும்போதை நெகிழ்ச்சியாலே பிறக்கும் செவ்விபோலே, வார்த்தை யருளிச்செய்கிறபோதுபண்ணின ஸ்மிதமும் நின்ற நிலையும் வடிவுமிருந்தபடிகாண். "வாக்மீஸ்ரீமாந்" "சோதிவாய்

பி. 139. மணிவண்ணன் - பத்மராகத்தின் (மணி) வர்ணம் போன்ற, சிவப்பான உதடுகளையுடையவன் (வண்ணன்), ஸ்புரணம் - ப்ரகாசம். சொன்னான் என்னாமல் வாய் நேர்ந்தான் என்கையால், கௌரவம் தோற்ற ஓலக்கத்திலே சொன்னதாகத்தாத்பர்யம். ஒருத்திக்குச் சொன்னவார்த்தை-த்ரௌபதிக்குச் சொன்னது.

ஸ்ரீமாந்". (135) (நென்னலே) உன்காலைப் பிடிக்கவேண்டு கிற வின்று போலேயோ, அவன் காலைப்பிடிக்கவிருந்த நென்னேற்றும் ஒரு நாளே! என்கிறார்கள். (வாய்நேர்ந் தான்) ஓலக்கத்திலே ஒருவார்த்தை சொன்னானாகில் மெய் யாக வேணுமோவென்ன; "க்ருஷ்ணேநமே மோகம்வசோ பவேத்" (136) என்று ஒருத்திக்குச் சொன்னவார்த்தை

திறந்து." (நேர்ந்தான்) ஓலக்கத்திலே யொருவார்த்தை யருளிச்செய்தானாகில் அத்தை மெய்யென்றிருக்கவோ, அந்தரங்கமாகச் சொல்லவேண்டாவோ வென்றான். சொல் லாதொழிந்தவன் செய்யலாவதில்லை, இத்தனைசொன்ன பின்பு அவன்வார்த்தையில் பழுதுண்டோ. "ராமோத்விர்நாபி பாஷதே" என்றும், "அந்ருதம்நோக்தபூர்வம்மே" என்றும், "நமேமோகம்வசோபவேத்" என்று மன்றோ அவன் வார்த்தையிருப்பது. செய்ய நினைத்திலனாகில் சொல்லான், சொன்னானாகில் தப்பாது.

அவன்உங்கள்கார்யஞ் செய்கிறோமென்றாலும் எங்களை யிங்கு வைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ, பத்தெட் டுத் திருமுசம் மறுக்கப்பெற்றுடையோமன்றோ நாங்கள், எங்கள்பணிக்குஅவனேகடவான்,ஆராயவிருக்கிறவெனக்கு உங்களுடைய அகவாய் அறியவேண்டாவோ, உங்கள் நினைவுதெரியாதே ஆராய்ந்தன்றி விடேனென்றான்; (தூயோ மாய்வந்தோம்) நாங்களாராயவேண்டும்படி வந்தவர்களல் லோம், உனக்கங்ஙன் பயப்படவேண்டும்படி பாவதோஷ மில்லை, எங்கள் தலையிலேயும் ஒன்று கிடக்கவந்தோமுமல் லோம், அவனுடைய ரக்ஷையும் அவனுடைய ப்ரயோஜந மும் ஒழிய ஸ்வயத்நமாதல், ஸ்வப்ரயோஜநமாதல் பற்றவந் தோமுமல்லோம், உபாயாந்தரங்களைக் கொண்டு பெறுவார் களுமல்லோம், ப்ரயோஜநாந்தரங்கொண்டு அகல்வாருமல் லோம். (தூயோமாய்வந்தோம்) தூய்மையாவது-தான்சில வற்றை யேறிட்டுக்கொள்ளாதே நம்முடைய ரக்ஷை அவ னாலேயென்றிருக்கை. ராவண பவநத்தை விட்டுப்போந்த வன் வழியிலே முழுகிவந்தா னென்றில்லையே; தூசியேறின படைநடுவே நின்றிறே பரமரஹஸ்யங் கேட்டது. (தூயோ

அவள் விஷயத்தில் பழுதாய்த்த தாகிலன்றோ இவ்வார்த்தை யும பழுதாவதென்ன ; சொன்னனேயாகிலும் நீங்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரைகளன்றோ வென்ன ; (தூயோமாய் வந்தோம்) "பறை" என்று-ஒரு வ்யாஜம், அநந்ய ப்ரயோஜ நைகள் நாங்கள். அதாவது-அவனுக்கு மங்களா சாஸநம் பண்ணுமதொழியத் தங்களுக் கொன் றின்றியிலே யிருக்கை (வந்தோம்) அவன்செய்வதை நாங்கள்செய்தோமென்கை.

மாய் வந்தோம்) திருவடி, திருவாழிமோதிரமுந் தன்வடிவுங் காட்டாதே மிடற்றோசையைக் காட்டி விச்வஸிப்பித்தாற் போலே, இவர்களும் தங்கள் ஆர்த்தத்வநியைக் காட்டுகிறார் கள். "ஹநூமாந்விலலாபஹ" "ப்ரஜ்ஞதச்சமஹாநேஷ:ஸ்வ ரேணமஹதாமஹாந்" என்று ஆர்த்தநாதம்கேட்டவாறே, "ஆநயைநம்" என்னவும், "அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது" என் னவும் பண்ணிற்றிறே. (வந்தோம்) எங்கள் வரவிலே தெரி யாதோ பாவசுத்தி, இங்குவர்த்திக்கிறவுனக்கு அடைவுதெரி யாமை யில்லையே. அவன் செய்யக்கடவதை நாங்கள் செய் தோம், எங்களொத்த ஆர்த்தியுடையா ரிருந்தவிடத்திலே யவன்சென்று காரியஞ்செய்ய வேண்டியிருக்க, நாங்க ளல்லவோ வந்துகொடு நின்றோம்.

உங்கள் தூய்மை நாடறியும்படி நீங்கள் அநந்யப்ரயோ ஜநைகளென்கைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுங்கோள், உங்க ளாற்றாமை வந்தபோதே பறையினளவல்ல வென்றான்;(துயி லெழபாடுவான்) என்கிறார்கள். அவனுணர்ந்தருளும்போதை யழகுக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணவன்றோ நாங்கள் வந் தது. ப்ரயோஜநாந்தர பரரிறே ஓலக்கத்தில்புகுவார், அநந்ய ப்ரயோஜநரிறே கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்தில் புகுரப் பெறுவார். (துயிலெழபாடுவான்) "ஸமயாபோதிதச் ஸ்ரீமாந்" என்று பிராட்டி யுறங்குகிறபடி கண்டு உகந்தாள், இவர்கள் உணருமபடிகாண ஆசைப்படுகிறார்கள். "உறக லுறகல்" என்று உணர்ந்திருப்பாரையும் உணர்த்தி அசிர்க் கும பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளைகள்; உன்னையும் அசிரப் போம்சிலர். "மதியாதின்றேநீ துயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்"

140. நீங்கள் அநந்ய ப்ரயோஜநைக ளென்கைக்கு அடையாளமென்னென்ன ; (துயிலெழபாடுவான்) திருப் பள்ளியெழுச்சி பாட வந்தோம். "ஸமயாபோதிதச் ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப:" (137) என்று-பிராட்டியுறங்குகிற படியைக் கண்டு உகந்தாள்; இவர்கள் இவனுணருமபடி யைக் காணவாசைப்படுகிறார்கள். அங்ஙனேயாகில் திறக்

என்றும், "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என் றும் எழுப்புமவர்களோட்டை வாஸநையாலே இப்போது பள்ளி யுணர்த்த வந்தோம்.

இவர்கள் பாவசுத்தியை யறிந்து குணக்ரஹணம் பண்ணிவைத்தே, இவர்கள் பேச்சுக் கேட்கைக்காக இன்ன மும் ஒருநிலே நின்றுபுகுரவிடவேணுமென்று நினைக்குமே, அத்தையிவர்கள் பாவஜ்ஞைக ளாகையாலே அறிந்தார்கள்; (வாயால் முன்ன முன்னமாற்றாதே) நெஞ்சாலே சில நினைத்தாயாகிலும் வாயாலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற் போலே நிஷேதியா தொழியவேணும். இவர்களுக்கு இவன் வாயதிறே வாணாள். "வாசா தர்மமவாப்நுஹி" என்று ஒரு வாய்ச்சொல்லாலே தண்ணீர்ப் பந்தல் வைக்கலாயிருக்க, என்றிய இழக்கிறாய். "மாற்றாதே" என்று நிஷேதிக்கிறது என்னப்ராப்தி கொண்டென்ன ; சேஷபூதராயிருப்பாரை மூட்டத் தொடரலாமோ, பிரானேயென்கிறார்கள். (அம்மா) ப்ரதாந சேஷிகளை நாங்களறிந்தோமோ, த்வாரசேஷிக ளன்றோ எங்களுக்குக் கடவர்கள், அவன் வாய் நேர்ந்தா லும காரியம் தலைக்கட்டித்தருவாய் நீயன்றோ. "வத்யதாம" என்றவர்களே, "அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" என்ன வேண்டிற்றிறே. "தாநஹம்த்விஷத:" என்றவன் "ததாமி" என்றாலும், நீங்கள் வேண்டாத விடத்தில், "நக்ஷமாமி" என்னுமே. (அம்மா) "தாரா:பித்ருக்ருதா இதி" என்று நீபுக விட்டா லன்றோ எங்களை யுகப்பது.

இவர்களர்த்தித்வத்தையும் தனக்கேற பாவசுத்தியையும் கண்டவாறே நான் நிஷேதிக்கிறேனல்லேன், தள்ளிக்

கிறேன், நில்லுங்கோளென்ன; (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே) எங்களை முற்பட நிஷேதியாதொழியவேணும். நெஞ்சால் நினைத்தாயாகிலும் வாயாலே நிஷேதியாதொழிய வேணும். உன் கையதுகிடா யிவர்களுக்கு; அவன் கைய திறேவாணாள். "வத்யதாம்"(138) என்றவர்தாமே, "அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது" (139) என்றபின்பிறே அவன் ஸத்தை பெற்றது. (அம்மா) பச்சையிடுகிறார்கள். உள்ளிருக்கிறவனே நாதன், நீ யல்லையோவென்ன ; தாளையுருவிக் கதவைத்தள்ளிக்கொடு புகுருங்கோள்என்ன; (நீ நேசநிலைக் கதவம் நீக்கு) அது உன்னிலும் பரிவுடைத்தான கதவு, எங்களால் தள்ளப்போகாது, நீயே திறக்கவேணுமென்கிறார்கள். சேதநாசேதந விபாகமின்றியே, இவ்வூரிலுள்ளதெல்லாம் அநுகூலமாயிருக்கிறபடி. கம்ஸன்படைவீட்டில் எல்லாம் ப்ரதிகூலமாயிருக்குமாபோலே. (நேசநிலைக்கதவம்) செறிந்திருக்கிற கதவையும் நிலையையும். (நீக்கு) நீயேவந்து திறக்க வேணும். க௬

கொண்டு புகுருங்கோளென்றான்; (நீ நேசநிலைக் கதவம் நீக்கு) அது உன்னிலும் பரிவுடைய கதவு, எங்களால் தள்ளப்போகாது, நீயே திறக்கவேணும். இவன் விலக்குகிறது ஸ்நேஹத்தாலே யானால், தள்ளப்போகாதேயிருக்கிறது ஸ்நேஹத்தாலே யென்றிருக்கிறார்கள். திறந்துகொள்வார் முகத்திலே யறையும்போலே. கம்ஸன் பரிகரமடைய ப்ரதிகூலமாயிருக்குமாபோலே, திருவாய்ப்பாடியில் சேதநாசேதநவிபாக மின்றியிலே யெல்லா மநுகூலமாயாய்த்திருப்பது. "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா:" என்று- அந்வயவ்யதிரேகங்களில் ஹர்ஷசோக முண்டானால் ஸ்நேஹமுண்டாகத் தட்டில்லை. சகடத்திலே அஸுரன்கிடந்தவோபாதி, அநுகூலரும் சேதநஸமாதியிலே அங்குத்தைக்கு உறுப்பாவரே. "படியாய்க்கிடந் துன்பவளவாய் காண்பேன்" என்னும்படியாய்க் கிடக்கிறாரோபாதிநிலையும் கதவுமாய் நிற்பாரையும் கிடக்குமிறே (நேசநிலைக்கதவம்) நிலையும் கதவும்பொருந்தின பொருத்தமாகவுமாம். ஆனபின்பு நீயே திறந்து புகுரவிட வேணுமென்கிறார்கள். க௬

141. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். பதினாறும்பாட்டு. (நாயகனாயித்யாதி) இப்பாட்டில்-முன்பு உணர்த்தினவர்களும் முணர்ந்தவர்களும் எல்லாருங்கூடி பகவதநுபவத்துக்கு தேசிகனாக ஆசார்யன் திருமாளிகையிலே புக்கு, அங்கு கோயில் காப்பானையும் திருவாசல்காப்பானையு மெழுப்புகிறார்கள். ஆசார்ய ஸம்பந்த கடகரை முன்னிட்டு ஆசார்யனைத் தொழுகையும் பெரியோர் செயலிறே, வ்யா.—(நாயகனாய் நின்ற) தன்னுடைய சேஷித்வம் ஸித்திக்கைக்காக தனக்குப் புறம்பாயிருப்பாரொரு சேஷியைத்தேடிப்போக வேண்டியிருக்கையன்றிக்கே, தானே சேஷித்வ காஷ்டையிலே நிற்கிற. (நந்தகோபனுடைய பகவதநுபவஜநிதாநந்த நிர்ப்பரனாய் ஸம்ஸ்ரீதரக்ஷகனான ஆசார்யனுடைய. (கோயில்காப்பானே) கோயிலுண்டு-அவனுக்கு ப்ரதிபாதகத்வேந இருப்பிடமான திருமந்த்ரம்; அத்தை அநதிகாரிகள் செவிப்படுத்தாதபடி ரக்ஷிக்குமவனே. (கொடித்தோன்றுந் தோரணவாசல் காப்பானே) இவனுடைய ரக்ஷகத்வம் விளங்காநின்றுள்ள அக்ஷர நமச்சப்தார்த்தங்களைக் காக்குமவனே.(மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனானையாலே ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபாநுபவத்தையும், அத்தால்வரும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியப்ரதிபத்தியையும்தவிர்த்தருளாய். பயமுள்ள தேசத்திலே அர்த்தராத்ரத்திலே வந்தெழுப்புகிறவர்கள் ஆரென்ன; (ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு) “எம்பெருமானே உபாயோபேயம்” என்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஜ்ஞாந ஜந்மாக்கள் திருவம்சத்திலே பிறந்த பகவதநந்யார்ஹ சேஷபூதரான பாலர்களான நமக்கு. நீங்கள்வந்தகார்யமேதென்ன; (அறைபறை) த்வநிக்கிறவாத்யம்வேண்டிவந்தோமென்ன;-புருஷார்த்தம்வேண்டிவந்தோமென்ன; ஆகில் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தவநந்தரம் விண்ணப்பஞ்செய்து தருவிக்கிறோமென்ன; (மாயன்மணிவண்ணன்நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்) ஆச்ரிதபரதந்த்ரனாய் ஸுலபனாய் ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய வெம்பெருமான் நென்னேற்றே பறைதருகிறோமென்று மநஃபூர்வகமாகச்சொல்லிவைத்தான். ஆகிலும நீங்கள் ப்ரயோஜநாந்தர பரரன்றோவென்ன; (தூயோமாய்

வந்தோம்) பறையென்றது-வ்யாஜமாத்ரம், நாங்கள் அநந்ய ப்ரயோஜநராய் வந்தோம். அநந்ய ப்ரயோஜநருக்குக் கர்த்தவ்யமேதென்ன; (துயிலெழபாடுவான்) திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடவந்தோம். ஆகில் நில்லுங்கோள், திறக்கிறே னென்ன; (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதேயம்மா) வாக்காலே முந்துறமுன்ன பெங்களை நிஷேதியாதேகொள். உள்ளிருக்கிறவனே ஸ்வாமி, நீ யெங்களுக்கு ஸ்வாமி யன்றோ ; ஆகில் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு புகுருங்கோ ளென்ன ; (நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு) நீ வாவெனிலும், ஸ்நேஹ யுக்தமான நிலையையுடைத்தான கதவைத் திறந்து விடாய். நீ யெம்பெருமானிடத்தில் ப்ரேமாதிசயத்தாலே அநதிகாரிகளுக்கு அவனை யுள்ளபடி காட்டாதாற்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம், ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே, அதிகாரிகளுக்கும் பகவத் விஷயத்தை மறைக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது... கசு

பதினேழாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :-142. பதினேழாம்பாட்டு. இவர்களைத் திருக்காப்பு நீக்கி உள்ளேபுகுரவிட, ஸ்ரீநந்தகோபர்தொடக்க

ஆறாயிரப்படி :—பதினேழாம்பாட்டு. " நேசநிலைக் கதவம் நீக்கு" என்றார்கள் திருவாசல் காப்பானை; அவன் கருந்தாளை புருவி உள்ளே புகவிட்டான். ஒருவரை யொருவர் சென்றெழுப்புகிறபோது அங்குத் தனித்தனியே பட்டதை யிங்கெல்லாரும் திரளப்படுகிறார்கள். இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதும்செய்தொல்லைமாலைப்பெற்றநுபவிக்கிற திரளிறே உள்ளுத்திரள்; பெறுகைக்குப் படுகிற திரள் பெற்றநுபவிக்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமானாரை யெழுப்புகிறார்கள், அவர்கள் முன்னாக க்ருஷ்ணனைப்பெற வேண்டுகையாலே. அதாவது-வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிகையிறே; " கானநன்ஞானத் துறைபடிந்தாடி" என்னுமாபோலே. நன்ஞானமாகிறது-ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டுமவனென்கை; " விஜ்ஞாநம்யதிதம்ப்ராப்தம்" என்னுமாபோலே. துறையாகிறது-

மானுரை யெழுப்புகிறார்கள். முற்பட க்ருஷ்ணனைப் பெண்கள் களவுகாண்கிறார்களோ வென்று நினைத்துக் காவலாகப் புறக்கட்டிலே கிடக்கிற ஸ்ரீநந்தகோபரை யெழுப்புகிறார்கள்; அநிருத்தாழ்வானை யகப்படக் களவுகாணக் கடவ பெண்கள், அவனழுகுக்குத் வாய்த்தலையாய் "ஸாக்ஷாந்மந் மதமந்மத:" (149) என்கிற கிருஷ்ணனைக் களவுகாணச் சொல்லவேணுமோ.

அம்பரமேதண்ணீரேசோறேயறஞ்செய்யும்
எம்பெருமாந்நந்தகோபாலாவெழுந்திராய்
கொம்பனார்க்கெல்லாங்கொழுந்தேகுலவிளக்கே
எம்பெருமாட்டியசோதாயறிவுறாய்
அம்பரமூடறுத்தோங்கியுலகளந்த
உம்பர்கோமானேயுறங்காதெழுந்திராய்
செம்பொற்கழலடிச்செல்வாபலதேவா
உம்பியும் நீயுமுறங்கேலோரெம்பாவாய்.

"முறைதப்பாமே குருபரம் பரைவழியே பற்றுகை." த்வய நிஷ்டர்க்கு குருபரம்பரையே ப்ரதாநமாகக்கடவது. துறை தப்பாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே. "வேதம் வல்லார்கள்" என்றவிடத்திலே குருபரம்பரையை நினைத்து கீழ்ப்பத்துப்பாட்டாலும் அநுஷ்டித்தார்கள். "விண்ணோர் பெருமானில்" விண்ணோராகிறவர்கள் த்வாரபாலகர் தொடக்கமாக திவ்யமஹிஷிகள் ஈறாக உள்ளவர்களிறே. திருவாசல் காப்பானை அநுமதிகொண்டு உள்ளே புகுந்தவளவிலே, முதல்கட்டிலே பிள்ளைக்குக் காவலாகக்கிடந்தார் ஸ்ரீநந்கோபர்; க்ருஷ்ணனைப் பெண்கள் களவுகாண்பர்களென்று நோக்கிக்கிடப்பரே; அநிருத்தனை யகப்படக் களவுகாண்கிற பெண்கள் இவனுடைய ஸம்பந்தங்கொண்டு அவனழுகுக்கும் வாய்த்தலையான இவனைப்பெற்றால் விடார்களே. "ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்மத:" என்கிற க்ருஷ்ணனைப்பெற்றால் விடார்களென்று நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறவரைச் சென்று பற்றினார்கள். உள்ளேக்கிடக்கிறது வைத்தமாநிதியுமாய்த் தாம் எடுத்த பேராளனுமாய், நிதியெடுத்தவருமானால் நோக்காதிராரிறே.

பதவுரை:—திருக்காப்பு நீக்கி இவர்களை உள்ளே புகுரவிட, முதற்கட்டிலே சென்று, அம்பரம்-வஸ்த்ரங்களும், தண்ணீர்-குளிர்ந்த தீர்த்தமும், சோறு-அடிசிலுமாகிய விவற்றை, அறம்-தர்ம புத்தியாலே, செய்யும்-தானம்பண்ணுமவராய், எம்பெருமான் எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, நந்தகோபாலா-ஸ்ரீநந்தகோபரே, எழுந்திராய்-எழுந்திருக்கவேணுமென்ன: அவர் அநுமதி பண்ணினமை தோற்றக்கிடக்க. இரண்டாங்கட்டிலேசென்று, கொம்பு அனார்க்கெல்லாம் - வஞ்சிக்கொம்பை யொத்த ஸ்த்ரீகளுக்கெல்லாம், கொழுந்தே - முதன்மையானவளாய், குலம் - இக்குலத்துக்கு, விளக்கே—மங்களதீபம போன்றவளாய், எம் பெருமாட்டி- எங்களுக்குஸ்வாமினியான, யசோதா - யசோதைப்பிராட்டியே, அறிவுறாய்-எழுந்திருக்க வேணுமென்ன; அவளும் ஸம்மதித்தமை தோற்றக்கிடக்க; அம்பரம்—ஆகாசத்தையெல்லாம், ஊடறுத்து-இடைவெளியாக்கிக்கொண்டு, ஓங்கி-பரமபதத்தளவும் செல்ல வளர்ந்து, உலகு-ஸகலலோகங்களையும், அளந்த-அளந்தருளுகையாலே, உம்பர் தேவர்களுக்கு, கோமானே-அரசனானவனே, உறங்காது-கண்வளர்ந்தருளாமல், எழுந்திராய்-எழுந்திருக்கவேணுமென்ன; அவன் எழுந்திராதே கிடக்க; முந்துற நம்பி மூத்தபிரானை யெழுப்பாதே முறைதப்பாகச் செய்தோமென்று; செம்-சிவந்த, பொன்-பொன்னாற்செய்த, கழல்—வீரக்கழலையுடைய, அடி- திருவடிகள்விளங்கப்பிறந்த, செல்வா—ஸ்ரீமானான, பலதேவா-பலபத்ரனே, உம்பியும்—உனக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனும், நீயும்-அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தவனான நீயும், உறங்கேல்-உறங்காதிருக்கவேணு மென்கிறார்கள்,

143. வ்யா.—(அம்பரமே இத்யாதி) புடைவையோடு தண்ணீரோடு சோறோடு வாசியறவேண்டுவார்க்குவேண்

வ்யா.—(அம்பரமே) எங்கள் அபிமதம் பெறுமைக்கு னுப்தன் வாசலிலேயோ நாங்கள் துவண்டுகூப்பிடுகிறது.

பி. 143—அம்பரமே தண்ணீரேசோறே-நிறைய எளிதில் தரக்கூடிய தண்ணீரோடு அம்பரமும் சோறும் வாசியறச்சொல்கிறபடியால், தண்ணீரைப்போலவே நிறைய சோறும் புடவையும்தருகை தாத்பர்யம்-புடவை என்பது ஆண்கள் அணிகிறவஸ்த்ரமும், பெண்கள் அணிகிற சேலைமுதலியனவும். எம்பெருமான் நந்தகோபாலா-எங்களுக்குத் தாரகபோஷக போக்யங்களாகிற க்ருஷ்ணனைப்

டுவதெல்லாம் புஷ்கலமாகக்கொடுக்கை. ஏவகாரத்தாலே-இதுவோ இவன் கற்றதென்னும்படி கொடுக்கை. (அறஞ்செய்யும்) பலாபிஸந்தி ரஹிதமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கொடுக்கை. இத்தால் - நாட்டுக்கு தாரகாதிகளைக் கொடுக்கிற நீ, எங்கள் தாரகத்தையும் தாராயென்கை. (எம் பெருமானித்யாதி) எங்களுக்கு தாரகபோஷக போக்யங்க

அர்த்திகள் கொண்டல்லது தரியாதாற்போலே, கொடுத்தல்லது தரியாத உம்முடைய வாசலிலே நாங்கள் வந்தது, எங்கள் குறைதீர்க்கைக் காகவோ; உம்முடைய குறை தீர்க்கைக்கு நாங்கள் வந்து நிற்க, நீர் உறங்குகிறதென். தன்பக்கல் கார்யங் கொள்ளுமவர்களை, " உதாரா:" என்று க்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறது உம்முடையவயிற்றில் பிறப்பாலேயன்றே பெற்றாலுமங்ஙனேயோ வென்று, பெறவிட்டாலும் தரிக்கலா மவையோ நீர் கொடுப்பது, அர்த்தித்தவர்களுக்கு ரூபஸாதநமான வஸ்த்ரம், தாரகமான தண்ணீர், போஷகமான சோறு, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதெல்லாம் கொடுக்கிறவரன்றோ நீர். வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதெல்லாம் கொடுக்கிற உமக்கு, நாங்கள்வேண்டிற்றெல்லாம் தரவேண்டாவோ. "அம்பரமே" என்கிற அவதாரணத்தாலே ஓரொன்றேயோ இவர் கொடுக்கத்தக்கது என்னும்படி யிருக்கையும், அதுதான் புஷ்கலமாகக் கொடுக்கையும்.

(அறஞ்செய்யும்) யசஸ்ஸுக்குக் கொடுக்கையன்றிக்கே, பலாபிஸந்திரஹிதமாகக் கொடுக்கையும், " கர்த்தவ்யம்" என்கிற ப்ரதிபத்தியோடே தன்பேறாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கொடுக்கையும். (செய்யும்) " மஹாதாதபஸாராம" என்று சக்ரவர்த்தியைப்போலே அவதாரத்துக்கு அத்ருஷ்டயத்நம் பண்ணவேண்டாவிறே எடுத்தபேராளனுகையாலே. இனி பண்ணுகிறது, பிள்ளையினுடைய மங்களார்த்தமாகவும் விஜயார்த்தமாகவு மாமத்தனையிறே. பெறினுமாய் இழக்கனு

பெற்றுத்தருகிற ஸ்வாமித்வம் உடைமையாலே நந்தகோபாலர் "எம்பெருமான்" ஆயினர். பிராட்டிமுன்னாக - அடுத்தபாட்டில் சொல்லுகிற நப்பின்னைப் பிராட்டிமுன்னாக.

ளெல்லாமான க்ருஷ்ணனைப் பெற்றுத் தந்த ஸ்வாமீ, எழுந்திராய். “ ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாயகேசவ:” (48) உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாப் பேறுந்தானேயானவனிறே க்ருஷ்ணன். (எம்பெருமான்) நாட்டில், பெண்களுக்கு தாநங் கொடுப்பாரில்லை தாநங் கொள்ளுகைக்கு அதிகாரிகளல்லாமையாலே. “ வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்” (39) என்றிருக்கிற எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனைத் தரப்புகுகிறநீ விசேஷித்து எங்களுக்கு நாயகனன்றோ. உணர்ந்து, அவன் அநுமதி பண்ணினபடி தோற்றக்கிடக்க; (சொம்பனுரித்யாதி) பிராட்டி முன்பாக அவனையெழுப்புமா

மானவையோ இப்படி கொடுக்கலாவது, எங்கள் தாரகாதிகளைத் தரலாகாதோ. பலகூடி தாரகமானவையோ தரலாவது, எல்லா மொன்றேயான வஸ்துவைத் தரலாகாதோ. “ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாயகேசவ:” என்று-“எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்குமவர்கள் நாங்கள். (எம்பெருமான்) எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனைப்பெற்றுத் தந்தஸ்வாமியானவனே. (எம்பெருமான்) நாட்டில் பெண்களுக்கு தாநம்கொடுப்பாரில்லை கொள்ளுகைக்கு அதிகாரிகளல்லாமையாலே. “வாஸுதேவஸ்ஸர்வம” என்றிருக்கிற எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனை யுபகரிக்கையாலே விசேஷித்து எங்களை யெழுதிக்கொண்டவனே. (நந்தகோபாலா) “ நந்தகோபன் குமரன் ” என்று - உமமுடைய ஆந்ருசம்ஸ்யத்தைச்கொண்டு உம்முடைய பிள்ளை யென்றன்றோ நாங்களாசைப்பட்டது. பெற்றுத்தந்த நீர் குறையுந்தாரீரோ நாங்களநுபவிக்கும்படி. “ தாரா:பித்ருக்ருதா இதி ” என்னப்பண்ணீர் க்ருஷ்ணனையும் ; பெருமாள் பிராட்டியை யுகப்பது-ஆபிஜாத்யத்தாலும் அழகாலும் குணத்தாலுமல்ல, ஐயர் விவாஹம் பண்ணுவித்தவளென்று. (எழுந்திராய்) உதாரர்க்கும் உறங்கவிரகுண்டோ. “ உதாரா: ” என்றது இவர்ஸம்பந்தம் கொண்டுகாணும் மகனுக்கும். “ குணைர்த்தசரதோபம: ” என்னக்கடவதிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகனையும். ஸர்வேச்வரத்வகுணங்களும் பிறந்துபடைத்த குணங்களுமெல்லாம்கூடத் தும்புகூட்டினுல்சக்ரவர்த்தியோ டொப்பன் என்னப்போருமத்தனை. (அம்பரமே இத்யாதி)

போலே இவள்முன்னாக ஸ்ரீநந்தகோபரை யெழுப்பா விட்டதென்னென்னில்; பிள்ளைமேல் ஸங்கத்தாலே அணித் தாக உள்கட்டிலே கிடக்கையாலே பிற்பட அவளையெழுப்பு கிறார்கள். (கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே) "நாரீணா

வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது கொடுக்கிறவராகையாலும் அறஞ்செய்கிறவராகையாலும் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளாகை யாலும் நீர்தாம் கோபாலராகையாலும் ஜீவலோகரக்ஷணம் தர்மரக்ஷணம் ஸ்வஜநரக்ஷணம் ஸ்வதர்மரக்ஷணம்பண்ணாதே யுறங்கக் கடவீரோ. (அம்பரமே) இவர்மகன் தூரஸ்தனா னாலும் பேர் சொல்லப் புடைவைவழங்குகிறதும், இனித் மறித்து நீருட்டுகிறதும், வேண்டடிசிலுண்ணும்போது களிலே சோறுவாங்கி யிடுகிறதும் இவர்வயிற்றில் பிறப்பா லேயிறே. ஹிதபுத்தியேயிறே பிதாவின்பக்கலுள்ளது.

உள்ளே புகுருங்கோளென்றதே, உணர்ந்து அநுமதி பண்ணினமைதோற்றக் கிடந்தார்; அவரநுமதியைப்பெற்று நடுவில்கட்டிலேபுக்கு யசோதைப்பிராட்டியை யெழுப்பு கிறார்கள் (கொம்பனார்க்கெல்லாம்) பிராட்டியை யெழுப்பி அவள் முன்னாக அவன்பக்கலிலே கார்யங்கொள்ளுமா போலே, யசோதைப்பிராட்டியை யெழுப்பிப்பின்னை ஸ்ரீநந்த கோபரை யெழுப்ப ப்ராப்தமாயிருக்க, முற்பட அவரை யெழுப்பிப் பின்னை இவளை யெழுப்புவா னென்னென்னில்; பிள்ளைபக்கலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே, என் புகுருகிறதோ என்னும் பயத்தாலே, "கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்" என் னும்படி யுருவிப்பிடித்த வேலுந்தாமுமாய்ப் புறக்கட்டிலே கிடப்பர் ஸ்ரீநந்தகோபர்; இவள், பிள்ளைபக்கல் வாத்ஸல்யத் தாலும் பர்த்ருஸங்கத்தாலும் உள்கட்டிலே நடுவேயாய்த்துக் கிடப்பது. இவர்கள் இடைப்பெண்களாகையாலே கண்ட துக்கு மேற்பட அடைவறிந்து எழுப்புமவர்களல்லரே; ஆகையாலே, பிற்பட எழுப்புகிறது. ஸ்ரீநந்தகோபருடைய படுக்கைத்தலையும் விடாள், பிள்ளைகளுடைய தொட்டில் காற்கடையும் விடாள்; அவரைத் தன்முலையாலே யணைக் கைக்காகவும் இவர்களுக்கு முலைப்பால்கொடுத்து வளர்க் கைக்காகவும் நடுவில் கட்டிலேகிடக்கும்; பிராட்டி ஸர்வேச்

முத்தமாவது:" (92) என்று-பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் தலையாகப் பிறந்தவளே. (கொம்பனார்) கொம்பு-வஞ்சிக்கொம்பு. அனார் - அத்தை அனையவர்கள் - அத்தை ஒத்தவர்கள்.

144. (குலவிளக்கே) இக்குலத்துக்கு மங்களதீபமானவளே. பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் த்ருஷ்டியான விளக்கே யென்னவுமாம். (கொழுந்தே) பெண்களுக்கு ஒரு குறை

வரனையும் விபூதியையும் கைவிடாதே யிருக்குமாபோலே. இதிறே விபூதித்வயத்துக்கும் நிருக்தித்வயத்துக்கும் விஷயம். "த்ரயாணும் பரதாதீநாம் ப்ராத்ரூணும்தேவதாசயா ராமஸ்ய சமந:காந்தா ப்ராணேப்யோபிகரீயஸீ" "உன்திரு" "நங்கள் திரு" "திவ்யமஹிஷீம்அகிலஜகந்மாதரம்" "யஸ்யா:கடாக்ஷ லக்ஷணம்" "ஜநகபவநப்ரீத்யா". (கொம்பனார்க்கெல்லாம் கொழுந்தே) இரண்டுக்குங்கடவவன் உணர்ந்தால், ஒன்றுக்குக்கடவ நீயுறங்கக்கடவையோ. வஞ்சிக் கொம்பு போலே யிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகளுக்கெல்லாம் தலையானவளே. (கொழுந்தே) பெண்களுக்கு ஒருகுறைவரில் உன்முகமன்றே வாடுவது. "நாரீணுமுத்தமா" என்கிற பதம்பெறும்போது அவள்படி உனக்குண்டாகவேண்டாவோ. தன்னைநலிகிற ராக்ஷஸிகளுக்கு "பவேயம்சரணம்ஹிவ:" என்று அவள் சொன்னாற்போலே, ஆர்த்தைகளாய்வந்த பெண்களையும் அஞ்சாதே என்னவேண்டாவோ.

(குலவிளக்ககே) எங்களுக்கும் உன்னுடைய குலத்துக்கும் மங்களதீபையாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகையானவளே. விளக்கு அந்யநிரபேக்ஷமாக பதார்த்ததர்சநத்துக்கும் தன்னுடைய தர்சநத்துக்கும் ஹேதுவாமாபோலே. (கொழுந்தே குலவிளக்கே) ஆயர்கொழுந்தையும் ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கையும் நீகொழுந்தும் விளக்குமானல் அநுபவிக்கத்தரவேண்

பி. 144—கொழுந்தே - கொழுந்து வாடுவதுபோலவே, எங்களுக்கு ஒரு குறைவந்தால், உனது முகமன்றோ வாடும். பெருமாட்டி-க்ருஷ்ணனைப் பெற்றுத்தருகையால் ஸ்வாமிநி. ஸம்வாதத்தாலே - ஸம்மதித்தபடியாலே. விம்மவளர்ந்து - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருமேனி பருத்துப்பெருத்தல்.

வரில் உன்முகமன்றோவாடுவது? (எம்பெருமாட்டி) க்ருஷ்ண ணைப் பெற்றுத்தந்து எங்களுக்கு ஸ்வாமிநியானவளே. (யசோதாய்) ஸ்ரீ நந்தகோபரைப் போலன்றியே ஸஜாதீயை யாகையாலே நோயறியுமவளே. ஹிதகாமரான ஸ்ரீ நந்த கோபரெழுந்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரியகாமையாயிருக்கிற நீ கிடக்கக்கடவையோ. (அறிவுறாய்) நீயறிந்தால் எங்களுக்கு

டாவோ. (எம்பெருமாட்டி) எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப்பெற்று உபகரித்து எங்களுக்கு ஸ்வாமிநியான வளே. (எம்பெருமாட்டி) "நாநயோர்வித்யதேபரம்." அந்த மிதுநத்தில் சொல்லுகிறதெல்லா மிங்கே சொல்லுகிறார்கள். "கண்ணனெம்பெருமான்" என்று-க்ருஷ்ணனைச் சொல்லும் பாசுரம், " எம்பெருமான் நந்தகோபாலா " என்று-ஸ்ரீ நந்த கோபரைச் சொல்லக்கடவதாகல், "எம்பெருமாட்டி' என் பது இவளையிறே. நாரீணாமுத்தமைசளகப்பட உன் கை பார்த்திருக்கும்படியன்றோ உன்வேண்டப்பாடு. க்ருஷ்ணன் நீளாநாயகனாய் கோபீஜநவல்லபனா யிருக்குமளவன்றிக்கே, "மண்மகள்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன்" என்று இடைச் சேரியாகச் சொல்லும்படி ஸ்ரீபூமீவல்லப னாகையாலே, ப்ர தாந மஹிஷிகளும் கும்பிடும்படியன்றோ உன்னுடைய ஏற்ற மிருப்பது. (யசோதாய்) ஸஜாதீயையாகையாலே வ்யதி ரேகத்தில் தங்கள் நோவறியு மென்கிறார்கள். (யசோதாய்) க்ருஷ்ணனும் பெண்களுமான சேர்த்திக்கு உகக்குமவளென் றிருக்கிறார்கள் இவளை. ஹிதகாமரான ஸ்ரீ நந்தகோபரைப் போலன்றிறே ப்ரியகாமையானநீ. "அஞ்சவுரப்பாளசோ தை" என்கிறவிது பற்றாசாகவன்றோ நாங்கள் வந்தது. இவள், பிள்ளையுடைய அருமையாலே, ஊரித்தனையும் திரிந்து அழிவுசெய்து மூலையடியே திரிந்தாலும் ஏதேனு மொருபடி செய்து இவன் ஸுகமே யிருக்கவமையுமென்று ஒருநா ளொழியாமே தீம்புக்குப் பெருநிலைநிற்கும்; ஊரடைய முறைப்பட்டவாறே ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு " செய் தாயோ" என்றும், இங்குத்தை யளவறிந்தோமென்று துணி கைக்குடலாய்விடும்; இது பற்றாசாகவன்றோ வந்தது. (அறி வுறாய்) இவளறியவமையும், பின்னை தங்களுக்கொரு குறை

ஒருகுறையுண்டோ என்கை. அவள் ஸம்வாதத்தாலே உள்ளே புக்கு க்ருஷ்ணனையெழுப்புகிறார்கள் (அம்பரமூடறுத்தோங்கி) ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக ஆகாசாவகாசத்தை யெல்லாம் அடங்க ஒரு ப்ரதேச நியதியில்லாதபடி யூடறுத்து விம்மவளர்ந்து. இத்தால்-நிருபாதிக ரக்ஷகனுகையாலே ரக்ஷகத்வமே வினைநீராக வளர்ந்தபடி. (உலகளந்த) உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தழுவிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே, இருந்ததேகுடியாக எல்லார்தலையிலும் ஊன்றெண்ணெய் வார்த்தாற்போலே திருவடிகளைக் குளிர வைத்தபடி. (உம்பர் கோமானே) அச்செயலாலே தேவர்களை யெழுதிக்கொண்டபடி. நித்யஸூரிகளை யென்னவுமாம். அதாவது-நமக்கு சிரோபூஷணமான திருவடிகளை யிட்டுக் காடுமேடுடையு மளப்பதே! இதொரு வாத்ஸல்யமே! என்று வாத்ஸல்யத்துக்குத் தோற்கை.

யில்லையென்றிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீநந்தகோபரை "எழுந்திராய்" என்றும், இவளை "அறிவுறாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே, இவள் நெஞ்சிலே யுணர்த்தியுண்டானுல் நமக்கு அவனைப் பெறலாவதென்று குவாலாக உணர்த்துகிறார்கள்.

அவளுடைய ஸம்வாதங்கொண்டு உள்ளேபுக்கு க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறார்கள் (அம்பரமூடறுத்து) மாதாபிதாக்களுக்கு நான் பரதந்த்ரனன்றோ வென்று உனக்குக் கண்ணழிவுசொல்லவொண்ணுதபடி அக்குறைதீர்ந்து அவளநுமதிகொண்டு வந்துபுகுந்தோம், நீ இனி உறங்குகிற தென்னென்கிறார்கள் (அம்பரமூடறுத்து; திருக்கையிலே நீர்விழுந்தவாறே ஆகாசாவகாசமடைய விம்மவளர்ந்து, வரையாதே எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து பூமியையளந்துகொண்டு, தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்து, இந்த்ராதிகளை யெழுதிக்கொண்டவனே. "இருவிசும்பினூடுபோய்" இத்யாதி. (அம்பரமூடறுத்து) இத்தால்-நிருபாதிக ரக்ஷகனுகையாலே ரக்ஷகத்வமே வினைநீராக வளர்ந்தபடி. (உலகளந்த) உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தழுவிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப் போலே, இருந்ததே குடியாக எல்லார்தலையிலும் திருவடி

145. (உறங்காதெழுந்திராய்) ஆண்களுமாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராக வேணுமோ முகங் கொடுக்கைக்கு, அநந்ய ப்ரயோஜநைகளுமாய் அபலைகளுமானாலாகாதோ. எங்களுக்கு முகங்காட்டும்போது சிறுப்பது பருப்பதாக வேணுமோ, இருந்தபடியே காட்டவமையாதோ. உன்வாசிகளை வைத்தபடி. (உப்பர்கோமானே) இச்செயலாலே தேவஜாதியை யெழுதிக்கொண்டவனே.

(உறங்காதெழுந்திராய்) ரக்ஷகராயிருப்பார்க்கு உறங்கவிரகுண்டோ. ஆண்களுமாய் ப்ரயோஜநாந்தர பரரானவர்களுக்கோ கார்யஞ்செய்யலாவது, அபலைகளுமாய் அநந்ய ப்ரயோஜநைகளுமானவர்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. உகப்பாரையு முகவாதாரையும் வரையாதே தீண்டுகிற நீ, ஆசைப்பட்ட எங்களைத் தீண்டலாகாதோ. நீயே அர்த்தியாய் கார்யஞ்செய்யக்கடவ வுனக்கு, நாங்களர்த்திக்கை குற்றமோ. நீ, நிபுணரான இந்த்ராதிகளுக்கேயோ கார்யஞ் செய்யலாவது, அநிபுணரான எங்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. உறங்குவாரையுந் தழுவக்கடவ வுனக்கு உணர்ந்து வந்தாரைத் தழுவலாகாதோ. அவிசேஷஜ்ஞமான விபூதிக்காக வுன்னைக் கொடுத்தால், வாசியறிவார்க்கு உன்னைக் கொடுக்கலாகாதோ. கழஞ்சுமண்ணை ஆசைப்படாதேயுன்னையாசைப்பட்டது இழவுக்குடலாய்த் தாகாதே. (உம்பர்கோமானே) நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற இருப்பாகவுமாம். நமக்கு சிரோபூஷணமான திருவடிகளை விட்டோ காடுமோடையுமளப்பது. இதொரு வாத்ஸல்யமே! என்று அவர்களும் தோற்கும்படியிருக்கை. (உறங்காதெழுந்திராய்) "ஸதாபச்யந்தி" என்றுமிமைகொட்டில் மூச்சடங்கும்படியானவர்களைப் படவடித்து, எங்களை உசந்து, எங்களுக்கு முகங்காட்டாதேயுறங்கி, எங்களையும் படவடியாதே எழுந்திராய். (உறங்கா

பி. 145—எங்களை உறக்கம் எழுப்பவந்தநீ - ஸம்ஸாரமாகிற உறக்கத்திலிருந்து எங்களை எழுப்பவந்த நீ.

யறியாதே அந்நியபரமாள நாட்டுக்குச் ஸுலபமான திருவடிகளை, உன்வாசியறியுமெங்களுக்குக் காட்டலாகாதோ. (உறங்காதெழுந்திராய்) எங்களுறக்க மெழுப்பவந்த நீ, உறங்கக்கடவையோ. "அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" (141) என்று கேட்

தெழுந்திராய்) இங்கு இருக்கவும் அளக்கவும் வேண்டா, அவ்வடிவையநுபவிப்பிக்கவமையும். உலகளந்ததிலைப்பாலே யுறங்குகிறுயென்கிற எங்கள் வயிற்றெரிச்சலைத் தீர்க்கவமையும். "நடந்த கால்கள் நொந்தவோ," "இப்படித்தான்நீண்டு தாவியவசைவோ," "அன்றிவ்வுலகமளந்த அசைவேகொல்" "தாளாலுலகமளந்த அசைவேகொல்" என்றிறே இவர்கள் வயிறெரிவது.

(உறங்காதெழுந்திராய்) "எல்லிப்பகலென்னு தெப்போதும்" என்கிறபடியே இராவுறக்கமின்றி, பகலுறக்கமின்றிக்கே, பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்து, அது தலைக்கட்டினபின்பும, "ரிணம்ப்ரவ்ருத்தம்" என்று புண்பட்ட பின்பும் தானுறங்காதவனன்றே. "அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" என்று கேட்டிருந்தபடி அழகிதாயிருந்தது. "கோவிந்தா" என்ற சொல்லோடே, அவள்முன்னே நிற்கப்பெற்றிலோம், அவதார ப்ரயோஜநம் பெற்றிலோமென்றிருந்தபடிகளெல்லாம் அறிந்தோமிறே. (உம்பர்கோமானே யுறங்காதெழுந்திராய்) உபயவிபூதியோகத்தால்வந்த செருக்குடைய ப்ரணயிநிகளோடேயோ காட்டுவது. இப்படியிவர்கள் சொல்லச் செய்தேயும் அண்ணனை யெழுப்பி நம்மையெழுப்பிற்றிலர்கள், முறைதப்பினுர்கள், எழுந்திருக்கில் நாமும் கூட்டாவுதோமென்று பேசாதேகிடந்தான்.

"ஆக்யாதி ஹ்ருதயம்ஹ்ருதா" என்றும், "ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:" என்றும நினைவும் பார்வையும் அறியுமவர்களாகையாலே க்ரமந்தப்பிற்றுமாகாதே என்று நம்பிமூத்தபிரானை யெழுப்புகிறுர்கள் (செம்பொற்கழலடிச்செல்வா) க்ருஷ்ணன் பின்னே பிறக்க, முன்னே பொற்கால் பொலிய இட்டுப்பிறந்த ஸ்ரீமானே. இளையபெருமாள் பின் பிறந்து பெற்ற ஸம்பத்து முன்பிறந்து பெற்றவனன்றே நீ.

டிருந்தபடி அழகிதாயிருந்தது. இப்படி சொல்லவு மெழுந்தி ராமையாலே, முந்துற நம்பிமூத்தபிரானை யெழுப்பாதே முறை கேடாகச் செய்தோமென்று அவனை யெழுப்புகிறார் கள் (செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா) பிள்ளை பிறக்கைக்குப் பொற்கால் பொலியப்பிறந்த சீமானே. (உம்பியும் நீயு முறங்கேல்) உனக்கு பவ்யனான தம்பியும்,

"லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்று அவரைப்போலேமுன் பிறந்து கைங்கர்ய ஸ்ரீயைப் படைத்தால், அவரைப்போலே உறங்காதிருக்கவும் வேண்டாவோ. பெருமாளும் பிராட்டி யும் கண்வளரும்போது புறம்பே மதிளாய் நின்று நோக்கு மத்தனையிறே அவர், க்ருஷ்ணனையும் பெண்ணையும் சேரவிடு மேற்ற முடையவனன்றோ நீ. " ஸங்கேதைஸ்ஸாம மதுரை: ப்ரேம கர்ப்பை ரகர்விதை:|ராமேணாச்வா ஸிதாகோப்யோ ஹரிணாஹ்ருதசேதஸ:" என்கிறபடியேஎங்களையும் அவனையும் பொருந்தவிடுகிறவுனக்கு உறங்கவிரகுண்டோ. (பலதேவா) "பலதேவர்" என்று திருநாமம். "பலேகதாமநி." (உம்பியும்நீயு முறங்கேல்) உனக்கு பவ்யனான தம்பியும் அவனுக்குபவ்ய னானநீயும் உறங்காதொழியவேணும். அவனும் பிறப்பாலே பாரதந்த்ரியம்கொண்டாட, நீ உன் ஸ்வரூபத்தாலே பாரதந்த் ரியம் கொண்டாட, நாங்களிழந்தேபோமித்தனையோ. திருவ நந்தாழ்வானுக்கு பாரதந்த்ரியம் ஸ்வரூபமிறே. "சென்றால் குடையாம்."

(உம்பியும் நீயும்) உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே யுறங்கு கிறவனும், அவனுடைய ஸ்பர்சத்தாலேயுறங்குகிறநீயும். அவன் பாரதந்த்ரியத்தாலேகட்டிக்கொண்டுகிடக்கும்; இவன் ஆற்றாமையாலே கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும். " புல்குமணை யாம்" என்று நாய்ச்சிமாரைப் பிரிந்தால் ஆற்றலாயிறே யிருப்பது. பிராட்டியைப் பிரிந்து நெடுநாளிருந்தார், இளைய பெருமாளைப் பிரிந்தபின்பு அமுதுசெய்திலர். "லக்ஷ்மணேநக தாம் கதிம்" என்று என்தம்பிபோனவழியே நானும் போமித் தனை யென்றெழுந் தருளினார். (உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்) படுக்கையிலேசாய்ந்தார் உறங்குமத்தனைபோக்கிபடுக்கைக்கு உறக்கமுண்டோ. அவன் படுக்கையான நீயுணர்ந்து, எங்

அவனுக்கு பவ்யனை நீயும் உறங்கா தொழியவேணும். "ஸந்தேசைஸ்ஸாமமதுரை:ப்ரேமகர்ப்பை ரகர்விதை:| ராமேணாச்வாஸிதாகோப்யோ ஹரிணாஹ்ருதசேதஸ:||" (142)என்று-எங்களையும் அவனையும் பொருந்தவிடுமவனல்லையோ நீ. கஎ

146. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். பதினேழாம்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) இப்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டிலெழுப்பின கோயில்காப்பானநுமதியால் திருவாசல்காப்பான் உள்ளே புகுரவிட முந்துறஆசார்யனை யெழுப்பி, நம்பிமூத்த பிரான் முன்னாக ஈச்வரனை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(அம்பரமித்யாதி)ஆத்மஸ்வரூபமான ஈச்வரமுக விகாஸத்தையும் தத்வர்த்தகமான போக்த்ருத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியையும் தத்தேதுவான கைங்கர்யத்தையும் ஒரொன்றேயோ விவன் கொடுப்பது என்னும்படி தன்னுடைய ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொடாநின்றுள்ள, நமக்கு வகுத்தசேஷியாய் ஆநந்தநிர்ப்பரராய் ஆச்ரித ரக்ஷகனை ஆசார்யனே நீயுணரவேணும். (கொம்பித்யாதி) நதீப்ரவாஹங்களுக்கு வளைந்து பிழைக்கும் நீர்வஞ்சிக்கொம்புபோலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய அபிமாநத்துக்கு அநுரூபகமாகத் தங்களை

கள் படுக்கையு முணர்த்தி எங்களுக்குத் தாராய். "பாம்பணைப் பள்ளிகொண்ட மாயனார்." (உமபியும் நீயுமுறங்கேல்) இப்போது கிடந்துறங்க நாங்களார்த்தைகளாய் வந்தெழுப்பினபோது எழுந்திராதே நாங்கள் பட்டதெல்லாம் நீ யெங்கள் வாசலிலே படவிறே புகுகிறாய்.

செம்பொற் கழலடியித்யாதி) நாங்கள் உன்னைக் காற்கட்டுகிறபோதே எழுந்திராதே, பின்னை தனித்தனியே காற்கட்டவிறே நீதான் புகுகிறாய். இழவில், "நடலைகளையெல்லாம் நாகணைக்கேசென்றுரைத்தி" என்பார்கள்; ஊடினபோது, "தீமுகத்து நாகணை" என்பார்கள்; உகந்தபோது, "நாகணைமிசை நம்பிரான்"என்பார்கள். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், மஹாராஜர், திருவடி, விபீஷணாழ்வான்,எல்லார்க்கும் இளைய பெருமாளிறே புருஷகாரம். ஆனபின்பு அவனையும் எழுப்பி நீயு மெழுந்திராய் என்கிறார்கள். ... ... கஎ

யமைத்துவைக்கும் பகவந்மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டமாய் ப்ரபந்ந குலத்துக்கும் ப்ரகாசகமாய் எங்களுக்கு திருபாதிகஸ்வாமிநியாய்த் தன்னை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆபிஜாத்யாதி ஸகலாதிசயப்ரதமான திருமந்த்ரமே அறிவுருய். திருமந்த்ர மறிவுறுகையாவது—ஸ்வார்த்தப்ரகாசகமாகை. (அம்பரமித்யாதி) நிரீச்வரவாதம்பண்ணுமவர்களுக்கு அவகாசமறும்படி அபிவ்ருத்தனாய் இவ்விபூதியைத்தன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொண்ட நித்யஸூரி நிர்வாஹகனானவனே, ஸம்ஸாரிகளுறக்கம் தீர்க்கவவதரித்தநீ உறங்காதொழியவேணும். இப்படி யெழுப்பின விடத்திலும் எழுந்திராமையாலே, அவனை யெழுப்புகைக்காக நம்பிமூத்தபிரானை யெழுப்புகிருர்கள். (செம்பொற்கழலடி) சிவந்துஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஸ்வர்ணத்தாலே செய்யப்பட்டவீரக்கழலையுடைய ஸ்வசேஷத்வத்திலே பகவச்சேஷத்வம் அந்தர்க்கதமாம்படியிருக்கையாலே, திருவடிகள் சிருதுபூண்டனவென்றுமாம். (செல்வா பலதேவா) இப்படி ஸம்பந்நனை பலதேவனே. (உம்பியுநீயு முறங்கேல்) உனக்குபவ்யனை க்ருஷ்ணனும் அவனுக்கு பவ்யனை நீயும் உறங்காதொழியவேணும். ... கஎ

பதினெட்டாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—147. பதினெட்டாம்பாட்டு. இப்படி யெழுப்பின விடத்திலு மெழுந்திராமையாலே தங்களுக்கு

ஆருயிரப்படி :—பதினெட்டாம்பாட்டு. (உந்துமதகளிற்றன்) கீழ்-நந்தகோபர்தொடக்கமானாரை யெழுப்பிநின்றது. இக்கோஷ்டியெல்லாம் பட்டால் ப்ரயோஜநமென், பேற்றுக்கடியானவள் தன்னைப் பற்றவேண்டாவோ. இவ்விட்டுநீட்டுதலால் ப்ரயோஜநமுண்டோ, "உறங்காதெழுந்திராய்" என்றவிடத்திலும் எழுந்திராதொழிந்தது, திருவாசல் காக்கும் முத

பி. 147-இபபடி எழுப்பின இடத்திலும்-திருவாசல்காக்கும் முதலிகள் தொடக்கமாக, நம்பி மூத்தபிரான் பலதேவன் அளவும் புருஷகாரமாகப்பற்றி எழுப்பின இடத்திலும்.

புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியையெழுப்புகிறார்கள். அவள் புருஷகாரமாக அவனைப் பற்றுவதே பலவ்யாப்தமாவது. இதுதான் காக விபீஷணாதிகள் பக்கலிலே காணலாம். அவளை அநாதரித்து இவனைப் பற்றின சூர்ப்பணகை

லிகள் ஸ்ரீநந்தகோபருள்ளிட்டார் தொடக்கமானவர்களை யெழுப்பினாலும், பலவ்யாப்தியாவது நப்பின்னையை முன்னிட்டாலன்றோவென்று, க்ருஷ்ண னிருந்தானாகக்கொண்டு, பேற்றுக்கடியானவள்தன்னையே பற்றுவோமென்று நப்பின்னைப் பிராட்டி தன்னை யெழுப்புகிறார்கள்.

எம்பெருமானைப் பற்றுகைக்குப் பிராட்டி புருஷகாரமாக வேணும்; இவள் திருவடிகளைப் பற்றுவார்க்கு அவன்றன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையேயமையும். "நமோஸ்துராமாய ஸலக்ஷ்மணாய தேவ்யை ச தஸ்யை ஜநகாத்மஜாயை" என்று-ஸ்ரீஜநகராஜனுக்குநீயே புன்னைக் காட்டினாற்போலே அடியேனுக்கும் நீயேவந்துஉன்னைக்காட்டியருளவேணும் என்கிறாள். நெருப்பையாற்றுகைக்குநீர்வேணும், நீரையாற்றுகைக்கு நீர்தானேயமையும். "பலதேவா" என்று கீழ் இவர்களெழுப்பின க்ருஷ்ணனுடைய தமையனார்தாம், தம்பியாய்ப் பிறந்தவவஸ்தையிலே, "ஸீதாமுவாசாதியசா:ராகவஞ் சமஹாவ்ரதம்" என்று—பிராட்டி முன்னிலையாகசரணம்புக்கு பெருமாள் போகவொண்ணாது,நீநில் என்ற ஸங்கல்பத்தையுமழித்து அவரைப்பெற்றுப்போனானிறே.

காகம் அபராதத்தினுடைய எல்லையிலேநின்றுவை-
பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகையாலே ப்ரபந்நர் ெ
றைப் பெற்றது. "வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த:" ப
கெட்டு, அராஜராய், நாலுமுதலிகளும் ச
பிராட்டி, தன்திருவாபரணத்தைத் திருவுத்ச
விழவிட, அதுமுன்னாகவிறே பெருமானை,
மஹாராஜர்க்கு முன்னேவந்து கண்டிச
னில்; அப்போது, வீரத்துக்கும் அழச
பணகையோபாதி அடிமைபுக்கான்
நனோக்கி யருளிச்செய்தஹித'
வாக்கதனைக்கல்லார்" என்றுஇ

உத
ன்
மாவ
க்கும்
முன்னி
கையாலே

அநர்த்தப்பட்டாளிறே. பெருமாளை யொழியப் பிராட்டியைப்பற்றின ராவணனும் அநர்த்தப்பட்டான்; இருவரையும்பற்றினுலிறே விபீஷணுழ்வானைப்போலே வாழலாவது. அபிநிவேசப்ரேரிதைகளாகையாலே முந்துறவேக்ருஷ்ணன்

உண்டானுற்போலே, பிராட்டி, ராவணனைக்குறித்து அருளிச்செய்த ஹிதத்தை, சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்திலே மறைந்திருந்து கேட்டு "ஸீதாயாச்ரித்யதேஜஸ்வீ" என்று அதிகாரி சுத்தியுண்டாய் தன்ஸ்வரூபமும்பெற்று முறையறிந்து அடிமைபுக்கு, "தூதோராமஸ்ய" என்றவாயாலே, "தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய" என்பதுஞ் செய்து தன் ஸ்வரூபம் பெற்று, "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து" என்று-ஸ்வரூபாநுரூபமான பலம்பெற்றதும் பிராட்டியை ஆச்ரயித்தபின்பிறே.

புருஷகார பூதையான பிராட்டியைப் பேரவைத்துப் புஜிக்கவந்த சூர்ப்பணகை துறையறியாமல், அநர்த்தப்பட்டாள். "தன்னை நயந்தாளை" என்கிறது குற்றமுண்டாயன்றே, கொல்லையரக்கியாகையாலேயிறே அநர்த்தப்பட்டது. பிராட்டி தன்னை முறைதப்பப்பற்றின ராவணன் முடிந்துபோனுன்; இருவரையுஞ்சேரப்பற்றின விபீஷணன் அல்லல்தீர்ந்து வாழ்ந்துபோனுன். "மாசதிரிதுபெற்று நம்முடையவாழ்வுவாய்க்கின்றவா!" என்றுரிறே ஆழ்வார். தன்னுடைய கர்மஜ்ஞாநாத்யுபாயங்களாலே எம்பெருமானைப் பெறவிருக்குமது இளிப்பு; அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானுடைய க்ருபையாலே பெறுகை சதிர்; அந்த க்ருபைக்கடியான பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெறுகை மாசதிர். "எனக்கே யருள்கள்செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்" என்றுர். அதுக்கடியாக "மாதவனென்றென்று" என்றுர். உபாயத்தில் வந்தால் உக்திமாத்ரமமைந்தது; பலத்திலேவந்தவாறே ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும்செல்ல வாழ்ந்துபோய்த்த தென்கிறுர். "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கி, "தேனமரும்பூமேல்திரு - சார்வு நமக்கென்றும்" என்றருளிச்செய்தார். இவையடியாக விழுந்த எம்பெருமானரும் கத்யத்திலே முதலிலே நமக்கு த்வயநிஷ்டை யுண்டாகவேணுமென்று பிராட்டியை சரணம்புக்கார்; இவர்களும் அப்படியே யொருபாட்

பக்கலிலே மேல் விழுந்தார்களிவர்கள். அங்கு கார்யம் பலி யாமையாலே வழியேபோக வேணுமென்று புருஷகாரத்தி லிழிந்தார்கள். ஆச்ரயணவேளையிலேயிறே க்ரமம்பார்ப்பது, போகவேளையிலே க்ரமம் பார்க்கப்போகாதே.

உந்துமதகளிற்றனோடாததோள்வலியன்
நந்தகோபாலன்மருமகளே நப்பின்னாய்
கந்தங்கமழுங்குழலீகடைதிறவாய்
வந்தெங்குங்கோழியழைத்தனகாண்மாதவிப்

டாலே நப்பின்னைப்பிராட்டியை சரணம்புக்கு, அநந்தரம் அந்த:புரபரிகரமாய் நின்று பயங்கெட்டு, ஒருபாட்டாலே உபாயஸித்திக் குடலாக அவனைப்பற்றி, ஒருபாட்டாலே உபேயஸித்திக்குடலாக அவனையு மவளையும்பற்றி, ஆகமூன்று பாட்டாலே-நப்பின்னைப் பிராட்டியை யெழுப்பி, அவள்வழி யாக எம்பெருமானை யெழுப்புகிறார்கள்.

அபிநிவேச ப்ரேரிதைக ளாகையாலே, சலக்கத்தாலே க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே மேல் விழுந்தார்கள் ; ஆச்ரயணதசை யும் போகதசையும் பேதிக்கவொட்டாதபடி உபக்ரம தசை யிலே கலக்குமிறே விஷயஸ்வபாவம். பிராட்டிமுன்னாக சர ணம் புகவன்றோ ப்ரமாணங்கள் சொல்லிற்று, இங்கு நப்பின் னைப் பிராட்டியையன்றோ சரணம்புகுகிறதென்னில்; பெரிய பிராட்டியார்க்கு அல்லாத நாய்ச்சிமார் ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி உபகரண கோடிகளாகையாலும், இவர்களை அவயவ கோடியிலே அவள் நினைத்திருக்கையாலும், பிராட்டிக்குத் திருவடிகளோபாதியாக நினைத்திருக்கையாலே இவளைப் பற்றுகிறார்கள். பரதசையில் நாய்ச்சிமார்மூவரையும் முன்னி டக்கடவது; "கூந்தல்மலர்மங்கை" இத்யாதி. வ்யூஹாவஸ்தை யில் நாய்ச்சிமாரிருவரை முன்னிடக்கடவது; "சந்தணிமென் முலை மலராள்தரணிமங்கை" என்னக்கடவதிறே. ராமாவ தாரத்தில் பெரிய பிராட்டியா ரொருவரையுமாயிருக்கும்; ஸ்ரீவராஹப்ராதுர்ப்பாவத்தில் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை முன்னி டும்; க்ருஷ்ணவதாரத்துக்குப்ரதாநமஹிஷி யிவளாகையாலே நப்பின்னைப்பிராட்டியை முன்னிடுகிறார்கள்.

பந்தல்மேல்பல்கால்குயிலினங்கள்கூவினகாண்
பந்தார்விரலியுன்மைத்துனன்பேர்பாடச்
செந்தாமரைக்கையால்சீரார்வளையொலிப்ப
வந்துதிறவாய்மகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை :—(ஸ்ரீநந்தகோபர் முதலானோரை யெழுப்பியும் எழுந்துவந்து கதவைத்திறவாமையாலே துயிலெழுப்புபவர்),மதம்-மதஜலம், உந்து-பெருகாநின்றுள்ள, களிற்றன்-யானைபோன்ற வலிமையையுடையராய், ஓடாத-பகைவர்படையைக் கண்டு பின்வாங்காத, தோள்வலியன்-புஜபலத்தையுடையரான, நந்தகோபாலன்-ஸ்ரீநந்தகோபருடைய, மருமகளே-மணாட்டுப்பெண்ணாய், கந்தம்கமழும்-பரிமளம் வீசாநின்றுள்ள, குழலீ-கூந்தலையுடையளான, நப்பின்னாய்—நப்பின்னைப் பிராட்டியே, கடைதிறவாய்-கதவைத்திறவா யென்ன; நான் எழுந்திருந்து வருகைக்குப் போது விடிந்ததோவென்ன; கோழி-கோழிகளானவை, எங்கும்—நாற்புறத்திலும், வந்து-வந்து சூழ்ந்துகொண்டு, அழைத்தன-கூவாநின்றன; அன்றியும். மாதவி-குருக்கத்திக்கொடிகளாகிய-பந்தல்மேல்-பந்தல்மேல் தூங்குகிற குயில்கள்-குயில்களானவை. இனம்-கூட்டம்கூட்டமாக, பல்கால்-இடைவிடாமல், கூவின-கூவாநின்றன என்று சொல்லி, பந்து-பந்தானது, ஆர்-பொருந்தியிருந்துள்ள, விரலி-விரல்களையுடையவளே, மைத்துனன் - நீயுமவனுமமைத்துனமையாடும்போது, உன்-உன்பக்ஷத்திலேயிருந்து, பேர்-அவனுடைய பேர்களை, பாட-வசைபாடும்படிக்கீடாக, சீர் ஆர்-அழகு மிக்கிருந்துள்ள, வளை-சூடகம் தோள்வளை முதலிய வளைகள், ஒலிப்ப-சப்திக்கும்படி,வந்து-நடந்துவந்து, செந்தாமரை - செந்தாமரைமலர் போன்ற, கையால்-கையாலே, மகிழ்ந்து-ஸந்தோஷத்தை யுடையளாய்க்கொண்டு, திறவாய்- திறக்கவேணுமென்கிறார்கள்.

148. வ்யா.—(உந்துமதகளிற்றன்) மதத்தை உந்தாநின்றுள்ள களிறு. மத்தகஜம்போலே யிருக்கும் பலத்தையுடையவன். ஆனைகளோடே பொரும்படியான மிடுக்கை,

வ்யா.—(உந்துமதகளிற்றன்) க்ருஷ்ணனை“நந்தகோபன் குமரன்” என்று ஆதரிக்குமாபோலே, இவர்களைப்பற்றுவார்க்கும் இவளுக்குப்பது சொல்லவேண்டுகையாலே ஸ்ரீநந்தகோபரை ப்ரஸங்கித்து அவரை ச்லாகிக்கை இவளுக்கு

யுடையவனென்கை. (ஓடாததோள் வலியன்) "யுத்தேசாப்யபலாயநம்" (143) என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கண்டால் பிற்காலியாத தோள்வலியை யுடையவன். நாட்டில் நடையாடாத தோள்வலியன் என்னவுமாம். இப்போதுஇவருடைய மிடுக்குச் சொல்லிற்று, தங்களுக்கு தநமான இம்மிதுநத்துக்குக்காவலுண்டென்ற தங்கள் பயநிவ்ருத்திக்காக. "அங்கோராய்க்குலம்" என்று-கம்ஸன்படைவீடான ஸ்ரீமது

உகப்பென்று அவர்மிடுக்கைச்சொல்லுகிறார்கள். (உந்துமத களிற்றன்) நாங்கள் வந்தெழுப்பும்படி வாரணம் பையநின்றார்வதுபோல் மகன்செருக்கித்திரிகிறது, இவர்வயிற்றில் பிறப்பிறே. (உந்துமதகளிற்றன்) மத்தகஜத்தின் மிடுக்குப் போலே ப்ராபல்யம் கனக்கஉண்டாகையாலே, களிற்றைத் தள்ளாநின்றுள்ள மிடுக்கையுடையவரென்றுமாம். ஆனைகளோடே பொருது அவற்றை நூக்கும்படியான மிடுக்கையுடையவரென்கை. க்ருஷ்ணன் ஆனைகொன்றது ஸர்வசக்தித்வத்தாலன்றிறே, இவர்மகனுகையாலேயிறே. (உந்துமத களிற்றன்) மத்தகஜங்களையுடையவ ரென்றுமாம். ஆனையுண்டோ இவர்க்கென்னில்: ஸ்ரீவஸுதேவரும தாமும் ஒரு மிடறாயிருக்கையாலே அங்குள்ளது இங்கேயாய், இங்குள்ளது இங்கேயாய் ஒன்றாய்ப்போருகையாலேயும, தத்தபுத்ரனுக்கு இரண்டிலும்ப்ராப்தியுண்டாகையாலும், ஆனையுண்டாகத் தட்டில்லை. "வாரணமாயிரஞ்சூழ" என்று-திருவாய்ப்பாடியில் ஆனைகளும் பசுக்களும் கலந்து திரியுமத்தனையிறே.

(ஓடாததோள்வலியன்) "யுத்தேசாப்ய பலாயநம்"என்கிறபடியே எதிரிகளைக்கண்டால் ப்ரதிபக்ஷமிறே யென்று பிற்காலியாத தோள்வலியையுடையவன். கம்ஸன்மாளிகைக் கீழே பிள்ளைவளர்க்கவல்ல வலியிறே. குடியுடன்படக் கடமை கொண்டிருந்தானாகி லிருக்கிறான், மிகைத்தானாகில் உழக்கோல் கொண்டு தகர்க்கிறோமென்றிருப்பர். அவனும் அதறிந்திறே புகுந்து அபிபவித்தல், விட்டுக் காட்டுங்கோளென்னுதல் செய்யாதே, தான் முடியுந்தனையும் ளவிலே நலியப்பார்த்தது. "அங்கோராய்க்குலம்" என்று அஞ்சினான்

ரையை நினைத்து அஞ்சினார்க்கு அஞ்சவேண்டாதவூரிறே. (தோள்வலியன்) "நபிபேதிகுதச்சந"(98) என்று-நம்முடைய அநீதிகளை நினைத்தால் எம்பெருமான் தோள்வலியை நினைத்துப் பயம் கெடுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுடைய தீம்புகளை நினைத்தால் இவருடைய தோள்வலியை நினைத்து பயம்கெடலாயிருக்கை. கம்ஸன் மாளிகை நிழலிற் கீழே க்ருஷ்ணனுக்

புகலிடமானவூரிறே. கம்ஸன் படைவீடென்று அஞ்சினார்ச்சங்கெடுவது இவ்விடைச்சேரியை நினைத்திறே. (தோள்வலியன்) நித்யஸம்ஸாரியானவன் தன்னுடைய அநீதிகளை நினைத்து அஞ்சினால் "நபிபேதிகுதச்சந" "அதஸோபயங்கதோபவதி" என்று எம்பெருமானுடைய குணங்களையநுஸந்தித்து புத்திபூர்வகமான பாபத்துக்கு பயங்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துறங்குமாபோலே, க்ருஷ்ணன் தீம்பை அநுஸந்தித்து அஞ்சின பெண்களுக்கு இவர் தோள்மிடுக்கை நினைத்து அச்சங்கெட்டிருக்கலாயிருக்கை; "பாஹுராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா" என்று பிராட்டி பெருமாள்தோளை அண்டைகொண்டு அச்சங்கெட்டிருக்குமாபோலே. (தோள்வலியன்) எம்பெருமானுக்கு என்புகுருகிறதோ என்று அஸ்தாநேபயசங்கை பண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்களாகையாலே, க்ருஷ்ணனைப்போலே பின்னை நெடும்பணைத்தோளை விரும்புதல்;அல்லாதபெண்களைப்போலே பின்னைதன்காதலன்றன் பெருந்தோள் நலம்பேணுதல் செய்யாதே, தங்கள் தநமான அம்மிதுநத்துக்குக் காவலுண்டென்று இவருடைய தோள்மிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறார்கள் தங்கள் பயநிவ்ருத்திக்காக. (ஓடாததோள்வலியன்) க்ருஷ்ணன், தோளில் சாந்தழியாமல் மல்லரைத் தகர்க்கவல்லனைய்த்து - புஜபலமுடையவிவர் வயிற்றில் பிறப்பிறே. (ஓடாத) நாட்டில் நடையாடாத தோள்வலியை யுடையவனென்னவுமாம்.

(நந்தகோபாலன்) ஐச்வர்யத்தாலும் புஜபலத்தாலுமுண்டான மேன்மைக்குத் தமக்கவ்வருகில்லாதாபோலே, "நந்தகோபாலாவெழுந்திராய்"என்று பெண்களோடொக்க எழுப்பலாம்படி தாழ்ந்தாருடைய ரக்ஷணத்திலே அதிகரித்துத்

கொரு தீங்கு வாராதபடி வளர்க்கவல்ல மிடுக்கையுடைய வரிறே. (நந்தகோபாலன்மருமகளே) " ஸ்ரீகும்பர்மகளே " என்னுதே மாமனாரைச் சொல்லிற்று " ஸ்நுஷாதசரதஸ்யாஹம்சத்ருஸைந்யப்ரதாபிந: " (144) என்னுமாபோலே, அதிலும் இவளுக்கிதுப்ரியமாகையாலே. (நப்பின்னாய்) திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்ததுக்குப்பின்பு ஸ்ரீநந்தகோபருக்கு மருமகளல்லாதாருண்டோ, நமக்கென் என்று பேசாதே கிடக்க; (நப்பின்னாய்) என்கிறார்கள்.

தம்மையமைத்த நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. (மருமகளே) "ஸ்ரீகும்பர்மகளே" என்றால் அறியாள், ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸம்பந்தமேயாய்த்து அறிந்திருப்பது. ஸ்ரீநந்தகோபர் மாமனாய் க்ருஷ்ணனுக்கு மச்சினியாய் முறையாலே பால்யத்திலேயிங்கே வளருகையாலும், இங்கே வாழ்க்கைப்பட்டபடியாலும், இவர் மருமகளென்று தன்னை நினைத்திருக்கையாலும், இவள் உகக்குமதாகையாலும், இவள் விரும்பியிருப்பது இவருடைய ஸம்பந்தம். (மருமகளே) முக்தனுக்கு ஸம்ஸாரம்போலே, இவளுக்குப் பிறந்தகம். புருஷகாரமாவார்க்கு க்ருபைவேணுமிறே. மனிச்சர் நோவறிந்து கார்யஞ்செய்யுமிடத்தில் " அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலனுக்கு மருமகள் " என்னலாயிருக்கும். "ஸ்நுஷாதசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸைந்யப்ரதாபிந:" என்று எங்கள்மாமனார் இருந்தாராகில் நாணிவர்கள் நடுவே இவ்விருப்பிருக்கவும் இவ்வார்த்தை சொல்லவும் வையாரிறே யென்றாள் பிராட்டி. திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்ததுக்குப் பின்பு கப்புக்கற்றையும் ஒழிந்தார், இந்த ப்ராப்தி யில்லாதாருண்டோ. பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லார்க்கும் ஸாதாரணமன்றோ, நமக்கு விசேஷணமென்னென்று பேசாதேகிடந்தாள் ; (நப்பின்னாய்) என்கிறார்கள். தங்களுடைய க்லேசம் தீர்க்கைக்கும் தங்களுடைய ஆர்த்தி யிவளுடைய நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காகவும் "நப்பின்னாய்" என்று பேரைச்சொல்லுகிறார்கள். தாங்களார்த்தைகளாய் நம் வாசலிலேவர நம்முடைய நீர்மையாலுள்ளது தாங்கள் பெறுதபடியாலே "ஹேக்ருஷ்ண"என்று அர்ஜுநன் க்ருஷ்ணனை அஸத்கரித்து வார்த்தை சொல்லுமா

149. (கந்தம் கமழும் குழலீ) பரிமளந்தான் நிறம் பெறுவது இவள் திருக்குழலிலே சேர்ந்தவன்று என்கிறது. வாசஞ்செய் பூங்குழலாளிறே. "ஸர்வகந்த:" (145) என்கிறவனுக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும்படி பரிமளம்மிக்க திருக்குழல். (கடைதிறவாய்) க்ருஷ்ணனுடைய பரிமளமும் உன்னுடைய பரிமளமுமாகத் தேங்கி நிற்கிற வெள்ளத்தை, கதவைத் திறந்து புறப்படவிட்டு எங்கள் விடாயைத் தீராயென்

போலே, "நப்பின்னாய்" என்று சிவட்கென்கிறார்கள். இங்கு வெறும் க்ருஷ்ணனேயாய் நாமில்லையென்னுமிடந் தோற்ற வேணுமென்று பேசாதேகிடந்தாள்.

(கந்தம் கமழும் குழலீ) என்கிறார்கள். நீ இல்லையாகில் உள்ளு இப்படியாமோ. ஸமுதாயபரிமளமும் வ்யாவ்ருத்த பரிமளமும் நாங்களறியோமோ. "ஸர்வகந்த:" என்கிற வஸ்துவுக்கும் வாசஞ்செய்பூங்குழலா ளாகையாலே நாற்றங்கொடுக்கும் குழலையுடையவளன்றே. (கந்தங்கமழும்) நீ ப்ரதிவசநம பண்ணிற்றிலையாகிலும் உன்குழலில் பரிமளம் ப்ரதி வசநம் பண்ணுநின்றதுகாண். (கமழுங்குழலீ) பரிமளந்தான் நிறம்பெறுவது இவள் குழலிலே சேர்ந்த பின்பு; "வாசப்பூங்குழல் பின்னைதோள்கள் மணந்ததும்" என்னக் கடவதிறே. (கடைதிறவாய்) "மலரிட்டு நாமுடியோம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விபரீதமாகப் பூமுடித்தோம் என்று நினைக்கிறார்களாகக்கொண்டு பேசாதேகிடக்க; நாங்களும் எங்கள் சென்னிப் பூவைச்சூடும்படி வாசலைத் திறவாயென்கிறார்கள். அப்பரிமளத்தைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவித்து, அப்பரிமளத்தினுடைய வெள்ளத்திலே அழுந்திக் கிடந்து, அவனைத்தனியே யநுபவிக்கவமையுமோ, வாசலைத் திறந்து எங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அநுபவிக்கப்பாராய். (கடைதிறவாய்) கிண்ணகததை யணைசெய்து கொடு கிடப்

பி. 149—முக்தன், தனது பந்துக்கள் மத்தியில் தான் விடுத்த சரீரத்தைப்பற்றி நினைக்காததுபோல என்பது 146-ம பிரமாணத்தின் தாத்பர்யம் - குயிலும் உன்னை நினையாதே உறங்கும் என்பதற்கு உவமையாயிற்று.

கிறார்கள். கிண்ணகத்தை யணைசெய்தாற்போலே, அடைத்துக்கொண்டு கிடவாதே வெட்டிவிடாய். மத்யராத்ரியிலே யெழுப்புகிறதென்னென்ன; போதுவிடிந்தது என்ன; விடிந்ததுக கடையாள மென்னென்ன; (கோழியழைத்தனகாண்) கோழி கூவாநின்றதென்ன ; ஒரு கோழி கூவினவாறே

பாரைப்போலே அடைத்துக்கொடு கிடவாதே, க்ருஷ்ணனுடையவும உன்னுடையவும் தேங்கி நிற்கிற பரிமளத்தைக் கடை வெட்டிவிட்டு, எல்லாரும் வாழும்படி புறப்படவிடாய். பெருவெள்ளத்தை யணைசெய்வாருண்டோ. எங்களார்த்தி தீராயாகில் பெருவெள்ளத்திலும் போக்குவிடவேண்டாவோ. உன்னுடைய போக்யதையிலே அவனுந்திக்கிடக்கும்; அவனை அநுபவிக்கைக்கு நாங்கள் வேண்டாவோ, அநுபவிப்பார்தான், அவயவங்களோடும் ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோடுமன்றோ அநுபவிப்பது. "உன்றன்திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்" என்னக்கடவதிறே.

மத்யராத்ரத்திலே யெழுப்புகிறதென், கதவு திறக்கும்போது விடிய வேண்டாவோ வென்ன ; போது விடிந்ததுகாணென்ன ; விடிந்தமைக் கடையாள மென்னென்ன.; விடிந்தமைக் கடையாளமன்றோ கோழி கூவுகிற தென்ன:; ஒரு கோழி கூவிற்றாகில் விடிந்ததாக வேணுமோ வென்ன.; திரள் கூவாநின்ற தென்ன ; ஒன்றினுடைய சப்தத்தைக் கேட்டுப் பலவுமுணர்ந்ததென்ன; (எங்கும்) ஸர்வதோதிக்கமாகக் கோழி கூவாநின்றதுகாண் என்ன ; உணர்ந்தவை யெல்லாங்கூட எங்குமொக்கக் கூப்பிட்டுப் பின்னையும் உறங்குமாகையாலே இப்போதே கூப்பிட்டு அடங்குமென்ன ; (வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தனகாண்) என்கிறார்கள். வாசலைப்பற்றித் திறவென்பாரைப்போலேயன்றோ அழைக்கின்றன. (கோழியழைத்தனகாண்)"கோழிகூவென்னுமால்" என்று உனக்குவயிறெரிகைக்குடலல்லாமையாலே தெரியாதே. எங்களைப்போலே கோழியழைப்பதன் முன்னம் குளிக்கவும் வேண்டாவே. உனக்கு எங்கும் சாமக்கோழி கூவக்கடவதாயன்றோ விருப்பது, அவையிப்போதே

விடிந்ததாமோ வென்ன ; (வந்தெங்கும் கோழி யழைத்தன காண்) தொடைதட்டி எழுப்புவாரைப்போலே ஸர்வதோ திக்கமாகக் கோழி கூவாநின்றது. உணர்ந்தவையெல்லாம் கூப்பிடும், பின்னை யுறங்குமது சாமக்கோழியென்ன; (மாதவிப்பந்தல்மேலித்யாதி) ஸ்பர்சஸுகத்தாலே, " நோபஜநம் ஸ்மரந்" (146) என்னும்படியான படுக்கையிலேயுறங்குகிறவை யுணரும்போது விடியவேண்டாவோவென்ன ; ஒரு குயில் ஒருக்கால் கூவுங்காட்டில் விடிந்ததோவென்ன ; (பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண்) உன்னுடைய நோக்கும ஸ்பர்சமுமே தாரகமான குயில், விடிந்தும் உன்னைக்காணப் பெறுகைமையாலே கூவா நின்றது. ஒரு குயில் கூவினது ப்ரமாணமோவென்ன ; உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே நாக்கு ஒட்

கிளர்ந்தடங்கும், இது அடையாள மாகமாட்டாது, வேற டையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன.

(மாதவிப் பந்தல்மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவின காண்) குயில்கூவினது அடையாளமன்றோவென்ன ; ஒரு குயில் கூவுங்காட்டில் விடிந்ததாகவேணுமோவென்ன; குயிலினங்கள் கூவிற்றென்ன ; ஒரு திரளாக ஒருக்கால் கூவும்போது விடிவுக்குடலோவென்ன; திரள் திரளாகப் பலகால் கூவுமது உடலன்றோவென்ன ; உறக்கத்தாலே அநந்தலிலே பலகால் வாய் வெருவிற் றித்தனைசாணுங்கோ ளென்ன ; (மாதவிப் பந்தல்மேல்) இப்பூம்படுக்கையினின்று மிவை யுணரும்போது விடிந்ததாக வேண்டாவோ. " நோபஜநம் ஸ்மரந் " என்று முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமா போலே, படுக்கைவாய்ப்பாலே கிடந்துறங்குகிறவவையும் உணரும்போது விடிந்ததாக வேண்டாவோ. (பல்கால்) உன் நோக்கும் உன்பேச்சுமே தாரகமாக இருக்கக்கடவனிவை, உன்னைக்காணுதே கதறி நாக்கு ஒட்டக்காண் புகுகிறது. "தயிர்ப்பழம்சோற்றொடு." (இனங்கள்) மேலே யொருதிரள் கூவாநின்றது, கீழே யொருதிரள் கூவா நின்றது, இவை யொன்றுங்கேளாதே உறங்குகிருய் நீயேயிறே. "கண்படை கொள்ளுமிளங்குயிலே " என்று உறங்குகிற குயில்களை

டினமைதோற்ற (இனங்கள் கூவினகாண்) இனமினமாகக் குயில்கள் கூவினகாண்.

150. (பந்தார்விரலி) பந்தும்கையும் பொருந்தியிருக்கிறபடி. நாங்கள் சைதந்யத்தை விட்டு அசேதநமாகப் பெற்றோமோ. அதென்னென்னில்; உன்கைக்குள்ளே கிடக்க

யும் எழுப்பிக் கூவச்சொல்லுமவர்களாகையாலே, கூவாதபோது நீங்கள் இங்குத்து நின்றுந்துரத்திவிடுவிகோளென்று ஊரிலிருக்கிறத்தைக்கூலியாகக்கொண்டு கூப்பிடுகிறதித்தனை, விடிந்ததன்று என்று பேசாதே கிடந்தாள் ;

(பந்தார் விரலி) நாங்கள் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் ஓரோரஉத்தரஞ்சொல்லி உள்ளேகிடக்கிறது உன்குறை வறுகையிறே. (பந்தார்விரலி) நாங்கள் சொன்னதெல்லாம உன்

பி. 150பந்தார்விரலி-க்ருஷ்ணனோடே பந்தாடி, அவனைத் தோற்கடித்து, அவனை ஒருகையாலும்பந்தைஒருகையாலும்அணைத்துக்கொண்டுஉறங்கும்நப்பின்னை போகோபகரணமானநாராயணன் ஒருகையில், லீலோபகரணமான பந்து (நாரவர்க்கத்துள் ஒரு பொருள்) மற்றொருகையில் (நாராயணன் விபூதிமான்.பந்து லீலா விபூதியில் ஒரு பகுதி)-உபய ஸம்பந்தத்தால் வந்த பருஷகாரம் ஸ்பஷ்டம். செந்தாமரைக்கை—அவன் ஆசைப்படுகிற கை. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரியத்துக்கு நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம் என்கிற கை. சீரார் வளை-கழலாதிருப்பதே வளையலுக்குச் சீர்மை. எங்கள் வளையல்கள் க்ருஷ்ணவிச்லேஷத்தால் கழலும் வளையல்களாம். இந்தபாட்டு எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்தபாட்டு. இதைப்பற்றிய வரலாறு கீழ்வருமாறு:—மாதுகரத்துப் பெரிய நம்பி திருமாளிகைக்குத் திருப்பாவை அநுஸந்தாநத்தோடே எம்பெருமானார் எழுந்தருளினார்-அப்போது திருமாளிகையின்வாசற்கதவு தாளிடப்பட்டு இருந்தது. திருப்பாவை அநுஸந்தாநத்தைக் கேட்டவுடன், அத்துழாய் எனும் செல்வி வந்து கதவைத் தனது கைவளையல்கள் ஒலிப்பத் திறந்த அளவிலே,"இப்பாட்டாகப் பிராட்டிஎன்று த்யானித்து மோஹித்தார்" என்ற அதனைக்கேட்ட நம்பி "உந்துமதகளிறுகாதே" என்றருளிச்செய்தார்.(இத்யாதி வரலாறுகளைஒட்டி, எம்பெருமானாருக்குத் திருப்பாவை ஜீயர் எனும் திருநாமமும் உண்டு.)

லாமே; இப்போது பந்தின் ப்ரஸங்கமென்னென்றால்; க்ருஷ்ணனோடே பந்தடித்து அவனைத்தோற்பித்து அவனையொருகையாலும் பந்தையொருகையாலும் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கை. அவன் இவளுக்கு போகோபகரணம்; பந்து லீலோபகரணம். ஒருகையில் நாரமாய்த்து; ஒருகையில் நாராயணனாய்த்து. ஒருகையிலே விபூதியாய்த்து; ஒருகையிலே

நெஞ்சில் படாதொழிகிறது உன் செருக்கிறே. க்ருஷ்ணனையொருகையாலும் பந்தையொருகையாலும் காணும் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறது. லீலோப கரணங்களை உறங்கும் போதும் கைவிடாதபடியாய்த்து மௌக்த்யமிருக்கிறபடி. இவளுக்குபோகோபகரணம் க்ருஷ்ணன்; பந்துலீலோபகரணம். அவன், செண்டையொருகையாலும்இவளையொருகையாலும் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, அவனுக்கு லீலாயஷ்டிபோலே இவளுக்குப் பந்து. ஒருகையிலே விபூதி, விபூதிமான் ஒருகையிலே; நாரம் ஒருகையிலே, அயநம் ஒருகையிலே; சேஷி ஒருகையிலே, சேஷம் ஒருகையிலே; போக்யம் ஒருகையிலே, போகஸ்தாநம் ஒருகையிலே. (பந்தார்விரலி) நாங்களும் அசேதநமானோமாகில் பந்தோபாதி யெங்களையும் பேணி உன்கைக்குள்ளே கிடக்கலாய்த்தே. நீயுமவனுங்கூட விருந்த சேர்த்தியிலே நாங்கள் கிட்டி எங்கள்கையிலிருக்க வேண்டாவோ பந்து. எங்கள் கையிலும் பண்ணி பந்து பிடிக்க வேண்டாவோ வுனக்கு. உனக்கு, சேர்த்தியாலே பந்துகையிலே பொருந்திற்று; எங்களுக்குத் தழும்புங்கூட மறைந்துபோயிற்று. "ஜ்யாகிணகர்க்கசை" என்றுஅவனுக்கு வில்பிடித்த தழும்புபோலே, இவளுக்குப் பந்துபிடித்த தழும்பு. செருக்காலே யுங்களைநினைத்திலேனாகச் சொல்லாநின்றிகோள், நீங்கள்தான் வந்தகார்யம் ஏது, என்செய்ய நினைக்கிறதென்ன; (உன்மைத்துனன் பேர்பாட) நீயுமவனும் மைத்துனமை கொண்டாடி ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரஞ்சொல்லி ஒத்துநில்லாமே, உன்பக்ஷத்திலே நின்று உனக்காக அவனை ஒத்தனைசொல்ல, நீ ஒன்றுக்கு ஒன்பது சொல்லும்போது நாங்கள் அவனுடைய தோல்வியும் உன்னுடைய வெற்றியுந்தோற்ற அவனுக்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ்

விபூதிமானுய்த்து. இத்தால்-" அஸ்யேசாநாஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ " (147) என்கிறபடியே உபயஸம்பந்தத்தால் வந்த புருஷகாரபாவந்தோற்றுகிறது. நீங்கள் வந்ததென்னென்ன; (உன்மைத்துனன்பேர்பாட)நீயுமவனும் மைத்துனமையாடி ஒருவர்க்கொருவர் ஒன்றுக்கு ஒன்பதுசொல்லி இட்டீடு கொள்ளும்போது, உன்பக்ஷத்திலே நாங்கள்நின்று அவன் தோல்விக்கு வசைபாட. அவனுக்குள்ள தெல்லாஞ் சொல்லிக்கொடுக்கைக்கும், இருவரும் ஒன்றாய்ச் செல்லுமன்று செல்லவும்.பிரிந்தால்தாய்பக்ஷத்திலேயிறேப்ரஜைகள்நிற்பது.

சொல்லி உபகரிக்கவந்தோம். இருவரும் ஒன்றாய்ச் செல்லுமன்றும் பிரிந்தவன்றும் தாய் கூற்றிலேயிறே ப்ரஜைகள் நிற்பது. "அஸ்மிந்மயாஸார்த்தம்" என்று பெருமாள் தோல்வியைப் பிராட்டி இளையபெருமாளுக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் பிராட்டி பக்ஷத்திலே நின்றாற்போலே (உன்மைத்துனன்) த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திற்படியே சொல்லுகிறார்கள். (பேர்பாட) நாமம் பலவுமுடை நாரணனம்பியிறே. " இன்னாளடியான், இன்னாளடியான் " என்று படைத்தபேருக்கு ஒரு அவதியில்லை. [நாரணன்நம்பி] நீர் ஊர்ப்பொதுவாம்படி ஸர்வாதிகரன்றோ. [நம்பி] உனக்கு நாங்கள் வேணுமோ, எங்களையொழியவே பூர்ணரன்றோ வென்று இப்படி அவனுக்குள்ளன சொல்லிக்கொடுக்க, ஆகில் க்ருஷ்ணை திறஎன்றாள்; உன்னுடையார்க்கு நானோ திறப்பேனென்றான்; நீங்கள்வருவுதி கோளென்று யந்த்ரத்தாலே திறக்கலாம்படி பண்ணி வைத்தேன், திறந்துகொண்டு புகுருங்கோளென்றாள்;

எங்களாலே பெற விருக்குமவர்களோ நாங்கள், உன்னாலேபெறவிருக்குமவர்களன்றோ, உன்கைபார்த்திருக்கிறவர்களன்றோ என்கிறார்கள் (செந்தாமரைக்கையால்) " மாசுச :" என்னும் கைபார்த்திருப்பார்களோ நாங்கள், "பவேயம் சரணம்ஹிவ:" என்னும் கைபார்த்திருக்கிறவர்களன்றோ நாங்கள். நீங்கள் பண்ணினபாபத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறது பெருமாளுடைய "அஞ்சேல்" என்ற திருக்கை,ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்

அவள் இங்ஙனேயாகில் திறந்துகொண்டுபுகுருங்கோ ளென்ன ; (செந்தாமரைக்கையால்) நீதானேவந்து திறக்க வேணும். செந்தாமரைக்கை-அவனுமாசைப்படும்கை. "பவே யம்சரணம்ஹிவ:"(148)என்றுஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்துக்கு நீங் கள் அஞ்சவேண்டாவென்னும் கை. அவள் அப்படியே செய் கிறேனென்று முன்கையில்வளையைச்சடுக்கித் திறக்கப்புக் காள்;(சீரார்வளை யொலிப்ப) வளைக்குச்சீர்மையாவது-சழலா திருக்கை. சங்குதங்கு முன்கைநங்கையிறே.நாங்களுமந்த்த்வ நிகேட்டுவாழும்படி. தங்கள்கைகள், "இருகையில் சங்கிவை

கிறது பெரியபிராட்டியார் வைத்தஞ்சலென்றகை. அவனு மாசைப்படும்கையிறே. "தன்கைமே லென்கைவைத்து" என்று அணிமிகுதாமரைக்கைச்குமேலே யிருக்கும் கை. (செந்தாமரைக்கையால்)பந்துபிடித்துச் சிவந்தகை.இவர்கள் உருவியிருக்க வளையோசை செவிப்பட வொண்ணாதென்று வளையை யேறச்சடுக்கித் திறக்கப்புக்காள்; (சீரார்வளை யொலிப்ப) மேகம்முழங்கி வர்ஷிக்குமாபோலே. (சீரார்வளை) கவியார் சோற்றை வர்ணிக்குமாபோலே,வளையைக்கொண் டாடுகிறார்கள். வளைக்குச் சீர்மையாவது-கையில் நின்றும் கழலாதொழிகை. விச்லேஷவ்யஸநம அநுபவியாத வளை. "சங்குதங்குமுன்கை" "ஒண்டொடியாள் திருமகள்" என் னக்கடவதிறே. இருகையில் சங்கிவைநில்லாவிறே. "கழல் வளையே யாக்கினர்" என்று வெறுக்கிறவர்களே யிவர்கள். "சூடகமே தோள்வளையே" என்று இவர்கள் ப்ரார்த்தித்த படியே அவர்கள் பூட்டிஞளிறே இவர்களுக்குவளையுள்ளது. (ஒலிப்ப) க்ருஷ்ணனும் ஓசையிலே உணர்ந்து, நாங்களும் இத்த்வநிகேட்டு வாழும்படியாகவேணும்.

க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதமாக வொண்ணா தென்று கிடந்தவிடத்தே கிடந்து திறக்கப்புக்காள்; (வந்து திறவாய்) எங்களுக்காக நாலடிவந்தாய் என்னும் தரம் நாங் கள் பெறும்படி வந்து திறக்கவேணும். நாலடிபோய் வந்தா கிலும் திறக்கவேணும். அவனும் நாங்களும் உன் நடை யழகு கண்டு வாழும்படி வரவேணும்.(மகிழ்ந்து) பெண்கள்

நில்லா" என்றிறே யிருப்பது. "சூடகமே தோள்வளையே" என்று-அவர்களிருவரும் கூடிப் பூட்டினுலிறே இவர்களுக்குள்ளது. இப்பாட்டு, எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்த பாட்டு. (வந்து திறவாய்) யந்த்ரத்தாலே திறக்கவொண்ணாது, உன்னுடைய நடையழகுகாணும்படி வந்துதிற. (மகிழ்ந்து) அர்த்திகள்வாசலிலேநிற்க வேறநுபவமுண்டோ வென்று தர்மத்துக்குத்திறக்கையன்றிக்கே, பேறும் உன்னதாகவேணும். (மகிழ்ந்து) க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தாலே வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம்முகத்திலேதோற்றும்படி.என்னவுமாம்... கஅ

151. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். பதினெட்டாம்பாட்டு. (உந்தித்யாதி) இப்பாட்டில், ஆசார்யன் முன்னாக நம்பிமூத்த பிரானை முன்னிட்டெழுப்பினவிடத்திலும் எழுந்திராமையாலே அவனை யெழுப்புகைக்காக புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியை யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(உந்துமதகளிற்றன்) உந்மஸ்தகமான அஹங்காரத்தை வெல்லும்

ஆர்த்தர்களாய் வந்தார்களென்று சாஸ்த்ரார்த்தம் கொண்டாடவொண்ணாது, உகந்துவந்துதிறக்கவேணும். (மகிழ்ந்து) "மார்சழிநீராட" என்று நாங்கள் கோற்றநோன்புக்கு உன்னுடைய மகிழ்ச்சி காண்கையன்றே.யதோபாஸநம் பலமாக வேண்டாவோ.

(மகிழ்ந்து) தர்மத்துக்குத் திறக்கவொண்ணாது, பேறு உன்னதாகவேணும். அவன்பக்கலிலுங் காட்டில் அவனுடையார்பக்கல் நீ இருக்கு மிருப்பு உன்னுடைய முகவிகாஸங்களிலே தோற்றும்படியாகவேணும். (வந்துதிறவாய்) கண்ணுக்கு இரையிடவேணும். (வளையொலிப்ப) செவியின்பட்டினி தீர்க்கவேணும். (பேர்பாட) நாக்குப்பட்டினி ஒழியவேணும். (செந்தாமரைக்கையால்) ஸ்பர்சேந்த்ரியம் வயிறு நிறையவேணும்.(கந்தம்கமழும்குழலீ)க்ராணேந்த்ரியத்துக்கு இரையிடவேணும். (மகிழ்ந்து) இப்படி ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விடாய் தீர்ந்தால் மாநஸமான உகப்பு உன்னதாக வேணும். எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும்பாட்டு இப்பாட்டு. ... . கஅ

பலத்தையுடையவனாய். (ஓடாததோள்வலியன்) ஜகத்விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநபலத்தையுடையவனாய். "ஞானக்கை" என்னக்கடவதிறே. அஹங்காரத்துக்குப்பிறகாலியாதஜ்ஞாந பலத்தை யுடையவனென்றுமாம். (நந்தகோபாலன்) ஆநந்த நிர்ப்பரனாய் ஆச்ரிதரக்ஷகனான ஆசார்யனுடைய. (மருமகளே) ஆசார்யனுக்கு எம்பெருமான் புத்ரவத்விதேயனானால், பிராட்டி மருமகளாகக்குறையில்லையிறே. (நப்பின்னாய்) திருநாமம். (கந்தங்கமழுங்குழலீ) "ஸர்வகந்த:" என்னுமவனுக்கும் வாஸநையைக்கொடாநிற்கிற பகவத்விஷயவ்யாமோஹத்தையுடையவரே. இத்தால்—ஸ்வவ்யாமோஹத்தாலே ஈச்வரனைவசீகரித்து, ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே மூட்டி, அவனையெல்லாருங் கொண்டாடும்படி பண்ணுகிறாளென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (கடைதிறவாய்) அவனுடைய பரிமளமும் உன்னுடைய பரிமளமும்காட்டிவெறித்த நிலாவாகாமே நாங்களநுபவிக்கும்படி, தத்விரோதியான எங்களுடைய அஜ்ஞாநத்தை நீக்காய். அஜ்ஞாநம் போகைக்கு ஸத்த்வோத்தர காலமாயிற்றோ வென்ன; ஆயிற்றென்ன; அதுக்கடையாளமென்னென்ன; (வந்தெங்கும் கோழி யழைத்தனகாண்) ஸத்த்வோத்தரமான காலமானவாறே ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாகவதரெழுந்திருந்து பகவத்கைங்கர்யார்த்தமாகஒருத்தரையொருத்தரெழுப்பாநின்றார்கள் என்ன; அவர்களை யுறங்கவொட்டாமைக்கு நீங்களுண்டே யென்ன; (மாதவிப் பந்தல் மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவினகாண்) வேதாந்தங்களிலே வேதாந்தார்த்தங்களை யநுபவியாநிற்கும் நாதயாமுநர்போலும் பரமபாகவத ஸமூஹங்கள் ஸத்த்வம் தலையெடுத்த பின்பும் உன்னைக்காணாமையாலே நாக்குஒட்டினமை தோற்றப் பலகால் கூவாநின்றனகாண்.

152. இப்படியெழுப்பின விடத்திலும் எழுந்திராமையாலே ஜாலகரந்த்ரத்தாலே பார்த்து (பந்தார்விரலி) என்கிறார்கள். ஸத்த்வம் தலை யெடுக்குந்தனையும் சேதநரைக் கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவித்து, ஸத்த்வம் தலை யெடுத்தவாறே ஒருகையாலே லீலோபகரண பூதரான சேதநவர்க்கத்தையும் ஒருகையாலே இத்தைக்கொண்டு தன்னை லீலா

ரஸமநுபவிப்பித்த ஈச்வரனையுமணைத்துக்கொண்டு கிடப்பதே! இதென்ன ஐச்வர்யம்! என்கிறார்கள். இப்போதெழுந் திருந்து செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன; (உன்மைத்துனன் பேர்பாட) நீயுமவனும் பந்தடிக்கையில் உனக்கவன்தோற்ற தோல்விக்கு அவன் திருநாமங்களைப்பாட. ஆகில் கதவைத் தள்ளி உள்ளே புகுங்கோளென்ன; அதுகூடாது (செந் தாமரைச்கையால்)ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யஸௌகந்த்யங் களாலே தாமரை போன்ற திருக்கையாலே. இவ்விடத்தில் கையாவது - ஜ்ஞாநம்; "ஞாநக்கைதா" என்றாரிறே ஆழ் வார். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யஸௌகந்த் யங்களாவன;—இதரவிஷயநிவ்ருத்தி-ஸௌந்தர்யம; ஸ்வ போகத்ருத்வநிவ்ருத்தி-ஸௌகுமார்யம்; நிரதிசயப்ரே மாத் மகத்வம்-ஸௌகந்த்யம்; இப்படியிருந்துள்ள ஜ்ஞாநத்தாலே. (சீரார்வளையொலிப்ப) நிரந்தரபகவத்ஸம்பந்தத்தாலே பூர் ணங்களாய் பகவத்ஸம்பந்தஸூசகங்களான ரஹஸ்யத்ர யார்த்தங்கள் ப்ரகாசிக்க. (வந்துதிறவாய்) நம்முடைய ப்ர யத்நத்தை அபேக்ஷியாமல் நீயேவந்து ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதி விஷயமான தத்தஜ்ஞாநத்தைப் போக் காய். (மகிழ்ந்து) புருஷார்த்தம் உன்னதாகவேணும். கஅ

பத்தொன்பதாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—153. பத்தொன்பதாம்பட்டு. இவள் திறக்கப்புக நம்முடையாருக்கு இவள் திறக்கமுற்பட்டா ளாக வொண்ணாதென்று இவளைத் திறக்கவொட்டாதே கட்

ஆறுயிரப்படி:—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியையெழுப்பி, "சீரார்வளையொலிப்ப வந்துதிறவாய் என்றவாறே எழுந்திருந்து கதவைத்திறக்கப்புக்காள்; நம்மை யாச்ரயித்தவர்களை இவள்தன்னுடையாரென்று இருக்குமோ பாதி, இவளைப்பற்றினார் நமமுடையாராயன்றோ விருப்பது, நம்முடையார்க்கு இவள்முற்பட்டாளாக வொண்ணாது, இவளைத் திறவென்றார்க்கு நாம் முற்பாடராய்க் கார்யஞ்

டிக்கொடு கிடக்கிற க்ருஷ்ணனை யெழுப்பி, அங்கு மறுமாற்றங்கொள்ளாமையாலே மீளவும் அவனையுணர்த்துகைக்காக அவனை யெழுப்புகிறார்கள். இத்தால்-ஆச்ரிதர்க்கு மாறிமாறிப் பரிகைக்கு "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னுமவளைப், "நகச்சிந்நாபராத்யதி" (59) என்னுமவளும் இருவரும் முண்டென்கை.

செய்தோமென்னும் தரப்பெறவேணுமென்று, இவனைத் திறக்கவொட்டாதேபின்னிட்டு வந்து மல்கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டுபோய் படுக்கையிலே விழவிட்டு, இவளுடைய ஸ்பர்சத்தாலே தானும் மயங்கி இவர்கள் வந்தகாரியத்தையும் மறந்துகிடக்க; அவனை யெழுப்பின வளவிலே அவனெழுந்திருந்து இவர்களுக்கு ப்ரதிவசநம்பண்ணுகபடி அவனுக்கு முற்பாடுகொடாதே கட்டிக்கொண்டு கிடந்து உறங்குகிறவள் தன்னையே திரியட்டும் எழுப்புகிறார்கள் மீளவும அவனை யுணர்த்துகைக்காக. இத்தால்-ஆச்ரிதர்க்கு மாறி மாறி ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து நோக்குகையாலே நமக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு மிதுநமுண்டென்கிறது. இப்படிக் கொத்த மிதுநத்தைத்தனியே பற்றுகிறவர்கள் ராவணசூர்ப்பணகைகளோடொப்பார்கள்; பெருமாளைப்பற்றி, திருவடி பிராட்டி திருவடிகளிலே செல்ல, அவனைக் கடாக்ஷித்து, இளையபெருமாளறியாத காகவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச் செய்தாள்; பிராட்டியைப் பற்றி வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை "விபீஷணற்கு வேறாகநல்லானை" என்னும்படி விசேஷஸ்நேஹம் பண்ணியருளினார் பெருமாள். "நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளையும், "என்னடியா ரதுசெய்யார்" என்னுமவனையுங் காணும் நாம் தஞ்சமாகப் பற்றியிருக்கிறது. "நின்திருவருளும் பங்யத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்து" என்றாரிறே. "ஆள்கின்றாழியான் ஆரால்குறைவுடையம - வாள்கெண்டையொண்கண்" "கூரம்பன்" என்று பகவத்ப்ரபந்நர், அம்பின் புகரையும் கூர்மையையும் நினைத்திருப்பர்கள்; த்வயநிஷ்டர் இவள் கண்ணின் கூர்மையையும் புகரையும் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பர்கள்.

குத்துவிளக்கெரியக்கோட்டுக்காற்கட்டின்மேல்
மெத்தென்றபஞ்சசயநத்தின்மேலேறிக்
கொத்தலர்பூங்குழல்நப்பின்னைகொங்கைமேல்
வைத்துக்கிடந்தமலர்மார்பாவாய்திறவாய்
மைத்தடங்கண்ணினாய்நீயுன்மணாளனை
எத்தனைபோதுந்துயிலெழவொட்டாய்காண்
எத்தனையேலும்பிரிவாற்றகில்லாயால்
தத்துவமன்றுதகவேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—குத்து விளக்கு - நிலை விளக்குகள், எரிய - நாற்புறமும் எரியா நிற்க, கோடு - யானைத் தந்தத்தால் செய்த, கால் - கால்களையுடைய, கட்டில்மேல் - கட்டிலிலே, மெத்தென்ற-மென்மைத்தன்மையதாய், பஞ்ச - அழகு முதலிய அஞ்சு குணங்களையுடைத்தான, சயநத்தின்மேல் - திருப்பள்ளியிலே ஏறி - ஏறியிருந்து, கொத்து - கொத்துக்கொத்தாக, அலர் - அலராநின்றுள்ள பூ - மலர்களணிந்த, குழல் - திருக்குழலையுடையளான, நப்பின்னை - நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய, கொங்கை - ஸ்தநங்களை, மேல் - தன்மேலே, வைத்து - வைத்துக்கொண்டு, கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், மலர் - அகன்றிருக்கிற. மார்பா - திருமார்பையுடையவனே, வாய்திறவாய் - வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்காணென்ன; அவன் வாயைத்திறந்து பேசப்புக்கவாறே இவள் பேசாதே யென்று காட்டிய கண் சமிஜ்ஞையைப் பார்த்து, மை - அஞ்ஜநாலங்க்ருதமாய், தடம் - அகன்றிருக்கிற, கண்ணினாய் - கண்களையுடையளாய், பிரிவு - அவனைப்பிரிந்து, எத்தனையேலும் - க்ஷணகாலமாகிலும், ஆற்றகில்லாய் - ஸஹியாதவளான நப்பின்னைப்பிராட்டியே, நீ—, உன் - உன்னுடைய, மணாளனை - மணவாளப்பிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, எத்தனைபோதும் - ஒரு க்ஷண காலமும், துயில் - தூக்கத்தைவிட்டு, எழவொட்டாய் - எழுந்திருக்க ஒட்டுகிறதில்லை; இப்படிசெய்வது, தத்துவமன்று - உன் ஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது; தகவன்று - உன் ஸ்வபாவத்துக்கும் சேராது என்கிறார்கள்.

154. வ்யா.—(குத்துவிளக்கெரிய) அர்த்திகள் வாசலிலே நிற்க ஓரநுபவமுண்டோ வென்கிறார்கள். எங்களைப் போலே ஊராரிசையும் வேண்டாதே, "கீழ்வானம் வெள்

வ்யா.—(குத்துவிளக்கெரிய) நம்மைப்போலே ஊரார் இசையும் வேண்டாதே, விடிகிறது என்கிற பயமுமின்றிக்கே, இருள் தேடவும் வேண்டாதே, பகலையிரவாக்கவும் வேண்டாதே, விளக்கிலே க்ருஷ்ணன் முகத்தைப்பார்த்துப் படுக்கைபடுத்துக்கொண்டு கிடக்கப்பெறுவதே இவளொருத்தி !, இதென்ன ஐச்வர்யமென்கிறார்கள். "காணிலொட்டார்" என்னும்படி தங்களுக்கு ஊராரிசையும் தேட்டமாய், கீழ்வானம் வெள்ளென்றது என்கிற பயமும் நடந்து "நள்ளிருட்கண்" என்று-இருளும் தேட்டமாய், இராபகலாம்படி விச்லேஷத்தோடே க்ருஷ்ணன் முகத்தில் விழிக்கவும் பெறாதே தறைக்கிடை கிடப்பதாயிறே நாங்கள் படுகிறபாடு. சோரர்க்கு விளக்கும் நிலவும்பகையிறே. இவளுக்கு ப்ரஸித்தமான முறையுண்டாகையாலே விளக்கிலே படுக்கை படுக்கத் தட்டில்லையே. க்ருஷ்ணனைப் பற்றினவர்கள் அவனோடு ஸாதர்ம்யம் பெறுமோபாதி, "தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய" என்று உன்னுடைய மாளிகையோடு ஸாதர்ம்யம் பெற்று, எங்களுடைய மாளிகைகளிலே உன்னைப் பற்றின நாங்களும் உன்னோடு ஸாதர்ம்யம் பெற்று, க்ருஷ்ணனும் நாங்களும் எங்களகங்களும் இப்படி விளக்கும் படுக்கையுமானாலன்றோ உன்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளதும் இதுவுனக்குப்பொறுப்பதும். இராவுண்ணுதார்க்கு உண்டார் அடியாரன்றோ (குத்துவிளக்கு) வேண்

வி. 154. பகலை இரவாக்கிக்கொள்வது,விளக்கிலே க்ருஷ்ணன் முகத்தைப்பார்த்து அனுபவித்ததற்காக-நிலைவிளக்கு உண்டாவதே-உண்டாகவேணுமோ - கோட்டுக்கால்-யானையின்கோடு, குவலயாபீடம் எனும யானையை க்ருஷ்ணன் நிரஸனம் பண்ணின பிறகு அதன் தந்தத்தால் செய்த கால்கள் (கட்டில்கால்கள்) வீரன்-பத்திக்கு ஏற்றகட்டில் அஞ்சு உருவிட்டு - ஐந்துநிறமுள்ளவற்றால் செய்த (படுக்கை).

ளென்றது" என்கிற பயமுமின்றிக்கே, "நள்ளிருட்கணென்னையுய்த்திடுமின்" என்று இருட்டுத்தேடவும் வேண்டாதே, பகலையிரவாக்கிக்கொண்டு விளக்கிலே க்ருஷ்ணன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு படுக்கையிலே கிடக்கப்பெறுவதே! இதென்ன ஐச்வர்யம்! என்கிறார்கள். "அதிவராமச்சுசுபே"(149) என்று இவள் அவனுக்கும் ப்ரகாசகமான விளக்காயிருக்க ஓர் நிலைவிளக்குண்டாவதே!, (கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்)

டினவிடத்திலே பேர்த்துவைக்கலாம் விளக்கு. நீயுமவனுமாய்க் கண்வளரும்போது வேண்டுமிடங்களிலே யெடுத்து வைத்து அடிமை செய்கைக்கு நாங்களும் வேண்டாவோ; "ரமமாணா வநேத்ரய:" என்னும்படியே. (எரிய) புறம்பே ஒரு கொடிவிளக்குப் புகரழிந்துகிடக்க ஒருநிலைவிளக்கு உள்ளேநின்று ப்ரகாசியாநின்றது. (எரிய) அப்ரகாசமுமாய் அந்யாதீநப்ரகாசமுமாயிருப்பதொரு விளக்குண்டாம்படி ஸ்வயம் ப்ரகாசமுமாய் பரப்ரகாசமுமாய் நின்றெரிகிற தொரு விளக்கு. தன்னையுங் காட்டாதே தன்னைக்கொண்டு காணக்கடவ அவனையுங் காட்டாதே யிருப்பதேயிவள்! "பாஸ்கரேணப்ரபாயதா" ப்ரபைதன்னையுங்காட்டி ஆதித்யனையுங்காட்டவற்றிறே. [ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கு]ப்ரகாசிக்கைக்கு இட்டநிலைவிளக்கிறே இவைதான். ஒன்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமுமாய் பரப்ரகாசமுமாயிருக்கும்; ஒன்று அப்ரகாசமுமாய் அந்யாதீநப்ரகாசமுமாயிருக்கும். தன்னைத்தான் காட்டாமையாலே அப்ரகாசமென்கிறது; க்ருஷ்ணன் பாரதந்த்ரியத்தாலே அந்யாதீநப்ரகாச மென்கிறது; இவள் தன்னைக் காட்டுகையாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்கிறது. ஸ்வாச்ரயத்தை விளக்குகையாலே பரப்ரகாசமென்கிறது; அவனுக்கு விளக்கானவளிறே யிவள்தான். "அதிவராமச்சுசுபே" என்கிறவனுக்கு ப்ரகாசகயாய் ஔஜ்ஜ்வல்யாவஹையாயிறே இவளிருப்பது. "திகழ்கின்றதிருமார்வில் திருமங்கைதன்னோடும்."

(கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்) இருள்தேட்டமன்றிக்கே ப்ரகாசம்பொறாத்த நிலை விளக்கெரிகிறதுக்கு மேலே, எங்

குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறித்துக் கொண்டுவந்து செய்த கட்டிலிறே. வீரபத்நியாகையாலே இவளுக்கு இதி லல்லது கண்ணுறங்காது. எங்களைப்போலே ஸ்ரீப்ருந்தாவநந் தேடிப் போகவேண்டாதே உள்ளகத்துச்குள்ளே கூச்ச

களைப்போலே ஸ்ரீப்ரந்தாவநமும மணற்குன்றுந்தேடிப்போக வேண்டாதே உள்ளகத்துக்குள்ளே படுக்கை படுத்துக் கூச்சமறக் கிடக்கப்பெறுவதே! இதென்ன பாக்யபலந்தா னென்கிறார்கள். (கோட்டுக்கால்) ஆனைகளை உயிர்ப்பிடியே பிடித்து அவற்றின் கொம்புகளைப் பறித்து அவற்றை ஆதார மாகக் கடைந்து மடுத்துச்செய்த கட்டில். வீரபத்நியாகை யாலே இப்படி சமைந்த கட்டிலிலொழியமற்றையவற்றில் கண்ணுறங்குவதாகாதே. "கஜம்வாவீக்ஷ்ய. ஸிம்ஹம்வா வ்யாக்ரம்வாபிவராநநா! நாஹாரயதிஸந்த்ராஸம்." பிராட் டிக்கு காட்டிலே ஆனையுள்ளிட்டன கண்டால் அபூர்வதர்ச நத்தாலே வந்த முகவிகாஸம் போக்கி, ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்த மான அச்சம் குடிபோய்த்து. அதுக்கடி யென்னென்னில் [பாஹுச்ராமஸ்யஸம் ஸ்ரீதா] தனக்கென்னத் தோள்படைக் கையாலே, உயிரோடே பிடித்துக்கொம்பை வாங்கவல்ல வீரருடைய பத்நிக்கு அஞ்சவேண்டாவே. வீரபத்நிக்கு நாயகனோடேயணையும்போது கையில் நாண் தழும்பால்வந்த சாசரப்புக் கண்டதில்லையாகில் தங்களோட்டைப் பெண் களை அணைத்தாற்போலே யிருக்கும். "பர்த்தாரம்பரிஷஸ் வஜே" என்று பிராட்டி பெருமாளுடைய வீரக்கோலங் கண்ட பின்பிறே ஆண் என்று அணைந்தது; மற்றைப்போது "ஸ்த்ரியம்புருஷவிக்ரஹம்" என்றிறே யிருப்பாள். ஜ்யாகிண கர்க்கசமான தோள்களாலே யணைக்கவேணும் ; [மாதங்க இவஸிம்ஹேந] ராவணனாகிற ஆனையை உயிர்ப்பிடிபிடித்த ஸிம்ஹமிறே பெருமாள். "உபதாயபுஜம்தஸ்ய லோகநாதஸ்ய" என்னும்படியான தோள்களாய்த்து. "லோகநாதஸ்ய" என்கிறது, "பதிம்விச்வஸ்ய" என்கிறபடியே அவனுக்கும் தங்களுக்குமுண்டான முறையையுணர்ந்திருப்பார்க்கு பயப் பட வேண்டாவென்றபடி. "ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந்" வீரபத்நிகள்படி ப்ரபந்நர்படிபோலே. தந்தாமுக்கென்ன

மறக்கிடக்கப்பெறுவதே! இதென்ன பாக்யம். (கட்டில்) மாணிக்கத்தாலே செய்யிலும் "கட்டில்" என்று ஜாதிப் பேச்சு. (மெத்தென்ற) நாங்கள் ஆர்த்தைகளாய் வந்து கிடக்க, படுக்கையின் உள்மாநம் புறமாநங்கொண்டாடிக்

பிடுக்கற்றவர்களுக்கு அவனுடைய பலமேபலமாக வேண்டாவோ. ஆநுகூல்யத்தில் தாரதம்யங்கொண்டு த்யாகஸ்வீகாரம் பண்ணுவது அவன் அபரிபூர்ணனுகிலிறே, பரிபூர்ணனவனுக்கு இவன் விலக்காமையிறே வேண்டுவது. இவன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு அபுத்திபூர்வகமான ப்ரபத்தி ப்ராயச்சித்தமாய்போது சரண்யன்நீர்மையே பலிக்கிற வித்தனையிறே; பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்குமதிறே உபாயமாகிறது. ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணின வெறுவியனுக்கு நன்மையுண்டாம்போது வேறேயொருவன் அநுக்ரஹத்தாலே பலமாக வேண்டாவோ, இரண்டுக்ரியையாலு மன்றிக்கேயிருந்ததிறே பலம், அத்தாலேயிறே "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:" என்கிறது. அங்ஙனேயாகில் ப்ரபத்திதானென்னென்னில்; சைதந்யகார்யம் வேண்டுகையாலே. இவனுடையஸத்தை உபாயமாமன்றிறே ஸ்வீகாரமும் உபாயத்தில் புகுவது. "ரக்ஷிதவ்ய:க்ருதாத்மநா" அவன் க்ருதாத்மாவாகையாலே யிவன்பக்கல் பெற்றது கொண்டு தன்நீர்மையாலே ரக்ஷித்து விடுமித்தனை. (கோட்டுக்கால்கட்டில்) குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறித்துக்கொண்டு போந்து சமைத்த கட்டில். "ஸக்ய:பச்யத" என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பெண்களெல்லாம் கிடக்க, கோடுகள் கொண்டு கட்டில் சமைப்பது ஒக்கப்பட்டங்கட்டின ப்ரதாந மஹிஷியானவிவளுக்கிறே; கோட்டிடையாடிற்றும் இவளுக்கு; கொடுத்தது மிவளுக்கு. "வேழமுமேழ்விடையும்." (கோட்டுக்கால்) "பின்னைதன் கேள்வன்தாள் கண்டுகொண்டு" என்று மேல் கிடக்கிற மிதுநத்தின்காலிலும், அம்மிதுநத்தைச் சுமக்கிற காலிலே தலையை மடுக்கிறுர்கள். க்ருஷ்ணன் படுக்கையின் காலைப்பற்றினவர்களிறே—பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற படுக்கையிற்காலிட்டேறுவார். ஆஸநத்தின் காலைக்கட்டின ஸர்ப்பம் ஆஸநத்தின் ஆகத்திலே ஏறினாற்போலே. (கட்டில்)

கொண்டு படுக்கைபொருந்துவதே! கண்ணுறங்குவதே! (பஞ்சசயநத்தின்மேலேறி) பஞ்சவிதமான படுக்கையின் மேலேறி. அதாவது-அழகு, குளிர்த்தி, மார்த்தவம், பரிமளம்,

---

பெருவிலையனை பொன்னாலும் ரத்நத்தாலும் சமைத்தாலும், இடையராகையாலே "கட்டில்" என்று ஜாதிப்பேச்சு. (கட்டில்மேல்) ப்ரஹ்மாதிகள் வரவிட்ட சிறுத்தொட்டில்களாகி விறே கிழிய உதைத்துப் போகடுவது, படுக்கைப்பற்றில் படுக்கையாகையாலே ஆதரத்தோடே பேணிக்கொண்டு போரும்.

(மெத்தென்ற பஞ்சசயநம்) மெத்தென்றபஞ்சாலே செய்தபடுக்கை. (மெத்தென்ற) நாங்களார்த்தைகளாய்வந்து கிடக்க, படுக்கையின் உள்மாநம் புறமாநங்கொண்டாடிக் கண்ணுறங்குவதே! (மெத்தென்ற) நாங்கள் புறம்பேநின்றால் படுக்கை கடிநமாக வேண்டாவோ. அவனோடு கலாய்த்த போது சீறுவது அவன்படுக்கையையிறே. "தம்பாம்புபோல்" "சரணேசரண்" என்று திருவநந்தாழ்வானைப் பெரியாழ்வார்போபாதியிறே நினைத்திருப்பது. (பஞ்சசயநம்) பஞ்சவித மான சயநம். சீதபரிஹாரமுமாய், உஷ்ணபரிஹாரமுமாய் தர்சநீயமுமாய், பரிமளவத்துமாய், விஸ்தாரபாண்டரோ பேதமுமாயிருக்கை.

(சயநத்தின்மேலேறி) நாங்களுள்ளேப்புகுரப் பெறுதே புறம்பேநின்றால், படுக்கை, காலிடவொண்ணுதபடி உறுத்த வேண்டாவோ. புத்ராதிகள் துகையாத படுக்கை பித்ராதிகளுக்கு அஸஹ்யமாமாபோலே,நாங்கள் துகையாத படுக்கை வெம்பள்ளியாகாதே தண்பள்ளியாவதே! அவர்களுக்கு நெருப்புநீராம் ஔஷதம் உன்கையிலேயுண்டே. (மேலேறி) நாங்களும் மிதித்தேறுவன்றோ நீ யேறுவது. "பாதேநாத்யாரோஹதி" என்று-ஸ்ரீய:பதியினுடைய பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே குறைவற்ற படுக்கையிலே சென்றேறக்கடவன் இந்தமுக்தாத்மா; அவன் "கோஸி" என்னக் கடவன், இவன் "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்னக்கடவன்; "பஸ்யாஸ்மி" என்கிறவன், "ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்கிறது - ப்ர

தாவள்யம், ஆகவிவை. இவர்களுக்கு மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாயிறே யிருப்பது. அஞ்சு உருவிட்டுச்செய்த படுக்கை யென்றுமாம். பஞ்சாலேசெய்த படுக்கை யென்னவுமாம்.

155. (மேலேறி) "பாதேநாத்யாரோஹதி" (150) என்று நாங்கள் மிதித்தேறினலன்றோ நீ படுக்கையிலேறுவ தென்கை. (கொத்தலர்பூங்குழல் நப்பின்னை) திருக்குழலின்

ஹ்ப்ரகாரபூதன் நானென்றபடி இவர்களும் அத்தையிறே கணிசிக்கிறது. (ஏறி) வெள்ளை வெள்ளத்தின்மே லொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்துறங்குகிறவன், [நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய] இங்கேற வரவிட்ட படுக்கை, இங்கே தனக்கும் முற்பட அந்தவிஸ்மயத்தைக்கண்டு ஆச்சர்யத்தாலே ஸ்திமிதனாய் அதிலேயேறின வருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

இப்படிக்கொத்த படுக்கையிலே துகைக்கைக்கு சிதநஞ் சொல்லுகிறார்கள் (கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை) திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொத்துக்கொத்தாக அலரா நின்றுள்ள பூவையுடைத்தான குழலையுடைய நப்பின்னை. கொத்தாகப்பறித்துக் குழலிலே சூட்டினல் தன்னிலத்திற் போலே குழலிலேயிருந்து செவ்விமாறுமல் அலருமாய்த்து. கொம்பினின்றும் போந்து குழலிலேயிறே அலருகிறது. இவள் மயிரில் பூவலருகைக்கு காலத்தோபாதியாகாதே "காலःகலயதாமஹம்" என்றவனுடைய ஸ்பர்சம். (கொத்தலர்) ஒருப்ரணயகலஹத்திலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாக மஹாபாரதம் நடவாநின்ருல் பூவலராதொழியும்படி யெங்ஙனே. (பூங்குழல்) "மலரிட்டு நாமுடியோம்" என்று எங்கள் குழல் பூவும்மாறி செவ்விப்பூவை வைக்கிலும் தொங்காதே, தொங்கினபூ விரஹாக்நியாலே சருகாம்படியிருக்க நீமுடிப்பது எங்கள்தலையில் பூப்பொறுத்தாலன்றோ. இவளை இழவுசொல்லும்போது தங்களோடே கூட்டுவர்கள்; பேறு சொல்லும் போது அவனோடே கூட்டுவர்கள். அவளுக்கு இரண்டு தலையும் விடவொண்ணுது. (நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த) (பூங்குழல் நப்பின்னை) விலக்ஷணமாய் நிரதிசய

ஸ்பர்சத்தாலே கொத்துக்கொத்தாக அலராநின்றுள்ள பூவை யுடைத்தான குழல். காலம் அலர்த்துமாபோலே, அவ ளோட்டை ப்ரணயகலஹத்தாலே யலருகை. வாசஞ்செய் பூங்குழலாளிறே. (கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா) கொங்கையைத் தன்மேல் வைத்துக்கிடக்க; கொங் கைமேல் தன்னைவைத்துக்கிடந்த என்னவுமாம். "நசாஸ்த்ரம் நைவசக்ரம:" (151) என்றிறே ப்ரணயமிருப்பது. "பர்யா

மான குழலையுடையவள். கேசவனையும் பிச்சேற்றவல்ல குழலையுடையவள். இவள் குழலை வாருகைக்கு அக்காக்கை வருவது "பின்னைமணாளனை" என்று இவளோட்டை ஸம்பந் தம் சொன்னலாய்த்து.

(கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த) நப்பின்னைப்பிராட்டி யினுடைய திருமுலைத்தடத்தைத் தன்மேலே வைத்துக்கிடந்த வென்னுதல்; கொங்கைமேலே தன்னைவைத்துக்கிடந்த வென்னுதல். "நசாஸ்த்ரம்நைவசக்ரம:" என்றிறே ப்ரணய மிருபபது. "பர்யாயேணப்ரஸுப்த:" என்னக்கடவதிறே. [மலராள் தனத்துள்ளான்] பர்வதபார்ச்வத்தைப்பற்றி ஜீவிப் பாரைப்போலே (கிடந்த) திறக்கக்கணிசித்தவன் நஞ்சுண் டாரைப்போலே பரவசனாய் மயங்கிக்கிடக்கிறபடி. (மலர் மார்பா) அவன் அண்டைகொண்ட அரணும் இவள் ஜீவந மும். முலையைப்பற்றி அவன்கிடக்கும்; மார்பைப்பற்றி யிவள்கிடக்கும். இவள் முலைப்பரப்பெல்லாம் ஒருமுலைக்குப் போராதபடி அகன்றமார்பை யுடையவனே. பெரியவரை மார்பிறே அது. "முற்றாராவனமுலையாள்-அகலத்துள்ளிருப் பாள்" என்னக்கடவதிறே.

(மலர்மார்பா) திருமுலைத்தடங்களூறுத்தும்படி யணைத்த ஸ்பர்சஸுகத்தாலே பூவலருமாபோலே விகஸிதமான மார்பை யுடையவனே. "ஸதைகரூபரூபாய" என்னச் செய்தே "மலர்மார்பா" என்கிறதிறே இவ்விகாரத்தோடு விரோதியாமையாலே. கர்மநிபந்தநமாய்வரும் வ்ருத்திஹ்ரா ஸங்கள் தோஷாவஹங்களாகையாலே அவையில்லையென்கிற தித்தனையிறே. நித்யாநபாயிநியா யிருக்கிறவளுடைய ஸம்

யேணப்ரஸூப்தச்ச" (152) என்று முண்டிறே. மலையை யண்டைகொண்டு ஜீவிப்பாரைப்போலே. "மலராள் தனத் துள்ளான்" என்னக்கடவதிறே. (மலர்மார்பா) திருமுலைத் தடங்களாலுறுத்துகையாலே அகன்றிருந்துள்ளமார்பு. இவ் விக்ருதியால், "ஸதைகரூபரூபாய" (153) என்றத்தோடு விரோதியாதோ வென்னில்; விரோதியாது: அதுஹேய குணங்களில்லை யென்கிறது. ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்தில் அவி காரித்வம் அவத்யமித்தனையிறே. (வாய்திறவாய்) உன்கப்ர

ச்லேஷத்தால்வரும் விகாரம் இல்லையென்கிறதன்றே, ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தில் அவிகாரித்வம் அவத்ய மித்தனையிறே. இவ் விகார முண்டானால் கல்யாணகுணங்களிலே யாமித்தனை யிறே. "மலராது குவியாது" என்கிறவிடம் ஸ்வரூபமிறே. யசோதைப்பிராட்டி கட்டுக்கு அலருகிறமார்பு, இவளுடைய ஸ்தநபந்தத்துக்கு அலரச் சொல்லவேணுமோ. "புடைக் கலந்தானை" "வரைநெடுந்தோள்" "மூர்த்திகண்டீர்." இவ ளோடணைந்த பின்பு இவ்விகாஸம் பிறவாதாகில் இவர்க ளுக்குத்தான் என்செய்ய; அவனுக்கு விகாஸத்தைப் பண்ணி ஸ்வரூபம் பெறவிருக்கிறவர்களிறே யிவர்கள். "நித்யகிங்கர;", "ஓர் குற்றேவல்." அவனை விகஸிப்பிக்கை யிவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே யிருப்பது. சேஷியை விகஸிப்பிக்கும்போது சேஷவஸ்துவேணும்; இல்லையாகில் ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாய் விகஸிப்பிக் கிறதன்றே. இச்சாநுகுணமாக விளையுமது சைதந்ய ப்ரயுக்தமிறே.

(வாய்திறவாய்) அவன்ஊமத்தங்காய் தின்றுகிடக்க இவர்கள்தான் ஆரையெழுப்புகிறது. (வாய்திறவாய்)கிடந்த விடத்தே கிடந்து உன் கம்பீரமான மிடற்றோசை கேட்கும் படி ஒருவார்த்தை சொல்லாய். "அநந்யா" என்கிறபடியே ஏகத்ரவ்யம்போலே யிருக்கிறவர்களைப் புறப்படச் சொல்லு வார் ராவணாதிகளோபாதியிறே; ஆகையாலே"எழுந்திராய்" என்கிறிலர்கள. (வாய்திறவாய்) "ஆர்த்தோவாயதிவாத் ருப்த:" என்று சொல்லி வைத்து, உன்னாலல்லது செல்லா

மான மிடற்ளேசையாலே ஒரு வார்த்தை சொல்லாய். "ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:" (155) என்ற நீ உன்னுலல்லது செல்லாதே உன் புறப்பாடு பார்த்திருக்கிற எங்களுக்கு ஒருவார்த்தையுமரிதோ. அவள் புறப்படவொட்டாளாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடந்து "மாசுச:" (156) என்று ஒரு உக்தி நேருகையுமரிதோ.

156. (மைத்தடங்கண்ணினாய்) இவன் மறுமாற்றஞ் சொல்லப்புக, நம்மையொழியத் தாங்களே யெழுப்புவதே! என்று கண்ணாலே "வாய்வாய்" என்று வாயை நெரித்தாள். அழகாலும பரப்பாலும் கண்ணிலே யகப்பட்டவன் அக்கட

திருக்கிற எங்களுக்கு ஒருவார்த்தையும்அரிதாம்படிபேசாதே கிடக்கிறதென். திறக்கிறவர்களையும் திறக்கவொட்டாதே, நீயும் மூலைக்கீழே யமுக்குண்டால் கிடந்தவிடத்தே கிடந்து "மாசுச:" என்னவு மரிதோ. (மலர்மார்பா வாய்திறவாய்) மார்பை அவனுக்குக்கொடுத்தால், பேச்சை யெங்களுக்குத்தந் தாலாகாதோ; "கொங்கைமேல்" இத்யாதி. மார்பது மூலையாலே வாயதமுத்தோ. "வாய்திறவாய்" என்றத்தைக்கேட்டு, போர நொந்தார்களாகாதே! என்று அவன் மறுமாற்றம் சொல்லப்புக ; ஆர்த்தவிஷயத்தில் நம்மில் முற்பாடனாக வொண்ணுதென்று, கண்ணாலே "வாய்வாய்" என்று கழுத்தைக்கட்டி அமுக்கிக்கொண்டு கிடந்தாள் ;

(மைத்தடங்கண்ணினாய்) என்கிறார்கள். நாம் ஆரேனையு மின்னுதாகிறதென், நம்பரிகரம நமக்குதவாதே கண்ணாலே வாயை நெரியாநிற்க. (மைத்தடங்கண்ணினாய்) உன்னுடைய கண்ணில்புகரும் பெருமையும் எங்கள் பேற்றுக்கு உடலென்றிருந்தோம், அது இழவுக்குஉடலாவதே. (மைத்தடங்கண்ணினாய்) "மையிட்டெழுதோம்" என்றிருக்கிற எங்களையும்மையிடப்பண்ணினாலன்றோ நீ கண்ணுக்கு மையிடுவது. இரண்டு கண்ணுக்கும்ஒரு மையிறே யிடுவது ; மைப்படி மேனியிறே. (மைத்தடங்கண்) "ஸஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்னப்பண்ணுங் கண்ணிறே அவனை. (தடங்கண்) இக்கடலைக் கரைகண்டாலிறே அவன் நம்மைப்பார்ப்பது.

லேக்கரைகண்டாலிறே நம்மைப் பார்ப்பது. "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" (157) என்னப்பண்ணும்கண்ணிறே. "மையிட்டெழுதோம்" என்றிருக்கிற எங்களையுந் மையிடப்பண்ணின லன்றே நீ கண்ணுக்கு மையிடுவது. உன்னுடைய கண்ணின் வழகும பெருமையும் எங்கள்பேற்றுக்குடலென்றிருந்தோம், அது இழவுக்குடலாவதே. (நீ) அவனைப் பெறுகைக்கு அடியான நீ அவனை விலக்கக்கடவையோ. (உன்மணாளனை) "கோபீஜநவல்லப:" (158) என்றும் "லோகபர்த்தாரம்" (159) என்றுஞ் சொல்லுகிற பொதுவை யொழிய உனக்கே

(நீ யுன்மணாளனை) அவன் நினைவே நினைவாயிருக்கும் நீ; உன் நினைவே நினைவாயிருக்கு மவன். அவனைப் பெறுகைக் கடியான நீ, உன் புருவம் நெறித்தவிடத்திலே குடநீர் வார்க்கும்படி பவ்யனாயிருக்கிறவனை விலக்கக்கடவையோ. உன்னுடைய யோக்யதையிலே யவன் துவக்குண்கிறது உனக்கு இஷ்ட விநியோ கார்ஹனாய் எங்களுக்குப் பெறுகைக்குட லென்றிருந்தோம், இனி உனக்கேசேஷமென்றிருக்கிறோம். பண்டு, இருவரும்கூட தங்களுக்கு ஸ்வம் என்றிருக்கை யாலே கூடச் சொல்லிப்போந்தார்கள்; இப்போது, அந்யத் வம்தோற்றப்ரணயரோஷத்தாலே வேறிடுகிறார்கள். பேறு அவளாலேயானால் இழவும் அவளாலேயாகத்தட்டில்லையிறே. (உன்மணாளனை) "லோகபர்த்தாரம்" என்கிறநாட்டுப்பொது வைத்தனித்து புஜிக்கக்கடவையோ. "கோபீஜநவல்லபன்" என்று விருதுபிடிக்கிற ஊர்ப்பொதுவை உன்னாலே உண் டறுக்கலாமோ. (உன்மணாளனை) இவளையிட்டிறே யவனை இவர்கள் அறிவது. "என் திருமகள்சேர் மார்பனே" "கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய." அவனு மவ்வழியாலேயிறே யுகப்பது.

(எத்தனைபோதும் துயிலெழ வொட்டாய்காண்) ஒரு க்ஷணமும் அவனை எழுந்திருக்க வொட்டுகிறிலை ஸம்போக வர்த்தகமாகக் கட்டின கை நெகிழ்க்கிலும் உடம்பு வெளுப் புதி!,கலவிக்குடலான வ்யாபாரத்தையும் பிரிவுக்குடலென்று பிழைக்கமாட்டாய். புணர்ச்சிக்காகப் பிரியிலும தடுப்பது

ஸ்வம்மாய் நீ புருவம் நெறித்தவிடத்திலே கார்யஞ் செய்யும்படி பவ்யனாயிருக்கு மிருப்புஎங்களுக்குடலென்றிருந்தோம் அங்ஙனன்றிக்கே இனி யுனக்கே சேஷமென்றிருக்கிறோமென்கிறார்கள்.(எத்தனைபோதும்துயிலெழவொட்டாய்காண்) ஒருக்ஷணமும் அவனை யெழுந்திருக்கவொட்டுகிறதில்லை. புணர்ச்சிக்காகப் பிரியவும் பயப்படுவதி. (எத்தனையேலும் பிரிவாற்றகில்லாயால்) அது உன் குறையோ, அவனை க்ஷண காலமும் பிரியமாட்டாத உன்னுடைய பலஹானியின் குறை

வளைப்பதாவுதி. இவர்கள் புகுந்தாலும் போகத்துக்கு வர்த்தகரென்றறிகிறிலை. இவர்கள் இச்சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரிக்க ஆசைப்பட்டிறே வருகிறது. இருவர்க்கொருவரடிமை செய்வதாகவிறே உத்தரார்த்தத்தில்சொல்லுகிறது. கொண்டு புறப்பட்டாளாகில் உத்தரார்த்தத்திற்படியே அடிமை செய்கைக் குடலாகிறது; உள்ளே கிடந்து தாழ்த்தாளாகில் பூர்வார்த்தத்திற் படியே புருஷகாரத்துக் குடலாகிறது.

(எத்தனையேனும் பிரிவாற்றகில்லாயால்) ஒருக்ஷணம் பிரிபில் புறம்புநிற்கிற நாங்கள் பட்டது படாநின்றாய். நாங்கள் அகலநின்று படுகிறதெல்லாம் கூடியிருந்து படாநின்றாயே! நெகிழ்த்து அணைக்கில் பத்துமாஸம் பிரிந்தவள் பட்டது படாநின்றாய் இவ்விடத்தால் - இவள் வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லுகிறது. (ஆற்றகில்லாயால்) உனக்காகவன்றோ அவன் புறப்படமாட்டா தொழிகிறது, பிரியில் நீபிழையாய். உன்னை யிழக்கில் ஒன்றாகமுடியும், உன்னையிழவாமைக்கு எங்களையும் விட்டு உன்னோடே பணிபோரும்படியாக்குவதே.

(தத்துவம்) இது உண்மை சொல்லுகிறோம்; எங்களாற்றாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச் சொல்லுகிறோமல்லோம். (தகவன்று) இதுமெய்யே. நீர்மைக்கு உடலல்ல,தர்மமன்று. (தத்துவம்தகவன்று) ஸத்யமே க்ருபையன்று, மெய்யே உனக்கு க்ருபையில்லை யென்னுதல் ; தகவு தத்துவமன்றென்னுதல்;-உனக்குநீர்மையுண்டென்றுசொல்லுகிறது பரமார்த்தமன்று. “ நகச்சிந்நாப ராத்யதி ” என்னலாவது

யன்றே. "அசலகில்லேனிறையும்" என்று க்ஷணகால விச்லேஷமும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே யவனேட்டைநித்ய ஸம்யோகம் எங்களுடைய லாபத்துக்குடலாகையொழிய விபரீதபலமாவதே. (தத்துவம்அன்றுதகவு) தத்வம்-ஸத்யம். தகவன்று-தர்மமன்று. எங்களறியாமையில்சொல்லுகிறோமல்லோம், மெய்யே; தர்மமன்று. (தகவு - தத்துவமன்று) "பாபாநாம்வா ஸுபாநாம்வா" (59) என்னுமுனக்கு"அஹத்வாராவணம்ஸங்க்யே" (160) என்ற அவனில் வாசியில்லையென்றிருக்கிறோம். அதவா. (தத்துவமன்று) தத்வம்-ஸ்வரூபம். உன் ஸ்வரூபத்துக்கும்போராது. (தகவன்று) உன்னு

அவன் பரிகரம் நலிகிறபோதோ, உன்பரிகரம் அவனாலே நோவுபடப் பார்த்திருக்குமத்தனையோ. "க்ஷிபாமி" என்றவனேடு, "நகச்சிந்நா பராத்யதி" என்ற வுன்னேடு வாசியில்லை. "அஹத்வாராவணம்ஸங்க்யே" என்று கொன்றல்லது படைவீட்டில் புகோம் என்றவனேடு, அவன் றனக்கே, "மித்ரமௌபயிகம்" என்றவுன்னேடு வாசியில்லை என்றிருக்கிறோம். "பதிம்விச்வஸ்ய" என்று அவன் நினைத்திருக்குமோபாதி, "ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிற முதன்மையேயுள்ளதென்று நினைத்திருக்கிறோம். இவளுக்குக் குறைசொல்லுகையாவது அவனேடொக்குமென்னு மித்தனையிறே. நீர்மையால் விஞ்சினரை "நீர்மையாலே குறைந்தவர்களோடொப்பர்கள்" என்னுமித்தனையிறே குற்றம். "த்விதாபஜ்யேயம்" என்றிருக்குமவனேடு, "சரணம்கத:" என்றிருந்தவனேடு வாசியறக் கைக்கொள்வனென்றவனை கபோதஸ்தாநீயனுக்கினல், கபோதியில்கேட்டபிராட்டியில்லையிறே, அரைக்ஷணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமல் சொல்லுகிறவையிறே யிவை.

அன்றிக்கே, (தத்துவமன்று, தகவுமன்று)உன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் போருமதன்று, ஸ்வபாவத்துக்கும் சேருமதன்று. புருஷகாரமாய் நின்று சேர்ப்பாருடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வபாவத்துக்கும் சேருமதோ இது. "அகிலஜகந்மாதரம்" என்கிறதுக்கும் சேராது, "அசரண்யசரண்யாம்"

டைய ஸ்வபாவத்துக்கும் போராது; உன்னுடைய புருஷ காரபாவத்துக்கும்போராது; க்ருபைக்கும் போராது.... கக

157. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (குத்து இத்யாதி) இப்பாட்டில் புருஷகார பூதை யான பிராட்டி கதவுதிறக்கப்புக, நம்முடையார்க்கு இவள் முற்படுவதே! என்று அவளை எழுந்திருக்கவொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிற ஈச்வரனை யெழுப்பி, அங்கு மறுமாற்றம் பிறவாமையாலே, மீளவும் அவள்தன்னையே யெழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(குத்து விளக்கெரிய) ஜ்ஞாநம் ப்ரஜ்வலிக்க. (கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல்) சதுர்த்தந்தியான குவலயாபீடத்தினுடைய தந்தங்களாலே செய்யப்பட்டகால்களையுடைய கட்டில்மேல். இத்தால்-சதுர்விதகர்த்ருத்வ மூலமான அஹங்கார கார்யமானசேஷத்வேகர்த்ருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வேகர்த்ருத்வம் கர்த்ருத்வேகர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வேகர்த்ருத்வமாகிற கால்களை யுடைத்தாய், அந்த கர்த்ருத்வ விஷயமான தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிற பட்டங்களை யுடைத்தாய் ததநுஷ்டாநாபிநிவேசமாகிற கச்சையை யுடைத்தாயிருக்கிற கட்டில் மேலென்கிறது. (மெத்தென்ற பஞ்ச சயநத்தின்மேலேறி) சேஷத்வாதி கர்த்ருத்வ ராஹித்யத்தாலே ம்ருதுவான அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாகிறபடுக்கை மேலேறி. (கொத்தலர் பூங்குழலித்யாதி) வர்க்கம் வர்க்கமாக விகஸிதஜ்ஞாநரான ஆத்மாக்களாகிற புஷ்பங்களை யுடைய பகவத் விஷய ஸ்வவ்யாமோஹமாகிற அளக பாரத்தை யுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய போகோபகரணமான பக்தியை ஸ்வவிஷயத்திலே வைத்துக்கொண்டு, அத்தால் விகஸிதஹ்ருதயனானவனே. (வாய்திறவாய்) நீ வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றவாறே, அவன் வாய்திறக்கப்புக, அவளை, "நீ க்ரமம் தப்பி நடப்பதே!" என்று கண்ணாலே அதட்ட, அவனை யெழுப்புகைக்காக மீளவும் அவளையெழுப்புகிறார்கள் (மைத்தடங் கண்ணினாய்)

என்கிறதுக்குஞ் சேராது, "தேவ தேவ திவ்யமஹிஷீ" என்று கட்டின பட்டத்துக்குச் சேருமித்தனை. ... கச

சுத்த ஸத்வமாகிற அஞ்ஜநத்தையுடைத் தாகையாலே விஸ்ருங்கலமான ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாந முடையவளே. (நீ) ஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சிநியானநீ. (உன்மணாளனை) உனக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனை. (எத்தனைபோதுந் துயிலெழ வொட்டாய்காண்) அத்யல்பகாலமும் நித்ராப்ரதமான படுக்கையில் நின்று மெழுந்திருக்கவொட்டுகின்றிலை. ஒட்டுதல்-ஸம்மதித்தல். என்னென்னில் (எத்தனையேலும் பிரிவாற்றகில்லாய்) ஸம ச்லேஷார்த்தமான விச்லேஷமும் பொறுக்குகின்றிலை, அது உன்குற்றமோ, உன் பலஹாநியின் குறை. ஆல்-ஆச்சர்யே. (தத்துவமன்றுதகவு) ஆகிலும் புருஷகாரபூதையான உனக்கு எம்பெருமானை நம்மோடே சேரவொட்டாமல் பண்ணுகை ஸ்வரூபமன்று. ... . கசு

இருபதாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—158. இருபதாம்பாட்டு. அவனுக்கும் எங்களுக்கும அடியானநீ எங்களை நீராட்டுவுதி என்றுக்ருஷ்ணனையும் நப்பின்னைப் பிராட்டியையும்கூட எழுப்புகிறார்கள்.

ஆறுயிரப்படி :—இருபதாமபாட்டு. "துயிலெழவொட்டாய்காண், தகவன்று" என்று பெண்கள் ஆற்றாமையாலே நம்மைச் சிலகுற்றஞ்சொன்னார்களேயாகிலும திருவுள்ளம்பார்த்து இடம்பெற்றபோதிலே விண்ணப்பஞ்செய்யவேணுமென்று நப்பின்னைப்பிராட்டி பேசாதே பள்ளிகொண்டருள, இவளைப்பற்றினாலும் கார்யஞ்செய்யக் கடவ அவன் இவர் தன்னையும் திறக்கவொட்டாதே போகப்ரஸக்தனாய்ப்பேசாதே கிடந்தாயென்றவாறே,சிலிட்கென்று கிடக்கிறானாகக்கூடுமென்றுபார்த்து, நீ முன்பு ஆர்த்தரக்ஷணம்பண்ணி ஆர்ஜித்தகுணங்களெல்லாம், இப்போது எழுந்திராமையாலே இழக்கக்கிடாய் புகுகிறாயென்று சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாய்திறவாமையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டிதிறத்தில் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொன்னவையும் இவனுக்கு அஸஹ்யம்போலே யிருந்ததென்று, புரிந்து, இவளுடைய தேஹகுணங்களையும் ஆத்மகுணங்களையும

முப்பத்துமூவரமரர்க்குமுன்சென்று
கப்பந்தவிர்க்குங்கலியேதுயிலெழாய்
செப்பமுடையாய்திறலுடையாய்செற்றார்க்கு
வெப்பங்கொடுக்கும்விமலாதுயிலெழாய்
செப்பன்னமென்முலைச்செவ்வாய்ச்சிறுமருங்குல்
நப்பின்னைநங்காய்திருவேதுயிலெழாய்
உக்கமுந்தட்டொளியுந்தந்துன்மணாளனை
இப்போதேயெம்மைநீராட்டேலோரெம்பாவாய்

பதவுரை:—முப்பத்துமூவர் - முப்பத்து மூன்றுவகையான, அமரர்க்கு - தேவர்களுக்கு, முன்-துன்பம் வருவதற்கு முன்னமே, சென்று - அவர்கள் நினைத்த விடத்திற் சென்று, கப்பம் (கம்பம்) அவர்கள் நடுக்கத்தை, தவிர்க்கும் - போக்கத்தக்க, கலியே - மிடுக்குடையவனே, நாங்கள் கண்டு வாழும்படி, துயிலெழாய் - திருப்பள்ளி யுணர்ந்து வரவேணும்; செப்பமுடையாய் - ஆச்ரிதரைக் காக்குமவனாய், திறலுடையாய் - அவர்கள் விரோதிகளை யடக்கும் வல்லமை யுடையனாய், செற்றார்க்கு - அவர்கள் விரோதிகளுக்கு, வெப்பம் கொடுக்கும் - துன்பத்தையே பண்ணுகின்றுள்ள, விமலா-பரிசுத்த னானவனே, துயிலெழாய் - துயிலொழிந்து வரவேணும்; செப்பு அன்ன-பொற்கலசத்தை யொத்து, மெல்-மிக மெல்லிதாயிருந்துள்ள, முலை - ஸ்தநங்களையும், செவ்வாய் - பவளம்போற் சிவந்த வாயையும், சிறு - நுண்ணிதான, மருங்குல் - இடையையுமுடையளாய், நப்பின்னை - நப்பின்னை யென்னும் பேரையுடையளாய், நங்காய்-ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தியை யுடையளாய, திருவே-பெரிய பிராட்டியாரை யொத்தவளே, துயிலெழாய் - துயிலொழிந்து வந்து, எங்கள் நோன்புக்குபரிகரமான, உக்கமும் - ஆலவட்டத்தையும், தட்டொளியும் - கண்ணாடியையும், தந்து - கொடுத்து, உன் - உன்னுடைய, மணாளனை - மணவாளனான க்ருஷ்ணனையும, எமமை - விரஹத்தால் மெலிந்த சரீர முடையரான எங்களையும், இப்போதே—, நீராட்டு - ஸம்ச்லேஷிக்கும்படி செய்யவேணுமென்று இரக்கிறார்கள்.

சொல்லி யேத்தி, அவன் தனக்குரியனோ, பரதந்த்ரனவனை நலிகிறதென் என்று, எங்களுக்கும் அவனுக்கும் கடவையான நீயே எங்களபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டித் தரவேண்டாவோ என்று நப்பின்னைப்பிராட்டியை அர்த்திக்கிறார்கள்.

159. வ்யா.—(முப்பத்துமூவர்) ரக்ஷணத்துக்கு ஸங்க்யா நியதியுண்டோ. பஞ்சலக்ஷம்குடியில் பெண்களானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ. ஆர்த்தியே கையமுதலாக ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ (அமரர்க்கு) எல்லாவளவிலும் சாவாதார்க்கோ உதவலாவது, உன்னோக்குப் பெறுவிடில் சாகும் எங்களுக்கு உதவலாகாதோ. முகாந்தரத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கோ உதவலாவது, உன் முகத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கு உதவலாகாதோ. ப்ரயோஜ

வ்யா.—(முப்பத்துமூவர்) நீ ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸங்க்யா நியதி வேணுமோ, க்ரமவிவக்ஷைதானுண்டோ, அஞ்சுலக்ஷக் குடியிலுள்ளாருமாய் நோவுபட்டால் உதவலாகாதோ; ஆண்களுமாய் ப்ரபலருமானலோ ரக்ஷிக்கலாவது, பெண் களுமாய் அபலைகளுமானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ; ஸமிதைபாதி ஸாவித்ரிபாதியாய் ஸ்வரக்ஷணத்திலே அதிகரிப்பார்க்கோ உதவலாவது, உன்னையேபற்றித் தந்தாமும் ஒருதலைபற்று தார்க்கு உதவலாகாதோ; "ஈச்வரோஹம்" என்றிருப் பார்க்கோ உதவலாவது, "அடியோம்" என்றிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ; அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே பதர்கழித் துக் கார்யந்தலைக்கட்டினவாறே அஜ்ஞதைகொண்டு எதிரிடு மவர்களையோ ரக்ஷிப்பது, கார்யஞ் செய்யாவிடிலும் அகதி களாய் அநந்யப்ரயோஜநரா யிருப்பார்க்குக் கார்யஞ்செய்ய லாகாதோ. "நீணகர் நீளெரிவைத்தருளாய்" என்று உன்னை யெழுப்பி அம்புக்கு இலக்காக்குவார் கார்யமோ செய்வது, உன்னழகுகாண ஆசைப்பட்டார் கார்யம் செய்ய லாகாதோ.

(அமரர்) கொன்றாலும் சாவாதார்க்கோ உதவலாவது, வ்யதிரேகத்தில் பிழையாத நாங்களிருக்க. உன்னையொழிய வேறொன்று தாரகமென்று முகாந்தரத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கோ வுதவுவது, உன்முகமும் உன்னோக்கும் ஜீவநமாயிருப் பார்க்கு உதவலாகாதோ. சக்தர்க்கோ கார்யஞ்செய்வது, அசக்தர்க்குக் கார்யஞ்செய்யலாகாதோ. நோவுபட்

பி. 159. அரணிமை - கல்மதிளிட்டாற்போல், ஆழ்வார்க ளால் வந்த அரண்.

காந்தர பரருமாய் மிடுக்கருமானூர்க்கோ உதவலாவது, அநந்யப்ரயோஜனைகளுமாய் அபலைகளுமா யிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ. (புன்சென்று) நோவு வருவதற்கு முன்னே சென்று. ஏற்கவே ரக்ஷிக்கக்கடவநீ நோவுபட்டுவந்த எங்களை ரக்ஷிக்கலாகாதோ. (சென்று)நீசென்று உதவக்கடவஉனக்கு உன்வாசலிலே வந்த எங்களுக்கு உதவலாகாதோ. உன் பக்கலிலே வருகை மிகை என்னுமவ னல்லையோ. எழுது மென்னுமிதுமிகையாயன்றோ இருப்பது. (கப்பம் தவிர்க்கும்) "சம்பம்" என்கிற வித்தை "கப்பம்" என்று வலித்துச்

ஆற்றவல்லார்க்கோ கார்யஞ்செய்வது. (முன்) நோவுவருவதற்குமுன்னே, ஏற்கவே பரிஹரிக்கக்கடவநீ, நோவுபட்டவெங்களை ரக்ஷியாதொழிகிறதென். நினைவுக்கும் முற்பட்டுக் கார்யஞ் செய்யக்கடவநீ, எங்கள்நினைவைக் குற்றமாக்கினாயோ. (சென்று) நீ இரந்துசென்று கார்யம்செய்வார்க்கோ செய்பலாவது, நாங்கள்வந்து இரந்தாலாகாதோ. உன்னையழைத்துவிட்டுக் கார்யம்கொள்வார்க்கோ உதவலாவது; உன்வாசலிலே வந்துநின்று துவளுகிற எங்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. நாங்கள் உன்வாசலிலே வருகை குற்றமென்றிருக்கிறாயோ. "ஸ்மராமி" என்னுமவனுக்கு நினைக்கை குற்றம்; "உவாச" என்னுமவனுக்கு வார்த்தைசொல்லுகை குற்றம்; "பத்ப்யாமபிகமாத்" என்னுமவனுக்கு வருகை குற்றம்; "உன்மனத்தால்" "வார்த்தையென்னே" "திருமாலும்போந்தானே" எழுதுமென்னுமிதுமிகையாயன்றோ அவ்விடத்துக் கிருப்பது.

(கப்பம்கவிர்க்கும்) "கப்பம்" என்கிறது-கம்பமென்றபடி. அதாகிறது-நடுக்கம். "கம்பம்"என்கிறவித்தை"கப்பம்" என்று வலித்துக் கிடக்கிறது."தேவாஸ்ஸ்வர்க்கம்பரித்யஜ்ய" என்று-அஸுரராக்ஷஸராலேகுடியிருப்புள்பட இழந்து புகவிடமற்றுப்படுகிற நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கை. நாட்டார்நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கக் கடவநீ, எங்களை நடுங்கப்பண்ணாதே கொள்ளாய். அவர்கள்நடுக்கத்துக்கும் எங்கள்நடுக்கத்துக்கும் வாசியறியவேண்டாவோ. அவர்கள்நடுக்கம் எதிரிகள்

சொல்லுகிறது; அதாகிறது - நடுக்கம். கம்பம் தவிர்க்கையாவது-"தேவாஸ்வர்க்கம் பரித்யஜ்ய" (161) என்று-அஸுரராக்ஷஸாதிகளாலே குடியிருப்பும் இழந்து க்லேசித்த அத்தைத் தவிர்க்கை. நாட்டார் நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கக்கடவ நீ எங்களை நடுங்கப்பண்ணுதே கொள்ளாய். து:கநிவ்ருத்தியை யாசைப்பட்ட தேவர்களுக்கோ உதவலாவது, நீ உணரும்படி காண ஆசைப்பட்டார்க்கு உதவலாகாதோ. (கலியே) மிடுக்கையுடையவனே. அபலைகளான எங்களுக்கு

நிமித்தமாக; நீயுணரும்படி காணத்தொழியப் புகுகிறோயோ! உன்னைக்கிடையாதொழியப் புகுகிறதோ! என்று எங்களுக்கு நடுக்கம். "கப்பம்" என்று-இறைபாகவுமாம். ராவணாதிகளுக்குப் பணிப்பூவிட்டுத் திரியாமைக் காக்கை. (கலியே) மிடுக்குடையவனே. ஒருமேட்டுக்கு ஒருபள்ளம் நேராமாபோலே, உன்மிடுக்குக்குஎங்கள்பலஹாநியும்நேரன்றோ. அபலைகளான எங்களுக்கு "க்ருஷ்ணபலா:" என்கிற உன்மிடுக்கல்லது உண்டோ. (துயிலெழாய்) தேவதைகளுக்குப்போலே எங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணித்தரவும் மார்பிலே அமபேறகவும் வேண்டா, உணரும்போதையருகுகாண்கையே எங்களுக்குக் குடியிருப்பும் ஜீவநமும். (துயிலெழாய்) நீயுகக்குமவர்களான முப்பத்துமூவராக நினை; ஆண்களாக நினை; ப்ரயோஜநாந்தர பரராக நினை; மருந்துதின்று சாவாத பேராக நினை; உன்னை ரக்ஷ்யமாக நினையாதே ரக்ஷகனாக நினைக்கும்பேராக நினை. எங்களுக்கு நீயுணரும்படியும் நீ நோக்கும்படியும நீவார்த்தை சொல்லும்படியுந் தொடக்கமானவற்றைக் காண்கையே வேண்டுவதென்கிறார்கள்.

(முப்பத்துமூவரித்யாதி) அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதசருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அச்விநீதேவதைகள், இவர்கள் தொடக்கமாக ப்ரஹ்மா எல்லையாக நடுவுண்டான தேவதாவர்க்கம், க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்தபோதேதொடங்கி தொட்டில்கள் தொடக்கமான பிள்ளைப்பணிகள் வரவிட்டு, தாங்களும் மந்திரமாமலர்கொண்டு சிலநாள்மறைவதுவெளிப்படுவதாய்த்திரிந்து, ஆயர்பாடி நிறையப்புகுந்து, இடைச்சிகள்

உன்மிடுக்கை யொழியவுண்டோ. அரணாமையையுடைய வனேயென்றுமாம். (துயிலெழாய்) தேவதைகளுக்குக் குடியிருப்பும் ஜீவநமும்போலே எங்களுக்கு நீ உணரும்படி காண்கை.

160. (செப்பமுடையாய்) ஆச்ரிதர்க்குச் செவ்வையழியா திருக்குமவனே, எங்களுக்குச் செவ்வையழியா திருக்கவேண்டாவோ. செப்பம்-ரக்ஷை யென்றுமாம். (திறலுடையாய்) திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்யம். அநாச்ரிதர்க்

பின்னடியிலே யொதுங்குகையாலும், இவர்கள்கார்யம் க்ருஷ்ணனேசெய்து திரிகையாலும், இடைப்பெண்கள் அறிகையாலே இவ் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். "கலி" என்று - மிகுதியாய், ஸகலதேவதைகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஸர்வாதிகனானவனே யென்றுமாம்.

இப்படி தேவகார்யஞ்செய்து வ்யாபரியாநின்றால் தனக்கொரு தீங்குவருபடியிருக்குமோவென்னில் (செப்பமுடையாய்) தனக்கு ரக்ஷையுண்டாம்படி வ்யாபரிக்கும் அரணிமையை யுடையவனே யென்கிறார்கள். அன்றிக்கே, "செப்பம்" என்று - செவ்வையாய், ஆச்ரிதரோடு செவ்வையழியாமே பரிமாறும் ஆர்ஜவகுணத்தை யுடையவனே யென்னுதல். "ரக்ஷிதாஜீவலோகஸ்ய" என்கிற ஸாமாந்யதர்மத்தால் வந்த தரமழிந்தாலும், "ஸ்வஜநஸ்யசரக்ஷிதா" என்கிற இவ் விசேஷத்தையும் இழக்கவோ. . எங்கள் செவ்வைக்கேடும் உன்செவ்வையாலே நிரப்ப விருந்தோம், அது தன்னையும் அஸத்ஸமாக்காநின்றாய் நாங்கள் வரக்கிடந் துறங்குகையாலே. விரகாலே நீரைமேட்டில் ஏற்றுமாபோலே, உன்னுடைய வாத்ஸல்யம எங்கள்பக்கலிலு மேறிப்பாய வேண்டாவே. இச்செவ்வைதானே அநாச்ரிதவிஷயத்திலும் ஒக்குமாகில் பாதகமாமிறே. அதுவாராமைச்காக (திறலுடையாய்) என்கிறார்கள். திறலாவது - பராபிபவநஸாமர்த்யம்.

பி. 160. செப்பம் - ஆர்ஜவம்; ரக்ஷை. கண்ணற்று - தயையின்றி.

கன்றிக்கே எங்களுக்கு அணுகவொண்ணாதிருக்கைக்கோ. (செப்பமுடையாய் திறலுடையாய்) பாண்டவர்களுக்குச் செவ்வியனாய் துர்யோதநாதிகளுக்கு அநபிபவநீயனானவனே. திறல் - மிடுக்காகவுமாம். (செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா) ஆச்ரித விரோதிகளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணும் நீ "செய்குந்தாவருந்தீமை" இத்யாதி, இப்போது அநுகூலர் பக்கத்திலாய்த்தோ. (விமலா) என்றது-ஸம்பந்த

ஆச்ரிதரோடு செவ்வியனான செயல்தன்னிலே அநாச்ரிதர்க்கும அநபிபவநீயனானவனே. பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் செவ்வியனானநிலையிலே துர்யோதநாதிகளையழிக்கும்படியை நினைக்கிறது. ஆயுதமெடேனென்று ஆயுதமெடுக்கையும் பகலை இரவாக்குகையும் தொடக்கமானவை. அநுகூலரான எங்கள்பக்கலிலேயோ திறல்காட்டுவது, அது எங்களுக்கு அணுகவொண்ணாதபடியாயோ.

அத்திறலால் பலித்த அம்சம்சொல்லுகிறதுமேல் (செற்றார்க்கு வெப்பங்கொடுக்கும்) செற்றாராகிறார் - சத்ருக்கள். "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றிருக்கிற தனக்கு சத்ருக்களில்லையிறே. ஆச்ரிதருடைய சத்ருக்களேயிறே தனக்கு சத்ருக்களாகிறார். ஆச்ரிதவிரோதிகளுக்கு துக்கத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும். (செற்றார்)சாத்ரவம இருவர்க்கும்பொதுவாயிருக்கிறபடி. இவர்கள், "சத்ரோஸ்ஸகாசாத்" என்பர்கள்; அவன், "த்விஷதந்நம்" என்னும். (வெப்பங் கொடுக்கும்) பயஜ்வரத்தைக்கொடுக்கும். பாண்டவர்களுடைய சலக்கமெல்லாம் அவர்களுக்கு எதிரிகள்பக்கலிலேயாக்குகை. "பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்கமெல்லாம்" "சந்தமலல்குழலாள் அலக்கண் நூற்றுவர்தம பெண்டிருமெய்தி" (கொடுக்கும்) அருட்கொடையான ஔதார்யமிருந்தபடி. (விமலா) ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே ஆச்ரிதர்க்காகக் கண்ணற்று முடிக்கையாலேவந்த சுத்தியைச்சொல்லுகிறது, "செய்கும் தாவருந்தீமை" இத்யாதி. ஆச்ரிதர்காரியம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாயிருக்கை. "போழ்ந்த புநிதன்" அநாச்ரிதர்க்கு முடிகைக்கு வேண்டுமவற்றைக்

மொத்திருக்க, ஆச்ரிதர்க்காகக்கண்ணற்று அழிக்கவல்ல
சுத்தி. (துயிலெழாய்) அம்பு எய்யவேணுமோ எங்களுக்கு,
எழுந்திருந்து நோக்கவமையாதோ. (செப்பன்னமென்முலை)
அவன்பக்கல் மறுமாற்றம் பெருமையாலே, புருஷகாரபூதை
யான நப்பின்னைப் பிராட்டியை யெழுப்புகிறார்கள். மேல்
அவன் அகப்படுஞ் சுழிகள் சொல்லுகிறது. நிதி இட்டுவைக்
கும் செப்புப்போலே அவன் கிடக்குமிடம். "மலராள்தனத்

கொடுத்து, ஆச்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான தன்னைக்
கொடுக்கும் சுத்தி. துர்யோதநனுக்கு பரிகாரத்தைக்கொடுத்து,
அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைகொடுத்துநின்றநிலை. (துயிலெழாய்)
ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்குக் கார்யம்செய்ததால்வந்த புகழும்,
ஆச்ரிதரக்ஷணத்தால் வந்த ஏற்றமுமெல்லாம் அழியக்கிடாய்
புகுகிறது, சடக்கெனவெழுந்திருந்து அவற்றை நிலைநிறுத்
திக்கொள்ளாய்.

அவன் தாழ்திருந்தவாறே அவன்பக்கல் மறுமாற்றம்
பெருமையாலே தன்னைப்பிரியில் தரியாதவனைச் சிறையிலே
யிட்டுவைத்து முரட்டுதேவர்கள் கார்யஞ்செய்துதிரியுமவனை
விடீர் என்று, திரியவும் நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்பு
கிறார்கள் (செப்பன்ன மென்முலை) பரதந்த்ரனை இவனைக்
கிடந்து நலிகிறதென் நம் ஆர்த்தத்வநி கேளாதபடி உள்ளே
பொதித்துக் கிடக்கிறவனைச் சொல்லாதே. (செப்பன்ன)
செப்புக்குள்ளே பொதிந்துவைத்த ஆபரணம் நினைத்தபோது
பூணக்கிடையாதாப்போலே, செப்புப்போலே யிருந்த ஸந்நி
வேசத்தை யுடைத்தான அவள்முலையிலே அழுந்திக்கிடக்கிற
வனை நமக்குக்கிடைக்கப்புகாநின்றதோ. "மாகடல் நீருள்
ளான் மலராள் தநத்துள்ளான்" க்ஷாமகாலத்துக்கு அஞ்சி
னார், கடற்கரையைப்பற்றிக் கிடத்தல், பர்வதங்களைப்பற்றிக்
கிடத்தல் செய்யக்கடவது ; இவனும், கடலையும் மலையையும்
விடான்; "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே திருப்பாற்கடலே.'
(செப்பன்ன) விலக்ஷணமான பண்டமிட்டு வைக்கும் செப்பு
அவன் ; அவன்றன்னையடக்கும் செப்பு இவள் முலைகள்.
" சுடர்வான் கலன் பெய்ததோர் செப்பினைத் திருமங்கை

துள்ளான்" என்னக்கடவதிறே. செப்புப்போலே ஸந்நிவேச மென்னவுமாம். (மென்முலை) விரஹஸஹமன்றிக்கேயிருக்கை. (செவ்வாய்) அவனைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் ஸ்மிதம். அந்த முலையிலே யிருந்து அநுபவிக்கும் ஜீவநம். (சிறுமருங்குல்) அதரத்தை புஜிக்கும்போது துணுக்கோடே யிருக்க வேண்டி யிருக்கை. (சிறுமருங்குல்) மேலும் கீழுங்கொண்டு "இடையுண்டு" என்று அறியுமபடி பயஸ்தாநமாயிருக்கை. (நப்பின்னை நங்காய்) பூர்ணையானவளே. பூர்த்தியாகிறது - அநுக்த ஸௌந்தர்யஸமுச்சயம்.

மணாளனை." (மென்முலை) விரஹஸஹமான முலைபடைத்தாளாகிலிறே இழந்திருக்கலாவது, அவனுணரவும் வினவவுமுள்ள விளம்பம் பொறுதமுலை.

(செவ்வாய்) அம்முலையிலே வர்த்திப்பார் நுகருங்கனியும் தேனும்; "தொண்டையம் செங்கனிவாய்நுகர்ந்தான்" என்னும்படியே. (செவ்வாய்) க்ருஷ்ணனையுந் தனக்காக்கிக் கொண்ட அதரமும் ஸ்மிதமும். கோளவவாயாள் பொருட்டு, தளவேழ்முறுவல் பின்னைக்காய் - இவ்வதரமும் முறுவலும் புஜிக்கைக்கிறே ஏறுகள்பொருதது. "காந்தஸ்மிதா" "ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாமி." அவன் நெஞ்சை வருத்துமது என்னம்பாலே யென்னில்; நாட்டையழிப்பனென்று கலங்கப்பண்ணுவது இவ்வதரமும் முறுவலுமிறே. "ஈஷத்நம்ய பாஸ்யாமி ரஸாயநமிவோத்தமம்" என்றிருக்குமவனைப் பெற்றால் விடுமோ. (செவ்வாய்) செம்பவளத்திரள்வாயன் தோற்ற வாய். (சிறுமருங்குல்) அம்முலையிலேயிருந்து பக்வ பலத்தை புஜிப்பார்க்கு ஸுகமாயிருக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிறதோ! முடிகிறதோ! என்று துணுக்கென்னப்பண்ணும் பயஸ்தாநமும், ஸந்தேஹஸ்தாநமும். மேலுங் கீழுங்கொண்டு நடுவுண்டு என்று அநுமிக்குமத்தனை; இதொரு நிராச்ரய ஸ்திதி யிருக்கிறபடி! "ஒசிந்த நுண்ணிடையேல் கையை வைத்து." (நப்பின்னைநங்காய்) அநுக்தஸௌந்தர்யஸமுச்சயம். சொல்லிச் சொல்லாத ஸௌந்தர்யங்களெல்லாவற்றாலும் பூர்ணையானவளே. (நங்காய்) ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நம்பியினுடைய பூர்த்திக்கும் அடியான பூர்த்தியையுடையவளே.

161. (திருவே) "ஒசிந்தவொண்மலராள்" என்னுமா போலே ஸம்ச்லேஷத்தாலேவந்த துவட்சி. (துயிலெழாய்) நீயுணர்ந்து எங்கள் ஸத்தையையுண்டாக்காய். (திருவே துயிலெழாய்) பிராட்டியைப்போலே, ஆச்ரிதைகளான எங்

(திருவே) "ச்ரத்தயாதேவோதேவத்வமச்நுதே" என்னும்படியாயிருக்கை. அழகு அவளாலே; குணங்கள் அவளாலே; மேன்மை அவளாலே; நீர்மை அவளாலே; நிரூபித்தால், அடங்கலும் அவள்தோயலாயிருக்கும். "பின்னை நெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை" "செப்பன்னமென்முலை" என்று தொடங்கி இச்சுழிகளிலே யகப்பட்டவன் தப்பி ஏறினிறே நம்கார்யம்செய்வது. (திருவே) இனி அவ்வருகில்லையென்னும்படி யாதொரு பதார்த்தம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டம், அதுக்கு வாசகசப்தம் இதுபோலே. ஸர்வாதிகனானவன் றனக்கும் ஏற்றஞ்சொல்லும்போது இச்சப்தமிட்டாய்த்துச் சொல்லுவது. "கச்ரீச்ச்ரீய:" "ச்ரீயச்ரீய:" "திருவுக்குந் திருவாகிய" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. "யஸ்யா:கடாக்ஷணம்" இத்யாதி. உதாரவாக்குச்களாகிறார் - திருமங்கையாழ்வாரும், ஆளவந்தாரும், ஆழ்வானும், பட்டரும். (திருவே) உன்னாலே அவனுக்குப் பெருமையுண்டாம்படியான ஏற்றமுடையவளே. (திருவே துயிலெழாய்) அவள் பேர் படைத்தால், செய்வதும் அவளைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ. அவளுடைய வாசகசப்தத்தை உனக்குச்சொல்லும்போது தேஹகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களுமுண்டானாலும், பத்துமாஸம் ஆச்ரிதார்த்தமாக உறங்காதிருந்த அவள்படி உனக்கும் உண்டாகவேணுங்காண். (திருவே துயிலெழாய்) பெண்ணின் வருத்த மறியாதவனைப்போலே யுறங்கவாமோ ஸஜாதீயையாய்ப்பிறந்த வுனக்கு. நீயுணர்ந்தெழுந்து எங்கள் ஸத்தையை உண்டாக்காய்.

பி. 161—திருவே-ஸம்போக ஸ்ரீயை உடையவளே. உக்கமும் தட்டொளியும் உன்மணாளனையும்தந்து என்று அந்வயம். நீதரும் க்ருஷ்ணனே எங்களுக்கு உகப்பு-பிராட்டியின் ஸௌந்தர்யாதிகள் இடக்க, ஐயர் செய்துவைத்த விவாஹம் என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் உகக்குமாபோலே.

களுக்காக உணரவேண்டாவோ ; ஆச்ரிதர்க்காகவன்றோ பத்துமாஸம் உறங்காதிருந்தது. எழுந்திருந்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன ; (உக்கமும் இத்யாதி) உக்கம்-ஆலவட்டம், தட்டொளி-கண்ணாடி. பறையென்று மாய். (உன்மணாளனை) உன்புருவம் நெறித்த விடத்திலே கார்யஞ் செய்யும்படி பவ்யனானவனை. உக்கத்தோபாதி அவனையும் இவள் தரவேணுமென்கை. உன்மணாளனை யிப்போதே யெம்மை நீராட்டு என்றுமாம். (இப்போதே) பிற்றைப்போதைக்கு இராதவங்களை. (எம்மை) "ஏஹிபச்யசரீராணி" (162) என்று விரஹம் தின்றவுடம்பைக்

நான் உறங்குகிறேனல்லேன், அவனையிடுவித்து உங்களுக்குத் தருமவை மநோரதிக்கிறே னித்தனை, நான் எழுந்திருந்து செய்யவேண்டுவது சொல்லுங்கோளென்ன; ஆகில் அவற்றைக் கேளென்கிறார்கள் (உக்கமும் தட்டொளியும்) ஆலவட்டமும், கண்ணாடியும். நோன்புக்கு வேண்டுமுபகரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். (உன்மணாளனை) இவற்றோபாதி உனக்கு உபகரணகோடியிலேயாய், தன்கார்யம் உன் புத்யதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. நீ புருவம் நெறித்த விடத்தே கார்யஞ்செய்யும்படி பவ்யனானவனை.

(இப்போதே) அநந்தரக்ஷணத்தில் ஊராருமிசையார்கள், நாங்களும் ஜீவியோம். (எம்மை) பிற்றைப்போதைக்கு இராத வெங்களை. (எம்மை) "ஏஹிபச்யசரீராணி" என்று வசநஞ் சொல்லவேணுமோ ! என்று விரஹம் தின்ற வுடம்பைக் காட்டுகிறார்கள். "எம்மை" என்ற இந்தப் பன்மையாலே-"பேய்ப்பெண்ணே" என்னுதல், "பிள்ளாய்" என்னுதல், "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்னுதல் எத்தனையிழிச்சம் சொன்னார்களேயாகிலும் பலதசையிலேஎல்லாருமொக்கிருக்கிறபடி. எல்லார்க்கும் உபாயமொன்றானாற்போலே உபேயமுமொன்றாயிருக்கை. ஒருத்தன் திருவடிகளைப் பலர் ஆச்ரயித்தால் ஸுக்ருத தாரதம்யத்தாலே விளம்பமுண்டானாலும் பலம் எல்லார்க்கும் ஒத்திறே யிருப்பது. எம்பெருமான் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானல், தேஹயாத்ரையிலே அல்பம் ஸத்

காட்டுகிறார்கள். (எம்மை) " பேய்ப்பெண்ணே " என்றும், " நாயகப் பெண்பிள்ளாய் " என்றும் தங்களில் தாங்கள் சொல்லுமித்தனை, பேற்றில் வந்தால் எல்லாரு மொத்திருப் பர்கள் என்றுமாம். (எம்மை) எங்களையும் அவனையுங்கூட முழுக்காட்டவேணும் என்றுமாம். (நீராட்டு) " தாரா:பித் ருக்ருதா இதி" (163) என்னுமாபோலே இவர்களுகப்பது இவள்தந்த க்ருஷ்ணனென்று. பெருமாள், பிராட்டியுடைய ஸௌந்தர்யாதிகள் கிடக்க ஐயர் பண்ணிவைத்தவிவாஹ மென்று உகப்பர்; அதுபோலே, க்ருஷ்ணன்பக்கல் ப்ராப்தி யும் போக்யதையும்கிடக்க இவள்தந்த க்ருஷ்ணனென்று உகப்பர்கள். ௨0

தர்க்கும், அவனையொழியச் செல்லாதார்க்கும், இங்குள்ள வைஷம்யமொழிய பலதசையிலேஒப்புச்சொல்லாநின்றதிறே.

(உன்மணாளனை எம்மை நீராட்டு) எங்களையும் அவனை யுங்கூட முழுக்கூட்டவேணும். (நீராட்டு) " தாரா:பித்ரு க்ருதா இதி" என்று-பெருமாள், பிராட்டியுடைய ஸௌந்தர் யங்களெல்லாம்கிடக்க, " ஐயர்செய்வித்தவிஷயம் " என்று பிராட்டியை ஆதரித்தாற்போலே, க்ருஷ்ணனை நீதந்த விஷய மென்றுகந்து நாங்கள்விரும்புவது. (உன்மணாளனை எம்மை நீராட்டு) " ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மிக்ரீஷ்மேசீதமிவஹ்ர தம்" "அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்." எங்கள்விடாயுங் கெட்டு, எங்களையெல்லாருங் கொண்டாடும்படி பண்ணு. (திருவே-எம்மைநீராட்டு)எங்களையும் அவனையு மொருதுறை யிலே சேராதபோது நீ திருவாகைக்கு உபாயமுண்டோ. "ஸ்ரீயதே-ச்ரயதே" என்றிறே-ஸ்ரீயாய்த்து ஸ்வதந்த்ரரோடு பரதந்த்ரரோடு வாசியில்லை, இவள்கையார்த்திருக்கவேணும். (உன்மணாளனைஎம்மை) உனக்கு ஒருக்காலெழுதித் தந்து ப்ரதிக்ஷணம் எழுத்துவாங்குகிறவனை. " நீராட் டைத்து வைத்தேன்" என்று உனக்கும் அவனுக்குங் கூடக்குளிக்கச் சமைத்த நீரிலே எங்களையுங்கூட முழுக்கூட்டு. (உக்க மித் யாதி) எங்கள் ச்ரமத்தை ஆற்றும்பரிகரத்தையும, எங்கள் வைலக்ஷண்யத்தை நாங்கள் கண்டுகக்கும் பரிகரத்தையுங்

162. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபதாம்பாட்டு. (முப்பத்துமூவ ரித்யாதி) இப்பாட்டில், மீளவும் எம்பெருமானையெழுப்பி, அங்கு மறுமாற்றங்காணுமையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை யெழுப்பி, வந்தகார்யத்தை அறிவிக்கிருர்கள். வ்யா.—(முப்பத்துமூவர்) முப்பத்து மூவரான, அபரிமிதஸங்க்யாகரான. இத்தால்-துர்லபத்வஞ் சொல்லுகிறது. (அமரர்க்கு) ஜ்ஞாநஸங்கோச மில்லாதவர்களுக்கு. "ஸந்தமே நம்ததோவிது:" என்னக்கடவதிறே. (முன்சென்று) அவர்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலேஜ்ஞாநஸங்கோசம் வருவதற்கு முன்னே ரக்ஷகனை தான் அவதரித்து நின்று. (கப்பம் தவிர்க்கும்) அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச நிபந்தநமாய்வரும் பீதியைப் போக்கடிக்கிற. (கலியே) ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனே. (துயிலெழாய்) நீ நித்ரையில் நின்றும் எழுந்திருக்கவேணும். (செப்பமுடையாய்) ஆச்ரிதர் தன்னையநுபவிக்கும்படி தான் பாங்காயிருக்கிறவனே. (திறலுடையாய்) அநாச்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணுதவனே. (செற்றார்க்கு வெப்பங்கொடுக்கும் விமலாதுயிலெழாய்) பாகவத விரோதிகளுக்கு நடுக்கத்தைக் கொடுக்கும் சுத்தியோக முடையவனே. இத்தால்-பயநிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே, பயஹேதுநிவ்ருத்தியும் ரக்ஷககார்ய மென்றதாய்த்து. (துயிலெழாய்) நித்ராப்ரதமான படுக்கையில்நின்றும் எழுந்திருக்க வேணும். அங்கு மறுமாற்றம் பிறவாமையாலே அவனையெழுப்புகைக்காக நப்பின்னைப் பிராட்டியை யெழுப்புகிருர்கள் (செப்பன்னமென்முலையித்யாதி) விஷயக்ராஹகமாய் விஷயவிரஹாஸஹிஷ்ணுவாயிருக்கிற பகவத்விஷய பக்தியையும் அவனுக்குமிகவும போக்யமான பரமபக்தியையும் விஷயாந்தர வைராக்யத்தையு முடையவளாய், நப்பின்னை என்கிற திருநாமத்தையுமுடையையாய், ப்ராப்யத்வ புருஷகாரத்வோப யுக்தகல்யாணகுணபூர்ணையானபெரியபிராட்டியாரே நீ படுக்கையில் நின்று மெழுந்திருக்கவேணும். நாமெழுந்

தந்து எங்கள் விரஹதாபமாறும்படி வாசத்தடத்திலேஅவகாஹிக்கும்படி பண்ணவேணும். ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்திகளைப் பண்ணித் தரவேணுமென்றபடி ௨0

திருந்து வுங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன (உச்கமுமித்யாதி) உக்கம்-ஆலவட்டம். தட்டொளி-கண்ணாடி-ஸ்வாபதேசத்தில், கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியும் யதாவஸ்திதஸ்வரூபஜ்ஞானமும் இவ்விரண்டையுங்கொடுத்து உனக்குபவ்யனை ஈச்வரனை இந்தக்ஷணத்திலே மற்றைரக்ஷணத்துக்குப்பிழையாத வெங்களை ஸம்ச்லேஷிப்பி யென்கிறார்கள். உன்மணாளனையும் தந்து நீராட்டு என்கிறார்க ளாகவுமாம். இந்தயோஜனையில் பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் அத்யந்த விதேயனென்னு மிடம் தோற்றுகிறது. உ௦

இருபத்தோராம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—163. இருபத்தோராம்பாட்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டி, போகத்திலே வந்தால் நானுமுங்களிலே யொருத்தியன்றோ,நாமெல்லாருங்கூட க்ருஷ்ணனை அர்த்திக்க வாருங்கோளென்ன; அவன்குணங்களிலே தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லி யெழுப்புகிறார்கள்.

ஆறாயிரப்படி :-இருபத்தோராம்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியையெழுப்ப ; அவள் உணர்ந்தெழுந்திருந்து நான் உங்களிலேஒருத்தியன்றோ,உங்கள்காரியங்களெல்லா மழகிதாகச்செய்து தருகிறோம், நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒருகுறைகளுண்டோ, நாமெல்லாருங்கூடி க்ருஷ்ணனைஎழுப்பி அர்த்திக்கவாருங்கோளென்ன; அவன்குணங்களிலே தோற்றார்தோற்றபடியே சொல்லி, உகவாதார் அம்புக்குத் தோற்றுவந்து விழுமாபோலே, " குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்ற இளையபெருமாளைப்போலே குணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தோமென்று சொல்லி க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறார்கள். உகவாதார் உன்வீரத்துக்குத் தோற்றாற்போலே,உகந்த நாங்கள் உன் நீர்மைக்குத் தோற்றபடி.

பி. 163-தோற்றார் தோற்றபடி — தோற்றாராய்த் தாங்கள் தோற்றபடியை.

ஏற்றகலங்களெதிர்பொங்கிமீதளிப்ப
மாற்றாதேபால்சொரியும்வள்ளல்பெரும்பசுக்கள்
ஆற்றப்படைத்தான்மகனேயறிவுறாய்
ஊற்றமுடையாய்பெரியாயுலகினில்
தோற்றமாய்நின்றசுடரேதுயிலெழாய்
மாற்றாருனக்குவலிதொலைந்துன்வாசற்கண்
ஆற்றாதுவந்துன்னடிபணியுமாபோலே
போற்றியாம்வந்தோம்புகழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—ஏற்ற—சுரந்தபாலை யேற்ற, கலங்கள்-கலங்களெல்லாம், எதிர்-எதிரே. பொங்கி—, மீது-மேலே, அளிப்ப-வழியும்படியாக, மாற்றாதே - இடைவிடாமல், பால்-பாலை, சொரியும்—சொரியாநிற்பனவாய், வள்ளல்-பெண்களும் பேதைகளும் அணையலாம்படியான ஔதார்யத்தையுடையனவாய், பெரு-ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயனைப்போலே பருத்திருப்பனவாய், ஆற்ற-எண்ணில்லாதனவான. பசுக்கள்-பசுக்களை, படைத்தான - படைத்த நந்தகோபருடைய, மகனே-பிள்ளையானவனே, அறிவுறாய் - திருப்பள்ளி யுணரவேணும்; ஊற்றமுடையாய்-வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாகிற திண்மையையுடையனாய், பெரியாய்-அநந்த வேதத்தாலு மறியப்படாமையாகிற பெருமையையுடையனாய் உலகினில்-லோகத்திலே, தோற்றமாய்நின்ற - ஆச்ரிதபக்ஷபாதம் விளங்கும்படி நிற்கிற, சுடரே-தேஜோரூபனானவனே, துயிலெழாய்- திருப்பள்ளியுணரவேணும்; மாற்றார் - சத்ருக்களானவர்கள், உனக்கு-உன்னுடைய வலிமையைக்கண்டு, வலிதொலைந்து - தங்கள்வலிமாண்டுபோய், உன்வாசல்கண் - உன்வாசலிலே, ஆற்றாது - தங்கள் எளிவரவை நினைத்து ஸஹிக்கமாட்டாமல், உன் தேவரீருடைய, அடி-திருவடிகளிலே வந்து—, பணியுமாபோலே-விழுமாபோலே, யாம்-தாஸபூதரான நாங்கள், புகழ்ந்து-ஸ்துதித்து, போற்றி—மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு, வந்தோம் - வந்து ஆச்ரயித்தோமென்கிறார்கள்.

164. வ்யா.—(ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) ஏற்றகலங்களெல்லாம எதிரே பொங்கி வழியும்படி.

வ்யா.—(ஏற்றகலங்கள்) உன்னை ஆராக நினைத்து உறங்குகிறாய், உன்னை யுணராய். க்ஷீராப்திசாயியாகவாதல்,

கலமிடாதார் தாழ்வே, இட்ட கலங்களெல்லாம் நிறையும்; ஏலாதகலங்கள் நிறையாதொழிகிறது பாலின்குறையன்றே. (ஏற்றகலங்கள்) பெருமை சிறுமையில்லை; கடலைமடுக்கிலும் நிறைக்கு மித்தனை. இவையும் க்ருஷ்ணன் படியா யிருக்கை. அர்த்தியாதார் குற்றமத்தனைபோக்கி அவன் பக்கல் குறையில்லை, ஸ்வீகாரமே யமையுமிறே அவனுக்கு.

சக்ரவர்த்திப் பிள்ளையாகவாதல் நினையாநின்றாய், ஸ்ரீநந்த கோபர்மகனாக நினைக்கிறாயில்லையே யுன்னை. ஸ்ரீநந்தகோபர் ஆர்ஜித்த ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்;—ஸ்ரீநந்தகோப ருடைய சௌர்ய வீர்யங்களும், தார்மிகத்வமும், புஜபலமு மிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. (ஏற்றகலங்கள்) இட்ட இட்ட கலங்களெல்லாம் எதிரேநிரம்பிவழியும்படி அநுஸந்ததமாகப் பால்சொரியக்கடவனவா யிருக்கும் பசுக்கள். (ஏற்றகலங் கள்) கலமிடுவார் தாழ்வே. இட்ட கலம் நிறையாததில்லை. நாலாயிரம், இரண்டாயிரம் என்று ஒரு ஸங்க்யையில்லை. (ஏற்றகலங்கள்) கலத்தில் சிறுமை பெருமையில்லை, கடலை மடுக்கிலும்நிறைக்குமத்தனை. ஏலாதகலங்கள்நிறையாதொழி கிறது பாலின் குற்றமன்றிறே; கொடுப்பார்க்கும் ஒருகொள் வார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது; இவையும், க்ருஷ்ணன் படியா யாய்த்திருப்பது. அர்த்தியாதார் குற்றமேயாய் அவன்பக்கல் குறையில்லையா யிருக்குமாபோலே "உதாரா:" என்று-அர்த்தித்த பாத்ரங்களைக்கொண்டாடியிறே இவன் உபகரிப்பது. அர்த்தித்வந்தான் உபாயமாகாதோவென்னில்; இவனுடைய தாதர்த்யம் ஸ்வரூபத்திலே புகுமாபோலே இது வும் ஸ்வரூபத்திலே புகுமித்தனை, உபாயத்திலே புகாது. அங்ஙனேயாகில் அர்த்தித்வந்தான் வேணுமோவென்னில்; முக்தனானாலும் இல்லையாகில் போகந்தான் ப்ராப்யமாக மாட்டாது. ஸம்ஸாரத்திலே போகம் ஸாவதியாகையாலே அர்த்தித்வமும் அவ்வளவிலே பர்யவஸிக்கும்; அங்கு நித்ய

பி. 164-இவையும் க்ருஷ்ணன் படியாயிருக்கை—பசுக்களும் (கலங்களல்ல) க்ருஷ்ணஸ்பர்சத்தாலே பால் பொங்கிவழியும்படி யிருக்கை. உள்ளுச்செல்லுகிறது-அலாபக்லேசம்.

(மாற்றாதே பால்சொரியும்) முலைக்கடுப்பாலே கலமிடுவா ரில்லை யென்று அது தவிராது. (வள்ளல்) சிலர்க்கு உபகரித்த தாக விருக்கை யன்றிக்கே தன்கார்யம் செய்ததாக வுபக ரிக்கை. க்ருஷ்ணனைப்போலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கு மணைக்கலாம்படி பவ்யமாயிருக்கை யென்றுமாம். (பெரும்

மாகையாலே அது உருவச்செல்லும் நித்யாநபாயினியான வளும் "இறையும்-அகலகில்லேன்" என்றிறே அங்கிருப்பது. "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான்." ஸ்தாபச்யந்தியிறே அவ்விடம். "நம இத்யேவவாதிந:" என்றதிறே. அவதரித்தவிடத்திலும் "இரவுநன்பகலும் துதிசெய்யநின்ற" என்னக்கடவதிறே. (எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) முலைக்கண்ணின் பெருமையாலே ஒருக்கால் தொட்டுவிட்டாலும் ஒருபீறிலே கலத்தைநிறைத்து வழிந்துபோகாநின்றாலும் முலைக்கடுப்பாலே மேலே மேலே சொரியும்.

(மாற்றாதே பால்சொரியும்) இட்டகலம் நிரம்பிற்று, கலமிடுவாரில்லையென்றுக் கண் அடையாது, ஊற்றமாறாதே பால்சொரியுமத்தனை. "பூயஏவமஹாபாஹோ ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ரவீத் இதஞ்சச்ருணு மைத்ரேய" என்று சொல்லக் கடவதிறே. ஸ்ரீமைத்ரேயபகவான் கேளா திருக்கச்செய்தே நல்லவர்த்தம் இவனிழக்கவொண்ணா தென்று — "நித்யை வேஷா ஜகந்மாதா" என்று ரிஷிதான் சொன்னனிறே.

(வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்) சிலர்க்கு உபகரித்ததா யிருக்கையன்றிக்கே தன்கார்யஞ் செய்ததாக வுபகரிக்கும் படி உதாரஸ்வபாவமாயிருக்கை; "வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் கோதில் என்வள்ளல்" என்கிற க்ருஷ்ணனைப்போலே. இத்தை நினைத்திறே "உதார:" "ஸந்தர்சயந்" என்று ஆளவந் தார். சிலர் அர்த்திபாதி நக்கச்செய்கேயிறே "வீடுமின்முற் றவும்" என்றருளிச்செய்தது; அத்தைநினைத்திறே ஸ்ரீ பரா சுரர் "அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கதே" என்றது. வண்சடகோபரான இவரைப்போலே அருள்மாரியாகை யாலே திருமங்கையாழ்வாரும், "முந்துறவுரைக்கேன்"

பசுக்கள்) க்ருஷ்ண ஸ்பர்சத்தாலே வளருகையாலே ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயனைப்போலேயிருக்கை. (ஆற்றப்படைத்தான்) "கழியாருப் கநசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி - வழியாரமுத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்." அதாவது-தொகையின்றிக்கே யிருக்கை. (படைத்தான் மகனே) அவர்க்கு

"சொல்லுகேன்வம்மின்" "நமருமுரைமின்" என்றருளிச்செய்தார். (வள்ளல்) க்ருஷ்ணனைப்போலே, பெண்ணுக்கும் பேதைக்கு மணையலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டுக் கொடுத்துக்கொடு நிற்கும் பவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. (பெரும் பசுக்கள்) க்ருஷ்ணஸ்பர்சத்தாலே வளருகிறவையாகையாலே அவன்றன்னோடொக்கப் பெருத்திருக்கை. "பெருங்கண்ணன்," "மஹாத்மந:" "பேரோதும் பெரியோர்." (வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்) "சிறுமாமனிசர்" என்னுமாபோலே.

(ஆற்றப்படைத்தான்) மிக்வும் படைத்தான். "குணநாமாகரோமஹாந்" "குணநாமயுதைகமம்சம்" "யதாரத்நாநிஜலதேரஸங்க்யேயாநிபுத்ரக" "ஈறிலவண்புகழ்" "ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்ருததோததி:" "அகிலஹேயப்ரத்யநீக" "அபரிமிதகுணகணௌகமஹார்ணவ" "வர்ஷாயுதைர்யஸ்ய குணநசக்யா:" என்று க்ருஷ்ணகுணங்களுக்கு எல்லை காணுதல், "கண்ணபிரான் கற்றகல்வி" என்று க்ருஷ்ணன் தீம்புக்கெல்லை யுண்டாதல், "அமர்யாத:க்ஷுத்ர:" என்று - ஸம்ஸாரிகள் அநாத்மகுணங்களுக்கு ஸங்க்யையுண்டாதல், திருநறையூரில் திருவீதிகளில் முத்துக்களுக்கு எண்ணுண்டாதல் செய்யிலாய்த்துத் திருவாய்ப்பாடியில் பசுக்களுக்கு எண்ணுண்டாவது. [கழிஆருங்கநசங்கம்] கர்ப்பிணிகளைப்போலே. [கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி] பெரிய திருநாளில் ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே. [வழியாரமுத்தீன்று] சிலர்தார்மிகர் மநுஷ்யர்க்கு ஸஞ்சரிக்கைக்குறுப்பாகக் குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவுமாகக்கண்டு வைப்பார்களாகில், இவை வழிபோக வொண்ணாதபடி முத்தாலே நிரப்பிவைக்கும். (ஆற்றப்படைத்தான் மகனே) ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு ஸம்பத்து ஸ்வயமார்ஜிதமாகையாலே தான்

ஆர்ஜித்துவந்தது, இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. இத்தால் - "பதிம்விச்வஸ்ய" (164) என்கிறதிற்காட்டிலும் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸம்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வேற்றம். பரமபதம் போலேயும் நாராயணத்வம்போலேயும் தான்றோன்றியன்றேயிது. (அறிவுறாய்) ஸர்வஜ்ஞனானவனை உணர்த்த வேண்டியிறே உள்ளுச்செல்லுகிறது. கைப்பட்ட பெண்களைச் சரக்கிலேவாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்து

தோன்றியாயிருக்கும், இவர் பிறந்து படைத்ததாகையாலே அடியுடைய ஐச்வர்யம். "பதிம்விச்வஸ்ய" என்கிற ஐச்வர்யத்திற் காட்டிலும் ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஐச்வர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தவனே. பரமபதம்போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே கோபகுலமும் கோபாலத்வமும். நந்தன்பெற்ற ஆனையனுக்கல்லது ஸித்தியாதே.

(மகனே அறிவுறாய்) உன்ஐச்வர்யமிருந்தபடியாலே எங்களை நினைக்கைக்கு விரகில்லை, ஐச்வர்யச்செருக்காலே ஆர்த்தத்வநிசெவிப்பட்டதில்லையே யாகிலும் உன்பிறவியை புத்திபண்ணி எங்களுக்காக உணராய். உனக்கும் எங்களுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தாலே பெறில்பெறுமத்தனையென்று "நின்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை" என்றருளிச்செய்தாளிறே. (மகனே அறிவுறாய்) பரமபதத்திலேவந்தோமோ, வஸிஷ்டாதிகள் நியமிக்கும் வாசலிலே வந்தோமோ. (அறிவுறாய்) இவனுக்கு உணர்த்திபுண்டானாலும் பலத்தில் விளம்பமில்லை, வ்யபிசாரமுமில்லையென்றிருக்கிறார்கள். அறிவியாதபோதிறே இத்தலைக்கு இழவும் வ்யஸநமும், அறிவித்தால் கார்யஞ்செய்யாதபோது இழவும் அவத்யமும் அவனதாமித்தனையிறே. அறிவுடையார் கார்யம் ஒருபரமசேதநன்கையதிறே. (அறிவுறாய்) ஸர்வஜ்ஞனையும் உணர்த்தவேண்டும்படியிறே உள்ளுச்செல்லுகிறபடி. கைப்பட்டபெண்களைச் சரக்கிலே வாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக உண்டான உபாயாந்ய பரதையாலே எழுப்புகிறார்கள்.

வாங்கக் குடம்நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள். ஊர்க்காகவில்லையோ, நாம்பிறந்து படைத்தோமாகச் சொன்

கைக்காக வுண்டான உபாயாந்யபரதையாலே யெழுப்பு கிறார்க ளாகவுமாம். (ஊற்றமுடையாய்) த்ருடப்ரமாண ஸித்தனகை.

165. (பெரியாய்) "அப்ராப்யமநஸாஸஹ" (98) என்றும், "யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்" (165) என்றும்-அந்தப்ரமா ணங்களுக்கும்தன்னுடைய அவதிகாணவொண்ணாதிருக்கை.

ஞர்கள், இதொரு ஏற்றமோ வென்று பேசாதே கிடந்தான்; இனி யவ்வருகில்லையென்னும்படியான உத்கர்ஷங்களைச் சொல்லி எழுப்புகிறார்கள் (ஊற்றமுடையாய்)ப்ரமாணதார்ட் யத்தால்வந்த ப்ரமேயத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்தைச் சொல்லு கிறது. புருஷபுத்திப்ரபாவங்க ளானவற்றாலன்றிக்கே, அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே த்ருடப்ரமாணஸித்தனயிருக்கை. அப்ரமாணமென்னுதல், அநுமாநப்ரமாணமென்னுதல்செய்ய வொண்ணாது, வசநாபாஸங்களாலும் உக்த்யாபாஸங்களா லும் அழிக்கவொண்ணாதிருக்கை. "ஸர்வேவேதாயத்பதமா மநந்தி, ஸர்வேவேதாயத்ரைகம் பவந்தி" "நதாஸ்மவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா" "வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்" "நாராயணபரோ வேத:" "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" "வேதமுதல்வன்" "நான்மறைகள்தேடியோடுஞ்செல்வன்;" "நம்முடைநாய கனே" என்று யசோதைப்பிராட்டி சீராட்டுகிற க்ருஷ்ண னிறே. (பெரியாய்) அந்த ப்ரமாணங்க ளெல்லாம் சொன் னுலும் தன்னுடைய அவதிகாணவொண்ணாதபடி அவ்வருகு பட்டியிருக்கிறவனே. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ" என்றும், "யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்" என்றும் "அவிஜ்ஞாதம்விஜாநதாம்" என்றும் ப்ரமாணங்களுக்கு இவ் வளவென்ன வொண்ணாதபடி யிருக்கை.

(உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) மேன்மைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதபடி யிருக்குமென்று ஓலைப்புறத்திலே

பி. 165-தன்பேறாயிருக்கை - ஆ யத்தில் செய்தன வெல்லாம் தனது பேறாக எண்ணியிருக்கை.

(உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) என்று - ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே எல்லாருங் காணலாம்படி ஹஜ ஹத்ஸ்வபாவனுயக் கொண்டவதரித்து ஸகலமநுஜநயநவிஷய தாங்கதனானவனே. (சுடரே) ஸம்ஸாரிகளைப்போலே பிறக்கப் பிறக்கக் கறையேறுகையன்றிக்கே, சாணையிலிட்ட மாணிக்கம்போலே ஒளிவிடாநிற்கை. "ஸஉச்ரேயாந்பவதி ஜாயமாந:" (166) என்றும், "மாநுஷீம்தநுமாச்ரிதம்பரம் பாவமஜாநந்த:" (167) என்றும், "நிலைவரம்பில பலபிறப்பா யொளிவருமுழுநலம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஊற்ற முடையாய்) ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை மஹாராஜருள்ளிட்டாரும் விடவேணுமென்னிலும் விடாதே முடிய நின்று தலைக்கட்டுகை. (பெரியாய்) அந்த ப்ரதிஜ்ஞா

கேட்டுப்போகையன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணியஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபேக்ஷா விஷயமானலோகத்திலே அஜஹத்ஸ்வபாவனுய்க்கொண்டு ஸாதுபரித்ராணத்துக்காக "ஸம்பவாமி" என்று சொன்னபடியே அவதரித்து எல்லாருங் காணலாம்படி ஸகலமநுஜநயநவிஷ தாங்கதனானவனே. (தோற்றமாய்) "ஆவிர்பூதம்" என்கிறபடியே. (சுடரே) அல்லாதார் கர்மாநுகுணமாகப் பிறக்கையாலே பிறக்கப் பிறக்க மழுங்குவர்கள் ஸம்ஸாரிகள்; அவனுக்கு அநுக்ரஹ கார்யமாகையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமிகாநிற்கும், ஜந்ம ஸம்பந்தத்தாலே கறையேறுகை யன்றிக்கே சாணையிலிட்ட மாணிக்கம்போலே அத்யுஜ்வலமாகை. "ஸஉச்ரேயாந்பவதி ஜாயமாந:" "மாநுஷீம்தநு மாச்ரிதம்" "பரம்பாவமஜாநந்த:" என்னும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ் சொல்லுகிறது. "பாவுதொல்சீர்க்கண்ணு என்பரஞ்சுடரே" என்னக் கடவதிறே.

அன்றிக்கே, (ஊற்றமுடையாய்) மஹாராஜர் "வத்யதாம்" என்றால், "நத்யஜேயம்கதஞ்சந" என்றும் தாமரையாள் சிதகுரைத்தாலும் "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்றும்- ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை, "அப்யஹம் ஜீவிதம்ஜஹ்யாம்" என்கிறபடியே-தன்னையும் தன்விபூதியை

ஸம்ரக்ஷணத்தளவன்றியே யிருக்கும் பலமென்றுமாம். (பெரி யாய்) ஆச்ரித விஷயத்தில் எல்லாஞ் செய்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருக்கை யென்றுமாம்; தன் பேறு யிருக்கை யென்றுமாம்; தன் பெருமைக்கீடாக ரக்ஷிக்குமவ னென்றுமாம்; (உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) கீழ்ச்சொன்ன ஆச்ரித பக்ஷபாதம் லோகத்திலே ப்ரஸித்த மாம்படி யிருக்கை. அதாவது-சிசுபால துர்யோதநாதிகளுக், கும் பாண்டவர்கள்பக்கல் பக்ஷபாதந்தோற்ற விருக்கை. (சுடரே) லோகத்திலே தோற்றினபின்பு நிறம் பெற்றபடி. (துயிலெழாய்) இப்போ துணராமையாலே அந்தகுணமும் மழுங்கவ்றே புகுகிறது.

யும் அழியமாறியும் விடாதே நின்று தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஆதரத்தோடே நிற்குமேற்றத்தைச்சொல்லுகிறது.(பெரியாய்) ஆச்ரிதவிஷயத்தில்எல்லாஞ்செய்தாலும் ஒன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலோமென்றிருக்கையும், அதுதான்தன்பேறுயிருக்கை யும்,செய்யுமன்றுதன்பெருமைக்கீடாயிருக்கையும்விரோதித்த மஹாராஜர்தாமுங்கூட "கிமத்ரசித்ரம்" என்று கொண்டா டும்படியான பெருமை விலக்குமளவன்றிக்கே யொழிந்தால் பின்னைக்கொண்டாடு மித்தனையிறே. (உலகினில் தோற்ற மாய்நின்ற) கீழ்ச்சொன்ன ஆச்ரிதபக்ஷபாதம் உலகிலே ப்ரஸித்தமாம்படி நிற்கை. துர்யோதநன், சிசுபாலன், உதங் கன், இவர்களுட்படச்சொல்லும்படி லோகத்திலே ப்ரஸித்த மாம்படி யிருக்கை. களவு கண்டாய் கட்டுண்டாய் என்பது, வ்ருஷபபோஜநம் பண்ணிநையென்று இகழ்வது, துர்யோத நாதிகளைப் பொடிபடுத்திநாய், அர்ஜுநாதிகளை வாழ்வித்தா யென்னும்படி ப்ரஸித்தமிறே. (சுடரே) ஆச்ரித பாரதந்த்ரி யத்தால் வந்த ஔஜ்வல்யம். "இன்னார் தூதனெனநின்றான்" (நின்றசுடரே) "ஐவர்க்கருள் செய்துநின்று பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடர்" என்னக்கடவதிறே.

(துயிலெழாய்) நீ யிப்போது எழுந்திராமையாலே நீ பிறந்து படைத்த ஸம்பத்தும் நீ ஆர்ஜித்த குணங்களும் மழுங்கக்கிடாய் புகுகிறது, நீ அல்வ ஸம்பாதிக்கப்பட்ட

166. (மாற்றரித்யாதி) சத்ருக்களானவர்கள் உன் மிடுக்குக்குத் தோற்றுப் போக்கடியில்லாமே உன் திருவடிகளிலே வந்து விழுமாபோலே. மாற்றார் தங்கள் வலிமாண்டு வந்து விழுமாபோலே என்றுமாம். "மாற்றார்" என்று - சத்ருக்கள். நாராயணனுகையாலே ஸம்பந்த மெல்லாரோடு மொத்திருக்க இவனுக்கு சத்ருக்களுண்டோ வென்னில்; ஆச்ரித விரோதிகள் இவனுக்கு சத்ருக்கள். இத்தால் - அம்புக்குத் தோற்று எதிரிகள் வருமாபோலே உன் குணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தோ மென்கை. அவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம், குணஜிதர்க்கு அதுக்கும் விரகில்லையிறே.

அருமையறிவுதியே, அவை நிறம்பெறும்படி திருப்பள்ளி புணர்ந்தருளாய்.

ஆகிறது, நாமெழுந்திருக்கிறோம், நீங்கள் வந்தபடி சொல்லுங்கோளென்ன; தாங்கள் வந்த செயலறுதியிருந்த படிக்கு த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறார்கள் (மாற்றானக்கு) உனக்கு சத்ருக்களானவர்கள் உன்மிடுக்குக்குத் தோற்று, போக்கடியில்லாமையாலே வந்துவிழுமாபோலே. (மாற்றுருனக்கு) சத்ருக்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனுலுங்கூட நோக்கவொண்ணுத படி அநாதிகாலம் கைகழிந்தபடி சொல்லுகிறது. "நாஸ்திக: புரா" "யானேயென்றனதே யென்றிருந்தேன்." (மாற்றுருனக்கு) நாராயணனுகையாலே ஸம்பந்த மெல்லாரோடும் ஒத்திருக்க சேஷமாயிருக்கிற ஆத்மாக்களிலே சில சத்ருக்களுண்டோ வென்னில்; ப்ராதிகூல்ய பரம்பரைகள் பண்ணி இடக்கைப்புரி முருக்கி விரோதித்துப் போருமவர்களை, "தாநஹம் த்விஷத:" என்பது, என்னுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுதார் எனக்கு த்ரோஹிகள் என்பது, பாகவத த்வேஷம் பண்ணுவாரை த்விஷத்துக்களென்பது, அவர்களை

பி. 166. அம்புபட்டவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம், குணஜிதர்க்கு அதுக்கும் விரகில்லையிறே என்பதன் தாத்பர்யம் - ஈசை முடியவொட்டமையாலே வாராதிருக்கவொண்ணுது என்றபடி.

ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் விடவேண்டும்படி பிராட்டிபக்கலிலே அபராதத்தைப்பண்ணி, "த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய - ஸபித்ராச பரித்யக்த:" (168) என்று - ஓரிடத்திலும் புகலற்று, "தமேவ சரணம்கத:" (168) என்று பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்த காகம்போலே யிருக்கை. "ஸத்யேநலோகாந்ஜயதி" (169) என்று-அம்பு பட்டாரோபாதி குணஜித ரென்றதிறே. (போற்றி) போற்றுகையாவது-திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; பெரியாழ்வாரைப்போலே வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) அவர்தம்மைப்பேணுதே உன்னைப்பேணினற்போலே, நாங்

நிந்தைபண்ணுவாரைப் பொறேனென்பதாசா நின்றுனிறே. (மாற்றார்) எங்களையறியாயோ, நாங்கள் வருமவர்களோ, ஹிரண்யராவணுதிகளாகவும் வந்தோம் நாங்களன்றே. (வலி தொலைந்து) வலிதொலைகையாவது - "நநமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைதவிர்கை. (உன்வாசல்கண்) மிடுக்கு அழிந்து எளிமைபட்டு "கச்ச" என்றவிடத்திலும் அங்குப் புகுராதே தன்கொட்டிலேறப் போனனிறே ராவணன். அப்படியன்றிக்கே, (உன்வாசல்கண் ஆற்றுதுவந்து) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம விடவேண்டும்படி பிராட்டி பக்கலிலே அபராதத்தைப் பண்ணி, "த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய"என்னும் படி அலமந்து "ஸபித்ராசபரித்யக்த:" என்னும்படி ஓரிடத்தில் புகலற்று, "தமேவசரணம்கத:" என்று - பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்த காகம்போலே, உன்வாசலிலேவந்து உன்காற்கீழே விழுந்தோம். அம்புக்குத்தோற்றுரோபாதி நாங்களும் குணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தோம. (ஆற்றுதுவந்து) அம்பு பிடரி தள்ளத்தள்ள வருவாரைப்போலே ஸௌந்தர்ய குண பலாத்க்ருதைகளாய் வந்தோம். அம்பு நற்கொலையாகக் கொல்லும்; குணம் உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லும்; "வல்வினையேனை ஈர்கின்றகுணங்கள்."

(யாம்வந்தோம்) சத்ருக்கள் துரபிமாநத்தாலே "நநமேயம்" என்றிருக்குமாபோலே, "தத்தஸ்யஸத்ருசம்" என்றிருக்கும் நாங்கள் எங்கள் செல்லாமையாலே வந்தோமித்தனை. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் வரவொட்டாத, ஆர்ஜவம இருந்த

களும் எங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே ஆற்றாமை யிருந்த விடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம். நசை முடியவொட்டாது, ஆற்றாமை இருக்கவொட்டாதிறே. (யாம் வந்தோம்) சத்ருக்கள் துரபிமாநத்தாலே "நநமேயம்" (170) என்றிருக்குமாபோலே, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே, "தத் தஸ்யஸத்ருசம்" (97) என்றிருக்கும் நாங்கள், ஆற்றாமை இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம். (புகழ்ந்து) எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச்சொல்லி. ... . உக

167. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்தோராம் பாட்டு. (ஏற்ற இத்யாதி) இப்பாட்டில் - நப்பின்னைப் பிராட்டி, பேற்றில்வந்தால் நானுமுங்களிலொருத்தியன்றோ, நாமெல்லாருங்கூடி க்ருஷ்ணனை எழுப்புவோம் வாருங்கோளென்ன ; அவன் குணத்துக்குத்தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லி எழுப்புகிறார்கள். வ்யா.—(ஏற்றகலங்கள்) உபதேசபாத்ரபூதரான சிஷ்யர்கள். (எதிர்பொங்கிமீதளிப்ப) ஆசார்யோபதேசத்தாலே பரிபூர்ணஜ்ஞாநரான சிஷ்யர்களுக்கு, ஆசார்யனுக்கும் யுக்த்யுபதேசம் பண்ணும்படி

விடத்திலிருக்கவொட்டாது. (போற்றி) தோற்றார் "போற்றி" என்னுமித்தனையிறே. போற்றுகையாவது-"செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. அல்லாதார் பாடுவது தந்தாம் ப்ரயோஜநத்துக்காகவிறே. நாங்கள் உன் ஸம்ருத்தியையாசாஸிக்கும்படி யன்றோவந்தது. (புகழ்ந்து) " சத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய " என்று மாற்றாரும் தங்களைத் தோற்பித்த வீர்யத்தைச் சொல்லிப் புகழ்வர்கள் ; இவர்களும் தங்களை நலிந்தநலிவைச்சொல்லிப் புகழுமித்தனையிறே. எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து ; " அழித்தாயுன்திருவடியால் " " நின்றன்னால் நலிவே படுவோம்" என்று வருகையிறே யுள்ளது. (போற்றி-புகழ்ந்து-வந்தோம்) பெரியாழ்வாரைப்போலேயும் வந்தோம், அல்லாதாரைப்போலேயும் வந்தோம் ; நாங்கள் செய்வதெல்லாஞ் செய்தோம்; நீ பெறிலும் பெறு, இழக்கிலுமிழ. .... உக

ஜ்ஞாநமானது பொங்கி வழியும்படியாக. (மாற்றாதே) மாறு மல். (பால்சொரியும்) பால்போலே போக்யமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசியாநிற்குமவர்களாய். (வள்ளல்) சிஷ்யவிதேயர்களுமாய். (பெரும்பசுக்கள்) பகவத்குணாநுபவத்தாலே பரிபுஷ்டரான சிஷ்யர்களை. (ஆற்றப்படைத்தான் மகனே) அஸங்க்யாதமாக ஆர்ஜித்துப்படைத்த ஆசார்யனுக்கு புத்ரவத்விதேயனானவனே. (அறிவுறாய்) நீப்ரபோதத்தையடையவேணும். (ஊற்றமுடையாய்) த்ருடப்ரமாணஸித்தனே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதமுடையவனே. (பெரியாய்) அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடையவனே. (உலகினில் தோற்றமாய்நின்றசுடரே) இந்தலோகத்தில் சக்ஷுர்விஷயமாம்படி அவதரித்தவனாய், சிரகாலமிருந்து தேஜிஷ்டனானவனே. "ஸஉச்ரேயாந்பவதிஜாயமாந:" என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதபக்ஷபாதம் லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படி நின்று தேஜிஷ்டனானவனேயென்றுமாம். (துயிலெழாய்) நீ படுக்கையில் நின்று மெழுந்திருக்கவேணும். ரக்ஷணம்ப்ரஸக்தமாயிருக்க, ரக்ஷணசிந்தைபண்ணக்கடவதோ என்று தாத்பர்யம். நீங்கள் ரக்ஷ்யபூதராய் வந்திகோளே நானெழுந்திருக்கைக்கென்ன (மாற்றாரித்யாதி) லௌகிகசத்ருக்களுடைய உன்னுடையமிடுக்குக்குத் தங்கள் வலிமாண்டு உன்திருவாசலிலே பழைய ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நீ போவென்றாலும் முன்புத்தையெளிவரவை நினைத்துப் பொறுக்கமாட்டாதே உன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்குமாபோலே, நாங்களும் உன்னுடைய நிருபாதிகசேஷித்வத்துக்குத் தோற்று தேஹாத்மாபிமாநத்தையும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் அந்யசேஷத்வத்தையும் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையும் பந்துக்கள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தையும் உபாயாந்தரோபேயாந்தரங்களையும் விட்டு இவற்றை நீ கொடுத்தாலும் பழைய து:கத்தை நினைத்து வேண்டோம் என்று உன் திருவாசலிலே வந்து நீயே ஸமஸ்தவித ப்ராப்யங்களும் ப்ராபகங்களுமென்று உன் திருவடிகளை ஸ்துதித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி வந்தாச்ரயித்தோம். .... உக

இருபத்திரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகை

168. **மூவாயிரப்படி**:—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ப் பாட்டில் தங்களுடைய அபிமாந ஶூந்யதையைச் சொல் லிற்று; இப்பாட்டில் அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வஞ்சொல்லுகிறது.

அங்கண்மாஞாலத்தரசரபிமான
பங்கமாய்வந்துநின்பள்ளிக்கட்டிற்கீழே
சங்கமிருப்பார்போல்வந்துதலைப்பெய்தோம்
கிங்கிணிவாய்ச்செய்ததாமரைப்பூப்போலே
செங்கண்சிறிச்சிறிதேயெம்மேல்விழியாவோ
திங்களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்
அங்கணிரண்டுங்கொண்டெங்கண்மேல்நோக்குதியேல்
எங்கள்மேற்சாபமிழிந்தேலோரெம்பாவாய்.

ஆறுயிரப்படி:— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (அங்கண்) "மாற்றாருனக்கு வலிதொலைந்து" என்று-போக்கற்றுவந்தபடி யிறே சொன்னார்கள்; இன்னமும் இவர்களகவாயறிபக்கட வோம் என்று கிடந்தான் க்ருஷ்ணன்; இப்படியோ எங்களை நீநினைத்திருக்கிறபடி, இங்குப் புகலன்றியே யொழிந்தாலும் வேறு போக்கில்லாதபடி அநந்யார்ஹைசளுமாய் எங்களுக் கும் பிறர்க்குமாகாதபடியுமாய்வந்தோம், இனி கடாக்ஷித் தருளவேணுமென்கிறார்கள். "பரித்யக்தா" "புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச" என்று-அநுகூலராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர் களிலுமண்ணியராகவெண்ணியிருந்தபடியிதுவன்றோஎன்று, இவர்களு மப்படியேயாகக் கூடுமென்று, ராவணஸம்பந்த முள்ள தடங்களும் விட்டு,"பகவத்கதம்"என்று ஓரிடத்திலே பாரதந்த்ரியம் கிடவாதபோது எல்லாம்பெற்றால் பலவாய்த் தண்ணியவற்றைத் தின்றுதேடவேணுமோவென்று போகட் டுப்போந்தேன், தேவரீரங்கீகாரம்பெற்றிலேனாகிலும்விட்டுப் போந்தவிடத்துக்கு ஆகாதபடி வந்தேனென்று விபீஷணன் விண்ணப்பஞ்செய்தாற்போலே,பிறந்தகத்துக்கு மாகாதபடி வந்தோமென்று தங்களநந்யார்ஹத்வந்தோற்ற விண்ணப் பஞ் செய்கிறார்கள்.

பதவுரை:—அம் - அழகிதாய், கண் - இடமுடைத்தாய், மா - பெரியதாயிருந்துள்ள. ஞாலம் - பூமியையாண்ட, அரசர்-ராஜாக்களானவர்கள், அபிமாநபங்கமாய்வந்து - "நமக்கு மேற்பட்டாரில்லை" என்கிற அபிமாநத்தை விட்டு வந்து நின் - தேவரீருடைய, பள்ளிக்கட்டிற்கீழே ஸிம்ஹாஸநத்தின் கீழே,சங்கம்-திரள்திரளாக வந்து, இருப்பார்போல் - ஓலக்கமாகவிருக்கு மவர்களைப்போலே, வந்து-கீழ்ப்பட்டவருத்தமெல்லாம் தீரும்படி வந்து, தலைப்பெய்தோம்-கிட்டப்பெற்றோம்; கிங்கிணிவாய்ச் செய்த - கிண்கிணியைப் போலே அர்த்தவிகஸிதமான, தாமரைப்பூப்போலே—, செம் - வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்திருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், சிறிச் சிறிது-கொஞ்சம்கொஞ்சமாக, எம்மேல்-ஆச்ரிதரான எங்கள் பக்கல், விழியாவோ-விழிக்கலாகாதோ; திங்களும்-சந்த்ரனும், ஆதித்தியனும் - சூர்யனும்,எழுந்தாற்போல் - உதித்தாற்போலே, அம் - அழகிதான, கண் இரண்டும் கொண்டு-இரண்டுகண்களாலே, எங்கள்மேல் - எங்கள் விஷயத்தில், நோக்குதியேல் - கடாக்ஷிப்பாயாகில், எங்கள்மேல் - எங்களுடைய, சாபம் — அநுபவித்தே கழிய வேண்டும் வ்யஸநம்,இழிந்து - கழிந்துவிடு மென்கிறார்கள்.

169. வ்யா.—(அங்கண்) அழகிய இடம். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன் போகோபகரணங்களோடு அநுபவிக்கலாயிருக்கை. பிபீலிகைக்கும் தன்போகோபகரணங்களோடே

வ்யா.—(அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) இங்குவந்தார்உன்னில்குறைந்தாருண்டோ. "ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" என்று நீயிருக்குமாபோலே, நாங்களும் "ஈச்வரோஹம்" என்று

பி. 169—அணுகோலக்கம்-அந்தரங்க ஓலக்கம். அங்கண்மா ஞாலத்தரசர் வருகையின் காரணம் போக்கற்ற நிலை. இவர்கள் வருகை கைங்கர்யம் செய்தற்கும், க்ருஷ்ணகுணாநுபவம் பெறுதற்கும். 173-ம் பிரமாணத்தின் இறுதியில் "ஸமாகம:" என்றபிறகு "என்று பிராட்டி கேட்க" என்பதை சேர்க்கவும். 174-ம் பிரமாணத்தின் முடிவில் "ஏவம் ஸமஜாயத" என்பதற்கு "அந்த:புர கார்யத்திற்கு அநர்ஹனை நானும் இப்படி இங்கு வரும்படி அங்கு ஐக்யம் உண்டாயிற்றென்று" திருவடி சொன்னதாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவும். செங்கண்வாத்ஸல்யத்தால் ஏற்பட்ட செம்மை. ஒரு நீர்ச்சாவியிலே-ஒருமுறை நீர்ப்பாய்ச்சல் இல்லாமையாலே மிகவும் நொந்துபோன பயிர்.

அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (மாஞாலத்தரசர்) மஹாப்ருதிவியில் ராஜாக்கள். "இப்பரப்பெல்லாம் என்னது" என்று அபிமாநம்பண்ணுகை. "யாவையும் யாவருந்தானமை வுடைநாரணன்" என்கிறதை பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப் போலே அநுகரிக்கிறபடி. (அபிமாநபங்கமாய்வந்து) அபி

தனித்தனியே யிருக்குமவர்களன்றே, உன்னில் ஒருகூற்றுக் குறையநின்ற விடமுண்டோ, எங்களீரரசுதவிர்ந்து வந்தபடி பார்த்திலேயோ, ஸ்வத்வஸ்வாமித்வங்கள் இரண்டு தலைக்கும் வ்யவஸ்திதமானால், ஸ்வாமித்வமுள்ளவிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ரியமும், ஸ்வத்வமுள்ளவிடத்திலே பாரதந்த்ரியமும் கிடவாத போது, ஸ்த்ரீக்கு மேவாய் எழுந்தாற்போலேயும், புருஷனுக்கு முலையெழுந்தாற் போலேயுமிறே யிருப்பது. இப்படி ஸ்வரூபவிருத்தமான அபிமாநத்தைக் கழித்தன்றே நாங்கள் வந்தது. (அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) "அம்" என்று-அழகு; "கண்" என்று-இடம். அழகிய ஸ்தாநவிசேஷங்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள மஹாப்ருதிவியைத் தங்களதென்று அபிமாநம் பண்ணியிருக்கிற ராஜாக்கள். அங்கண் என்றவிடத்தால்-போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களை ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமாகத் தந்தாமளவுகளிலே அபிமாநம்பண்ணி யிருப்பது. இனி "ப்ரஹ்மாஹம்" என்றால் அவனளவிலே நிற்குமாபோலே, சிற்றெறும்பு "அஹம்" என்றால் அது தன்னளவிலேநிற்கும்; அவன் "நான்" என்றத்தோடு, இது "நான்" என்றத்தோடு வாசியில்லை; தத்வ்யதிரிக்தரிலடையநானெல்லாம் ஆக்கனுமாய் அத்தனையும் து:கஹேதுவுமாயிருக்கும். "யாவத:குருதேஜந்து: ஸம்பந்தாந்மநஸ:ப்ரியாந்| தாவந்தோஸ்யநிகந்யந்தே ஹ்ருதயேசோகசங்கவ:" என்று சொல்லிற்றிறே. "வேதாந்தங்களிலே-ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட, ஏழுஜந்மம் ஜநித்து அரியஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணி, பின்பு பகவத்ப்ராப்திரூப புருஷார்த்தம் பெற்றார்களாகச் சொல்லாநின்றது; இவ்வருகே யெத்தனையேனுங்கீழாயிருப்பார் சிலர் சரீராவஸாநகாலத்திலே மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று பொதிசோறு கட்டிக்கொண்டிராநின்றார்கள், இவை யிரண்டும் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே?" என்று

மாக சூந்யராய்வந்து. ராஜ்யங்களை யிழந்து எளிவரவுபட்டு வந்து. (நின்பள்ளிக்கட்டிற்கீழே) அந்த ராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோளென்றாலும், பழைய எளிவரவை நினைத்து, அவைவேண்டா என்று, உன்ஸிம்ஹாஸநத்தின் கீழே. (சங்கமிருப்பார்போல்)திரளவிருந்து அணுகோலக்க மாக விருக்குமவர்களைப்போலே, அவர்கள் போக்கற்றுப் புகுந்தார்கள், இவர்கள் கைங்கர்யத்துக்குப் புகுந்தார்கள்.

பட்டரைக்கேட்க; "ஒருகுறையில்லை"என்றருளிச்செய்தார். அவன் தன் விபூதியளவுஞ்செல்லப் பச்சையிட்டுப் பெறக் கடவனென்று கோலக்கடவன், யதோபாஸநம் பலமாகை யாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அப்படியேயாயிருக்கும் அவ னுக்கு; இவன், தன் பக்கலொன்றுமில்லாமையை அநுஸந் தித்து ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே பிடித்து நீயே யெனக்குக் கட வையாகவேணுமென்று காலிலே விழும்; அவனும் அப்ப டியே தன்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவனைப் பார்த் திருக்கவேண்டாதபடி தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். அவனுக் குத் தான்கோலின பரப்படங்கலும் விடவேணும்; இவ னுக்கு இவ்வளவேயிறே விடவேண்டுவது. அவன் அநுஷ் டிக்கக் கடவவையெல்லா மநுஷ்டித்து பின்பு பலம்தரப் பார்த்திருக்கும்; ஈச்வரனையிறே இவன் முதலிலே பற்றிற்று.

(மாஞாலத்தரச ரபிமாநம்) மஹாப்ருதிவியில் பரப்பெல் லாம் என்னதுஎன்று அபிமாநம்பண்ணுகை. "பதிம்விச் வஸ்ய" என்று ஓதப்படுகிற ஈச்வரனை அநுகரிக்கிறார்களிறே இவர்கள்; "யாவையும் யாவருந்தானமமைவுடை நாரணன்" என்கிறபதத்தை யநுகரித்த பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப் போலே. (அபிமாநபங்கமாய்) ராஜ்யங்களை யிழந்து எளிவரவு பட்டு அபிமாந சூந்யராய். "ராஜ்யநாம மஹாவ்யாதி: அசிகித்ஸோவிநாசந:" "தசவேச்யாஸமோந்ருப:" "ஒரு நாயகமாயோடவுலகுடனாண்டவர்" என்று-ராஜ்யத்தில் அபி மாநம் அநர்த்தாவஹமென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகருடைய ப்ரதி பத்தி. (வந்து) "கானகம்போய்" என்று-காடுபாய்ந்து திரி யாதே உஜ்ஜீவநஹேதுவானவிடத்திலே வந்து.

"குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" (171) என்று-இளையபெருமாளைப் போலே இவர்களையும் க்ருஷ்ணகுணம் தோற்பித்து அடிமையிலே மூட்டிற்று. (வந்துதலைப்பெய்தோம்)கீழ் எல்லாரையு மெழுப்பிப்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் ஸபலமாம்படி வந்துகிட்டப் பெற்றோம். அநாதிகாலம் இந்தஸம்பந்தத்தை யிழந்து போந்த நாங்கள், இன்று நிர்ஹேதுகமாகக்கிட்டப்பெற்றோம்."மந்யேப்ராப்தாஸ்மதம்தேசம்பரத்வாஜாயமப்ரவீத்" (172) என்னுமாபோலே ஒருபடி வந்து கிட்டப்பெறுவதே

(நின்பள்ளிக் கட்டிற்கீழே) அந்தராஜாக்கள் தோற்றுத் தங்கள் சத்ருக்கள்கட்டிற்கீழே என்னவேண்டாவோ, "நின்பள்ளிக்கட்டில் கீழே" என்பானென்னென்னில்; உபமேயவஸ்து இவனல்லதில்லை யென்னும் ப்ரஸித்தியாலும், "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்வம்" என்று சொல்லப்படுகிற விபூதிபூதர்க்கு விபூதிமான்வாசல் புகலாகையாலும், பக்நாபிமாநர் புகும் வாசலாகையாலும், ஸர்வலோகசரண்யன்வாசலே புகல் என்னும் தங்கள் வாஸநையாலே சொல்லுகிறார்கள். (நின்) எங்கேனும் வழிபறிபுண்டாலும் ராஜாவின் வாசலிலே கூப்பிடுமாபோலே, "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" என்று ப்ரமாணஞ் சொல்லப்படுகிற உடையவனிருந்தவிடத்திலே வர வேணுமிறே. [கோவாகிமாநிலம்காத்து] இவனோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்தமுடையாரைப் பற்றினவர்களிறே ராஜாக்களாகிறார். (சங்கமிருப்பார்போல்) அந்த ராஜ்யங்களைக்கொடுத்துப் போங்களென்றாலும் பழைய எளிவரவை நினைத்து அவை வேண்டாவென்று உன்ஸிம்ஹாஸநத்தின்கீழே திரள் திரளாகவந்து ஓலக்கமாக விருக்குமவர்களைப்போலே.

(பள்ளிக்கட்டிற்கீழே) வெளியிலே வேளாளராய்த் திரியில் தலையிலே முடியைவைப்பார்களென்று, ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு முசித்து அந்தரங்கமான வோலக்கத்திலே ஸேவிக்கிறபடி. பக்நாபிமாநராலும் "அரதிர்ஜநஸம்ஸதி" என்கிறபடியே ஆளற்றவிடத்திலே விவிக்தஸேவை பண்ணினர், ஸ்ரீபராதழ்வான் தனியிருக்கையிலே "ராஜந்" என்பார், "வஞ்சிதாச்சாபிதேவயம்" என்பார், "கச்சிந்ந துஷ்டோ

யென்கை. "வாநராணாம்நராணாஞ்சகதமாஸீத்ஸமாகம:" (173) "ராம ஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத" (174) என்று விஸத்ருசமானவிது ஸங்கதமாகப்பெறுவதே! ஆக, இந்த ராஜாக்கள்தந்தாமுடைய அபிமாநங்களைவிட்டு க்ரம ப்ராப்தமான ராஜ்யாதிகளைவிட்டும், அம்புக்குத் தோற்று

வ்ரஜஸி" என்பாராய்க்கொண்டு கண்டாரலேக்க, அவர்களுக்குச்சூழ்த்துக்கொடுத்து தன்பக்கல் அபிமாநதோஷமில்லாமையை வெளியிடவேண்டிற்றிறே; இளையபெருமாள் படுக்கைத்தலை பிரியாமையாலே அவையொன்றுங் கேட்கவேண்டிற் றிக்லேயிறே. (போல்வந்து தலைப்பெய்தோம்) இந்த ராஜாக்கள் க்ரமப்ராப்தமான ராஜ்யாதிகளையும் தங்களுடைய அபிமாநங்களையும்விட்டு உன்பள்ளிக்கட்டில்கீழே படுகாடு கிடக்குமாபோலே, நாங்களும் ஒருப்ரஹ்மாபிமாநத்தோபாதியும் போந்திருக்கிறஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தையும் பந்துக்களுடைய நிரோதத்தாலே க்ருஹங்களைவிட்டுப் புறப்படவொண்ணாத அருமையையும் வேறுண்டானபோகங்களையும்விட்டு, அம்புக்குத்தோற்றாரோபாதி உன்னழகுக்குத் தோற்றுவந்து புகுந்தோம்.

(வந்துதலைப்பெய்தோம்) அந்த ராஜாக்களைப்போலே நாங்களும் அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே இந்த ஸம்பந்தத்தை யிழந்துபோந்த நாங்கள் நிர்ஹேதுகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று-யாத்ருச்சிக ஸங்கதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நாங்கள் அகன்ற தூரம் வந்த அருமையையும் பாராய், த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே குணஜாதிகள்போலே பகவத்ப்ரகார பூதனாய் ப்ருதக்ஸ்திதியாதல், ப்ருதகுபலம்பமாதல் உடையனன்றிக்கே கௌஸ்துபத்தோபாதி அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைத்து ஸ்வரூப லாபமாகக் கடவ சேதநன், அநாதிகர்மமடியாக அத்தையிழந்து அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய்த் தனக்கு ப்ரகாரமான சரீரத்தை, "தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்" என்று தானாகபுத்தி பண்ணி, சரீரஸம்பந்தநிபந்தநமான ஸுகது:கங்களுக்கு போக்தாவாய், ஸ்தாவரங்களோடொக்க அசித்ஸமனாய்,

உன்கட்டிற்காலிலே படுகாடுகிடக்குமாபோலே, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தை விட்டு, வேறுண்டான போகங்களையும்விட்டு, உன்னுடைய குணஜிதராய்க்கொண்டு வந்தோம். அதவா, அந்தராஜாக்களைப்போலே நாங்களும் அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத்மாபிமாநத்தை விட்டு, தேஹாத்பரனை ஆத்மாவின்பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, அநந்யப்ரயோஜநராய்வந்தோமென்றுமாம்.

"த்யாமி" என்று ஈச்வரனும் வெறுக்கும்படி, கைகழிய அதன்றவிவன், யாத்ருச்சிகமாகப் பிறப்பதொரு ஸுக்ருத மடியாக பகவத்கடாக்ஷத்துக்கு யோக்யனாய், அநந்தரம் தேஹாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விவேகித்து, தேஹாத்மாபிமாநத்தை விட்டு, ஆத்மாவின்பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, "ஈச்வரனுக்குசேஷம்" என்றும், "புருஷார்த்தம் அவன்" என்றும் ருசிவிளைந்து, அதுபெறுகைக்கடியான உபாயமாகவும் அவன்றன்னைப்பற்ற விளம்பம்பொறுதபடி த்வரைவிளைந்து, திருவடிகளிலேவந்து கிடக்குமளவாய்விட்டதிறே. ப்ராஹ்மணப்ரஜை வேடருடையக்ருஹத்திலே பால்யத்திலே யகப்பட்டு புத்திவ்ருத்திகள் அவர்கள்படியாய் நடந்து செல்லாநிற்க, ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே ஸ்வக்ருஹத்திலே மாதாபிதாக்கள் முன்னேவந்து நிற்குமாபோலே.

(வந்துதலைப்பெய்தோம்) மாறி மாறி அந்தாதியாக பல பிறப்பும் பிறந்து, அதுவே திருவடிகளை அடைகைக்குஹேது வாய் "சிராயமேகூலமிவாஸிலப்த:" "மந்யேப்ராப்தாஸ்மதம் தேசம்பரத்வாஜோயமப் ரவீத்" "வாநராணும்நராணும்ச" "தேவ்யேவம்ஸமஜாயத" "கணுவெனம்நாமே". விஸத்ருசமானவிதுஸங்கதமாகப் பெறுவதே!(வந்துதலைப்பெய்தோம்) "வந்தெங்குத் தலைப்பெய்வன்" என்கிற இழவுகள்தீர்ந்து எல்லாரையு மெழுப்பிப் பட்ட வ்யஸநமெல்லாந்தீர ஒருபடி வந்து கிட்டப்பெறுவதே!

பெண்காள்! எல்லாம் ஸபலமாயிற்றே! இனியொரு குறைகளுமில்லையேயென்ன; ப்ராப்திபலம் பெறவேண்டாவோ வென்கிருர்கள் (கிங்கிணிவாய்ச்செய்த) அலரவும்

(கிங்கிணிவாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே) ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவதாமரைப் பூப்போலே எங்களாற்றாமைக்கு அலருமவையிறேயிவை. அர்த்திகளைக்கண்டால் அலருமவையிறேயிந்தத்தாமரைப்பூ. (செங்கண்) வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்திருக்கை. உபமாநம் நேர்நில்லாமையாலே உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (சிறிச்சிறிதே) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாமே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க என்கை. ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேபிடித்துக் காணவேணுமென்றுமாம்.(எம்மேல்விழியாவோ)கோடையோடினபயிரிலே ஒரு பாட்டம்என்னுமாபோலே,சாதகம் வர்ஷதாரையை யாசைப்படுமாபோலே, "விழியாவோ" என்று தங்கள் மநோரதம்.

மாட்டாதே மொட்டிக்கவும்மாட்டாதே திருக்கண்களிருந்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்கள். (கிங்கிணிவாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே) ஸ்வாதந்த்ரியம் செம்பளிப்பியாநின்றது; நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸ்பர்சம் அலரப்பண்ணாநின்றது; இத்தலையிலபராதம் மொட்டிக்கப்பண்ணும்; அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் அலரப்பண்ணும்:கர்மபாரதந்த்ரியம் மொட்டிக்கப்பண்ணும்; ஆச்ரிதபாரதந்த்ரியம் அலரப்பண்ணும்: காலத்தினிளமைமொட்டிக்கப்பண்ணாநின்றது; ஆர்த்தத்வநி விகஸிக்கப்பண்ணாநின்றது: ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவ தாமரைப் பூப்போலே இவர்களாற்றாமைகண்டால் அலருமவையாயிற்று. (செங்கண்) உபமாநம் நேர்நில்லாமையாலே உபமேயந் தன்னைவிசேஷிக்கிறது. [பட்டுரையாய்புற்கென்றே காட்டுமால்] உபமாநத்தோடே சொல்லநினைக்கையாகிறது அழுக்காக்குகையிறே. தாமரைக்கு இவன் கொடுத்தநிறம் சிவப்புக் கொப்பாமித்தனையல்லது வாத்ஸல்யத்தாலேவந்தகுதறுதலில்லையே அதுக்கு. (சிறிச்சிறித்தே)குளப்படியிலேகடலைமடுக்கவொண்ணாதிறே, பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாக்ஷிக்க வேணும். (சிறிச்சிறிதே) ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேபிடித்து அலரும்போதை அளவுகளெல்லாங்காண ஆசைப்படுகிறார்க ளாகவுமாம். (எம்மேல் விழியாவோ) கோடையோடின பயிரிலே ஒருபாட்டம் மழை வர்ஷியாதோ என்னுமாபோலே. (எம்மேல்) சாதகம், மேக

170. (திங்களுமித்யாதி) ப்ரதிகூலர்க்கு அணுக வொண்ணாமையும் அநுகூலர்க்குத் தண்ணளியிருக்கையும். அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும் உன்னைப்பெறுதவிடாய் ஆறுகைக்கும் என்றுமாம். "ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்சஸம் (30) தண்ணளியும் ப்ரதாபமும் கூடியிறேயிருப்பது. (அங்கணிரண்டுங்கொண்டு) சந்த்ரஸூர்யர்கள் கோபப்ரஸாதங்களுக்கு ஒப்பல்லரென்கை. "சந்த்ரகாந்தாநநம்ராமமதீவ ப்ரியதர்சநம்"(13)என்னக்கடவதிறே.(இரண்டுங்கொண்டு) முழுநோக்குப் பொறுக்குமளவானவாறே "இரண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கள்மேல்) உன்நோக்குப்

ஜலம் பார்த்திருக்குமாபோலே, கடாக்ஷமேதாரகமானவெங்கள்மேலே. "இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்" என்று விழிப்பது அங்கேயன்றோ.

அதுக்குவந்ததென்னென்ன; (திங்களுமாதித்யனுமெழுந்தாற்போல்)"கதிர்மதியம்போல்முகத்தான்" என்று ஆசைப்பட்டபடி பெறுகவேணுமென்கிறார்கள். (திங்களும்) சந்த்ரஸூரியர்களுடைய தண்ணளியையும் ப்ரதாபத்தையுமுடைய திருக்கண்கள். ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதிருக்கையும், அநுகூலர்க்கு அணுகி அநுபவிக்கலாயிருக்கையும். "ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்சஸம்" (திங்களுமாதித்தியனும்) விரஹதாபம் போக்குகைக்கும், கிடையாதொழிகிறதோ! என்னும் பயத்தாலேவந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும். (அங்கண்) திருக்கண்களுக்கு அவர்களுபமாநமாகப்போராதிருந்தபடி. "சந்த்ரமாமநஸோஜாத:" என்று-சந்த்ரஸூர்யர்களுக்குப்ரஸாதோஷணங்கள் இவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. பலகாலும் ராஹுகேதுக்களாலே அபிபூதராய் க்ஷயவ்ருத்திகளையும் களங்கத்தையுமுடையரான வ்யய சந்த்ரனும்

பி. 170. தங்கள்தலையாய் - தங்களாலே, நோக்குதியேல் - கிட்டுவதற்கரியதாகும் துர்லபத்தன்மை. அனுபவித்தேவிடவேண்டுகையாலே-அனுபவித்தேவிடவேண்டும் என்ற நினைவாலே. விஷஹாரியின் பார்வையால் விஷம்தீருவதுபோல, க்ருஷ்ணன்நோக்காலே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீரும், எங்கள்மேல் சாபம் இழியும்.

பெருதேயுருவின எங்கள்பக்கல். (நோக்குதியேல்) தங்கள் தலையாய் கிட்டுவதொன்றன்றே. (எங்கள்மேல்சாபமிழிந்து) யாதநாசரீரம்போலேயும் சாபோபஹதரைப்போலேயும், விச்லேஷவ்யஸநமே படுகிறவெங்கள் து:கம் அநுபவித்தே விட வேண்டுகையாலே "சாபம்" என்கிறது. அன்றியே, விஷ

கார்கால ஆதித்யனுமன்றே "அதீவப்ரியதர்சநம்" என்கிறவனுடைய பார்வைக்கொப்பு. (இரண்டுங்கொண்டு) முழு நோக்குப் பொறுக்குமளவானவாறே "இரண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கண்மேல் நோக்குதியேல்) உன் நோக்குப்பெருதே ஒருநீர்ச்சாவியாய் உருவின வெங்கள் பக்கலிலே. (எங்கள்மேல்) அவை இரண்டுகண்ணுக்கும் தங்கள்பக்கலிலேவிஷயமுண்டு. சேரவொட்டாதார்பக்கலிலே ப்ரதாபமும், தங்கள்பக்கலிலே தண்ணளியும். [சீற்றத்தோடருள் பெற்றவன்] ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றஞ் செல்லாநிற்க ப்ரஹ்லாதனுக்கு அநுகூலமாயிருந்ததிறே கண்ணில் வாத்ஸல்யமிருந்தபடி. "ஸிம்ஹம் ஆனையோடே பொராநின்றாலும் குட்டிக்கு முலைகொடுக்குமாபோலே" என்று பட்டர். "குழவியிடைக் காலிட்டெதிர்ந்து பொரும்." "விழியாவோ" என்று தங்கள்மநோரதம்; "நோக்குதியேல்" என்றவிடம் முன்னிலை. (நோக்குதியேல்) தங்கள்தலையால் கிட்டுமதன்றே நோக்குத்தான் (எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) யாதநாசரீரம்போலேயும் சாபோபஹதரைப்போலேயும் உன்னைப்பெருதே வ்யஸநப்படுகிற து:கம்.

(எங்கள்மேல் சாபம்) பிறருடைய சாபம் உன்கடாக்ஷத்தாலே தீரும்; எங்களுடையசாபம் நீபோக்குதல் அநுபவித்துவிடுதல் செய்யுமத்தனை. விச்லேஷவ்யஸநம் அநுபவித்தே விடவேண்டுகையாலே "சாபம்" என்கிறது. ப்ரஹ்மசாபம் மார்பில்வேர்ப்பாலே போக்கலாம்; துர்வாஸாவினுடைய சாபம் மார்பிலிருக்கிறவளுடைய கடாக்ஷத்தாலே போக்கலாம்; கௌதமசாபம் காலில்பொடியாலே போக்கலாம்; தக்ஷசாபம் ஒருதடாகத்திலே முழுக்கிட்டுப்போக்கலாம்; எங்கள்சாபம் போக்குகைக்கு இத்தனையும்வேணும்;

ஹாரியானவன் பார்க்க விஷந் தீருமாபோலே, அவன்நோக் காலே ஸம்ஸாரமாகிற விஷந்தீரும்; ஆகையால் அங்கணிரண் டுங் கொண்டெங்கள்மேல்நோக்குதியேல்எங்கள்மேல்சாபம் இழியும் என்றந்வயம். ... ... உஉ

171. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அங்கணித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-தங்களபிமாந சூந்யதையைச் சொல்லி, இப்பாட்டில்-தங்கள் அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். வ்யா.— (அங்கணித் யாதி) அழகியதான இடங்களையுடைய மஹாப்ருதிவியை "தன்னது" என்றபிமாநித் திருக்கிற ராஜாக்கள், அந்த அபி மாநமும்போய்வந்து, உன்னுடைய திருப்பள்ளிக் கட்டில் கீழே ஸங்கம் ஸங்கமாக விருப்பாரைப்போலே, நாங்களும் பக்நாபிமாநிகளாய்க்கொண்டு ஒருபடிப்படவந்து கிட்டப் பெற்றோம். (கிங்கிணியித்யாதி) அரைவடத்தில் கிண்கிணி போலே அர்த்த விகஸிதமான தாமரைப் புஷ்பம்போலே யிருக்கிற சிவந்த திருக்கண்மலர்களைப் பொறுக்கப்பொறுக்க உன்கடாக்ஷம் பெறாதே உறவிக்கிடக்கிற நம்மேல் விழி யாவோ. அதாவது - தேஹாத்மாபிமாநத்தை நீக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியாபிமாநத்தை நீக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாறே சேஷத்வத்தை யறிவித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யுண்டாம்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்த மான ஸ்வஸ்வாமிநஸ்வ சேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை நிவர்த் திப்பித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே உபாயாந்தரங்களை விடு வித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே ததேகோபாயனும்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வவ்யாபாரத்தில் ஸ்வா

வேர்த்து நின்றுவிளை யாடக்காணவேணும்; எங்கள்மேல் நோக்கவேணும்; பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசவேணும்; இப்போதேஎம்மை நீராட்ட வேணும்.

சாபமிழிந்து-நோக்குதியேல்-வந்துதலைப் பெய்தோம்; எம்மேல் விழியாவோ. ... ... உஉ

கிரகர்த்ருத்வ நிவ்ருத்தியைப்பண்ணுவித்து, அதுக்கு இசைந்த வாறே பாரதந்த்ரியப்ரதிபத்தியைப்பிறப்பித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தன்னை யநுபவிப்பித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யத்தையுண் டாக்கி, அக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தியைத் தவிர்ப்பிக்கை. முழுநோக்குப் பெறுமளவானவாறேயென் றது - இவ்வளவான பாகம் பிறந்தவாறே யென்றபடி. இப் படியல்லது தேஹாத்மாபிமாநிக்கு பரமபக்தியையுண்டாக்கி லும் உண்டாகாதிறே. (அங்கணித்யாதி) சந்த்ரஸூர்யர்க ளிருவரும் உச்சிப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற அழகிய திருக் கண்களிரண்டுங்கொண்டு, இவ்வளவான பாகம்பிறந்த வெங் களைக் கடாக்ஷித்தாயாகில். அதாவது-பரமபக்தியை யுண் டாக்குகை. அத்தால் (எங்கள்மேல் சாபமிழுந்து) மேல் அவச்யாநுபாவ்யமா யிருக்கிற விச்லேஷவ்யஸநம் தீரும்; ஆகையால் உக்தரீத்யா கடாக்ஷிக்கவேணுமென்று கருத்து. "திங்களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்" என்றது, அவன் கடாக்ஷம் ஸுகரூபமாயும அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமாயு மிருக் கையாலே. ... . உஉ

இருபத்துமூன்றும் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—172. இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. "வச ஸாஸாந்த்வயித்வைநம்" (175) என்று-ஸாபராதரைப்போலே

ஆறுயிரப்படி:— இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. "சங்கமிருப் பார்போல்" என்று - பெண்கள் சொன்ன வார்த்தையைக்

பி. 172. "வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம்" என்கிற 175-ம் பிர மாணம், சக்கரவர்த்தித்திருமகன் விபீஷணுழ்வானை, மதுரவாக் யம் சொல்லி சந்தோஷிப்பித்ததைப்பற்றியது. ஸாந்த்வநம் - நல்ல வார்த்தை. பனியும் குளிரும பாராமல், வீடுதோறும் சென்று எழுப்புகை, திருவாசல்காக்கும்முதலிகளை எழுப்புகை, நந்தகோபர் முதலானாரையும், தன்னையும் நப்பின்னையையும் எழுப்புகை முத லிய எளிவரவெல்லாம் தான் முற்பாடனுயிருந்து செய்யாமையா லன்றோ நல்லவார்த்தை சொல்லுகை.

ஸாந்த்வநம் பண்ணுபவனாகையாலே, பெண்களை ஸாந்த்வநம் பண்ணியருளினான்; அவ்வளவிலே நாங்கள்வந்தகாரியத்தைக் கேட்டருளவேணுமென்கிறார்கள்.

கேட்டு, "அநந்யகதிகளாய் வந்தோம் என்று சொல்லுவதே! நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிகரமா யிருந்துவைத்து" என்று திருவுள்ளத்திலே போரப்புண்பட்டு, "பின்னை நெடும்பணைத் தோள் மகிழ்பீடுடை" என்று - அவளுடைய ஸம்பந்தமே நமக்கு ஏற்றமாக நமக்கு நல்லார்கள் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, அவளோடே யொருகோவையா யிருந்துவைத்து நம்முன்னே யிப்படிசொல்லுவதே! நாமாரானோம்! என்று தன்னை நொந்துகொண்டு, பரமரிஷிகள் ஆர்த்தராய்வர, தன் காவற்சோர்வைநினைத்து ஸாபராதர் செய்தவற்றை நிரபேக்ஷரான பூர்ணர்பொறுக்குமத்தனையன்றே, சர்ப்பபூதரென்று நினைத்திருக்கிறவுங்களால் வந்ததன்றே, உங்கள் வ்யஸநத்தைக் காண்கையாலும் அதுக்கடி நம்குற்றமாகையாலும் உங்களளவல்ல நமக்கு லஜ்ஜை, முதலிலே ரக்ஷகனானவனுக்குச் சென்று ரக்ஷிக்கவேணும; அதிலே ஆர்த்தரை "ஐயோ!" என்று வினவவேணும்; இப்படியிருக்க, நோவுபடுவிகோளும் அதுவந்து அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி பிறபாடரானோமே! அத்தை நீங்கள் பொறுக்கவேணும் என்று க்ஷமிப்பித்துக் கொண்டாப்போலேயும்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், ராவணன்பின்னே பிறந்தவென்னை ஆராயாதே அருள்பாடிடுவதே! என்று தறையைப்பார்த்துக் கவிழ்ந்துநிற்க, அவன் லங்கையிற்பட்ட நெருக்கும் முதலிகளால்வந்த சிலுகுமெல்லாம் நம்மாலே வந்ததன்றே, நீரிருந்தவிடத்திலே வந்து கொண்டுபோராதது நங்குறையன்றோ வென்று ஸாபராதரைப்போலே ஸாந்த்வநம் பண்ணினாற்போலேயும்; ஆண்கள் விஷயத்திலகப்பட இப்படி யிருக்கக்கடவ நாம், பெண்கள் வந்தெழுப்பப்பார்த்திருப்போமே! என்று பெண்களுக்கு இனிதாகச்சொல்லி, உங்கள் கார்யம் அழகிதாகச் செய்து தரக்கடவோம், செய்யவேண்டுவதென் சொல்லுங்கோள் என்ன; இங்ஙன்குன்றுங்குருச்சியாகக் கேட்டருளவொண்ணாது, பேரோலக்கமாக விருந்து கேட்டருளவேணுமென்று

மாரிமலைமுழைஞ்சில்மன்னிக்கிடந்துறங்கும்
சீரியசிங்கமறிவுற்றுத்தீவிழித்து
வேரிமயிர்பொங்கவெப்பாடும்பேர்ந்துதறி
மூரிநிமிர்ந்துமுழங்கிப்புறப்பட்டுப்
போதருமாபோலேநீபூவைப்பூவண்ணாவுன்
கோயினின்றிங்ஙனேபோந்தருளிக்கோப்புடைய
சீரியசிங்காசனத்திருந்துயாம்வந்த
காரியமாராய்ந்தருளேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை :—மாரி-மழைக்காலத்தில், மலைமுழைஞ்சில்-பர்வத குகையிலே, பேடையும்தானும் ஒன்று என்னலாம்படி, மன்னி - ஒட்டிக்கொண்டு, கிடந்து படுக்கையிற்கிடந்து, உறங்கும் - தூங்காநின்றுள்ளதாய், சீரிய-வீரத்தன்மையாகிற சீர்மையையுடைத்தான, சிங்கம்-ஸிம்ஹமானது, அறிவுற்று-உணர்ந்துகொண்டும், எதிரிகள் பக்கல் சீற்றத்தாலே, தீ-அக்நிப்பொறிகள் சிதறும்படி, விழித்து - கண்களை விழித்துக்கொண்டும், வேரிமயிர் - உளைமயிரானது, பொங்க - சிலம்பும்படிக் கீடாக, எப்பாடும் - நாலுபக்கத்திலும், பேர்ந்து - புடைபெயர்ந்தும், உதறி-சரீரத்தை உதறிக்கொண்டும், மூரி-நன்ருகப் பெருமை தோன்ற, நிமிர்ந்து - நிமிர்ந்துகொண்டும், முழங்கி-சப்தித்துக்கொண்டு, புறப்பட்டு - குஹையினின்றும் புறப்பட்டு, போதருமாபோலே-வருமாபோலே, பூவைப்பூ - காயம்பூப் போன்ற, வண்ணா - திருநிறத்தை யுடையனை, நீ—, உன் - உன்னுடைய, கோயில்நின்று-கோயில்நின்றும், இங்ஙனே-இந்த மணி மண்டபத்துக்கு, போந்தருளி-எழுந்தருளி, கோப்புடைய - வெற்றியையுடைத்தாய்ப் பலவேலைப்பாடுகள் பொருந்திய, சீரிய-நினைத்த கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாகிற சீர்மையை யுடைத்தான, சிங்காசனத்து-ஸிம்ஹாஸநத்திலே, இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து, யாம்-அநந்யப்ரயோஜனைகளான நாங்கள், வந்தகாரியம் - வந்தகார்யத்தை, ஆராய்ந்து-விசாரித்து, அருள் - க்ருபைசெய்தருளவேணுமென்று இரக்கிருர்கள்.

ஆஸ்தாநத்தில் புறப்பாடிருக்கும் க்ரமத்தை பாசுரப்பரப் பறக் கையோலைசெய்து கொடுக்கிருர்கள். ஆச்சான் "அக திம் சரணுகதம்" என்று விண்ணப்பம் செய்ய; "நம்மிராமா னுசனை யுடையையா யிருந்துவைத்து நம்முன்னே யிப்படி சொல்லப்பெருய்" என்ருர் அழகர்.

173. வ்யா.— (மாரிமலைமுழைஞ்சில்) வர்ஷாகாலம் ராஜாக்கள் படைவீடுவிட்டுப் புறப்படாதாற்போலே, ஸிம்ஹமும் வர்ஷாகாலம் மலைமுழைஞ்சு விட்டுப் புறப்படாது ; பெருமாள் வர்ஷாகாலம் மால்யவானிலே எழுந்தருளி யிருந்

வயா.—(மாரி) வைரங்கொள்ளும் மார்க்கங்களும், "ஸலிலேநஸமீக்ருதா:" என்னும்படி தேசமடைய ஒரு நீர்க்கோப்பாக வர்ஷம்பெய்து, வழிகளெல்லாம் தூறெழுந்து ஸஞ்சார யோக்யதையின்றியிலே யொழிகையாலே, ராஜாக்களும் தந்தாம் சத்ருக்கள்பக்கல் த்வேஷங்களையும் மறந்து எடுத்துவிடுகையையுந் தவிர்ந்து, கைகழியப்போனவர்களும் வர்ஷாவாகப்புகாநின்றது என்று தந்தாம் வீடுகளைக்குறித்து வந்துநின்று, நாலுமாஸமும் உகந்தவிஷயங்களோடே கூடி யிருக்கும்படியாயிறேயிருப்பது. மஹாராஜரும் தாரையுடைய ஸ்தநோஷ்மாவைப் பற்றிக்கிடந்து பெருமாளோடே பண்ணின ஸமயத்தையும் மறந்தபடியாலே பெருமாளும் சீறி, " ஸபாந்தவமாக அறுக்கக்கடவோம் " என்று இளையபெருமாளுக்கு அருளிச்செய்துவிட ; அவரும், கிஷ்கிந்தை வாசலிலே சிறுநாணெறிய; நின்ற திருவடியைப்பார்த்து, போக்கடிசொல் என்ன ; அவனும், " தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின வுனக்கு ஓரஞ்சலி நேராமல்போகாது" என்ன; தான் ஸாபராதனுகையாலே நேர்கொடு நேர்புறப்படமாட்டாமையாலே தாரையைப் புறப்படவிட; அவளும் உமக்குக்கோப காரணமென், உமக்கு கோபத்துக்குப் போருவாரும் உண்டோவென்று பொறுப்பித்துக் கொள்ளும்படி பண்ணுங் காலமிறே வர்ஷாவாகிறது. பெருமாள்தானும், மால்யவானிலே யெழுந்தருளியிருந்து ஸலிலாதி பாரத்தை வஹித்துக்கொண்டு ரஜோத்யுக்தங்களான ஆனைகள்போலே

பி. 173. மாரி - மழைக்காலம்போலே, மார்கழித்திங்களும் விச்லேஷித்தார் சம்ச்லேஷிக்கவும், சம்ச்லேஷித்தார் ரசிக்கவும் தக்ககாலம் என்பது உட்கருத்து. ஐச்வரமானதேஜஸ்ஸாவது விரோதிநிரஸனம் பண்ணும்போது, நியமனத்தால்வந்த நிக்ரஹ ஸாமர்த்யம்.

தாற்போலே. விச்லேஷித்தார் கூடுங்காலமுமாய் கூடியிருந்தார் போகரஸமநுபவிக்குங் காலமுமாயிருக்க, நாங்கள் உன் வாசலிலே நின்று துவளக்கடவோமோ என்கை. (மன்னிக்கிடந்து) மிடுக்காலே யொருவர்க்கு மஞ்சவேண்டாமையாலே மலைக்குவடுபோலேபொருந்தி வீசுவில்லிட்டு எழுப்பி

ளெம்பி நீர்க்கனத்தாலே மலைக்கொடு முடிகளிலேபடிந்து லோபாநபங்க்திகள் படுத்தாற்போலே கிடக்கிற கிடையைக் கண்டு, அர்ச்சிராதிகதியாலே பரமபதத்துக்கு ஏறுவாரைப் போலே, இவற்றிலே யடியிட்டு ஆகாசத்திலே யேறி, பறித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடி, நினைத்தபடி அள்ளிப்பரிமாறலாம்படி யிருக்கிற இக்காலத்துக்கு அடைத்த பூக்களைக் கொண்டு ஆதிக்யாந்தர்வ்ருத்தியான பெரியபெருமாளை ஸமாராதநம் பண்ணலா யிருந்தது, எடுத்துக் கைநீட்டுவாரில்லையாயிற்றே! என்கிற இழவோடே வர்ஷாகாலத்திலிருக்கும்படிகளெல்லாமருளிச் செய்தாரிறே. (மாரி) பிரிந்தார் கூடுங்காலம், கூடினார் போகரஸமநுபவிக்குங்காலம், புஜிக்கிறவர்கள் கைநெகிழில் உடம்புவெளுத்து அணையுங்காலம். (மாரி) பெண்டுகளோடே மேகம் அறையிடுங்காலம், பிரிந்தார் கொடுமை குழறுங்காலம், கலந்தார் வரவெதிர்கொள்ளுங்காலம், பெண்ணீர்மையீடழிக்குங்காலம். (மாரி) ஸிம்ஹங்களும் எதிரிகளான ஆனைகளின் வாசலிலே நின்று பிளிறவும், அது செவிப்படாதே தனக்கு ஒரு விரோதி யில்லையென்று பர்வதகுஹைகளைப் பற்றிக்கிடந்துறங்குங்காலம். இனியிவர்களுக்கு ஊராருமிசைந்து அவர்கள் ஒரோவிடங்களிலே யடங்கவும் பெற்று இவர்களுக்கு பலம்கொடுக்கிற க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டி கட்டிலிலே யுறங்கி, இவர்கள் சென்றெழுப்பவேண்டும்படியான காலமிறே. (மலைமுழைஞ்சில்) ஸிம்ஹந்தான் மலைக்கு ஆபரணமாயிறேயிருப்பது; இவனும், நப்பின்னையினுடைய துங்கஸ்தநகிரிதடியிலே ஸ்தநாபரணம்போலே தங்குகிறானிறே.

(மன்னிக்கிடந்து) மிடுக்காலே ஒருவர்க்கு அஞ்சவேண்டாமையாலே மலைக்குவடுபோலே பொருந்தி வீசுவில்லிட்

னாலு மெழுப்பப் போகாதிருக்கை. (பன்னிக்கிடந்துறங்கும்) தன்பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக் கிடக்கிற என்றுமாம். இங்கு "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா" என்று நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஓராபரண மென்னலாம்படியிறே முலையோடே பொருந்திக்கிடக்கிறபடி. (உறங்கும்) ஸம்ஸாரிகளுறக்கம் போலே தமோபிபூதியாலன்றே யிவனுறக்கம்; வ்யதிரேகத்தி லாற்றாதார் வருமளவும்; ஆகையால் அவ்வுறக்கத்துக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை. (சீரியசிங்கம்) உறக்கத்திலும் க்ஷுத்ர

டெழுப்பினும் கிளப்பப் போகாதபடி ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கை. அன்றிக்கே, தன் பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக்கிடக்குமென்றுமாம். "வைத்துக் கிடந்தமலர்மார்பா" என்னும்படியிறேகிடக்கிறது; "அடங்க வஞ்சிறைகோலி" என்னுமாபோலே. (கிடந்துறங்கும்) ஸ்பர்சஸுகம் மயக்கினபடியொழிய தமோகுணாபிபூதமாய் உறங்குகிறதன்றே இவனுறக்கம், தன்னாலல்லது செல்லாதே வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாதார்வருமளவும் குறுவிழிகொள்ளுகையிறே. (உறங்குஞ்சீரியசிங்கம்) உறங்காநிற்கச்செய்தே கிட்டமாட்டாதே க்ஷுத்ரம்ருகங்கள், கண்டகாட்சியிலே மண்ணுண்ணும்படி வீரஸ்ரீயையுடைத்தான ஸிம்ஹம். ஸுகஸுப்தி பண்ணாநிற்கச்செய்தே எதிரிகள் தபிக்கும்படி கிடக்கையாலே உணர்த்திகொள்ளுங் கார்யத்திலும் உறக்கமே நன்றாயிருக்க, என்றியவுணர்த்தினோம் என்னும்படி மடிகொடுத்சார் துடிக்கும்படியிறே யிவனுடைய உறக்கமிருப்பது. (சீரியசிங்கம்) "ம்ருகேந்த்ரன்" என்றும், "ம்ருகராஜன்" என்றும் ஒருத்தர் முடிசூட்டவேண்டாதே,பிறப்பேநிரங்குசமான வைபவமுண்டாகை. (சீரியசிங்கம்) நரஸிம்ஹம்போலே கலந்து கட்டியாய்ச் சீர்மை கெட்டிராதே சிற்றாயர் சிங்கத்துக்கு.

(அறிவுற்று) மேலிடவல்ல தொன்றில்லை, கிட்டி எழுப்ப வல்லாரில்லை, காலமுணர்த்த வுணருமத்தனையிறே. (அறி

ம்ருகங்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரஸ்ரீயை யுடைத்தா யிருக்கை. "ஸமயாபோதிதஸ்ரீமாந்" (137) என்னும்படிக்கு ஸமாரஸமா யிருக்கை. (அறிவுற்று) பூவலர்ந்தாற்போலே காலமுணர்த்த வுணருகை. ஸம்ஸாரிகள் காலமுணர்த்த வுணருவர்கள்; இவன் ஆச்ரிதரார்த்தியுணர்த்த உணரும். (தீவிழித்து) ப்ரதமகடாக்ஷஸந்நிபாதத்திலே பேடைக்கும் அருகு நிற்க வொண்ணாதிருக்கை. ஐச்வரமான தேஜஸ்ஸு முன் ஒருவர்க்கும் நிற்கவொண்ணா திருக்கை.

வுற்று) அறிவில்லாததொரு பதார்த்தத்துக்கு அறிவு புகுந்து நடையாடினாற்போலேயிருக்கை. ஆச்ரிதார்த்தமாகவுணர்ந்த போதிறே இவன் அறிவுடையனானது. பூவலர்ந்தாற் போலேகால முணர்த்தவுணர்ந்தபடி. (தீவிழித்து) "நம்மெல் லைக்குள் புகுந்தாரார்"என்னுமாபோலே, பார்க்கும் பார்வை யிலுள்ள வெம்மை. ப்ரதமகடாக்ஷ ஸந்நிபாதத்தில், ஸர்வ காலமும் அணையும்பேடைக்கும்குட்டிகளுக்கும் அணைய வொண்ணாதிருக்கை. "பூங்கோதையாள்வெருவ" "வானோர் கலங்கியோட" என்னும்படியிறேகோபித்து விழித்தால் எரிவட்டக் கண்களாலே ஐச்வரமான தேஜஸ்ஸு ப்ரவஹிக் கும்படி. ஐந்தலைப் பாம்போடே விளையாடுகிறவனோ, பாண்டவ ஸாரதி க்ருத்தனால் பிழைக்கிறவனோ என்று, சிவக்கப்பார்த்தால் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் நோக்கவொண் ணாதபடியிறே யிருப்பது. (தீவிழித்து) இவனைக்கொண்டு வேறொரு ப்ரயோஜநங் கொள்ளுமவர்க ளன்றிக்கே, இவ னிருந்தபடியே உத்தேச்யம் என்றிருக்கு மவர்களாகையா லும், "கொண்டசீற்றம்" என்று - ஆச்ரிதார்த்தமானசீற் றத்தை "நீயுண்டு"என்று நினைத்திருக்குமவர்களாகையாலும் ஏதேனுமாகஇவன்செய்கை இவர்களைநைவிக்கையாலும், "சீரியசிங்கம்" என்றதோடு, "அறிவுற்று" என்றதோடு, "தீவிழித்து" என்றதோடு வாசியற இவையெல்லாம் போக் யமா யிருக்கிறபடி. "இவையா, இவையா" என்று தனித் தனியே ஆகர்ஷகமிறே.

174. (வேரிமயிர்பொங்க) வேரி - பரிமளம். ஜாத்யுசித மான கந்தம். உளைமயிர், பொங்க - சிலும்ப. "ஸர்வகந்த:" (145) என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை. (எப்பாடும் பேர்ந்துதறி) ஒருகாரியப்பாடு இல்லாமையாலே நாலுபா டும் பேருகிறபடி. (உதறி) அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (மூரிநிமிர்ந்து) உடலொன்றாகநிமிர்ந்தபடி. (முழங்கி) ஸ்வவ்யதிரிக்த ம்ருகங்கள் முழுக்காயாக அவிந்து

(வேரிமயிர்பொங்க) பரிமளத்தை யுடைத்தான உளை மயிர்களானவை சிலும்ப. (வேரிமயிர்) ஸிம்ஹத்துக்கு ஜாத் யுசிதமான கந்தம். "ஸர்வகந்த :" என்கிறவிஷயமாகை யாலே உபமேயத்திலுள்ளதெல்லாம் உபமானத்திலே யிட்டுச் சொல்லக்கடவதிறே. தண்டுழாய் விரைநாறக்கடவதிறே. (எப்பாடும் பேர்ந்து) அறிவுகலந்து நடையாடச் செய்தேயும் நித்ர பாரவச்யத்தாலே வந்த கலக்கத்தாலே ஒருகார்யப் பாடற நாலுபாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) உறங்கும்போது அவயவங்களைச்சேர இட்டுக்கிடக்கையாலே வந்த திமிர்ப்புப் போம்படி அவயவங்களைத் தனித்தனியேஉதறி.

(மூரிநிமிர்ந்து) உலாவுகைக்கு சரீரம் விதேயமாகைக் காக அவயவியான வுடலை யொன்றாக நிமிர்த்து. (முழங்கி) இதர க்ஷுத்ரம்ருகங்கள் கிடந்தவிடத்திலே முழுக்காயாக அவிந்துகிடக்கும்படி. (முழங்கி) மேகம்போன்ற க்ருஷ்ண னுடைய முழக்கம் எதிரிகளை மண்ணுண்ணும்படி பண்ணி பெண்கள்வந்து எதிர்கொள்ளக்கடவதாயிருக்கும். (புறப் பட்டுப் போதருமாபோலே) கிரிகுஹரத்தில்நின்றும் இப்ப டிப்பட்டதொரு ஸிம்ஹம் புறப்பட்டு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுமாபோலே இங்ஙனே போரவேணுமென்கிறார்கள். பெண்காள்! நம்மை ஸிம்ஹம் புறப்படுமாபோலே புறப் படவோ சொல்லுகிறது, ராகவஸிம்ஹமாய்ப்புறப்படவோ? நரஸிம்ஹமாய்ப்புறப்படவோ? என்ன; உன்னுடைய

பி 174-உளைமயிர் - பிடரிமயிர், நாலுபாடும்-நான்குபக்கமும், முழுக்காயாக-முழுமையுமாக. நம்பெருமாள் நடையழகிலே ஸிம்ஹ கதி ப்ரஸித்தம்.

கிடக்கும்படி. பெண்கள் வந்திகோளோ வென்கை. ஸ்ரீ நிமிர்ந்து முழங்கிப்புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே நீ போர வேணும். ஸிம்ஹமோ நமக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்ன ; (நீ பூவைப்பூ வண்ணா) காம்பீர்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒன்றைச் சொன்னோ மித்தனை, வடிவழகையும் நிறத்தையும் உன்னைப்போலே பண்ணப்போமோ. பூவைப்பூவின் நிறம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்தமான வன்றிறே

பேன்மை அந்யாயத்தமன்றென்கைக்காகவும், ஸ்வாபாவிகமான சௌர்யத்துக்கும் காம்பீர்யத்துக்கும் ஸிம்ஹத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னோ மித்தனையல்லது ஸிம்ஹம் போலே யென்றோமோ வென்னு, ஹிரண்ய ராவணாதிகள் முன்னே நிற்குமாபோலே நிற்கவோ தேடுகிறது பிரானே.

(நீபூவைப்பூவண்ணா) உன்னை நீயறியவேண்டாவோ. எதிரிகளான சிசுபாலாதிகள் முன்னே நிற்கிலும் இவ்வழகு குலையாமே நிற்குமவனல்லையோ நீ. ஸிம்ஹத்தால் உன்னுடைய வடிவழகையும் குளிர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ஏறிட்டுக் கொள்ளப்போமோ. உன்வடிவுக்குப்பூவைப் பூவை ஓராகாரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமிடுகிறமாத்ரம் சௌர்யாதிகளுக்கு ஒருபோலி சொன்னோமித்தனையன்றோ, பிரிந்தார்க்குப்பிழைக்கவொண்ணாதபடி வடிவுபடைத்ததோ அது. (பூவைப்பூவண்ணா) வண்டற்றப்பூவைதான் கண்ணனுர் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிறே யிருப்பது. வடிவைக்கொண்டாடா நின்றிகோள், உங்களுக்கு அநுபவிக்கவாசையாகில்உள்ளே புகுருங்கோளென்றான் ; (உன்கோயில் நின்றிங்ஙனே) எங்களை உள்ளே யழையாதே நீதான் உள்ளில்நின்றும்புறப்பட்டாலோ. படுக்கைத் தலையிலே எடுத்துக்கைநீட்டுவித்துக் கொள்ளுமளவன்று, எங்களை அழகோலக்கத்தே அடிமை கொண்டருளவேணும். (பூவைப்பூவண்ணா உன் கோயில் நின்று) இவ்வடிவழகையெல்லாம் இட்டளத்தில் வெள்ளமாக்குகிற தென்.

(உன்கோயில்) "நந்தகோபனுடைய கோயில்" என்றார்கள்-கீழே; இங்கே-"உன்கோயில்" என்கிறார்கள். வாஸ

த்ருஷ்டாந்த மாவதென்னவுபாம். (உன்கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி) "பர்வதாநிவ நிஷ்க்ரம்ய ஸிம்ஹோ கிரிகுஹாசய:" (176) என்று - பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ண ஸுமந்த்ரனோடே புறப்பட்டாற்போலே காணவேணும். (போந்தருளி) சதுர்க்கதியிறே;—நடையிலே, ரிஷபத்தினுடைய செருக்கும், மத்தகஜத்தினுடைய மதிப்பும், புலியினுடைய சிவிட்கும், ஸிம்ஹத்தினுடைய பராபிபவ ஸாமர்த்யமும் தோற்றியிருக்கை. நமக்கு இவையெல்லாம் நம்பெரு

பூமி யொன்றாய், அது இருவர்க்கும் பொதுவாயாய்த்திருப்பது. இவன் வர்த்திக்கும் கோயிலுக்கு சேஷசேஷிகளுடைய ப்ராதாந்யங் கொள்ளக்கடவதிறே ப்ரணவம்போலவும்-ஹ்ருதயகமலம்போலவும்; "திருவரங்கம் நம்மூர்," "எம்பெருமான்கோயிலென்றேற்கு இதுவன்றோ எழிலாலி" என்னக்கடவதிறே. (இங்ஙனேபோந்தருளி) பெருமாள், திருமாளிகையில்நின்றும்ஸுமந்த்ரனைக்கையைப்பிடித்துக்கொண்டு, பிராட்டி பின்தொடரப் புறப்பட்டாற்போலே. ஞாலத்தாடே நடக்கவொண்ணாது. (இங்ஙனே) எங்கள்முன்னே நடக்கவேணும். எங்களுக்குத் தனியே சில நிர்ப்பந்தமுண்டு காண், கண்வளர்ந் தருளினபடி கண்டு வாழ்ந்தோம், இனி நடையழகுகண்டு வாழவேணும். நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்க வாம்படியிறே இந்நாலடியுமிருப்பது. க்ருஷ்ணனுடையலளித கதியை அநுகரித்துதரிக்கத்தேடுகிறவர்கள் தாங்களுட்பட, கண்ணனுடையாரடங்கலுங்கண்டுவாழுங்கோ ளென்னும் படியிறேயிருப்பது, "கானகம்படியுலாவியுலாவி" என்று-க்ருஷ்ணன் நடக்கும்போது ஆடல்பாடல் மறக்கக்கடவதிறே அப்ஸரஸ்ஸுக்களுள்பட ஆடுமதுகண்டு. [கைதொழவிதிவருவான்] காலும் நடையுங்கண்டு கையெடுப்பார் மடலெடுப்பாரவர்களிறேபெண்கள். (போந்தருளி) சதுர்க்கதியிறே ;—ரிஷபத்தினுடைய செருக்கும், மத்தகஜத்தினுடைய திமிர்ப்பால் வந்த பிசுகுதலும், புலியினுடைய சிவிட்குடைமையால்வந்த உறட்டுதலும், ஸிம்ஹத்தினுடைய பேணுணிப்பால்வந்த பராபிபவநமும். "ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் காரேறு," "வாரணம் பையநின்றூர்வதுபோல்,"

மாள் நடையழகிலே காணலாம். (இங்ஙனேபோந்தருளி) படுக்கையில் வார்த்தையாய்ப் போகாமே, மணிமண்டபத்தின் வார்த்தை யாகவேணும்.

175. (கோப்புடைய) சராசரங்களையடையத் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. உபய விபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை என்னவுமாம். தர்மஜ்ஞாநாதிகளாலும், அதர்மாஜ்ஞாநாதிகளாலும் கோப்புடைய ஸிம்ஹாஸநமென்றுமாம். (சீரியசிங்காசனம்) இந்தஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் அறுதியாயிருக்கை.

"சிற்றயர்சிங்கம்" என்கிற க்ருஷ்ணனுக்குச் சொல்லவேணுமோ "புருஷர்ஷப:" "ராமசார்த்தூலம்" "மத்தமாதங்ககாமிநம்" "ஸிம்ஹவிக்ராந்தகாமிநம்" என்று சக்ரவர்த்திப் பிள்ளையுள்பட விருதுபிடியாநிற்க. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் நடையழகிலே காணலாம்.

போந்துகேட்குமித்தனையன்றோ கார்யம் வேண்டுவது என்றான்; (கோப்புடையசீரியசிங்காசனத்திருந்து) படுக்கையில்வார்த்தையாகவொண்ணாது. (கோப்புடைய) உபயவிபூதியிலுண்டான சராசரபதார்த்தங்களையடங்கலும்தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. (சீரியசிங்காசனம்) சீரியசிங்கத்துக்கு ஸத்ருசமான ஆஸநம். (சீரிய) பெண்களுக்கு பொய்குறிக்கும் க்ருஷ்ணனேயாகிலும் இவ்வாஸநத்திலே யிருந்தால் பொய்சொல்லவொண்ணாதே. சொன்னது அமோகமாயிருக்கை. ஆஸநத்துக்குச் சீர்மையாவது-கடற்கரை வெளியிலே வாநரஸகாசத்தில்வார்த்தை போலேயும், பூசல்களரியில் தேர்த்தட்டில் வார்த்தைபோலேயும், பெண்கள் திரளிலே திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்துபொய்நம்பியான க்ருஷ்ணன் சொன்னதேயாகிலும் ஆஸநவிசேஷத்தாலே பழுதுபோகாதபடியாயிருக்கும். தர்மாஸநத்திலே யிருந்தால் தோற்றிற்றுச் சொல்லவொண்ணாதிறே. இதுதான்

பி. 175-அறுதியாயிருக்கை - பழுதுபோகாமலிருக்கை, இங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது-ஏகாந்தமாகச்சொல்லவொண்ணாது.

கடற்கரையில்வார்த்தை யென்னுமாபோலேயும், தேர்த்தட்டில்வார்த்தை யென்னுமாபோலேயும், பெண்களும் க்ருஷ்ணனுமேயாயிருந்து சொல்லிலும் அமோகமாயிருக்கை. ஒராணுவாகிலும் க்ருஷ்ணனோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்கவற்றான ஸிம்ஹாஸநமென்றுமாம். (இருந்து) நடையழகு போலே இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையும் காணவேணுமென்கை. "கண்ணிணை குளிரப்புதுமலராகத்தைப்பருக - இருந்திடாய்" என்னுமாபோலே உன்னைக்காணவிடாய்த்த கண்களின் விடாய்கெட்டு அநுபவிக்கலாம்படி இருந்து(யாம் வந்தகாரியம் மாராய்ந்தருள்) அநந்யப்ரயோஜநைகளான நாங்கள் வந்தகாரியமாராய்ந்தருளவேணும். "உபஸ்தேயை ருபஸ்தித:" (75) என்று ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுடைய து:க நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடராகப் பெற்றிலோமென்று

தர்மாஸிபீடமிறே. ராஜாக்கள் மெய்க்காட்டுக்கு, இன்ன மண்டபத்திலே இன்னஆஸநத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் தப்பாதாற்போலே.

(உன்கோயில் நின்று இத்யாதி) நம்பெருமாள், கோயிலாழ்வாரில் நின்றும் புறப்பட்டருளி, பெரியதிருமண்டபத்திலே சேரபாண்டியனிலே நாய்ச்சிமாரோடே கூடவிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் தப்பாதாற்போலே. (சீரியசிங்காசனம்) ஓராணுசென்று அடியிடிலும் க்ருஷ்ணனோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும் ஆஸநம். "இருந்தால் சிங்காசனமாம்" என்கிற ஆஸநத்திலேயேறவிறே தங்களுக்குக் கணிசம். கண்வளருகிறபோதையழகும் உலாவுகிறபோதை யழகும் கண்டால், இருக்கும்போதையழகும் காணவேணுமிறே; "இருந்தமை காட்டினீர்" என்றிறே உத்தேச்யம். "தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழித்து-உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் இடங்கொள்மூவுலகுந்தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே!" கிடந்தமைகண்டாலும் நடந்தமைகண்டாலும் கண்களின் விடாய் கெட்டுக்குளிராது, கண்ணிணை குளிரப் புதுமலராகத்தைப் பருகவிருந்திடாய். சீரியசிங்காசனத்திருந்து) நாங்கள் சுற்றும் ஓலக்கமிருக்க

வெறுத்தாற்போலே, பெண்கள் நோவுபடப் பார்த்திருந்தோ பாகாதே! என்று வெறுத்து, அவர்களை யழைத்து உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்னென்ன; இங்ஙனே சொல்ல வொண்ணாது, பேரோலக்கமாகவிருந்து கேட்டருள வேணு மென்கிறார்கள். நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிக்ரஹமா யிருக்க "சங்கமிருப்பார்போல்வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்று - அநந்ய கதிகளாகச் சொல்லுவதே! என்று பொறுத்திலன்; அழகர் கிடாம்பியாச்சானையருள்பாடிட்டு "ஒன்றுசொல் லிக்காண்" என்ன; "அபராதஸஹஸ்ர பாஜநம்" (177) என்று தொடங்கி, - "அகதிம்" (177) என்ன; நம்மிராமாநுசனை உடையையாயிருந்துவைத்து, "அகதிம்" என்னப்பெறுப் என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே இருப்பில் வேண் டற்பாட்டையுங்காணவேணும் என்று வந்த காரியத்தை "சிற்றஞ் சிறுகாலைக்கு" வைக்கிறார்கள், இப்போது சொல்

நீஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்தாலன்றோ, "பல்லாயிரம் பெருந் தேவிமாருடனே-எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தேயிருந்தா னைக் கண்டவர்களுண்டு" என்கிற ப்ரஸித்தி யுனக்குப் படைக்கலாவது. (இருந்து) காவலுங்கட்டுமாய் "நில்" என் பாரின்றிக்கே, நினைத்தபடி அநுபவிக்கலாம்படி யிருந்த விருப் பிறே.

(யாம்வந்த)எங்களை அறிவுதியிறே,நீவர விருக்குமவர்க ளன்றோ நாங்கள். (வந்த) விரஹதௌர்ப்பல்யத்தாலே கால் நடைதாராத நாங்களன்றோ வந்தோம். (காரியம்) கார்ய மின்னதென்னுவிடுகிறது, அவஸரத்திலே சொல்லவேணு மென்று நினைத்து. ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம்மோடொக்க ஆர்த்த ரானுரெல்லாரையுந் திரட்டிக்கொண்டுசென்று திருவடிக ளிலே விழ இரங்குவரென்றுவர, அவன் நினைத்துவந்ததுக்கு அவஸரமில்லாமையாலே அனுகவொண்ணாதபடியிருந்து திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்துவிடும் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இப்போது சொல்லுவோமல்லோம், இன்னம் இரண்டடி புகுராநின்றவாறே "உற்றோமேயாவோம்" என்கிறோம் என்று கார்யமின்னதென்னுமிடத்தை "சிற்றஞ் சிறு

வாதே. அதுக்கடியென்னென்னில்; அவஸரத்திலே சொல்ல வேணுமென்று நினைத்து. அதாவது-"ஏபிச்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் சிரஸாயாசிதோமயா" (178) என்று-அவர்களுடைய ஆர்த்தியையுங் காட்டித் திருவடிகளிலே சென்று விழ இரங்குவர்காணென்று நினைத்துவந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கும்,"அபித:பாவகோபமம்"(179) என்று அவன் நினைத்து வந்ததுக்கு அந்த அவஸரமில்லாமையாலே அநபிபவநீயராணுராகையாலே அவஸரத்திலே சொல்லக்கடவோமென்றிருந்தார்கள். (ஆராய்ந்தருள்) நீங்கள் என்பட்டிகோள்! என் செய்திகோள்! என்கை. அதாவது-பெண்களை எழுப்புவது, வாசல் காப்பானை யெழுப்புவது, ஸ்ரீநந்தகோபருள்ளிட்டாரை யெழுப்புவது, நம்மை யெழுப்புவதாய், போரவ்யஸநப்பட்டிகோளாகாதே! என்கை. எதிர்சூழல்புக்குத்திரியுமவனுக்கு இவையெல்லாம் தன்குறையாகத் தோற்றுமிறே உங

176. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்து மூன்றும் பாட்டு. (மாரி இத்யாதி) இப்பாட்டில், "வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம்" என்கிறபடியே-பெண்காள்! என்செய்திகோள்! என்பட்டிகோள்! என்று பெண்களை எழுப்புவது, கோயில் காப்பான் முதலானுரை எழுப்புவது,நப்பின்னைப்பிராட்டியை

காலைக்கு" வைக்கிருர்கள். (காரியம்) ஸ்வஸ்ரூபாபத்தியளவுமிறே விதிக்குவிஷயமுள்ளது, அவ்வருகுபரிமாற்றத்தால் வருமவையெல்லாம் ப்ரமாணவிஷயமாய்ப்பேச்சுக்கு நிலமாயிராதே, அதுதானும் காரியவறுதிபிறந்தாலிறே சொல்லுவது. (ஆராய்ந்தருள்) நாம் போமிடந் தேடிக் காலம்பார்த்து எதிர்சூழல்புக்கு புருஷகாரமாகப்பற்றி, நாம்படுவதெல்லாம் நீங்கள் படுவதே! நீங்களென்செய்திகோள்! என்பட்டிகோள்! என்று ஆராயவேணும். பெண்காள்! ஒருவரை ஒருவரெழுப்பி எல்லாருந் திரண்டு நம்வாசற் காக்குமவனை யெழுப்பி, ஐயரை எழுப்பி, ஆய்ச்சியை எழுப்பி, நம்மை எழுப்பி, அண்ணரை எழுப்பி, மீளவும் நம்மையெழுப்பி, போர வ்யஸநப்பட்டிகோளே! என்று திருவுள்ளம்பற்றி க்ருபைபண்ணி யருளவேணும். ... ... உசு

எழுப்புவது, நம்மை எழுப்புவதாக பஹூச்ரமப்பட்டி கோளே, உங்களுக்கு நான்செய்ய வேண்டுவதென் என்ன; பேரோலக்கமாய் ஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து கேட்டருள வேணுமென்கிறார்கள். வ்யா. (மாரியித்யாதி) வர்ஷாகாலத்தில் பர்வதகுஹையிலே பர்வதசிகரமென்னலாம்படி, தன் பேடையோடே ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கிடந்துறங்கு மத்தசைதன்னிலும் க்ஷுத்ரம்ருகங்கள் முழுக்காயாயவியலாம்படி பராபிபவந ஸாமர்த்யத்தையுடைய ஸிம்ஹமானது காலமுணர்த்த வுணர்ந்து, ப்ரதமகடாக்ஷத்திலே பேடைக்கும் அணுகவொண்ணதபடி க்ரூரமாகவிழித்து, ஜாத்யுசித கந்தம் மயிர்க்கால்தோறும் அபிவ்ருத்தமாக நாலு பார்ச்வத்திலும் துல்யமாக வெழுந்திருந்து, அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதிர்த்து, முன்னும் பின்னும் ஏகரீதியாய் நீண்ட முதுகு உயரும்படி நிமிர்ந்து, கர்ஜித்து குஹையில் நின்றும் வெளிப்பட்டு வருமாபோலே, நீயும் தம:ப்ரசுரமானகாலத்திலே வேதாந்தங்களில் அதில்ஏகதேசமென்னலாம்படி கிடந்து. பிராட்டியோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படிகிடந்து என்னவுமாம். யோகநித்ரைபண்ணுநிற்கிறவளவிலும் தமோவித்வம்ஸந சக்தியையுடையநீ, "காலேசம்ஸதி" என்கிறபடியேகால முணர்ந்தபிராட்டிக்கும்அணுக வொண்ணதபடியதாகக் கடாக்ஷித்து. "ஸர்வகந்த" என்கிற தன்னுடைய கந்தம் திருமேனியில் மயிர்க்கால்வழியே யெங்கும் பரிமளிக்கும்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியிலே உத்யோகித்து, தன்னோடு அவிபக்தநாமரூபங்களாய் ஸ்வாவயங்களான சேதநாசேதநங்களை விபக்தநாமரூபங்களாம்படி பண்ணி, இப்படி ஸ்வாவயவவிசிஷ்டனை தான் தண்டாகாரமாய் நீண்டு, பிண்டாகாரமாய்நிமிர்ந்து,மஹாஸம்ப்ரமத்துடனே மஹதாதிரூபேண ப்ரக்ருதியில் நின்றும் வேறுபட்டு வருமாபோலே, பூவைப் பூவண்ணநீ. (உன்கோயில் நின்றித்யாதி) உன்னுடைய திவ்யாந்த: புரத்தினின்றும் திவ்யாஸ்தாந மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளி. (கோப்புடைய வித்தியாதி) ஏழுலகுந் தொழிலாக வகுப்புண்டதாய், நினைப்பிட்ட கார்யம் தலைக்கட்டும்படியான சீர்மையை யுடைய ஸிம்ஹாஸநத்திலே யெழுந்தருளி

யிருந்து, உனக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதரான நாங்கள் வந்த கார்யத்தை விசாரித்து அருளவேணும். ஸஞ்சரண யோக்ய மல்லாத ராத்ரிகாலத்தில் அரண்மனையில் திவ்யாந்த:புரத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஏகதத்வமென்னலாம்படி படுக்கையிலே சாய்ந்து உறங்குமவ்விருப்பிலேதானே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரஸ்ரீயையுடையனாய், காலமுணர்த்த உணர்ந்திருந்து அருகிருந்த நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி க்ரூரமாகத் திருக்கண்களை விழித்துத் திருமேனிகந்தம் மயிர்க்கால்வழியே பரிமளிக்க, நாலுபாடும் ஒக்கவெழுந்திருந்து அவயவங்களைத்தனித்தனியே புதறி, நீண்டு நிமிர்ந்து ஸிம்ஹநாதத்தைப்பண்ணி, பூவைப் பூவண்ணா! நீயித்யாதியாகவுமாம். ... ... உரு

இருபத்துநாலாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—177. இருபத்து நாலாம்பாட்டு. தாங்கள் அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருளக்கண்டு, வந்தகாரியத்தை

ஆறாயிரப்படி :—இருபத்து நாலாம்பாட்டு. (அன்றிவ்வுலகம்) ஒரு நாள் அர்ஜுநன் "உபயஸேநைக்குமநடுவே தேரை நிறுத்து" என்றுசொல்ல, அப்படியே செய்தவன், இத்தனை பெண்கள் திரண்டு "இங்ஙனே போந்தருளி" என்றால் அது செய்யாதிருக்கமாட்டானிறே, தாங்கள் அபேக்ஷித்தபடியே திருப்பள்ளியறையில் நின்றும் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தளவும் நடந்து போரத்தொடங்கினான்; பிராட்டி கட்டுவாசலளவுந் தொடர்ந்து மங்களா சாஸநம் பண்ணினாற்போலே, நப்பின்னைப் பிராட்டியுந் தொடர்ந்து ஏத்துமிறே. அவனைக் காணுமளவுமிறே இங்ஙனே போரவேணும், எழுந்தருளி யிருக்கவேணும், வந்த கார்யமாராய்ந்தருளவேணும், அது வேணும், இது வேணும் என்று பல தேவைகளைச் சொல்லி அலைக்கலாவது. தண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகள், கண்டவாறே ராக்ஷஸபரிபவங்களை மறந்து மங்களாசாஸநத்திலே மண்டினார்களிறே;

மறந்து அத்திருப்பள்ளி யறையில் நின்றும் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தளவும் நடக்கிறபோதை நடையழகுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார்கள். காணுமளவுமிறே அதுவேணும் இதுவேணும்என்பது, கண்டால் அவனுக்குப் பரியுமித்தனையிறே.

அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடிபோற்றி
சென்றங்குத்தென்னிலங்கைசெற்றாய்திறல்போற்றி
பொன்றச்சகடமுதைத்தாய்புகழ்போற்றி
கன்றுகுணிலாவெறிந்தாய்கழல்போற்றி

அப்படியே யிவர்களும் பெரியாழ்வார் படியாயாய்த்து. இங்ஙனே போந்தருளுகிறபோது பின்னே நின்று நடந்த நடையழகு கண்டு மாறியிட்டவிட்டவடிதோறும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு வந்து, திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்தவநந்தரம் "பறை" என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு இங்குத்தை மங்களங்களை ஆசாஸித்து மங்களாசாஸநமே பரமப்ரயோஜநமாக வந்தவர்களன்றோ நாங்கள் என்கிறார்கள். "இங்ஙனே போந்தருளி" என்று தாங்கள் சொல்லத் தங்களுக்காக நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூட சீரிய சிங்காசனத்திலே யிருந்தவளவிலே ஆலவட்டக் காற்றிலே அத்தவாளந்தலைமேலே பறக்க, பாதபீடத்திலே நீட்டியருளின திருவடிகளையும் மடித்திட்டதிருவடிகளையுங்கண்டு, திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொண்டு, தங்கள் கரஸ்பர்சம் பொறாதே கன்றும்படியான மார்த்தவத்தைக் கண்டு, இப்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு இங்ஙனே நடக்கச் சொல்லுவோமே! திருவடிகளை வாங்கியிடுகிறபோது திருவுலகளந்தருளினபடிக்கு ஸ்மாரகமாயிருந்தது, அன்று அளக்கப்பண்ணினவர்களோ டொத்தோமிறே இன்று நடக்கப்பண்ணின நாங்களும். "நடந்தகால்கள் நொந்தவோ" என்று பிடித்து நாங்கள்சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு உலாவியருளினபடி, திருவுலகளந்தருளின ஆயாஸத்தோபாதிபோருமே! என்று-" அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடி போற்றி" என்கிறார்கள்.

குன்றுகுடையாவெடுத்தாய்குணம்போற்றி
வென்றுபகைகெடுக்குநின்கையில்வேல்போற்றி
என்றென்றுன்சேவகமேயேத்திப்பறைகொள்வான்
இன்றியாம்வந்தோமிரங்கேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—அன்று - தன் விபூதியை மஹாபலி அபஹரிக்க தேவர்கள் நோவுபட்டவன்று, இவ்வுலகம்-இந்த லோகத்தை, மஹாபலி பக்கல் இரந்து நீரேற்று, அளந்தாய் - இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவுன்னுடைய, அடி - திருவடிகளுக்கு, போற்றி - மங்களமுண்டாகக்கடவது; அங்கு - பிராட்டியைப்பிரித்த பையலான ராவணனிருக்குமிடத்திலே, சென்று—, தென் - அழகிதான, இலங்கை - கோட்டையையும் அரணையுமுடைத்தான லங்கா நகரத்திலுள்ள பொல்லாவரக்கரை, செற்றாய் - நிரஸித்த தேவரீருடைய, திறல் - திருத்தோளின் வலிமைக்கு, போற்றி - மங்களமுண்டாகக்கடவது; சகடம் - சகடாஸுரனை, பொன்ற - கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக, உதைத்தாய் - உதைத்து முடித்தவுன்னுடைய, புகழ் - புகழுக்கு, போற்றி - மங்களமுண்டாகக்கடவது; கன்று - கன்றின் வடிவாய்வந்த வத்ஸாஸுரனை, குணிலா - எறிதடியாகக்கொண்டு, விளங்கனி வடிவாய்நின்ற கபித்தாஸுரன் மேலே, எறிந்தாய் - எறிந்து இருவரையும் முடித்துபோகட்ட வுன்னுடைய, கழல் - குஞ்சித்த திருவடிகளுக்கு, போற்றி - மங்களமுண்டாகக்கடவது; இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷம் வர்ஷிக்க இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஒருநோவு வாராமே, குன்று-கோவர்த்தநமலையை, குடையா-குடையாக, எடுத்தாய்-எடுத்து ரக்ஷித்தவுன்னுடைய, குணம்-தண்ணளிக்கு, போற்றி-மங்களமுண்டாகக்கடவது; பகை - சத்ருக்களை, வென்று கெடுக்கும் - மூலத்தோடே அழிக்குமதான, நின் - தேவரீருடைய கையில் - திருக்கையிலுள்ள, வேல் - வேலுக்கு, போற்றி-மங்களமுண்டாகக்கடவது; என்றென்று - இந்த ப்ரகாரமாக, உன் - தேவரீருடைய, சேவகமே - வீரசரிதத்தையே, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, பறைகொள்வான் - உன்னை அநுபவிக்கைக்காக, யாம் - பந்துக்களாலே நெடுங்காலம் நலிவுபட்ட நாங்கள், இன்று - பந்துக்களுடையவும் ஊராருடையவும் இசைவுபிறந்தவின்று, வந்தோம் - எங்களாற்றாமையாலே வந்தோம்; இரங்கு - க்ருபை செய்தருளவேணுமென்கிறார்கள்.

178. வ்யா.—(அன்றிவ்வுலக மளந்தா யடிபோற்றி) தன் விபூதியை மஹாபலி அபஹரிக்க நோவுபட்டிருக்கிற வன்று; தன்னைப்பிரிந்து நாங்களார்த்தியாலே நோவுபட்ட இன்று: ஜகத்தை மஹாபலியினுடைய அபிமாநத்தி னின்றும் மீட்டவன்று; எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தி னின்றும் மீட்டவின்று; நாட்டுக்கெல்லாம் தன்திருவடிகளை தாளிதா நம் பண்ணினவன்று; அழகையும் சீலத்தையும் எங்களுக்கு தாளிதாநம் பண்ணினவின்று. இதிறே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீவாமநனுக்கும் ஸாம்யம். (இவ்வுலகமளந்தாய்) பிராட்டி மாருக்கும் பூத்தொடுமாபோலே கூசிப்பிடிக்கும் திருவடி

வ்யா.—(அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்-இன்று யாம்வந்தோம்) அன்று மின்று காணும் இவர்களுக்கு வயிற்றெரிச்சல். இவர்களுக்கு இரண்டுகாலமும் ஒருகாலமாய்த் தோற்றுகை யாலே, அன்று, இன்று என்கிறார்கள். (அன்று) ஆர்நோன்பு நோற்கத்தான் இச்செயல் செய்தது. நோற்றுக் கூடுவா ரையும் விலக்குமவர்கள் தலையிலேயிறே திருவடிகளை வைக் கிறது. (அன்று) தன்னதானவிபூதியை அஸுரனை மஹா பலி நெருக்கித் தன்னதாக்க, நோவுபட்டவன்று; அவனபி மாநத்தில் நின்றும் மீட்டுத் தன்காற்கீழே யிட்டுக்கொண்ட வன்று; எங்கள் பந்துக்களும் எங்களை யுன்னோடே சேர்க்க வொட்டாதே நாங்களும் ஆர்த்தைகளாய் அபிமாநம் கால் கட்டி வாராதிருக்க, எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தையும் பக்நமாக்கி உன்காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு உன்வடிவழகை யும் சீலத்தையும் எங்களுக்கு தாளிதானம் பண்ணினவன்று.

(இவ்வுலகம்) திருவடிகளின் மார்த்தவத்தையும், காடு மோடையுமான பூமியினுடைய காடிந்யத்தையும், இங்கு வர்த்திக்கிறவர்களுடைய வன்மையையும் அநுஸந்தித்து, "இவ்வுலகம்" என்கிறார்கள். சீலவயோவ்ருத்தாதிகளால் துல்யரென்று கவிபாட்டுண்டார் கடக்கநிற்கவேண்டும்படி வடிவுக்கு இணையில்லாத பெரியபிராட்டியாரும், எடுத்துக் கழிக்கைக்கு மொப்பில்லாத ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், "நாம் பிடிக்கைஸாஹஸம்" என்னும்படியாய் பூத்தொடுமாபோலே

கலைக்கொண்டு காடுமோடையுமகப்பட அளப்பதே! என்கை. அன்று எல்லை நடந்து மஹாபலிபக்கல் நின்றும் பூமியை மீட்டுக்கொண்டாற்போலே, நடையழகைக்காட்டி விச்லேஷத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டாயென்கை. (அடி போற்றி) தாங்கள் சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு ஸுகுமார மான திருவடிகளைக்கொண்டு உலாவி யருளினபடி. திருவுல களந்தருளின ஆயாஸம் போருமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். திருவுலகளந்தருளுகிறபோது இரண்டடி யிறே யிட்டது, இப்போது எங்களுக்காக பத்தெட்டடி இடுவதே! திருவுலகளந்தருளினவன்று இந்த்ரன் ப்ரயோஜ

கூசி பிடிக்கும் மெல்லடிகளைக்கொண்டு இவ்வெவ்விய நிலத் திலே வ்யாபரிப்பதே! (அளந்தாய்) "பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு" என்று - உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணுதவளவேயன்றிக்கே உகக்கவு மறியாத பூமியைத் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக் கொள்வதே!

(அடிபோற்றி) அக்காலத்தில் சிலர் இழவோடே போனார்கள்; சிலர் "அப்பனறிந்திலன்" என்று ஆணையிடத் தொடங்கினார்கள்; சிலர் ப்ரயஜோநங்கொண்டுபோனார்கள்; அப்போது பரிந்துகாப்பிட்டாரில்லை என்கிற இழவு தீருகிறார் கள். (அடிபோற்றி) "திசை வாழியெழ" என்கிற அப்போ தைப்பல்லாண்டிசைக்கை. போற்றியென்றேற்றெழுவாரோ பாதியிறே ப்ரயோஜநாந்தரபரராகையாலே. (அடிபோற்றி) "மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டுமகிழ்வெய்த" என்று-கூத்துக் கண்டு சிரிப்பாரைப்போலே மாயக்கூத்துக்கண்டு மகிழ்ந்து போனார்கள். "செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு" என்னும் குடிப்பிறப்பாலே "அடிபோற்றி" என்கிறார்கள். திருவுல களந்தருளினவிடத்தில் சிவந்ததன்கையனைத்துமார சென்னி மேலேறக்கழுவினான் என்று ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் அநுவர்த் திக்கும்படி ஐச்வரமான செயல்களைச்செய்த அவதாரமாகை யாலும், "அங்கேநின்று" என்னும்படி நின்று, இரண்டா மடியிலே தாவடியிட்டு வருத்தமறச்செய்ததாகையாலும் அத்தனைவயிறெரிதலில்லையிறே. ராமாவதாரத்தில் தேவத்வம்

நத்தைக்கொண்டு போனான், மஹாபலி ஔதார்யம்பெற்றுப் போனான், தாங்கள் அன்று உதவப்பெறாத இழவுதீரத் திருப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்களென்றுமாம். (அடிபோற்றி) "உன் செவ்வடி செவ்வி திருகாப்பு" என்னு மவர்களிறே. (சென் றத்யாதி) அழகுக்கிலக்காகாதாரை அம்புக்கு இலக்காக்கின படி. (சென்றங்கு) புலிகிடந்த தூற்றிலே செல்லுமாபோலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிருந்த விடத்தே செல்லுவதே! (சென்று) வழிப்போக்கிலே கர கபந்த விராதாதிகளை யழி யச்செய்தபடி யென்றுமாம். (அங்கு) நின்றவிடத்திலே நின்று பூவலர்ந்தாற்போலே அநாயாஸேந அளந்தவளவன்

கலசாதபடி ப்ரஹ்மருத்ரர்கள், "நாராயணன்" என்றாலும் மனிச்சுக்கு இசையுமிடமாகையாலும், "கானமரூங்கல்லதர் போய்" என்னும்படி துஷ்டஸத்வ பூயிஷ்டமான வெங்கா னத்தூடே சஸ்த்ராஸ்த்ரங்கள்பட வ்யாபரித்தவிடமாகை யாலும், ராமாவதாரத்தில் செய்த செயலுக்கு வயிறெரி கிறார்கள்.

(சென்று) "இசையவோர் மூவடிவேண்டிச்சென்ற" என்று ஒருசெல்லுகையுண்டிறே; அவ்விடமழகாலே நெஞ்சு உருக்கலாமிறே; அழகுக்கு இலக்காகாத நிமனத்தரக்கரை அம்புக்கிலக்காக்கின பராபிபவநஸாமர்த்யத்துக்குப்பரிகிறார் கள். (சென்றங்கு) அங்கேசென்று. நின்றவிடத்திலேநின்று பூவலர்ந்தாற்போலே இரண்டடியாக இடமாட்டாது, கொடியகாட்டிலே பரற்பாய மெல்லடிக்கள் குருதிசோர நடப்பதே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார்கள். "எவ்வாறுநடந் தனை எம்மிராமா! ஓ!" என்று சக்ரவர்த்தியுள்பட நின்று கூப்பிட்டான்.

(சென்றங்கு) புலிகிடந்ததூற்றிலே சென்று தட்டி எழுப்பிக் கொல்லுவாரைப்போலே, லங்கைக்கு அரணாக வைத்த கரதூஷண கபந்தவிராதாதிகள், ஜலதுர்க்கமாக வைத்த கடல் காடுகள் மலைகள் தொடக்கமானவை யெல் லாம் நடவாநிற்கச் செய்தே மணல் கொட்டகம்போலே கால்கீழே யழித்துக்கொண்டு நடந்தபடியை நினைத்து

றக்கே, "கானகம்படியுலாவியுலாவி" என்னுமாபோலே, கொடிய காட்டிலே அந்தத் திருவடிகளைக் கொண்டு கிடப் பதே! என்கை. "எவ்வாறு நடந்தனை" என்று வயிறு பிடிக்கை யிவர்களுக்குக் குடிப்பிறப்பு. (தென்னிலங்கை) அழகியதான கோட்டையையும் அரணையுமுடைத்தாய்க் குளவிக்கூடுகொண்டாற்போலே ஹிம்ஸகர்சேர்ந்ததேசம். (செற்றுய்) ஆச்ரிதவிரோதிகள் தனக்கு சத்ருக்களென்கை. (திறல் போற்றி) மதிளுக்கு மதிளிடுமாபோலே மிடுக்குக்குத் திருப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள்.

(அங்கு-சென்று) என்கிறார்கள். (தென்னிலங்கை செற்றுய்) எல்லாவற்றிலும் ஊரரண் விஞ்சினபடியாலே "இலங்கை செற்றவனே" என்கிறது.

(திறல்) அரண்களொன்றும் வேண்டாதபடி எத்தனையேனும் தரமுடைய தேவஜாதி, தந்தாமுடைய வருத்தங்களாலே ஸாதித்த அஸ்த்ரங்களையெல்லாம் ஒருமிடறாக நின்று ஒருக்காலே ஓரிலக்காக விட்டால் அவர்களுக்குத் தப்ப வொண்ணுதென்றுவிட, நாலடி பிற்காலித்துவிடாதேநெஞ்சு கலங்காதே நிலையும் பேராதே மஹிஷிகளுந் தானுங்கூட ஜலக்ரீடை பண்ணும்போது அவர்கள் பூவையிட்டுத் தன்மேலே யெறிந்தால் பிறக்கும் விகாரம் பிறவாதபடி யிருக்குமவன், நான்கடவேனென்று நோக்குமவனாராய், அழகிதான அரணை யுடைத்தாய் குளவிக்கூடுகொண்டாற்போலே ஹிம்ஸகரடையத திரண்ட நிலமாயிருந்த லங்கையை, அரண்சிதற அடைமதிள்படுத்தி, சதுரங்கபலத்தையும் துவளவென்று, சேனைத் தொகையைச்சாடி, ப்ராத்ருபுத்ராதிகளைத் தலையழித்து, தான்சிலரை யாச்ரயித்துக் கதிர்பொறுக்கிக் கூடினவையல்லாத அம்புகளைக்கொண்டு, இடியேறுண்டிடச் சுற்றும் வேமாபேலே, பையலைப்பக்கவேராறுத்து, நெஞ்சழிந்து நிலைதளரும்படிபண்ணி, ஸத்தையழிந்துபட்டுவிழும் போதும் வில்பிடித்தபிடி நெகிழாதே விழக்கடவ அவனை, எதிரி வீரமறியாதே கோழையாய்ப்பட்டானென்று தரக்கேடனுகாதே "வீரன்" என்று விருதுபிடிக்கும்படி வில்லைப்

179. "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா" என்னு மவர்களாகையாலே குடிப்பிறப்பாலே வந்தது. "இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்"

போகடுவித்துஸ்த்ரீப்ராயனுக்கிக்கொன்று, வென்றிகொண்ட பராபிபவந ஸாமர்த்யத்தை யெல்லாம் நினைத்து "திறல்" என்கிறார்கள். (திறல்போற்றி) "தீமனத்தரக்கர்திறலழித்த வனே" என்று - இம்மிடுக்குத் தங்கள் து:கநிவ்ருத்திக்கு உடலன்றிக்கே அரணுக்கு அரணிடுவாரைப்போலே திறலுக்குப் பரிகிறார்கள். "இலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்கு" என்று - பரியுமதுஜங்மஸித்தமிறே. உலகளந்த பொன்னடிக்குக் காப்பிட்டவோபாதி காடுறைந்த பொன்னடிக்குக் காப்பிடத் தேடுகிறவர்களுக்கு அஞ்சாமைக்குத் திறலைக்காட்டினான்; அத்திறல் தனக்குஅஞ்சத்தொடங்கினார்கள்; தோளிலழகுக்குக் காப்பிடப்புக, மல்லடர்த்த திண்மையைக்காட்ட, அது தனக்கு வயிறெரிந்தாற்போலே. (திறல் போற்றி) "கல்லாதவரிலங்கைகட்டழித்த" "தேவனே தேவனுவான்" என்று மண்டோதரியுள்ளிட்டாரைப்போலேதத்வ நிர்ணயம் பண்ணுதல் "தன்விலங்கை வைத்தான்" "என்றன் தனிச்சரண்," "கூரம்பனல்லால்," "மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே" என்று-ரக்ஷகத்வபுத்திநடத்தல், தென்னிலங்கையீடழித்ததேவர்க்கு என்னையும் உளள் என்மின்கள் என்று-போக்யதாபுத்திநடையாடி இழவுசொல்லிவிடுதல் செய்யாதே தங்களை ரக்ஷகராக நினைத்துப் பரிகிறார்கள். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் தசரதனிலும் விஞ்சும்படி பால்யாவஸ்தையிலே ஆயுதச்ரமம்பண்ணி விச்வாமித்ராதிகளோடே சச்ஸ்த்ராஸ்த்ர மந்த்ரங்கள் சிக்ஷித்துச் சமையவளர்ந்தபின்பு செய்த செயலிறே லங்கையை யழித்தசெயல்;

பி. 179. தமையன் ஒருக்ஷணம் தப்பில் — ஸ்ரீபலதேவன், க்ருஷ்ணன் உடனில்லாதபோது. பாம்பின் வாயிலேவிழும் நீம் பன்-காளியன் மடுவிலே விழுந்து காளியனை யழித்த க்ருஷ்ணன். சத்ருவையிட்டு சத்ருவையெறிதல்—வத்ஸாஸுரனுகிய கன்றுக்குட்டியை கபித்தாஸுரனுகிய விளாங்கனிமேல் எறிந்து இருவரையும் கொன்ற செயல்.

என்னு மவர்களிறே. (பொன்றவித்யாதி) ராவணனைப் போலே விரோதி என்று இருக்கவொண்ணுத அபாயம். (பொன்ற) மாரீசனைப்போலே குற்றுயிராக்கி மேல் அநர்த்தம் விளைக்கவையாதே, முடிக்கப்பெற்றபடி. (புகழ்போற்றி) தாயுங்கூட வுதவாததசையிலே அநாயாஸேந திருவடிகளாலே சகடாஸுரனையழித்தபுகழ். (போற்றி) ராமாவ

"பிறந்த வெழுதிங்களில்" என்கிறபடியே - பிறந்து மறுபத்துக்கழிந்தவளவிலே எதிரிகளுண்டென்று அறிகைக்குடலான ஜ்ஞாநமுமன்றிக்கே, ஆயுதம் பிடிக்கவு மறியாத தொட்டில் பருவத்தில் செய்த செயலிறே சகடபங்கம். ராவணன் நேரே சத்ருவாய்த் தோற்றினுனிறே; அப்படியன்றிக்கே ப்ரச்சந்ந சத்ருவாகையாலே "கள்ளச்சகடம்" என்றத்தை அறிந்து முற்பட்டபடிக்கு வயிறெரிந்து பரிகிறார்கள் (பொன்றச்சகட முதைத்தாய்) சகடம், பொன்ற-முடிய. சூர்பணகையையும் மாரீசனையும்போலே குற்றுயிரோடே விட்டபின்பு அநர்த்தம்விளையும்படி இளிம்புபடாதே, தோற்றரவிலே சகடாஸுரனை முடித்துவிட்டபடி. (உதைத்தாய்) முலைவரவு தாழ்த்துத் தொட்டிலை யுதைத்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்முடியும்படி பண்ணின அநாயாஸம். (உதைத்தாய்) பெருமாள்கைக்கு வில்பிடித்ததழும்புபோலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளுக்குச் சாடுதைத்த தழும்பு; "தழும் பிருந்த."

(புகழ்) பெற்ற தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே, பெரும்படையாண்டுசெய்த செயல்களைக்காற்கூருக்கிவிட்டபடி; "திருக்காலாண்ட பெருமானே" என்கிறபடியே. (புகழ்போற்றி) "நின்சிறுச் சேவகமும்" என்று-காரைமூரிரு கிக்கன்னிப் போருக்குக் காப்பிடவேணுமிறே. "அருளின் பெருநசையால்" என்று ஆண்பிள்ளையென்று ஆசைப்படுவார்; "என்னைநிறைகொண்டான்" என்று-அடக்கங்கெட்டு மடலெடுக்கத் தேடுவார்; "உறக்கில் நிமிர்த்தீர்" என்று-ஊடுதலாய்ப்போனர்கள் பெண்கள்; இவர்கள் செயலுக்கு வயிறெரிந்துபரிகிறார்கள்.

தாரத்திற்காட்டில் மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டி யிருக்கை. ராமாவதாரத்துக்கு, பிதா சம்பராந்தகன் ; ஊர் திருவயோத்யை; புரோஹிதர்மந்த்ரவாதிகளான வஸிஷ்டாதிகள்; பிள்ளைகள் ஆண்டிறல்மீளிமொய்ம்பிலரக்கன் குலத்தைத்தடிந்தவர்கள்; "இச்சாம:" (180) என்னும்படி தாங்கள் குணவான்கள்: இங்கு, மாதா பிதாக்கள் ஸாது இடையர்; ஊர் இடைச்சேரி; கம்ஸாதிகள் எதிரிகள்; ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் முளைத்தெழும் பூண்டுகளடைய ராக்ஷஸர்கள் ; தமை

பசலைத்தனத்தில்செய்த செயல் என்று விடலாம் அது; பருவம் நிரம்பிச்செய்தசெயலோதான் கணக்குவழக்குப் பட்டிருக்கிறதென்று அதுக்குவயிறெரிகிறார்கள், (சன்று குணிலாவெறிந்தாய்) சகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணினவயிறெரிதல் அல்லகிடாய், கன்றாய் நின்றஅஸுரனைக்கொன்ற தீம்பு பூமியெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்தாயென்று வயிறெரியும்செயலிறே. [வழக்கன்றுகண்டாய் வலிசகடஞ் செற்றாய்-குழக்கன்றுதீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமைதிருமாலே பார்விளங்கச் செய்தாய்பழி] மார்பிலிருக்கிறவர்களோடு மண்ணில்கிடக்கிறவர்களோடு வாசியற "பழிகேடன்" என்று சொல்லும்படியிறே. செய்ததீம்பும், சகடாஸுரபங்கம்பண்ணிச்செய்த தீம்பு. [திரிகாற்சகடம் சினமழித்துக் கன்றால் விளங்காயெறிந்தான்] ஓரஸுரன்விளாவாய்நிற்க ஓரஸுரன் கன்றாய் நிற்க, சத்ருவையிட்டு சத்ருவை யெறிந்தால் ஸங்கேதித்து இருவருமொக்க மேல் விழுந்தார்களாகில் என்படக்கடவோம் என்று வயிறு பிடிக்கிறார்கள். "என்றுமென்பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்கள்" என்று தாயாருட்பட வயிறுபிடிக்குமதிறே. (குணில்) எறிகருவி. (குணிலா வெறிந்தாய்) எதிரிகளையிட்டு எதிரிகளை முடித்தபடி.

(கழல்போற்றி) விளாவை யிலக்காகக்குறித்துக்கன்றை எறிகருவியாகக்கொண்டு எறிவதாகஇச்சித்து நடந்தபோதைக் குஞ்சித்த திருவடிகளில் வீரக்கழலுக்கும் அகவாயில் சிவப்பையுங்கண்டு காப்பிடுகிறார்கள். (கழல்போற்றி) "கன்

யன் ஒருக்ஷணம் தப்பில் பாம்பின் வாயிலேவிழும்தீப்பன்; பூதநாதிகளாலே பிறந்த அபாயங்களுக்கு ஓரவதியில்லை; ஆன பின்பு, இனி மங்களாசாஸந மொழியக் காவலில்லை. (கன்று இத்யாதி) சத்ருவையிட்டு சத்ருவை யெறிந்தால் ஸங்கேதித்துவந்து இருவருமொக்க மேல்விழுந்தார்களாகில் என்செய்யக்கடவோம்! என்று வயிறுபிடிக்கிறார்கள். குஞ்சித்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். (கன்றுகுணிலா) கன்றை எறிதடியாக. குணில்-எறிதடி.

றுனல் வீழ்த்தவனே" என்று பக்திபண்ணுதல், "காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம்" என்று—விரோதி நிவர்த்தகயாகப் பற்றுதல், "கனைகழல்காண்பதற்கு" என்று-யமவச்யதைக்கு நிவர்த்தக மென்றிருத்தல்செய்யாதே மங்களாசாஸநம பண்ணுகிறார்கள். (அடிபோற்றி, கழல்போற்றி) நீட்டின திருவடிகளுக்கும் குஞ்சித்த திருவடிகளுக்கும் சூழ்ந்திருந்து பரிவாரைப்போலே பரிகிறார்கள். விரோதி நிரஸநம் பண்ணித் தன்னை நோக்குகைக்கு அடைவுகெட்டிருந்தால் அநுகூலர் விரோதிகளாக ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுமதோசால அடைவுண்டாயிருக்கிறது என்று அதுக்குப்பரிகிறார்கள்

(குன்று குடையாவெடுத்தாய்) விரோதிகளுக்குக் கன்றெடுத்த மாத்ரம்போலேகாணும் கன்று நோக்குகைக்கு குன்றெடுத்தது. "கன்றுகொண்டு விளங்கனியெறிந்து ஆனிரைக்கழிவென்று மாமழை நின்றுகாத்துகந்தான்" என்னக் கடவதிறே. கீழெல்லாம் இந்த்ரனுக்கு சத்ருவானவர்கள் நலிந்த நலிவு பரிஹரித்தபடிக்கு வயிறெரிந்தார்கள்; இப்போது அவன்றான் நலிந்த நலிவு பரிஹரித்த படிக்கு வயிறெரிகிறார்கள். அஸுரர்களோடு தேவர்களோடு வாசியில்லையிறே பகவச்சேஷமான வஸ்துவைத் தங்களதாக நினைத்திருக்கைக்கு. ஸர்வயஜ்ஞபோக்தாவாகத் தன்னையருளிச்செய்தானே. தனக்கிட்ட சோற்றையமுதுசெய்தால் ஸ்வதந்த்ரபுத்திபண்ணி பண்டு புஜித்தவிடமுள்பட ஆத்மாபஹாரத்தோடொவ்வாநிற்க, ததீயபுத்தி பண்ணாதே ஸ்வதந்த்ரபுத்திபண்ணி நலியத்தேட மலையைக்குடையாக

(குன்று இத்யாதி) இதுக்கு முன்பு இந்த்ரனுக்காகச் செய்த செயல். இப்போது அவன்தான் பகையானபடி. மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. அநுகூலன் ப்ரதிகூலித்தால் செய்யலாவதில்லையிறே. (குணம்போற்றி) பசிக்ராஹத்தாலே கையோயுந்தனையும்வர்ஷிக்க மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்ற ஆந்ருசம்ஸ்யகுணத்திற்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார்கள்.

வெடுத்து பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரித்தபடி.

(குணம்) அநுகூலனானவனுக்கு ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்ததன்றே, அநந்தரத்திலேவந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணவன்றே புகுகிறான், பெரும்பசியாலே வந்த கோபத்தாலே வர்ஷித்தானாகில் கைநொந்தவாறே விடுகிறான், பெரும்பசியாலே யிவனை நலிந்தால் நாமே யுண்பதுகொண்டார் உயிர்கொண்டு தலையை யறுக்கவோ, அவன் கைசலிக்குந்தனையும் கடகிட்டுக்காப்போமென்று அவனைத் தலையழியாதே மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தது ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே. அந்த குணத்துக்குப் போற்றி. "பாயும் பனிமறுத்தபண்பாளா." "சீர்கற்பன்வைகல்" என்று அறிவுடையார் நாள்தோறும் கற்பதொருகுணமிறே. (குணம்போற்றி) கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமழிந்ததோ வாடிற்றோ வென்று பார்த்துப்பரியத்தேட, அவ்வளவு போகவொட்டிற்றில்லை மலையெடுத்தகுணந்தான். (குணம போற்றி) "என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே" என்று. நொய்யதொருமலையைப் போகடுவித்து, கனவிது இரண்டு மலையைக்கையிலே கொடாதேமலையையெடுத்தக்ஷமாகுணத்துக்குக்காப்பிடுகிறார்கள்.

வர்ஷம் விட்டவாறே மலையைப்போகட்டு வேலைப் பிடிக்குமித்தனையிறே. க்ருஷ்ணன் பசுக்களின்பின்னே திரியாநின்றால் ஸிம்ஹம் வந்தாலும்வேலாலே குத்தியெடுத்துப் போக்குமித்தனையிறே. அதுக்கெடுத்த வேலுக்குப் பரி

180. (வென்று பகைகெடுக்குமித்யாதி) இவன்பக்கல் பரிவாலே. இவன் மிடுக்கைக்கண்டு கண்ணெச்சிற் படுவர் என்று பயப்பட்டு, அத்தைவிட்டு, இவ்வேலன்றோ இவ்வ்யாபாரமெல்லாம்பண்ணிற்றுஎன்கிறார்கள். "மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன்" என்றிறே யிவர்கள்படி. சக்ரவர்த்தி விற்பிடிக்கப் பெருமாளும் விற்பிடித்தாற்போலே,

---

கிறார்கள். எல்லாகுணங்களையும் ஒருவ்யக்தியிலே சொன்னால் "கண்ணேறும்" என்று வேலிலே அசலிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள் வெற்றியை. (வென்று பகைகெடுக்கும்) சத்ருக்களை வென்று ஓட்டக்கடவதா யிருக்கும். (நின்கையில்வேல்) சக்ரவர்த்தியும் விற்பிடித்து பரிகரமும் வில்பிடித்து பிள்ளைகளும் வில்பிடித்தாற்போலே, ஸ்ரீநந்தகோபரும் இடையரும் பிள்ளைகளும் வேல்பிடித்தாய்த்துத் திரிவது. "கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்" "வேலைப்பிடித் தென்னைமார்கள்." (நின்கையில்வேல்) வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டி யிருக்க அவ்வழகுக்குமேலே வேலைப்பிடித்தவழகு. (கையில்வேல்) எதிரிகள்மேலே படவேண்டா, பிடித்தபிடியிலே உகவாதாரை முடிக்கும். (நின்கையில்வேல் தன்னையுணராதே அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாய்ச் சீறினபோது காணும ஜந்மாந்தரம் மேலிட்டுத் திருவாழியைஎடுப்பது. (வேல் போற்றி) ஈச்வரனைக்காணிலிறே "ஆழியும்பல்லாண்டு" என்பது: பெருமானைக்காணிலிறே "சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை-பல்லாண்டு" என்பது. (நின்கையில் வேல்போற்றி) வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலாக வென்றவன் கையில்வேலிறே; ஆகையாலே

பி. 180-கண்ணெச்சில் - அழுக்காறுள்ளத்தோடு காண்பதால் வரக்கூடியதோஷம், க்ருஷ்ணன் மிடுக்கை வேலின்மேல் ஏற்றிச் சொல்வது இந்ததோஷம் வாராமைக்காக, யாம்வந்தோம் — யாம் என்பதற்கு நான்கு தாத்பர்யம் (1) பந்துக்களாலே நிலவறைகளிலே நலிவுபட்டயாம் (2) வயதான இடைச்சிகளை உறங்கவிட்டு, வந்தயாம் (3) பிரிந்ததுக்கம் தீருகைக்கு உன்கைபார்த்திருக்கிற யாம் (4) க்ருஷ்ணனைப் புண்படுத்தும்படியான வருகையையுடையயாம்,

"கூர்வேல்கொடுந்தொழிலன்" என்னுமவர் மகனைகயாலே வேலே ஆயுதம். (வென்று பகைகெடுக்கும்) ஆச்ரித விரோதிகளான ப்ரதிபக்ஷத்தை யறச்செய்து மாய்க்கை.(நின்கையில் வேல்போற்றி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்க, அதுக்குமேலே வேலைப்பிடிப்பதே! என்று வேல் பிடித்த கைக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். "வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்று-ஆயுதங்களுக்கு மங்களாசநம்பண்ணினாரிறே தமப்பனார். "கதேஜலே ஸேது பந்தம், தமப்பனாருக்கும் மகளுக்கும் பணி" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (என்றென்று) இது

பரிகிறார்கள். (என்றென்று) ப்ரயோஜநம் பெறுமளவுஞ் சொல்லி பின்னை அது மாறுகிறதன்றே, ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேணுமோ என்று இதுதானே பலமாக விருக்குமவர்களிறே.

(என்றென்று)பல்லாண்டென்றால்பின்னையும் பல்லாண்டென்னுமித்தனையிறே;போற்றியென்று ப்ரேமமடியாகவந்த கலக்கத்துக்குத்தெளிவுண்டாகிலிறே இச்சொல்லுமாறுவது; அங்குப்போனால்சூழ்ந்திருந்திறே. "வெம்மா பிளந்தான்றன்னைப்போற்றி" என்னக்கடவதிறே. "அடிபோற்றி, திறல் போற்றி, புகழ்போற்றி, கழல்போற்றி, குணம்போற்றி, வேல்போற்றி" என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இடும் ஷட்ரஸமிருக்கிறபடி. (உன்சேவகம்) வீர குணத்துக்குப்போலே காணும் இவர்கள் தோற்பது. பந்துநிரோதத்தாலே தளர்ந்த அபலைகளுக்கு அவனுடைய விஜயமிறே பலஹேது. (என்றென்றுன் சேவகம்) "உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழியாமலெல்லாம்" என்னும்படியே. (உன்சேவகமே யேத்தி) வேறொருவருடைய சேவகம் கலந்தேத்தோம், திருவிக்கிரமனையும் பெருமாளையும் கலந்தன்றோ ஏத்திற்று. அது அவதாராந்தரத்தின் செயலென்றிருக்கிறார்கள். இவன் பால்யத்தில் செய்ததோபாதி பூர்வாவஸ்தையுமென்றிருப்பர்கள். "சிலையொன்றிறுத்தாய் திருவிக்கிரமா திருவாயர்பாடிப் பிரானே" "வருகவருகவருகவிங்கே வாமனநம்பிவருக

தானே ப்ரயோஜநமென்கை. "தேஹிமேததாமிதே" (181) என்னுமவர்களன்றே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்புங்கொள்ளுவர்கள், இவன் பக்கலிலும் கொள்ளுவர்கள்; இவர்கள் புறம்பும் கொள்ளார்கள், இவன்பக்கலிலும் கொள்ளார்கள். "ஒன்று நூறாயிரமாகக்கொடுத்துப்பின்னுமாளுஞ்செய்வன்" என்று-அவனுக்கும் தான் கொடுத்து, "ஆந்தனையுங்காட்டி"

யிங்கே-காகுத்தநம்பீ வருகவிங்கே" என்று தாயாருட்பட க்ருஷ்ணனை யழைப்பது இப்படியேயிறே. இவனுக்கு நான் ஸ்ரீ வாமநன்பிறந்தநாளாக்கினாள்; எட்டுமாஸம் வயிற்றிலே யிருந்த விவனை "பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில்கொண்ட" என்றாள். என்மகன் பால்யத்தை மஹாபலி பக்கலில்சென்று கேட்டுக்கொள்ளென்றாள்; "சார்ங்கபாணி தளர்நட நடவானோ" என்றாள்; "மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே" என்று தாலாட்டினாள்; இவர்கள் "ஓங்கியுலகளந்த" என்கிறார்கள்; "சார்ங்கமுதைத்த" என்கிறார்கள்; அநந்தரம் "ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்" என்றார்கள்; "போற்றப்பறைதரும் புண்ணியன்" என்றார்கள்; எழுப்புகிறபோது "உலகளந்த வும்பர்கோமானே" என்றார்கள்; அவன்றான் பிறந்தபோதே மூன்றுபிறவியுண்டே உங்களுக்கு, பிறக்கிறதென்றான்! வில்பிடித்தாரில் சக்ரவர்த்திபிள்ளை நாமென்றான்; ஆகையாலே அவதாராந்தரம் என்றிருப்பாரொருவருமில்லை. (ஏத்திப் பறைகொள்வான்) எங்கள்பலம் முன்னாக நாட்டார் பலம் பெறுவதாக பலம் ஏத்துகை; பின்பு அபிமதம் ஊரார் ஸம்ருத்தி; உத்தேச்யபலமும் ஆநுஷங்கிகபலமும்.

(இன்று) இசைவுபிறந்த வின்று. நென்னேற்றுவந்தோமோ, நாளைக்கு இங்கே நிற்கவொட்டுவர்களோ. (யாம்) பெருமிடுக்கரான வ்ருத்தைகளெல்லாங் கிடந்துறங்க, குளிர்பொறாத பாலைகளான நாங்கள். (வந்தோம்) நீவர ப்ராப்தமாயிருக்க விரஹதௌர்பல்யத்தாலே ஆற்றாமை யிழுக்க வந்தோம். (யாம்வந்தோம்) நாங்களும் எங்களை யறியாமற் செய்தோம், நீயும் உன்னை யறியாமற் செய்வதுண்டாய்த்

என்று-புறம்பும்தானே கொடுக்குமென்கை. (உன்சேவகமே யேத்திப்பறைகொள்வான்) உன்னுடைய வீரசரிதமே யேத்தி உன்னையநுபவிக்கைக்காக. "உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றொழியாமலெல்லா மென்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்" என்னுமவர்களிறே. (இன்று) இசைவுபிறந்த இன்றென்னுதல்; நீயுறங்கநாங்க ளுறங்காத இன்று என்னுதல். நென்னேற்று வந்தோமோ, ஊராகவிசைந்த இன்று என்றுமாம். (யாம்) பந்துக்களாலே நெடுங்காலம் நலிவுபட்ட நாங்கள். (வந்தோம்) வ்ருத்தைகள் உறங்க, நாங்கள் ஆற்றாமையாலே வந்தோம்; எங்களிழவுக ளெல்லாமுன்னுமேலேதீரும். (யாம்வந்தோம்) எங்கள் வரவு

இறே. (இரங்கு) எல்லாவ்யஸநங்கள் பட்டாலும் கீழ் ப்ரவர்த்தித்ததெல்லாம் பேற்றுக்குடலன்று, அவனிரக்கமே காரியகரமாவது. அவனுக்கென் வருகிறதோ! என்றுஇரங்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை யிவர்களுக்கு ஸ்வரூபம்; இத் தலைக்கு இரங்குகை அவனுக்கு ஸ்வரூபம்.

(வந்தோம் இரங்கு) இரங்காமைக்கு வேண்டுவதுசெய் தோமேயாகிலும் இரங்கவேணும். இத்தலையில் பரபக்தியும் பேற்றுக்குடலன்று, அவனுடைய இரக்கமேஅவ்யவஹிதோபாயம் என்றிருக்கிறார்கள். (அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்-இன்று யாம்வந்தோம்) நீயெங்களைத்தேடி எல்லாவுலகம் தடவந்தா யன்று; இன்று உன்னைத்தேடிநாங்கள் வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) வையந்தாய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து நீநிற்க நாங்கள் பெற்றோம்; அளந்தாய், தென்னிலங்கை செற்றாய். சகடமுதைத்தாய். (யாம்வந்தோம்) "மண்ணளந்த கண் பெரிய செவ்வாயென்காரேறுவாரானல்" "காகுத்தன்வாரானல்" "கண்ணனும்வாரானல்" என்றிருந்த வுன்னுடைய ப்ரதாநமஹிஷிகளில் எங்களுக்குண்டான வாசிபாராய். (அன்றிவ்வுலககமளந்தாய், இரங்கு) உவந்த வுள்ளத்தனாய் எங்களோடணைந்திலையாகிலும் ஸத்தாப்ரயுக்தமான க்ருபை யையாகிலும் பண்ணு. (அளந்தாய்-இரங்கு) "நீரேற்றளந்த நெடியபிரானருளாவிடுமே" என்றன்றோ நாங்களிருப்பது.

உனக்குப் புண்ணுயிருக்க நாங்கள் ஆற்ருமையாலே வந்தோம். (இரங்கு) எல்லாம்பட்டாலும் அவனிரங்கினுலல்லது கார்யகரமாகாமை. அத்தலைக்கு இரங்குகை ஸ்வரூபம்; அவனுக்கென்வருகிறதோ! என்று இரங்குகை இத்தலைக்குஸ்வரூபம். தாங்கள் பண்ணின மங்களாசாஸநம் ஸாதகமன்று என்றிருக்கிருர்கள். ... ... உச

181. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்துநாலாம் பாட்டு. (அன்றித்யாதி) இப்பாட்டில் இவர்கள் ப்ரார்த்தித்த படியே திருப்பள்ளியறையில் நின்றும் திவ்யாஸ்தாநமண்டபத்துக்கு எழுந்தருள, அந்நடையழகிலே ஈடுபட்டு. வந்த கார்யத்தைமறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிருர்கள். வ்யா.—(அன்றித்யாதி) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமான அஹங்காரம் ஜகத்தை ஆக்ரமித்த அன்று, அஹங்கார க்ரஸ்தமான இந்தலோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டுத் தன் திருவடிகளாலே அளந்து தனக்காக்கிக்கொண்டவனே! உன்திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம். (சென்றங்கித்யாதி) இந்தலோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டவளவன்றிக்கே, அந்த அஹங்காரத்துக்குப் பிறப்பிடமான இடத்தே சென்று தர்சநீயமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிர்வாஹகமான அஹங்காரத்தை அழித்தவனே! உன்னுடைய பராபிபவந ஸாமர்த்யத்துக்குப் பல்லாண்டு. (கன்றுகுணிலித்யாதி) லோபத்தை எறிதடியாக வெறிந்து நசிப்பித்தவனே! உன்னுடைய குஞ்சிதமான திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு. இவ்வளவில் ப்ரதிகூலர்விஷயத்தில் செய்யும் அம்சத்தைச் சொல்

(தென்னிலங்கை செற்ருய்-இரங்கு) சிறிதுதாழ்க்கில் "இரக்கமெழீர்" என்று உன்னை வசைபாடுவர்கள்கிடாய் என்று தாய்கள் சொல்லுமளவேயோ, "இரக்கமே லொன்றுமிலாதாய்" என்று நாங்கள்தான் சொல்லோமோ. (சகடமுதைத்தாய்—இரங்கு) உருளுஞ்சகடமுதைத்தபெருமானுருளின் பெருநகையாலன்ருே நாங்கள்வந்தது. (குன்றுகுடையா வெடுத்தாய்-இரங்கு) குன்று குடையாக ஆகாத்த கோவலனுர் ஒன்றுமிரங்கார் என்னுமே இரங்கு. உச

விற்று; இனி அநுகூலர் ப்ரதி கூலித்தால் செய்யும் அம்சத்தைச் சொல்லுகிறது (குன்றித்யாதி) இந்த்ரன் சிலாவர்ஷம் வர்ஷித்தபோது பர்வதத்தைக் குடையாகக்கொண்டு கோகோபரக்ஷணம் பண்ணினாற்போலே, அஜ்ஞாநகார்யமான அஹங்காரம் இவ்வதிகாரிக்கு விஷயப்ராவண்யத்தையுண்டாக்குவதற்கு ப்ரதிக்ரியையாக வைதிகமாய் கைங்கர்யரூபமான விஷயப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வப்ரபந்நஜனரக்ஷகனும் படியைச் சொல்லுகிறது. ஆக இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷக னானவனே! உன்னுடைய சீலகுணத்துக்குப் பல்லாண்டு. (வென்றுபகை கெடுக்குமித்யாதி) அஹங்காரத்தை ஜயித்து தத்விஷய வைமுக்யத்தை மாற்றும் நின் திருக்கையில் திருவாழியாழ்வானுக்குப் பல்லாண்டு. (என்றென்றித்யாதி) இப்படி பல்லாண்டு பாடுகையே யாத்ரையாய், உன்னுடையவிரசரிதத்தையேத்தி புருஷார்த்தத்தை லபிக்கைக்காக ஸத்வம் தலையெடுத்தவின்று உன்கைபார்த்திருக்கும் நாங்கள் வந்தோம், நீ க்ருபை செய்தருளவேணும். "ஏத்திப் பறைகொள்வான்" என்கிறவிடத்தில் ஏத்துகைக்கு அநந்தரம் புருஷார்த்தலாபமாகையாலும், ஏத்தாதபோது புருஷார்த்தமில்லாமையாலும்ஏத்துகையே புருஷார்த்த மென்கிறது. "இரங்கு" என்று—க்ருபையே ஸாதந மென்கையாலே, "வந்தோம்" என்று-ருசி கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. .... உச

இருபத்தைந்நாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—182. இருபத்தைந்தாம்பாட்டு, உங்களுக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; ஏதேனும் ப்ரதிபந்தக

ஆறாயிரப்படி:—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. பெண்காள்! உங்களுக்குப் பிறப்பாலே நம்விஜயத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை ஸ்வரூபமிறே, இக்குளிரிலே உங்களைப்பேணாதே க்லேசித்துவந்திகோளே, உங்கள் நெஞ்சிலோடுகிறது வெறும்பறையேயோ, வேறேதேனு முண்டோவென்ன; உன்னுடைய குணகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு வருகையாலே ஒரு க்லேசங்களும் படாதே ஸுகமேவந்தோம்

மூண்டேயாகிலும், நீயேபோக்கி, எங்கள் து:கமெல்லாம் கெட விஷயீகரிக்கவேணு மென்கிறார்கள்.

ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்தோரிரவில்
ஒருத்திமகனாயொளித்துவளரத்
தரிக்கிலானாகித்தான்தீங்குநினைந்த
கருத்தைப்பிழைப்பித்துக்கஞ்சன்வயிற்றில்
நெருப்பென்னநின்றநெடுமாலேயுன்னை
அருத்தித்துவந்தோம்பறைதருதியாகில்
திருத்தக்கசெல்வமுஞ்சேவகமும்யாம்பாடி
வருத்தமுந்தீர்ந்துமகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை—ஒருத்தி-ஒப்பற்ற தேவகிப்பிராட்டிக்கு, மகனாய்ப் பிறந்து - பிள்ளையாய் திருவவதரித்து, ஓரிரவில்-அந்த இரவிலே தானே, "எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதை பெற்றாள்" என்கிற படியே கண்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கையாலே. ஒருத்தி-அத்விதீயையான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மகனாய்-திருமகனாக. கம்ஸனுடைய விஷத்ருஷ்டியில் அகப்படாமல், ஒளித்து-ஒளித்துக்கொண்டு, வளர—வளராநிற்கச் செய்தே, தன்னை யறியாமே இவன் வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கேட்டு, தான் - பின்னால் படப்புகுகிறது அறியாத தான், தரிக்கிலானாகி - ஸஹியாதவனாய்க் கொண்டு, எவ்வகையாலாவது இவனைக் கொல்லக்கடவோம் என்று, தீங்கு நினைந்த - தீதாகநினைத்திருந்த, கஞ்சன் - கம்ஸனுடைய, கருத்தை-எண்ணத்தை, பிழைப்பித்து - வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி, வயிற்றில்-அவன்வயிற்றிலே, நெருப்பென்ன—நெருப்புப் போலே அழலும்படியாக, நின்ற-நின்றவனாய், நெடுமாலே - ஆச்ரி

"பறை" என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு நாங்கள் உன்னையிறே அர்த்தித்துவந்ததென்கிறார்கள். பறைகொள்ளவந்தோம் இரங்கு என்று நம்மை வடிம்பிடா நின்றிகோள், நீங்கள் சொன்னபோதாகச் செய்யப்போமோ, ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாயிருக்குமேயென்ன; ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி அரியது செய்த உனக்கு எளியது செய்யத் தட்டுண்டோ, எங்களோடு ஸஜாதீயரிலே சிலர் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது எங்கள் நோன்பு பலித்தபடியன்றோ வென்கிறார்கள்.

தர்பக்கல் பெரும்பித்தனை, உன்னை - உன்னிடத்திலே, அருத்தித்து-புருஷார்த்தத்தை இரந்து, வந்தோம்-வந்து ஆச்ரயித்தோம்; பறைதருதியாகில்-எங்களுக்கு உத்தேச்யம் செய்வாயாகில், திருத்தக்க—பிராட்டி ஆசைப்படத்தக்க, செல்வமும்-ஸம்பத்தையும்,சேவகமும்-அச்சைக்காத்தூட்ட வல்ல வீர்யத்தையும், யாம் - உன்பேர் சொல்லப்பெறாத நாங்கள், பாடி - உகப்போடேபாடி, வருத்தமும் தீர்ந்து-உன்னைப்பிரிந்துபடும் வ்யஸநமும் நீங்கி, மகிழ்ந்து - மகிழ்வோமாகவேணு மென்கிறார்கள்.

183. வ்யா.—(ஒருத்தி)"அந்த:ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா" (182) என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களுக்கும் நியாமகனானவனையுங்கூட நியமிக்குமவளாகையாலே

வ்யா.—(ஒருத்திமகனாய்) ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி மாணிக்கம்போலே நாலுபிள்ளைகளைப்பெற்றாற்போலே, நால்வருங்கூட தபஸ்ஸுபண்ணி ஒருவனைப்பெறாநிற்கச்செய்தே, பேறு ஒருத்தியதாகையாலே "ஒருத்தி"என்கிறார்கள். காரணவாக்யங்கள் "ஊழிமுதல்வன் ஒருவனே" என்கிற வஸ்துவை, வயிற்றிலே அடக்கப்பெற்றாள் ஒருத்தியிறே. (ஒருத்திமகனாய்) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் முந்தைத்தாய்தந்தையா யிருப்பா னொருவனைத் தனக்குப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்க, ஜகத்துக்கு சேஷியுமாய் ஸர்வ வ்யாபகனுமாய் நித்யனுமாயிருக்கிற மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன், சிலரபேக்ஷித்ததுக்காக மகனானென்னு மளவன்றிக்கே,"தேவகீபுத்ரன்" என்றே தன்னை நினைக்கும்படி அவ்வருகு தனக்கொரு ஏற்றமுண்டென்றறியாதபடி பிள்ளையானான்.

பி. 183—ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து-ஒப்பற்றதேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றிற் பிறந்து, அவள் நியமிக்கும் அளவாக, க்ருஷ்ணன் நான்கு கைகளில் இரண்டையும், அவற்றில் பிடித்திருந்த சங்கு சக்கரங்களாகிய ஆழ்வார்களையும் மறைத்தபடியாலே ஒப்பற்றவள் "பிறந்து"—வசுதேவர், தேவகி, நந்தகோபர், யசோதை ஆகிய நால்வரும் தபசுசெய்து பெறுகையாலேபிறந்து-க்ருஷ்ணன் பிறப்பு க்ருபையால் ஏற்பட்டது. நம்முடைய பிறப்புக்கள் கர்மத்தால் ஏற்படுவன.

நாட்டில் தனக்கு ஒப்பற்றிருக்குமவள், (ஒருத்திமகனாய்) "பூதாநாம் யோவ்யய:பிதா" (183) என்று-ஸர்வலோகங் களுக்கும் பிதாவானவன் ஒருத்திமகனாவதே! சக்ரவர்த்தி தபஸ்ஸுபண்ணி மாணிக்கம்போலே நாலுபிள்ளைகளைப் பெற்றாற்போலே நால்வருங்கூடி தபஸ்ஸுபண்ணி ஒருமக னைப்பெற்றபடி: (மகனாய்ப்பிறந்து) பிறந்தபோது சொல் விற்றுச் செய்கை. சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பக்வனானபின்பு பித்ருவசந பரிபாலநம்பண்ணினான்; இவன் பிறந்தபோது, "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந்" (67) என்றுசொல்ல ஆழ்வார்களை யும் தோள்களையும் மறைத்தானிறே. (பிறந்து) கர்மவச்யன் படுவதெல்லாம் க்ருபாவச்யனாய்க்கொண்டு பட்டபடி. (பிறந்து) ஆவிர்ப்பவித்தாலாகாதோ; பத்துமாஸம் வயிற் றிலே யிருப்பார்களாகில் பன்னிரண்டுமாஸம் வயிற்றிலே யிருந்து பிறக்கவேணுமோ. பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவிறே. "தேவகிபூர்வ ஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா" (70) என்று. பிறந்தானென்கைஅவத்யமென்று

(பிறந்து) சிலர் "மகனாகவேணும்" என்றுரைசைப்பட் டால் தூணிலே தோற்றினாற்போலே யாதல், ஆனைக்குதவி னாற்போலே யாதல், வந்து உதவ வமைந்திருக்க, ஈச்வரனே வந்து பிறக்கவேணுமென்று நோற்றபடியாலே பூர்வவ்ருத் தாநுஸந்தாநமின்றியே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து உம் முடைய வயிற்றினின்றும் நாம்பிறந்தோமே யென்றுசோப நஞ் சொல்லிக்கொண்டு பிறந்தான். (பிறந்து) கர்மவச்யர் படுவதெல்லாம் க்ருபாபரதந்த்ரனாய்ப் படுவதே! என்று, நீம தாம் அக்ரேஸரர், "பிறந்தவாறும்!" என்று-ஆழங்கால்படும் படியாய்த்துப் பிறந்தது. ஆவிர்ப்பவித்தா னென்கிறது கர்ப்பத்தில் தோஷஸ்பர்சமில்லை யென்கைக்காக.நித்யஸூரி கள் ஸேவிக்க விருக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்த இக் குணம் இழக்கவொண்ணாதென்று ரிஷிகளைப்போலேஆவிர்ப் பவித்தானென்று அவத்யஞ்சொல்லாதே நிறம்பெறும்படி பிறந்தானென்பர்கள் ஆழ்வார்கள். (மகனாய்ப்பிறந்து) மக னாகையாவது - மாதாபித்ருபரதந்த்ரனாகையிறே. பெருமாள் பக்வரானபின்புமாதாபித்ரு வசநபரிபாலநம் பண்ணினார்;

பரிஹரித்தான் ரிஷி; அதுதான் அவத்யமென்று பிறந்தான் என்கிறார்கள். நம்முடைய கர்மம் நம்மோடே யவனை ஸஜாதீயனுக்கும்; அவனுடைய க்ருபை நம்மையவனோடே ஸஜாதீயராக்கும். "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (184) என்னக் கடவதிறே. அவன்பிறவி நமக்கென்றுகோல, நம்பிறவி அவன் மாதா பிதாக்கள் காலில் விலங்குபட்டதுபடும்; நம் பிறவி நம்மையும் அவனையும் அகற்றுகைக்குடலாயிருக்கும்; அவன்பிறவி இருவருமணுகுகைக்கு உடலாயிருக்கும்.

184. (ஓரிரவில்) அவ்விரவிலே யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாகவேண்டுகையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபுக்கு; நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாற் போலே, கம்ஸாதிகள் தன்மை ஸூதிகாக்ருஹத்திலே ஓரிராத்தங்க வொட்டிற்றில்லை யென்கை. (ஓரிரவு) அவ்விரவையொக்கும் இரவு முன்புமில்லை பின்பு

இவன், பிறந்தபோதே, "ஆழ்வார்களையும் திருத்தோள்களையும் மறைக்கவேணும்" என்ன, உபஸம்ஹரித்தான்.

(ஓரிரவில்) பிறந்தவிடத்தில் ஓரிரவும்வஸிக்கப்பெற்றதில்லையிறே ஸம்ஸாரிகள் கீழ். நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தண்மை கர்ப்பக்ருஹத்தில் ஓரிராத்தங்கவொட்டிற்றில்லை ஸம்ஸாரிகள் பிறந்தால் பெறுவதும் பெறப்பெற்றதில்லை. நால்வர் இருவரறிந்து சோபநஞ்சொல்லித் தூரியங்கொட்டி கண் கண்டு நெய்யாடல் பொத்தப்பெற்றதில்லை. ஸர்வேச்வரனிங்கேவந்தால் நம்முடைய கர்மம் நம்மோடவனுக்கு ஸாம்யத்தைக்கொடுக்கும், நாம் அங்கே சென்றால் அவனுடைய

பி.:184-ஸூதிகாக்ருஹம்-ப்ரஸவ அறை (ஈனில்) ஓரிரவில்-க்ருஷ்ணன் ஓரிடத்திற்பிறந்து, பிறந்த சில நிமிஷங்களுக்குள் வேறோரிடத்திற்கு எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்ற ஒப்பற்ற இரவு. "ஒருத்திமகனாய் ஒளித்து"-தேவகி, யசோதை ஆகிய இருவர் தபசையும் நிறைவேற்றித் தேவகிபிராட்டிக்கு அவதார ரஸத்தையும், யசோதைப்பிராட்டிக்கு லீலாரஸத்தையும்அநுபவிக்கஅருளியபடி,

மில்லை. (ஓரிரவு) காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் வந்து காலாதீநமான தேசத்திலே பிறப்பதே! அவர்கள் தங்களோபாதியும் பெற்றிலனென்கை. (ஒருத்திமகனாய்) ஒருத்தி இவனை "மகனாகப்பெறவேணும்" என்று ஆச்ரயிக்க, அவளுக்கு அவதார ரஸத்தைக்கொடுத்து, இவளுக்கு லீலா ரஸத்தை யநுபவிப்பித்தபடி. ஓரவதாரத்திலே யாதவஸஜாதி யனுபாய் கோபஜாதீயனுமானபடி. "அம்சாவதாரோ ப்ரஹ்

க்ருபை அவனோடு பரமஸாம்யத்தைத் தரும். "இணைவனா மெப்பொருட்கும்" "தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்." நம்பிறவி அவனையகற்றும், அவன் பிறவி அணுகுகைக்கு உடலாம். அவன் பிறவி நமக்கென்றுகோல, நம்பிறவி அவனைப் பெற்றவர்கள் காலில்விலங்கு பட்டதுபடும். (ஓரிரவில்) காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் வந்து காலாதீநமான தேசத்திலேபிறந்துஓரிரவிற்பட்டபாடு என்தான்! [விங்கிருள் வாய்பூண்டு] அவ்விரவோடொத்த இரவு முன்புமில்லை,பின்பு மில்லை. (ஒருத்திமகனாய்) அங்கேபிறந்து இங்கேவளர்ந்தானா யிருக்கையன்றிக்கே, இங்கேபிறந்தானா யிருக்கிறபடி. (ஓரிரவில் ஒருத்திமகனாய்) அவ்விரவிலே யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே, ஒருத்திக்கு அவதார ரஸத்தைக்கொடுத்து, ஒருத்திக்கு லீலாரஸத்தை யநுபவிப்பித்தான். (ஒருத்திமகனாய்) அவ்விடத்தில் முலைக்சுவடறியாமல் போந்தபடியாலே, அமுது முலைப்பால் குடித்தவிட மிறே பிறந்தவிடமாவது. திருப்ரதிஷ்டை பண்ணினவர்களிலும் காட்டில் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணினவர்களிறே முக்யர். யாதவத்வத்தையும் கோபத்வத்தையும் ஏககாலத்திலே யாக்கினான். யதுகுலோத்பவனென்ற ரிஷிதானே, கோபாலன்-யாதவகுலத்தை எடுக்கக்கடவன் என்றானிறே. "அவளுக்கு முலைசுரவாநின்றதாகில் இவன் அமுது முலையுண்ணாநின்றானாகில் உமக்கு சேதமென்?" என்று பட்டர். யசோதைப்பிராட்டியாக பூதனை பாவித்து, இவனுண்ணதபோது முலைவிரியும்படியான தசையையுடையளாய், பிள்ளையாகக் கொண்டெடுத்து முலைகொடுக்க,அதுபெறுவிடில் வயிறாறுதபடியாய் இவனும் முலையுண்ண, இவனை "பிள்ளை" என்று

பர்ஷேயோயம்யதுகுலோத்பவ:" (185) என்ற ரிஷிதானே, "கோபாலோயாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" (186) என்றானிறே. (மகனாய்) பிறப்பில் புரையில்லாதாப்போலே இவள் மகனான விடத்திலும் புரையற்றிருக்கை. (ஒளித்து வளர) கம்ஸனுடைய விஷத்ருஷ்டிபடாமே வளர்ந்தபடி.

அவள் விச்வஸிக்க வொண்ணாதே துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படி இவளாகபாவித்து அவள்பக்கல் பரிமாறுமவன் இவள்பக்கல் பிள்ளைத்தனத்தில் தப்ப நில்லானே. "மகனைக் கொண்டெடுத்தாள்" இத்யாதி. (ஒருத்திமகனாய்) அவள் இங்கேறநியமித்துப்போகவிட்டமாத்ரம்; இவள் "காடேறப்போர" என்னலாம்படி யிருக்கை. "கன்றின்பின் எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்." அசேஷஜகத்துக்கும் சாஸிதாவானவஸ்து இவள் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி நியமிக்கலாய்த்திறே.

(மகனாய்) அங்குப் பிள்ளையாகப்பெற்றவளுக்காய்த்து இழவுள்ளது. [நந்தன் பெற்றனன்] யசோதைப்பிராட்டி கைப்பிடித்த பாக்யாதிகர் பெற்றார்; என்னைக் கைப்பிடித்த முஹூர்த்தத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தார். [மருவுநின் திருநெற்றி] திருப்பவளத்திலே முலையைக்கொடுக்கப் புக்கவாறே திருநெற்றியில் சாத்தின சுட்டியி லசைவையும் முறுவலையுங்கண்டு தபப்பனாரைக் கொண்டானென்று அகவாய் பணைக்கும்; அந்தப்ரீதியாலே தனக்கும் வாசிதெரிக்கவொண்ணாத விரலை வாயிலே யிட்டுக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லும்போது பெரியதேற்றத்தோடே தொடங்கின மழலைச் சொல்லும் பாக்யஹீனையான நானிழந்தேன்; பாக்யவதியான அவள் பெற்றுப் பூர்ணையானாள். (ஒருத்திமகனாய்) கம்ஸன் முடிந்து பழைய நாள் பட்டிருக்கச்செய்தேயும், இந் நாள் என்னாதே மறைத்துப் போருகிறார்கள் பொல்லாங்கு விளையுமென்னும் அச்சத்தாலே. "பத்தாநாள்" என்னுமா போலே. (ஒருத்தி) "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" "ஞாலத்தில் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றாருமில்லை."

நாட்டார் செய்வன செய்யப்பெறாதே கள்ளர்பட்டது படு வதே! திருவவதரித்திருக்கச்செய்தே அந்தர்யாமிபட்டது படுவதே! உள்ளே யிருக்கச்செய்தேயும் இவனில்லை என்று எழுத்திடுமவன் முகங்காண ஸம்மதிக்குமோ வென்கை. அந் தர்யாமியாய் மறைய நிற்கிறது, பிச்சேறின ப்ரஜை தாய் முன்னே நிற்கில் தாயைக்கொல்லும்; அவள்பேரநிற்கில் தன்னை முடித்துக்கொள்ளும்; அதுக்காக முகந்தோற்றாதே நின்று இரண்டு தலையையும் நோக்கும் மாதாவைப்போலே, இசைந்து அம்மே! என்றால் ஏன் என்கைக்குக்கிட்ட விருக் கிறபடி யென்றுமாம். பேர்சொல்லாதே "ஒருத்தி" என்றது "அத்தத்தின்பத்தாநாள்" என்றவர் மகளாகையாலே பயத் தாலே யொளிக்கிறாள், அபிசரிக்கிலும் அதுவோ இதுவோ என்று ஸந்தேஹிக்கைக்காக.

(ஒளித்துவளர) பிறந்தவிடத்திலே தோன்றப்பெறாவிட் டால் போந்தவிடத்திலே வெளியிலே வளரப்பெற்றதோ. விஷக்ருஷ்டிகளான பூதநாதிகள் கண்படவொண்ணாதென்று நாட்டார் செய்வன செய்யப்பெறாதே, நிலவறைகளிலே யிறே வளர்ந்தது. "வானிடைத்தெய்வங்கள்காண"என்று- அநுகூலர்கண்ணுட்பட படவொட்டாதவள் ப்ரதிகூலர்கண் படவொட்டுவளோ. "கன்றின்பின்போகேல்" என்று புறப்படவொட்டாள். (ஒளித்துவளர) உகப்பார் ஸதாதர் சநம்பண்ணி அநுபவிக்கக்கடவ வஸ்து, கண்ணுக்குத்தோற் றாதபடி மறைக்கவேண்டும்படி கள்ளர்பட்டது படுவதே! அவதரித்திருக்கச்செய்தே அந்தர்யாமிபட்டது பட்டான். (ஒளித்துவளர) உள்ளேயிருக்கச்செய்தேயும் "இவனில்லை" என்று எழுதி எழுத்திடுமவன், முகங்காட்டஸம்வதிக்குமோ. பிச்சேறின ப்ரஜைமுன்னேதாய் நிற்கிலும் கொல்லும்; இவள்பேரநிற்கில் தன்னைமுடித்துக்கொள்ளும்; அப்படியே அவதரிக்கில் எதிரிடுவார்கள். பரமபதத்திலிருக்கில் அஸத் கல்பராவர்கள், அந்தர்யாமியாய் முகந்தோற்றாதே நின்று இரண்டுதலையையும் நோக்கித் தெளிவுபிறந்து, "அம்மே!" என்றால் "ஏன்" என்கைக்கு பதிக்கிடைகிடக்கிறபடி.

185. (தரிக்கிலானாகி) க்ருஷ்ணன் வளராநின்றான் என்று கேட்டபின்பு அவன் தரிக்கமாட்டிற்றிலன். ஈச்வர ஸத்தையையும் பொறாத ஆச்ரயமிறே. (தான் தீங்குநினைந்த) பயத்தாலேபரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணும் விஷயத்திலே தீங்குநினைத்தது துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே. (தான்) உத்தர க்ஷணத்திலே படப்புகுகிறபாடறியாத தான். (தீங்கு நினைந்த) தங்கள் வாயாலே சொல்லமாட்டாமையாலே "தீங்கு" என்கிறார்கள். அதாவது - பூதனையுள்ளிட்டாரை

(ஒளித்துவளரத்தரிக்கிலானாகி) நாரதாதிகள் சென்று உன்னுடைய சத்ரு திருவாய்ப்பாடியிலே வளராநின்றானென்று சொல்லக்கேட்டமாத்ரத்திலே "நங்கண்வட்டத்தி லில்லையாகில் அவன் என்செய்யிலென்" என்றிராதே சதுரங்கபலோபேதனாய் ஐச்வர்யத்துக்குஹானியின்றிக்கே யிருந்தோமாகில் வந்தவன்று பொறுகிறோமென்று ஆறியிராதே தரிக்கமாட்டிற்றிலன். அஸஹ்யாபசாரமாவது-பகவத்பாகவத விஷயமாக அவர்கள் ஸத்தையும் பொறாதொழிகையிறே. கம்ஸவதத்தளவும் அநுஸந்தித்தவர்களாகையாலே மேலே படப்புகுகிற பாட்டை யநுஸந்தித்து க்ஷத்ரனை யையல் தானே.

ஸிம்ஹத்தோடே நரி எதிரிடுமாபோலே எதிரிட்டவன் சிறுமையைச் சொல்லுகிறார்கள் (தீங்கு) பரியவேண்டும விஷயத்திலே பொல்லாங்கை நினைப்பதே! என்ன துஷ்ப்ரக்ருதிதான்! இன்னதென்று தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே "தீங்கு" என்கிறார்கள். அதாவது - பூதனையுள்

பி. 185. தரிக்கிலான் - க்ருஷ்ணன் ஒளித்துத்திரு ஆய்ப்பாடியில் வளருவதைத் தரிக்கிலான், க்ருஷ்ணன் தனது (கம்ஸனது) ஹ்ருதயத்தில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான் என்பதையும்தரிக்கிலான். உத்தரக்ஷணத்தில் - வெகுசீக்கிரத்தில் (விரைவுபற்றி, க்ஷணம் என்கிறது). கருத்தைப் பிழைப்பித்து - மனதைப் பிழையாக்கிக் கொண்டு. அவன் நினைவை அவனோடே போம்படிபண்ணி-அவன் க்ருஷ்ணனை நலிய எண்ணிய எண்ணத்தை அவனே நலியும்படி செய்து.

வரக்காட்டியும் வில்விழவுக்கு என்று அழைத்தும் நலியத் தேடினபடி. (கருத்தைப் பிழைப்பித்து) பூதனை முதலானோர் நலிவுகளைப் பண்ணப்புக அத்தைத் தப்பித் தன்னை நமக்குத் தந்தபடி. அவன் நினைவை அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணியென்றுமாம். (கஞ்சனித்யாதி) கம்ஸன் அநாதி காலம் ஸஞ்சிதமான பாபமித்தனையும் கண்டகாட்சியிலே அநுபவித்தறும்படி நின்றவன். ஆச்ரிதர்வயிற்றில்நெருப்பை

ஊட்டாரை வரக்காட்டியும் "வில்விழவுக்கு" என்றழைத்தும் நலியத்தேடினவை யெல்லாவற்றையும் நினைத்து. (நினைந்த) இதுக்கு மநஸ்ஸாஹகாரமுண்டாவதே! "சிந்தையினலிகழ்ந்த" என்கிறபடியே உத்திமாத்ரமானவளவில் நலியாதே நெஞ்சில் பொல்லாங்கு சோதித்தாலாய்த்துக் கைவிடுவது. கைக்கொள்ளுமிடத்தில் கழுத்துக்குமேலுமமையும்; கைவிடுமிடத்தில் அகவாயிலுமுண்டென்றறிந்தாலல்லதுவிடான். (தீங்கு நினைந்த) தீயபுந்திக்கஞ்சனிறே. (கருத்தை) அப்மானுய், கண்ணநீர் விழவிட்டிருக்க, நினைத்த அபிப்ராயத்தை. (பிழைப்பித்து) அவன் நினைவை அவன்றன்னோடே போம் படிபண்ணி.

(கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பென்னநின்ற)"க்ருஷ்ணன்" என்றால் வயிறெரிதலோடேயிருக்கக்கடவ பெண்களுடைய பயத்தையெல்லாம் அவன்வயிற்றிலேயாக்கினபடி. (கஞ்சன் வயிற்றில்) கம்ஸனுடைய தப்புக்களை நினைத்து, "என்செய்ய வென்னைவயிறு மறுக்கினாய்" "வாழகில்லேன் வாசுதேவா" "ஊடுறவென்னுடையாவிவேமால்" என்கிற-ஆச்ரிதருடைய பயாதிகளையெல்லாம் சம்ஸன் வயிற்றில் கொளுத்தினான். (கஞ்சன்வயிற்றில்) தேவகியார் வயிற்றில் பிள்ளை, கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பு. (நெருப்பென்ன) [கஞ்சன் நாள்கவர் கருமுகிலெந்தாய்] தேவகியார்வயிற்றில் நீரைச்சொரிகிறவன்காணும், கம்ஸன்வயிற்றில் நெருப்பைச்சொரிகிறான். (நெருப்பென்னநின்ற) கஞ்சனைக்காய்ந்த காளமேகத்திருவுருவன். (நெருப்பென்னநின்ற) கம்ஸன் அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான பாபமித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அநுப

கப் ஸன்வயிற்றில் கொளுத்தினவனென்கை. அதாவது - பயாக்நி கொளுத்துகை. (நெடுமாலே) இதெல்லாம் பட வேண்டிற்று ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலேயென்கை. அப்போது ஸ்ரீவஸுதேவர்பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகியார்பக்கலிலும் திருவுள்ளம் மண்டினபடி யென்றுமாம்.

186. (உன்னையருத்தித்துவந்தோம்) அர்த்தித்வத்தில் நிரபேக்ஷனை யுன்னை ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் இரப்பாளித்தறும்படி நின்றநிலை. (நெடுமாலே) இதெல்லாம் பட வேண்டிற்று ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே. (நெடுமாலே) அப்போது ஸ்ரீவஸுதேவர்பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகியார்பக்கலிலும் திருவுள்ளம்மண்டி, " ஒன்றுங் கண்டிடப் பெற்றிலேன் - காணுமாறினி யுண்டெனிலருளே " என்று - அவள்பட்ட இழவுகளெல்லாந்தீர முலைப்பால் திருமேனியிலே பாய அவளுக்கு நின்று பாலசேஷ்டிதங்களைக்காட்டின வ்யாமோஹத்தை அவள் தான்காண்பதற்கு முன்னே மஞ்சங்களில் பெண்கள் கண்டு வாழும்படி பண்ணின வ்யாமோஹாதிசயத்தைத் "நெடுமாலே" என்கிறது. "கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விசைத்தகாளையராவர் - அச்சோவொருவரழகியவா" என்றிறே பெண்கள் பார்த்துக்கொடு நின்றது.

நாம் அவ்விடத்திலப்படி செய்த செய்த தீமையுண்டு, உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்னென்ன (உன்னையருத்தித்து) எங்களுக்குப் பிறந்து காட்டவும் வேண்டா, வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா, கொன்று காட்டவும் வேண்டா, உன்னைக்காட்டவமையும். (உன்னை யருத்தித்து) உன் பக்கலிலேயொன்று வேண்டி வந்தோமல்லோம், உன்னை வேண்டி வந்தோம். (உன்னையருத்தித்து) "என்னையாக்கிக்

பி. 186. திருத்தக்கசெல்வம் - (1) திருவாலே தக்க செல்வம்=ஸ்ரீய: பதித்வத்தால் வந்தஸம்பத்து (2) திருவுக்குத்தக்க செல்வம்=பிராட்டி ஆசைப்படும் ஸம்பத்து. காத்து ஊட்டவல்ல, ரக்ஷித்து அநுபவிப்பிக்கவல்ல. " வருத்தமும் " என்பதிலுள்ள " உம் "—பிரிவு கொடுக்கிற வருத்தம் அநுபவித்தே அறிய வேண்டும், சொல்லும் தரமல்ல என்றபடி.

ளனுப் இவ்வளவும் வந்தது ஆர் அபேக்ஷித்து. (நெடுமாலே புன்னையருத்தித்து வந்தோம்)பண்டே வ்யாமுக்தனானவுன்னை அர்த்திக்கையாலே பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். அர்த்தித்வத்தினளவு எங்கள் வடிவைப் பார்க்கவமையும். (பறைதருதியாகில்) எங்களுக்கு உத்தேச்யம் செய்குதியாகில். "ஆகில்" என்றது - நம்முடைய அர்த்தித்வாதிகள் அப்ரயோ

கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த" என்று அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக அர்த்திகளையு முண்டாக்கி உன்னையுங் கொடுப்புதிறே, உன்னுடைய ஔதார்யமெல்லாம் அஸத்கல்பமாக்கி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும் இரப்பாளனாய் வந்தது ஆரபேக்ஷித்து. (நெடுமாலே யுன்னை யருத்தித்து) பண்டே வ்யாமுக்தனானவுன்னை அர்த்திக்கையாலே பெரும்பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். (வந்தோம்) எங்கள் மிசைச்செயல் கண்டாயே. உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் அத்வேஷமென்னும்படிக்கீடாய் நாங்கள் வந்தது. (வந்தோம்) "எதிர்சூழல் புக்கு," "ஆள்பார்த்துழிதந்து," "ஆயர்குலத்தினில்," வந்து தோன்றின உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் நாலடியிட்டு அஸத்கல்பமாக்கினோம்.

"பறைகொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம்" என்று சொல்லுவது, "உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்" என்பதாய் வ்யாஹதமாக வார்த்தை சொன்னிகோளேயென்ன ; (பறை தருதியாகில்) எங்களுக்கு உத்தேச்யம் செய்ய நினைவாகில். (உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்)பறைக்குப் பொருள் மேலே சொல்லவிறே யிருக்கிறது. (தருதியாகில்) அவர்கள் அர்த்தித்வம் அப்ரயோஜகம், அவன் நினைவாலே பலமென்கைக்காக "ஆகில்" என்கிறது. இவன் எல்லாஞ்செய்தாலும் அவன் "அல்லேன்" என்றவாறு ஸ்வதந்த்ரனை வளைப்பிடவொண்ணாதே. இவர்களர்த்தித்வம் அவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் போக்கமாட்டாதே. ஆகையாலே "தருதியாகில்" என்கிறார்கள். எத்தனையேனும மேலானவர்களை எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தவர்கள் "திருவுள்ளமாகில் செய்தருளவேணும்" என்றிறே சொல்லுவது.

ஜகம்; அவன் நினைவாலே பலமென்கை. உன்னழகாலே பிழைப்பியாதே செய்தருளப் பார்த்தாயாகில் என்னவுமாம். (திருத்தக்கசெல்வமும்) "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம் ஹிதத்தேஜ:" (187) என்று—ஸ்ரீய: பதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும். பிராட்டியாசைப்படும் ஸம்பத் தென்னவுமாம். (சேவகமும்) அத்தைக்காத்து ஊட்டவல்ல வீர்யம். (யாம் பாடி) உன்பேர் சொல்லப்பெறுத நாங்கள் உகப்போடே

ஆகிறது, நினைவுசுருக்கமொழிய அறிந்தோம், வந்தபடி தான் என், வருகிறபோது க்லேசித்திகோளே என்ன ; ஒரு க்லேசமுமின்றியிலே உகப்போடே வந்தோம். பிரிந்திருக்கிற நீங்கள் உகப்போடே வந்தபடி யென்னென்ன; (திருத்தக்க) ஸ்ரீய : பதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும். பிராட்டியை எனக்கு என்னும் பெருமையுண்டாம்போது அவளாசைப்பட்டு மேல்விழும்படி அதுக்கீடான ஸம்பத்துண்டாக வேணுமிறே. (திருத்தக்க செல்வமும்) "செல்வச்சிறுமியான" இவர்களுக்கு செல்வு தக்காப்போலே, "போதமர் செல்வக்கொழுந்தான" பெரியபிராட்டியாருக்குத் தகுதியாயிருக்கும் செல்வத்தினுல் வளர்பிள்ளையுடைய செல்வு. (சேவகமும்) அவ்வைச்வர்யத்தைக் காத்தூட்டவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமும். பிராட்டியுடைய விரோதிகளையும் பெண்களுடைய விரோதிகளையும் போக்கி உபயவிபூத்யைச்வர்யத்தையும் காத்தூட்டவல்ல வீர்யம். "என்றென்றுன் சேவகமே யேத்தி" என்கிற விடத்தில் இரண்டு முண்டிறே. (செல்வமும் சேவகமும்) "ஆற்றப்படைத்தான்மகனே" என்றதுவும், "கப்பந்தவிர்க்கும் கலியே" என்றதுவும்.

(யாம்பாடி) உன்பேர் சொல்லப்பெறுத நாங்கள் உன்பேர் சொல்லவொட்டாதார் முன்னே உகப்போடேபாடி. "புள்ளின்வாய்கீண்டானை" என்று - ஊரெல்லாம் பாடிக்கொண்டு திரிகிருர்களிறே. (வருத்தமும் தீர்ந்து) உன்னைப் பிரிந்து நெடுநாள்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீர்ந்து. கேவலரைப்போலே துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றே இவர்களுக்கு ப்ரயோஜநம், பாடுகிறபோது ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகை

அத்தைச்சொல்லி. (வருத்தமும்தீர்ந்து) உன்னைப்பிரிந்துபடும் துக்கமும் தீர்ந்து. பிரிந்தார்படும்பாடறிய உன்னை நீ பிரிந்தறியாயே (மகிழ்ந்து) கைவல்யம்போலே துக்கநிவ்ருத்தி மாத்ரமேயன்று, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடும்படியாகவேணும்.

187. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. (ஒருத்திமகனாயித்யாதி) இப்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டில் "எத்திப்பறை கொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம் இங்கு" என்று இவர்கள் அபேக்ஷிக்கையாலே உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; நெடுமாலே! நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுத்தாயாகில் நாமும் உன்னையும் உன் குணங்களையும் ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாகப்பாடி, பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீர்ந்து மகிழக்கடவோ மென்கிறார்கள். வ்யா.— (ஒருத்தியித்யாதி) அஷ்டாக்ஷரீ ப்ரதிபாத்யனாய் குணவிக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனாய் அவதரித்து. (ஓரிரவித்யாதி) லௌகிகரறியாத அத்விதீய காலத்திலே வாஸுதேவ த்வாதசாக்ஷரீ ப்ரதிபாத்யனாய். (ஒளித்துவளர) குணவிக்ரஹ விபூதிகளாலே ஸங்குசித்து ஸ்வரூபமாத்ரேண வளராநிற்க. (தரிக்கிலானாகி)

யாலே அநுபவகாலத்திலாநந்தம்போலே அநுஸந்தாநஸமயத்தில் ஹர்ஷம் கனக்கவுடையோமாய். (வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து) "நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்," "உகந்தேயுன்னை யுள்ளுமென்னுள்ளம்" என்கிறபடியே - அநுஸந்தாந காலத்தில் அநுபவகாலம் போலேயிறேயிருப்பது. [தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி] க்ருஷ்ணநுஸந்தாநம் தித்திக்குமிறே. "வருத்தம்" தீருகைக்குச் சேவகம்பாடினார்கள்; "மகிழ்ச்சிபிறக்கைக்குச்" செல்வம் பாடினார்கள். சௌர்யவீர்யாதிகள் க்லேசநிவர்த்திக்குடல்; ஐச்வர்யம் ஆநந்தஹேது. (பாடி வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்து) "இசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீய," "வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனம்." விரோதி நிவ்ருத்தியு மாய்த்து; அபிமதஸித்தியுமுண்டாய்த்து. பாடி வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்து, தருதியாகில், உன்னை யருத்தித்து வந்தோம். .... உ

ஸ்வரூபமாத்ரேண ஈச்வரஸத்தையையும் பொறுதவனாய். (தானித்யாதி) அநவரதம் மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவ விஷயத்திலே அவனால் ஒரு உபத்ரவமுண்டாய்ப் பொல்லா மையை நினைக்கையன்றிக்கே தானே த்வேஷத்தை நினைந்த அபிப்ராயத்தை வ்யர்த்தமாக்கின அஹங்காரத்தினுடைய வயிற்றிலே நெருப்பைக் கொளுத்தினாற்போல ஜ்வலித்து அவனருகே நின்ற ஸ்வசேஷபூதசேதந விஷய வ்யாமோஹாதிசயத்தை யுடையவனே. (உன்னை அருத்தித்து வந்தோ ம்) உன்னை அபேக்ஷித்து வந்தோம். (பறைதருதியாகில்) நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்புதியாகில். (திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும்) பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தகுதியான ஸ்வரூபரூப குணவிக்ரஹ விபூதி விசிஷ்டனா யிருக்கிற செல்வத்தையும வீரசரிதத்தையும். (யாம்பாடி) அதுவே தாரகமான நாம் பாடி. (வருத்தமித்யாதி) உன்னைப் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநமெல்லாம் நிச்சேஷமாகத் தீர்ந்து ஆநந்திக்கக்கடவோம். .... உரு

இருபத்தாறும்பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:—188. இருபத்தாறும் பாட்டு. உங்களுக்கு அபேக்ஷித மென்னென்ன; நோன்புக்கு வேண்டும் உபகரணங்களையும் அபேக்ஷிக்கிறார்கள். க்ருஷ்ணஸம்ச்லே

ஆறுயிரப்படி:— இருபத்தாறும பாட்டு. பெண்காள் "உன்னை யருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதியாகில்" என்று சொன்னீர்கள், நம்முடைய ஸம்ச்லேஷ ரஸோத்பாரஹமுடையவர்கள் வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கக்கூடாமையாலே அதென சொன்னீர்கோளென்று அதிலே ஒரு ஸம்சயம் வர்த்தியாநின்றது, அதாகிறது ஏது, அதுக்கு மூலம ஏது; அதுக்கு வேண்டுவன எவை, அவற்றுக்கு ஸங்க்யை எத்தனை, அவற்றைச் சொல்லுங்கோ ளென்ன; உன் முகத்தை வெளியிலே கண்டு உன்திருநாமங்களை வாயாலே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொருநோன்பை இடையர் ப்ரஸ்தாபிக்கையாலே, உன்னோட்டைக் கலவிக்கு அது அவிருத்தமா யிருக்

ஷ: ஸோத்ஸாஹரான இவர்கள் இவற்றை அபேக்ஷிக்கைக்கடி யென்னென்னில்; அந்த ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஏகாந்தமான நோன்பை ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், க்ருஷ்ணன் முகத்தை வெளியிலே காண்கைக்கு ஹேதுவாகையாலும், அவனுடைய திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவாகையாலும் இடையர்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் நோன்புக்கு அங்கங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்
 மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவனகேட்டியேல்
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன
 பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பாடுடையனவே
 சாலப்பெரும் பறையே பல்லாண்டிசைப்பாரே
கோலவிளக்கே கொடியே விதானமே
 ஆலினிலையா யருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—மாலே - ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமோஹத்தை யுடையனே, மணிவண்ணா - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடைய னே; ஆலினிலையாய் - எங்களபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டவல்ல சக்தியையுடையவனே: ப்ரளயத்தில் ஆலினிலையிற் பள்ளிகொள்

கிறபடியைக்கண்டு, இடையர்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அந்நோன்பிலேயிழிந்தோம்; அதுக்கு முன்புள்ளார் செய்து போருவதொன்றுண்டு, அதுதனக்கு வேண்டும் உபகரணங்களான அங்கங்களுமில்லை, அவற்றையுந் தந்தருளவேணு மென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். தாங்கள் இதுக்கு முன்பெல்லாம் அவனை ஆசைப்பட்டார்களாகச் சொல்லிக் கொண்டு போந்தார்கள்; இப்போது அவனைக் கண்டவாறே தங்களுடைய வ்யாமோஹம் குளப்படியாய், அத்வேஷ கோடியிலே யென்னலாயிருந்தது; அவனுடைய வ்யாமோஹம் கடல்போலே எட்டப்போகாதே பிச்சுவடிவுகொண் டாற்போலே யிருந்தது, இதுகொண்டித்தனை நாளும் நாங்கள் வருந்தனையும் பாடாற்றினபடிதா னெங்ஙனே! என்று "மாலே" என்கிறார்கள்.

பவனே, மார்கழி நீராடுவான்-மார்கழி நீராட்டத்துக்கு உபகரணங்கள் வேண்டிவந்தோமென்ன; மார்கழி நீராட்டாவதென் என்ன; இது ப்ரஸித்தமன்றோ, மேலையார்-பெரியோர்கள், செய்வனகள் - அநுஷ்டிக்கப் பட்டவைகள் என்ன; ஆகில் உங்களுக்கு வேண்டுவன வெவையென்ன, வேண்டுவன - வேண்டியவைகளை, கேட்டியேல் - கேட்பாயாகில், ஞாலமெல்லாம் - பூமியெல்லாம், நடுங்க - நடுங்கும்படிக்கீடாக, முரல்வன - சப்தத்தை யுடையனவாய், பாலன்ன - பால்போன்ற, வண்ணம் - நிறத்தை யுடையனவாய், உன் - உன்னுடைய, பாஞ்ச சன்னியமே போல்வன - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யொத்தனவான, சங்கங்கள் - சங்கங்களும், போய் - பெரிய, பாடுடையன - இடமுடையனவான, சாலப்பெரும் - மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள, பறை - வாத்தியங்களும், பல்லாண்டு இசைப்பார் - பல்லாண்டு பாடுவார்களும், கோலவிளக்கு - மங்கள தீபங்களும், கொடி - த்வஜங்களும், விதானம் - மேற்கட்டிகளும், அருள் - க்ருபை செய்தருள வேணுமென்கிறார்கள்.

189. வ்யா.—(மாலே) முன்பு "நாராயணனே" நமக்கே பறைதருவான்" என்று அபரிச்சேத்யமான மேன்மையையும் நினைத்திருந்தார்கள்; இப்போது-இத்தத்வத்துக்கு வாத்ஸல்யமே ஸ்வரூபமென்று நிலையிட்டார்கள். "சரணு

வ்யா.—(மாலே) நாங்கள் தெளிந்து நோன்பு நோற்கவாகிலும் வல்லோமாகோம், நோற்கவும் க்ஷமனன்றிக்கே நாங்கள் வந்தெழுப்பு மளவும் எழுந்திருக்கவும மாட்டாத வ்யாமோஹ மிருந்தபடியென்! (மாலே) "நாராயணன்" "பையத்துயின்றபரமன்" "தேவாதிதேவன்" என்று-முன்பு அபரிச்சேத்யமான மேன்மை யுனக்குள்ளதென்றிருந்தோம்; இப்போது, மேன்மை இடுசிவப்பு, வாத்ஸல்யமே உனக்கு ப்ரக்ருதியென்று நிலையிட்டோங்காண் உன்னைக் கண்ட

பி. 189. மஹாபாரதத்துக்கு உள்ளீடான (பாரதத்தின் உபநிஷத்து நிலையிலுள்ள ஸ்ரீபகவத்கீதையில் சரமச்லோகத்திலுள்ள "மாம்" என்ற பதத்தின் தாத்பர்யமான) வ்யாமோஹகுணத்தை "மாலே" என்கிற விளிச்சொல்லாலே நிலையிட்டார்கள். மாலுடையவனே என்னுமல் "மாலே" என்பது பெரும்பித்தனே என்றபடி.

சதவத்ஸல:" (20) என்று-ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உள்ளீடான ப்ரதாநகுணத்தைப் பிராட்டி நிலையிட்டாள்; மஹாபாரதத்துக்கு உள்ளீடான வ்யாமோஹ குணத்தை "மாலே" என்கிற ஸம்போதநத்தாலே இவர்கள் நிலையிட்டார்கள். இவர்கள் பேச்சுக்கேட்ட பின்பு பண்ணையிலும் பெரும்பித்தனை படி. (மணிவண்ணா) அபரிச்சேத்யனை யிருக்கச்செய்தேயும் முன்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி யிருக்கை. கீழ்ச் சொன்ன வ்யாமோஹம் வடிவிலே நிழலிடுகை. இந்நீர்மை யன்றிக்கே காதகனானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு.

வாறே. பெருமாளுக்கு ப்ரதாநமான குணத்தை "சரணாகத வத்ஸலர்" என்று ஸ்ரீராமாயணத்துக்குள்ளீடாக நிலையிட்டாள் பிராட்டி; அப்படியே க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரதாநகுணமாய் மஹாபாரதத்துக்குள்ளீடான ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தை "மாலே" என்கிற ஸம்புத்தியாலே வெளியிடுகிறார்கள் இடைப் பெண்கள். ராவணன் பின்னே பிறந்த நம்மை ரகுகுலத்திலே பிறந்தார் கைக்கொள்ளுவர்களோ! என்றிருந்தான் விபீஷணன்; ராவணன் பினனே பிறந்தவனை ராவணனை பாசைப்படுகிற நமக்கு ஸித்திக்கப் புகுகிறதோ என்றிருந்தார் பெருமாள்; இதிறே இரண்டுதலைக்கும் வாசி. இத்தலை ஒருமாஸம் ஜீவியேனென்னில், ஒருக்ஷணம் ஜீவியேனென்றிறே அத்தலை. "வாரிக்கொண் டுன்னை விழுங்குவன்காணில்" என்கிற வளவேயிறே இவர்களது. "என்னில் முன்னம் பாரித்துப் பருகினானிறே" அவனது; "எனைத்தோர் பலநாளழைத்தேனிறே" இவர்களது: "என்றன்கருத்தையுற வீற்றிருந்தானிறே" அவனது; "அதனில் பெரிய என்னவாவிறே" இவர்களது; "அவாவறச் சூழ்ந்தாயே"யிறே அவனது; "நாராயணனை நமக்குக் கிடைக்குமோ" என்று பெண்கள் நினைவு; யதுகுலத்திற் பிறந்தார்க்குக் கிடைக்கப் புகுகிறதோ என்று அவன் நினைவு; ஒருத்திமகனானதை விட்டு ஒருத்திமகனாய்த்து இவர்களுக்கிறே: ஒளித்துவளர்ந்தது கம்ஸனுக்கன்றே; பெண்களைப் பிரியாமைக்கிறே. "நெஞ்சுதுக்கஞ்செய்யப்போந்தாய்" "நாமறிய ஆய்ப்பாடிவளர்ந்த" (மாலே) இவர்கள்பக்கல் பிச்சிறே ஒருபிறவியிலே யிருபிறவி

பெண்கள் பிச்சுக்கு நிதாநமான வடிவென்னவுமாம். "மாலாய்ப்பிறந்தநம்பியைமாலேசெய்யும்மணாளனை" என்னக் கடவதிறே. நீங்கள் வந்ததென்னென்ன; வந்தகாரியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் (மார்கழிநீராடுவான்) மார்கழிநீராடு கைக்கு உபகரணங்கள் வேண்டி வந்தோம். ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே அங்கிகைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் அங்கத்தை விடாதொழிகிறார்கள். மார்கழிநீராட்டமாவதென்னென்ன; இது ப்ரஸித்தமன்றோ வென்ன; "ஸ்வர்க்ககாமோயஜேத" (188) என்னுமாபோலவும், "நிதித்யாஸிதவ்ய:" (189) என்

யாய்த்து. [மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை] பிச்சாய்ப்பிறந்து பெண்களையும் பிச்சேற்றித் தன்னோடொரு கோவையாக்கும். "மன்றில்குரவை பிணைந்தமால் என்னை மால்செய்தான்." தெளிவுடையார் பெண்களைச் சந்தியிலே வைப்பர்களோ.

நம்முடைய வ்யாமோஹம் நீங்களறிந்தபடி யென்னென்ன; அகவாயில் வ்யாமோஹம் வடிவிலே நிழலிட்டுக் காட்டுகையாலே தெரிந்ததென்கிறார்கள் (மணிவண்ணா) பெண்கள் பிச்சுக்கு நிதாநமிருக்கிறபடி. (மணிவண்ணா) தாமரையிலிருக்கிறவள் அத்தைவிட்டு வருகிறது இவ்வடிவைக்கண்டிறே. "பனிமலராள் வந்திருக்கும்மார்வன் நீலமேனி மணிவண்ணன்." (மணிவண்ணா) வ்யாமோஹனன்றிக்கே காதுசனுலும் விடவொண்ணாதவடிவழகு. (மாலே மணிவண்ணா) இப்படிவடிவுபடைத்தாரும் பிறரத்தையாசைப்படுவார்களோ. பிச்சர்கையில் மாணிக்கமாய் உன்னுடையபுவுன்னதாமோ. அன்றிக்கே, "மால்" என்று - பெரியோனென்றபடியாய், "சூட்டுநன்மாலைகள்" எடுத்து ஸூரிகள் ஸேவிக்கவிருக்குமீச்வரத்வஞ்சொல்லுகிறது."மணிவண்ணா" என்று - "வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்" போந்து அபரிச்சேத்யனை யிருக்கச்செய்தே, முன்றானையிலே முடிந்துபெண்களுக்கு அடக்கியாளலாம்படி யிருக்கிற ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "மணிவண்ணா" என்று-மணியினுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. "அதாவது-உண்டு"

னு ாரபோலவும் ப்ரஸித்தமா யிருந்ததோவென்ன (பேலேயார்
செய்வனகள்) அவைபோலும் மல்லகாண் இது; ப்ரஸித்த
தாங்காண் இது. ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும், "தர்மஜ்ஞஸமய
ப்ரமாணம் வேதாச்ச" (126) என்றும், "யத்பதாசரதிச்
ரேஷ்ட:" என்றும்-சிஷ்டாசாரமேயிறே ப்ரஸித்த ப்ரமாணம்.

என்ன உயிர்நிற்கையும், உடையவன்காலிலே ஸர்வரும்
விழும்படி யிருக்கையும், இழந்தார் பிழையாதொழிகையும்,
கைப்பட்டார்க்குப் பூணலாயிருக்கையும் பூணாதார்க்கு
அழித்து உண்ணலாயிருக்கையும், கிழிச்சீரையிலே யடக்கலா
யிருக்கையும், பிறர்க்கேயாயிருக்கையும், அளவுபடாமலுபக்
ரிக்கையும், "கொடுத்தோம்" என்று நினைத்திராதொழிகையும்,
வேறொன்றில் கண்வைக்கவொட்டாதொழிகையும் தொடக்க
மான ஸ்வபாவங்கள். "என்றுமெனக்கினியானை யென்மணி
வண்ணனை" என்று - நம்மை ஆச்சி பலகாலுஞ் சொல்லும்
தாய்க்கு மணிவண்ணா னித்தனையன்றே, "மணிமாமை"
குறைவில்லாதே "அழகியா ரிவ்வுலகமூன்றுக்கும்" என்கிற
வுங்களுக்கேற வுடம்பு படைக்கப்போமோ.

இத்தனை மிகை நம்மைச் சொல்லுகிறதென், போந்த
கார்யத்தைச் சொல்லுங்கோளென்ன (மார்கழிநீராடுவான்)
"மகிழ்ந்து-மார்கழிநீராட" என்று ஊராக ஸங்கல்பித்த காரி
யம் தலைக்கட்டுகைக்காக. ஸாத்யம் கைப்பட்டிருக்கச்
செய்தே, ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலும், ஆஸ்திக்யாதிசயத்தாலும்
க்ருத்யாம்சம்விடார்களிறே; மார்கழிநீராடுகைக்கு உபகர
ணங்கள் வேண்டிவந்தோம்.

இவர்கள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக, இத்தை
ஆக்ஷேபித்து இது எங்கேயுள்ள தொன்றுதான்? என்றான்:
இது இங்ஙனே அப்ரஸித்தமாயிருந்ததோ என்றார்கள்; காம
நாதிகாரிகளுடைய ஜ்யோதிஷ்டோமாதி விதிபோலே ப்ர
ஸித்தமோவென்ன; அநந்யப்ரயோஜநைகளான வெங்கள்
முன்னே ப்ரயோஜநாந்தர பரருடைய விரோதியைக் காட்டு
ஞயே என்று இவர்கள் சொல்ல; முமுக்ஷுக்களுடைய
த்யாக விரோதிபோலே ப்ரஸித்தமா யிருந்ததோ என்று

190. ஆகில் வேண்டுவது சொல்லுங்கோளென்ன ; (வேண்டுவனகேட்டியேல்) கேட்புதியாகில் என்கிறது அந்ய பரதையாலே. அந்யபரதை யென்னென்னில்; பஞ்சலக்ஷங் குடியிற் பெண்களும் முன்னே நிற்கையாலே இவர்கள் முலை யிலும் இடையிலும கண்ணிலும் முகத்திலும் துவண்டு ஆனைக்

அவன் சொல்ல; நாஸ்திகரைப்போலே நீசொல்லுகிறதென், ஆளறிந்து வார்த்தை சொல்லாய், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவா" னென்பாருடைய அநுஷ்டாநம் ச்ருதிஸ்ம்ருதி களில் சொல்லுகிறவைபோலல்லகாண், ப்ரபலப்ரமாண ஸித்தங்காணென்கிறார்கள் (மேலையார் செய்வனகள்) விதி ப்ரவ்ருத்தமானால் பல வ்யாப்தமாந்தனையும் ஸம்சயத்துக்கு விஷயமுண்டு, அநுஷ்டித்து பலஸித்தி யுண்டானதுக்கு ஸம் சயமில்லையே, விச்வாமித்ரன் சொன்னான் கண்டு சொன்னான் என்றாப்போலேயோ, கபோதமநுஷ்டித்தது என்றார்கள். (மேலையார் செய்வனகள்) நிர்த்தோஷப்ரமாண சாஸ்த்ரந்தா னும், வ்யாஸன் சொன்னான், மநு சொன்னான், ப்ரஹ்மவாதி கள் சொல்லுவர்கள், யாதொருபடி அவர்கள் அவ்விடத் திலே வர்த்தித்தார்கள் அப்படி வர்த்தியென்று, ஜ்ஞாநவாந் களுடைய வசநத்தையு மநுஷ்டாநத்தையுமன்றே ப்ரமாண மாகச் சொல்லுகிறது, வேதங்களுக்கு முன்னேயன்றே தர்மஜ்ஞருடைய ப்ராமாண்யம் சொல்லப்படுகிறது. (மேலை யார் செய்வனகள்) "யாதொன்றை யாதொன்றை ச்ரேஷ் டர்கள் ஆசரித்தார்கள், யாதொரு அளவு செய்தார்கள் அவ் வளவு லோகமநுவர்த்திக்கும் என்று சிஷ்டாசாரமே ஸ்திரப்ர மாணம்" என்று தேர்த்தட்டிலே நின்று சொன்ன நீ, எங்களைக் கண்டவாறே மறந்தாயோ ; சாஸ்த்ரம் விதித்ததே யாகிலும்

பி. 190. ஆனைக்குப்பு-சதுரங்கம் என்கிற ஆட்டம் (Chess) இவர்கள் முலையிலும் இடையிலும் கண்ணிலும் துவண்டு - ஸ்வாப தேசத்தில் :—முலைபோகோபகரணம் = பக்தி ; இடைகார்ச்யத் தாலே விஷயாந்தரஸ்பர்சராஹித்யத்தாலே = வைராக்யம் ; கண் - காண்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே ஜ்ஞாநம். ஆக ஞானபக்தி வைராக்யங்களையும் கண்டு துவண்டு என்றபடி. இவைகளே பக வத்விஷய அதிகாரிக்கு அழகு.

குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்கையாலேதட்டியெழுப்புகிறார்கள். இத்தால்-ஸ்வாபதேசத்தில், ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இவையிறே அதிகாரிக்கு அழகாகிறது. காண்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே "கண்" என்று-ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது; போகோபகரணமாகையாலே "முலை" என்று - பக்தியைச் சொல்லுகிறது; கார்ச்யத்தாலே "இடை" என்று - வைராக்யத்தைச் சொல்லு

ச்ரேஷ்டர் அநுஷ்டாநமில்லாதவிடத்தில் தவிரக் கண்டறி டாயோ; அஷ்டகையில் "பசுவிசஸநம் கர்த்தவ்யம்" என்னுமிடம் பசுமேய்ப்பார்க்குத் தெரியாதே; உன்னைப் பரதேவதையென்றும், உனக்கு வாசகசப்தம் நாராயணன் என்றும் நாங்கள் ஆதரிக்கிறது - வேதசாஸ்த்ரஸித்தமென்றன்றே; "விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை" என்றும், "விட்டுசித்தன் விரும்பிய சொல்" என்று பன்றே. வைதிகவிதிகளும் எல்லாம், உன்னுடையாருடைய கம்பீரமானமநஸ்ஸை அநுவர்த்தித்திறே ப்ரமாணமாகிறது. ஒக்க ஓதாநிற்கச் செய்தே ஒருமந்த்ரத்தை ஸ்வீகரித்து, இதரமந்த்ரங்களைக் கைவிட்டது சிஷ்டாசிஷ்ட பரிக்ரஹங்களாகையாலேயிறே; அப்படி பரிக்ரஹித்த மந்த்ரந்தன்னில் மந்த்ர ரத்நத்துக்கு உத்கர்ஷம் ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமென்றிறே. "திருமால் திருநாமம் நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுரைமின்" என்னக் கடவதிறே.

(வேண்டுவன) லோகஸங்க்ரஹதயா அநபேக்ஷிதங்களும் செய்யாநிற்பர்கள். அவர்கள் செய்யுமாபோலே அவை யெல்லாஞ் செய்யப்போகாதே யென்ன (வேண்டுவன) அவர்கள் செய்து போருமவற்றில் இப்போது அதிகரித்த காரியத்துக்கு அபேக்ஷிதமுமாய் ஸ்வரூபவிரோதமும் பிறவாதேயிருக்குமவை. இவர்கள் "மணிவண்ணா" என்று அவன் வடிவிலே கண்வைத்துக்கொண்டிருக்கிற மாத்ரம்; அஞ்சுலக்ஷம் குடியிற் பெண்களும் முன்னே நிற்கையாலே அவர்கள் கண்ணிலும்முலையிலும் இடையிலும் துவக்குண்டு அந்யபரனாயிருந்தான். தட்டியுணர்த்தி (கேட்டி) என்கிறார்கள்.

கிறது. கார்ச்யத்தாலே வைராக்யம் தோற்றுமோ வென்னில்; கார்ச்யத்தாலே - விரக்தியைச் சொல்லிற்றாய், அத்தால் - விஷயாந்தர ஸ்பர்சராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. உங்கள் வடிவு கண்ணுக்கு போக்யமான வோபாதி, "மதுராமதுராலாபா" (103) என்கிறபடியே உங்கள்வார்த்தை செவிக்கு போக்யமன்றோ, சொல்லுங்கோளென்ன; சொல்லுகிறார்கள் (ஞாலத்தை இத்யாதி) "ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணாம்ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்" (63) என்னுமவ வன்

இவர்களாலும், புறம்புள்ள அந்யபரதையிறே தவிர்க்கலாவது, தங்கள் பக்கல் அந்யபரதை தவிர்க்கப்போகாதிறே. ஊரார் இசையாதபோதிறே "ஓடியகம்புகவேண்டுவது," இப்போது வைத்த கண்வாங்காதே யநுபவிக்கலாமே, ஆகையாலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலருண்டுஸுகிக்குமாபோலே, கெடுவாய்! நீ என் செய்கிறாய், கேட்கிறாயீ! என்கிறார்கள்.

உங்களுடைய ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களினுடைய நிழலீடாகையாலே கண்ணும் முலையும் இடையும் போக்யமாகையாலே உங்கள் வடிவைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தோம், உங்களுடைய "மழலை தேன் மொழிகள்" செவிக்கு போக்யமாம்படி கேட்கிறோம், திருவுள்ள மாகலாகாதோ வேண்டுவதெல்லாம் என்றான்; (ஞாலத்தை யெல்லாம் - போய்ப்பாடுடையனவே) என்கிறார்கள். ஜகத்தெல்லாம் அதிரும்படியான த்வநியையுடைத்துமாய், இடைமுடைத்துமாய், பாலைத்திரட்டினாற்போலே அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், பல சொல்லுகிறதென், உன்கையில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கும் அநேக சங்கங்கள் வேணும். (ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க) பாரத ஸமரத்திலே முழக்கம் துர்யோதநாதிகளை நடுங்கப்பண்ணின வளவிலே; இச்சேர்த்திக்கு ப்ரதிகூலராயிருப்பார் யாவர் சிலர், அவர்களெல்லாம் நடுங்க வேணும். "பற்றார் நடுங்க" "பூங்கொள் திருமுகத்து"— சிலரை வாழ்விக்கும்; சிலரைக்கெடுக்கும். வர்ஷார்த்தமாகப் பெண்கள் புறப்படும்போதை சங்கத்வநி கேட்டு, "வலம்புரி

றியே. ஜகத்தெல்லாம் வாழும்படி த்வநிக்கைக்கு இடமுடைத் தானவை. " பூங்கொள் திருமுகத்துமடுத்தூதிய " சங்கொலி யிறே தாரகம். அப்படியே நாடெல்லாம் இந்தத்வநிகேட்டு வாழவேணும், இவர்கள் தாங்களும் "வலம்புரிபோல் நின்று" அதிரவேணுமென்றிறே சொல்லிற்று. (பாலன்ன) பாலேத் திரட்டினாற்போலே யிருக்கை. இப்படி யிருப்பன பலசங்கு வேணும். (போய்ப்பாடு) பேரிடமாயிருக்கை. இடமுண்டாகிலிறே த்வநிமுழங்கி யிருப்பது. புகழ் என்றுமாம்; ருக்மிணிப் பிராட்டிபோல்வாருக்கு உதவினனென்கிறபுகழ்.

போல் நின்றதிர்ந்து" என்னும்படி மேகங்களுட்பட முழங்கும்படி சப்திக்கவேணும். (பாலன்னவண்ணம்) " மணிவண்ணா " என்று - இவன் நிறம் உத்தேச்யமானால் இவனோடு ஸ்பர்சமுடையார் நிறமும் உத்தேச்யமாகச் சொல்ல வேணுமோ.

(உன்பாஞ்ச சந்நியம்) "தாமோதரன் கையில்" என்கிறபடியே. (போய்ப்பாடுடையன) பேரிடமாயிருக்கை. இடமுண்டாகிலிறே த்வநிமுழங்கியிருப்பது. " போய்ப்பாடு " என்று - புகழுடைமையாகவுமாம். அதாவது - ருக்மிணிப் பிராட்டி போல்வார்க்கு உதவினதன்றிக்கே, "சங்கரையாவுன் செல்வம்" என்றும், "பொதுவாகவுண்பதனை" என்றும்- நாய்ச்சிமாருங்கூட ஊடும்படியான வேண்டற்பாட்டையுடையனாகையாலே வந்தபுகழ். அல்லாதவை வேண்டுவதுக்கு முன்னே ப்ரதாநம் மங்களசப்தமாகையாலேவேண்டுகிறார்கள். (உன்பாஞ்சசந்நியம்) என்கிறார்கள் இயலறிவாரொருவனாகையாலே தானே யறியுமென்று. தன்னுடைய பாஞ்சஜந்யம்போலே யிருக்குஞ்சங்கில்லை. [உன்னோடுடனே] அதுக்கீடாகத்தானுமக்குமாகையாலே அது கூடாமைக்காகத் தானே கூட வருமென்று நினைத்து. ஒன்று கண்டோம், பின்னேயோ வென்றான்; (சாலப்பெரும்பறையே) எழுச்சிக்குச் சங்குஊதினால் புறப்பாட்டுக்குக் கொட்ட வேண்டாவோ; பாஞ்சஜந்ய த்வநியோடின திக்கெல்லாம் முழங்கவல்ல மிகவும் பெருத்ததொரு பறைவேணும்.

பின்னையோவென்ன ; (சாலப்பெரும்பறையே) ஒருநான்றிலே த்வநிக்கையன்றியே எங்குமொக்கத்வநிப்பதொரு பறைவேணும். "யயௌ தூர்யப்ரணுதேந பேரீணாஞ்ச மஹாஸ்வநை" (191) என்னுமாபோலே. பின்னையோவென்ன ; (பல்லாண்டிசைப்பாரே) திருப்பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு போருவார் வேணும். பின்னையோ வென்ன? (கோலவிளக்கே) அழகிய விளக்கு. அதாகிறது - மங்களதீபம்.

191. (கொடி) திருக்கொடி யாடவேணும். (விதாநம்) மேல் கட்டிவேணும் என்று இவற்றை அபேக்ஷிக்க;

பின்னையோவென்றான்; (பல்லாண்டிசைப்பாரே) கொட்டிக்கொண்டு புறப்படும்போதே எதிரே நின்று காப்பிடுவார் வேணும். (கோலவிளக்கே) பாடுவார் எங்கள் முகத்திலே விழித்து நாங்கள் அவர்கள் முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு போம்படி தர்சநீயமாயிருப்பதொரு மங்கள தீபம் வேணும்.

(கொடியே) கிட்டினார்க்கிறே விளக்கு ப்ரகாஶிப்பது, எங்களைக்கண்டு தூரத்திலே வாழும்படி முன்னே பிடித்துக்கொண்டுபோம்படி ஒரு கொடி வேணும். (விதாநமே) புறப்படும்போதே பனி தலையில் விழாதபடி ஒரு மேற்கட்டி வேணும் குளிக்கப்போம்போதைக்கு வேண்டுமளவு இது வென்கிறார்கள். பெண்காள்! இப்படியிருப்பன தேடப்போமோ, துர்க்கடங்களைச் சொன்னீகோளே யென்ன ; உனக்கு அரியதுண்டோ என்றார்கள் ; எனக்கு எளிதாயிருந்ததோ வென்றான் ; (ஆலினிலையாய்) உன்னுடைய சிறியவயிற்றிலே பெரியலோகங்களெல்லாவற்றையும் வைத்து

பி. 191. திருவநந்தாழ்வான் ஓரடியிடமாட்டாதவன்-பிரிந்து போதற்கு ஓரடிகூட எடுத்துவைக்கமாட்டாதவன் - அவதாரத்திலும் உடன் வருபவன் - ராமாவதாரத்தில் இளையபெருமாளாகவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நம்பிமூத்தபிரானாகவும் வருபவன் - ஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தன்னைப்பிரியமாட்டாதவன்.

சங்கும் பல கிடையாது,ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைகொள்ளுங்கோ னென்றான் ; தன்னைப்போலேயிருப்பார்சிலருண்டாகில்றே புறம்பு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலேயிருக்கும் சங்கு உண்டாவது. பறைக்கு பாரோர்களெல்லாம் மகிழப்பறைகறங்கக் குடக்கூத்தாடினபோது திருவரையிற் கட்டின பறையையும், திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்குப் பெரியாழ்வாரையும், விளக்குக்கு நப்பின்னைப் பிராட்டியையும், கொடிக்குப் பெரியதிருவடியையும், மேல்கட்டிக்கு அத்தவாளத்தையுங் கொள்ளுங்கோளென்றான். விதானத்துக்கு திருவவதரித்தவன்று பணத்தையிட்டுக் கவித்துக்கொண்டுபோந்த திருவநந்தாழ்வானைக்கொடாதொழிவானென்னென்னில் ; எல்லாரையும் போகச்சொன்னாலும் தன்னையொழிய ஓரடியிடமாட்டாதவனுகையாலே அத்தவாளத்தைக்கொடுத்தான் ; "பெருமானரையில் பீதக வண்ணவாடை" கொண்டிறே வாட்டந்தணியச் சொல்லிற்று. ஒரொன்று போராது இப்படியிருப்பன பலவேணு மென்ன ; இல்லாதத்தைத்தேடப் போமோ வென்ன ; உனக்கு அரியதுண்டோ வென்ன ;

அநபவனை ஆலிலையிலே கிடந்து அகடிதங்களைச் செய்ய வல்ல வுனக்கு அரியதுண்டோ. லோகத்தில் இல்லாததெல்லாம் எங்களுக்காக வுண்டாக்க வல்லவனன்றோ. (ஆலினிலையாய்) [பாலன் தனதுருவாய்] வடதளசாயியுடைய வ்ருத்தாந்தம க்ருஷ்ணன்பக்கலிலேயிறே காண்பது. "பண்டொருநாளாலினிலை வளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்" "வையமேழுங் கண்டாள்" "அன்புற்று நோக்கி யடித்தும்பிடித்தும் அனைவர்க்குங்காட்டிற்றிலையே."

"மாலே மணிவண்ணா" என்கிற விடத்தில்-ஸௌலப்யஞ்சொல்லுகிறது; "ஆலினிலையாய்" என்கிறவிடத்தில் ஸர்வசக்தியோகஞ்சொல்லுகிறது. அது - "மாம்" என்கிறதின் அர்த்தம்; இது "அஹம்" என்கிறதின் அர்த்தம். "மாலாயாலிலையில் வளர்ந்து" என்னக்கடவதிறே.

(அருள்) சக்தியிராமையில்லை; வேண்டியிராதொழியில் செய்யலாவதில்லை ; தரில் அரியதில்லை ; தாராதொழியில்

எனக்கெளியதா யிருந்ததோ வென்ன; (ஆலினிலைபாய்) சிறியதொரு வடிவைக்கொண்டு ஸர்வலோகத்தையும் சிறு வயிற்றிலே வைத்து பவனுயிருப்பதொரு ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த உனக்கு முடியாததுண்டோ, லோகத்தில் இல்லாததும் எங்களுக்காக உண்டாக்கவல்லை யென்று கருத்து. (அருள்) வேண்டாதொழியில் செய்யலாவதில்லை; சக்தியில்லாமையில்லை; இத்தலையிற் பேற்றுக்கெல்லாம்ஹேது அவன் ப்ரஸாதமென்கை. "மாலேமணிவண்ணு" என்கிறவித்தால் - "மாம்" (155) என்கிறவிடத்தில் ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லிற்று; "ஆலினிலையாய்" என்கிற விசேஷணத்தாலே - "அஹம்" (156) என்கிற விடத்தில் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமான உபாயநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் சொல்லுகிறது - "நிரஞ்ஜந:பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (184) என்கிற ச்ருத்யர்த்தம் ... . உசு

192. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்தாறும் பாட்டு. (மாலேயித்யாதி) இப்பாட்டில், பகவத் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு வேண்டு முபகரணங்களை வேண்டிக்கொள்கிறார்கள். வ்யா—(மாலே மணிவண்ணு) ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வஸுலபனானவனே யென்னுதல்; ஆச்ரித வ்யாமோஹமே ஸ்வரூபமாய் அதிமநோஹரமான விக்ரஹத்தையுடையவனே யென்னுதல். இப்படி ஸம்போதித்தவாறே, நீங்கள் வந்த கார்யமென்னென்ன (மார்கழிநீராடுவான்) மார்கழிமாஸத்தில் நோன்புக்கு அங்கமாகக்குளிக்கை. இந்நோன்புதானே காம்யார்த்திகளுக்கு ஸாதநமாயும், நிஷ்காமருக்கு நித்யமாயும், ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு பகவத் கைங்கர்யமாயுமிருக்கும். ஆகையாலே

வளைப்பிட வொண்ணாது. (ஆலினிலையாய் அருள்) "என்று முன்றனக் கெங்கள்மேலிரக்கமெழாதது" என்னக்கடவதிறே. இப்போது அகடிதமிறே என்று கண்ணழியாதே க்ருபை பண்ணவேணும் (ஆலினிலையாயருள்) "அருளாதொழியுமே யாலிலைமே லன்று தொருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான்" என்று - வடதளசாயி யருளிறே ப்ரஸித்தமாயிருப்பது.

ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்குச் சொல்லுகிற கர்த்தவ்யாகம் சாஸ்த்ரோக்தமான ஆகாரத்தாலே அநுஷ்டேயா தொழிகையோரிய கேவலமநுஷ்டாந ரூபத்யாகமன் றென்றுதாய்த்து. அதில் ப்ரமாண மென்னென்ன (வேலேபார் செய்வன கள்) ப்ரமாணங்களில் தலையான சிஷ்டாசார மென்ன; அதுக்குவேண்டுவதென்னென்ன; பாரக்கில்லாமல் கேட்டாயாகில் சொல்லுகிறோமென்ன; ஆகில் இதுவும் உங்கள் பேச்சன்றோ கேட்கிறேன் சொல்லுங்கோ ளென்ன; சொல்லுகிறார்கள் (ஞாலமித்யாதி) பூமிப்பரப்பிலுள்ள அஹங்காரிசேதநரடைய நடுங்கும்படி த்வநிக்குமதாய், அதுக்குத்தக்க குமிழ்கையை யுடைத்தாய் அதிபோக்யமாய் அதிபரிசுத்தமாய் உன் திருக்கையில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமபோலே யிருக்கிற பலசங்கங்கள் வேணும். இத்தால் - அநந்யார்ஹசேஷத்வஜ்ஞாநம் வேணுமென்கிறது. சங்கத்வநி ஓங்காரமென்று ஜகத்திலே ப்ரஸித்தமா யிருக்கையாலே ஓங்காரார்த்தம் அநந்யார்ஹசேஷத்வ மாகையாலே லக்ஷணயா சேஷத்வஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. (சாலப்பெரும் பறையே) மிகவும் த்வநிக்கிற மத்யத்திலேயிருக்கிற பறை யென்கையாலே - பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வ விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், சேஷத்வசிஹ்நமான கைங்கர்யத்தில் ஸ்வாதீந கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்குமதாய், மத்யேயிருக்கிற நமச்சப்தார்த்தமான பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞாநமும்வேணுமென்னு மிடஞ்சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டிசைப்பாரே) ஸத்ஸஹவாஸம் வேணும். (கோலவிளக்கே) பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வத்தை யவனுக்கு அத்யந்தமநோஹரமாக்குகிற பாகவதசேஷத்வஜ்ஞாநமும் வேணும். (கொடியே) கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வலக்ஷணமான கைங்கர்யமும் வேணும். (விதாநமே) அக்கைங்கர்யத்தில் போக்த்ருத்வ நிவ்ருத்தியும் வேணுமென்ன; இல்லாததை யுண்டாக்கலாமோ வென்ன (ஆலினிலையாய்) முன்பு இல்லாததை யுண்டாக்கினவனல்லேயோ. (அருள்) க்ருபை யுண்டாகில் செய்யத்தட்டில்லை... ... . உசு

இருபத்தேழாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—193. இருபத்தேழாம்பாட்டு. நோற்றால் அவன் பக்கல் பெறக்கடவபேறு சொல்லுகிறார்கள்.

ஆறுயிரப்படி :—இருபத்தேழாம்பாட்டு. பெண்காள்! நம்மோடொத்தானொரு ஈச்வரனுண்டாகிலிறே நம்பாஞ்சஜந்யத்தோடொத்த சங்கு உண்டாவது, இனித்தான், "சங்கங்கள்" என்று-பலவேணுமென்றீகோள், ஒன்றைத் தேடினோமாகிலும் அத்தோடொத்த பலசங்குகள் கிடையாதே; நம்பாஞ்சசந்யத்தையும், "புள்ளரையன்கோயில் வெள்ளைவிளிசங்கையும்," ஆனிரையினம் மீளப் பசுமேய்க்கும்போது குறிக்குஞ் சங்கையுங் கொள்ளுங்கோள்; பறையென்றீகோளாகில், நாம் உலகளந்தபோது ஜாம்பவாந் நம்ஜயஞ்சாற்றின பறையைத் தரலாய்த்து; "பெரும்பறை" என்றீகோளாகில், நாம் லங்கையை யழித்தபோது நம்ஜயம் சாற்றிற்றொரு பறையுண்டு, அத்தைத் தரலாய்த்து; "சாலப்பெரும்பறை" என்றீகோளாகில், அறவிஞ்சின பறையாவது, "பாரோர்களெல்லாம் மகிழப் பறைசறங்கக் குடமாடுகிறபோது," நம்மரையிலே கட்டி யாடிற்றொருபறையுண்டு, அத்தைக் கொள்ளுங்கோள்; பல்லாண்டு பாடுகைக்குஉங்களுக்குப்பெரியாழ்வாருண்டு; அவரைப்போல உங்களுக்கும் நமக்கும் சேரக் காப்பிடுகையன்றிக்கே உங்களுக்கே காப்பிடும் நம்மாழ்வாரையுங் கொண்டுபோங்கோள், கோலவிளக்குக்கு உபயப்ரகாசகையான நப்பின்னை நில்லாநின்றாளிறே; கொடிக்கு "கருளக்கொடி யொன்றுடையீர்" என்று நீங்கள் சொல்லும பெரிய திருவடியைக் கொண்டுபோரீகோள்; விதானத்துக்கன்றோ நாம் மதுரையில் நின்றும் இவ்வூருக்கு வருகிற போது நம்மேல் மழைத்துளிபடாதபடி தொடுத்து மேல்விதானமாய்வந்த நம்மநந்தனைக் கொண்டுபோங்கோள்; உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது இத்தனையே யென்றான்;

மார்கழி நீராடப் போம்போதைக்கு வேண்டுமவையிவை, நோற்றவனந்தரம் நாங்கள் உன்பக்கலில் பெறக்கடவ

கூடாரைவெல்லுஞ்சீர்க்கோவிந்தாவுன்றன்னைப்
பாடிப்பறைகொண்டுயாம்பெறுசம்மானம்
நாடுபுகழும்பரிசினால்நன்றாக
சூடகமேதோள்வளையேதோடேசெவிப்பூவே
பாடகமேயென்றனையபல்கலனும்யாமணிவோம்
ஆடையுடுப்போமதன்பின்னேபாற்சோறு
மூடநெய்பெய்துமுழங்கைவழிவாரக்
கூடியிருந்துகுளிர்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை :— கூடாரை - தன்னை ஆச்ரயியாதவர்களை, வெல்லும் - ஜயிக்கும், சீர் - குணத்தை யுடையனாய், பசுநிரையை ரக்ஷிக்கையால் வந்த, கோவிந்தா - கோவிந்தனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனே, உன்றன்னை - கோபீஜந வல்லபனான உன்னை, பாடி - ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடி, பறைகொண்டு - ப்ராப்யத்தைப் பெற்று, யாம் - நாங்கள், பெறு - பெறும்படியான, சம்மானம் - ஸம்மானமாவது—; நாடு - நாட்டார், புகழும் பரிசினால் - புகழும்படிக் கீடாக, சூடகம் - கையிலணியும் ஆபரணமான சூடகமும், தோள்வளை - தோளுக்கிடும் ஆபரணமான பாஹுவலயமும், தோடு - காதுக்கிடும் ஆபரணமான தோடும், செவிப்பூ - கர்ணப்பூவும், பாடகம் - காலுக்கிடும் ஆபரணமான பாடகமும், என்றனைய - என்று சொல்லப்பட்ட, பல் - பலவகையான, கலனும் - ஆபரணங்களும், நீயும் நப்பின்னையுமாகவிருந்து பூட்ட, யாம் - நாங்கள், நன்றாக—, அணிவோம் - தரிக்கவேணும்; ஆடை - சேலைகளை அவன் உடுத்த, உடுப்போம் - உடுக்கவேணும்; அதன்பின்னே - அதற்குப்பின்பு, பாற்சோறு - பாற்சோறானது, மூட - மூடும்படிக்கீடாக, நெய்பெய்து - நெய்பரிமாறி, முழங்கை - முழங்கையால், வழிவார - வழியும்படியாக, பிரிந்துபட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, கூடியிருந்து - நீயும் நாங்களுமாகக் கூடியிருந்து, குளிர்ந்து - ஸுகிக்கவேணு மென்கிறார்கள்.

இன்னஞ் சில ஸத்காரவிசேஷங்களுண்டு, இவற்றிலும் அவை அந்தரங்கமாயிருப்பன சில, அவையும் நாங்கள் பெறுவோமாகவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

194. வ்யா.—(கூடாரைவெல்லும்) ஆந்தனையும் பார்த்தால் "நநமேயம்" (170) என்பாரை வெல்லுமித்தனை. அவர்களை வெல்லுமாபோலே கூடினார்க்குத் தான் தோற்குமித்தனை. (சீர்) எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத்தாலே. "சசாலசாபஞ்சமுமோசவீர:" (192) என்று-விற்பிடித்தபடி

வ்யா.—பெண்காள்! நம்மை "எளிவருமியல்வினன்" என்று அழகிதாக வறிந்துகொண்டிகோளங்களே, அபேக்ஷித்தது தருகிறோம் என்கிற வளவைக்கொண்டு, நம்மையும் நம்முடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் உங்களதாக்கிக்கொண்டு, உங்களை வெல்லவிருந்த நம்மைத் தோற்பித்துக்கொண்டிகோளங்களே, ஜயாபஜயங்கள் நாம் நினைத்தபடி யன்றிக்கேயிருந்ததீ! என்ன; (கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்) கூடோமென்பாரை வெல்லுமத்தனை போக்கி கூடுவோமென்பாரை வெல்லலாமோ வுன்னல். (கூடாரை வெல்லும்) பரசுராமன், "இருபத்தொரு படிகால் க்ஷத்ரியரை வென்ற வெனக்கு ஒருக்ஷத்ரியபுத்ர னெதிரோ" என்று பெருமாளை வெல்ல நினைத்து வந்து, தன்கையில் வில்லை அவர்கையிலேகொடுத்து, நான் ப்ராஹ்மணன் என்று நமஸ்கரித்துப்போனான்; வில்லோடே நமஸ்கரித்தானாகில் இவராய்த்துத் தோற்பது. ராவணன், இந்த்ராதிகளை வென்ற வெனக்கு ஒருமநுஷ்யன் எதிரோ என்றிருக்க, திருவடியையிட்டும் அங்கதனையிட்டும் பின்பு வில்போகட்டவளவில் "இன்றுபோய் நாளைவா" என்னும் இத்தனையுஞ்சொன்னவிடத்தில் "வணங்கவிலரக்கனை" பின்பு ஆந்தனையும் பார்த்தோம், என்செய்வோம் என்றாய்த்துக்கொன்றது; பின்னை வில்லெடுத்திலனாகில் பெருமாளை

பி. 194. எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத்தாலே-கூடினாரை சீலாதிகளாலும், கூடாதாரை ஸௌர்யாதிகளாலும் வெல்வது. கூடினார்க்குத்தான் தோற்பது-அவர்களை வென்று, ஸௌலப்யாதிகளால் அவர்களுக்குத் தோற்பது. அம்புவாய் மருந்தூட்டத்தீரும்-அம்புபட்ட இடத்தில் ஏற்படும் புண் மருந்தூட்டுவதால்தீரும். நீர் கொன்றாற்போலே-தாஹம் எடுப்பவன் நிதானமாக நீரைப்பானம் செய்யாமல், வேகமாக நிறையப்பானம் செய்வதால்வரும் துன்பம்.

யைக்காட்டி விரோதிகளைத் தோற்பிக்கும்; அநுகூலரை அழ
காலும் சீர்மையாலும் தோற்பிக்கும்; ஸர்வஜ்ஞரை "எத்தி
றம்!" என்னப் பண்ணும் குணமிறே. அம்புவாய் மருந்
தூட்டித் தீர்க்கலாம்; நீர் கொன்றாற்போலே இதுக்கு பரி

வென்றானாய்விடும், லோகம் பண்ணின பாக்யததாலே பின்பு
வில்லெடுத்தான், பெருமாள் அவனுக்குத் தோற்கைக்கு
பாக்யம் பண்ணிற்றிலர். (கூடாரைவெல்லும்) "சேராக்
குலைகொண்ட வீரைந்தலையான்" என்று ஒருபடியாலும்
கூடேன் என்றவனையிறே வென்றது; கூடுவேன் என்ற
விபீஷணனுக்கு வில்வெட்டியிறே செய்தது. "ஸுக்ரீவவச
நம், ஹநூமதாங்வசநம்" என்று கூடினாருடைய குற்றேறவல்
கொண்டு அபிஷேக ப்ரதாநமும் ப்ராணஹரணமும்பண்ணும்
படியிறே தோற்றபடி. அர்ஜுநனோடு உறவுபண்ணுவோம்,
"க்ருஷ்ணன் காலிலே வணங்கோம்" என்ற துர்யோதநனை
வெல்லவல்லனானான்; "நீசொல்லிற்றுச்செய்வேன்" என்ற
பாண்டவர்களுக்கு, "எல்லிப்பகலென்னாது" எப்போதும் -
ஸர்வகாலமும் தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணித் திரிந்தான்.

(வெல்லுஞ்சீர்) எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத்
தாலே. கூடுவாரை சீலத்தாலே வெல்லும்; கூடாதாரை
சௌர்யத்தாலே வெல்லும். (சீர்) சௌர்யம் அம்புக்கு
இலக்காக்கும்; சீலம் அழகுக்கிலக்காக்கும். அம்புக்கிலக்
கானார்க்கு மருந்திட்டு ஆற்றலாம்; சீலமும் அழகும் நின்று
ஈராநிற்கும். "ஈர்கின்றகுணங்கள்" "தாமரைக்கண்கள்
கொண்டீர்தியாலோ." அம்புதோல்புரையேபோம், அழகு
உயிர்க்கொலையாக்கும். (வெல்லும்சீர்) ஸ்வரூபாநுஸந்தா
நம்பண்ணி "வாரோம்" என்றிருப்பார் ப்ரதிஜ்ஞையை
அழித்துவரப் பண்ணிக்கொள்ளவற்றாய், ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்
தாலே "வாசல்விட்டுப் புறப்படோம்" என்றிருப்பா
ருடைய அபிமாநத்தை முறித்துத் தன் வாசலிலே வரப்பண்
ணின குணம், தேஹாத்மாபிமாநிகளைத் தலைசாய்ப்பிக்கச்
சொல்லவேணுமோ. "நலமுடையவன்" என்று "தொழு
தெழு" என்றாரிறே குணங்களினுடைய எடுப்புக்கண்டு.

ஹாரமில்லை. (கோவிந்தா) கூடுவோமல்லோமென்னும் அபி ஸந்தியில்லாத மாத்ரத்திலே ரக்ஷித்தபடி. (உன்றன்னைப்பாடி) "ஹிரண்யாயநம:" என்கை தவிர்ந்து, வகுத்த உன்னுடைய பேரை ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லப் பெறுவதே!

(வெல்லுஞ்சீர்) அஜ்ஞரை ஸர்வஜ்ஞராக்கும்; ஸர்வஜ்ஞரை "எத்திறம்!" என்னப்பண்ணும்.

(கோவிந்தா) "கூடுவோமல்லோம்" என்கிற அபிஸந்தியில்லாத மாத்ரத்திலே, கூடுவோமென்ன வறியாதாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ. (கோவிந்தா) "பொருந்தோம்" என்னும் அபிமாநமுமின்றிக்கே, ரக்ஷித்தாலும் உபகார ஸ்ம்ருதியின்றிக்கேயிருக்கும் பசுக்களோடுபொருந்துமவனே. "இட்டமானபசுக்கள்." நாலிரண்டுநாள் தீம்பிலே வளர்ந்துநடந்து பெண்களோடே கலந்துவந்தால், மாதாபிதாக்கள் தாழ்த்து வந்ததென்? என்றால், பசு மேய்க்கப்போனேன் என்று கண்ணழிவு சொல்லலாம்படி ஒதுங்க நிழலாயிறே யிருப்பது. காமுகராயிருப்பார் உகந்தவிஷயங்களிலுங்காட்டில் கடகரையிறே உகப்பது. "திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" "கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த" "காலிமேய்க்கவல்லாய்" "கன்று மேய்த்து விளையாடவல்லானை." ஸாமாந்யரக்ஷணமும், விசேஷரக்ஷணமும். தன்வாயாலேபறித்து மேய்வாருடைய ரக்ஷணமும், தான்பறித்துக் கொடுப்பாருடைய ரக்ஷணமும். (கோவிந்தா) "சேரோம்" என்னும் அத்யவஸாயமில்லாத திர்யக்குக்களோடும் பொருந்தும்படியான நீர்மையையுடையவனே.

(உன்றன்னைப்பாடி) ஹிரண்யபுரம்போலே இவன்பேர் சொல்ல வொட்டுவாரில்லைபோலே காணும் பண்டு; அநந்தரத்திலே இவர்சள் கோபிப்பர்களென்று தவிர்ந்த இழவெல்லாம் ஸந்நிதியிலே பாடப்பெறுகையாலே தீரப்பெற்றது. (உன்றன்னைப்பாடி) வகுத்த வுன்னுடைய பேரை ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகப் பாடப்பெறுகையாலே, "வாயினல் பாடி" என்று உபக்ரமித்தபடியே நாப்படைத்த ப்ரயோஜநம் கொள்ளப்பெற்றோம். "உன்னைப்பாடி" என்னாதே,

என்கை. கோபீஜந வல்லபனான வுன்னைப் பாடுகையே எங்களுக்கு ப்ரயோஜநம்போருமென்னவுமாம். (பறைகொண்டு) ப்ராப்யத்திலே ப்ராபகவ்யவஹாரம். ஊருக்கு "பறை" என்கிறது ; தங்களுக்கு ப்ராப்யம். (யாம்பெறுசம்மானம்)

"உன்றன்னைப்பாடி" என்கிறது அத்தலை இத்தலையாவதே! உன்பணியை நாங்களேறிட்டுக்கொள்வதே! (கோவிந்தாவுன்றன்னைப்பாடி) "கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது" என்று-நீபாடும்போது "மேயத்தீங்குழலூதிற்றும்" என்னும்படி பெண்கள் புணர்ப்பைக்குழலிலே யிட்டுப்பாடி. எங்களைத் தோற்பிக்கையன்றிக்கே எங்கள் வாசல்களிலே பாடி, ஆவிகாத்திராதே உன்வாசலிலே வந்து "கோவிந்தா" என்று பாடும்படியாவதே! (பறைகொண்டு) "பாடிப்பறைகொண்டு" என்று அடியிற்சொன்னபடியே ஊராரிசைந்த பறையைக்கொண்டு. ப்ராப்யத்திலே ப்ராபக வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறார்கள் ஆற்றாமையாலே. ஊருக்கிறே பறை; தங்களுக்கு ப்ராப்யமிறே.

(யாம்) தேவகீபுத்ர ரத்நமான வுன்வாசி யறிந்துபற்றி, "உன்னை யாச்ரயித்தார்க்குப் பேறுதப்பாது" என்கிற வ்யவஸாயமுடையோமான நாங்கள். (பெறுசம்மானம்) வெறும் ஊரார்கார்யமேயாக வொண்ணாது, எங்களுடைய அபிமதமும் பெறவேணும். (யாம் பெறுசம்மானம்) பெருமாள் பிராட்டிக்குப் பண்ணின ஸம்மானம்போலே. ஆத்வாரம் தொடர்ந்தேத்தின பிராட்டிக்குத் தன்தோளில் மாலையை வாங்கி இட்டு, காலைப்பிடித்து, "நில்" என்றுபோன ஸத்காரமிறே யிவர்களுக்கு பண்ணப் புகுகிறது. அவள் இவர் திருவடிகளைப் பிடிப்பது - கைப்பிடித்த முறையாலே; இவர் அவள் காலைப்பிடிப்பது ப்ரணயித்வத்தாலே. அவனுக்குச் சொல்லு மேற்றமெல்லாம் ஸ்வரூப நிபந்தநம்; இவளுக்குச் சொல்லு மேற்றமெல்லாம் ப்ரணயித்வ நிபந்தநம் ; அவனுடைய வ்யாபாரம் வைதம்; இது ராகப்ராப்தம். ஸ்வயம்ப்ரவ்ருத்தனுமிடத்தில் விதிவிஷயமாகமாட்டாதே; அவ்விடத்தில் விதி நுழையுமாகில் போகமாட்டாதே. "வெளித்திருமுற்

தோளில்மாலையை வாங்கி யிடுகை இவர்களுக்குப் பெரும் பேறென்கை. "பதிஸம்மாநிதாஸீதா" (193) என்று-"பெருமாள்தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டார்" என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்; பட்டரும் பணிக்கும். அநாதிகாலம் எல்லாராலும் பட்டபரிபவம் மறக்கும்படி கொண்டாடுகை.

195. (நாடு இத்யாதி) ஒருவன் கொடுக்கும்படியே! சிலர்பெறும்படியே! என்று நாட்டார்கொண்டாடவேணும்.

றத்திலே" ப்ரஸாதம் அவ்வளவிலே வர, "யாம் பெறுசம்மானம் வந்தது" என்றார் பட்டர்.

(நாடுபுகழும் பரிசினால்) அநாதிகாலம் எல்லாராலும் பட்ட அவமாநம் மறக்கும்படியாக, ஒருவன் கொடுத்தபடியே! சிலர் பெறும்படியே! என்று நாட்டார் கொண்டாடும்படியாகவேணும். "பாரோர்புகழ" என்னும்படியே தலைக்கட்டவேணும். க்ருஷ்ணனும் ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டியும் அர்ஜுநனும் த்ரௌபதியுமாகக் கால்மேல் காலேறிட்டுக்கொண்டிருக்க, ஸஞ்ஜயன் திருவாசலிலே வந்தானென்றறிவிக்க, க்ருஷ்ணனருளிச்செய்கிறான்;—"நம்முடைய இருப்புக்கண்டால் உகப்பானும், உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி இவ்விருப்பைச் சொல்ல வல்லானுமொருவன், புகுர விடுங்கோள்" என்ன; அவனும் புகுந்து கண்டு அப்படியே போய், துர்யோதநனுக்கு, கெடுவாய்! அவர்களிருப்புக் கண்டேனுக்கு உன் காரியங் கெட்டதுகிடாய்

பி. 195. நன்றாக-க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப்பிராட்டியுங்கூட இருந்து பூட்டுவிக்கிறதே ஆபரணத்துக்கு நன்மை (பெருமாளும் பிராட்டியும் திருவடிக்கு ஹாரம் பூட்டினாற்போலே) சூடகமே-முதலிலே தொடுவது கையாகையாலே, ப்ரணயத்தில் தன் தலைமேலே ஏற்றிவைத்துக்கொள்ளும் கையாகையாலே, கை ஆபரணமாகிற சூடகம் முதலிடம் பெறுகிறது. சூடகம் அணிவிக்கும்போது அணைக்கவேண்டுகிற தோள் ஆபரணம் ஆகிற தோள்வளை (பாஹுவலையம்) இரண்டாமிடம் பெறுகிறது. ஆடையுடுப்போம்-க்ருஷ்ணன் உடுத்துக்களைந்த ஸ்வேதகந்தயுக்தமான ஆடை.

(நன்றாக) "ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி" (194) என்று - இந்த்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தை பெருமாளும் பிராட்டியுங்கூடவிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாற் போலே பூணவேணும் "தம்ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்

என்றானிறே; சுகஸாரணர்கள் சென்று, ராவணனுக்கு, " அவருடைய வோலக்கத்தில் மதிப்பும் அவருடைய வீரப்பாடும் கண்டோமுக்கு உனக்கு ஒருபடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளவேண்டி யிருந்தது, ஊற்றுமாறாதே நித்யமாய் நடக்கிற ஐச்வர்யத்தை யுடையராய் உனக்கு வரம் தந்து உன்கையாலே தகர்ப்புண்ணு மவர்களைப்போலன்றிக்கே, உனக்கு முடிதந்தார்க்கும் முடிகொடுத்தராஜா உன்தம்பிக்கு லங்கையைக்கொடுத்தான், வாநரங்களும் ஆர்த்துக்கொண்டது" என்று சொன்னார்களிறே. இப்படி தன்னை ஆச்ரயித்தாரை நாடு புகழும்படியிறே வாழ்விப்பது; "வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ" என்கிறபடியே. நாடுபுகழுவென்று யச:பரராய்ச் சொல்லுகிறார்க ளென்று, புகழ்ந்து நாட்டார் உஜ்ஜீவிக்கை ஸ்வபாமாக நினைக்கையாலே. க்ஷுத்ரனை யொளித்துவேண்டிப் பெறுமதிறே லோகமிகழ்வது, ஸர்வ ஸமாச்ரய ணீயன்றானேமேல் விழுந்து ஸத்காரபூர்வகமாகக் கொடுக்கிறதாகையாலே புகழுமிறே.

(நன்றாக) இவனையொழிந்தாரைப் பாடவேண்டிப் பெறுமது பரிமித பலமாகையாலே, படிவைக்க வுண்பார் பாடே பிச்சை புக்குண்ணும் மாத்ரம்; காலன்கொண்ட பொன்னிட்டு ஆபரணம் பண்ணிப் பூண்பார் மாத்ரம்; நாடு புகழுமளவன்றிக்கே அவன்றானும் ஸத்தை பெற்று நாமும் ஸத்தை பெறவேணும். இவர்களை ஒப்பிக்கை - அவனுக்கு ஸ்வரூபம்; அவன் ஒப்பிக்க இசைகை-இவர்களுக்கு ஸ்வரூபம். (நன்றாக) இந்த்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் பிராட்டிக்குக் கொடுத்தருள, திருக்கையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்து, பெருமாளை யொருகண்ணாலும் திருவடியை யொருகண்ணாலும் பார்க்க, பெருமாள் பிராட்டி திருவுள்ளத்திலோடுகிறத்தை யறிந்து, அடியார்

வந்தி " (195) என்று சிலரையிட்டு ஒப்பிக்கை யன்றிக்கே, தானும் பிராட்டியுங்கூட விருந்து ஒப்பித்த தன்னேற்றம். ஆபரணத்தைப்பூண்டு அவன் வரவு பார்த்திராதொழிகை என்றுமாம். (சூடகமே) ப்ரதமத்திலே ஸ்பர்சிக்கும்

தரமறிந்துகொண்டாடும் வீறுடைமைக்கு பர்யவஸாநபூமி யான நீ கொடு என்ன, திருவடியை ஒப்பித்தாற்போலே, க்ருஷ்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியையிடுவித்து ஒப்பிக்கை யாய்த்து நன்றாக வொப்பிக்கையாவது.

இவர்கள் "நோக்குதியேல்" என்னப்பண்ணிற் றொரு பூர்ணகடாக்ஷமுண்டிறே, அப்பார்வைபட்ட விடமிருக்கும் படியை மேலே சொல்லுகிறார்கள் (சூடகமே) " அணிமிகு தாமரைக்கையை" என்று தன்கையை இவர்களாசைப்படுமா போலே, இவர்களாபரணம் பூண்ட கையை அவன் மார்வி லும் தோளிலும் தலையிலும் வைத்துக்கொள்ளவிறே அவனு மாசைப்படுவது. அக் கைக்கு இடக்கடவ ஆபரணம்—சூட கம். "வெள்ளி வளைக்கைபற்ற" என்கிறபடியே-அநந்யார் ஹைகளாகப் பிடித்த கைகளையிறே முதல் ஆபரணம் பூட்டு வது. (தோள்வளையே) கையைப்பிடித்த வநந்தரம் அணைக்குந் தோள்களிலே கிடந்து அவன் கழுத்திலே யுறுத்துமாபர ணம். அவன் நாண்தழும்பின் சரசரப்பு முலைகளுக்கு உத் தேச்யமானவோபாதி, இவர்களுடைய வளைத்தழும்பும் அவன்தோளுக்கு ஆசையாயிருக்குமிறே. " வேயிருந்தடந் தோளினார்" என்று-"சுந்தரத்தோளுடையான்" தோற்கும் படி தோள்படைத்த தோளுக்கிடுமாபரணம். " வேய்மரு தோளிணை" மெலியுங் காலத்திலிறே வளைபொருதொழிவது; இப்போது அணைக்கிற காலமிறே.

(தோடே) தங்கள் கைக்கும் தங்கள் தோளுக்கு மாபர ணம் போலன்றே ; அவன்தோளுக்குப் பூணுமாபரணமும் பூணவேணும். இவர்களுடைய காதுப்பணியும் செவிப்பூவும் பட்ட விமர்த்தத்தாலே வந்த சோபையைக் கோட்சொல்லு மிறே அவன் தோள்கள். " கண்டேன் கனமகரக் குழை

கைக்கிடும் ஆபரணம். பரம ப்ரணயியானையாலே தன் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளும் கை. "அடிச்சியோந்தலை மிசை நீயணியாய்" என்று, அவர்களுக்கு இவன் சொல்லுமாபோலே சொல்லி மார்பிலும் தலையிலும் வைத்துக் கொள்ளும் கைக்கு இடும் சூடகம். (தோள்வளை) அந்த

இரண்டும் நான்குதோளும்" என்று-அவனுடைய கர்ணபூஷணம் அவன்தோள்களுக்கு அலங்காரமானாற்போலே, இவர்களுடைய காதுப்பணியும் செவிப்பூவும் தோள்களுக்கு அலங்காரமாயிறேயிருப்பது. (தோடே) "பொற்றோடு பெய்து" என்று-பண்டே தோடிட்டாலும் இவன் இட்டாப்போலேயிராதே. (செவிப்பூவே) அணைத்த வாத்தாம் ஆக்ராணத்துக்கு விஷயமானவிடம். (பாடகம்) அணைத்துத் தோற்றவர்கள் விழுந்து பிடிக்கும் காலுக்கு ஆபரணம். (சூடகமே இத்யாதி) பிடித்த கைக்கும் அணைத்த தோளுக்கும் அணைத்த விடத்தே புறத்துமதுக்குப் ஸ்பர்சத்துக்கும் தோற்றுவிழும் துறைக்கும். (சூடகமே-பாடகமே) "கைத்தலம்பற்ற" "திருக்கையால் தாள்பற்றி". கையைக் காலைப் பிடித்திறே நடுவுள்ளதெல்லாம் நடத்துவது.

(என்றனையபல்கலனும்) இவ்வளவிலிருந்தென்னுடதன்றே. பருப்பருத்தன சிலவற்றைச் சொன்னோம், நீயறியுமவை யெல்லாம் என்கிறார்கள். "பலபலவே யாபரணம்" என்னக்கடவதிறே அவன்றனக்குட்பட. (யாமணிவோம்) ஆபரணங்களுக்கு அழகு கொடுக்கவல்ல அவயவங்களிலே கிடந்துதானும் நிறம்பெற்று, பூட்டினதானும் நிறம்பெற்றுப் போம்படி வடிவுபடைத்த நாங்கள். இவ்வெல்லைவருபளவிறே "மலரிட்டு நாம்முடியோம்" என்றது. "நாம்முடியோம்" என்றால் பூட்டமாட்டான்; "அணிவோம்" என்றால் பூட்டாதிருக்கமாட்டான்; அவன் அலங்கரிக்கைக்கு இவர்களநுமதியேயமையும். (யாமணிவோம்) ஒருவரை யொருவர் மாறி மாறி யொப்பிக்கக் கணிசிக்கிறார்கள். (நாடுபுகழும்பரிசினால்-யாமணிவோம்) "நிறைபுகழாய்ச்சியர்" "அணியிழையாய்ச்சியர்" என்கிறவிரண்டும் பெறவேணும்.

ஸ்பர்சத்தாலே அணைக்கவேண்டும் தோளுக்கிடும் ஆபரணம். (தோடே) "பொற்றோடுபெய்து" என்று - பண்டே தோடிட்டாலும் அவனிட்டாற்போலேயிராநிறே. (செவிப்பூவே) "ப்ரியாவதம்ஸ" (196) இத்தியாதியிற் சொல்லுகிறபடியே அணைத்த திருக்கையிலே யுறுத்தும் ஆபரணங்கள்போலன்றிக்கே, அணைத்தவநந்தரம் ஆக்ராணத்துக்கு விஷயமான இடம். (பாடகம்) அணைத்தால் தோற்றுப்பிடிக்கும் காலுக்கிடும் ஆபரணம். (என்றனைய பல்கலன்) பருப்பருத்தன சில சொன்னோமித்தனை, நீ யறியுமவையெல்லா மென்கை. பல பலவே யாபரணமிறே. (யாம் அணிவோம்) வ்யதிரேகத்தில்

(ஆடையுடுப்போம்) " புனையிழைகளணிவும் " என்றால் "ஆடையுடையும்" என்று அடைவு. "காறைபூணும்கண்ணாடி காணும்தன்கையில்வளைகுலுக்கும்" என்றால், பின்னை கூறை யுடுக்கையிறே அடைவு.

(நாடுபுகழும் பரிசினால் — ஆடையுடுப்போம்) " கூறை யுடுக்குமயர்க்கும்" என்று வசைசொல்லாதபடி அரையிலே தொங்கும்படி யுடுக்கை. (கோவிந்தா வுன்றன்னைப்பாடி - ஆடையுடுப்போம்) இவன் தூரவர்ஸியானபோது " கோவிந்தன் " என்று புடவை பெறுகிறவள், இவன் ஸந்நிதியிலே சொன்னால் புடவை பெறக் கேட்கவேணுமோ. (ஆடையுடுப்போம்) முன்பு உடாதேயிருந்து இப்போது உடுப்போமென்கிறார்களன்று, அவனுடுத்த வுடுக்குமதிறே - உடையாவது. இவர்களுடுக்கவுபக்ரமிக்க, உடுத்தபடிபொல்லாது என்று அவன் அழிக்கையிறே நன்றாக வுடுக்கையாவது. (நன்றாக - ஆடையுடுப்போம்)"அரையில்பீதகவண்ணவாடைகொண்டு" என்கிறபடியே அவனைப்போலே வெளுப்போடேவாங்கி உடுத்தன்றிக்கே, உடுத்து முசித்து வேர்ப்புமணத்தோடே கூடின கூறைமாறுடப்பட்ட வுடையாயிருக்கை. (அணிவோம்-உடுப்போம்) பிரிந்திருக்கிலிறே "வரிவளையால் குறைவிலமே" " மேகலையால் குறைவிலமே " என்னவேண்டுவது. (பல்கலனும் யாமணிவோம் ஆடையுடுப்போம்) " எண்ணில் பல்கலன்களும் ஏலுமாடையும் " என்னக்கடவதிறே.

"மலரிட்டு நாமுடியோம்" என்றவர்கள் "பூண்போம்" என் கிறார்கள். அவனுக்கு இவர்க ளநுமதியே யமையுமென்கை. (ஆடையுடுப்போம்)பண்டு உடார்களோவென்னில்; அவனு டுத்துவுடாதது உடையன்றென்றிறேயிருப்பது. அவன் திருப்பரியட்டம் இவர்க ளரையிலே யாம்படி கூறை மாற வேணுமென்றுமாம். நோன்பை முடிக்கையாலே நல்ல பரி யட்டம் உடுக்கவென்றுமாம். "உடுத்துக்களைந்த" என்னு மவர்களிறே யிவர்கள். ஸ்வேதகந்த யுக்தமாய் அவனுடுத்து முசிந்த ஆடையென்னவுமாம். (அதன் பின்னே யித்யாதி)

(அதன்பின்னே)"பீதகவாடையுடுத்தால்" கலத்ததுண்ணு மத்தனையிறே. (அதன்பின்னே) புறம்பேயொன்றைப்பற்றி னால் அவையுமில்லை, அவனையுங்கிடையாது; அவனைப்பற்றி னார்க்கு ஸர்வலாபமுமுண்டு. (பாற்சோறுமூட நெய்பெய்து) "நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்" என்கிற வ்ரதங்கள் ஸமா பித்து; இவர்கள் வ்ரதத்துக்காகத் தவிர்ந்து இவர்கள் தவிரு கையாலே அவன்தவிர்ந்துஊரில் நெய்க்கும் பாலுக்கும போக்கில்லையே. நெய்ப்பெருமையாலும் பால்பெருமையா லும நீரிலாக்காதே பாலிலேயாக்கி நெய்யைநிரம்பவிட்டு, நெய்யிடையிலே சோறுண்டோ என்றுதடவி எடுக்கவேண் டும்படியிருக்கை. (முழங்கைவழிவார) க்ருஷ்ணன் ஸந்நிதி யிலே த்ருப்தைகளாயிருக்கிறவர்களுக்கு உள்ளேதொங்கு கிறதன்றே; கைவழியேவழிய.

(கூடியிருந்து) பசிகெடவுண்கிறார்களன்றே ; எல்லா ருங்கூடத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கையிறே உத்தேச்யம். (கூடி) பிரிந்துபட்ட வ்யஸநமெல்லாந் தீரக்கூடி. "எனைநாள் வந்து கூடுவன்" என்ற இழவும் தீர்ந்தபடி. (இருந்து) வாசல் கள்தோறு மலமந்து எழுப்பிக்கொண்டு திரிந்த க்லேசமெல் லாந்தீர இருந்து. (குளிர்ந்து) பிரிந்து கமர்பிளந்த நெஞ்சுகள் வவ்வலிடும்படி குளிர்ந்து.

(கோவிந்தா வுன்றன்னைப்பாடி—கூடியிருந்துகுளிர்ந்து) "கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்து" "காமத்தீயுள்புகுந்து

அதுக்கு மேலே பால்சோறு மூடும்படியாக நெய்பெய்து. இத்தால்-பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்ருத்தியெல்லாம் ப்ரியமாயிருக்கிறபடி. (முழங்கைவழிவார) நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸர் "நெய்வாயிலே தொங்காதோ" என்ன; "க்ருஷ்ண ஸந்நிதியாலே த்ருப்தைகளா யிருக்கிறவர்களுக்கு சோறு வாயில் தொங்கிலன்றோ நெய்வாயில் தொங்குவது" என்று பட்டரருளிச்செய்தார். வ்யதிரேகத்

கதுவாநிற்க" விரதே, "குளிர்ந்துறைகின்ற கோவிந்தனோடு" ஸாம்யாபந்நைகளாயிருக்கை. ஆக, இந்த இரண்டு பாட்டாலும்-ஸாம்யாபத்தியும் குணநுபவமுமென்கிற இரண்டர்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. விரஜாஸ்நாநத்திலே உத்யுக்தனாய்ப் போருமவனுக்கு "காளங்கள் வலம்புரிகள், தூர்யகோஷர்," "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிற மங்களாசாஸநம், நிறைகுடவிளக்கம், கொடியணிநெடுமதிள்" என்னும்படி கட்டின கொடியும் மேல்கட்டியுமாய் ஆதிவாஹிகர் தொடக்கமானவர்கள் ஸத்கரிக்கப்போய், விரஜாஸ்நாநம் பண்ணினவநந்தரம் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை யொப்பிக்கக் கடவராயிருக்கும திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பல ஹஸ்தைகளுமாய் வாஸோஹஸ்தைகளுமாய் வந்து ப்ரஹ்மாலங்காரம்பண்ணி ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே கூடி ஸூரிகளோடே சேர்ந்திருந்து ஸம்ஸாரதாப ஸ்பர்சமின்றிக்கே நிரதிசய போக்யமாய், "உண்ணுஞ்சோறு" என்று சொல்லப்பட்ட போக்ய விஷயத்தை "பாலேபோல்சீர்" என்கிற குணங்களோடேகைகழியப் போருகிற ஸ்நேஹத்தோடே புஜித்துக் களிக்கக்கடவ பரிமாற்றத்தை ஒருமுகத்தாலே ஸூசிப்பிக்கிறார்கள். முக்தரானவர்களுக்கு இஸ்ஸத்காரமும் இவ்வநுபவமும் ஸித்திக்கிறது - "கோவிந்தன்றனக்குக் குடியடியார்" ரென்றிறே. (கோவிந்தா வுன்றன்னைப்பாடி) தேஹாந்தரே தேசாந்தரே பெறக்கடவபேற்றை எங்களுக்கு நீ ஸம்பானமாகப் பண்ணித்தர வேணுமென்று ஸாம்யாபத்தியையும் குணநுபவத்தையும் அபேக்ஷித்தார்களா யிருக்கிறது. திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், திவ்யாயுதாழ்வார்கள் தொடக்கமான ஸூரிவர்க்

தில் "நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம்" என்று சொன்னவர்கள் இன்று ஆசைப்படுகிறார்கள். (கூடியிருந்து) பிரிந்து பட்ட க்லேசம் தீரக் கூடித் தொட்டுக்கொண்டிருக்கையே ப்ரயோஜநம்; புஜிக்கை ப்ரயோஜநமன்று. (குளிர்ந்து) பிரிந்துகமர்பிளந்தநெஞ்சுகள் குளிரும்படி. "நம்பெருமாள்திருநாள்" என்று ஒரு பேரையிட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் திரட்டிக்காணுமாபோலே, "அஹமந்நமஹமந்நம் - அஹமந்நாத:" (197) என்று ஒருவர்க்கொருவர் போக்யமாமிறே. "சோச்நுதே ஸர்வாந்காமாந்ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா" (198) என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. ... . உள

கம், திவ்யமஹிஷிகள், முமுக்ஷுக்கள், அஸாதாரணமான நாடு, ஈச்வரன்தானே எல்லாரும் ஸம்மானம் பண்ணும்படியான விஷயம், முமுக்ஷுவாய் முக்தனும் என்கிற அர்த்தம் ஸூசிதமாகிறது.

(கூடியிருந்து குளிர்ந்து - பல்கலனும் யாமணிவோம்) பிரிந்தபோது பரியட்டங்களையும் ஆபரணங்களையும் கட்டி எங்கேனும் போகட்டு ராக்ஷஸிகள் நடுவிருக்கிற வெனக்கு என்செய்ய என்றிருந்த பிராட்டியைப்போலே யிருந்தார்களிவர்கள்; ஸ்நாநமும்வஸ்த்ரங்களும் ஆபரணங்களும் பரதனை யொழிய நமக்கென்றிய என்றிருந்த பெருமாளைப் போலேயிருந்தான் க்ருஷ்ணன். நீராட்டமைத்துக் குளிக்க வழைத்தாலும் வாராதே "நப்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்" என்றாலுமிசையாதே, குளியாதிருக்கிறமை அவர்களும் அறிகையாலேயிறே "உன்மணாளனை எம்மை நீராட்டு" என்றது இவர்கள். இவர்களோடே கூடினபின்பு,விசோதித ஜடராய் ஸ்நாநம் பண்ணி சித்ரமால்யாநுலேபநராய் மஹார்ஹ வஸநமுமுடுத்து விளங்கி நின்றாற்போலே, இவனும் இவர்களோடே கூடிக்குளித்து ஒப்பித்து விளங்க வேண்டுகையாலே, கூடியிருந்து இப்படி செய்யக்கடவோமென்கிறார்கள். (நன்றாக - கூடியிருந்து குளிர்ந்து) இனி விச்லேஷப்ரஸங்கம் பிறவாத கூட்டரவாக வேணும். நன்

196. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்தேழாம் பாட்டு. (கூடாரித்யாதி) இப்பாட்டில், நோற்றால் அவன் பக்கல் பெறுமவற்றைச்சொல்லுகிறார்கள். வ்யா.—(கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்) கரணகளேபரப்ரதாநம் முதலாக ஸாங்க சாஸ்த்ர ப்ரதாநம்பண்ணின விடத்திலும் "நநமேயர்" என்றிருப்பாரைத் தன்னுடைய சௌர்யாதி குணங்களா லும் சீலாதிகுணங்களாலும் வெல்லுமித்தனை. விற்பிடியைக் காட்டி ராவணனை ஜயித்தான்; இது ப்ரதமயுத்தத்திலே, "கச்சாநுஜாநாமி" என்று இவனும் அதுக்கெதிர் பார்த்துப் போனவன், தோலாமை யில்லையிறே. ஆனால் மறுபடி யுத்த முண்டானபடி யெங்ஙனே யென்னில்; பெருமாளுடைய நிரதிசய சௌர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக மறுபடியும் யுத்தம் பண்ணினானித்தனை. "சத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ் ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:" "ஸ்வவிக்ரமை: ரஞ்ஜநீயஸ்ய" என் னக்கடவதிறே என்று நம்முடைய ஆசார்யர் அருளிச்செய் வர். தன்னுடைய வடிவழகைக் காட்டி கோபிமார்களைஜயித் தான்; ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளாலே ஸர்வஸ்மாத்பர னை தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி ஆழ்வார் களை ஜயித்தான்; இவையொன்றிலு மீடுபடாத நம்போல் வாரை ஆழ்வார் ஸம்பந்தத்தை வ்யாஜீகரித்து ஜயிக்குமித் தனை. (கோவிந்தா) ஸர்வஸுலபனானவனே. (உன்றன்னைப் பாடி) ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸுலபனான வுன்னை த்வதநு பவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி.(பறைகொண்டு) புருஷார்த்தத்தை லபித்து. (யாம்பெறுசம்மானம் நாடுபுகழும் பரிசினால் நன்றாக) நாடு ஸ்வாபிப்ராயமாகக் கொண்டாடும் ப்ரகாரத்தாலே உன்பக்கல் கைபார்த்திருக்கும் நாங்கள் லபிக்கிற பஹுமாநம். உன்பக்கல் நன்றாக யாம் பெறு சம்

னாளிறே வருகிற கூட்டரவாகையாலே நன்றாகக் கூட வேணுமிறே. (உன்றன்னைப்பாடி - கூடி - குளிர்ந்து) வாய் பாட, உடம்புகூட, நெஞ்சுகுளிர. (கூடி - குளிர்ந்து) குள் ளக்குளிர நீரிலே தோயாதே நீர் வண்ணன் மார்வத்திலே தோயவேணும். .... உள

மான மென்றுமாம். (சூடகமே) காப்பே. (தோள்வளையே) திருவிலச்சினையே. (தோடே) திருமந்த்ரமே. (செவிப்பூவே) த்வயமே. (பாடகமே) சரமச்லோகமே. இவை ஸ்வரூபஜ்ஞ ருய் முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாய் பகவத்ஸம்பந்தத்யோதகங்களா யிருப்பன. இதில் தோடு, மண்டலாகாரமாய், மந்த்ரசேஷ விவரணியான ப்ரணவா காரத்துக்கு த்யோதகமா யிருக்கையாலே - திருமந்த்ரத் தைச் சொல்லுகிறது. (செவிப்பூ) ஸ்வயம் போகரூபமாகை யாலே - போகப்ரதாநமான த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது. (பாடகம்) பாடகம் பதரூபமாகையாலே - உபாயாந்தர நிவ்ருத்திபரமான சரமச்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது. இம் மூன்று ரஹஸ்யத்தாலும் - ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அதெங்ஙனேயென்னில்; திருமந்த்ரம் ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாந பரமாகையாலும், த்வயம் உத்தர கண்டத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவி யான பக்தி ப்ரதாநமாகையாலும், சரமச்லோகம் த்யாஜ்யாம் சத்தில் வைராக்யப்ரதாந மாகையாலும்,ஜ்ஞாநபக்திவைராக் யங்களைச் சொல்லுகிறது. (என்றனைய) என்று சொல்லப் படுகிற. (பல்கலனும்) ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும். ஓரொன்றே விஷயபேதத்தாலே அநேகமா யிருப்பனவிறே; ஆகையாலே (பல்கலனும்) என்கிறார்கள். (யாமணிவோம்) உன்னோடே கூடாதவன்று இவையொன்றும வேண்டாத நாம், இன்று அணியக்கடவோம். பகவத்ஸம்பந்தமின்றியிலே ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களுண்டாலும் அபாயமேயிறே பலிப்பது. பௌத்தனுக்கும் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களுண் டிறே. (ஆடையுடுப்போம்) சேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற வஸ்த் ரத்தையுடுப்போம். (அதன்பின்னே) அதுக்குமேலே. (பாற் சோறு) கைங்கர்யமானது. (மூடநெய்பெய்து) மறையும்படி பாரதந்த்ரியத்தைவெளியிட்டு.(கூடியிருந்து குளிர்ந்து)போக் தாவான வுன்னோடுபோக்யரானநாம் ஸம்பந்தித்திருந்து விச் லேஷவ்யஸநமெல்லாந்தீரப் பெற்றோம். இதுவன்றோ நாம் உன்பக்கல் பெறும் ஸம்மாநம்.

இருபத்தெட்டாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—197. இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. முதற் பாட்டில் "நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" என்று ஸங்க்ரஹேணச்சொன்னப்ராப்யப்ராபகங்களை, இந்தஇரண்டு பாட்டாலே விவரிக்கிறது. அதில், இப்பாட்டிலே, நாட்டார்

ஆறாயிரப்படி:—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. "மார்கழி நீராடுவான்" என்று நோன்பை ப்ரஸங்கித்து அதுக்கு உபகரணங்களாயிருப்பன சங்கங்கள் முதலானவற்றையும், "கூடகமே நோர்ப்வளையே" என்று வ்ரதம் தலைக்கட்டினால் அலங்கரிக்கைக்கும் உடுக்கைக்கும் உண்கைக்கும் வேண்டு வனவாயிருப்பன சில உபகரணங்களையும், அவனுக்கும் தங்களுக்கும் அகவாயிலே சில நிழலெழாநிற்க நாட்டுக்கு பேலெழுந்தன சில அபேக்ஷித்தார்களாய் நின்றார்கள் - கீழி ரண்டு பாட்டிலும்; "அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள்குழகனார்" என்று இவர்கள் நெஞ்சிலே கலக்குமவ னானகயாலே, அவன், உங்கள் அபிஸந்தி இவ்வளவென்று தோற்றியிருந்த தில்லை, நீங்கள் சொன்னவையும் இன்னம் மேல் சொல்லு மவையுமுண்டாகிலும் நாம் தருமிடத்தில் நீங்கள் நின்ற நிலைதன்னை அறிந்துகொள்ளவேணும், பேறு உங்களதான பின்பு நீங்களும் சிறிது யத்நித்துவைக்கவேணும், அதுக்குட லாக நீங்களநுஷ்டித்த உபாயமேதேனுமுண்டோ வென்ன; எங்களளவு கண்டாய்க்கு சில ஸாதநங்களுண்டோ வென்று சொல்லும்படி யிருந்ததோ என்று தங்கள் ஸ்வரூப மிருந்த

மூ. 197. முதற்பாட்டில் "நாராயணனே நமக்கேபறைதரு வான்" என்று ஸங்க்ரஹமாகச் சொன்ன ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை இந்த 28, 29-ம் பாட்டுக்களில் விவரிக்கிறார்கள். "பறை என்பது, கோகுலவாஸிகள் இசைதற்காக நோன்புக்கு உபகரணம், எங்களுக்கு உன்திருவடிகளில் அந்தரங்க கைங்கர்யமே உத்தேச்யம், அதைப் பெறுதற்கு நீயே உபாயம், உன்னைச் சிறுபேரால் அழைத்த குற் றத்தைப் பொறுத்து, எங்கள் வேண்டுகோளை நிறை வேற்று" என்கிறார்கள்.

இசைகைக்காக "நோன்பு" என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுப் புகுந்தோமித்தனை, எங்களுக்கு உத்தேச்யம் அதுவன்று உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யென்று தங்களுக்கு உத்

படியை யறிவித்து, கேவலம் தயாவிஷய மென்னுமிடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நீ எங்கள் காரியஞ்செய்யவேணுமென்று தங்கள் உபாய சூந்யதையை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்கள்- இப்பாட்டில். "போற்றியாம்வந்தோம்" "எம்மேல்விழியாவோ" "உன்னையருத்தித்து வந்தோம்" என்று தொடங்கி ப்ராப்யருசியை ஆவிஷ்கரித்தார்கள் - கீழ்; அந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்குடலாக தங்களுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அவனுடைய உபாயபாவத்தையுஞ் சொல்லுகிறார்கள் - இதில். "யாம் வந்தகாரிய மாராய்ந்தருள்" என்றவாறே, வந்த வருத்தங்களை யாராயாதே, அகவாயில் ஏதேனும் ஸாதநாம்சங்களாய்க் கிடப்பன சிலவுண்டோ என்று ஆராய இழிந்தான்; நின்னருளே புரிந்திருக்கிற வெங்களுக்கு எடுத்துக் கழிக்கலாமபடியும் சிலவுண்டென்றிருந்தாயோ; "இரங்கு" என்றும், "அருள்" என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்கு ப்ரதிபந்தகமாய்க் கிடப்பன வொன்றுமில்லையே என்று ஸர்வஜ்ஞனறிய வொன்றில்லாமையை யாதார்த்யேந அறிவிக்கிறார்கள்.

ஸித்தோபாயஸ்விகாரம் பண்ணுமதிகாரிகளுக்குப்பேற்றுக்குக்கைம்முதலிலாயிருப்பதொரு ஸத்கர்மமில்லையென்கையும், மேலும் யோக்யதை யில்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநமும், மூலஸுக்ருதமான ஈச்வரனுடைய குணபூர்த்தியை யநுஸந்திக்கையும், ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும், பூர்வாபராதங்களுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகையும், உபாயபூதனையீச்வரன்பக்கலிலே ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கையும், இவை ஆறும் அதிகாராங்கங்களாகையாலே, "நோற்றநோன்பிலேன்" "குறிகொளந்தணமை தன்னை யொளித்திட்டேன்" "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" "நலந்தானொன்றுமிலேன் நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்." தர்மநிஷ்டையில்லை யென்று ஸத்கர்ம

தேச்யமான புருஷார்த்த ஸித்திக்கு, தங்கள் ஆகிஞ்சந்யத்தை யும் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, நீயே உபாயமாகவேணும்

ராஹித்யத்தைச் சொல்லுவார்; "ராவணோநாம" ஜகத்திலே பேர்படைக்கும்படி பரஹிம்ஸையிலே அதிரநடத்துவதொரு பேர்மாத்ரமாய்ப் போகாமே, ஸர்வவிஷயமாக வழிகெட நடந்து பரஹிம்ஸையே யாத்ரையா யிருப்பதொரு ஜந்மமாய், மேலும்திருத்தவொண்ணாதபடி நியாம்யனன்றிக்கே யிருப்பா னொரு தண்ணியனுக்கு சேஷபூதனாய், அவனாலே தூஷித மான வுதரத்திலே சிரகாலம்வாஸனை பண்ணிப்பிறந்து முறு கல்தனத்தில் அவன் என்னைக்கொண்டு நடத்த அநீதிகளில் நடந்து, அதில் அவனிலுங் காட்டில் ப்ரகாசமுடையனா யிருப்பானொருவனென்று நிகர்ஷஞ்சொல்லுவார்; "பொறுத் தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்" என்றும், "எப்பாவம் பலவு மிவையேசெய்து" என்றும் "மனத்திலோர் தூய்மையில்லை" என்றும்-நிந்தித கர்மபூயஸ்தைசொல்லி, மேலும் யோக்யதை இல்லையென்பார்; "அரவினணையம்மானே" "நம்பி கடல் வண்ணா" "மாயனே யெங்கள் மாதவனே" என்றும் - "சரண்ய!" என்பாராய்க்கொண்டு ஈச்வரகுணபூர்த்தியை யநுஸந்திப்பார்; "உன்னடியனேனும் வந்து" என்றும், "புகலொன்றில்லா வடியேன்" என்றும் - ஸம்பந்தாநுஸந்தா நம் பண்ணுவார்; "நாயினேன் செய்த குற்றம்நற்றமாகவே கொள்" என்றும், "மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா - ப்ரஸீத" "ஸர் வாநசேஷத:க்ஷமஸ்வ" என்றும் - பூர்வாபராதத்துக்கு க்ஷாம ணம் பண்ணுவார்; "சன்மம் களையாய்" "உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்" என்று - ப்ராப்யத்தை உபாயபூதனை நீயேதரவேணுமென்று அபேக்ஷிப்பாராயிறே அதிகாரிக ளிருப்பது. ஆகையாலே, இவர்களும் தங்களுடைய ஆகிஞ் சந்யத்தையும் அயோக்யதையையும் ஆவிஷ்கரித்து, உபாய பூர்த்தியையும் தங்கள் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, கீழ்ச் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம், அநுதபித்து க்ஷமைகொண்டு, எங்கள் ப்ராப்யஸித்திக்கு நீயே உபாயமாகவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறார்கள். கார்ய நிர்ணயவேளையாகையாலும்

என்று அபேக்ஷித்து, இதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ராப்யப்ரார்த்தநம் பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறது. பேஷிற்

ஸர்வஜ்ஞன் ஸந்நிதியாகையாலும் உள்ளபடி சொல்லி தீர விட்டுக்கொள்ளாதபோது புரையறுதிறே.

நிதாநஜ்ஞனை பிஷக்கின் முன்பு வ்யாதிக்ரஸ்தன் தான் பண்ணின அபத்யங்களைச் சொல்லி அந்தவ்யாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, ஸ்வதோஷத்தை யாவிஷ்கரித்து க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டியிறே ப்ரபந்நர்க் கிருப்பது. புறம்பு, அந்தவ்யாதிக்கு நிமித்தமும், பரிஹாரமும், பரிஹாரம பண்ணும் பிஷக்கும், பேஷஜமும, பத்யமும், வ்யாதி சமித்தால் புஜிக்கும் போகமும், பேதித்திருக்கும்; இங்குவந்தால் அப்படியன்று;—"வேவாரா வேட்கைநோய்" என்று—ப்ரேம வ்யாதிக்கு நிமித்தமும் தானாய், "மாலே மணிவண்ணா" என்கிற க்ருஷ்ணன்றான் பரிஹாரம் பண்ணும் மருத்துவனுமாய், "ஆயர்கொழுந்து மருந்தாம்" என்று பேஷஜமும் தானாய், கொழுந்தில் கிழங்கு பத்யமுமாய், நோய்விட்டால் புஜிக்கு மதுவும் "எங்களமுது" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணன் தானாயிறே யிருப்பது. "மருந்தும் - அமுதமும்தானே" என்று - அம்ருதம் ஔஷதமாம்படி யிருக்கிறதிறே. வ்யாதிக்ரஸ்தர் "மருந்து" என்றிருப்பர்கள்; வ்யாதிரஹிதர் "அமுதம்" என்றிருப்பர்கள். இங்குள்ளார் "நோய்களறுக்கும்மருந்து" என்றிருப்பர்கள்; அங்குள்ளார் "போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்து" என்றிருப்பர்கள். நோயில்லாதாரொருவனுமே தன்னை மருந்து என்று அறியான்; "தேனிலினிய பிரானே - அருமருந்தாவ தறியாய்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி ப்ரபலமா யிருப்பதொரு ஔஷதம் பெற்றால் சடுக பரிக்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, சுத்தபாவராய் உன்னையல்லது செல்லாதாரைப்போலே எங்களை நிரூபியாதே திருமுன்பே நின்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று க்ஷாமணங் கொள்ளுகிறார்கள். உபசார புத்யா பண்ணும் அபசாரங்களையும் க்ஷமிப்பானொருவனைகை

பாட்டிலே ப்ராப்யப்ரார்த்தநம்பண்ணுகின்றதாகில் இங்குப் பண்ணுகிற தென்னென்னில்; ப்ராபகம் ப்ராப்யஸாபேக்ஷ மாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

யாலேயிறே அபத்யஸௌஹார்த்த மென்றது. நச்சுமா மருந்து மிறே.

"இப்போதே யெம்மை நீராட்டு" என்று-ஆசுகாரியான ஔஷதமாகையாலே அப்போதே குளித்து உண்ணப்பண்ணு மிறே; ஆகையாலே கண்ணழிவற்ற ப்ராபகஸ்வீகாரம் பண்ணுகிறார்கள். ப்ராபகஸ்வீகாரந்தான் ததிதரஸர்வோபா யத்யாக பூர்வகமாயாய்த்திருப்பது; அவைநின்றநின்றவளவு களுக் கீடாயிருக்கும். அவற்றில் அதிகரிக்கைக்கு அசக்தனா னவன் "மாட்டேன்" என்றும், அதிகரித்தே அப்ராப்தியை யுணர்ந்தவன் "விட்டேன்" என்றும், அறிந்து அதிகரியாத வன் "அவை யெனக்கில்லை" என்றும், அவை யறியாதவன் ருசிவாஸநைகளு மில்லாதவனாகையாலேதான் பூர்ணாதிகாரி யென்னுமிடத்தைக் காட்டினானகிறான். "நசஸாமர்த்யவாந்" என்பாருமுண்டு; "ஸந்த்யஜ்ய" என்பாருமுண்டு; "நோற்ற நோன்பிலேன்" என்பாருமுண்டு; "மற்றே லொன்றறி யேன்" என்பாருமுண்டு; ஆகையாலிறே உபாயம் ஸர்வாதி காரமாகிறது. உபாயாந்தரமுடையவனுக்கு அவற்றை விட வேண்டுவானென்னென்னில்; பகவத்வ்யதிரிக்தமாயிருப்ப தொன்று உபாயமாக மாட்டாமையாலே. அவையுண்டானா லும் இவன்கைபார்த் திருக்கவேணுமிறே; அவை அசக்ய க்ரியையென்று மீளுதல், ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து மீளுதலித் தனை; அவை உடையவர்கள் விடுவது, இல்லாதவர்கள் இல்லையென்று அறிவிக்கையு மாயிறே யிருப்பது. அதில் இவர்கள்தான் எங்களுக்கு த்யாஜ்யாந்தரமில்லை என்கிறார் கள். மஞ்சனக்கொட்டும், மேல் சங்கும், போற்றவும், புகழு வும், பகல்விளக்குப்பிடிக்கையும், கொடியெடுக்கையும், மேற் கட்டிகட்டுகையும், ஆபரணங்கள் பூண்கையும், உடுக்கை உடுக்கையும், அடுகுவளமெடுக்கையும, இவையெல்லாம் அதி சயித புண்யருடைய வரிசையிறே; க்ஷாத்ரமான ராஜபோக

கறவைகள்பின்சென்றுகானஞ்சேர்ந்துண்போம்
அறிவொன்றுமில்லாதவாய்க்குலத்துன்றன்னைப்
பிறவிபெறுந்தனைப்புண்ணியம்நாமுடையோம்
குறைவொன்றுமில்லாதகோவிந்தாவுன்றன்னோ
டுறவேல்நமக்கிங்கொழிக்கவொழியா
தறியாதபிள்ளைகளோமன்பினாலுன்றன்னைச்
சிறுபேரழைத்தனவுஞ்சீறியருளாதே
இறைவாநீதாராய்பறையேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—புல்லுள்ளவிடம் தேடி மேய்க்கைக்காக, கறவைகள் - பசுக்களின், பின்சென்று - பின்னேபோய், கானம் - காட்டிலே, சேர்ந்து - பொருந்தி வர்த்தித்து, உண்போம் - சரீரபோஷணமே பண்ணித் திரிந்தவர்களாய், ஒன்றும் அறிவில்லாத - சற்றேனும் அறிவில்லாத, ஆய்க்குலத்து - கோபகுலத்திலே பிறந்த, நாம் - நாங்கள், உன்றன்னை - உன்னை, பிறவிபெறுந்தனை - ஸஜாதீயனாகப் பெறத்தக்க, புண்ணியம் - புண்யத்தை, உடையோம் - உடைத்தானவர்களாயிராநின்றோம்; குறைவொன்றும் - ஒருவகைக் குறைகளும், இல்லாத - இல்லாதவனாய், கோவிந்தா - கோவிந்தனென்னும் பேரையுடையனாய், இறைவா - ஸர்வஸ்வாமியானவனே, உன்றன்னோடு - உன்னோடு எங்களுக்குண்டான, உறவு - ஸம்பந்தம், இங்கு—, நமக்கு,—ஒழிக்கவொழியாது - உன்னால் ஒழிக்கக் கூடாது; அறியாத - லோகமரியாதை யொன்றும் அறியாத, பிள்ளைகளோம் - பாலைகளான நாங்கள், உன்றன்னை - உன்னை, அன்பினால் - அன்பாலே, சிறுபேரழைத்தன - சிறிய பேராலே அழைத்தவற்றைக்குறித்து, சீறியருளாது - கோபித்தருளாமல், பறை - எங்கள் அபேக்ஷிதத்தை, தாராய் - தந்தருள வேணும் என்கிறார்கள்.

பண்டே நீங்கள் நினைக்கிறது, "வானிளவரசு" நம்மோடே கூடியிருந்து குளிர்ந்து உபயவிபூத்யைச்வர்யத்தையும் புஜிக்கும்போது ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களிலே தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே விளைந்த புண்யபலமாய் வரவேணும், அப்படிக்கு நீங்கள் ஏதேனும் செய்ததுண்டோ வென்ன; சொல்லுகிறார்கள்.

198. வ்யா.—(கறவைகள்) "ஜ்ஞாநேநஹீந:பசுபிஸ்ஸமாந:" (199) என்று-அறிவுகேட்டுக்கு நிதர்சநமான பசுக்கள். (பின்சென்று) நாங்கள்தேவரைப் பெறுகைக்கு குரு

வ்யா.—(கறவைகள் பின்சென்று) ஸாங்காத்யயநம் பண்ணி, அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து, விஹிதகர்மங்களை யநுஷ்டித்து, விரோதிபாபக்ஷயம் பிறந்து, சுத்தபாவனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், விஷயங்களினின்றும் ப்ரத்யாஹ்ருதமான மநஸ்ஸை ஆத்மப்ரவணமாக்கி, ஆத்மயோகம் கைவந்து, அந்தர்யாமியளவும் சென்று, அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ச்ரவணமநநங்கள் பண்ணி, அர்ச்சநப்ரணாமாதி பூர்வகமான நிரந்தரத்யாநத்தைப்பண்ணி, இப்படி திரண்ட ஸுக்ருதத்தாலே உன்னைப் பெறும் அந்தயோகத்தில் அந்வயிப்பதாகவிறே வேதாந்தங்களில் சொல்லுகிறது; இந்ததர்சநஸமாநாகாரமான நிரந்தர ஸ்ம்ருதிக்கு விஷயமான, பகவத்ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணமான, ஆத்மாவலோகநஹேதுவான, ஜிதேந்த்ரியத்வத்துக்குமூலமான, பாபக்ஷயஹேதுவான, விஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு நிமித்தமான, அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமான ஸாங்காத்யயநம், குருகுலவாஸ ஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது. அதுக்கடியாக நாங்கள் குருகுலவாஸம் பண்ணினபடியைக் கேட்டருளலாகாதோ வென்கிறார்கள் (கறவைகள் பின்சென்று) இவர்கள் ஸேவித்த ஆசார்யர்களிருக்கிறபடி. அபிஜநவித்யா வ்ருத்தங்கள் மூன்றும் அவதாதமாயிருப்பாரையிறே ஸேவ்யராகச் சொல்லுகிறது; திர்யக்ஜந்மமானபடியாலே பிறவியும் விபரீதமாய் ஜ்ஞாநஹீநரை பசுப்ராய ரென்னும்படி ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே, துராசாரரை ந்ருபசுக்க ளென்னும்படியாகவும் பசுஸம ரென்னும்படியாகவும் வ்ருத்தஹீநங்களுமானவற்றையிறே நாங்கள் ஆசார்ய

பி. 198. வஸிஷ்டாதிகளுக்கு ஸ்த்ருசம்-வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகளுக்கு சாதாரணமக்களைவிட எவ்வளவு உயர்ந்தஞானம் உண்டோ அவ்வளவு உயர்ந்தஞானம் எங்களைவிட (இடையர் சிறுமிகளைவிட) பசுக்களுக்குண்டு. அசுக்+ாட்டுகை-அநுசரிக்கை, காபுக்காட்டுகை. ஆர்ஜவம்-இடையருடைய வ்யாபாரம்.

குலவாஸம் பண்ணினபடி. இவற்றை அநுவர்த்தித்தோமித்தனை; எங்களைப்பார்த்தால் பசுக்கள், வஸிஷ்டாதிகளுக்கு ஸத்ருசயாகப் போரும். "க்ருதாநுகாராநிவகோபிராஜவே" (20J) என்று-பசுக்கள் அசுக்காட்டும் ஆர்ஜவம். (ஞானம் சேர்ந்து) தந்தாமுடைய வ்ருத்திகளாலே ஒரு நன்மைக்குட

களாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவது. பஹுச்ருதராகையாலே ஜ்ஞாநவ்ருத்தருமாய், ஜ்ஞாநவ்ருத்தர் பலர் நெடுங்காலம் ஜீவிக்கைக்கும் வீதராக ராகைக்கும் வயோவ்ருத்த ரூபமாய், ஜ்ஞாநாநுரூபமான சீலத்தாலும் பழுத்துப்ரஹ்மவாதிகளாம்படி தத்வதர்சிகளுமாய், விபரீதஞ்சொல்லும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாகிற பரரை ப்ரமாணசதங்களாலே வென்று பகவந்மநநபரராய், கர்த்தவ்யங்கள் சோராமல் அநுஷ்டித்து ஒரு ப்ரஹ்ம நிஷ்டராயிருப்பாரை ஆசார்யாநுவர்த்தநத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவைகளில் ஒன்றுங் குறையாதபடி அநுஷ்டித்துக் கொண்டிறே அறிவுடையார் போருவது; நாங்கள் கறவைகளை அநுவர்த்தித்தோம்; அதுக்குறுப்பாக;உண்ணும் நாளுமின்றிக்கே உறக்கமுமின்றிக்கே பயாநாமபஹாரிணையண்டைகொண்டு அபயங்கதராய் இளையவர் கல்வியின் திறத்தை நாணினவர்களையிறே அநுவர்த்தநீயராக சாஸ்த்ரம் சொல்லுவது; ஆஹார நித்ராபய மைதுநங்களில் அநியதங்களாயிருக்கும் பதார்த்தங்களை ஆசார்யர்களாகவரித்தோம்; இது எங்களுடைய வ்ருத்த ஸேவையிருந்தபடி. (கறவைகள்பின் சென்று) அறிவுகேட்டுக்குத் தலையான கன்றுகாலிகள் முன்னேபோக அவற்றின் பின்னே சென்றுய்த்து இத்தனைகாலமும் திரிந்தது. எங்களைப்பார்த்தால் பசுக்களும் வஸிஷ்ட பராசராதிகள் கோடியிலேயாய், எங்கள் இளிம்பு கண்டுசிரித்து, எங்களார்ஜவத்தை அநுகரித்து அவைவழி காட்ட அவற்றின்பின்னே திரிந்தோம் சிலர். "காலிகள்பின் சென்று" என்னாதே "கறவைகள்பின்சென்று" என்றது - தர்மபுத்யா ரக்ஷித்ததன்று, ப்ரயோஜநபுத்யாசெய்ததென்கைக்காக. எருதுகள் வதடுகளீற்று மறுத்தவை ரக்ஷித்தறியோம். (பின்சென்று)ப்ராப்ய ருசியுடையார் அதுகைபுகுரு

லாம் மநுஷ்யர் திரியும்நாட்டிலே வர்த்தித்திலோம்,புல்லுள்ள காட்டிலே வர்த்தித்தோமித்தனை. இருப்பாலே நன்மையை விளைக்கும் தேசத்திலே வர்த்தித்திலோம் ; காட்டிலே வர்த்தித்தோமென்றுமாம். (சேர்ந்து) ஊரில் கால்பொருந்தாதபடியிறே காட்டிலே பொருந்தினபடி.

மளவும், பெருவிடாயர் நீர்நசையுள்ளவிடமெங்கும் தட்டித் திரியுமோபாதி ருசிக்கு வர்த்தகராக இருப்பார் பின்னே, " கலசம்பூர்ணமாதாய ப்ருஷ்டதோநுஜகாமஹ " என்கிற படியே-பூர்ண கலசாதிகளுங்கொண்டுஸமித்பாணிகளாய்த் திரிதல்,ப்ராப்யம்கைபுகுந்தால்,"ப்ருஷ்டதஸ்துதநுஷ்பாணி:" என்னும்படி "தாய்நாடுகன்றேபோல்" பிரியில் நாக்கு ஒட்டும்படி "வாளும் வில்லுங்கொண்டு" பின்தொடர்ந்து அநுவர்த்தித்துத் திரியக்கடவதாயிறேயிருப்பது; அதுக்குடலாக நாங்கள் உறியும் மழுவும்தடியுங்கொண்டு ஜ்ஞாநப்ரதராகவும் ப்ராப்யவஸ்துவாகவும் நினைத்துப் பின்சென்றது பசுக்களை.

(கறவைகள் பின்சென்று) பசுக்களைமேய்த்துப்பின்னே திரிந்தாலும் போய்த்தங்குவது ஸத்துக்களிருக்கும் புண்ய க்ஷேத்ராதிகளாகில் அழகியதிறே ; கோவலூர், சாளக்ராமாதிகள், அயோத்யை, மதுரை, கோயில் தொடக்கமான வூர்கள், க்ராமங்கள், ஆச்ரமங்கள் தொடக்கமான் இவற்றிலே இராத்தங்கிலும் அழகியதிறே யென்ன; (கானம் சேர்ந்து) என்கிறார்கள். வஸ்துபூதர்வர்த்தித்தல் நீ அபிமாநித்தல் செய்யும் ப்ரதேசங்களிலும் மழைக்கொதுங்கி ஓரிராத்தங்கியு மறியோம். ஒரு கோபாலரபிமாநத்திலே மழைக்கொதுங்கில் வாரிப்பிடியாக அகப்படுமிறே. (கானம்சேர்ந்து) பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள விடந்தேடி அவ்விடத்தே நெருங்கிப் போந்தோமித்தனை. (கானம்) காடுகளிலே. தண்டகாரண்யம், நைமிசாரண்யம், பதரிகாச்ரமம் தொடக்கமான வற்றிலே நம்முடைய அபிமாநமுண்டாய் ஸத்துக்களும் ஒதுங்கிப் போருவர்களேயென்ன; ஒருவிசேஷணமிடாதே வெறும் (கானம) என்கிறார்கள். இவர்கள் வர்த்திக்கும் காடு "எவ்வுஞ்சிலையுடை வேடர்"காடிறே ; அடியிடுவார்

199. (உண்போம்) வைச்யருக்கு கோரக்ஷணம் தர்மமாகில் ததநுபரூபமாக காட்டிலே வர்த்திக்கையும் வாநப்ரஸ்தாச்ரமிகளோபாதி தர்மஹேதுவாகிறதென்ன; காட்டில்

சாலிலே அருவும் ப்ருந்தாவநமானதுபோலே ஸத்துக்கள் சேருமிடமன்றே. (சென்று-சேர்ந்து) "பரவிச்செனமின்கள்" "சென்று வணங்குமினோ" என்னுமிடங்களில் சென்றறியோம்; "சேர்மினீரே" "பணிமடம் சேர்மின்கள்" என்கிறவிடங்களில் சேர்ந்து மறியோம்; "பரன்சென்றுசேர்" என்று-உனக்கும் கந்தவ்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயன்றோ அவையிருப்பது; அவற்றில் சென்றறியோம், சேர்ந்தறியோம்; "சென்று, சேர்ந்து" என்கையாலே - அவற்றிலே பொருந்தி யிருக்கை.

ஸத்துக்கள் அநுவர்த்தநமும் புண்யக்ஷேத்ர வாஸமும் பெற்றிலோமென்கிற விழவுமில்லை, நீங்கள் வைச்யராகை யாலே கோரக்ஷணத்தை வர்ணதர்மத்திலே சில எழுதலாம்; காட்டில்தங்குகையை வாநப்ரஸ்தாச்ரமத்திலே முதலிட்டு, ஆச்ரமதர்மமாக்கலாம்; ஆசார்யார்த்தமாகப் பசுக்களை மேய்த்துக் காடுகளிலே தங்குகையும் தர்மமாகச் சொல்லா நிற்கும், தப:பரரான ரிஷிகளும் அரண்யவாஸம்பண்ணி யன்றோ தர்மார்ஜநம் பண்ணுவது, ஆகையாலே கர்மயோகத் திலே அடைக்கலா யிருப்பதொரு புடையுண்டே அவற்றுக் கென்ன (உண்போம்) என்கிறார்கள். வர்ணாச்ரமங்கள் நடத்துகைக்காகவும் ஆசார்யார்த்தமாகவும் விதராகரைப் போலே அத்ருஷ்டார்த்த மாகவும் செய்ததல்ல; சாயத்லே சத்தைப் பிறப்பித்து அத்தாலே ஒரு புண்யமுண்டாகைக் காக தர்மபுத்யா செய்தோமுமல்லோம்: உதரபோஷண பரராய்ச்செய்தோமத்தனை. (உண்போம்) வயிறுவளர்க் கையே புருஷார்த்தம். (கானம் சேர்ந்துண்போம்) காட்டில்

பி. 199 தர்மஹேது-தேவதாப்ரஸாதஹேது, கானம் சேர்ந் துண்போம் என்கையால் ஆகிஞ்சந்யம் பலிக்கிறது (இவர்கள் செய்த கர்மயோகம் என்றபடி)

வர்த்தித்தாலும் வீதராகராய் வாநப்ரஸ்தாச்ரமிகளோபாதி சரீரத்தை ஒறுத்து அவ்வருகே ஒரு பலத்துக்காக வர்த்தித்தோமல்லோம், கேவலம் சரீரபோஷணபரராய் வர்த்தித்தோமித்தனை. இத்தால்-வ்ருத்தியில் குறைசொல்லிற்று. இதிறே உன்னைப் பெறுகைக்கு நாங்கள் அநுஷ்டித்த கர்மயோகமென்கிறார்கள்.

போனால் புழுதியும் வேர்ப்பும் போகக்குளித்து உண்டறியோம. குளித்து உண்ணில், "ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத" என்கிற விதியை அநுவர்த்தித்தார்களென்று அவன்தர்மம் ஏற்டுமே. (உண்போம்) அருகிருந்தார்கையிலே ஒருபிடி இட்டறியோம். அப்போது [1]ஆதித்யம் பண்ணினார்களென்று தர்மமெழுதும். (கானம் சேர்ந்துண்போம்) ஒ நவர்வாஸபூமியிலே புக்கு உண்ணில், அங்கே தேவதைக ளிருக்கையாலேயஜ்ஞசிஷ்டாசநம் பண்ணினிகோளே என்று பிடிக்கும். (பின்சென்றுண்போம்) ப்ராங்முகத்வாதி நியமமில்லை. (சென்று உண்போம்) இருந்துண்ணவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. (உண்போம்) பசுக்கள் அசையிடாதிருக்கிலும், நாங்கள் புஜியாதிருப்பதில்லை. (உண்போம்) உச்சிஷ்டம், அபோஜ்யம், பர்யுஷிதம தொடக்கமானவற்றில் ஒருவரம்பில்லை, இது எங்களுடைய கர்மயோகத்தின் நிலையிருந்தபடி யென்கிறார்கள்.

நாம் காலிப்பின்னே போகிறிலோமோ, நாம் காடுவாழ்சாதியாகிறிலோமோ, வேண்டடிசி லுண்ணுமபோதீதென்று பசித்திருந்து, சோறுபெற்றால் நின்றார் முகப்புச்சிறிதும் கினையாதே, "ஆடியமுதுசெய்" என்றாலும் குளியாதே, மந்திரவிதியில் பூசனைகளையும் விலக்கித்திரியாநின்றோம். நமக்கேதேனும் தோஷமுண்டாகா நின்றதோவென்ன ; " உங்களுக்கேசச்சுகொலோ " என்று நாங்கள் செவி புதைக்கும்படி நிந்திதமான வார்த்தையைச் சொன்னாயீயென்ன ; ஆகில் " தேஜோவிசேஷேண ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே " யன்றோ, ஜ்ஞாநாதிகரான உங்களுக்கு இவை தோஷாவஹமாகப் புகுகிறதோ வென்ன; கேவலம் உதரபோஷணபரரா

---

[1]ஆதித்யம்-அதிதிபூஜை.

200. (அறிவொன்றுமில்லாத) இப்போதில்லையாகில் விடுங்கோள், விதுராதிகளைப்போலே ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதத்தாலேபிறந்த ஜ்ஞாநந் தானுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லை. (ஒன்றும்) பகவத்ஜ்ஞாநத் துக்கடியான ஆத்மஜ்ஞாநமு

யிருக்கிற வெங்களை ஜ்ஞாநமுடையவர்க ளன்றோ என்ன லாமோ என்றார்கள்; இப்போது இவை யில்லையாகிலும் ஜந்மாந்தரங்களிலே ஸத்கர்மங்களுண்டாய், அத்தாலே பாபக்ஷயம் பிறந்து, மநோநைர்மல்யமுண்டாய், இப்போது ஜ்ஞாநம் பிறக்கவுமாமே; உங்களைப்போலே கோரக்ஷணம் பண்ணுகையு மின்றிக்கே கோவதம் பண்ணுகையை ப்ரயோஜநமாய், அது க்ரயித்து ஜீவியா நிற்கச் செய்தே தர்மஸந்தேஹநிவர்த்தகனு யிருந்தான் [2]வ்யாதனன்றோ; உங்களைப்போலே அரண்யவாஸம்பண்ணாதே நகரவாஸம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே விதுரன் ஜ்ஞாநாதிகனென்று ப்ரஸித்தனு யிருந்தான்; யதேஷ்டாந்நபானுய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே ஆதிபரதன் அத்யாத்மோபதேஷ்டாவாயிருந்தான்; இவர்களெல்லாரங்கிடக்க உங்களோட்டைப் பெண்டாட்டிதான் ச்ரமணியன்றோ தர்மநிபுணையா யிராநின்றாள்; தர்மயோக மில்லையாகி லொழிகிறது, மோக்ஷஹேதுவானஜ்ஞாநபக்தியுண்டாகில் குறையில்லையே, அவை வளர வளர "க்ஷிப்ரம்பவதிதர்மாத்மா" என்கிறபடியே அவை தன்னடையே குலைந்துவிடும், பஹுமந்தவ்யைகளான உங்களை நாம் எளிதாக நினைத்திரோமே என்ன; (அறிவொன்று மில்லாத) என்கிறார்கள். எங்களை அப்படியோ நினைத்திருக்கிறது, நீ நினைத்திருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரஸங்கத்தில் ப்ரதிஷேதமுமில்லைகாண். (அறிவில்லை) (அறிவொன்றில்லை) (அறிவொன்றுமில்லை) கர்மயோகத்தி லுண்டான ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமில்லை; பக்தியாகிறது ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே அந்த ஆத்மஜ்ஞாநமடியாக வுன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து, நீ உத்தேச்யனென்று புத்திபண்ணி, உன்பக்கலிலே யுண்டான அநவரதபாவநாரூபமாய்வரும் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாந

[2]வ்யாதன்-தர்ம வ்யாதன்.

மில்லை. தத்ஸாத்யமான பக்தியுமில்லை யென்கை. பக்தியில்லை யென்கிறது, "பக்திச்சஜ்ஞாநவிசேஷ" (201) என்று - பக்தியாவது ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே. இவர்களலமாப்பு பக்தியன்றோவென்னில்; அதுஸ்வரூபமாகையாலே உபாய மாக நினையார்கள். ஆகவித்தால் - கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில்லை யென்கை.

201. "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:"(202) "நோற்ற நோன்பிலேன்" இத்யாதி, "குளித்து மூன்று" "நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி" (203) இத்யாதி, இவையன்றோ அறிவு

மில்லை. இவையிரண்டுக்கு மடியான ப்ரக்ருத்யாத்ம விவே காதிகள் சமதமாதி ஸாதந ஸம்பத்தி தொடக்கமானவை யுண் டாய் முமுக்ஷுவாகைக்கு யோக்யமா யிருக்கும அவற்றி லும் ஓரந்வயமில்லை; கர்மயோகந்தானும் ஜீவபரயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வமாக விருப்பதன்றோ வென்னில்; தேஹாதிரிக்த ஆத்மஜ்ஞாநமும் ஈச்வரஜ்ஞாநமும் கர்மாங்கமாயிருக்கும்; இவ்வளவே யங்குள்ளது. இப்போது, தனித்து உபாயமாய் நிற்கும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் பக்தியோகத்தையு மில்லை யென்று சொல்லுகிறது. அறிவில்லையென்கிறதும் ஓரறிவின் கார்யமிறே பேற்றுக் குடலாகத் தங்கள் தலையால் வரும் அறிவை இவர்களில்லை யென்கிறது. (அறிவொன்றுமில்லாத) ஜ்ஞாநதவ்யங்களா யிருக்குமவை யொன்றிலு மறிவில்லை

பி. 201. அஹமஸ்மி, நோற்ற நோன்பிலேன் என்பன எல் லாம் பெரியோர்கள் நைச்யாநுஸந்தாநமாகச் சொன்னவை. "அறிவொன்றுமில்லாத" என்று நாங்கள் சொல்வது ஸ்வாபா விகம். விடுமத்தனையோ - ப்ராப்யத்தில் ஆசைவிடும் அத் தனையோ பேற்றுக்கு உடலான சாதனம் (புண்யம்) இல்லாதார ப்ராப்யத்தை இழக்கும் அத்தனையோ - புண்யத்துக்கு=விஹித்த தர்ம மான க்ருஷ்ணனுக்கு. சோறிட்டு=ரக்ஷாபேக்ஷையைப் பாது காத்து. வளர்க்கிறவர்கள்=ரக்ஷயாபேக்ஷை இல்லாதபோது, ரக்ஷகத்வஸ்வரூபஹாநிவரும் என்று, (ரக்ஷகனுடைய அபேக்ஷை யைப்பார்த்து அது பெற்றபோது த்ருப்தனாகையாலே வளர்க்கிற கிலே.

டையார் வார்த்தை; அவர்களோடொத்திருந்திகோளென்ன; (ஆய்க்குலம்) அறிவுண்டென்று சங்கிக்க வொண்ணுதகுலம். கீழ்ச்சொன்ன உபாயஹாநி, தோஷமாகாதே குணமாம்படியான ஜந்மம். எங்கள் ஜந்மத்தைக்கண்டுவைத்து அறிவுண்டு என்று சொல்லுகிற நீ, அறிவுகேடனித்தனை. ஆனால் சிறு

பென்று தந்த்ரேண உபாதாநம்பண்ணுகிறார்கள் (உண்போமறிவொன்று மில்லாத) ஆஹாரசுத்தியுண்டானலன்றோ ஜ்ஞாநம் பிறப்பது; ஊணார்க்குமுண்டோ அறிவு.

ஜ்ஞாநமுண்டாய்க்கழிந்ததாகவுங்கூடுமே, மேல் உண்டாகைக்கும் யோக்யதையுண்டேயென்ன; (ஆய்க்குலம்) அறிவில்லாமை ஜந்மஸித்தம். எங்கள் பிறப்புக் கண்டாய்க்கு கர்மஜ்ஞாந பக்திகளுண்டோவென்று கேட்கவேண்டி யிருந்ததோ, கீழ் "இல்லை" என்றவை உபேக்ஷையாய் வந்ததன்று, யோக்கியதை யில்லாமையால் குலைந்ததென்கிறார்கள் (ஆய்க்குலம்) ராவணன் துர்வ்ருத்த னென்கைக்கு அடியென்னென்ன; ராக்ஷஸன் என்றாற்போலே, "ஏழை ஏதலன்" என்கைக்கு அடியென்னென்ன; "கீழ்மகன்" என்றாற்போல, அறிவில்லாமைக்கு "ஆய்க்குலம்" என்கிறார்கள். "ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வொருவரைக் கோபாலர்" என்னக்கடவதிறே வ்ருத்தஹாநியை யுணர்ந்து திரியவிடுவிக்க வொண்ணாதபடியாய்த்திருப்பது ஜந்மம். யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்களுடைய பரிகரங்களுக்கு விபரீதங்களிலே நடந்தபடியாலே கர்மயோகமில்லை யென்றிகோள், ஆத்மரதிபாய் ஆத்மத்ருப்தனாய் ஆத்மஸந்துஷ்டனாய் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்குமவனுடைய ஜ்ஞாநயோகமும அநந்யபக்தனுடைய பக்தியுமில்லை யென்றிகோள்; ஆக, இருபடியாலே பேற்றுக்கடியா யிருப்பதொரு புண்ணியலேசமுமில்லை யென்றிகோள், உங்களுக்கு உள்ளதென்னென்ன; (ஆய்க்குலத்துப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்) எங்களை என்சொன்னுயே! ஸாக்ஷாத்புண்யத்துக்குப்பாலும் சோறுமிட்டன்றோ வளர்க்கிறோம்,ஆர்ஜிதஸுக்ருதமில்லை யென்றோ மத்தனைபோக்கி அயத்நஸித்தஸுக்ருத மில்லையென்றோமோ,

மத்தனையோவென்ன ; (உன்றன்னையித்யாதி) பேற்றுக்குடலான புண்யமில்லாதார் இழக்குமத்தனையன்றோ வென்ன ; அங்ஙன் சொல்லலாமோ வெங்களை, புண்யத்துக்குச் சோறிட்டு வளர்க்கிறவர்களன்றோ. (உன்றன்னை) "க்ருஷ்

ஸாத்ய ஸுக்ருதமில்லை யென்னுங்காட்டில் ஸித்தஸுக்ருதமில்லையென்றிருந்தாயோ, உன்னாலே ஸ்தாபிக்கப்படுகிற கர்மங்களில்லை யென்றோ மத்தனையொழிய தர்மஸ்தாபகனுைப் ஸாக்ஷாத்தர்மமானவுன்னை இல்லையென்னலாமோ. (ஆய்க்குலத்து உன்றன்னை) நீ எங்கள் குடியிலே விரும்பிவந்து பிறக்கும்படி யன்றோ எங்களைச்வர்யம். (ஆய்க்குலத்து) நாங்கள் எத்தனையேனும் கைகழியச் செய்தேயும் நீ அவ்வளவெல்லாம் வந்து கிட்டினபின்பு எங்களுக்கு அதிகாரத்தில் குறையுண்டோ ; எங்களுடைய இடைக்குலத்திலே நீ வந்து பிறக்கைக்கடியான புண்யத்தை நாங்களுடையோம, எங்கள் பேற்றுக்கு உபாயமும் நீயே, அதுக்கடியான ஸுக்ருதமும் நீயேயாகப் பெற்றோம்.

(ஆய்க்குலத்துன்றன்னை) இதிலே நீக்கி முகக்கவோ நீ பிறந்தது, இவ்வாய்க்குலத்தை வீடுய்யத் தோன்றிற்று ; "உய்யவிவ்வாயர்குலத்தினிற் றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே" என்னக்கடவதிறே. நீ ஸுக்ருதமாய் நின்று இக்குலத்தை யெடுக்கைக்கு ஆண் பெண் சட்டிப்பானை யொன்றுண்டோ. (உன்றன்னை) ஸூரிகள் அநுஸஞ்சரன்கவாய்த் தொடர்ந்துகுற்றேவல் செய்கிறவுன்னை, கறவைகள் பின்செல்லுகிற குலத்திலே பெற்றோம். தடங்கடல் சேர்ந்தவுன்னை கானஞ்சேர்ந்த குலத்திலே பெற்றோம். (ஆய்க்குலத்து உன்றன்னை) "அநச்நந்" என்னும்படி ஒட்டறுத்து உண்ணாதே நிற்கும் உன்னை "உண்போம்" என்கிற எங்கள் குலத்திலே பெற்றோம். திவ்யஜ்ஞாநோபபந்நர்க்கு முகங்கொடுக்கிற வுன்னை அறிவொன்று மில்லாத குலத்தில் பெற்றோம். (ஆய்க்குலத்து உன்றன்னை) இமையோர்தங் குலமுதலான உன்னை ஆயர்குலமுதலாகப் பெற்றோம். (ஆய்க்குலத்து உன்றன்னை) வெங்கதிரோன் குலத்திற்காட்டில் இக்

ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" இறே (104) "உபாயோபேயத்வேநதி ஹாதவததத்வம்" (204) என்னும்படியான வுன்னை.

202. (பிறவி பெறுந்தனை) நாட்டார் ஆச்ரயணீயரிருந்த விடத்தேபோய் ஆச்ரயிப்பர்கள், அவர்களைப்போலேயோ நாங்கள்; ஆச்ரயணீயனை நீதான் நாங்களிருந்த விடத்தே எங்களோடே ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரிக்கும்படியன்றோ எங்களுடைய ஏற்றம். (புண்ணியம் நாமுடையோம்) "க்ருஷ்

குலத்துக் குண்டான வாசிபாராய். நீ பகல்விளக்கான குலமும், நீ அணிவிளக்கான குலமும் ஒக்குமோ.

(பிறவி) "செந்நாள் தோற்றி" என்னும்படி நீ ஆவிர்ப்பவித்த யாதவகுலமோ இது; "நந்தன் பெற்ற வானாயன்" என்னுமிடமன்றோ இது. (பெறுந்தனை புண்ணியம்) பெறுகைக்குத் தக்க பாக்யம். புண்யத்தை யுன்னாலே தேடலாம். "புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ" என்கிற வுன்னைப் பெறுகைக்குத் தக்க புண்ணியம் வேணுமிறே. புறம்புண்டான புண்யங்களை யுன்னாலே பெறலாம், உன்னைத் தரவல்லது உன்னில் விஞ்சினதில்லையே. "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிற ஸநாதநதர்மம் நீயேயிறே. இத்தை "புண்ணியம்" என்றால் ஈதன்று என்பாரார்; வேதவித்துக்கள் சொல்லவோ, அத்யாத்மவித்துக்கள் சொல்லவோ. கர்மபாக நிஷ்டருமம் அன்று என்னார்கள்; ஜ்ஞாநபாக நிஷ்டரும் அன்று என்னார்கள். (பெறுந்தனை புண்ணியம்) பறைதரும் புண்ணியனேயிறே தன்னையுந் தருவது. பிறக்கைக்கு ஹேதுவேயிறே தருகைக்கும் ஹேது. வேண்டிவந்து பிறந்ததும். நம்மைப் பெறும்படியான புண்ணியம், "என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ" என்கிற யசோதை பொருத்தியதன்றோவென்ன;

பி. 202. எங்களுடைய ஏற்றம் - எங்களிடம் உனக்குள்ள வாத்ஸல்யம். ஸித்தஸாதனம் = ஸ்வகதஸ்வீகாரம். (தாங்கள் சென்று பற்றுகை) இருந்த இடத்தே கைப்புகுந்த உன்னை = பரகதஸ்வீகாரம் செய்து எங்களை ஆட்கொண்ட உன்னை. க்ருஷ்ணனுக்கு ஆசார்யஸ்தானமும் பலிதம்.

ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" (104) "புண்யாநாமபி புண்யோ ஸௌ" (205) "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம:" (206) என்கிற புண்யத்தைப்பற்றினவர்களன்றோ. (நாமுடையோம்) ஸித்த ஸாதநத்தைப் பண்ணினவர்களிலுங் காட்டில் இருந்த விடத்தே சென்று ஆச்ரயிக்க வேண்டாதபடியான ஏற்றத்தை யுடையவர்கள் நாங்கள். நினைத்தபடி விநியோகங் கொள்ளலாம்படி கைப்புகுந்த உன்னை யுடையோமன்றோ. "அறிவொன்றுமில்லை" என்பது, "புண்ணியம் நாமுடையோம்" என்பதாய்க் கொண்டு வ்யாஹதபாஷணம் பண்ணுகின்றிகோளீயென்ன; கண்டிலையோ! இதுதானே யன்றோ அறிவுகேடு; ஆனால் விடுமத்தனை யன்றோவென்ன.

(யாமுடையோம்) அவள்பெற்று உடையளானாள், நாங்கள் பிறந்து உடையோமானோம். "அஹோபாக்யம் அஹோபாக்யம் நந்தகோபவ்ரஜௌகஸாம்" என்று ஊர்க்காக பலித்ததிறே. "இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர்" என்கிறபடியே உங்களுடைய தப:பலமாகப் பெற்றிகோளாகிறிகோள், நாம் பிறந்தவூரிலிருக்கைக்கு புண்யம் பண்ணினிகோளாகிறிகோளென்றான்; (உடையோம்) நாங்கள் ஒன்றுசெய்து ஆர்ஜித்தோமல்லோம், இந்த ஸுக்ருதம் ஸத்தாநிபந்தநம. (உடையோம்) நாங்கள் செய்ததுமல்ல, ஸ்வீகரித்ததுமல்ல, இப்புண்யத்துக்குச் செய்யுமவையும் ஸ்வீகரிக்குமவையும ப்ரதிபந்தகங்களிறே. புறப்பகையுங் கழிக்கவேண்டா, உட்பகையுங் கழிக்கவேண்டா. (யாமுடையோம) எங்கள் ஸுக்ருதத்தில் பாதக ஸ்பர்சமுமில்லை, மஹாபாதக ஸ்பர்சமுமில்லை. (புண்ணியம நாமுடையோம்) நாட்டில் புண்ணியங்கள், அநேகங்களுமாய், ப்ரதிநியதங்களுமா யிருக்கும்; எங்கள் புண்ணியம், ஒன்றாய் அது எல்லார்க்கும் பொதுவா யிருக்கும். "யாவர்க்கும புண்ணியம்" என்னக்கடவதிறே.

அறிவொன்றுமில்லை யென்பது, புண்ணியம் நாமுடையோமென்பதாய்க் கொண்டு வ்யாஹதபாஷணம் பண்ணினிகோளே யென்ன; ஓராச்ரயத்திலே உண்மையுமில்லாமையுஞ் சொல்லிலன்றோ வ்யாஹதியுள்ளது, அப்ரயோஜநங்களை

203. (குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா) எங்க ளுக்குக் குற்றஞ்சொன்னோமித்தனை போக்கி உன்னுடைய

யன்றோ நாங்கள் இல்லையென்கிறது, எங்களுடைய அபிமத ஸித்தி யாதொன்றாலே அத்தை யில்லை யென்றோமோ. (குறை யொன்றுமில்லாத) எங்களுக்கு அறிவொன்று மில்லை யென்றோமத்தனை போக்கி, எங்கள்புண்ணியத்துக்குஏதேனும் குறைசொல்லிற்றுண்டோ. உண்டானாலும் கழுத்துக்கட்டி யாய் அவற்றினுடைய இல்லாமை சொல்லுகை உன் னுடைய அநுக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாயத்தனையன்றோ; எங் கள் தலையால் வருமத்தை இல்லையன்றோ மத்தனைபோக்கி உன்தலையால் வருமத்தை யில்லையென்றோமோ.

(குறைவு - இல்லை) (குறையொன்று - இல்லை) (குறை யொன்றுமில்லை) எங்கள் புண்யம் ஸாபேக்ஷமன்று; ஸாவதிபுமன்று; ப்ரபலபாபநிருத்தமுமாகாது. உத்பத்தியில் சேதநனை அபேக்ஷிக்கு மென்னவேண்டா ஸாத்யமல்லாமை யாலே; பலங்கொடுத்தால் குறைபு மென்ன வொண்ணாது பரமசேதந மாகையாலே; ப்ரபல கர்மத்தாலே தகைப்படு மென்ன வொண்ணாது ஸர்வசக்தியாகையாலே. நிரபேக்ஷ னைப்பற்றாய், பூர்ணனைப் பற்றாய், ப்ரபலபாபங்களை நான் போக்குகிறே னென்றது வெறுமனேயோ. (குறையொன்று மில்லாத) ராஜாக்கள் வழிபோம்போது மேடுபள்ள மொக்க விட்டன்றோ போவது. பெருமாள் கடலைத்தூர்த்து வாநர ஸேனையை நடத்தினாற்போலே, உன் குறைவில்லாமையை எங்கள் குறைவிலே யிட்டுநிரவி ஒக்கவிட்டுக் கொள்ளுமித் தனை. எங்களறி வொன்றில்லாமையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரப்

பி. 203. ஒருகுடநீரோடேபோகிறது - உறவுள்ள ஒருவன் இறந்தால், ஒரு குடம்நீர் தலையில் வார்த்து முழுகினால் அந்த உறவு நிலை அறுகிற லௌகிகவழக்கம். உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது - " நான் உன்னையன்றியிலேன்கண்டாய் நாரணனே, நீ என்னையன்றியிலை " என்கிற அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகார ப்ரகாரி பாவம் ஆகிற உறவு. நீ எங்கள் கையில் தந்த மூலப்ரமாணம் - ஆசார்யரூபனாய்த்தந்த ப்ரபலசுருதிப்ரமாணங்கள்.

பூர்த்திக்குக் குற்றஞ் சொன்னேமோ. ஸர்வநிரபேக்ஷ னென்கை. எங்களுடைய அறிவொன்று மில்லாமைக்குப் போராதோ உன்னுடைய குறைவொன்றுமில்லாமை. எங்கள் குறையாலே யெங்களுக்கு இழக்கவேண்டுவது - உன்னுடைய பூர்த்தியால் ஏதேனும் குறையுண்டாகி லன்றோ என்கிறார்கள். இப்பள்ளத்துக்கு அம்மேடு நிரப்பப் போராதோ. இப்பாதாளத்துக்கு அப்பர்வதம் நேர் என்கை. எங்கள் பக்கல் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதிகள் ஏதேனுமுண்டோ நாங்களிழக்கைக்கென்று கருத்து. 'இத்தால் - உபாயநைர பேக்ஷ்யஞ் சொல்லிற்று. (கோவிந்தா) நீங்கள் என்னை

புகைக்குவேண்டும் பௌஷ்கல்யம் போராதோவுனக்கு. உன் குறைவில்லாமை, எங்களறிவில்லாமையை அபேக்ஷித்தன்றோ விருப்பது. குறைவாளரை யொழிய நீ நிறைவாளனும்படியெங்ஙனே. ஒருமேட்டுக்கு ஒருபள்ளம் நேரன்றோ. ஆகில் ஒன்றுமில்லையென்று சொன்னவிடம் உங்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாமையிறேயென்ன; (கோவிந்தா) நீயோதான் சாலவறிவுடையையா யிருக்கிறாய். உனக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டாகில் ஸூரிகள் நடுவேயிராயோ. அவனுடைய வறியாமையிறே நமக்குப்பற்றாசு. நீ "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்று உன்னை யறிந்தாயாகில் நீ பசுக்களின்பின்னே போகப்பெறுவுதியோ. அவன் தன்னை யறிந்தாலும் பெறவிரகில்லை, நம்மையறிந்தாலும் விரகில்லை; அவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் மறந்து நம்முடைய அபராதத்தையும் மறக்கையிறே நமக்குப்பெறலாவது. (குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா) இக்குறையொன்றுமில்லாமை பரத்வத்திலன்று, தாழநின்ற நிலத்திலே. ஸாம்யாபந்நர்க்கும், அவர்களிலும் சிறியவர்களுக்கும், அவர்களோடொத்தவர்களுக்கும், முகங்கொடுக்குமென்கிற குறை அங்கு. குறையுண்டென்னவு மறியாதாரோடே பொருந்தித்திரிந்தவனன்றோ. உனக்கு இற்றைக்குவிசேஷமென்? எங்கள் குறையால் எங்களுக்கிழக்கவேண்டுவது உன்னுடைய பூர்த்தியில் ஏதேனும் 'குறையுண்டாகி லன்றோ. கன்றுகள் மேய்த்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணி கோபகுலத்திலே

பூர்ணனாகப் பேசினபடியாலே வேண்டியிருந்தோமாகில் செய்தல், இல்லையாகில், தவிருதலன்றோ வென்ன; நிரபேக்ஷமான பரமபதத்திலே வந்தோமோ, எங்களை யொழியச் செல்லாமையாலே வந்தவரித்து எங்களுக்குக் கையாளாயிருக்கிற விடத்தேயன்றோ நாங்களபேக்ஷிக்கிறது. இத்தால் - ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது. குறைவாளர்க்கு நிறைவாளர் கொடுக்கக்கடவர்கள் என்று ஒன்றுண்டாகி லன்றோ என்பூர்த்தியும் உங்கள் அபூர்த்தியும் சொல்லுவ தென்ன; அதுவோ (உன்றன்னோடுறவு) நீ யெங்களுக்கு உறவன்றோ, எங்கள் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ

கலந்து பரிமாறி காலிப்பின்னே வருகின்ற வேடத்தை எல் லார்க்குங்காட்டி, ஏற்கவே அறிந்து கோவர்த்தநத்தை யெடுத்து ரக்ஷித்துப்போருகையாலே வாத்ஸல்யாதிகளாலும் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலும் பூர்ணனானவனன்றோ,எங்களுக்கு ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள் கைபுகுந்ததில்லை, உனக்கு ஜ்ஞாநசக்தி கள் குறைந்ததில்லை. (கோவிந்தா) " மாமேகம் " என்றவன் பாசுரமன்றோ. கடையாவும் கழிகோலும் கையிலே பிடித்த கண்ணிக்கயிறும், கற்றுத்தூளியாலே தூஸரிதமான திருக் குழலும், மறித்துத் திரிகிறபோது திருவடிகளிலே கிடந்து ஆரவாரிக்கிற கழல்கள் சதங்கைகளும் குளிர்முத்தின் கோடாலமுமாய் நிற்கிற உபாயவேஷத்தை " கோவிந்தா " என்கிறார்கள்.

பெண்காள்! உங்கள் பேற்றுக்குடலாக நம் நைரபேக்ஷ யம் சொல்லாநின்றீகோள், குறைவாளர்க்கு நிறைவாளர் கொடுக்கக் கடவர்கள் என்றுண்டோ, நிரபேக்ஷராயிருப் பார் ஸ்வதந்த்ரரிறே, நீங்கள் சொன்னதுதானே இழவுக் குடலா யிருந்தது, நாமல்லோம் என்றபோது கைவிடுகைக் குடலாயன்றோ இருப்பதென்ன; (உன்றன்னோடுறவு) உன் பூர்த்தி குலையிலும் பந்தங்குலையவொட்டுவுதியோ. நீ எங்க ளுக்கு உறவன்றோ; நீ எங்கள் காரியம் செய்யவேண் டாவோ; குடற்றுடக்குண்டான விடத்தில் ஸ்வாதந்த்ரியம் ஜீவிக்குமோ. அதுகொண்டோ, ஆனால் அது ஒருகுட

வென்ன ; அது கொண்டோ, ஆனால் ஒரு குடநீரோடே போகிறதென்ன; (உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது) உன்னோடுண்டான ஸம்பந்தம் உன்னாலும் விடவொண்ணாது, எங்களாலும் விடவொண்ணாது, இருவருங்கூட க்ருதஸங்கேதரானாலும் விட வொண்ணாது. இப்படி சொல்லுகிறது என்ன வரப்பென்ன ; "நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீயென்றியிலை" என்ற ப்ரமாணத்தைக் கொண்டென்ன; அவர்கள் உங்களைப் பெற்

நீரோடே போகிறதென்றான் ; (உறவேல் - ஒழிக்கவொழியாது) ப்ரகாரியையொழிய ப்ரகாரத்துக்கு ஸ்திதியுண்டோ. ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளில்லாத வஸ்துவை சக்திமாந் என்னை உன்னாலே பிரிக்கலாமோ. (ஒழிக்கவொழியாது) "நானுன்னையன்றியிலேன் - நீ யென்னையன்றியில்லை" என்கிற ப்ரமாணம் கேட்டறியாயோ. நீ எங்கள் கையில் தந்த மூலப்ரமாணத்தில் முதல்வரியில் முதலெழுத்தை வெட்டுதல், எங்கள் சாரியம் தலைக்கட்டுதல் செய்யவேண்டாவோ. இவையெல்லாம் அறிவொன்றுமில்லாத உங்களுக்கும் வார்த்தைகளல்ல. உறவு சுற்றமென்றொன்றிலா நமக்குத் தெரியாதென்றான். (நமக்கு - ஒழிக்கவொழியாது) உன்னுடைய ஜ்ஞாநவான்களுடைய பந்தமல்லகாண் நாங்கள் சொல்லுகிறது, இடையிலே வந்த வுறவுகாண் எங்களது. அறிவில்லாதார்க்கு மறக்கலாம் அந்தவுறவு ; அறிவில்லாதார் இட்டீடு கொள்ளுமுறவுகாண் இவ்வுறவு. நீ மைத்துன நம்பி ; நாங்கள் மாமியார் மக்கள்; எங்ஙனே யொழிக்கும்படி. இதென்னன்புது, நமக்கு சிசுபாலன் மைத்துனனன்றோ வென்றான்; உன்னுடைய கோவிந்தத்வத்துக்குப் பழிப்புச் சொன்னவனுகையாலே அவனைவிடாய், கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்று உன்சாலிலே குனிந்த மைத்துனன் காரியமெல்லாம் உன்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு முன் நடந்து செய்திலையோ, அந்தவுறவுகாண். "தாழ்ந்த தநஞ்செயற்காகி" "பாலைப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த" என்னக்கடவதிறே. புத்தார்த்தமாக ஒருநிமித்தங் கூட்டிக்கொண்டு அந்த காரியம் செய்த வநந்தரத்திலே விட்டிலோமோ அதுவுமென்

றவர்களன்றோவென்ன, ஆனால் நீ யெங்கள் கையில் தந்த மூலப்ரமாணத்தில் முதலெழுத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளா யென்கிறார்கள். அதாவது - "நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" என்று அடியிலே சொன்னோமென்றபடி. நீ ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாகையாலே நாங்கள் நித்யஸாங்நித்ய ஸாபேக்ஷராயிருக்கிற உறவென்றுமாம். தயாபூர்ணனான வுன்னோடு தயநீயதயா பூர்ணைகளான எங்களுக்குண்டான உறவென்றுமாம்.

ருன். (இங்கொழிக்கவொழியாது) அங்கு ஒழிக்கலாம், இங்கு ஒழிக்க வொண்ணாதுகாண். ஸ்வதந்த்ரன் தாழ்ந்த விடத்தில் பண்ணின வுறவுபோலேயோ பரதந்த்ரரைத் தாழ நின்று கையைக் காலைப் பிடித்துப்பண்ணின வுறவு. (கோவிந்தா வுன்றன்னோடுறவேல் - ஒழிக்கவொழியாது) உன்னுடைய நாராயணத்வத்திலுறவு பழங்கிணறு கண்வார வேணுமோ, எங்களுக்கு இவ்வுறவுபோராதோ. அளிக்கின்ற ஆனாயனாகையாலே ரக்ஷ்யரக்ஷகபந்தமும் உன்னோடே. "குன்றுகுடையாவெடுத்த வடிகள்" என்று - கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணுகையாலே சேஷசேஷிபாவமும் உன்னோடே. வசும்படி அன்னசெய்பு மெம்மீசராகையாலே நியந்த்ருநியாம்யபாவமும் உன்னோடே. "தம்மனையான வனே" "ஆயர்தாயவனே" என்று கார்யகாரண பந்தமு முன்னோடே. "என்னுயிர்க்கண்ணபிரான்" என்று - நீ உயிராய், நீவிட்டகன்றபின் என்னுயிர் ஆற்றமாட்டாது, நாங்கள் துடிக்கும்படி யிருக்கையாலே தார்யதாரக பந்த மும் உன்னோடே. "எண்ணைத்துளென்று மிருந்து தித்திக் கும்" என்று வ்யாப்யவ்யாபகஸம்பந்தமு முன்னோடே. இப் படியுன்னோடே யுண்டான பந்தத்துக்கு எல்லையுண்டோ. (கோவிந்தா - ஒழிக்கவொழியாது) நீ கோவர்த்தந மெடுத்த வாறே வேறொருவனோவென்று சங்கிக்க, நான் பந்துவாய்ப் பிறந்தேன், உங்களுக்கு வேறென்று நினையாதே கொள் ளுங்கோ ளென்ற வார்த்தை அமோகமன்றோ. (ஒழிக்கவொழி யாது) உன்னால் விடவொண்ணாது, எங்களால் விட வொண்ணாது, உன்னுடைய பந்துக்களால் விடுவிக்க

204. (அறியாத இத்யாதி) கீழ்த் தாங்கள் நெருங்கின படிக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறார்கள். (அறியாத) அநவதா

வொண்ணாது, எங்கள் பந்துக்களால் விடுக்கவொண்ணாது, ஊராகஸங்கேதித்தாலும் விடுவிக்க வொண்ணாது. நீதாறந் தெம்மைவிட் டகன்றவிடத்திலும் போய்த்தில்லை, நாங்கள் புள்ளுவம்பேசாதே கழகமேறேல் என்ற விடத்தில் குலைந்த தில்லை ; ஊனமுடையன செய்யப்பெறாய் " என்றவிடத்தில் போய்த்தில்லை. " இவ்வூரொன்று புணர்க்கின்றதே" என்று திரள அவத்யம் சொன்னவிடத்தில் ஒழிந்ததில்லை. அறி வொன்றுமில்லாத வெங்களுக்குக் குறைவொன்றுமில்லாத வுறவு. உன் தயாபூர்த்திக்கு தயநீயதா பூர்த்தியுண்டான வுறவுக்கு அந்யதாஸித்தி சொல்லவொண்ணாதே.

இப்படி நம்மோடே உறவுசொல்லாநின்றீகோள்! உங் களை கோபிகைகளாகவும் நம்மை கோவிந்தனாகவுஞ் சொல் லிற்று இப்போதன்றோ, நம்மை அடியிலே மர்மத்திலே தொட்டுவைத்து மேலும் அதிலே நடந்துவைத்து கார்யகால மானவாறே வாலைச்குழைத்து "கோவிந்தா" என்று நின்றீ கோளே! என்னுக்கி விடற்கென்றான் ; நாங்கள் செய்த தப்பைப் பொறுக்குமத்தனையன்றோ வென்ன ; சொல்லு கைக்கு ஹேதுசொல்லுங்கோள், பொறுக்கிறோ மென் றான் ; (அறியாதபிள்ளைகளோம்) என்கிறார்கள். இவை யெல்லாம் பொறுக்கைக்கு ஹேதுக்களிருக்கிறபடி ; - முதலிலே அஜ்ஞர் செய்தது பொறுக்கவேணும் ; பாலர் செய்தது பொறுக்கவேணும் ; ஸ்நேஹிகள் செய்தது பொறுக்கவேணும் : அநவதாநத்தாலே சொல்லுவதறிந் திலோம் ; பால்யத்தாலே சொல்லுவதறிந்திலோம் ; ப்ரே மத்தாலே வந்த விருட்சியாலே சொல்லுவதறிந்திலோம். எங் களாலே அறிவுகெட்டோம்;பிறவியாலே அறிவுகெட்டோம்; உன்னாலே அறிவுகெட்டோம். யாதுமொன்றறியாத பிள்ளை களிறே நாங்கள். அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திலே பிறக்கையாலே அறிவுகெட்டோம். " அழகுகண்டென் மக ளயர்க்கின்றது" என்கிறபடியே உன்னைக்கண்டு மதிகெட்

நத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். (பிள்ளைகள்) பால்யத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். (அன்பு) ப்ரேமத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். இந்த ஹேதுக்களால் வந்த அறியாத்தன்மை பொறுக்கவேணும்.

டோம்; "அறிவழிந்தனராய்ப்பாடியாயர்" என்று - இடையரை மதிகெடப் பண்ணுமது பெண்களை மதிகெடுக்கச் சொல்லவேணுமோ. "பித்தர் சொல்லிற்றும் பேதையர் சொல்லிற்றும் பத்தர் சொல்லிற்றும் பன்னப்பெறுவரோ" என்று ப்ரஸித்தமன்றே.

(அன்பினால்) ப்ரேமாந்தரைக் குற்றங்கொள்ளுகையாவது-ஒரு படுக்கையிலே யிருந்து, கைதாக்கிற்று,கால்தாக்கிற்று என்கையிறே. (உன்றன்னை) கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணியிருக்கிற வுன்னை. அநவதாநாதிகளும் அன்புவிளைக்கைக்கு நிமித்தமாயிருக்கிற வுன்னை. "இளையார் விளையாட்டொடு காதல்வெள்ளம் விளைத்த" என்று-தானேயிறேஅவற்றுக்கு அடி. "உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை" என்றத்தைப் போலன்று இந்த வுன்றன்னை. அவ்விடத்தில் பெருமையுடையவன், தாழநின்று நீர்மை ஸம்பாதிக்கவந்த விடத்தில் மேன்மைசொல்லுகை குற்றமிறே.

(சிறுபேர்) கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினபின்பு முதல் திருநாமஞ் சொல்லுகை குற்றமிறே. முடிசூடினவனை தட்டியில் பேர் சொல்லுகைக்கு மேல்படவுண்டோகுற்றம். இப்போது "சிறுபேர்" என்று நினைக்கிறது "நாராயணன்" என்றத்தை. தங்களுக்கு அஸாதாரணனா யிருக்கிறவனை ஸாதாரணனென்று சொல்லுகை குற்றமிறே. ஊடினால் சொல்லுமத்தை படுக்கைத் தலத்திலே சொல்லலாமோ. அந்த:புர வாசலிலே படுகாடு கிடப்பாரை நாட்டுக்குக்கடவனென்கிறது ப்ரணயியல்லனென்கையிறே. இவன் உபய விபூதிக்கும் முடிகவித்து ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்குமவனென்று சிறிது ஜ்ஞாநமுண்டா யிருக்கச்செய்தேயிறே, இந்த்ரன் வந்து, "பசுக்களை மேய்த்தான்" என்று முடி சூட்டிற்று. உபய விபூதிக்கும் முடிசூடினதுக்கு அவ்வருகே ஒரு ஐச்வர்யமிறேயிது. "நாராயணன்" என்கிறபேர் நார

"மயாப்ரஸாதாத்ப்ரணயேநவாபி" (207) என்னக் கடவதிறே. ப்ரேமாந்தரைக் குற்றங்கொள்ளுகையாவது-ஒருபடுக்கை யிலேயிருந்து கால்தாக்கிற்று கைதாக்கிற்று என்கையிறே. (உன்றன்னை இத்யாதி) கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினபின்பு

யணபரங்களான ப்ரமாணங்களுக்குச் சொல்லலாம், கோவிந்தாஸக்தமான நெஞ்சுடையார்க்குச் சொல்லுகை குற்றம். (சிறுபேர்) ஸஹஸ்ராக்ஷரங்கள் த்வாதசாக்ஷரங்கள் தொடக்கமான பெரும்பேர்களெல்லாம் அவன்பெயரெட் டெழுத்தையுங் கண்டவாறே சிறுகிற்று; அதுதான் மூன் றெழுத்துடையபேரைக் கண்டவாறே சிறுகிற்று. முழுகி மூக்கைப் புதைப்பார்க்குயோக்யமானபேர். தீட்டத்தோடே கத்திக்கையராய்த் திரிவார்க்கும் யோக்யமான பேரைக் கண்டவாறே கழிப்பானுய்த்து. வாச்யன்சிறுக நின்றுநிற் பெற்றால் வாசகமும் அப்படியேயிறே. (சிறுபேர்) "அஷ்டா க்ஷரமஹாமந்த்ரம்" என்பார் கலங்கினவர்கள்; தெளிவுடைய விவர்களுக்கு சிறுத்துத் தோற்றுமிறே இது. மூலநாமமு மாய் அதிகுஹ்யமுமாய்ச் செவியிலே சொல்லவேண்டும்படி யிறேயிருப்பது. பிறந்து பன்னிரண்டுங் கழிந்தவாறே பேரிட்டுத் தாலாட்டினதிறே, "மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந் தமை" என்றும் "நாராயணுவழேல் தாலேலோ" என்றும். அப்போது செய்த்தலை நீல நிறத்துச் சிறுப்பிள்ளையாகை யாலே சொல்லலாம்; இப்போது பெருங்கண்ணனிறே.

(அழைத்தன) அதுதன்னை ஒருக்கால் சொல்லிவிடாதே "நாராயணனே" என்றும். "நாற்றத்துழாய் முடி நாரா யணன்" என்றும், "நாராயணன் மூர்த்தி" என்றும் பலகா லும் சொன்னார்களிறே. (அழைத்தனவும்) எங்களில் நாங்கள் முதல்நாமத்தைச் சொல்லிவிட்டவளவேயன்றிக்கே, மூலக் கிழங்கிலே நட்டச்சொன்னவற்றையும் "பாழியந்தோளு டைப்பற்பநாபன்" என்றார்களிறே. (உன்றன்னை-அழைத்தன வும்) எங்களில் நாங்கள் ப்ரணயித்வத்தாலே "பேய்ப் பெண்ணே! ஊமையோ! செவிடோ!" "நாணுதாய்!" "பண்டே யுன்வாயறிதும்" என்றுதொடங்கிச் செய்தவற்றை

முதல் திருநாமஞ்சொல்லுகை குற்றமிறே. "நாராயணன்" என்றார்கள் கீழ்; நீர்மை ஸம்பாதிக்கப் போந்தவிடத்தே மேன்மை சொல்லுகை குற்றமிறே.

யும் பொறைகொள்ள நினைத்தார்கள். "ஸர்வாநபேக்ஷ:" என்னவேணுமிறே த்ரிவிதகரணங்களாலுண்டான த்ரிவிதாபசாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். புகுதருவானின்றவற்றில் புத்தி பூர்வத்துக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிறார்கள். பகவத்பாகவத விஷயங்களில் உபசாரபுத்யா பண்ணும் அபசாரங்களுக்கு க்ஷமைகொண்டு விடவேணும், ஸாலபனை "பரன்" என்கிறது தான் அபசாரமாகிற தசையிறே. குளிர்ந்ததண்ணீரை விநியோகங்கொள்ளுமவனுக்குக் காய்ச்சினதண்ணீர்பகையிறே. க்ருஷ்ணனுடைய ஆற்றலுக்கு ஈச்வரத்வத்தால்வந்த அழல்பகையிறே. "பேற்றுக்கு ப்ரயோஜநமானது புறம்பே கிடக்க அப்ரயோஜநங்களைக் கிடந்து ஆராய்கிறதென்" என்று "சீறியருளாதே" என்கிறார்கள். செய்வதெல்லாஞ்செய்து "சீறியருளாதே" என்னவையுமாகாதே தான்; இத்தலையை யாராயில் சீறவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது. பூர்வவ்ருத்தம் க்ஷமிக்கு இலக்கல்லவே, நப்பின்னைப்பிராட்டியை முன்னிட்டவர்களாகையாலே. ஸ்ரீவிச்வரூபங்கண்ட அர்ஜுநன், நீ என்னோடே மேல்விழுந்து கலசினபடியாலே உன் வைபவமொன்று மறிந்திலேன், அநவதாநத்தாலும் ப்ரணயித்வத்தாலும் விஹாரசய்யாஸநபோஜநங்களில் பண்ணின அஸத்காரங்களைப்பொறுத் தருளவேணுமென்று பொறை கொண்டான் அவன்; ஸௌலப்யத்திலே பரிமாறின தப்புக்களை பரத்வம் கண்டவாறேபொறை கொண்டான் அவன்; ஸௌலப்யத்தைக்கண்டு பரத்வபுத்திக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிறார்கள் இவர்கள். பக்தியில் தலையாக நிற்கவுமாய், அவன்றன்னைப் பற்றவுமாம்; கிட்டினால் சொல்லுவதிது வாய்த்து.

நம்மாலே பெரும்படியான ஸம்பந்தம் நம்மோடேயுண்டானாலும் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றாலும் பல போக்தாக்கள் நீங்களானபின்பு உங்கள்தலையிலேயும் ஒன்

205. (இறைவா) தன்கைகால் தப்புச்செய்ததென்று பொடிய விரகுண்டோ. உடைமையை யிழக்கை உடையவ

ருண்டாகவேண்டாவோ, இவர்கள் இன்னதுசெய்தார்கள், அவன் இன்னது செய்தான் என்று நாட்டார்க்குச்சொல்லவாவதொரு ஆலம்பநம்வேண்டாவோவென்ன;(இறைவா) நீ தருவோமென்றவன்றுவிலக்குகைக்கு உரியாருண்டோ. (இறைவா) உன் ஸ்வரூபத்தை யுணராய். எங்கள் தலையிலே கிடந்து நாங்கள் ப்ரதிபத்தி பண்ணுமையாலே அழித்துக்கொண்ட சேஷத்வம்போலன்றே உன்தலையிலே கிடக்கையாலே எங்களால் அழிக்கவொண்ணுத சேஷித்வம். அத்தை ஆராய்ந்து எங்களுடையகாரியத்தைச் செய்யாய். அத்தலையில் குறையின்றியிலே யொழியவமையு மிறே; பேற்றுக்கு அத்வேஷமேயிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; பேற்றின்கநத்துக்குக் கீழ்விளைந்ததெல்லாம் அத்வேஷமாத்ரமா யிருக்குமிறே. (இறைவா)வானோரிறையை நினைத்தன்று, ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றின நம்பிறை.

(கோவிந்தா - இறைவா-ஒழிக்கவொழியாது - பறைதாராய்) உன்னைப் பார்த்தாலும் கைவிட விரகில்லை, எங்களைப் பார்த்தாலும் கைவிட விரகில்லை. (நீ) நான் ரக்ஷிக்கைக்கு நீங்கள பண்ணின ஸாதநாநுஷ்டாந மென்னென்று கேட்டால் தேவர் எல்லையிலே வர்த்திக்கிறதுக்குக் குறைசொல்லப் போமோ என்கிறுர்கள். அறிவுடையார், அறிவொன்று

பி. 204—205. அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினல் - அநவதானத்தால், பால்யத்தால், ப்ரேமத்தால் அறியாமையாகிற அஜ்ஞாநம். சிறுபேர் - நீர்மைஸம்பாதிக்கக் ‘ கோவிந்தா ’’ என்று கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினபிறகு, மேன்மை சொல்லுகிற ‘‘ நாராயணன் ’’ என்று முதற்பாட்டில் சொல்லியது சிறுபேர் ஆயிற்று. ‘‘ நாராயணனே நமக்கேபறை தருவான் ’’ என்று சிறுபேரால் அழைத்தமைக்குச் சீறி எங்களுக்கு அருளாதொழிதல் கூடாது. பிழைசெய்தாராகிலும் அடியார் சொல் பொறுப்பது பெரியோர்கடன். இந்த நீதியை, பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர் ஆசனத்தின்கீழிருந்து (=ஐயர் தடுக்கின் கீழிருந்து) கேட்டு அறியாயோ.

ளிழவன்றோ. (இறைவா) "பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் சொற்பொறுப்பது பெரியோர் கடனன்றே." ஐயர் தடுக் கின்கீழேயிருந்து கேட்டறியாயே. நீ இறைவனுகைக்கும்

மில்லாத எங்களுக்கு விஷயவாஸமாத்ரமே யன்றிக்கே குடல்துடக்குண்டானால் ரக்ஷிக்கச் சொல்லவேணுமோ. (குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா - இறைவா - பறைதாராய்) "குணாதுங்கதயாதவரங்கபதேப்ருசநிம் நமிமஞ்ஜநமுந் நமய| யதபேக்ஷ்யமபேக்ஷ்யதுராஸ்யஹிதத்பரிபூரணமீசிதுரீச் வரதா" என்னக்கடவதிறே. "நோபேக்ஷணம்மமதவோசிதமீச்வரஸ்ய"-உன்னுடைய சேஷித்வம் நிலைநிற்கவேணுமாகில் செய்கிறாய், சீறுமைக்கும் ஹேதுவிது."ப்ரேஷ்யஸ்யக்ஷமிதவ்யம்மே" என்னக்கடவதிறே. "செய்தகுற்றம்நற்றமாகவேகொள்ளுஞானநாதனே." (பறைதாராய்) ஸாதுபரித்ராணம் பண்ணுகைக்கன்றோ இங்குவந்து பிறந்தருளிற்று. "பறைதாராய்" என்றவாறே கோபீஜநத்தினுடைய மிகுதி குறை ஆராய்வாய் நீயன்றோ.இவர்கள் சொல்லுகிறவற்றை ஆராய்ந்து கொடு என்றான் அருகிருக்கிறவளை. (நீதாராய்) அவள் தருவது தந்தாள், நீதரும் அத்தைத் தாராய். உபாயநிஷ்டையன்றோ அவள் தருவது, மேலுள்ளது உன்பணியன்றோ. "அஸ்துதே" என்று-அவள் அதுசெய்தால், "அஹம்-மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னக்கடவநீ பேசாதிருக்கவோ, ஸுலபனை நீதாராய். ஸ்வாமியான நீதாராய். ஸர்வோபாய ஸாதாரணமான ருசியை உபாயத்திலே செலவெழுதாதே சைதந்யகார்யமான ஸ்வீகாரத்தையும் உபாயத்திலே செலவிடாதே எங்களால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தஸ்வரூபனை உன்னையே பார்த்துக் காரியஞ்செய்தருளவேணும்.

(கறவைகளித்யாதி) எங்களைப்பார்க்கிலும் நீ கார்யம் செய்யவேணும்; எங்களையும் உன்னையும் பார்க்கிலும்கார்யம் செய்யவேணும்; உன்னைப்பாராதே எங்களைப் பார்த்தாயாகில் இழக்கிறோம் ; எங்களைப்பாராதே உன்னைப்பார்த்தாயாகில் பெறுகிறோம். ஆனபின்பு எங்களுடைய ரக்ஷணம் உன்னாலே விடலாமோ. எங்களுக்கு வ்ருத்தஜ்ஞாந ஜந்மங்

சிறுகைக்கும் என்னசேர்த்தி யுண்டு. (நீதாராய்பறை) விலக்காமை பார்த்திருக்கும் நீ எங்களபேக்ஷிதம் செய்யாய். .... உஅ

206. ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம். இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (கறவைகளித்யாதி) முதற்பாட்டில்-ஸங்க்ரஹேண சொன்ன ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டையும் மேலிரண்டு பாட்டாலே விவரிப்பதாக, இப்பாட்டில் ப்ராபகஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்கள். வ்யா.—(கறவைகளித்யாதி) ஜ்ஞாநஹீநரான ஸம்ஸாரிகளை அநுவர்த்தித்து ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ராப்யமாகப்பற்றி தேஹபோஷணைகபரராயிருந்தோம், இதிறே யுன்னை நாங்கள் பற்றுகைக்கு அநுஷ்டித்த கர்மயோகம். (அறிவொன்றுமில்லாத) ஜ்ஞாநமும ஜ்ஞாந விசேஷமான

களால் நன்மையில்லையென்றோம், நீ நன்மைக்கடியென்றோம், பூர்ணனென்றோம், ஸுலபனென்றோம், உன்னோடு எங்களுக்குக் குலையாத ஸம்பந்தமுண்டென்றோம், எங்கள் தப்புக்கு அநுதபித்தோம், பொறைகொண்டோம், எங்களுக்கு இனி செய்யவேண்டு மம்சமில்லை, இனி யுன்னை யிழவாமல் காரியஞ்செய்யப் பாராய். "தத்ஹம் த்வத்ருத" இத்யாதி.எங்களுக்கு பரித்யாஜ்யத்வேந விஹிதங்களில் அந்வயமில்லையாய்த்து, ஸ்வீகார்யத்வேந ஹிதோபாயமானநீ ஸ்வீகாரநிரபேக்ஷமாகக் கைப்புகாநின்றாய், உனக்குஜ்ஞாநசக்தியிலுங் குறைவற்றிருந்தது, ப்ராப்தியிலுங் குறைவற்றிருந்தது, எங்களுக்கு அஜ்ஞாநிகள் பூர்ணமாயிருந்தது, குற்றங்களைப்பார்த்துச் சீறவொண்ணுதபடி ஸ்வஸ்தவிரோதிகளையும் போக்குகிறேனென்றவனா யிருந்தாய் நீ, ஆனபின்பு ப்ராப்யலாப நிமித்தமாக சோகியாதேகொள் என்ற நீ எங்களபேக்ஷிதத்தைச் செய்யலாகாதோ என்று தங்களாகிஞ்சந்யத்தையும் அயோக்யதையையும் ஆவிஷ்கரித்து, உபாயபூர்த்தியையும் தங்கள் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்த தப்புக்களுக்குப் பொறைகொண்டு, எங்கள் ப்ராப்யஸித்திக்கு நீயே உபாயமாக வேணுமென்று க்ருஷ்ணனை அபேக்ஷிக்கிறார்கள். ... உஅ

பக்தி யோகமுமில்லாத. (ஆய்க்குலம்) உபாயாந்தரங்களில் லாமையால் தோஷமாகாத குலத்திலே பிறந்தவர்கள் நாங்கள். இத்தால்-ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. ஆகில் புருஷார்த்தத்தை இழக்கு மித்தனை யன்றோ வென்ன; புண்யமில்லாதாரன்றோ இழப்பதென்ன; உங்கள் புண்யம் ஏதென்ன (உன்றன்னை யித்யாதி) எங்கள் குலத்திலே யவதரித்த வுன்னையே புண்ணியமாக அநந்ய ஸாதநரான யாமுடையோம். (குறைவொன்றுமில்லாத) எங்கள் அபூர்த்தி ஆராயும்படியாயோ வுன்னுடைய பூர்த்தி யிருப்பது. ஸர்வநிரபேக்ஷனன்றோ நீயென்று கருத்து. (கறவைகள் இத்யாதி) இவ்வளவும் தங்களுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அநந்யகதித்வத்தையும் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தையும் சொன்னார்களாய்த்து. குறைவாளர்க்கு நிறைவாளர் குறைதீர்க்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மென்னென்ன; அதுவோ (கோவிந்தா வுன்றன்னோ டுறவு) எங்கள் குலத்தில் பிறந்த அசரண்யசரண்யனை வுன்றன்னோடு அநந்யசரணரான எங்களுக்குண்டான ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்த நிர்ப்பந்தமென்ன ; அதுவோ ஒருகுட நீரோடே போகிறதென்ன (உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது) உன்னோடு நமக்குண்டான வுறவை ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஸோபாதிகமன்றிக்கே, நம்மிருவருடையவும் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே அதுதானும் நித்யமாகையாலே ஸர்வசக்தியான உன்னாலும் போக்கவொண்ணாது, ப்ராக்ருதரான நம்மாலும் போக்கவொண்ணாது, க்ருதஸங்கேதிகளான விருவராலும் போக்கவொண்ணாது. இருள்தரு மாஞாலமான வித்தேசத்தாலும் போக்கவொண்ணாது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநரூபமாகையாலே யிதுக்கு விஸ்ம்ருதி யிங்கே வரக்கூடாதோவென்ன; "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கையாலே வரக்கூடாது ; ஆனாலும் யதோபாஸநமன்றோ பலம், நீங்கள் நம்மைச் சிறுபேரிட்டழைத்தீர்களே, உங்கள் சிறுமை தீரும்படி எங்ஙனே யென்ன (அறியாத வித்யாதி) அறியாமையாலும் பால்யத்தாலும் ப்ரேமத்தாலும் உன்னைச் சிறுபேராலே யழைத்தோமே யாகிலும் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ

ஸ்மாத்பரனாய் ப்ரேமபரவசனான நீ சீறியருளாதொழிய வேணும். (இறைவா-சீறியருளாதே) சீறினால் வருமநர்த்த முன்னதன்றே. ஆகையால் (நீதாராய்) அத்தலையில் குறையன்றிப்பிலே யொழியவனமயுமிறே. பேற்றுக்கு அத்வேஷ மேயிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது, பேற்றின் கநத்துக்குக் கீழ்விளைந்ததெல்லாம் அத்வேஷமாத்ரமா யிருக்குமிறே. (இறைவா) வானோரிறையை நினைத்தன்று, ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றின நம்மிறை. ... ... உஅ

இருபத்தொன்பதாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி :—207. இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே - உபாயஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, தங்கருத்

ஆறுயிரப்படி:—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "நமக்கே பறைதருவான்" என்று ஸங்க்ரஹேண முதல் சொன்ன ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டையும் இந்த இரண்டு பாட்டாலும

பி. 207. இந்த 29-ம் பாட்டில், ப்ரபந்தத்தின் தாத்பர்யம் "கைங்கர்யமே" என்பது ஓதப்பெறுகின்றது. திருவாய் மொழியில் "எம்மாவீடு" என்பதில், ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, "நெடுமாற்கடிமை" என்பதில் சரமதசையான அர்த்தத்தை அனுபவித்து முடித்தார் ஆழ்வார். (பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாள் என்று புகழப்படும்) ஆண்டாள், சரமபர்வசதிலே உற்றிருக்கையாலே, முதலில் "நெடுமாற்கடிமை"யிற் சொன்ன அர்த்தத்தை அநுபவித்து, அதனைக் காத்து ஊட்டுகைக்காக "எம்மாவீட்டில்" சொன்ன அர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறாள். இது திருப்பாவைக்கும் திருவாய்மொழிக்கும் உள்ளவாசி. "சிற்றஞ்சிறுகாலே" வருகை, த்வரையைக் காட்டுகிறது. "போற்றும பொருள்கேளாய்" என்கையால் ப்ராப்யருசி வெளிப்படை. "எற்றைக்கும் ஏழேழுபிறவிக்கும்...உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்பதால் ப்ராப்யம வெளிபடை. "குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது" என்பதில், "அவனே தரவேணும்" என்ற தாத்பர்யம் வெளிப்படை "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள மாற்று" என்பதில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் எனும் இப்ரபந்த தாத்பர்யம் வற்புறுத்தப் பெறுகின்றது.

தேச்யம் கைங்கர்யமென்று ப்ரபந்ததாத்பர்யத்தைச்சொல்லி முடிக்கிறார்கள் - இதில்; ப்ராப்யருசியையும், ப்ராப்யந்தான் விவரிக்கிறார்களாய், பலந்தருகிற ப்ராபகத்தை நிர்ணயித்து ஸ்வீகரித்தார்கள் கீழ்ப்பாட்டில்; அதில் "பறை" என்று சொன்ன ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்கிறார்கள் - இப்பாட்டில். "பறை" என்று ப்ராப்யத்தை முற்படச் சொல்லி, "தருவான்" என்று கொண்டு ஸாதநரூபத்தை அநந்தரம் சொல்லிற்று - ப்ராப்ய ருசியடியாக ப்ராபகாந்வேஷணம்பண்ணவேண்டுகையாலே. அவ்விடத்தில், ப்ராப்யஸித்தியில் ப்ராபகஸ்வீகார ஸாபேக்ஷதை உண்டாகையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி பல ப்ரார்த்தநம் பண்ணுகிறது; இங்கு, "நமக்கே" என்கிற அதிகாரிஸ்வரூபம் இரண்டு பாட்டாலும் விசதமாகிறது. அநந்யபோக்யத்வமும அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யார்ஹத்வமும் ஸ்வரூபமிறே, "செல்வச்சிறுமீர்காள்" "வையத்து வாழ்வீர்காள்நாமும்" 'நாங்கள் நம்பாவைக்கு' "நாங்களும மார்கழிநீராட" "எம்மைநீராட்டு" "யாம் வந்தோம்" "யாம் பெறுசம்மாநம்" "புண்ணியம்நாமுடையோம்"-நாங்களென்பது, எங்களுடைய என்பதாய்ப் பாட்டுத்தோறும் தங்களை யுறைத்துக்காட்டிற்று-ஸ்வரூபத்திலும் உபாயத்திலும் பலத்திலும் தாங்களிருக்குமிருப்பை வெளியிடாநின்றுகொண்டு, "நமக்கே" என்ற பதத்தைவிவரித்தபடியிறே; "தூயோமாய் வந்து நாம்" என்றும், "தூயோமாய்வந்தோம்" என்றும் இரண்டு சுத்திபுண்டிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று; அதில் ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினவர்களுக்கு ஸாத்யோபாயத்தில் ருசிவாஸநையாதல், ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தியாதல், ஸ்பர்சிக்கில் சவஸ்ப்ருஷ்டம்போலேயும் நீசஸ்பர்சம்போலேயும் இருப்பதொன்றிறே. அவை இரண்டசுத்தியுமில்லையென்னுமிடம் கீழ்ப்பாட்டிலே வெளியிட்டார்கள்; ஸாத்யத்திலும வந்தால் ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்கம் நடப்புதல், அகவாயிலே போக்த்ருத்வபுத்தி நடப்புதல் செய்தால் விஷபோஜநம் போலேயும் உச்சிஷ்டாசநம்போலேயும் வருவதொரு அசுத்தியுண்டிறே; அந்த எச்சிலறுத்து போகசுத்தி பண்ணு

இன்னதென்னுமிடத்தையும், அத்தை அவன்றனே தரவேணு மென்னுமிடத்தையும், தங்கள் த்வரையையும் அறிவிக்கிறார்

கிறார்கள் - இப்பாட்டில். "ஆசற்றார்" "மாசற்றார்" என்கிறது-இரண்டு தோஷமு மற்றவர்களையிறே. "ஸர்வதர்மாந்-ஸர்வகாமாந்ச" "தொழுமின் தூயமநத்தராய்." உபாய பரிக்ரஹத்தினுடைய அநந்தரத்திலே ருசிகார்யமாய் வருவதொரு பேற்றில் த்வரையும், ஸாத்யத்திலே ஸாதநபுத்தி நடக்கும்படியான கலக்கமும், ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து வளைக்கையும், ப்ராப்யாந்தர ச்ரத்தைகுலைகையும், புருஷார்த்தத்தில் அவிச்சிந்நமான பாரிப்பும், ப்ராப்யம் ஸபலமாம்படியான அபேக்ஷையும் இவை ஆறும் பரிக்ரஹித்த உபாயபலமாய் விளையுமவையிறே. காலமே கண்ணுறங்காதே வந்து துவளும்படியான த்வரையும், போற்றுதற்குப்பொருள் தேடும்படியான கலக்கமும், தங்கள் வடிவைக்காட்டி வளைக்கும்படியான ஆர்த்தியும், நோன்பை வ்யாஜமாக்கி வேண்டினவற்றிலபேக்ஷை அற்றபடியும், பரிபூர்ணமாக கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியையும், அதில் களையறுத்துத்தரவேணுமென்று சொல்லும்படி ப்ரார்த்திக்கிறபடியையும் காட்டி, "நாமுடையோம்" என்ற புண்யத்தினுடைய பலங்களைவெளியிடுகிறார்கள். கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்துக்கு வேறொன்றை பலமாக்குகையாவது-மாணிக்கத்தையிட்டு தவிடு கொள்வாரைப்போலேயிறே. அந்த உபாயத்துக்கு உபாயாந்தர நிவ்ருத்திபோலே ஸகலபலஸாதாரணமென்று விரோதியான பலத்தை யபேக்ஷிக்கலாகாதிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்தில் தங்களுடைய அபிநிவேசத்தை யறிவிக்கவேணுமென்று ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமாய், கருத்தறியும் "ஓதுவர்" சைப்பட்டுக்கிடக்குமதாய், கருந்தறையில் வாஸநையாலே அவர்கள் பிறந்தவிடத்தில் அபேக்ஷிக்குமதாய், அவர்களோடொத்த ப்ராப்தியை யுணர்ந்தவர்கள் பாரிக்குமதாய், பகவதநந்யார்ஹசேஷமான வேஷத்துக்கு அத்யந்தமநுரூபமாய், ஈச்வரனுடைய முகவிகாஸத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள பரம ப்ராப்யத்தை, ப்ரபந்த நிகமநம்பண்ணுகையாலே, எல்லார்க்கும் தெரியும்படி வெளியிட வேண்டுகையாலே, நாட்டார்

கள். திருவாய் மொழியில் "எம்மாவீட்டிலே" ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அதில் சரமதசையான அர்த்தத்தை "நெடுமாற்கடிமையிலே" யநுபவித்து முடித்தது; இதில்-மூந்தற சரமதசையான "நெடுமாற்கடிமையில்" அர்த்தத்தை யநுபவித்து, அதுநிலைநிற்கைக்காகவும் அத்தைக் காத்தூட்டுகைக்காகவும் "எம்மாவீட்டில்" அர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறது.

இசைகைக்கு நோன்பு என்று ஒன்றை வ்யாஜீகரித்துப் புகுந்தோமித்தனை, எங்களுக்கு உத்தேச்யம் உன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யமென்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார்கள். "எம்மாவீட்டி"லர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறது. "எம்மாவீட்டிலே" ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, "ஒழிவில் காலத்திலே" ப்ரார்த்தித்து, அதுதன்னுடைய எல்லைநிலமான பாகவதாநுபவத்தை "நாளும்வாய்க்க" என்று "நெடுமாற்கடிமையிலே" ப்ரார்த்தித்தார் - ஆழ்வார்; அவரிற்காட்டில் இவர்களுக்குள்ளவாசி; - "நீராடப்போதுவீர்" "எல்லாரும் போந்தாரோ" என்று - புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியிலே முதலடியிலே நின்று, அது நிலைநிற்கைக்காக ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணி அர்த்திக்கிறார்கள். "ஆவாவென்றாராய்ந்தருள்" "எம்மேல்விழியாவோ" என்று பெண்கள், அக்ரூரன் மநோரதித்தாற்போலே மநோரதித்துக் கொண்டுவந்தபடியே, நாமும் பெரிய ஆதரத்தோடே புறப்பட்டிருந்து, வந்த காரியங்களைச்சொல்லுங்கோளென்று கேட்டு, வேண்டுவனவும் கொடுக்க இசைந்து, பறைகொண்டகாலத்துக்குப்பெறும் ஸம்மாநம்பண்ணுவதாக இசைந்து வந்தகாரியம் தலைக்கட்டிவிட்டோம், திரிய "பறைதாராய்" என்றுநின்றார்கள்; "பாடிப்பறைகொண்டு" என்றதுக்கு மேலேயும் ஒரு பறையுண்டாயிருந்தது,நாமதறிந்திலோம், நமக்கு இதுவே தெரிந்ததில்லை, மேல்விளையும்படி காண்கிறோமென்றுபேசாதேயிருந்தான்; எங்கள் த்வரையையும் தலைதடுமாறான பரிமாற்றத்தையுங்கண்டு வைத்து இதுக்கு ஹ்ருதயம் கேட்டிலையீ! எங்கள் நினைவைக்கேளாய் என்று தொடைதட்டுகிறார்கள். கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபக ஸ்வீகாரம் அஸத்ஸமமாம்படியான ப்ராப்ய ருசியையும், "உன்னாலே பேறு" என்று அறுதியிட்டால் நீ

சிற்றஞ்சிறுகாலேவந்துன்னைச்சேவித்துன்
பொற்றாமரையடியேபோற்றும்பொருள்கேளாய்
பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங்குலத்திற்பிறந்துநீ
குற்றேவலெங்களைக்கொள்ளாமற்போகாது
இற்றைப்பறைகொள்வானன்றுகாண்கோவிந்தா
எற்றைக்குமேழேழ்பிறவிக்குமுன்றன்னோ
டுற்றோமேயாவோமுனக்கேநாமாட்செய்வோம்
மற்றைநங்காமங்கள்மாற்றேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—சிற்றஞ்சிறுகாலே - வெட்டவிடிவோறே, வந்து - நீவரவிருக்கக்கடவ நாங்கள்வந்து, உன்னை—, சேவித்து-ஸேவித்து, உன் - தேவரீருடைய, பொன் - அழகிய, தாமரை - தாமரைமலர் போன்ற, அடி - திருவடிகளை, போற்றும்-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பொருள்-ப்ரயோஜநத்தை, கேளாய்-கேட்டருளவேணும், பெற்றம்-பசுக்களை, மேய்த்து-வயிறாரமேய்த்து, உண்ணும் - பின்பு நாங்களுண்ணுகிற, குலத்தில் - இடைக்குலத்திலே, பிறந்து - திருவவதரித்த, நீ - தேவரீர், குற்றேவல் - அந்தரங்ககைங்கர்யங்களை, உன்னையொழிய ரக்ஷகரில்லாத. எங்களை-எங்களாலே, கொள்ளாமல் - திருவுள்ளம் பற்றியருளாமல், போகாது - போகக்கூடாது; கோவிந்தா—, இற்றை-இன்றைக்கு, பறைகொள்வானன்றுகாண் - ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுமவர்களல்லகாணென்ன; ஆனால் உங்கள் கருத்தென்னென்ன; எற்றைக்கும்-காலமுள்ளதனையும், ஏழேழ்பிறவிக்கும் - இருபத்தொரு ஜந்மங்களிலும், உன்றன்னோடு-தேவரீரோடே, உற்றோமே யாவோம் - அநந்யார்ஹைகளாயிருக்கவேணும்; உனக்கே—, நாம் - நாங்கள், ஆட்செய்வோம் - அடிமை செய்யவேணும்; நம் - எங்களுடைய, மற்றைக்காமங்கள் - மற்ற அபிப்ராயங்களை, மாற்று - தவிர்த்தருளவேணும்.

வரக்கண்டிருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிற த்வரையையும், எங்கள் ஆற்றாமையின் ஸ்வபாவத்தையுங் கேளாயென்கிறார்கள்.

208. வ்யா.—(சிற்றஞ்சிறுகாலே) சிறுப்பெண்கள் எழுந்திருக்கவொண்ணாத குளிர்போதிலே. "ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய சிந்தயேதாத்மநோஹிதம்" (208) என்று ஸத்வப் தலையெடுத்தகாலத்திலே. அநாத்யஜ்ஞாநாந்த காரம் நீங்கி பகவத்விஷயம் வெளிச்செறித்த காலத்திலே என்றுமாம். "நாரணனைக்கண்டேன் - பகற்கண்டேன்"

வ்யா.—(சிற்றஞ் சிறுகாலேவந்து) சிறுப்பெண்களாகையாலே குளிர்காலத்தில் புறப்படமாட்டாத நாங்கள், அறப்போதோடே புறப்பட்டுவரும்படியன்றோ எங்கள் த்வரை யிருந்தபடி. இவர்களுக்கு ஆபிமுக்யம் பிறந்தகாலம், ஆத்மஹித சிந்தநத்துக்கு ஸத்வோத்தரகாலமாக விருக்கும் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தமாய் வந்து விழுந்தது. மாஸம் மார்கழி மாஸமாய், பக்ஷம் பூர்வபக்ஷமாய், அதிலே பௌர்ணமியாய், அப்படியே ஒரு நன்னாள்வந்து பலித்தாற்போலே அத்திவஸத்தில் முஹூர்த்தமும் ப்ராஹ்மமாய் வந்து விழுந்தது. (காலை) (சிறுகாலை) (சிற்றஞ்சிறுகாலை) "செங்கல் பொடிக்கூறை" என்று - தாமஸரும் உணரும்படியான வளவு-காலையாவது ; "ஆய்ச்சியர் மத்தினொலோசைபடுத்த" என்று-இடைச்சிகள் உணர்ந்து ஸ்வக்ருத்யத்திலே அதிகரிக்கும்படியானவளவு - சிறுகாலையாவது. "ஆய்ச்சியர்மத்தினொலோசைபடுத்த" என்றதுதான் விடிவுக்கு அடையாளமாகச் சொல்லும்படி, அதுக்கு முன்னே உணர்ந்தார்களிறே தாங்கள்; இவர்களுக்கு,ராத்ரிகழிந்து பகல்வருவதற்கு முன் புத்தை நடுவில் போதையிறே நினைக்கிறது; அஜ்ஞாநதசை குலைந்து ப்ராப்தி தசை புகுருவதற்கு முன்புத்தை ஜ்ஞாந தசையைத் சொன்னபடி. "முனிவர்களும் யோகிகளும்"

பி. 208. சிற்றஞ்சிறுகாலே=அத்யந்தம் ப்ராத:காலம், பஞ்ச பஞ்ச உஷத்காலம், ஸத்வம்தலையெடுத்து அநாதியான அஜ்ஞான அந்தகார இருள்நீங்கி பகவத்விஷயம் வெளிச்செறிக்கும் காலம், ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தம்-"தொழுதுமாமலர்நீர் சுடர்தூபம்கொண்டு எழுது மென்னுமிது மிகையாதலில்" என்று ஆழ்வார் அருளியபடி ஓரஞ்சலியும் உண்டாக்கமாட்டாதவன் க்ருஷ்ணன்.

என்னக்கடவதிறே. (சிற்றஞ்சிறுகாலே) என்று-ஜாதிப் பேச்சு. "வெட்ட வெடியாலே" என்னுமாபோலே. (வந்து) சேதநர்க்கு பகவல்லாபம் அவன்வரவாலேயாயிருக்க, "வந்து" என்றது-ஆதராதிசயத்தாலே. இதுதானும் அங்குத் தைக்கு மிகையாயிறே யிருப்பது. எங்ஙனே யென்னில் ; "பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சநேநச"(77) என்று- நீ யிருந்தவிடத்தே வந்து. ராகம் க்ரமப்ராப்திஸஹியாதிறே.

உணருங்காலம்—சிற்றஞ் சிறுகாலையாவது. ஸம்ஸாரியான நிலைகுலைந்து முக்தனுவதுக்கு முன்பு முமுக்ஷுத்வம் அங்குரித்த தசையிறே. இருள் அகன்றவளவாய், வெளிச்செறிப் புள்ள வளவெல்லாம் ப்ரகாசியாத வளவாய்த்து; இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தால்வரும் அறிவுகேடின்றிக்கே பகவத்விஷயத் தில் ஜ்ஞாநங்கொண்டு நேரான பரிமாற்றமு மின்றிக்கே யிருக்கிறவளவைப் பிடித்தபடி. "காலை நன்ஞாநத்துறை படிந்தாடி" என்று ஜ்ஞாநதீர்த்தாவகாஹநத்துக்கு யோக்ய மான காலம் பெற்றபடி. "தாமரையாள் கேள்வனொருவ னையே நோக்குமுணர்வு" என்று. ஸ்ரீய:பதியை விஷயீகரிக்கு மதிறே-நன்ஞாநமாவது; துறைபடிகையாவது-ஸதாசார்யோ பதேசமூலமாக, பிராட்டி புருஷகாரமாக, பாகவதர்கள் உசாத்துணையாக, எம்பெருமானைப் பற்றுமது. "உன்மணு ளனை எம்மை நீராட்டு" என்று — துறைதப்பாம விழிந்தவர் களிறே-இவர்கள். "ஓயும்பொழுதின்றி" விடிவுகாணுதபடி நீண்ட ஸம்ஸார காளராத்ரிசழிந்து, "பகற்கண்டேன்" என்று ஒருபகல் முகஞ்செய்கிற ஸமயமிறே. "அந்தம இவாஜ்ஞாநம்" இத்யாதி. காலைமாலை என்று ஒருநியதியில்லை யிறே; அவன் தோற்றும்காலம் விடிவாமத்தனையிறே. திரு வாய்ப்பாடிக்கு, நாட்டார் விடிவு அஸ்தமயமாய்,ஸர்வபூதங் களினுடைய அஸ்தமயம் விடிவாயிறே நடப்பது. "ஆவிர்ப் பூதம் மஹாத்மநா" என்று - அபரராத்ரம் விடிவாய்வந்து விழுந்ததிறே. "விரியுங்கதிரே" போல்வானிறே.(சிற்றஞ்சிறு காலே) சிறுகாலே வரில் உன்னைக் காணவொண்ணுதென்று சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்தோம். "சிறுகாலே யூட்டி யொருப் படுத்தேன்" என்று மாத்ரு பரதந்த்ரனாய் இளங்கன்று

(உன்னைச்சேவித்து) பலம் வேண்டாதே ஸாதநகாலத்திலே ரஸிக்குமுன்னைச்சேவித்து. "ஸாஸாகம் சர்த்துய" (46) என்றும், "பலமுந்துசீர்" என்றுமிறேயிருப்பது. அதுக்குமேலே

பேய்க்கவேணும், விடிந்தவாறே "காலிப்பின்னேபோம்" "எல்லியும்போதாகவரும்," "நீராட்டமைத்துவைக்கையாலே," "ஆடி அமுதுசெய்யும்," "அல்லாற்றான் வந்த பின்னை" என்கிறபடியே இருளிலே ஆள்பார்த்து ஊரிலே திரியும், அபிமதைகளை வேண்டினவிடங்களிலே புணர்ந்து, "இராநாழிகை மூவெழுசென்றவாறே" இங்கேகிடைகாட்டவரும், அக்காலமறிந்துவந்து கைக்கொண்டார்கள். நாள்தோறும் ஒரு விடிவுண்டாய் நடக்கிறதிறே; ஸாப்ரபாதமாய்த்து இந்த திவஸமொன்றுமாய்த்து.

அதுக்கடி என்னென்னில் (வந்து) வந்தவருத்தத்தை "வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்று கீழே சொன்னார்களிறே. (வந்து) ஸம்ஸாரபதவியில் ஓடினவர்கள் மீண்டுவருவதிலும் வருத்தமுண்டு எங்கள் வரத்துக்கு. தேஹாத்மாபிமாநம் பண்ணியிருப்பாரை "எதிர்சூழல்புக்குத்" திரிகிறவனுடைய யத்நத்தாலே வருவிக்கலாம், நிவ்ருத்தி ஸாத்யமென்று ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து வாராதாரை வருவிக்கவரிதிறே. உபாயஸ்வீகாரத்தில் உபாயப்ரபத்தி பண்ணுதபடியான நிலையிலே நிற்கிறவர்களை க்ரியாரூபமானத்தை வறிட்டுக் கொண்டு வரும்படி பண்ணுகை யரிதிறே. "உவாசச" என்று பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப்புண்படுத்தினாற்போலே சொல்லுகிறார்கள். வரவுக்கு நோவுபடுகிறவனை வார்த்தையாலும் புண்படுத்தினான். தான் சரண்யராகப் பற்றிவந்தாரை புண்டாக்கிக் காரியங்கொள்ளமாட்டிற்றிலனென்றதிறே விபீஷணனை; அப்படியே நாலடியிட்ட நாங்களே வந்தோம் என்கிறார்கள். "பத்யாமபிகமாத்" என்று — தாம் வந்ததூரம் பாராதே வாசலளவும் புறப்பட்டது பொறுத்திலரோ. (வந்து) "இவ்வீதிபோதுமாகில்" என்று - வந்தால் காரியங்கொள்ள விருக்கும் நாங்கள் வரும்படியன்றோ த்வரையிருந்தபடி. (வந்து) பிறந்தவிடத்தில் நின்றும் ஆயர்

ஓரஞ்சலியையும் உண்டறுக்கமாட்டாதவுன்னைச்சேவித்து. "எழுதுமென்னு" மிது மிகையானவுன்னைச் சேவித்து. ஸேவ்யராவநாங்கள் ஸேவகராம்படி அத்தலை இத்தலை

குலத்திலேவந்து, "மழைகொலோ வருகின்றது" என்னும்படி "வீதியூடேவந்து," "நம்தெருவின் நடுவேவந்து" "கதவின்புறமேவந்து," "முற்றம் புகுந்து," "நம்மில்லம்புகுந்து," "நீமலரணைமேல்வைகி," மாலைபுகுர ப்ராப்தமாயிருக்க; படுக்கையை விட்டுப் படிகடந்து, "காவலுங்கடந்து," "உன் தோரணவாசலிலேவந்து, உட்கட்டிலே புகுந்து, "பள்ளிக் கட்டிற் கீழே" சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்த வருத்தமறியவேண்டாவோ. "கறவைகள் பின்சென்று" என்று அந்தப்போக்கு நிகர்ஷமாகச்சொன்னாற்போலே, இவ்வார்த்தையும் தப்புஎன்றிருக்கிறார்கள். ஸ்வரூபத்தை யுணராதபோது அது ப்ராப்தமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இதுப்ராப்தமாயிருக்கும். உபாயாந்தரத்துக்குநிவ்ருத்தி தோஷம்; இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரவ்ருத்தி குற்றம். ப்ராப்யப்ராவண்யம் ஸ்வரூபத்தை மறப்பித்தது. "பூமருவுகோல நம்பெண்மை சிந்தித்திராதுபோய்" என்னப்பண்ணுமிறே.

நீங்கள்வந்து செய்த தப்பு என்னென்ன ; (உன்னைச் சேவித்து) இதிறே நாங்கள் செய்த தப்பு என்கிறார்கள். எங்கள் ஸ்வரூபத்தை யறியாவிட்டால் உன் ஸ்வரூபத்தைத்தான் உணர்ந்தோமோ. இத்தலையில் மித்ரபாவமையாயிருக்கை - இவனைவிடில்தான்உளனாகாதபடி யிருக்குமவனிறே. வரவுதானே மிகையாம்படியிருக்கிறவுன்னை, அதுக்குமேலே துராராதர்பக்கல் செய்வதெல்லாஞ்செய்தோம். பஞ்சாக்நிவித்யையிற் சொல்லுகிற பரிவ்ருத்தியைக் கரையேறி. துஸ்ஸாதமாய்க் கைபுகுந்தாலும் நிஸ்ஸாரமான விஷயங்களிலே துவண்டு, அதுதனக்கு உறுப்பாக இதரஸேவையிலேயிழிந்து. அவர்கள்முகத்தில்விழித்து, அவர்கள்முகத்தில் வெம்மைபொறுத்து. நீசபாஷணங்களைப் பண்ணித்திரிகையாகிற ஸ்வவ்ருத்தியை அநாதிகாலம் பண்ணிற்று. அத்தைத் தவிர்ந்து; விஷயம் வகுத்ததாய், ஸுசீலனாய், ஸ்வாராதனாய்,

யாவதே! "ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி" (209) என்னக் கடவதிறே.

209. (உன்பொற்றாமரையடியே) மஹார்க்கமுமாய், போக்யமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருந்த திருவடிகளிலே.

"புலங்கொள்வடிவுபடைத்தவனாய்," "தானேதன்னைத் தருவானாய்," தந்தால் பின்னையொருகாலமும் கைவிடாதவனாயிருந்தவனை உசிததாஸ்யம்பண்ணுகை ப்ராப்தமாகச் சொல்லாநிற்க, எதிரே இட்ட நாலடிக்கும் பொருதே உபசாரஞ் சொல்லுமவன் கருத்தறிகையாலே, பின்னே தொடர்ந்து ஸேவித்ததைக் குற்றமாகச்சொல்லுகிறார்கள். (உன்னைச்சேவித்து)"ஸோப்யகச்சத்"என்று-அபிகந்தாவான வுன்னை அபிகமநம்பண்ணி குசல ப்ரச்நத்திலே த்ருப்தனும் உன்னை நாங்கள் ஸேவிக்கை மிகையன்றே. "சென்று நாம் சேவித்தால்" என்கிற இரண்டுமிகையும் செய்தோமிறே. "பின்னேசென்று" "சூழவேநின்று" என்றுளங்களைத் தொடர்ந்து ஸேவிக்கிறவுன்னை, பேஜார்முகுந்தபதவீம்" என்கிறபடியே சுவடுபார்த்துத்தொடர்ந்து திரிந்து. "நாரணன்போமிடமெல்லாம் சோதித்துழிதருகின்றாள்" என்னக் கடவதிறே.

ஸேவித்தவளவேயோ, அதுக்கு மேலேயும் சில செய்திலோமோ (உன்பொற்றாமரையடியேபோற்றும்) சூட்டக்கண்டபூவைவிலை மதித்து விற்பாரைப்போலே, கண்டு அநுபவிக்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற திருவடிகளைப் பெற்றுவைத்து வேறேயொரு ப்ரயோஜநம் தோற்றும்படியான செயல் செய்த செல்லாமை பாராய். (சேவித்து - போற்றும்) "தொடர்ந்தேத்தவும்" என்கிற

பி. 209. உன்பொற்றாமரைஅடியே - மஹார்க்கமுமாய், பரமபோக்யமுமாய், ப்ராப்தமுமாய் இருக்கிற திருவடிகளிலே-இளைய பெருமாளை யுவராஜபதவியை ஏற்கும்படி சொல்லியும், அதை விரும்பாமல் பெருமாள் ஸேவையையே பரமபோக்யமாய் விரும்பினதுபோலே என்பது 210ம் ப்ரமாணத்தின் கருத்து,

"அடியே" என்கிற அவதாரணத்துக்குக்கருத்து-"ஸர்வாத்ம ஈாபர்ய நுநீயமாநோயதாநஸௌமித்ரிருபைதியோகய்"(2.0) என்னுமாபோலே வேறொரு ப்ரயோஜநத்துக்கு ஆளாகா

படியே. (உன்-அடி போற்றும்) ஸ்வரூபகுணாதிகள் போற்று கிறோமல்லோம். (அடியே - போற்றும்) அங்குத்தைக்கு யங்களாசாஸநம்பண்ணி, தனக்கும் ரக்ஷைதேடிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே, தன்னை யழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மைகளை ஆசாஸிக்கை. புத்ரசிஷ்யதாஸாதிகள் தாங்களும் உண்டுடுத்து பித்ராதிகளுக்கும் சேஷமாயிருக்குமாபோலன்றிக்கே, அத்தலைக்கே சேஷமாயிருக்குமிருப்பு தனக்கு உஜ்ஜீவநமாயிருக்கை. (உன்னடியே போற்றும்) அடியானுக்கு அடியிலேயிறே ப்ராப்தி. "அடிச்சியோம்" என்கிறவிவர்கள் "கூறுளும் துறப்புக்கூட்டில்" போகார்களிறே. (உன் - பொன்-அடி) "உலகமளந்த பொன்னடி" போற்றுகிறவர்களோ, "காடுறைந்த பொன்னடி" போற்றுகிறவர்களோ நாங்கள். அவை, "உலகெல்லாந் தலை விளாக்கொள்ளுதல்" "வானவர்தம் சென்னிமலர்"ரரவுதலாயிறே அந்தப் பொன்னடிகள் இருப்பது ; இது, "மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்" என்றிறே இப்பொன்னடி யிருப்பது. (உன் - பொன்-அடி) எல்லார்க்கும் பொதுவா யிருக்கையும், ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருக்கையும், கண்டால் விடவொண்ணாதிருக்கையும், விட்டால் பிழைக்கவொண்ணாதிருக்கையும். வெறும் பொன்னடியாயிருக்கிறதோ "பொற்றாமரை" யடியன்றே. ஸாதநத்வமும் ஸாத்யத்வமும் பூர்ணமாயிருக்கை. "தாமரையன்ன பொன்னாரடி"யிறே. "தஸ்மதீயம்தவபாதபங்கஜம்." (உன்பொற்றாமரையடியே) எங்களுக்கு பொன்னும் பூவும் புறம்பே தேடவேணுமோ. (உன்பொற்றாமரையடி) பெண்களுக்குப் புறம்பு அந்யபரதைக ளுண்டானால் க்ருஷ்ணன் அலமற்றைக்குலைப்பதும் திருவடிகளாலே. "அழித்தாயுன் திருவடியால்" "சற்றினம்மேய்த்த வெந்தை சழலிணை" என்று-ஆச்ரயணீயமும் இது; "அவன் தாளிணைக்கீழ்ப்புகுங் காதல்" என்று ஆசைப்படுவதும் இது. ஆசாநுகுணமாக "தாள்கண்டுகொண்டென் தலைமேற்புனைந்தேனே" என்று -

திருக்கை. (போற்றும்) போற்றுகையாவது - ஸ்வாமிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை. (பொருள்கேளாய்) முன்பே யிருக்கிறவனை "கேளாய்" என்பானென்னென்

இவர்கள் "சென்னிக்குக்கோலமாகச்" சூடுவதும் இத்தை. (போற்றும்) "பரமனடிபாடி" "அடிபோற்றி-கழல்போற்றி" என்று முடியச்சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்களிறே. "கண்ணன்தாள்" வாழ்த்துமது ஸ்வரூபப்ரயுக்தமா யிருக்குமிறே. இதுக்கு மேலே ஒன்று நினைக்கும்படியிறே ருசிகார்யமாய் வந்த ஆற்றாமை யிருந்தபடி.

(போற்றும்பொருள்) போற்றுகிற ப்ரயோஜநம். இவர்கள் "போற்றும்பொருள்" என்று பாரித்துக்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினவாறே சிற்றஞ்சிறுகாலே புணர்ந்து வந்த அனந்தலாலேசிவந்த "போதரிக்கண்களையும்" இவர்கள் "கோவைக்கனிவாயில்" பழுப்பிலும், பேச்சிலினிமையிலும், வடிவழகிலும், "பாடகமும் சிலம்பும்" த்வநிக்கிற இவர்கள் பொற்றாமரையடியிலும கண்ணை வைத்து நாம் செல்லுகிறவிது இவன் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவ னென்று தோற்றும படி அந்யபரனாயிருந்தான், "கேளாய்" என்கிறார்கள். இவர்கள் தாம், தங்களையறிந்தால் பின்னை நின்று வார்த்தை சொல்ல வேண்டாவோ. வார்த்தை சொல்லாநிற்கச்செய்தே "கேளாய்" என்னும்போது நடுவே அந்யபரனாக வேணுமிறே. (கேளாய்) எங்கள் ப்ராப்யத்தை அழித்தோ நீ உன் ப்ராப்யம பெறப்பார்ப்பது என்று அடியைவிட்டுத் தொடையைத்தட்டுகிறார்கள். (கேளாய்) "அத்யாபயந்தி" என்று ஓதுவிக்க இழிந்தவளாகையாலே "ச்ரூயதாம்" என்று கேட்பிக்க வேணுமிறே. இவன் றனக்கு சிஷ்யன் வாய்த்தாப் போலே ஆகவொண்ணாதே இவர்களுக்கு. "கேளீரோ" என்று - பெண்களுக்கு முதலிலே க்ருத்யாம்சம் சொன்னார்கள்; இவனுக்கு கர்த்தவ்யாம்சம் சொல்லுகிறார்கள். அழகிது, எனக்குத்தான் ஏதாகில் நல்லது, உங்கள் பேச்சே யமையாதோ, இதொருபொருள் கேள்வியாயிருந்தது, விடிவோறே வந்துகைக்கொண்டிகோள், நமக்கு உசித தர்மங்

னில் ; இவர்களுடைய ஸ்தநாந்யவயவங்களிலே அந்யபரனு யிருக்கையாலே உன்பராக்கைவிட்டு நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளாயென்கிருர்கள்.

210. அவனும், இவர்கள் பேச்சன்றேவென்று கேட்டான். (பெற்றம் மேய்த்து இத்யாதி) என்றும் சாஸ்த்ரங்களையும் விட்டு, புறம்புள்ள அந்யபரதைகளையுங்கழித்து, இற்றைக்கு இதுவே கேள்வியாக விருக்கிறேம், சொல்லலாகாதோ என்றுன் ; (நீ - கேளாய்) "சீரியசிங்காசநத்திலே" யன்றே நீயிருக்கிறது, தர்மாஸநத்திலே யிருப்பார்க்குக் கேட்கவேண்டாவோ.

(நீபோற்றும்பொருள்கேளாய்) உனக்கு, க்ரமத்திலே இவர்கள் காரியஞ் செய்கிறேம் என்று ஆறியிருக்கவொண்ணுது, த்வரிக்கவேணுங்காணென்கிருர்கள். பேறு உங்களதாய் நீங்கள் த்வரியாநின்றிகொளே என்றுன் ; (பிறந்த நீ) இவ்வளவாக த்வரித்தோம் நாங்களாகி லன்றே மேலும் நாங்கள் த்வரிப்பது, "எதிர்சூழல்புக்கு" இவ்வளவாக க்ருஷிபண்ணினநீ பலவேளையிலே ஆறியிருக்கலாகாது காண். எங்கள் ருசிகார்யமான த்வரைக்கு முற்பாடனை நீயே பேற்றுக்கு முற்பாடனுகவேணுங்காண். எத்தனை கார்யத்தை யிட்டுப் பிறப்போமென்று தெரியாது, இதென்னன்பிதென்ன; (பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்த நீ) இங்கு வந்து பிறந்தது எதுக்காக ? ஆர்க்காக ? என்று விசாரிக்கலாகாதோ. (பெற்றம்மேய்த்துண்ணும்) நீ பிறப்

பி. 210. என்றும் சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப் போகக்கடவநீ - எப்போதும் ஞானசாஸ்திர விஷயங்களை உபதேசித்தும், பிறர் காலக்ஷேபம் செய்யக்கேட்டும் பொழுதுபோக்குகிறநீ. பெற்றம் மேய்த்துண்ணும் குலம்-நாங்கள் ரக்ஷிக்கிற பசுக்கள் வயிறுநிறைந்த பிறகே உண்கிற பழக்கமுடைய குலம். இக்குலத்தில் பிறக்கையால், நீயும் ரக்ஷ்யமான எங்களை உன்னுடைய சம்ஸ்லேஷரஸம் பருகும்படி அருளவேண்டும், கைங்கர்யத்தை அருளுவதே இதற்கு வழி.

திலே கேட்டுப்போகக்கடவநீ பசுக்கள் மேய்த்து உண்ணக் கடவதான இடைச்சாதியிலே வந்துபிறந்து எங்களை அடிமை கொள்ளா தொழிய வொண்ணுது. (பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங்குலம்) ரக்ஷ்யமானபசுக்கள் வயிறு நிறைந்தாலல்லது தாங்களுண்ணுத குலம். உன் பிறப்பாலும் எங்கள் காரியம்

பிலியாய் பிறவாதார் நடுவேயிருந்து பிறவியற்றார்க்கு முகங்கொடுக்கிறநிலத்திலே வந்தோமோ, பிறவிக்குப் போர பயப்பட்டு உன்னையே கால்கட்டுவாருள்ளவிடத்திலே வந்தோமோ, பிறவாநிற்கச்செய்தே ஆசாரப்ரதாநர்புகுந்து நியமிக்கும் ராஜகுலத்திற் பிறவியிலே வந்தோமோ, வாலால் உழக்குக்குப் பசுமேய்க்க வந்து வயிறு வளர்க்கும் எங்கள் குலத்திலே நீ என்செய்யப் பிறந்தாய் என்று விசாரிக்கலாகாதோ.

(பெற்றம்மேய்த்து) தாழ்ந்தவர்களை ரக்ஷணம்பண்ணும் இக்குலத்திலே பிறக்கச்சொன்னாரார்? பரரக்ஷணமும் பண்ணுமல் ஸ்வரக்ஷணமும் பண்ணுதார்குலத்திலே யுன்னைப் பிறக்கச்சொன்னாரார்? (பிறந்தநீ) நீ ஆசைப்பட்டுப் பிறந்தபிறவியன்றோவிது. (பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங்குலத்தில்பிறந்த) "எங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்" என்றல்ல இவர்கள் நினைத்திருப்பது. (குலத்தில்பிறந்த) குலத்துக்குத் தலைவரானவர் வயிற்றிலே பிறந்தபடியாலே எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமிறே இப்பிறவி. நாம் உங்களிலேவந்து பிறந்தோமாகில் நம்மைச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; அந்தரங்க வ்ருத்திகொள்ளச் சொல்லுகிறே மென்கிறார்கள்; ஆரைத்தானென்றான்; (எங்களை) குலத்தில் பிறந்தநீ "குலங்கெழு கோவியரான" எங்களைக் கொள்ளவேண்டாவே. [நீளாகுலேநஸத்ருசீ] எங்களிலே ஒருத்தியை ஆசைப்பட்டன்றோ நீயிங்குப்பிறந்தது. (எங்களை) "திருமாமகள் மண்மகள்" என்கிற ப்ரதாநமஹிஷிகள் உன்னைத்தேடிநிற்க, நீ ஆசைப்பட்டு மேல்விழும்படி உகக்கைப்பாடியான எங்களை "ஒசிசெய் நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர் நீயுகக்கு நல்லவர்" என்று நாங்கள் ஆதார விஷயமென்று ப்ரஸித்தமன்றோ.

தலைக்கட்ட வேணுமென்று கருத்து. (குற்றேவல்) அந்தரங்க வ்ருத்தி. அன்றிக்கே, உசிதமான அடிமை யென்றுமாம். (எங்களை) பசுக்களுக்கு வேறு ரக்ஷகருண்டானாலும் உன்னை

(பிறந்த நீ - எங்களை) பிறவாதாரைப் பிறவாதார் ஏவிக் கொள்ளவும், பிறந்தாரைப் பிறந்தார் ஏவிக்கொள்ளுகையும் ப்ராப்த மன்றே. "இவ்வாய்க் குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்தவெங்களை விரும்பியன்றே" "நீ ஆயனாய்ப்பிறந்தது." "ஆயனாகியாயர்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்." (எங்களை) பசுக்களுக்கு வேறு ரக்ஷகருண்டாகிலும் உன்னை யொழிய வேறு ரக்ஷிப்பாரில்லாத வெங்களை. பசுக்கள், தானும்பறித்துத் தின்னும்; பிறரும் ஐயோ! என்னும்படி யிருக்கும்; இரண்டாகாரமுமில்லாதவெங்களை. (குற்றேவல்) அந்தரங்கமாய் ஏவிக்கொள்ளுமது. "முகப்பேகூவிப்பணி கொள்ளவேணுமிறே" "விடுத்த திசைக்கருமமு"மல்ல, "சருதுமிடத்தில்" வ்யாபாரமுமல்ல - அணுகின வ்ருத்தியும் ஏவின வ்ருத்தியுமாகவேணும். திருத்திரைக்குள்ளில் வ்ருத்தி ;—உடைவாளும் அடுக்குருவுமெடுத்தல், கலசப்பானை பிடித்தல், படிக்கம் வைத்தல், "உமிழும் பொன்வட்டி" லெடுத்தல், திருவடிகள் விளக்குதல், ஒலியன் பணிமாறுதல், சாமரமிரட்டுதல், அடைக்காய்திருத்துதல், அடிவருடுதல், "முலைகளிடர்தீர" வணைத்தல், இவை தொடக்கமானவை - "கோவிந்தற்குப்பண்ணும்" குற்றேவலாகிறது. இவையெல்லாம் க்ரமத்திலே கொள்ளுகிறோ மென்றான் ; (எங்களை) தாஸ்யத்தில் சுவடறிந்து அதில் ருசியும் த்வரையும் விளைந்து க்ரமப்ராப்தி பொறுக்கமாட்டாதபடி வந்து மேல்விழுகிற வெங்களை. அநந்தரக்ஷணத்துக்கு நாங்களிருப்புதோமென்று தோற்றியிருந்ததோவென்று தங்களாற்றாமையை யணித்துக் காட்டுகிறார்கள். சிறிதுவிட்டுப்பிடிக்க வறியாத வெங்களை ஒரு படுக்கையிலே யொக்க விருக்கப் பிரிவதற்கிரங்குமெங்களை.

(குற்றேவல் - கொள்ளாமல்போகாது) உனக்கு விஹிதம். (பிறந்த-நீ கொள்ளாமல்போகாது) முன்தீம்பு செய்

யொழிய ரக்ஷகரில்லாத வெங்களை. (கொள்ளாமற்போகாது) உனக்கு விஹிதம். சப்தாதி விஷயங்களே தாரகமாயிருக்கிறது. எங்களை உன் வடிவழகைக்காட்டி, "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனெம்பெருமான்" என்னும்படி பண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யம் தாராதேபோகை உனக்குப் போருமோ வென்கை. "உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்" என்கிறார்கள்.

தார்க்கு வீண்போமோ. புறம்புள்ள ஜீவநத்தை மாற்றினால் நீயும் இடாதொழியவோ. அந்நபாநாதிகள் தாரகமான நிலையைத்தவிர்ந்து உன் வடிவழகைக்காட்டி, "எல்லாம் கண்ணன்" என்று தாரகாதிகள நீயேயாம்படி பண்ணினால் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமைகொள்ளாதே போகப்போமோ. ஒருவனுக்கிடுகிற சோற்றை விலக்கிப் பின்னைத் தானும் போகட்டுப்போகவோ. நாங்களிசையாதவன்று தப்பினத்தைச் செய்யலாவதில்லை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டாய் இசைவுமுண்டான வின்று நழுவவிடுவதோமோ. [உண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்] ஆசையை விளைத்த வுனக்கு அதின் காரியஞ்செய்யவேண்டாவோ. (கொள்ளாமற்போகாது) நாங்கள் விடநினைத்தால் நீதான் விடவல்லையோ. "திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்" என்று ஆணையிடமாட்டார்களிறே; அபிப்ராயந்தோற்றச் சொல்லுமித்தனையிறே. [வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போகவொட்டேன்] தடுக்கையும் வளைக்கையும் ஆணையிடுகையும் பரிகிறே. "கொள்ளாமற்போகாது" என்று - அடுகுவளம் தடையானபின்பு கேட்க என்று விடுகையிறே.

"கொள்ளாமற்போகாது" என்று-மீளவொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்தித்தவாறே; நாம், அந்தரங்கமாக வேண்டுமவை ஏவிக்கொள்ளுகிறோம், உங்களுக்கு நம்பக்கலிலும் சில கொள்ளாமற்போகாதே, நீங்கள் நோன்புக்கு அங்கமாகச் சொன்னவற்றை இப்போது கொண்டுபோமித்தனையிறே, நீங்களனைவரும் அறியவேண்டி வந்தத்தைக் கொண்டுபோக

211. இவர்கள்சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே, நீங்கள் நோன்புக்கு அங்கமானவற்றைக்கொண்டு போமித்தனையல்லது வேறு நீங்களடிமையென்று சொல்லுகிறவையெல்லாமென்னென்று பறையைக்கொடுக்கப் புக; (இற்றைப் பறைகொள்வா னன்றுகாண்) இன்று ஒரு ப்ரயோஜநங்

வேணும், இப்போது "பறைதருவான்" என்றும் "பாடிப் பறைகொண்டு" என்றும் "போற்றப்பறைதரும்" என்றும் "அறைபறை" என்றும் "இற்றைப் பறைகொள்வான்" என்றும் "பறைதருதியாகில்" என்றும் "சாலப்பெரும்பறை" என்றும் "உன்றன்னைப் பாடிப்பறைகொண்டு" என்றும் "நீதாராய்பறை" என்றும்—ஒருக்காற் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற்சொன்ன பறையை, இற்றைக்கும் கொள்ளுங்கோளென்று பெண்களுக்குக் கொடுக்கும்படி பறையை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கோளென்றான்; (இற்றைப்பறைகொள்வானன்று காண்கோவிந்தா) இன்றுஒரு ப்ரயோஜநம்கொண்டுபோமவர்களோ நாங்கள், உன்னை அங்ஙனே விடுவுதோமோ; கெடுவாய்! யதாச்ருதக்ராஹியாயிருந்தாய், தாத்பர்யஜ்ஞாநமில்லையாயிருந்ததீ! அபிதாநவ்ருத்தியொழிய தாத்பர்யம் போகாதாயிருந்ததீ!, லோகஸம்வாதத்துக்காக வொன்று சொன்னோ மத்தனை என்றிருக்க வேண்டாவோ, அபிமதவிஷயமிருந்தவிடத்தேசென்று "தண்ணீர்" என்றால், தண்ணீரை வார்ப்பார்களோ, சொல்லுகிற

பி. 211. அன்று "காண்"—காண் என்பதிலுள்ள வெறுப்பு. கோவிந்த: என்ற சொல்லின் (நிகண்டுகளிலுள்ள) பொருளைப் பற்றியது. (கோஷ்டாத்ய க்ஷேபி கோவிந்த: என்று நிகண்டுவாக்யம்) பாவஞானமின்மை, தாத்பர்யம் ஈதென்றறியாமை, பறை என்ற சொல்லின் உட்கருத்தறியாது மேளமாகிய பறையைத் தருதற்கு முனையுந்தன்மை. எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும்-நிரந்தரமான கைங்கர்யம், நீ தேவனாகிறபோது நாங்களும் அப்படியேயாகியும், மநுஷ்யனாகிறபோது நாங்களும் அப்படியே யாகியும் இளையபெருமாளைபபோலே கைங்கர்யபரராகவேண்டும். (211, 212, 213 ம் பிரமாணங்களின் கருத்து)

கொண்டு போகவந்தோமல்லோங்காண் நாங்கள்; யதாச்ரு தக்ராஹியாயிருந்தாய் நீ. (கோவிந்தா) பாவஜ்ஞாநமில்லாத ஜந்மமிறே. அபிதா வ்ருத்தியைப்போக்கி, தாத்பர்ய வ்ருத்தியறியாத ஜந்மமிறே. ஆனால் நீங்கள் சொல்லுகிற தென்னென்ன; (எற்றைக்கு மித்யாதி) “நகாலஸ்தத்ரவைப் ரபு:” (211) என்கிற திருநாட்டிலே யிருக்கவுமாம்; ஆச்ரிதஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலே பிறக்கவுமாம்; அதிலொரு நிர்ப்பந்தமில்லை. காட்டிலும் படைவீட்டிலும் ஒக்க இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே யாகவேணும். “தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச

வார்த்தையையும் எங்களையும் அறிந்தன்றோ பரிமாறுவது; நாங்கள் “பறை” என்றால் வேறே யொன்று த்வநிக்கிற தென்று அறியவேண்டாவோ. (கொள்வானன்றுகாண்) எங்களை நீகொள்ளுமத்தனை யொழிய, நாங்கள் உன்பக்கலிலே உன்னையொழியவுங் கொள்வதொன்றுண்டு என்றிருந்தாயோ.

(கோவிந்தா) பசுக்களின்பின்னே திரிவார்க்கு, பெண்கள் வார்த்தையின் கருத்துத் தெரியாதிறே. பசுக்களின் பின்னே திரிவார்க்கு அவற்றுக்குள்ள ஜ்ஞாநமிறேயுள்ளது; நாலுநாள் எங்களைவிட்டுக் கெட்டகேடு என்தான்! நீ பசுக்களையே விரும்பி எம்மைத் துறந்தால் இதுவோ பலம். (கோவிந்தா) “குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா” என்று-ஜ்ஞாநபூர்வகமான உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுகிற விடமாகையாலே குணபூர்த்திசொல்லக்குறையில்லை, அவ்விடத்தில் ப்ராப்யருசியாலே கண்ணைஞ்சுழலை யிடுகையாலும் பலாந்தரத்தைக் காட்டி நழுவத் தேடுகையாலுமுண்டான தோஷத்தாலும் இவ்வளவும் சொல்லவேணுமிறே யிங்கு. (கோவிந்தா) எங்களையும் எங்கள் ப்ராப்யத்தையும் மறந்தாற்போலே, உன்னையும் உன்பிறவியையும் மறந்தாயீ! (பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்த - கோவிந்தா) பூமியை எடுத்துநோக்கின மஹாவராஹமாக நினைக்கிறாயோ, பூமியை நீரேற்ற வாமநனாக நினைக்கிறாயோ, சப்தராசியைப் பிரித்

மாநுஷீ" (212) என்னக்கடவதிறே. (உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம்) நீ ஸ்வாமியாகவும் நாங்கள் ஸ்வம்மாகவும், இஸ்ஸம்பந்தம் என்றும் ஸித்திக்குமித்தனையே எங்களுக்கு வேண்டுவது என்கிறார்கள். "பக்தாநாத்மசரீரவத்" (213) என்னக்கடவதிறே. ஒருறவைக்குறித்து அதுவாக வேணுமென்னு சொழிந்தது-எல்லாவுறவும் நீயேயாக வேணுமென்கைக்காக. "மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்" (49) "க்ருஷ்ணாச்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:க்ருஷ்ண

தெடுத்த ஹம்ஸரூபியாக நினைக்கிறாயோ, அத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஹயக்ரீவ வேஷமாக நினைக்கிறாயோ, ஆதித்யாந்தர் வ்ருத்தியாக நினைக்கிறாயோ. அறிவில்லாத பசுக்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் வந்து பிறந்து ஆயர்சிறுமியர்க்கு உதவிற்றில்லை என்றால் பரவ்யூஹாதிகளையும் யாதவவம்சத்தையும் விட்டு, இடைச்சேரியிலே ஸுலபனான வுன்னுடைய க்ருஷியும் விபலமாகாதோ.

நீங்கள் சொன்னவார்த்தைக்குப் பலருமறியக் கருத்தாயிருக்குமத்தை நாமும் அறிந்து சொன்னோமாகில் நமக்குத் தாத்பர்யஜ்ஞாநமில்லை என்கிறதென், நீங்கள் "குற்றேவல்" என்கிறத்திலே இரண்டுவகையறிந்து சொல்லுங்கோள், இற்றைப்பொழுதை உங்களோடே போக்குகிறோம் அங்ஙனே யாகிலென்றான் ; (எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும்) இற்றையளவில்போகாதுகாண், இப்பிறவியளவில்போகாது காண். (எற்றைக்கும்ஏழேழ்பிறவிக்கும்) அகாலகால்யமான "நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே" யிருக்கவுமாம்; ஆச்ரித ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு "நிலவரம்பிலபலபிறப்பாய்" ஸம்ஸார மண்டலத்திலே அநேகாவதாரம்பண்ணவுமாம்; அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை. (உன்றன்னோடு) நீ பிறவாதிருக்குமிடத்திலும், பிறந்து திரியுமிடத்திலும் கூடத்திரியுமித்தனை. (எற்றைக்கும்) "தேவத்வேதேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ" என்கிறபடியே நாங்களும் ஒக்கப்பிறந்து, விடாதே திரியவேணும்; இளையபெருமாள் படைவீட்டிலும் காட்டிலும் ஒக்கத்திரிந்தாற்போலே.

நாதாச்சபாண்டவா:" (214) "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்" என்னக்கடவதிறே.

212. மற்றும் வேண்டுவதென் என்ன ; (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, ஸ்ரீபா

(உன்றன்னோடு) நீ சங்கசக்ரகதாதரனாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்குமிடத்திலும் எங்களோடேகண்கலந்த வுன்னோடும் ஒக்கத்திரியவேணும். (உன்றன்னோடு) அங்கே "உருவார்சக்கரம்சங்கு" சுமந்து உன்னோடே திரிகையும், "செறிவில்லும் செண்டுகோலும்" கொண்டு இங்கே திரியவும் பெறுவோமாகவேணும். இத்தைநினைத்திறே "கச்சொடு பொற்சுரிகை" அடியிலே இவர்கள்தான் அவனுக்குவரவிட்டது. (கோவிந்தா எற்றைக்கும்) "கோயில் கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ வைகுந்தங் கோயில்கொண்டு" நீ யிருக்குமிடத்திலும், "பின்னும் எம்பெருமானை" என்னும்படி நீ பிறந்து திரியுமிடத்திலும் உன்னோடே திரியவேணும். "தேவும் தன்னையும்" என்கிற இரண்டவஸ்தையும் கோவிந்தனுக்கிறே. (உற்றோமேயாவோம்) ஸர்வவித பாந்தவமும் உன்னோடே யாகவேணும். ஒரு உறவைக்குறித்து "அதுண்டாகவேணும்" என்றொழிந்தது, ஒன்றை விசேஷிக்கில் அல்லாதவை யில்லையாமென்று. எல்லாவுறவும் நீயே யாகவேணும். (உற்றோமே யாவோம்) நீ காட்டுக்குப்போக மூச்சடங்கும் உறவு உண்டாகவேணும்; அசலூரில் வளரப்போகப் பூண்டும் புலம்புமுறவுண்டாகவேணும் ; நீ அபிமதவஸ்துக்களை விஞ்சிவிநியோகங்கொண்டால், பொருதொழியில் செய்வதென் ! என்று வயிறு பிடித்துக்கொள்ளு முறவு உண்டாகவேணும் ; நீ நில்லுங்கோளென்றால் நீர்பிரிந்த ஜந்துக்களைப்போலே துடிக்கு முறவுண்டாகவேணும் ; நீ பாம்பின் வாயிலே விழுந்தாயென்றால் பிணம்படும்படியான பாந்தவம் வேணும் ; கழிந்த பிழைகளுக்குக் காப்பிடு முறவு வேணும் ; எங்கள் வீட்டிலேயிட்ட ஆஸநத்தை யூன்றிப்பார்க்கு முறவு வேணும் ; விட்டணைக்கத்தேடில் வெருக்கு முறவுண்டாகவேணும். (கோவிந்தா உன்றன்னோடு) "மாதா

தாழ்வானைப்போலே விச்லேஷித் திருக்கையன்றிக்கே, இளையபெருமாளைப்போலே அடிமை செய்யவேணும். (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) "உனக்கே" என்கிற அவ

பிதா ப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர் நாராயண:" என்கிறபடியே "அவரே யினியாவார்" என்றிருக்கவொண்ணாது, "ப்ராதாபர்த்தாசபந்துச்சபிதாசமமராகவ:" என்கிறபடியே "அவருயிர் செகுத்த வெம்மண்ணல்" என்றிருக்கவொண்ணாது, அவையுமெல்லாம் உன்னோடே யாகவேணும்; "பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்ததந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ" என்றிருக்கவேணும். (உற்றோமே) ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கச்செய்தே பத்துமாஸம் பிரிந்திருத்தல், பதினோராண்டு பிரிந்திருத்தல், பதினாலாண்டு பிரிந்திருத்தல் செய்யவொண்

அத்தனையோ வேண்டுவதென்றான்; (ஆட்செய்வோம்) ஸந்தபலம் பெறவேண்டாவோ, உறவு என்று ஸாதர்ம்யம் பெற்றிருக்கவொண்ணாது, ப்ராப்திபலமானகைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும். (ஆட்செய்வோம்) அரசுக்குப் பட்டங்கட்டி அருகிருக்கவொண்ணாது. ஆகிறது, மற்றென்னென்றான்; (உனக்கு-ஆட்செய்வோம்) ஆட்செய்யுமிடத்தில் எங்களுக்கு உறவையறிவித்து அடிமைகொண்டு ஸாபேக்ஷனாய் நிற்கிற உனக்குச்செய்யவேணும். (உனக்கு-ஆட்செய்வோம்) "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய" வுனக்குச் செய்யவேண்டாவோ. அத்தனையோ என்றான்; (உனக்கே) உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கிற இருப்பைத்தவிர்ந்து, "தனக்கேயாக" என்னுமா போலே கொள்ளவேணும். எங்கள் அபிநிவேசத்தாலே உன் அபிமதம் செய்யவொண்ணாது, நீயுகந்ததாகவேணும். தேசகாலாவஸ்தாப்ரகார நியமசூந்யமாக அபிநிவேசத்தாலே பரிமாறநிற்கச்செய்தேயும் ருசிகரமான தேசத்திலே நியோகித்துக்கொள்ளவேணுமென்று அவன் உகந்து ஏவினதைச் செய்யக்கடவராயிறேயிருப்பது. "உன்றன்திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்" என்னக்கடவதிறே. (நாம்) உனக்கு அபிமதமானத்தை எங்கள் நிர்ப்பந்தமொழிய நீ ஏவ செய்தபோ

தாரணத்துக்குக் கருத்து - நீ யுகந்த வடிமைசெய்வோம், உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கிற இருப்பைத் தவிர்ந்து

தன்றே எங்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாயிற்றுவது. (ஆட் செய்வோம்) "உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" என்கிறபடியே- உத்துங்கவிஷயமாகையாலும் "ஆயர்சிறுமியரான" தாங்கள் தாழ்ந்த மனிச்சராகையாலும், "செய்வோம்" என்று ப்ரார்த் திக்கிறார்கள். (கோவிந்தா-உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்) "நீள்குடக் கூத்தனுக்காட்செய்வதே" என்கிறபடியே - உனக்கு ஆட்செய்யுமதன்றோ ப்ராப்தமா யிருக்கிறது.

அப்படியாகிறது, இனி என்னென்றான்; (காமம் மாற்று) வேறொரு காமமுண்டாய்ச் சொல்லுகிறதல்ல விறே; "தேறேலென்னை" என்றிருக்குமவர்களாகையாலே. "அடிமைசெய்வாரையும் செறுமவை" ப்ரக்ருதி வாஸனை யாலும் மநஸ்ஸு அஸ்திரமா யிருப்பதொன்றாகையாலும், ஸம்பாவிதமாக சங்கித்து, "சூடகமே" என்று தொடங்கி நாட்டார்க்குச் சொன்னவை தொடருகிறதோ என்று, அது நடையாடாதபடி பண்ணவேணுமென்கிறது. அத்தனையோ என்றான்; அவ்வளவுபோராது (மற்றை - காமம் - மாற்று) நீ ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்திருக்கு மிருப்பிலே க்ரமத்திலே பெறும்படி யிருக்கவொண்ணாது, நீயும் பெண்காள்! என்றழைக்க நாங்களும் க்ருஷ்ணன் என்று சொன்னபரிமாற்றமே நடக்கவேணும். "நகாமகலு ஷம்சித்தம்" - அவனுடைய ப்ராப்யதையையும், ப்ராபகத்வத் தையும், சரண்யதையையும், இந்நிலத்தின் தண்மையையும், அந்நிலமுத்தேச்ய மென்னுமிடத்தையும், மநோரதந்தானே அமையுமென்னுமிடத்தையும்சொன்னவாறே, ஒருஅபேக்ஷை யின்றிக்கே பலவற்றிலே நெஞ்சு தாழநின்றதே! என்ன; "தேபாத்யோஸ்ஸ்திதம்-மம-சித்தம்-நகாமகலுஷம்" - ப்ராப்யத் வம்ப்ராபகத்வம்சரண்யத்வம் இவையெல்லாஞ்சொல்லிற்று நீயாகையாலே; இவ்விடம் த்யாஜ்யமென்றது-உன்னுடைய அநுபவத்துக்குவிரோதியாகையாலே; அவ்விடத்தில் உத்தேச் யதாபுத்தி நடந்தது-அநுபவத்துக்கு ஏகாந்த ஸ்தலமென்று;

" தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே " என்னுமாபோலே நீ யுகந்த அடிமையாகவேணும். அஹங்காரகர்ப்பமான அடிமை புருஷார்த்தமாகாது. (மற்றைநங்காமங்கள்மாற்று)

அல்லாதவை உத்தேச்யமென்று சொன்னேனென்று உன் திருவடிகளிலேநிலைநின்றவர்கள் நெஞ்சு ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளால் கலங்காதுகாண் என்றதிறே, அப்படியே இவர்களும் (மற்றை-காமம்) என்கிறார்கள். " மற்று " என்றது, "மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா" "மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்கிற விடங்களிற் சொல்லுகிறத்தை. (கோவிந்தா - மற்றை - காமம் - மாற்று) கண்ணன் வைகுந்தனோடான நிலையைக் குலைக்கவேணும்."இம்மைப்பிறவிசெய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந்தவந்தானென்" என்னுமவர்களிறே. நாங்கள் சிந்தயந்தி பட்டதுபடாமல்கிடாய் ; அத்தனையோ வேண்டுவதென்றான் ; (நங்காமம் - மாற்று) ஆட்கொள்ளுமிடத்திலே எங்களுக்கொரு இந்த்ரியசாபல்யம் நடக்கும், அந்த ஸௌந்தர்யரூபமான அந்தராயத்தையும் பரிஹரிக்கவேணும். அத்தனையோ என்றான் ; (காமங்கள்) என்கிறார்கள். இருவர் கூடப் பரிமாறுநின்றால் அத்தால்பிறக்கும் இனிமை இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்குமிறே. விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் ஆச்ரயத்தின் இனிமையாலும் மிகவும் ப்ரீதிரூபமாயிறே பரிமாற்றமிருப்பது. அதில் ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார கர்ப்பமான அடிமையும் அபுருஷார்த்தமிறே. நாங்கள் செய்கிறவடிமைகண்டு நீயுகந்தால் அவ்வுகப்புக் கண்டுவரும் உகப்பொழிய போக்த்ருத்வப்ரதிபத்தியும் மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் போஜநத்துக்கு க்ரிமிகேசங்கள்போலே போகடவேண்டும்படி விரோதமாயிறே யிருப்பது, அந்த விரோதிகளையும் தவிர்த்துத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்கள். ஸ்வரூபவிரோதியும் ஸாதநவிரோதியும் ப்ராப்திவிரோதியும் ப்ராப்யவிரோதியுமென்று நாலுவகையாயிறே விரோதிகளிருப்பது. அதில் ஸாதநவிரோதியும் ப்ராப்திவிரோதியும் கீழிற்பாட்டிலே கழிந்தமை சொல்லிற்று ; மற்றையிரண்டும் இப்பாட்டிலே கழிக்கிறது.

நாங்கள் "எங்களுக்கு" என்றிருக்குமதுவும், நீயும் "இவர்களுக்கு" என்றிருக்குமதுவும், இவை இரண்டும் - விரோதியாகையாலே அத்தைத்தவிர்த்துத்தரவேணும் என்கிறார்கள்.

"கறவைகள் பின்சென்று" என்று - உபாயாந்தரத்தில் அந்வயம் சொல்லுகையாலும் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகத்துக்கு க்ஷாபணம்பண்ணுகையாலும் இரண்டுங் குலைந்ததிறே; ப்ராப்யருசியும் த்வரையும் ஆர்த்தியும் விளைந்து பாஹ்யங்களில் ஸங்கங்குலைந்தபடி சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபவிரோதி கழிந்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் முற்கூற்றால்: "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்கிறதாலே - பலவிரோதியைக் கழிக்கிறது; "கோவிந்தா - உனக்கு" என்று அகாரார்த்தஞ் சொல்லிற்று; "உனக்கே" என்று - உகாரார்த்தஞ் சொல்லிற்று; "நாம்" என்று - மகாரார்த்தஞ்சொல்லிற்று; "உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்" என்கிறவிடத்தாலே - நாராயணபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லிற்று; "எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்" என்கையாலே - சதுர்த்யர்த்தம் சொல்லிற்று; "மற்றைநங்காமங்கள்மாற்று" என்று - நமஸ்ஸில் அர்த்தஞ் சொல்லிற்று; நடுவே நமஸ்ஸுக்கிடக்கிறது ஸ்வரூப உபாயங்களிரண்டிலும் கிடக்கிற விரோதி போக்குகைக்கிறே.

ப்ராப்யருசி கார்யமான த்வரையும், அதின்பலமான கலக்கமும் விளைந்த ஆர்த்தியும், இதெல்லாவற்றுக்குமடியான ப்ராப்யாந்தரஸங்கநிவ்ருத்தியும், பேற்றில் அளவிறந்த பாரிப்பும், அதில் ஸ்வப்ரயோஜநத்வ நிவ்ருத்தியும் சொல்லாநின்று கொண்டு, ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தையும் நிகமிக்கிறார்கள். ஸத்வோத்தரகாலத்திலே உணருகையும், பகவத்ஸந்நிதியேறவருகையும், ஸேவிக்கையும், விக்ரஹாநுபவம் பண்ணுகையும், தத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கையும், தன்பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகையும், அவதார ப்ரயோஜநங்களை விண்ணப்பஞ்செய்கையும், ஆர்த்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கையும், திருவுள்ளமறிய பலாந்தரஸங்கநிவ்ருத்தியைக் காட்டுகையும், ஸூரிகள் பரிமாற்றத்தை அபேக்ஷிக்கையும், ஸ்வரூபவிரோதிகளையறுத்துத்தரவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகையும்,

213. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (சிற்றமித்யாதி) இப்பாட்டில், உபேயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்கள். வ்யா.—(சிற்றமித்யாதி) ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே ஆற்றாமையாலே வந்து, வருகை மிகை என்றிருக்கும் உன்னைச் சேவித்து.(உன்பொற்றாமரையித்யாதி) ப்ராப்தமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யங்களாலே பரமபோக்யமான உன் திருவடிகளையே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு ப்ரயோஜநத்தைக்கேளாய். (பெற்றமித்யாதி) ஸ்வரக்ஷ்யரக்ஷணம் பண்ணித்தான் ஜீவிக்கிற குலத்தில் பிறந்த நீ, ரக்ஷகனான நீ ரக்ஷ்யரான வெங்களை கைங்கர்யம் கொள்ளாமலிருக்க வொண்ணாது; ரக்ஷணரூப கார்யமில்லாதபோது ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவம் ஜீவியாதிறே. இப்படி அபேக்ஷிக்க கைங்கர்யமாவதென், நீங்கள் முதல் சொன்னபடியே "பறையைக் கொள்ளுங்கோள்" என்று பறையைக்கொடுக்க; (இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகாண்கோவிந்தா) இந்தப்பறையைக் கொள்ளுகிற பேர்களன்றுநாங்கள், நீதாத்பர்ய க்ராஹியன்றியே யதாச்ருதக்ராஹியாயிருந்தாய். ஆனால் உங்களுக்கு அத்தால் வதென்ன; (எற்றைக்குமித்யாதி) ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உன்னோடே ஏகதர்மியென்னலாம்படி ஸம்பந்தித் திருக்கக்கடவோம். (உனக்கேயித்யாதி) ஸம்பந்தித்திருந்து எங்கள் ரஸத்துக்கு உறுப்பாகையுமன்றிக்கே, உனக்கும் எங்களுக்கும்பிறக்கும் ரஸத்துக்கு உறுப்பாகையுமன்றிக்கே, உன்னுடைய ரஸத்துக்கே யுறுப்பாக அநந்யார்ஹசேஷபூதரான நாம்,தாஸவ்ருத்தியைப் பண்ணக்கடவோம். (மற்றையித்யாதி) இதுக்குப்புறம்பான நம்முடைய அபிமாந க்ரஸ்தமான ப்ரயோஜநங்களைப் போக்கு. கீழ்-"பறை" என்று மறைத்துச்சொன்ன அர்த்தத்தை, இப்பாட்டில், அவனுக்கு உகப்புக்காகப் புகராகப்பண்ணும் அடிமையென்று விசதீகரித்துச் சொல்லுகிறார்கள். "பெற்

கைங்கர்யருசி யுடையார்க்கு ஸ்வரூபமிறே. இவை எல்லாம் நிழலெழும்படி க்ருஷ்ணன் திருமுகத்தைப்பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள். ... .

றப்பேய்த்துண்ணும் குலம்" என்று-ஜ்ஞாநஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாதாக்கள் ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராய் பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதே பிறருஜ்ஜீவிக்கும்படி ஹிதப்ரவர்த்தநம் பண்ணுகையைப்பற்ற. "பொற்றாமரை யடியேபோற்றும்பொருள்கேளாய்" என்றவர்கள் தாங்களே "குற்றேவலெங்களைக்கொள்ளாமற்போகாது" என்று-கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கையாலே கைங்கர்யந்தானும் மங்களாசாஸந ரூபமானபடியாலே, மங்களாசாஸநத்துக்குப் பலமாக அவன் கொடுக்கவேண்டியதும் இவர்கள் கொள்ள வேண்டியதும் மங்களாசாஸநமே யென்றதாய்த்து. "சிற்றஞ் சிறுகாலே - போற்றும் பொருள்கேளாய்" என்கையாலே-ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி நாங்கள் தேஹாநுபந்திகளான த்ருஷ்ட பலங்களை யடியோங்க ளபேக்ஷித்தாலும் ஹிதபரனான நீ கேள்விகொள்ளவும் கடவையல்லை, கொடுக்கக்கடவையுமல்லை யென்றதாய்த்து. ... ... உக

முப்பதாம் பாட்டின் அவதாரிகை

மூவாயிரப்படி:- 214. முப்பதாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தம் கற்றார் பிராட்டியாலும் எம்பெருமானாலும்

ஆறாயிரப்படி:—முப்பதாம்பாட்டு. காலத்தையும் அதிகரிக்கிறமனிச்சரையும் விஷயபூதனுமின்று காரியம் தலைக்கட்டுகிற க்ருஷ்ணனையுங்கொண்டாடிக்கொண்டு, ஸங்கல்ப பூர்வகமாக நோன்பிலே உத்யோகித்து, நோன்புக்கு அங்கமாகச்செய்யவேண்டுவனவும் தவிரவேண்டுவனவும் இன்னவென்றுகர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யவிவேகம்பண்ணி, நாம்நமக்கினிதாக நோற்க இதுக்கு அநுமதிபண்ணி ப்ரீதராயிருக்கிறநாட்டார்க்கு ஆநுஷங்கிகமாக அபிமத ஸித்தியுண்டாம் என்று

பி. 214. அநுஷ்டித்தார்க்கும் அநுகரித்தார்க்கும் உள்ளபலம் இந்த ப்ரபந்தத்தை ஸேவித்தார்க்கும் ஸித்திக்குமோ என்று சந்தேஹிக்கவேண்டாம் என்பதற்கு "கன்றிழந்த தலைநாகு...பலிக்கும்" என்று பட்டர் அருளியது அருமையான ப்ரமாணம்.

ஸர்வகாலமும் விஷயீகரிக்கப் படுவர்கள் என்கிறார்கள். கற்று
ருக்கு அநுஷ்டித்தாரோபாதியும் அநுகரித்தாரோபாதியும்

சொல்லி, த்ருஷ்ட பலங்களுக்குஹேதுவ்ருஷ்டியாகையாலே வர்ஷார்த்தமாகதேவதையை அழைத்து நியமித்து, அத்தால் தாங்கள் கொள்ளும் ப்ரயோஜநமுஞ்சொல்லி, தாங்கள் உபக்ரமிக்கிற நோன்புக்கு ப்ரதிபந்தகமான துஷ்கர்மம் இதிலே உபக்ரமிக்கவே நசிக்குமென்று பூர்ண மநோரதைக ளாய்ப் புறப்பட்டு, ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி தொடங்கி பாகவத ஸஹவாஸமொழியச் செல்லாத தன்மையை யுடையராநா ரளவுஞ்செல்ல, நடுவு பட்டாரடையக்கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, அநுபவரஸத்தில் அபிநவையா யிருப்பா ளொருத்தியை எழுப்பி, ரஸத்தை யறிந்துவைத்தே இவர்கள் பேச்சினினிமையாலே வித்தையாய் பாரவச்யதையாலேகாற் கடைக்கொண்டு கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்பி, எல்லா ரும் திரண்டு தன்வாசலிலேவரவேண்டும்படி க்ருஷ்ணனாலே யுண்டான கொண்டாட்டத்தாலே சாலவேண்டப்பாடுடை யளா யிருப்பா ளொருத்தியை எழுப்பி, குணவித்தையாய்க் கிடக்கச்செய்தேயும் ரஸாந்தரங்கள் செல்லலாம்படியான முறையையுடையாளொருத்தியை எழுப்பி, க்ருஷ்ணநுபவத் திலே எப்போதும் இச்சைநடக்கும்படி எல்லாரிலும் அவன் நோக்குடையாளொருத்தியைஎழுப்பி, ஊரொரு தட்டும் தான் ஒரு தட்டுமாம்படியான ஆபிஜாத்யமுடையாளொருத் தியை எழுப்பி, க்ருஷ்ணனைப்பிரியாமையாலுண்டான ஸம பத்தை யுடையானொருவனோடே ஸம்பந்தமுடையாளொருத் தியைஎழுப்பி, தன் அவயவசோபையை அநுஸந்தித்துக் கிடக்கிற ளொருத்தியைஎழுப்பி, தான் எல்லாரையும் எழுப் புவதாகச் சொல்லிவைத்து ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணி மறந்து கலங்கிக்கிடக்கிறாளொருத்தியைஎழுப்பி, பின்பு எல்லாரு டையவும் திரள்காணவேண்டி யிருப்பா ளொருத்தியை எழுப்பி, எல்லாரும் திரண்டு திருவாசல் காக்கும் முதலியை எழுப்பி, ஸ்ரீநந்தகோபர், யசோதைப்பிராட்டி, நம்பிமூத்த பிரான், இவர்களைச்சொல்லும் க்ரமங்கள் குறையாமல் சொல்லி எழுப்பி, நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய செருக்கை

பலம் ஸித்திக்குமென்கை. "கன்றிழந்த தலைநாகுதோற்கன்றுக்கும் இரங்குமாபோலே இப்பாசுரங்கொண்டுபுகநமக்குப் பலிக்கும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

யும், லீலாரஸங்களையும், போகவைபவத்தையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், ரூபஸௌந்தர்யத்தையும், பார்த்தவால்லப்யத்தையும், புருஷகார வைபவத்தையும் சொல்லி எழுப்பி, க்ருஷ்ணனுடைய ஆபிஜாத்யாதி குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, தாங்கள் குணஜிதைகளாய் வந்தபடியையும், பக்தாபிமானைகளாய் கடாக்ஷைக தாரகைகளாய் வந்தபடியையும் அறிவித்து, எங்களுக்காகப் புறப்பட்டு ஓரிருப்பிருக்கவேணும் என்று, புறப்பட்டிருந்தவநந்தரம், அவ்விருப்புக்குமங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போந்ததென் என்று அவன்கேட்க; உன் பக்கலிலே அர்த்திகளாய் வந்தோமென்ன; அபேக்ஷிதம் ஏதென்ன; நோன்புக்கு உபகரணங்கள்வேண்டிக்கொண்டு நோற்றால்பெறும் ஸம்மாநங்களையும் அபேக்ஷித்து, தங்கள் நினைவிலுள்ளதையும் பலிக்கும்படி தங்கள் சிறுமையையும் அவன் பெருமையையும் அவனோடுள்ள உறவையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு, தப்புக்களுக்குப் பொறைகொண்டு, தங்கள் நினைவையும் இன்னதென்றுக்ரமப்பட வெளியிட்டபேக்ஷிக்க; அவனும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று தலை துலுக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தைகளாய் விட்டக்ரமத்தை, பிற்பட்ட காலத்திலே அந்த பாவ வ்ருத்தியோடே வடபெருங்கோயிலுடையானை அபேக்ஷித்து, ஸமகாலரஸமாக நடத்தின ஆண்டாள், நம்முடைய பாவ வ்ருத்தியில்லையேயாகிலும் இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய பாடதாரணத்தாலே நாம்பெற்ற பேறு பெறுவர்களென்று நிகமிக்கிறாள். ஸமகாலத்திலே அநுஷ்டித்தாரோபாதியும் அநந்தர காலத்தில் அநுகரித்தாரோபாதியும் பிற்பட்டகாலத்தில் கற்றார்க்கும் பலிக்குமென்கை. "கன்றிழந்த தலைநாகு, தோல் கன்றை மடுக்க அதுக் கிரங்குமா போலே, ஸ்நேஹிகள் சொன்ன இப்பாசுரங்கொண்டு புகவே அதில்லாத நமக்கும் பலிக்கும்" என்று பட்டர். ஸ்ரீ கோபிமாருடைய ஆச்ரயணீய விஷயம் க்ருஷ்ணனாய், அந்த ஆச்ரயணம் பலபர்யந்தமாவது பிராட்டி ஸம்பந்தத்தாலே

வங்கக்கடல்கடைந்தமாதவனைக்கேசவனைத்
திங்கட்டிருமுகத்துச்சேயிழையார்சென்றிறைஞ்சி
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றையணிபுதுவைப்
பைங்கமலத்தண்டெரியற்பட்டர்பிரான்கோதை
சங்கத்தமிழ்மாலைமுப்பதுந்தப்பாமே [சொன்ன
இங்கிப்பரிசுரைப்பாரீரிரண்டுமால்வரைத்தோள்
செங்கட்டிருமுகத்துச்செல்வத்திருமாலால்
எங்குந்திருவருள்பெற்றின்புறுவரெம்பாவாய்.

பதவுரை :—வங்கம்-மரக்கலங்களையுடைத்தான, கடல்-திருப்பாற்கடலை, கடைந்த-கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ருதம் தந்தருளின, மாதவனை-ஸ்ரீய:பதியாய், கேசவனை-ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் தலைவனுயிருக்குமவனை, திங்கள்-பூர்ணசந்த்ரனையொத்த, திரு-அழகிய, முகத்து - முகத்தையுடையராய், சே - செவ்விதான, இழையார்-ஆபரணங்களையுடையரான கோப ஸ்த்ரீகள், சென்று—, இறைஞ்சி-மங்களாசாஸநம்பண்ணி, அங்கு - திருவாய்ப்பாடியிலே, பறைகொண்ட - நாட்டுக்குப்பறையென்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு அடிமைகொண்ட, அவ்வாற்றை-அந்த ப்ரகாரத்தை; அணி - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம் போன்ற, புதுவை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவராய், பை-பசுத்து, தண்-குளிர்ந்திருந்துள்ள, கமலம்-தாமரைகளாலாகிய, தெரியல்-திருமாலையை யுடையராய், பட்டர்பிரான் - ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாருடைய, கோதை - திருமகளான ஆண்டாள். சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், சங்கம்-வித்வாங்களிற் சிறந்த சங்கப்புலவர்களும் மெச்சிக்கொள்ளத்தக்கதாய், தமிழ்-த்ராவிடமாய், மாலை-மாலாரூபமான, முப்பதும் - முப்பது பாட்டுக்களையும், தப்பாமே-தப்பாமல், இங்கு-இந்த ஸம்ஸாரத்திலே, இப்பரிசு உரைப்பார்-இந்தப் பாசுரமாத்ரத்தைச் சொல்லுமவர்கள்; மால்-பெரிய, வரை-மலையையொத்துத் திண்ணிதாயிருந்துள்ள, ஈரிரண்டுதோள்-நான்கு திருத்தோள்களையும், செங்கண் - ஆச்ரிதர் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களையும், திருமுகம் - அழகிய திருமுகத்தையுமுடையனாய், செல்வம் - நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியுமாகிற ஐச்வர்யத்தையுடையனாய், திருமா

யாய், அவள்தன்னைப் பெறுகைக்கு அவன் வ்யாபரித்த வ்யாபாரம் அம்ருதமதநமாகையாலே அத்தைச்சொல்லுகிறார்கள்.

லால் - ஸ்ரீய:பதியான நாராயணனாலே, எங்கும்—ஸர்வத்ரதேசத்திலும், திருவருள்-ஒப்பற்ற க்ருபையை, பெற்று—,இன்புறுவர்-ப்ரஹ்மானந்தயுக்தராயிருக்கப் பெறுவர்கள்.

215. வ்யா.—(வங்கக்கடல்) கடல்கடையாநிற்க, மரக்கலம் அலையாதபடி கடைந்த நொய்ப்பம். கடைந்த போது சுழன்று வருகையாலே கடலடைய மரக்கலமாய் நின்றபடி யென்றுமாம். ப்ரயோஜநாந்தரபரருக்கும் உடம்பு

வ்யா.—(வங்கக்கடல்கடைந்த) தேவகார்யமென்றுஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுப் பெரியபிராட்டியாராகிற "பெண்ணமுதைப்பெற்று," அப்போது உசப்போடே யிருந்தாற் போலே, ஊரார் காரியத்தை வ்யாஜமாக்கி பெண்களைப் பெற்ற ஹர்ஷத்தோடேக்ருஷ்ணனிருக்கிறவிருப்பைக்கண்டவாறே அந்யார்த்தமானசெயலிலே அபிமதமிவனுக்கு இன்றாக வருகிறதோ வென்கிறார்கள். (வங்கக்கடல்கடைந்த) பாற்கடலைக்கடைந்து பிராட்டியைப்பெற்றாற்போல இங்குத்தயிர் கடையவென்று ஒருவ்யாஜமாய் கந்நிகைகளைப் பெறக்கடவனாயிறேயிருப்பது. "ஒல்லைநானுங் கடையவனென்று" திருமஞ்சநம் செய்து "திவ்யமால்யாம்பரதரையாய் பூஷணபூஷிதையாய்" ஸகலதேவதைகளும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, மார்பிலே சென்றணைந்தபோதைச் செவ்வி மார்கழிநீராடி ஆடையுடுத்துஸம்மாநிதைகளாய் "பல்கலனுமணிந்து" பெண்கள் கூடியிருந்தபோது ப்ரகாசிக்கும்படியிருக்கையாலே அத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். (வங்கக்கடல் கடைந்த) "விண்ணவரமுதுண" என்று ப்ரயோஜ

பி. 215. நொய்ப்பம் - ஸாமர்த்யம், க்ருஷ்ணனைப்பற்றிப் பாடிய கவியில் க்ஷீராப்திமதநப்ரஸங்கம் எதற்கு என்பதற்கு விடை:—தேவகார்யம் என்ற வ்யாஜத்தையிட்டுப் பெரியபிராட்டியாகிய பெண்ணமுதைப்பெற்றதுபோலவே, ஊராருக்கு வர்ஷார்த்தமாக நோன்புக்குக் கடகன் என்ற வ்யாஜத்தையிட்டு, கோகுலப்பெண்களோடு ஸம்ச்லேஷம் பெறுகையுமுள்ளது என்பதாம்.

நோவக் கடல் கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்விதானம்பண்ணும் சீலவானென்கை. க்ருஷ்ணனையாகில் கவிபாடிற்று, க்ஷிராப்தி மதநம் பண்ணினவனைச் சொல்லுகை பின்னைச் சேருமோ வென்னில் ; " விண்ணவரமுதுண வமுதில் வரும் பெண் ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே " என்று - தேவகார்ய மென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு பெரியபிராட்டியாராகிற பெண்ணமுதத்தைப் பெறுகைக்காகக் கடல்கடைந்தபடி. ஊரார்கார்யத்தைஒரு வ்யாஜமாக்கிப்பெண்களைப் பெறுகைக் காக நோன்பிலே யந்வயிப்பித்த க்ருஷ்ணனுடையஸ்வபாவத் தோடு ஸத்ருசமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள். (மாதவனை) ஆச்ரயணீயமுமாய் போக்யமுமா யிருக்கும் தத் வம் லக்ஷ்மீஸநாதமா யிருக்குமென்கை. ஆச்ரயித்தார் குற் றத்தைப் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்விப்பார்

நாந்தரபரர்க்கு மகப்பட உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அபேக்ஷித ஸம்விதானம்பண்ணும்படி சீலவானான க்ருஷ்ணன், அநந்யப்ரயோஜநர்காரியஞ் செய்யச்சொல்லவேணுமோ. " அமரர்க்கமுதீந்தவாயர்கொழுந்தை " என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணனிறே தேவர்களுக்கு அமுதமிட்டவன் ; க்ஷீராப்தி நாதன்கடையில் கடல்தான் அம்ருதம்சுரவாதே. " கண் ணன்கையால் " மலக்குண்கையாலேயிறே சுரந்தது. (வங் கக்கடல்) கீழிலம்ருதமெல்லாம் மேலே கிளரும்படி படு திரைவிசும்பிடைப்படரும்படிகடையாநிற்க ; மரக்கலமலசா தபடி கடைந்த நேர்ப்பம் சொல்லுகிறது. (வங்கக்கடல்) கடைகிறபோது " சுழல மலைதிரிக்கையாலே " கடலடங் கலும் மரக்கலமாய் நின்றபடி. " வங்கம்விட்டுலவுங் கட லிறே " - க்ஷீராப்தி. " வைகுந்த னென்பதோர் தோணி சேர்ந்த " விடமென்று ஆழ்கடலைப்பேணாதே கடைந்தான். " பாற்கடலில் பையத்துயின்ற " என்று க்ஷீரார்ணவசயநத் தைத் தொடங்கி அதினுடைய மதநத்தைச்சொல்லி நிகமிக்கி றார்கள். " அதிற்கிடந்துமுன்கடைந்த."

(கடல்கடைந்தமாதவனை)ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினால் ஸாத்யஸித்தியுண்டாமிறே. " அமுதங்கொண்ட பெருமான்

அருகே யுண்டென்கை. (கடல்கடைந்தமாதவனை) கடல் கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவனை.

216. (கேசவனை) விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனை. ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் அந்ய சேஷத்வத்தையும்

திருமார்வன்" என்று - அம்ருதலாபமென்று ஒருவ்யாஜமாய் "அமுதில் வரும் பெண்ணமுதையிறே க்ருஷ்ணன் பெற்றது. (மாதவனை) ஆச்ரயணீயவஸ்து லக்ஷ்மீஸஹிதமுமாய் ஆச்ரயணந்தான் லக்ஷ்மீஸநாதமுமாயிறே யிருப்பது. ஆச்ரிதர் குற்றம் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்விப்பார் அருகேயுண்டாகவேணுமிறே. மாதாவின்முன்பு ப்ரஜைகள் செய்தகுற்றம் பிதாவுக்குத் தோற்றாதாற்போலே, பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டானால்சேதநருடைய அபராதங்கள் அவனுக்குத் தோற்றாதென்கை. பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினவர்களுக்கு அரியனசெய்து அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கு மென்கைக்காக (கடல்கடைந்தமாதவனை) என்கிறது.

(கேசவனை) "வாசஞ்செய் பூங்குழலாளான" பெரிய பிராட்டியார்தான் ஆசைப்படும்படியான ப்ரசஸ்தமான மயிர்முடி, கட்டு நெகிழ்ந்து அலையநின்றுய்த்து கடல்கடைந்தது; கடையப்புக்கார்க்கெல்லாம் குழலலையுமிறே. "வாசநறுங் குழலாய்ச்சியர்" "வண்டமர்பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ" என்று அவனோடு பிறரோடு வாசியில்லையே குழலலைய. "ஆமையானகேசவா" என்று சுமந்து நிற்கிறவாமைக்குட்பட குழல் அலையாநின்றால் கடைகிறவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (கேசவனை) பிராட்டி யோட்டைக் கலவிக்கு விரோதிகளை, பெண்களோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியான கேசியைக்கொன்றாற்போலே போக்கவல்லனென்னவுமாம். "மாமாயன் மாதவன்" என்றும், "கேசவனைப்பாடவும்" என்றும், "மாவாய்ப்பிளந்தானை" என்றுஞ் சொன்னவற்றோடே தலைக்கட்ட வேணுமிறே. (கேசவனை) "அதனுள் கண்ணுதல் நஞ்சுண்ண" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குக்சோதுகொடுத்து தன் வைபவந் தோற்றநின்ற

போக்கினவனை. (மாதவனைக் கேசவனை) "'அலைகடல் கடைந்ததனுட் கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே விண்ணவரமுதுணவமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே' என்கிறபடியே-"தான் ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்தையுண்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கோதைக்கொடுத்தான்" என்று பட்டரருளிச்செய்வர். (திங்கள் திருமுகம்) க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து மலர்ந்தமுகம். "கதிர்மதியம்போல்

கிலேயைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திற்படியே ஆச்ரயணீய வஸ்துவைச்சொல்லுகிறது. (மாதவனை) என்று - ஸ்ரீமத்சப்தார்த்தமும், "கடல்கடைந்த" என்கிறத்தாலே - ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய தோஷம்பாராமல் வ்யாபரித்த வாத்ஸல்யமும், "அண்ணல்செய்து" என்று - ஸ்திரமாம்படி பண்ணப்பட்ட ஸ்வாமித்வமும், "அசுரர்களுந்தானுமாய்" என்னும்படிநின்றஸௌசீல்யமும், "பெண்ணாகியமுதூட்டின" ஸௌலப்யமும், "ஆழ்கடலைக்கடைந்த துப்பன்" என்னும்படி வேண்டும் உபகரணங்களைத் தேடி வ்யாபரித்த ஜ்ஞாநசக்திகளும் தோற்றுகையாலே - நாராயணசப்தார்த்தம் ஸூசிதம். "கேசவனை" என்று - ப்ரசஸ்தகேசத்வத்தாலே விக்ரஹயோகத்தைநினைத்து,சரணசப்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லிற்றுகிறது. சரணக்ரஹணத்தோடு கேசக்ரஹணத்தோடு வாசியில்லையே ப்ரணயிநியாகையாலே. "கேசவனம்பியைக்கால்பிடிப்பாள்" என்றிறே நிரூபகம். "பரமனடிபாடி" என்று தொடங்கி, "கேசவனை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே - பாதாதி கேசாந்தமாக க்ருஷ்ணனை அநுபவித்தாளாய்த்து. "அசோதை முன்சொன்னதிருப்பாதகேசத்தை" என்று - இடைச்சிகளநுபவம் பெரியாழ்வார்க்குண்டாகையாலே அது இவளுக்கு தாயப்ராப்தமிறே.

இனிமேல் ஆச்ரயித்த அதிகாரிகள் வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது (திங்கள் திருமுகத்து) க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து மலர்ந்து செவ்விபெற்ற முகத்தையுடையரானார்கள். "கதிர்மதியம்போல்முகம்" என்று - ப்ரதாபமும் தண்ணளியும்கலந்தபடியாலே அநபிபவநீயத்வமுண்டு

முகத்தான்" என்று அநபிபவநீயத்வமுமுண்டு - அங்கு; அநுகூலர்க்கேயான முகமாகையாலே "திங்கள் திருமுகம்" என்கிறார்கள் இங்கு; இவனை யநுபவிப்பார் முகமும இப்படியேயிறே யிருப்பது. "மதிமுகமடந்தையரிறே. "(சேயிழையார்) "சூடகமே" இத்யாதியில் தாங்க ளபேக்ஷித்த படியே அவனும் அவளும் கூடவிருந்து பூட்டினவாபரணத்தை யுடையவர்கள். (சென்று) இவ்வொப்பனைபோடே வரப்பார்த்திருக்கு மளவல்லாத த்வரையைச் சொல்லுகிறது. க்ருஷ்ணவிஷயீகார யோக்யதையாகிற வாபரணத்தை யுடையவர்கள். க்ருஷ்ணவிஷயீகாரத்தால் பிறந்த புகராலே

அவன் முகத்துக்கு; இவர்கள் முகத்தில் குளிர்த்தியே யமைகையாலே அநுகூலமேயாயிருக்கும். "வங்கக்கடல் கடைந்த" என்று கடைந்த வழுதில் பிறந்தவள் முகத்தோடு ஸாதர்ம்யம் பெற்றாய்த்து இவர்கள் முகமிருப்பது. அவள், "திவளும வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை"; இவர்கள் "மதிமுகமடந்தையர்." (திங்கள் திருமுகம்) ஸகலகலாபூர்த்தி இவர்கள் முகத்திலே விழித்தபோதே தோற்றுமாய்த்து. "ப்ருஹ்மவிதைவஸௌம்யதேமுகம்பாதி" "குழைபும்வாண் முகமும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. முகத்தில் ஆநந்த பூர்த்திகண்டவர்கள், "இவர்களெங்குத்தை மனிச்சர்" என்று ஸந்தேஹிக்கும்படி உபயவிபூதி வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற விருப்பர்களிறே. "வெஞ்சிலைவாண்முகத்தீர்" (திங்கள் திருமுகத்து) இவர்கள் முகத்திலே விழித்தவாறே "அஹம் மாநோத்பவமான" அழல் ஆறும்படி யிருக்கை. (திருமுகம்) உபமாநமான சந்த்ரமண்டலம் உபமேயமான முகத்துக்கு நேர்நிற்க மாட்டாமையாலே (திருமுகம்) என்கிறது. "முகக் கமலச் சோதிதன்னால்" திங்கள்முகம் பனிபடைக்கு மிறே. (சேயிழையார்) ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்குமேலே ஆபரணங்களாலே வந்த வழகைச்சொல்லுகிறது. (சேயிழையார்) "சூடகமே - பாடகமே" என்று தாங்கள் ப்ரார்த்தித்த படியே க்ருஷ்ணும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் கூடவிருந்து பூட்டின ஆபரணத்தை யுடையவர்கள். (சேயிழையார்) ஸ்வரூபகுணங்களாலும் ப்ரஹ்மாலங்காரத்தாலும் குறைவற்

யொருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே யிருக்கிறவர்கள் (சென்றிறைஞ்சி) "அன்றிவ்வுலமளந்தாயடிபோற்றி" என் கிறபடியே அவனுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணி.

217. (அங்கு) திருவாய்ப்பாடியிலே. (அப்பறை கொண்டவாற்றை) நாட்டுக்கு " பறை " என்று ஒருவ்யா

றவர்கள். "போதுவீர் போதுமினோ" என்ற போதே நேரிழையாரானார்கள்; நீராடின வநந்தரம் "திருவருள் மூழ்கினபடியாலே" "புனையிழைகளணிந்து" சேயிழையா ரானார்கள். (சென்று) ஆச்ரயணீயவிஷயத்தில் ருசிகார்ய மான த்வரையைச் சொல்லுகிறது. (சென்று) இவ்வொப் பனையோடே நாமே போவோம் என்று அவன் வரவைப் பார்த்திருக்கு மளவல்ல வாய்த்து த்வரை. க்ருஷ்ணவிஷயீ கார யோக்யதையாலும் விஷயீகாரத்தாலும் பிறந்த புகர் நிறம் பெறும்படி சென்று. (இறைஞ்சி) "தூமலர்கள் தூய்த்தொழுது வாயினால் பாடி மநத்தினால் சிந்தித்து." "அடி போற்றி" என்கிறபடியே போற்றிப்புகழ்ந்து. "சென்று சேவித்துக்" கும்பிடுகை தொடக்கமான செய்வதெல்லாஞ் செய்து.

(அங்கு) ஆச்ரயணீயஸ்தல மிருக்கிறபடி. (அங்கு) திரு வாய்ப்பாடியிலே ஸ்ரீநந்தகோபருடைய கோயிலிலே நப்பின்னைப்பிராட்டி கட்டிலிலே திவ்யாஸ்தாநத்திலே திவ்யஸிம் ஹாஸநத்திலே யிருந்த இருப்பிலே. (அப்பறை) நாட்டுக் குச் சொன்ன பறையைக்கழித்து "எற்றைக்கும்" என்ற பறையை. அப்பரிமாற்றத்திலே நின்று அவனை ஸர்வஸ்வமும் கொண்டபடியை. (கொண்ட) "நீதாராய் என்றபடியே அவன் தரப்பெற்றபடி. (ஆற்றை) கொண்ட ப்ரகாரத்தை. தங்கள் வெறுமையையும் அவன்பூர்த்தியையும் பந்தத்தையும் முன்னிட்டு தப்புக்குப் பொறைகொண்டு ருசியையும் த்வ ரையையுங்காட்டி வளைப்பிட்டு அடிமையை அபேக்ஷித்துக் கொண்டப்ரகாரத்தை. ஆச்ரயணபலமும் பலஸித்திக்ரமமும் சொன்னபடி. (அணிபுதுவை) க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரீ நந்த கோபர் ஸம்பந்தம் ஏற்றமாய், அவர் வர்த்திக்கிற வூரென்று

ஜத்தையிட்டு அடிமைகொண்டபடியை. (அணிபுதுவை) ஸம்ஸாரத்துக்கு நாயகக்கல்லான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். (பைங் கமலத்தண்தெரியல்) ப்ராஹ்மணர்க்குத் தாமரைத்தாராகை

திருவாய்ப்பாடியை "சீர்மல்குமாய்ப்பாடி" என்று சலாகிக்குமாபோலே, தனக்குப் பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தம் உத்தேசயமாய், அவர் அபிமாநித்த தேசமென்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

(அணிபுதுவை) நந்தகோபனுடைய சேரியில், சருவ்ஸன்மாத்ரமேயிறே; இவ்வூரில் வடபெருங்கோயிலுடையானும். (அணிபுதுவை) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். பிராட்டிக்கு ஸ்ரீ மிதிலையும்திருவயோத்யையும் போலவும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு கும்பகுலமும திருவாய்ப்பாடியும் போலவுமன்றிக்கே, ஆண்டாளுக்குப் பிறவியும் புக்கவிடமும் ஓரூரிலேயானவேற்றம் இவ்வூர்க்கேயிறே யுள்ளது. பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமுமிட்டுச் செய்த ஆபரணம்போலே, நாய்ச்சியாரும் பெரியாழ்வாரும் வடபெருங்கோயிலுடையானுமான அலங்காரமுள்ள தேசமிறே. (பைங்கமலத்தண்டெரியல்) ப்ராஹ்மணர்க்குத் தாமரைத்தாராகவிறே சொல்வது. "திருவில் பொலிமறைவாணன்" என்னும்படி ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டரான பெரியாழ்வாருக்குத் தாமரை தாராகக்கடவதிறே. (பைங்கமலத்தண்தெரியல்) பசுத்தகமலத்தினுடைய குளிர்ந்தமாலை. "தண்ணந்துழாயழல்போல்" என்று - வடபெருங் கோயிலுடையானுடையமாலைபோலே கொதித்துச்கிடவாது பெரியாழ்வார் கழுத்தில் மாலை. பிரித்தவன் மாலைபோலன்றே சேர்ப்பார்மாலை. (பட்டர்பிரான்) ப்ராஹ்மணர்க்கு உபகாரகரானவர். "வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல"வராகையாலே தாத்பர்யார்த்தத்தை ஸர்வர்க்கும் உபகரிக்குமவர். பட்டர்களுக்கு வித்யாப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரகர். "மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கு" கந்யகாப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரகர். (பட்டர்பிரான்கோதை) பாராசர்யனை வ்யாஸனென்று ஆப்திக்குச் சொன்னாற்போலே, பெரியாழ்

யாலே சொல்லுகிறது. (பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன) ஆண்டாளநுகார ப்ரகாரத்தாலே யநுபவித்துச் சொன்ன. "ஸம்ஹாவாசவ்யாஸ:பாராசர்ய:" (215) என்று-பராசரபுத்ர னென்று ஆப்திக்குச் சொன்னாற்போலே, பெரியாழ்வார் மகளாகையாலே சொன்ன அர்த்தத்தில் அர்த்தவாதமில்லை.

வார் வயிற்றிற்பிறப்பு இவளுக்கு உத்கர்ஷஹேது. "ஆற்றப் படைத்தான் மகன்" என்றிறே ப்ரதிபாத்யனுக்கு ஏற்றம்; ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் இவளுக்கேற்றம். "விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை" என்று - இவர்க்குத் தேவராய், வடபெருங்கோயி லுடையான் நிறம்பெற்றான்; இவர் மகளாய் ஆண்டாள் நிறம்பெற்றாள். "ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்" என்று இவள் ஸம்பந்தமிறே தமக்கு உத்கர்ஷமாகச் சொல்லுவது. (சொன்ன) ஆண்டாள் அநுகாரத்தாலே அநுபவித்தது புற வெள்ளமிட்டபடி. (கோதைசொன்ன) ஸ்ரீகோபிமார் தசையைப்ராபித்து "அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன" என்று பும்ஸ்த்வம் மேலிடும்படியான குற்றமற்றிருக்கை. (சொன்ன) ச்ருதிசத சிரஸ்ஸித்தமான அர்த்தம் ஸர்வோபஜீ வ்யமாம்படிசொன்ன. "மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே இவர்வாயனதிரிந்தன" என்கிறபடியே இவளுடைய வாக் கின் ஸ்பர்சத்தாலேகாணும் அதிலும் அவாபெற்றது. (சொன்ன) தான்றோன்றியான வேதம்போலல்ல, பிறப்பா லுண்டான ஏற்றமுண்டு. க்ஷீராப்திநாதனைப்பற்ற ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தவனுக்கிறே வருமேற்றமுள்ளது.

(சங்கத் தமிழ்மாலை) "சங்கமிருப்பார்போல் வந்து" என்று பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்கள் திரளாக வநுபவித்த அநுபவத்துக்கு ஆண்டாளும் தன்திறத்திற் பெண்களுக்குத் திரளவிருந்துசொன்ன பாசுரமாகையாலே, "குழாங்களாய்" என்னும்படி-திரள் திரளாக வநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபந்தம். "சங்கமுசத்தமிழ்மாலை" என்னக்கடவதிறே. (தமிழ்மாலை) "யவர்க்குஞ்சிந்தைக்கும்" கோசரமல்லாதவஸ்து "பெற்றம் மேய்த்துண்ணும்" இடைச்சேரியிலே வந்துபிறந்து எளியனா னாப்போலேயும், உத்தம வர்ணத்திலே பிறப்புடைய ஆண்

218. (சங்கத்தமிழ்மாலை) "குழாங்களாய்" என்னுமா போலே, திரள் திரளாக வநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபந்தம். பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்கள் திரள் திரளாக வநுபவித்த ப்ரபந்தமிறே. (தமிழ்மாலை) பிராட்டி ஆண்டாளாளைப் போலே, உபநிஷத்து தமிழானபடி. (மாலை) பாவநமான வளவன்றிக்கே போக்யமுமா யிருக்கையும், தலையாலே சுமக்கவேண்டி யிருக்கையும். (முப்பதுந்தப்பாமே) இதி

டாள் "ஆயர்சிறுமியர்" திரளிலே ஒருத்தியாய் அந்வயித்தாற் போலேயும், அருமறையின் பொருளான உபநிஷத்து தமிழாய் வந்து ஸர்வஸுலபமானபடி. ப்ரபந்தஞ்செய்தவளோடு ப்ரதிபாத்யனோடு ப்ரபந்தத்தோடு வாசியறத் தாழ்கின்று திறம்பெற்றபடி. (மாலை) பாவநமான வளவன்றிக்கே போக போக்யமுமாய், தலையாலே சுமக்கவேண்டும்படியுமாய் சிரோபூஷணமுமாயிருக்கை. (கோதைசொன்னமாலை) மாலைக்கட்டினமாலை. அடுத்த பத்தியோடே இரண்டுதலையுந் தாள்பூவும் நடுவே நாயகமுமாகத் தொடுப்புண்டமாலை, (கோதைசொன்னமாலை) "செவிப்பூவே" என்று - இவள் செவிக்கு ஒருபூவிறே அவன் கொடுத்தது. ச்லாக்யமான மாலை கொடுத்தாளிவள்; "ஸ்ரஜிநிகளிதம்" என்னும்படி குழலில் மல்லிகைமாலையாலே விலங்கிட்டு அவனை ஓதுவித்த மாலையிருக்கிறபடி. (முப்பதும்) திருமந்த்ரமும் திருப்பல்லாண்டும்போலே சுருங்கியிருத்தல், வேதமும திருவாய்மொழியும்போலே விரிந்திருத்தல்செய்யாமையாலே, வேண்டுமவையெல்லாம் மிகுதிக் குறைபுண்டாயிருக்கையன்றிக்கேயொழிகை. "நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்" என்று

பி. 218. சங்கத்தமிழ்மாலை - திரள் திரளாக அனுபவிக்க வேண்டிய ப்ரபந்தம், பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்கள் திரள் திரளாக அனுபவித்தது. தலையாலே சுமக்கவேண்டியிருக்கை = சிர:கம்பனம் செய்து அநுபவிக்கவேண்டியது, சிரோபூஷணமானது. முப்பதும்தப்பாமே - விலையற்ற ரத்நங்கள் ஏகாவலியாக (ஒரரைவடமாக)ச் செய்தால், ஒன்று குறைந்தாலும் நெடும்பாழாயிருப்பதுபோல ஒருபாட்டுக் குறைந்தாலும் பேரிழவாயிருக்கும்.

லொருபாட்டும் குறையாமே. விலையில்லாத ரத்நங்களாலே செய்த ஏகாவலியிலே ஒருரத்நம் குறைந்தாலும் நெடும்பாழா யிருக்குமிறே; அப்படியே ஒருபாட்டுக் குறையிலும் பேரி

ஸங்க்ரஹேணை சொன்ன ஸ்வரூபோபாய பலங்களை ஒன்று பத்தாகச் சொன்ன வித்தனையிறே. (முப்பதும்தப்பாமே) இதில் ஒருபாட்டும் நழுவாமே. விலையில்லாத ரத்நங்களாலே செய்த ஏகாவலியிலே ஒருரத்நம்குறைந்தாலும் நெடும்பாடா யிருக்குமிறே; அப்படியே ஒருபாட்டு குறையிலும் பேரிழ வாயிருக்கும். பகவதாபிமுக்யம் பிறக்கிற கால வைலக்ஷண் யம் அறியாதிருத்தல், தயாஜ்யோபாதேயங்களில் நழுவ நிற் றல், பரஸம்ருத்யைகப்ரயோஜந னன்றியிலே ஒழிதல், தேவ தைகளையும் நியமிக்கும்படியான ஜ்ஞாநிகள் வைபவம் அறியாதொழிதல், ஆச்ரயணகாலத்திலே க்ஷீணபாபராம் ஏற்றம் அறிதல் செய்யாதொழியவொண்ணாது; பகவத்விஷ யத்தில் முதலடி யிட்டாரோடு, அவகாஹித்தே சிறிதுகுலைய நிற்பாரோடு, ச்லாகாப்ரதாநரா யிருப்பாரோடு, த்யாஜ்யத் திலே அல்பஸ்பர்சம் நடையாடுவாரோடு, அநுபவமே நிரந் தரமாகநடப்பாரோடு, பாகவதகுலத்திலே அந்வயித்தாரோடு, கைங்கர்யநிஷ்டரோடு ஸம்பந்தமுடையாரோடு, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடையாரோடு, வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநம் பண்ணி நிர்வ்யாபாரரா யிருப்பாரோடு, பக்தியாலே கலங்கிநடப்பா ரோடு, பாகவதபாரதந்த்ர்யைக நிஷ்டரோடு வாசியற உத் தேச்யதாபுத்தி குலையாமலிருக்கவேணும் என்றறியவேணும்; பகவத்ஸந்நிதியில் செல்லும் க்ரமங்களறியவேணும்; புருஷ காரத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களும் கார்யமும் அறிய வேணும்; பகவத்குணவித்தராகவேணும்; கடாக்ஷைகதாரக ராம்படி பக்நாபிமாநராகவேணும்; ஆபிமுக்ய ப்ரார்த்தநம் பண்ணவேணும்; மங்களாசாஸநபரராகவேணும்; அர்த்தித் வந்தோற்றப்பல்காட்டவேணும்; முமுக்ஷுதசையில் அபே க்ஷிதம், முக்ததசையில் போகம், இவற்றில் வாஞ்சை நடக்க வேணும்; அதுக்குத் தங்கள் உபாயாந்தர சூந்யதையை முன் னிடவேணும்; நித்யகைங்கர்யத்தில் நித்யாபேக்ஷை நடக்க வேணும்; இத்தசை விளைந்தார் பாசுரமே போகமாக

ழுவாயிருக்குமென்கை. (இங்கு) பிறபட்ட காலத்திலே யென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்திலே என்னுதல். (இப்பரிசுரைப் பார்) இப்பாசுரமாத்ரத்தைச் சொல்லுவார். திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்கள் தாங்கள் க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணிப் பெற்றார்கள்; ஆண்டாள் அநுகாரத்தாலே பெற்றாள். ஆகை யாலே, இப்ப்ரபந்தம் கற்றார்க்கும் இந்தபலம் கிடைக்கும்.

219. (ஈரிரண்டுமால்வரைத்தோள்) இவர்களளவு பாராதே பண்டுபாடினவர்கள் சொல்வழியாலே அநுஸந் திக்கையாலே தோள்கள் பணைக்கும்; உகவாதார்க்குத்

வேணும்; ஆகையாலே இமுப்பது பாட்டிலும் நழுவவிட லாவது ஒரு பாட்டில்லை. (இங்கு) பிறபட்டகாலத்திலே இப்பரிமாற்றத்துக்கு மேட்டுமடையான இந்நிலத்திலே (இப்பரிசு) இப் ப்ரகாரந் தப்பாமல். (இப்பரிசுரைப்பார்) இப்பாவவ்ருத்தியோடே இப்பாசுரத்தைச் சொல்லுமவர் கள். திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்களுக்கு ஸமகாலமாகை யாலே ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாய்த்து; ஆண்டாள் அநுகார ப்ரகாரத்தாலே பெற்றாள், இவர்களுக்கு உக்திமாத்ரமே யமையும்.

இவர்களளவுபாராதே பண்டுபாடினவர்களையும் இச் சொல்வழியாலே நினைத்துக் காரியஞ்செய்யும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறதுமேல் (ஈரிரண்டுமால்வரைத்தோள்)பெண்களை யணைக்கப்புக்கபின்பு க்ருஷ்ணனுக்குத் திருத்தோள்கள் பணைத்தபடி. "வேயிருந்தடந்தோளினா"ரோடு அணைந்த தோள்களிறே. (ஈரிரண்டு) உகவாதார்க்கிறே தோள் இரண் டாய்த் தோற்றுவது; ஆசைப்பட்ட பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றுமிறே. வங்கக்கடல்கடைந்த தோள்கள் நான்கும் கண்டிடப்பெற்றார்கள். (மால்வரைத் தோள்) "மதுரக்

பி. 219. உபக்ரமத்தில் :—இப்பாட்டின் முதலடியில் மாத வன் என்று பிராட்டிஸம்பந்தம் சொல்கையாலும ; செல்வத்திரு மால் என்று முடிவில் ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்கையாலும் "த்வயம்" என்கிற மஹாமந்த்ரத்தில் சொன்னபடியே இங்கும் சொல்லிற் றென்கை.

தோள்களிரண்டாய்த்தோற்றும்; இவர்களுக்குத் தோள்கள் நாலாய்த் தோற்றுமிறே. (செங்கண் திருமுகத்து) அலப்ய லாபத்தாலே சிவந்தகண்கள். (செல்வத்திருமாலால்) உபய விபூதியுக்தனான ஸ்ரீய:பதியாலே. இப்பாட்டில் - உபக்ரமத்தி

கொழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளாயிராதே," காத்தூட்டவல்ல திண்மையைச் சொல்லுகிறது. (மால்வரை) "நீண்டமலைகளும்" என்னும்படியிறே யிருப்பது. பெரிய பிராட்டியார்க்கும கோபிமார்க்கும க்ரீடாசைலமான தோள்கள். (செங்கண் திருமுகத்து) பெண்களைக்கண்ட பின்பு அலப்பலாபத்தாலே திருக்கண்களும்செவ்விபெற்றுத் திருமுகமும குளிர்ந்தபடி. இவர்களைப் பிரிந்தபோதிறே. ஜலக்ஷயத்தில் பத்மம்போலே முகமும் விழியும் உருவுவது, (செங்கண் திருமுகம்) "கண்ணன்கோளிழைவாண்முகம்," அதிலே "நீரார்கமலம்"போல் செங்கண், தோழிமார்! பாரீ கோள் என்று ஒருவர்க்கொருவர் காட்டி அநுபவித்த கடாக்ஷமும் முகமும். (செங்கண்) "கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்," "பங்கயக்கண்ணனை" "செங்கண் சிறுச்சிறுதே" "அங்கணிரண்டுங்கொண்டு" என்று முடிய இம்முகமும் கடாக்ஷமுமிறே இவர்கள் நெஞ்சில் கிடந்தது. "திங்கள் திருமுகம்" என்று - ஸ்ரீகோபிமார் முகத்தையும் அவர்கட்கு அநுபாவ்யனானவன் முகத்தையும் ஒருமுகப்பட அநுபவிக்கிறார்கள். இச்செங்கண் திருமுக முடையவன்றான் ஆரென்னில்; (செல்வத்திருமாலால்) என்கிறார்கள். "கண்ணன் திருமால்" திருமுகமிறே இது. (செல்வத்திருமாலால்) உபய விபூத்யைச்வர்யத்தை யுடைய ஸ்ரீய:பதியாலே. (செல்வத் திருமால்) "திருத்தக்கசெல்வம்" செல்வத்துக்குத் தகுதியானவள். (திருமால்-செல்வம்) "திருவுக்குந் திருவாகிய" செல்வு "செல்வச்சிறுமியரை"ப்பெற்றபின்பு சிறந்தது. இங்கு உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீமத்சப்தஞ் சொல்லுகிறது, ரஹஸ்யத்வயத்திலும் மறைந்துகிடந்த லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் வாக்யத்வயத்திலேயிறே வெளியாகிறது. இப்பாட்டில், உபக்ரமத்திலும் முடிவிலும் பிராட்டிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே - த்வயத்தில் சொல்லுகிறபடியை இங்குச் சொல்லிற்றாய்த்து.

னும் பிராட்டி ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, முடிவிலுஞ் சொல்லுகையாலே, த்வயத்திற் சொன்னபடியிலே இங்குஞ் சொல்லிற்றென்கை. (எங்கும் திருவருள்பெற்று) த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் பிராட்டியும்தானும் ஸந்நிஹிதமாம்படி ப்ரஸா

(எங்கும்) த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிலும். இங்கிருக்கும் நாளும் பரமபதத்தில் போனாலும். (திருமாலால் எங்கும்) "இங்கு மங்கும்" திருமாலென்றிருக்கை யிறே யடுப்பது. (திருவருள்பெற்று) இப் ப்ரபந்தம் கற்றவர்கள் இருந்தவிடத்திலே தானும்பிராட்டியுமாய்நித்யஸந்நிஹிதமாம்படி ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. (திருவருள்பெற்று) "திருமாலாலருளப்பட்ட" "திருமாமகளால் அருள்மாரி" என்று-இவளுடைய அருள்பெறுகையிறே உத்தேச்யம். "நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு". (திருமால் - திருவருள் பெற்று) "நிஸ்ஸம்சயம்ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று இவர்களை வாழ்த்திக்கடாக்ஷித்தது பலித்தபடிபாராய்! என்றுபெரிய பிராட்டியார் திருக்கையிலேகாட்டிக்கொடுக்க; "பூவளருந் திருமகளாலருள்பெற்று" என்கிறபடியே - அவனடியாக இவள்தன்னுடைய அருளைப்பெற்று. உபாயநிஷ்டையும் இவளாலே; ப்ராப்யவ்ருத்தியும் இவளாலே;விரோதி நிவ்ருத்தியும் பலப்ராப்தியும் அவனாலே. (இன்புறுவர்)ஆநந்தநிர்ப்பரராவர். (எங்கும்-இன்புறுவர்) இங்கிருக்கும் நாள் ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தராய் ப்ரபந்தத்தினுடையவும் ப்ரதிபாத்யனுடையவும் ஆண்டாளுடையவும் சீர்மையையும் சீலத்தையும் பாவவ்ருத்தியையும் அநுஸந்தித்து இனியராவர்கள்; அங்குப்போனால் நிரந்தர ஸம்ச்லேஷத்தாலே "மிகவெள்ளை நிகழ்ந்தனம்" என்னும்படி பரமாநந்தத்திலே அந்வயிப்பர்கள். (திருமாலால்-இன்புறுவர்) "இன்பம்பயக்கவிறே" அவர்கள் தானிருப்பது. அந்யோந்யாநுபவாநந்தம் போலன்றே மிதுநாநுபவாநந்தம். "அடியேனுக்கின்பாவாய் பொன்பாவை கேள்வா." எப்படி இன்புறுவர்களென்னில்; (எம்பாவாய்-இன்புறுவர்)எங்கள்சந்தஸ்ஸாலே இன்புறுவர் நாங்கள் யாதொருபடி இன்புற்றோம், அப்படி இன்புறுவர்கள்.

தத்தைப் பெற்று. (இன்புறுவர்) பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தம் பெறுவர். "விடிவோறே எழுந்திருந்து முப்பது பாட்டையும் அநுஸந்தித்தல், மாட்டிற்றிலனாகில் 'சிற்றஞ் சிறுகாலே' என்கிறபாட்டை அநுஸந்தித்தல், அதுவும்மாட்டிற்றிலனாகில் நாமிருந்த விருப்பை நினைப்பது" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். ௩௦

220. ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம். முப்பதாம்பாட்டு. (வங்கக்கடலித்யாதி) இப்பாட்டில், இப்ப்ரபந்தம் கற்றார்க்குண்டாம் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். வ்யா.—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலத்துக்கு ஒருசலநம் பிறவாதபடி பாற்கடலை "மந்தரத்தை மத்தாக" நாட்டி வாஸுகியாலே சுற்றித் தன் கையாலே கடைந்து பிராட்டியை லபித்தாற்போலே,சேதநர் பரிக்ரஹித்த சரீரத்துக்கு ஒருவாட்டம் வாராமல் ஸம்ஸாரமாகிற மஹாஸமுத்ரத்தைத் தன் ஸங்கல்பமாகிற மந்தரத்தை நாட்டி, க்ருபையாகிற கயிற்றாலே சுற்றி, கடாக்ஷமாகிற கைகளாலேகடைந்து, பிராட்டியிலும் ப்ரேமவிஷயமான ஆத்மவஸ்துவை லபித்தவன். இத்தால் - இச்சரீரத்தோடேயிருக்கச்செய்தே "ஸந்தமேநம்ததோவிது:" என்னப் பண்ணினவனை யென்கிறது. (கேசவனை) கேசியை நிரஸித்தாற்போலே ஆத்மவஸ்துவை அநுபவிக்கும்போது அவ்வநுபவ விரோதியாய் இச்சேதநனுக்குப் பிறக்கும் போக்த்ருத்வாதிகளுக்கு நிவர்த்தகனானவனை. (திங்களித்யாதி) "பவிபுமாந் ஜகதோஸ்யஸௌம்யரூப:" என்கிறபடியே சந்த்ரனைப்போலே ஆஹ்லாதகரமான திருமுகமண்டலமுடையவர்

மாதவனை-சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி-பறைகொண்டவாற்றை - கோதைசொன்ன-தமிழ்மாலை-உரைப்பார்-எம்பாவாய் - இன்புறுவர். பெரியபிராட்டியார் இன்புற்றாற்போலே இன்புற்றாரவர்கள்.ஸ்ரீகோபிமார் பாவாய் இன்புற்றோம் நாங்கள்; எங்கள் சொல்லையுரைப்பார்எங்கள்பாவாய்! இன்புறுவர்கள்; ஸமகாலத்திலுள்ளாரை, "எம்பாவாய்-நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ" என்று கூட்டிக்கொண்டார்கள்; பிற்பாடர்க்கும், எம்பாவாய் ப்ரபந்தமுகத்தாலே எம்பாவாயின்புறுவர் என்று தலைக்கட்டுகிறார்கள். ௩௦

களாய், ததேகவிஷயமான ஜ்ஞாநபக்திவைராக்ய பூஷிதராய், அநந்யார்ஹரான பாகவதர்கள் ஆற்றாமையாலேஅவனிருந்த விடத்தே போய் பூஜித்து, த்வாபரயுகத்திலே நாட்டார்க்கு "பறை" என்று வ்யாஜமாத்ரமாய் தங்களுக்கு உத்தேச்ய மானகைங்கர்யத்தை பரிக்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை, பூமிக்குஆபரணமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, விஸ்த்ருதமாய்க்குளிர்ந்திருந்துள்ள தாமரைமணிகளாலேசெய்யப்பட்ட மாலைகளையுடைய பெரியாழ்வார் திருமகளான சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார் அருளிச்செய்த, ஸங்காநுபாவ்யமாய், கூட்டங் கூட்டமாயிருக்கிறதாய், தமிழாலே செய்யப்பட்டு மாலைபோலே போக்யமாய், சிரஸாவாஹ்யமாய், சிலாக்யமான இப்ரபந்தத்தை, ஒரு பாட்டுக்குறையாதே பிற்பட்ட காலத்திலேஇப்ரபந்தரூபமானபாசுரத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள், இப்பாசுரச்ரவணத்தாலேபணைத்து பலிஷ்டமான பெரிய மலைபோலே யிருக்கிற நாலு திருத்தோள்களையுடையனாய், வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த திருக்கண் மலர்களையுடையனாய், விகஸிதமான திருமுகமண்டலத்தையுடையனாய், உபயவிபூத்யைச்வர்ய ஸம்பந்நனை ஸ்ரீய:பதியாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் பிறந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதம் வாராதபடி க்ருபையைலபித்து ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருப்பர்கள். ௩௦

அடிவரவு:—மார்கழி, வையம், ஓங்கு, ஆழி, மாயன், புள்ளும், கீசு, கீழ்வானம, தூமணி, நோற்றுக், கற்றுக், கனைத்துப், புள், உங்கள், எல்லே, நாயகன், அம்பரம், உந்து, குத்து, முப்பது, ஏற்ற, அங்கண், மாரி, அன்று, ஒருத்தி, மாலே, கூடாரை, கறவை, சிற்றம், வங்கம், தை.

திருப்பாவை மூவாயிரப்படி ஆறாயிரப்படி
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநங்கள் ஸம்பூர்ணம்

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்,
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்,
சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யரான
வாநமாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்த

திருப்பாவை ஸ்வாபதேசம்

திருப்பாவை முதலிட்டு அஞ்சு பாட்டாலும் ப்ரபந்ந நிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமவைபவத்தையும் பேசுகிறது. மேல் பத்துப்பாட்டாலும் ப்ரபத்தவ்யனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தநமே ப்ரபந்நனுக்குக் காலக்ஷேபமாகையாலே, அந்தஸங்கீர்த்தனத்துக்கு அதிகாரிகளானவர்களை எழுப்பிக் கூட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லுகிறது.

அது எங்ஙனே யென்னில் ;—இதில் முதற்பாட்டாலே, பரிசுத்தராய் வ்ருத்யாபாஸத்தை யுடையவர்களுடைய சப்த ப்ரமாணத்தை முன்னிட்டு, ஸத்வகுணநிஷ்டரை ஸாத்விக ஸமாசார நிதர்சநபூர்வக பகவந்நாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லுகிறது. இரண்டாம் பாட்டில் ;— பகவதபிமதக்ரியாகலாபங்களாலே பகவத்போக்யமான வஸ்துவை விவேகித்து தரிப்பார்படியைக்காட்டி, ஸத்வப்ரதானரை விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லுகிறது. மூன்றும் பாட்டில்;—ஸங்கீர்த்தனத்துக்கடுத்த ஸத்வோத்தரகாலத்தை முன்னிட்டு ஸத்துக்களாலே குதூஹலிக்கப்படும் விஷயரானவர்களை, ஸகலவிரோதி நிவாரகனுடைய ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸங்கதராக்கி ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லுகிறது. நாலாம் பாட்டில் ;—ஜ்ஞாநதீபப்ரகாசராய் அத்தாலே உத்துங்கமான பதத்திலே இருக்கும்படியான ஸம்பந்தமுடையவர்களையும் அவனுடைய ஸர்வநாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸங்கதரானபடி ஸம்விதாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. அஞ்சாம் பாட்டில் ; பகவத்குணவித்தர் பாசுரம் கேட்கையிலே அபேக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

ஆறும் பாட்டில் ;—அபிஜாதமும் ஆஹ்லாதகரமுமான திருநாமஸங்கீர்த்தனத்திலே அந்வயிப்பிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஏழாம் பாட்டில்;—பகவத்ப்ரத்யாஸந்நரோடு ஆஸத்தி

யுடையாரையும் மநோபிராமமான நாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமர்த்தராய் தத்பரராக்கும்படி சொல்லுகிறது. எட்டாம் பாட்டில்;—பகவத்குண ஜ்ஞாநநிஷ்டரையும் இதிஹாஸோக்த மான குணநாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ப்ரவணராக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஒன்பதாம் பாட்டில்;-ஸௌகந்த்யஸாரஸ்ய யுக்தர்விகாஸத்தையும், ஸத்வோத்ரிக்தர் ஸமாராதன ஸம்ஹி தான தத்பரராகிறபடியையும் காட்டி, பரிபூர்ணஜ்ஞானனை யும் புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தன தத்பரராக்கிச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லுகிறது. பத்தாம் பாட்டில் ;-வாக் பணிதியுடையாரையும், ஸமஸ்தப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான ஸர்வேச்வரநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸஹகாரிகளாக்கிக் கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ஏவம்வித ஸங்கீர்த்தனத்தாலே அவனுக்கு அறுதியாகை யும், அவனையும் எழுப்பி ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை விண்ணப்பம் செய்து அடிமைசெய்யும்படியையும், அவன் அடிமைகொள் ளும் படியையும், அவனுக்கறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறது மற் றெல்லாம்.

திருப்பாவை அடியிட்டஞ்சு பாட்டாலும் - ப்ரபந்த நிஷ்டாக்ரமமும், ப்ரபத்தவ்யன் அதிஸுலபனும்படிக்கடி யான அவனுடைய அவதாரத்தின் அடிப்பாடும் சொல்லு கிறது. மேலிட்டுப்பத்துப்பாட்டும் ப்ரபத்திக்குப் பூர்வபாவி யான வாக்யகுருபரம்பரையினுடைய க்ரமம் சொல்லி, பக வத்விஷயத்தில் உத்யுக்தரானவர்களோடு போர அவசாஹித் தாரோடுவாசியற, உத்தேச்யரென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

அது எங்ஙனே என்னில்; - "பிள்ளாய் எழுந்திராய்" என்கையாலே பகவத்விஷயத்திலே அபிநவமாக மூட்டும் "அஸ்மத்குருப்யோநம;" என்னும்படி சொல்லுகிறது. அநந் தரம் "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்கையாலே ஸ்வாசார்ய னுக்கும் சௌரவ்யனுகையாலே. "அஸ்மத்பரமகுருப்யோ நம:" என்கிறபடியைச்சொல்லுகிறது. "கோதுகலமுடைய பாவாய்" என்று ஸர்வராலும் கொண்டாடும்படி யிருக்கை யாலே "அஸ்மத்ஸர்வகுருப்யோநம:"என்கிற அர்த்தத்தைச்

சொல்லுகிறது. "மாமான்மகளே" என்கையாலே ஒளி புதுவை நகர்வாழும் பேர்கள் தாயான ஆண்டாளுக்கு அண்ணரான "ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:" என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுவும் ஆழ்வான் அளவும் அநுஸந்தேயம். "நோற்றுச் சுவர்க்கம்புகுகின்ற அம்மனாய்" என்கையாலே, ஸித்தோபாயத்தாலே ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யஜ்ஞானத்தை யுடையராய், அத்தாலே உடையவர்க்கும் கௌரவ்யரா யிருக்கும் "ஸ்ரீபராங்குசதாஸாயநம:" என்னுமர்த்தம் சொல்லுகிறது.

"கோவலர்தம்பொற்கொடி" என்கையாலே, க்ருஷ்ண பக்தியுக்தரான நாதவம்சயுக்தராயிருக்கிற "ஸ்ரீமத்யாமுந முநயேநம:"என்னும் அர்த்தம்சொல்லுகிறது."நற்செல்வன் தங்காய்" என்கையாலே, திருக்குமாரத்தியார் பருவம் நிரம் பினபின்பு சேற்றில் படியாய்க்கிடந்து அநுசரணம் பண்ணி யும், "மனத்துக்கினியானைப்பாடவும்" என்கையாலும்"ஸ்ரீராம மிச்ராய நம:" என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. "போதரிக் கண்ணினாய்", "பங்கயக்கண்ணானைப்பாட" என்கையாலே, "ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷாயநம:"என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. "நாவுடையாய்" என்கையாலே தமிழ்மறையை இயலிசை யாக்கின நாவீறுடைமையாலே "ஸ்ரீமந்நாதமுநயேநம:" என்னுமர்த்தம்சொல்லுகிறது. "எல்லே இளங்கிளியே" என்கையாலே, "சுகமுகாதம்ருதத்ரவஸம்யுதம்" என்னும்படி திருவருட்கமுகு ஒண் பழத்ததான ஆழ்வார் திருப்பவளத் தில்,"தின்கீர்த்திக்கனியென்னும் கவிகள்-மொழிபட்டோடும் கவியமுதமாய்"த் திருவாய்மொழி ப்ரவஹிக்க, அத்தாலே 'அணிமழலைக்கிளி மொழியாளை' அநுகரிக்கையாலே, "ஸ்ரீமதேசடகோபாயநம:" என்னும் அர்த்தம் சொல்லு கிறது.

"நாயகனாய்" என்று தொடங்கி மேலஞ்சுபாட்டாலே, "ஸ்ரீமத்விஷ்வக்ஸேனாயநம:", "ஸ்ரீயைநம:". "ஸ்ரீதராயநம:" என்னும் அர்த்தங்களையும் அச்சேர்த்தியிலே இவரும் புருஷ கார பூர்வகமாக ஆச்ரயிக்கச்செய்தேபெருமை ஏற்றங்களைச் சொல்லுகிறது.

"எட்டெழுத்தின் இணைப்பொருளும் இரண்டுதனில் பொருளும் இயல்வலித்தேர் அருச்சுனர்க்கு இறைவர் தம்மைத் தொட்டுரைத்த முறையுறுதிப் பொருளேயெல்லாம் தோன்றும்வகை" இத்யாதிப்படியே, இப்ரபந்தம் ரஹஸ்யார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருக்கும்; அதில் த்வய யோஜனையும் மேலே யோஜிக்கப்பட்டது.

அநந்தரம் பாட்டுக்கள் எல்லாவற்றாலும் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியே விசேஷகடாக்ஷலக்ஷ்யமாம்படியை அபேக்ஷிக்கிறபடியையும், 'வீற்றிருந்தேழுலகத்திற்படியே திவ்யஸிம்ஹாஸனத்திலே பேரோலக்கமாக இருக்கும்படியையும், "போற்றி' என்று சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியையும், தங்களார்த்தித்வத்தையும்,கைங்கர்யோபகரணங்களை அர்த்திக்கும்படியையும், எல்லாரும் ஒருவனோடேகூடியிருந்து குளிரும்படியையும், பலத்துக்கநுகுணமாக ஸாதனங்கள் தங்கள் கையதன்றிக்கே அவன் கையதாயிருக்கும் படியையும், கைங்கர்யவேஷத்தையும், மாதர்களை எழுப்பும் படியையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரீய:பதிகடாக்ஷத்தாலே அந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுவாழும்படியையும், சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது.

ஆகையாலே, குருபரம்பரா விவரணபூர்வகமாக த்வய விவரணமான இப்ரபந்தமே ப்ரபந்நனுக்கு அநுவரதாநுஸந்தேயமென்றதாயிற்று. "ஜ்ஞாதவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்" என்னக்கடவதிறே. இதிகுருபரம்பராவிவரணம்.

த்வயத்துக்குஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரயோஜனை காட்டப்படுகிறது - இப்ரபந்தத்தாலே. "நமோநாராயணவென்பாரே" என்றிறே இவர்தாம் அருளிச்செய்தது. இப்ரபந்தத்தில் "ஊழிமுதல்வன்" "பற்பநாபன்" என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வத்தையும், "உனக்கே" என்கையாலே, உகாரத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தையும் "நாம்" என்றும் "யாம்" என்றும்-மகாரவாச்யனாய் ப்ரக்ருதே: பரனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரணவார்த்தம் ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று-"தூயோமாய்வந்துநாம்", "தூயோமாய்வந்தோம்",

"அபிமானபங்கமாய்", "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று", என்கையாலே நமஸ்ஸிலர்த்தமும், "கதிர்மதியம்போல்முகத்தான் நாராயணன்", என்றும், "நாராயணன்மூர்த்தி" என்றும் "ஓங்கியுலகளந்த உத்தன்பேர்" என்றும் சொல்லுகையாலே நாராயண சப்தார்த்தமும், "உலகை ஈரடியால்நடந்த நம்பி நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே" என்னக்கடவதிறே. "உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்கஒழியாது" என்கையாலே அதில் ஸர்வவித பந்தத்வமும், "எற்றைக்கும் ஏழேழுபிறவிக்கும் உன்தன்னோடு உற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாமாட் செய்வோம்" என்கையாலே சதுர்த்யர்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று. இதி திருமந்த்ரவிவரணம்.

"கறவைகள்பின்சென்று" இத்யாதிகளாலும், "செய்யாதனசெய்யோம்", "உன்னை அருத்தித்துவந்தோம்", "சிற்றம் சிறுகாலேவந்துன்னைச்சேவித்து" என்றும், "நாராயணன்" என்றும், "புண்ணியம் நாமுடையோம்" என்றும், "மாயனை மன்னுவடமதுரைமைந்தனை" என்று தொடங்கி "தீயினில் தூசாகும்" என்றும், "எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து" என்றும், "வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து" என்றும் சொல்லுகையாலே சரமச்லோகார்த்தம்ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று. "ஐந்து தீயோடு நின்று தவஞ்செய்யவேண்டா திருமார்பனைச்சிந்தையுள்வைத்துமென்றீர்", "ஐந்துநெருப்பிடையேநிற்கவும் நீர் வேண்டா" "நகரமருள்புரிந்தித்யாதி-பெயரினையேபுந்தியால் சிந்தியாது ஓதி உருவெண்ணும் அந்தியால் ஆம்பயன் அங்கு என்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

திருப்பாவையால் "நாராயணன்" என்றும், "பாற்கடலுள் பையத்துயின்றபரமன்" என்றும், "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்" என்றும, "ஏஷநாராயண ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:| நாகபர்யங்கமுத் ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்", என்கிறபடியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு அடியான அடிப்பாட்டை அடைவேசொல்லி, ஏவம்விதனானவன் "மாயனை மன்னு" இத்யாதிப்படியே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்திமகனாய் ஒளித்து வளருகிறவிடத்தே, "பேய்முலைநஞ்சுண்டு", "கள்ளச்சகடம்

சலக்கழியக்காலோச்சி", என்று பூதனை சகடநிராகரணம் சொல்லி, அதுக்குமேலே "தாமோதரன்" என்று வெண்ணெய் களவு காண்கையாலே கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாயிருந்தபடிசொல்லி, மதுரையிலே மல்லரைமாட்டி,வல்லானை கொன்றபடியைச் சொல்லி, அநந்தரம், தான்தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்துக்கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பாய், அவனைப் போக்கினவளவும் அருளிச்செய்தாரிறே. இதிசரமச்லோக விவரணம்.

(மார்கழித்திங்களித்யாதி) இதில் அத்யந்தபக்தியுக்தரானவர்கள் பகவத்விரகபரிதாபஹாமாக ஸஹகாரிகளுடன் பகவத்விஷய அவகாஹனம்பண்ண ஒருப்பட்டு, ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை அத்தலையாலேபெற்று வாழும்படியையும் சொல்லுகிறது. தந்தாம்ப்ரீதிவிஷயங்களைப் பிரிந்தார்களுக்கெல்லாம் இப்படியிறேப்ரேமஸ்வபாவமிருப்பது.

ஸ்ரீய:பதியாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநனாய், ஸர்வஸ்மாத் பரனாய் இருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன், ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்வவிபூதியிலே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்தவதரித்துப் போந்து, பிராட்டியைப் பிரிந்து, மெல்லியல்தோள்தோய்ந்து அநந்தரம் இப்படி அதிவிலக்ஷணையாய் அத்யந்தா பிமதையான தத்விஷயத்தை லோகரக்ஷணார்த்தமாக விச்லேஷித்து, "உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்து" என்னும்படி பரிதப்தனாய், "அந்தவிரஹதாபம் மாற்றலாமோ" என்கிற அலமாப்பாலே அர்ணவத்திலே அவகாஹிக்க நினைப்பதானாப் போலேயும், அவனைப் பின்தொடர்ந்துபோந்த பரிவரான தம்பி பரதனும் தயரதன் பெற்ற மரகதமணித்தடத்தைப் பிரிந்து, "கூடோக் நிரிவபாதபம்" என்னும்படி பரிதபித்து ஸரயு ஆற்றிலே அவகாஹித்து, ஸரஸ்ஸு முதலானவற்றிலே அவகாஹிக்கவும் ஒருப்பட்டிருந்தாப்போலவும், பின்னையும் மாமாயன் மாதவன்வைகுந்தன், வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாஸுதேவன்,-மதுரைமன்னன், நந்தகோபனிளவரசு, கோவலர்குட்டன், சூட்டுநன்மாலை தொடக்கமான அங்குத்தை போகத்தை அநாதரித்து, அடலாயர்தம் கொம்பினுக்காக இங்கே போந்தாப்போலே.

ஆண்டாளும் அந்த வைகுந்தவான்போகம் தன்னை இகழ்ந்து இங்கேற வேயர் தங்கள்குலத்திலே விஷ்ணுசித்தன் வியன்கோதையாய் வந்தவதரித்து, ஆயர்சிறுமியர் படியை அடைந்து, ஆயர்குலத்தினில் தோற்றினவனை மனதுக்கு இனியதாகப்பாடிக் கூடியிருந்தபடியைச் செய்யவெண்ணப் போந்தவளாய், அப்பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது தொடக்கமான விஷயங்களைப் பிரிந்த தளர்த்தியாலே இனவேல் நெடுங்கண்கள் இமைபொருந்தாதே, அவனில் எண்மடங்கான காமத்தீயுள் புகுந்து கதுவ, அந்தவிரஹதாபமாகிற பெரு நெருப்பை ஆற்றுகைக்கு ஆசரம் பெருத்து, பெரும்புறக்கடல் இப்புறத்திலே திருப்பாற்கடலாய்ப் பொங்கி எங்கும் பரந்து, வெள்ளக்கால்களாய் பரந்து சுழித்துப் பெருநீராக மதுர ஆறுய்ப்பெருகுகிற அம்ருதத்திலே குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராட ஒருப்பட்டு பெருக்காற்றிலே இழிவார்துறை தப்பாமே துறைஅறிந்தநில வரோடேகூட இறங்க நினைக்குமாபோலே, இறங்க நினைக்கிறதாயிருக்கிறது இங்கும்.

அது எங்ஙனே என்னில்?-ஸ்ரீய:பதியாய்,ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநனாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன், "நாராயணனே" என்று அவன் பெரும்புறக்கடலா யிருக்கிறபடியும், அநந்தரம் "பாற்கடலுள் பையத்துயின்றபரமன்" என்று பாற்கடல்போலேயான வ்யூஹத்தையும், "ஓங்கி உலகு அளந்த உத்தமன்" என்று அதுகால்களாய்ப் புறப்பட்டுப்பரந்து "பற்பநாபன்" என்று சுழித்து, "தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவன்" என்று பெருக்காறுபோலேயான விபவத்தையும், "நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்" என்று உள்ளே ஊற்றுஜலம்போலே அந்தர்யாமியா யிருக்கும்படியையும், "புள்ளரையன் கோயில்" என்று நித்யமானநீர்மையாலே "அதிலேதேங்கிய மடுக்கள்" என்னலாம்படி ருசிஜநகவிபவலாவண்யத்தோடே எப்போதும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தையும், அத்யபிநிவேசத்துடன் இங்கே காண இப்பிறப்பே அநுபவிக்கக்கோலி.

அவை அப்போதே அநுபவிக்கப் பெருமையாலே, " வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெருது உழல்கின்றேனே" என்றும், " பொங்கியபாற்கடல் பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராசையினால் என் கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை ஆகுலம்செய்யும் " என்றும், " விண்ணுறநீண்டு அடிதாவியமைந்தனை வேற்கண்மடந்தை விரும்பி" என்றும், "பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடு வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றமாக்கிய " என்றும், " கொம்மைமுலைகள் இடர்தீரக்கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென் ?" என்றும், " ஆவலன்புடையார் தம்மனத்தன்றிமேவலன் " என்றும், " உலங்குண்ட விளங்கனிபோல் உள்மெலியப்புகுந்து என்னைநலங்கொண்டநாரணன்" என்றும், "பெண்கொடியை வதைசெய்தான் " என்றும், " காமத்தீயுள்புகுந்துகதுவ " என்றும், " தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும திருவரங்கர் ஆமுகத்தை நோக்காரால் " என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரத்வாதிபஞ்சாவஸ்தாவஸ்திதனாய் பஹுகுணனாய் தேசகால விப்ரகர்ஷாத்யுபாதியாலே ஆச்ரயிப்பார்க்கு அஸந்நிஹிதத்வாதிகளாலும் ஆலோகாலாபாத்யநநுபாவிகத்வத்தாலும் எம்பெருமான் அரியனாகிறபடியை தர்சித்து.

முற்காலத்திலே ஸ்ரீகோபிமார் "கோபீபரிவ்ருதோராத்ரிம்" என்று பூர்வபக்ஷத்தில் பூர்வராத்ரியிலே, ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனை க்ருஷ்ணனோடே சமுகமாகக்கூடியிருந்து, ஒருகார்யப்பாட்டிலே, பிரிந்துபோந்து அவனை விட்டு அகன்று உயிராற்றகில்லாதாப்போலே, பழனையாற்றிலே " மார்கழிநீராட " என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே க்ருஷ்ணனுபவ குதூஹலத்தையுடையராய், அபரராத்திரியிலே உணர்ந்து, முற்பட்டார் பிற்பட்டாரை எழுப்பி, எல்லாரும் திரண்டு நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகக் க்ருஷ்ணனை எழுப்பி, ஸ்வலாபங்களை அர்த்தித்துப்பெற்று அநுபவித்தாப் போலவும்.

சீர்மல்குமாய்ப்பாடிக்கு ஸத்ருசமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தான ப்ரஸூதையான ஆழ்வார் திரு

மகளாரான ஆண்டாள் க்ருஷ்ணநுகாரிகளான அவர்களை அநுகரித்து, "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்கிறபடியே, "வேதப் பயன்கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தன் ஸம்பந்தத்தாலே வேத மனைத்துக்கும் வித்தான அர்த்தத்தைக்கொண்டு, பகவத் ருசி யுடையாரைக்கொண்டு, பத்துப் பெண்களைப் எழுப்புகிற முகேந, ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தரான பதின்மரை முன்னிட்டு, வேதப்பொருளாய் " யமுனைத்துறைவன் " என்று பேர் பெற்ற எம்பெருமான் திருவடிகளைப்பற்றுமளவும் சொல்லு கிறார்கள். " 'புள்ளும்' தொடங்கி 'எல்லே' அளவும் தச மாந்தமாயே" என்றாரிறே தேசிகரும். இவர்கள் க்ருஷ்ணநு பவத்துக்கு தேசிகராகையாலும், பத்துப்பெண்களை எழுப்பு கிறது, நாய்ச்சியாருக்குத் தேசிகராகையாலும், பிராட்டிமா ரோடே ஸாம்யகுணஷட்கத்தை யுடையராகையாலும், இவ் வநுபவத்துக்கு இவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறது.

இன்னமும், பகவத்விஷயத்தில் முற்பட்டார் பிற்பட் டாரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும் பரஸம் ருத்தியாலும் இவர்களை எழுப்புகிறார்கள். "புஷ்பராத்ரிஸ்து தத்ரைவகங்காகூலேஸராகவ: பரத:கால்யமுத்தாய சத்ருக்ந மிதமப்ரவீத்|சத்ருக்நோத்திஷ்டகிம்சேஷே நிஷாதாதிபதிமகு ஹம்சீக்ரமாநயபத்ரந்தேதாரயிஷ்யதிவாஹிநீம்|ஜாகர்மிநாஹம் ஸ்வபிமிதமேவார்யம்விசிந்தயந் " என்னக்கடவதிறே. இங் கும் அப்படியேயாயிற்று ப்ரத்யக்ஷாநுபவத்தாலல்லது தரி யாதார், குணநுபவத்தாலே தரித்திருப்பாரைத்வரித்தெழுப்பு கிறபடி.

இதில் முதற்பாட்டில் "பிள்ளாய் எழுந்திராய்" என்று "பிள்ளைப்பெண்" என்கிறது-பொய்கையாழ்வாரை. அதெங் ஙனே என்னில்; - "அரவம் அடல்வேழம்" இத்யாதியாலே க்ருஷ்ணநுபவத்துக்குத் தேசிகராகையாலும், இவள் சூடிக் கொடுத்தவடிவுக்கு, "வையந்தகளி" இத்யாதி - " சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை " என்றும், " மாலுங்கருங்கடலே எந்நோற்றாய் " இத்யாதியாலே அவனுடைய அங்கஸங்கத்தை ஆதரித்துப் பேசியும்,

"மணமருவமால் விடையேழ்செற்று" என்று, "நப் பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே வ்யாபரித்த படியைப் பேசுகையாலும், இதிலே "பேய் முலை நஞ்சுண்டு" என்றதை - "பேய்முலை நஞ் சூணாக உண்டான்" என்றும், "கள்ளச்சகடம் கலக்கழி யக் காலோச்சி" என்று கன்னிப்போரான சிறுச் சேவ கத்தை "ஓரடியும் சாடுதைத்த" என்றும், "வெள்ளத்தர வில்துயிலமர்ந்தவித்தினை" என்றத்தை - "வெள்ளத்தி னுள்ளானும்" இத்யாதியாலே பேசியும், "ஒன்றுமதனை யுணரேன்நான்" என்றும், முந்துறமுன்னம் பகவத் விஷயத் திலே இழிந்தவராகையாலும், "பிள்ளைப்பெண்" என் கிறது-பொய்கையாழ் வாரை என்கை. பிள்ளை-மௌக்த்யம்.

இரண்டாம்பாட்டில் "பேய்ப்பெண்" என்கிறது - பேயாழ்வாரை. அதெங்ஙனே யென்னில்; "திருக்கண் டேன்" இத்யாதியாலே நாயகனுடைய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கையாலும், மற்றும் ஸ்த்ரீத்வாபத்தியாலே "வெற் பென்று வேங்கடம்" என்று தொடங்கி - "நீண்டதோள் மால் கடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்டநாள் எல்லாம் புகும்" என்கையாலும், "கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த் துக்குழலூதி" என்று க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசுகை யாலும, "பின்னைக்காய் ஏற்றுயிரை அட்டான்" என்று நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அவன் எருதுகளின்மேலே வ்யாபரித்தபடியைப் பேசுகையாலும், "பேய்ப்பெண்ணே" என்கிறது - பேயாழ்வாரை என்றபடி.

மூன்றும்பாட்டில், "கோதுகலமுடையபாவாய்" என் கிறது - பூதத்தாழ்வாரை. அதெங்ஙனே என்னில் ; - ஸ்த்ரீத் வாபத்திக்கு உடலாக அன்பேதகளி இத்யாதியாலே பக்தி யைப் பேசி, "பெருந்தமிழனல்லேன் பெரிது" என்ற அநந்தரம், "பெருகுமதவேழம்" என்று அவனுடைய அதி மாநுஷ சேஷ்டிதத்தையும், ஜாத்யுசிததர்மத்தையும் பேசியும் "ஏறின்பெருத்தெருத்தம் கோடொசியப் பெண்ணசையின் பின்போய் எருத்திறுத்த நல்லாயர் ஏறு" என்று நப்பின் னைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே

அவன் வ்யாபரித்த வ்யாபாரத்தைப் பேசியும், இதில் "தேவாதி தேவனெனப் படுவான் முன்னொருநாள் மாவாய் பிளந்தமகன்" என்றும், "மாலேநெடியோனே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு மேலாவியன்துழாய்க் கண்ணியனே மேலா விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே என்தன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு," என்று அருளிச் செய்கையாலும், "கோதுகலமுடையபாவாய்" என்றது பூதத்தாழ்வாரை என்றபடி. "மாதவன் பூதம்" என்கிறது, கோதுகலமிறே; ஆகையாலும், "மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு" என்றவரிறே. ஆக மூவரும் ஜ்ஞாநதர்சநப்ராப்த்ய வஸ்த்தைகளோடேகூடி யாயிற்றிருப்பது.

நாலாம்பாட்டில், இவர்களுக்கு அநந்தரத்திலவரான திருமழிசை யாழ்வாரை - "மாமான் மகள்" என்கிறது. அதெங்ஙனே என்னில்; - "தாத்ராதுலிதாலகுர்மஹீ" என்றும், "உலகுதன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர் மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம்வலிது." என்னும்படி மஹீஸாரக்ஷேத்ரமான திருமழிசையிலே, "பார்க்கவோதீர்க்க ஸத்ரேண வாஸுதேவம் ஸநாதநம் அபிபூஜ்ய யதாந்யாயம்" என்கிறபடியே ஸ்ரீஜகந்நாதனை உத்தேசித்துயஜித்துக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலே, பார்க்கவனுடைய பத்நி கர்ப்பிணீயாய்த், திருமழிசைப்பிரானைத் திருவயிறு வாய்த்ததாலே, "பார்க்கவீலோகஜநநீ" என்னும்படியான பிராட்டியோடே உடன்பிறந்த பார்க்கவபுத்ரர் ஆகையாலும், "காட்டில் வேங்கடம்" இத்யாதி "கூடுமாகில் நீ கூடிடுகூடல்" என்கிறபடியே, "அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண இழைப்பன் திருக்கூடல்கூட" என்று ஸ்த்ரீத்வபாவனையாய்ப் பேசுகையாலும், "தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய" என்கிற ஜ்ஞாநதீபப்ரகாசத்தை - "என் மதிக்கு விண்ணெல்லாம் உண்டோவிலை," "ஜ்ஞாநமாகி நாயிறுகி" என்று பேசுகையாலும், "ஆய்ன்துவரைக் கோனாய் நின்றமாயன்" என்றும், "அடிச்சகடம்சாடி யித்யாதி - வடிப்ப வளவாய்ப் பின்னை தோளிக்காய் வல்லேற்றெருத்திறுத்து" என்றும், "ஆயனாகியாயர் மங்கைவேயர்

தோள்விரும்பினுய்" என்றும், "பின்னைகேள்வ! நின்னெடும் பூட்டிவைத்த வென்னை நின்னுள் நீக்கல்" என்றும், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களேயும் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகார வைபவத்தையும் சொல்லி, இதிலே "மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன்" என்றதை "மாதவனை" என்றும், "வைகுந்தச் செல்வனுர்" என்றும் பேசுகையாலும், "மாமான்மகள" என்கிறது - திருமழிசைப்பிரானை என்றபடி.

பார்க்கவனும் பார்க்கவியும், ப்ருகுவுக்குக் க்யாதியினிடத்திலே ஸஹோதரராக ஸம்பவிக்கையாலும், லோகமாதாவுடன் பிறந்தவன் லோகத்துக்கெல்லாம் மாமனுகத்தட்டில்லையிறே. அந்த பார்க்கவ புத்ரனுகையாலே இவரை "மாமான் மகள்" என்னக்குறையில்லை. அன்றிக்கே, யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பின்பிறந்த ஸ்ரீகும்பர் குமாரத்தியான நப்பின்னைப் பிராட்டிகரத்தையுடையார் ஒருவராகையாலே "மாமான் மகள்" என்று சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், "அம்மனுய்" என்கிறது - குலசேகரப்பெருமாளை. அது எங்ஙனே என்னில்? - குலசேகரனுகையாலும், எல்லையிலடிமைத் திறத்தினில் என்று மேவுமனத்தனுகையாலும், அல்லிமலர் திருமங்கை கேள்வன் தன்னை நயந்து இளஆய்ச்சிமார்கள் எல்லிப்பொழுதினில் ஏமத்தூடி எள்கியுரைத்த வுரையதனை ஸ்த்ரீத்வபாவநயா பேசுகையாலும், "ஏறு அடர்த்ததும," "ஆனேறேழ்வென்ருன் அடிமைத் திறமல்லால்" என்று நப்பின்னைப் பிராட்டி விஷயமாக வ்யாபரித்த வ்யாபாரத்தில் தோற்று "அடிமையல்லது" என்கையாலும், "ஆலைநீள் கருமபன்னவன்" என்று தொடங்கி, "மல்லைமாநகர்க்கிறையவன் தன்னை வான் செலுத்தி" என்னுமளவும் க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசி அநுபவிக்கையாலும், இதிலே "நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்" என்றதை - "வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய் மாலையுற்றவரைப் பெருந்திருமார்வனை" என்றும், அந்நாரணனை - "நலந்திகழ் நாரணன்" என்றும் பேசுகையாலும், இவர்க்கு அசனுணர்த்தி அநுபவம்போலே ரங்க யாத்ரையில் அநுபவம் நடந்து செல்லுகையாலே ப்ரபந்த

குலசேகரரான குலசேகரப்பெருமாளை "நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்றவம்மனாய்" என்கிறதென்கை.

ஆறும்பாட்டில், "கோவலர்தம் பொற்கொடியே" என்கிறது - பெரியாழ்வாரை. எங்ஙனேஎன்னில்? - சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியான இவளைப்போலே கோவலப்பட்டம் கவிக்கும்படி கோப ஜந்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினவராகையாலும், "கன்னியரோடெங்கள் நம்பிக்கரிய பிரான்விளையாட்டை" என்னும்படி "கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, "பண்டு அவன்செய்த கிரீடையெல்லாம்" என்னும்படி க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களைப் பேசியநுபவிக்கையாலும், "நப்பின்னை தன்திறமா நல்விடையேழவியநல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே" என்றும், "ஐயபுழுதி," "நல்லதோர் தாமரை" இவைகளில் திருத்தாயார் பேச்சாகப் பேசுகையாலும், "தழைகளும்" இத்யாதியளவாய் கன்னிமார்கள் காமுற்றமாற்றத்தைப் பேசுகையாலும், இதிலே "முகில்வண்ணன்" என்றத்தை - "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர்முகில் வண்ணனை" என்கையாலும், "கோவலர்தம் பொற்கொடியே" என்கிறது பெரியாழ்வாரை என்கை.

ஏழாம்பாட்டில், "நற்செல்வன் தங்காய்" என்கிறது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை. அது எங்ஙனே என்னில்? - ஸ்த்ரீத்வத்துக்கநுகுணமாக, "தம்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன்" என்றும், "உடலெனக்கு உருகுமாலோ" என்றும், "கண்ணனைக் கண்ட கண்கள் பனியரும்புதிருமாலோ" என்றும் தம்முடைய பக்தியைப் பேசுகையாலும், கற்றினம்மேய்த்தகழலிணைக்கீழ் உற்றதிருமாலை பாடுகையாலும் "மழைக்கன்றுவரை முன்னேந்தும் மைந்தனே" என்று குன்றுகுடையாக எடுத்தபடியைப் பேசுகையாலும், "கவளமால்யானைகொன்றகண்ணனை" என்கையாலும், ஸ்ரீமாலாகாரரைப்போலே செண்பகமல்லிகையோடு. செங்கழுநீர் இருவாட்சி எண்பகர் பூவுங்கொணர்ந்துசாற்ற, அத்தால் வந்த கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடைய பெரியாழ்வார்க்குப் பிற்பாடராய், அவர் கைங்கர்ய ஸ்ரீயை அநுவிதாநம் பண்ணுகை

யாலே, "அவர்க்கு அநுஜர்" என்னும்படியாய், திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறவதிலும் வந்தால் "விஷ்ணுசித்ததுளஸீப்ருத்யர்" என்று ஸஹபடிதராகையாலும்,"நற்செல்வன் தங்காய்" என்கிறது ஸ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை என்கை. இவரும், இதிலே "சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச்செற்ற மனத்துக்கினியானை" என்றத்தை - "இலங்கையர்குலத்தை வாட்டிய வரிசிலைவானவர் ஏறே" என்றும், "செருவிலே அரக்கர்கோனைச்செற்ற நம்சேவகனார்" என்று மருளிச் செய்தாரிறே.

எட்டாம்பாட்டிலே, "போதரிக்கண்ணினாய்" என்கிறது - திருப்பாணாழ்வாரை. அது எங்ஙனே என்னில் ? - தொண்டரடிப்பொடியாரோபாதி, "அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்தவிமலன்" என்றும், "என் கண்ணினுள்ளன" என்றும், "கொண்டல் வண்ணனைக்கோவலனாய்" என்று தொடங்கி, "என் அமுதனைக்கண்ட கண்கள்" என்கையாலே - "போதரிக்கண்ணினாய்" என்கிறது - திருப்பாணாழ்வாரை. "மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து" என்றுததீய சேஷத்வபர்யந்தமான ஜ்ஞாநமிறேஜ்ஞாநமாவது. ததீயர்க்கு உகப்பாகப்பண்ணும் பகவதநுபவமிறே இவரது. ஸ்த்ரீத்வ பாவனையாலுண்டானபக்தி, பத்தும் பத்தாக அடிதொடங்கி முடியளவுமாய் மேலாயிருக்கும். இப்பாட்டிலே "பொல்லா அரக்கனைக்கிள்ளிக் களைந்தானை" என்றத்தை, இவரும், "சதிரமாமதிள்சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து உதிர ஓட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்" என்றாரிறே.

ஒன்பதாம்பாட்டில் ; "எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்" என்கிறது - நம்மாழ்வாரை. அது எங்ஙனே என்னில் ; - "திருமாலுக்குரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்" என்னும்படியான சேஷத்வ பூர்த்தியையுடையராய், "அவனடியார் நனிமாக்கலவி இன்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்னும்படி பாகவத ஸம்ருத்தியைக் காண்கையிலே அபிவ்ருத்த மனோரதத்தை யுடையராய், அந்யாபதேசத்திலும், "அடிச்சியோம்" என்கையாலும், "பின்னைகொல்" என்கிற ஒப்பனையாலும்,

" சூட்டுநன்மாலைகள் " என்று தொடங்கி, " அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே " என்று நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக அவன் விடையடர்த்த வ்யாபாரத்தைப் பேசியும், " பின்னைநெடும் பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடைமுன்னையமரர் முழுமுதலானே"- " என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத்தானும் கில்லான் " என்றும், " வேயின்மலி புரைதோளிபின்னைக்குமணாளனை" இத்யாதியாலும், "வாள் கெண்டைஒண்கண் மடப்பின்னைதன் கேள்வன் தாள்கண்டு கொண்டென் தலைமேல் புனைந்தேன் ஆள்கின்றான் ஆழி யான் ஆரால் குறைவுடையம் " என்றும், "எருது எழ்தழீ" " சடையினார் " இத்யாதியாலும் பலபடியாக அவள் புருஷ காரவைபவத்தை ஆதரித்து, மற்றும் " எத்திறம் " என்று பிறந்தவாற்றிலே க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டு, குரவை ஆய்ச்சியரிலே நண்ணிவணங்கி அநுபவித்தும், "எல் லாம் கண்ணன் " என்றும், " நீராடப்போதுவீர் " என் றத்தை " கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர் " என்கையாலும், மந்தாதிகாரிகளை, " என் நெஞ்சால் நோக் கிக்காணீர் " என்று உணர்த்தியும், ஸ்தோத்ரிகளை உயிராகத் தேடி " இசைமின் " என்று போதிக்கையாலும், " நீராட " என்றத்தை " காலைநன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி " "அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள் " என்கையாலும், இதில் " நாண தாய் " என்றத்தை " நாணும் நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை " என்றும், " நாவுடையாய் " என்றத்தை "என்நா" என்றும், " வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கம் இவையுடைமால் வண் ணனை மலக்குநாவுடையேன் " என்றும், " நாவியலால் இசைமாலைகள் " என்றும் செயல்லுகையாலே, " எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய் " என்கிறது - நம்மாழ்வாரை. இப்பாட்டில் " சங்கொடுசக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணனைப்பாட " என்றதை, " பங் கயக்கண்ணனையே " " பங்கயக் கண்ணனென்கோ " என் றும் " வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை வீவில்காலம் இசைமாலைகளேத்தி " என்றும்பேசி னிரே ற

பத்தாம்பாட்டில் "எல்லே இளங்கிளியே" என்கிறது - திருமங்கையாழ்வாரை. அது எங்ஙனே என்னில்? "அடிக ளடியே நினையும் அடியவர்கள் தம்மடியான்" என்று சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலத்திலே நிற்கையாலும், ஸ்த்ரீத்வத் துக்கநுகுணமாக "பேராளன் பேரோதும்பெண்ணை" என்றும், "கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்" என்றும் லக்ஷ்மீ ஸாம்யத்தையுடையராயிருக்கும் இருப்பைப் பேசுகையாலும், "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகி லேனே" என்றும், "வண்சேறை யெம்பெருமான் அடியார்தம்மைக் கண்டேனுக்கு இதுகாணீர் என்நெஞ்சும் கண் ணிணையும் களிக்குமாறே" என்றும் ததீயாநுபவதத்பரராய் தத்ப்ரீதிஹேதுவாக "ஆயர்பூங்கொடிக்கு இனவிடை பொருதவன்" என்றும், "பின்னைபெறும் தன்கோலம் பெற் ருர்" என்றும், "பின்னை மணளர்தம்திறத்தும்" என்றும், "அன்றாயர் குலமகளுக்கரையன்தன்னை" என்றும், நப்பின் னைப் பிராட்டிபுருஷகாரத்தை அடியே தொடங்கி முடிய நடத்திப், "நீராடப்போதுவீர்" என்றத்தை "பொற்று மரைக்கயம் நீராடப்போனாள்" என்றும், "சந்தமலர்க் குழல்," "பூங்கோதை," "எங்கானும்," "மானமுடைத்து" இத்யாதிகளிலே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை மண்டியநு பவித்து, "பண்டிவன் ஆயன்நங்காய்" என்று தொடங்கி "அவன்பின்கெண்டை ஒண்கண் மிளிரக்கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து" என்றும், "மென்கிளிபோல் மிகமிழற்றும்" என் கையாலும், "இளங்கிளியே" என்கிறது - திருமங்கையாழ் வாரை. "வல்லேயுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாய் அறி தும்" என்னுமதுண்டு இவருக்கும். இப்பாட்டிலே "வல் லானை கொன்றானை" என்கிறவித்தை "ஆவரிவை செய்தறி வார்" இத்யாதியாலும், "கரிமுனிந்தகைத்தலமும்" என் றும் அருளிச்செய்தார்.

இப்படியாயிற்று இப்பத்துப்பாட்டுக்கும் குணஸாம்யத் தாலும், கௌரவ்யதையாலும் பத்துப்பெண்களை எழுப்புகிற முகத்தாலே, ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் கூட்டிக்கொண்டு

ஆழ்வார் திருமகளார் அநுஸந்திக்கிறதாக அருளிச்செய்தார்கள். இப்படி பக்தராய் முக்தராயிருப்பார் ஆழ்வார்கள்.

அநந்தரம் நித்யகைங்கர்ய நிரதரான நித்யரையும், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியையும் உணர்த்தி இவர்களை முன்னிட்டு நித்யமுக்தாநுபாவ்யனை எம்பெருமானைப் பற்றும்படி சொல்கிறது - 'நாயகன்' தொடங்கி அஞ்சுபாட்டாலே. "ஜநபதஸரிதந்தரீப புஷ்யத்புரபரிபாலன நித்யஜாகரூகாந் ப்ரஹரண பரவார வாஹநாட்யாந் குமுதமுகாந் கணநாயகாந்நமாமி." "ஸ்மேராநநாக்ஷீகமலோந்நமத: புநாநாந்தம்ஷ்ட்ராகதா ப்ருகுடீபிர்த்விஷதோ து நாநாந் சண்ட ப்ரசண்டமுகத: ப்ரணமாமி ரங்கத்வாராவளீஷு சதந்ருஷ்வதிகாரபாஜ:," "ஸோநந்யமந்யவிமுகாஸ்தமசிச்ரயாம," "ஸைந்யதூரீணப்ராண ஸஹாயாம் ஸூத்ரவதீ மாசிச்ரயமம்பாம்," "நம: ஸ்ரீரங்கநாயக்யையத் ப்ருவிப்ரமபேதத: ஈசேசித வ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம்ஜகத்," "ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜச் ஸ்ரீரங்கேசயமாச்ரயே சிந்தாமணி மிவோத்பாந்த முத்ஸங்கேநந்த போகிந:" என்னும்படி வைகுந்தத்தமரரான கோயில்கொள் தெய்வங்களையும், வானவர்களையும் தேவியர்களையும் அயர்வறு மமரர்களதிபதியை ஆயிரமுகத்தினாலே காப்பாருடைதயாவதாரமானவரையும் அவர்களு அதிசங்கைபண்ணி நெருங்க அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமவர்களையுமெழுப்பி, அவர்களுடனே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டி அபேக்ஷிதங்களை அர்த்திக்கும்படி சொல்கிறது. "ஸ்ரீயைநம:," ஸ்ரீதராயநம:" என்றிறே க்ரமமிருப்பது.

"உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்" என்றதிலே முமுக்ஷுக்களாய் முக்தரோடு ஸாம்யம்பெற்ற நாதமுநிகள் யாமுநயோகி யதிவராதிகளும் ஸூசிதர், இது குருபரம்பரையினடைவு.

இவ்விடத்துத் திருப்பாவை ஆறாயிரப்படியிலே, அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் நிர்வஹித்தபடி; "பெறுகைக்குப்புறப்படுகிறதிரளைப் பெற்றநுபவிக்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமானாரை எழுப்புகிறார்கள்; அவர்கள் முன்

ஞுகக் க்ருஷ்ணனைப் பெறவேண்டுகையாலே; அதாவது, வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிகையிறே. 'நன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி' என்னுமாபோலே; நன்ஞானமாகிறது, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே என்றிருக்கை. 'விஜ்ஞானம் யதிதம்ப்ராப்தம்' என்னுமாபோலே; துறையாவது, முறை தப்பாதே குருபரம்பரைவழியே பற்றுகை; த்வயநிஷ்டர்க்கு குருபரம்பரையே ப்ரதானமாகக் கடவது. துறைதப்பாதார் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே. 'வேதம் வல்லார்கள்' என்றவிடத்து, குருபரம்பரையை நினைத்துக் கீழ்ப்பத்துப் பாட்டாலும் அநுஷ்டித்தார்கள். விண்ணோர் பெருமானில், 'விண்ணோர்' என்கிறது, த்வாரபாலர்கள் தொடக்கமான திவ்யமஹிஷிகளாயுள்ளவர்கள் என்றபடி."

இந்த யோஜனைகளெல்லாம், "விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்று சொல்லுகிற ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டையான ஆழ்வார் திருமகளார் படிக்குச் சேருமிறே. "பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர்" என்கிறவிடத்து குணஸாம்யத்தாலே யோஜித்தபடியாகக்கடவது இங்கு.

இனி, த்வய யோஜனையில் அர்த்த விஷயமாக மெய்ப்பொருளையிறே விசதமாக்கிற்று. (இரண்டு அர்த்தத்தையும் "புலன் ஐந்துமேயும்" என்று உபதேசிக்கக்கேட்டவர்கள் அநுஷ்டாநமாக, திருப்பாவையிலும், 'தாயே தந்தை'யிலும், ஸ்தோத்ரகத்யங்களிலும்) த்வயத்தின் அடைவுகாணும்படி எங்ஙனே என்னில்? முதல்பாட்டில் "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டையும், கறவைகள் பின்சென்றிலும், சிற்றஞ்சிறு காலையிலும் க்ரமத்திலே வெளியிடுகிறது. நடுவடையவுண்டானவை இரண்டர்த்தத்துக்கும் உபபாதகங்களாயிருக்குமாகையாலே த்வயத்தின் அடைவுக்ரமமாகக் காணலாமென்றபடி.

"நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்று திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்வரூப,

உபாய, புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும், ஒவ்வொன்றே பத்துப் பாட்டாய்ப் பரவும்படியே, திருப்பாவை முப்பது பாட்டாகப் பாடியருளிற்று. திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யப்ராபகங்களையிறே த்வயத்திலே விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது. அந்தக்ரமத்திலே யாயிற்று இங்கும் அநுஸந்திக்கிறது.

இனிமேல் குருபரம்பாராபூர்வகமாக த்வயத்தின் அடைவு சொல்லுகிறது. "நப்பின்னை நங்காய், திருவே" என்கையாலே, ஸ்ரீ சப்தார்த்தமும், "உன்மணாளனை" என்கையாலே, "ச்ரிங் - ஸேவாயாம்" என்கிறதாத்வர்த்தமும், "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்தமலர்மார்பா" என்றும், "நீ உன்மணாளனை எத்தனைபோதும் துயிலெழவொட்டாய்காண், எத்தனையேனும் பிரிவாற்றகில்லாயால்" என்கையாலே வாத்ஸல்யாதி குணப்ரகாசகமான நாராயணபதத்தில் அர்த்தமும், "பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடி" என்றும், "ஓங்கி உலகளந்த," "அம்பரம் ஊடறுத்து ஓங்கி உலகளந்த," "அன்றிவ்வுலகம் அளந்தாய்" என்றும், லோகவிக்ராந்தசரணங்களாய், நாராயணன் த்ரிவிக்கிரமன் அடியான உலகளந்த மெல்லடியை "உன்பொற்றாமரையடி" என்று, சரணசப்தார்த்தத்தையும், "கார்மேனிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்," "ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல்," "முகில்வண்ணன்," "சங்கொடுசக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணன்" என்று, அதில் விக்ரஹயோகத்தையும், "முத்துததிரைக்கடல்சேர்ப்பன்" என்னும்படி ஸம்ஸாரிதிரிந்தவிடத்திலே வந்துகிடக்கிற "பாற்கடலுள்பையத்துயின்றபரமன்" என்கையாலே ஸ்வாமித்வமும், "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்" என்கையாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த ஸௌலப்யமும், "மாயனை" என்று தொடங்கி - தாமோதரனளவும், கட்டவு மடிக்கவுமாம்படியான ஸௌசீல்யமும, "குறைவொன்றுமில்லாதகோவிந்தா" என்று கல்யாணகுணவிசிஷ்டவஸ்துவின் உபாயபூர்த்தியையும், "அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலம்" "அறியாதபிள்ளை

களோம்" என்கையாலே அதிகாரிஸ்வரூபமான ஆகிஞ்சந்ய மும், "தூயோமாய்வந்து நாம்தூய்மலர்கள் தூவித்தொழுது வாயினுல்பாடி மனத்தினுல் சிந்திக்கப்போயபிழையும் புகுதரு வான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்" என்றும், "வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்றும், "உன்னை அருத்தித்துவந்தோம்" என்றும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயமாகஸ்வீகரிக்கும் உபாயவரணத்தையும், "ஆவாவென்று ஆராய்ந்தருள்" "அங்கணிரண்டுங்கொண்டெங்கள் மேல் நோக்குதியேல்" "இறைவா! நீ தாராய் பறை" என்று அவனுடைய பரகதஸ்வீகாரத்தின் ஏற்றத்தையும்.

"குத்துவிளக்கு எரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்" இத்யாதியிலே பர்யங்கவித்யையிற்படியே இருவருமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியான வேஷத்தை "நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்" என்கையாலும், "தேவாதி தேவனை" என்கையாலும், "உம்பர்கோமானே" என்கையாலும், "இறைவாநீ" என்கையாலும், உத்தரவாக்ய நாராயண பதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிற சேஷித்வமும், "தட்டொளியும் தந்து உன்மணாளனை" என்கையாலும், "இப்போதே எம்மை நீராட்டு" என்கையாலும் பூவளரும் திருமகளாலருள் பெற்று வரும்படியும், "போற்றி யாமவந்தோம் புகழ்ந்து" என்றும், "பள்ளிக்கட்டிற்கீழே" என்றும், "சீரியசிங்காசனத்திருந்து" என்றும், "அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி" என்றும், "வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து" என்றும், "மாலே! ஆலினிலையாய் அருள்" என்றும், "கூடியிருந்து குளிர்ந்து" என்றும், "நீதாராய் பறை" என்றும், "சிற்றம் சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து" என்றுதொடங்கி "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம், மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று" என்கையாலே உத்தரசதுர்த்தியில் கைங்கர்ய உபகரண ஸஹிதமான பலாநுபவ கைங்கர்ய பரம்பரைகளையும், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும், அவற்றில் களையறுப்பையும், "செல்வத்திருமாலால் எங்கும் திருவருள்பெற்று" என்கையாலே "த்வயத்திலே பெரியபிராட்டியாராலேபேறு" என்னு மதுசொல்லித் தலைக்கட்டிற்று.

" மாதவன் " என்று த்வயமாக்கினாப்போலே, " மாதவனே" என்றும், "மாதவனை" என்றுமிறே இங்கு இரட்டித்திருப்பது. "செல்வத்திருமாலால்" என்றும், "பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன " என்கையாலே ' இவ்வர்த்தம் ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதம்' என்னும் இடம் சொல்லிற்று.

இப்படி குருபரம்பராபூர்வகமான த்வயத்தில் பேருக ப்ரதிபாதிக்கிறதாயிறே திருப்பாவைதா னிருப்பது. ஆகவிறே இதுக்குவர்த்தகரான உடையவரும் இத்தை நாள் தோறும் ஆதரித்துக்கொண்டுபோந்தருளிற்று. ஆகையால் இது ஆண்டாளடியாரான அனைவர்க்கும் நித்யாநுஸந்தேயமாக நடந்துபோருகிறது.

"கோபஸ்த்ரீகுலமதிகோதயோபதிஷ்டம் க்ருஷ்ணைக்யம் ப்ரணவமிவாதிகாரிஜப்யம் தத்ரிம்சத்பரிமிதபத்யமார்க்கசீர்ஷ ப்ராப்தோத்ஸவஸமயோசிதம் ப்ரஸித்தம்."

" எட்டெழுத்தின் இணைப்பொருளும் இரண்டதனிற் பொருளும் இயல்வலித்தேர் அர்ச்சுனனுக் கிறைவர்தம்மைத், தொட்டுரைத்த மறையறுதிப் பொருளை எல்லாம் தோன்றும்வகைப் புகழ்வரை துடர்வளைந்துபாட, மட்டவிழும் பொழில் புடைசூழ்முடும்பை வேந்தன் மணாளன் தணவாதமாயன் மாதர், கட்டுரையே புதுவையர்கோன் கோதைசொன்ன கவிபாடல் பொருள் தெரியக்காட்டினனே."

திருப்பாவை முப்பது பாட்டுக்கும் முதற்பாட்டு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கும் ; எங்ஙனே என்னில் ;—ஸ்ரீபாஷ்யம் ஒன்பதினாயிர க்ரந்தத்துக்கும் முதல் ச்லோகம் ஸங்க்ரஹமானாப்போலேயும், ஸ்ரீராமாயணம் இருபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தத்துக்கும் முதல் ஸர்க்கம் ஸங்க்ரஹமானாப்போலேயும், ஸ்ரீமஹாபாரதம் நூருபிரத்து இருபத்தையாயிரம் க்ரந்தத்துக்கு முதலத்யாயம் ஸங்க்ரஹமானாப்போலேயும், திருவாய்மொழிக்கு முதல்திருவாய்மொழி ஸங்க்ரஹமானாப்போலேயும், முதல்திருவாய்மொழிக்கு முதல்பாட்டு ஸங்க்ரஹமானாப்போலேயும், மந்த்ரசேஷத்துக்கு ப்ரணவம்

ஸங்க்ரஹமானுப்போலேயும், முப்பதுபாட்டுக்கும் முதற் பாட்டு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கும்.

ஸங்க்ரஹமானபடி எங்ஙனேயென்னில்; "மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்தநன்னாளால்" என்கிறவிடத்தாலே முதலிட்டு அஞ்சுபாட்டுக்கும் ஸங்க்ரஹம் சொல்லிற்று. "நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர் சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச்சிறுமீர்காள்" என்கிறவிடத்தாலே பத்துப் பெண்பிள்ளைகளை எழுப்புகிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹம் சொல்லிற்று. "கூர்வேல்கொடுந்தொழிலன்" என்கிறவிடத்தாலே "கோயில்காப்பானே" என்கிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லுகிறது. "நந்தகோபன்" என்கிறவிடத்தாலே "நாயகனாய்நின்றநந்தகோபன்" என்றும், "ஓடாததோள் வலியன் நந்தகோபாலன்" என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். "குமரன்" என்றத்தாலே "மாற்றாதே பால்சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் ஆற்றப்படைத்தான் மகனே" என்கிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹம். "கார்மேனி" என்கிறவிடத்தாலே "முகில்வண்ணன்" என்றும், "பூவைப் பூவண்ணா" என்றும், "மாயன் மணிவண்ணன்" என்றும், "மாலே மணிவண்ணா" என்கிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். "செங்கண்" என்கிறவிடத்தாலே "கிங்கிணிவாய்ச் செய்ததாமரைப் பூப்போலே செங்கண் சிறிச்சிறிதே எம்மேல்விழியாவோ - அங்கணிரண்டும் கொண்டு" என்றும், "பங்கயக்கண்ணன்" என்றும், "செங்கண் திருமுகம்" என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

"கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்" என்கிறவிடத்தாலே "திங்களும் ஆதித்தியனும் சேர்ந்தாப்போல்" என்றும், "உலகினில் தோற்றமாய் நின்றசுடரே" என்றும், இத்யாதிகளுக்கு ஸங்க்ரஹம். "நாராயணன்" என்கிறவிடத்தாலே "நாராயணன்மூர்த்திகேசவன்" என்றும், "நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்" என்றும், "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்" என்றும், "மாமாயன்மாதவன் வைகுந்தன்" என்றும், "முகில் வண்ணன்பேர்பாட" என்றும், "சிறுபேரழைத்தனவும் சீறி

யருளாதே" என்றும், "வங்கக்கடல்கடைந்தமாதவன்" என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

"நமக்கேபறைதருவான்" என்கிறவிடத்தாலே-"பாடிப் பறைகொண்டு" என்றும், "நம்மால்போற்றப்பறைதரும்" என்றும், "இற்றைப்பறைகொள்வான்" என்றும், "அறை பறை" என்றும், "சாலப்பெரும்பறை" என்றும், "அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதியாகில்" என்றும், "இறைவா நீ தாராய் பறை"என்றும்,"அங்கு அப்பறைகொண்டஆற்றை" என்றும் சொல்லுகிற இடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். "பாரோர் புகழ"என்கிறவிடத்தாலே-"நாடுபுகழும" என்றும், "எங்கும் திருஅருள்பெற்று இன்புறுவர்"என்றும் சொல்லுகிற இடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

" ஏலோரெம்பாவாய் " என்கிற இடத்தாலே முப்பதுபாட்டிலே ஏலோரெம்பாவாய்க்கு ஸங்க்ரஹம்.

இப்பாட்டில்,காலத்தைக்கொண்டாடாநின்றுகொண்டு ப்ரபந்ததாத்பர்யமான ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. அதிகாரி ஸ்வாபதேசம். இனி இந்த ஸ்வாபதேசத்தில் இப்ரபந்தத்துக்கு அடியில் அஞ்சுபாட்டாலும் - ப்ரபந்நநிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்தி வாசகமான திருநாமவைபவத்தையும் பேசுகிறது. அதில் முதல்பாட்டில், ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு "ஸஏஷதேச:கால:" என்கிறபடியே தேசகாலம் எல்லாம் அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே ப்ராப்யம் என்னுமத்தையும, கர்மாந்தரபரித்யாகத்தையும், பகவத்விஷயத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களுடைய ப்ராதாந்யத்தையும்,"ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனே"என்றத்தையும், ஏவகாரத்தால்தேவதாந்தரராஹித்யத்தையும், ப்ரயோஜனாந்தரராஹித்யத்தையும், அநந்யப்ரயோஜனத்தையும், "த்ரிபாத்விபூதிநாயகனை ஸர்வேச்வரனே தங்களுக்கு அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணுவன்" என்று நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தானத்தையும், ஸர்வஜனஸௌஹ்ருத்வத்தையும், இப்படி நிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமத்தையும் சொல்லுகையால் அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாயிற்று.

"நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்" என்கையாலே திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே இப்பாட்டு திருமந்த்ரத்துக்கு ஸங்க்ரஹம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பாட்டில் பரத்வம்ஸூசிப்பிக்கிறது.

இரண்டாம்பாட்டில், நோன்புக்குப் பெண்கள் தாங்கள்செய்யக்கடவக்ருத்யத்தை நியமிக்கிற முகத்தாலே, இவ்விஷயத்தில் இழிவாருடைய விரக்தியையும் ஸம்பாவிதஸ்வபாவத்தையும் சொல்லுகிறது என்றொரு ஸ்வாபதேசம்.

இப்பாட்டில், இத்தப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதமான நிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமவைபத்தையும் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே என்னில்;-ஸ்ரீவைகுண்டநிகேதனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், "தேயேசதம்இத்யநுக்ரமாத்" என்று "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்கள்வந்து ஒருவிண்ணப்பம் செய்வதற்கு அங்கு அவஸரமில்லாமையாலே, ஒருபயணமெடுத்து, க்ஷீரஸாகரத்தில் திருவனந்தாழ்வான்மேலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையாலே சாய்ந்தருளி,"ஆச்ரிதர்க்கு ஆராலே யாருக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ" என்று அந்தவுரைக்குச் செவிகொடுத்துக் கண்வளருகிறதாக நினைத்திருக்கையும், ஸகலசேதநோஜ்ஜீவனமான த்வயத்தைப் பெரியபிராட்டியாருக்கு உபதேசம்பண்ணுகிற க்ஷீராப்தி நாதனுடைய திருவடிகளை வாயாலே ஸங்கீர்த்தனம் ஸதாபண்ணுகையும், ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு த்வயாநுஸந்தானம் ஸதாபண்ணவேணுமென்று தாத்பர்யம். அந்த ரஸாநுபவம் பண்ணுகிறவரைக்கும், இதரவிஷயங்களில் "தவாம்ருதஸ்யந்திநிபாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மாக தமந்யதிச்சதி" என்கிறபடியே போக்யமான மது சர்க்கரக்ஷீரததிக்ருதாதிகளிலும் நைரபேக்ஷ்யத்தையும், "த்ரிவிக்ரமத்வச்சரணாம்புஜத்வயம் மதியமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை ஸர்வாலங்காரமாகப்பற்றுகையும், அதொழிய ஸ்ரக்சந்தன வஸ்த்ராத்யாபரணங்களை நிஷேதித்தமையும், அவனுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற ஸகலவஸ்துவிஷயங்களில் ஜாதிபேதத்

தாலே அபோக்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், பரமபோக்யத்வத்தாலே ஸ்வீகரிக்கையும், யதாசக்தி பாகவதர்க்கு நித்யததீயாராதனம் பண்ணி பகவதநுபவம் பண்ணுவித்து "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கையும், இப்படி அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம்சொல்லுகிறது. இரண்டாம்பாட்டில் வ்யூஹம் சொல்லுகிறது.

மூன்றும்பாட்டில்;-நோன்பிலே இழியவே தத்பலமான ஸம்ருத்திகளடைய உண்டாமென்கிறார்கள். இத்தால் பகவத்ஸமாச்ரயணபலமான கைங்கர்யமொழிய, வேறே "ஆயுராசாஸ்தே" என்கிறபடியே ஐஹிகபலங்களும் ஆநுஷங்கிக ஸித்தமாய்க்கொண்டு ஸித்திக்கும் என்கிறது.

நாலாம்பாட்டில்;-வர்ஷதேவதையைக்குறித்து வர்ஷிக்கும்படியை நியமிக்கிறார்கள். இத்தால் அநந்யப்ரயோஜனராய் பகவத் ஸமாச்ரயணம்பண்ணுமவர்க்கு, இந்த்ராதி தேவதைகளும் நியாம்யராவர்கள் என்று இவ்வதிகாரியினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. "ஸர்வேஸ்மைதேவா பலிமாவஹந்தி" என்னக்கடவதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டில்;-"ச்ரேயாம்ஸிபஹு விக்நாநி" என்கிறபடியே நோன்புக்கு விக்நங்கள் ஸம்பவியாதோவென்னில்; மனோவாக்காயங்களாலே க்ருஷ்ணனையே அநுஸந்திக்க அவைபோம் என்கிறார்கள். இத்தால், பகவத்குணானுபவம் பண்ணுமவனுக்கு "உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ" என்கிறபடியே பகவதநுபவ மாஹாத்ம்யத்தாலே ஸகலதுரிதங்களும் போமென்கிறது.

ஆக, இவ்வைந்துபாட்டாலும், "நாராயணனே" என்றும், "பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்" என்றும் "ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்" என்றும், "மாயனை மன்னுவடமதுரைமைந்தனை" என்றும் சொல்லுகையாலே, க்ருஷ்ணனுடைய அடிப்பாடு சொல்லிற்றாயிற்று. இதுக்குமேல் பத்துப் பாட்டும் முற்பட்டவர்கள் பிற்பட்டவர்களை எழுப்பிச் செல்லுகிறது. இத்தால்,பகவத்விஷயம் அபரிச்சிந்நமாய் தனி

அநுபவிக்க ஒண்ணாமையாலே, பெருக்காற்றிலே இழிவார் துணைகொண்டு இழியுமாபோலேயும், "ஏகஸ்வாதுநபுஞ்ஜீத" என்று தனி அநுபவிக்கமாட்டாத சாபலத்தாலும், பகவதநுபவம் பண்ணுவார்க்கு "தொண்டீர் எல்லீரும் வாரீர்" என்கிறபடியே துணைதேட்டமாயிருக்கும் என்னும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

இதில் முதற்பாட்டில் ;-க்ருஷ்ணாநுபவத்தில் புதியளாயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவதேகபோக்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநந்யப்ரயோஜனராய் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரன்றிக்கேயிருப்பாரை அவர்கள் பக்கல் பரிவாலே தேசிகராக்குகை தங்களுக்கு க்ருத்யம் என்றிருக்கை - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் என்கிற ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிற்று.

இரண்டாம் பாட்டில் ;-க்ருஷ்ணாநுபவத்தை தேசிகையாய், இவ்வநுபவத்தை ஸ்மரித்துக் கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாதமான வர்த்தம் ஒருவனுக்கு விஸ்ம்ருதமானால், தங்கள் பரிவாலே "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே அறிவிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது.

மூன்றாம் பாட்டில் ; - க்ருஷ்ணனாலே கொண்டாடப்படும் ஏற்றமுடையவளை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவதநுபவத்தில் ப்ரத்யாஸந்நராயிருப்பாரிடத்தில் ஸாபேக்ஷராயிருக்கையும், அவர்களை முன்னிட்டு ஈச்வரனைக்கிட்டுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது.

நாலாம்பாட்டில்;-"க்ருஷ்ணன்வந்தபோது வருகிறான்" என்று நிர்ப்பரையாய்க்கொண்டு கிடக்குமவளை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், "தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்" என்று பூர்வார்த்தநிஷ்டராயிருப்பாரை, பகவத்ப்ரேமாதிசயத்தாலே ததேகபோகராயிருக்குமவர்கள் போகார்த்தமாகப்ரேரிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம என்கிறவர்த்தம் சொல்லுகிறது.

அஞ்சாம் பாட்டில்;-பெண்களெல்லாம் "க்ருஷ்ணன்" என்றால் படும்பாட்டை அவன் தான் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னும்படியாய் இருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" "அஹம்ஸசமமப்ரிய:" என்றும், அவன் பக்ஷத்திலிருப்பார் திறத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யஸாபேக்ஷராயிருக்கைஸ்வரூபமென்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது.

ஆறும் பாட்டில்;-அபிஜாதையாயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவத்ஸம்பந்தம்விச்சேதியாதே போந்த ஆசார்யஸந்தானப்ரஸூதர் நமக்கு உத்தேச்யர் என்றும், அவர்களடியாக பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வபாவம் என்கிறது.

ஏழாம்பாட்டில்;-இளையபெருமாளைப்போலே க்ருஷ்ணனைப் பிரியாதேயிருப்பானொருத்தன் தங்கையை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவத்விச்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி அவகாஹித்தவர் தாங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உத்தேச்யராமளவின்றிக்கே, தத்ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் உத்தேச்யரென்றிருக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது.

எட்டாம் பாட்டில் ;-"நம் கண்ணழகு உண்டாகில் தானே வருகிறான்" என்று அவயவசோபையை மதித்துக் கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவதநுபவபரிகரமான ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளால் பூர்ணராயிருக்குமவர் திறத்திலும், ததர்த்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸாபேக்ஷராயிருக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது.

ஒன்பதாம் பாட்டில்;-"எல்லார்க்கும் தானே நிர்வாஹகையாய், எல்லாரையும் தானே எழுப்பக்கடவளாகச் சொல்லி விஸ்மரித்துக்கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவத்விஷயத்தில் மூட்டுகையாலே அதிகரித்த நிர்வாஹகர் முன்னாக பகவதநுபவம் பண்ணுகை ஸ்வரூபமென்கிறது.

பத்தாம் பாட்டில் ;-எல்லாருடைய திரட்சியும் காண வேண்டியிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாஜ தர்சனம் அபிமதமாயிருக்குமவர்களைக் கண்டால், அந்தஸமூஹமாக அவர்களை உகக்கை ஸ்வரூப மென்கிறது.

ஆக, இப்பதினைந்து பாட்டாலும், எழுப்பப்பட்டவர்க ளெல்லாரும் கூடவந்து, மேல் பதினாறும் பாட்டில் ஸ்ரீநந்த கோபர் திருமாளிகையிலே சென்று கோயில் காப்பானையுந் திருவாசற்காப்பானையும் எழுப்புகிறார்கள்.

பதினேழாம் பாட்டில் ;-இவர்கள், திருக்காப்பு நீக்கி உள்ளேபுகவிட, ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமான உள்ளுள் ளாரையடைய எழுப்புகிறார்கள். இவ்விரண்டு பாட்டிலும், பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுவார் ததீயாஸந்நரைப் புருஷ காரமாகக்கொண்டு புகுருகைஸ்வரூபமென்கிறது.

பதினெட்டாம்பாட்டில்;-இப்படி எழுப்பினவிடத்திலும் எழுந்திராமையாலே, தங்களுக்குப் புருஷகாரமாக நப் பின்னையை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால் பகவத்விஷயீகாரம் பிராட்டி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்கிறது.

பத்தொன்பதாம்பாட்டில்;-இவள் திறக்கப்புக, "நம் முடையார்க்கு இவள் முற்பட்டாளாகவொண்ணாது" என்று இவளைத் திறக்கவொட்டாதே கட்டிக்கொண்டுகிடக் கிற க்ருஷ்ணனை எழுப்பி, மறுமாற்றம் கொள்ளாமையாலே மீளவும் அவனையுணர்த்துகைக்காக அவளையெழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக வரித்தால் அவனும் இவளும் இசலி இசலிப்பரியும் பரிவைச் சொல்லுகிறது.

இருபதாம்பாட்டில்;-"அவனுக்கும் எங்களுக்கும் அடி யானநீ எங்களைநீராட்டுவி" என்று க்ருஷ்ணனையும் நப்பின் னைப் பிராட்டியையுங்கூட எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், அடிமைசெய்யுமிடத்தில் இருவரும் சேர்ந்த . சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்வதே முறை என்கிறது.

இருபத்தோராம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டியும், "நானும உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ ? நாமெல்லாருங்கூட க்ருஷ்ணனை அர்த்திக்கவாருங்கோள் " என்ன ; அவன் குணங்களிலே தோற்றார்தோற்றபடி சொல்லி எழுப்புகிறார்

கள். இத்தால், ப்ரபுத்தனுய் தங்கள் காரியம் செய்கைக்கு, "ஏத்தவேழுலகம்கொண்ட" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதரான வர்களுக்கு நிர்மமராய்க்கொண்டு அவன் குணகீர்த்தனம் பண்ணுகை கர்த்தவ்யம் என்கிறது.

இருபத்திரண்டாம்பாட்டில்;-கீழ்ப்பாட்டிலே தங்கள் அபிமான சூந்யதையைச்சொல்லி, இப்பாட்டில் அநந்யார் ஹசேஷத்வம் சொல்லுகிறது. இத்தால், அவனுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்குத் தங்கள் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநுஸந்தேயமென்கிறது.

இருபத்துமூன்ரும்பாட்டில்;-"உபஸ்தேயைருபஸ்தித:" என்று "ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுடைய துக்க நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடராகப்பெற்றிலோம்" என்றுவெறுத் தாப்போலே; இவர்கள் "நோவுபடப்பார்த்திருந்தோமா காதே" என்று இன்னுதாய், அவர்களை அழைத்து "செய்ய வேண்டுவதென்?" என்ன; இங்ஙனே சொல்ல ஒண்ணுது; பேரோலக்கமாக இருந்துகேட்டருளவேணும்" என்கிருர் கள். இத்தால், "கர்மபரதந்த்ரராயிருந்துள்ள ப்ரயோஜனுந் தரபரரைக் காட்டிலும், அநந்யப்ரயோஜனராய் ஸாதனுந்தர நிஷ்டராயிருக்குமவர்களிற்காட்டிலும், ஸித்தஸாதனம்பண் ணினுர்க்கு தந்தாம் கையில் கைம்முதல் இல்லாமையாலே ஈச்வரனேப்ரபுத்தனுய்க்கொண்டு அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணவேணும்" என்று இவ்வதிகாரத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது.

இருபத்துநாலாம்பாட்டில்;-"அப்படியேசெய்கிருேம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினபடியைக்கண்டு, தாங்கள்வந்த காரியத்தை மறந்து, தற்காலீநமான அழகிலே ஈடுபட்டு மங்களாசாசனம்பண்ணுகிருர்கள். இத்தால், அர்த்திகளாய்ச் சென்ருல் தந்தாமுடையபுருஷார்த்தத்தை விஸ்மரித்து மங் களாசாசனம்பண்ணவேண்டும்படியான விஷயவைலக்ஷண் யம் சொல்லுகிறது.

இருபத்தஞ்சாம்பாட்டில்;-ஏதேனும் இப்ரவ்ருத்திக் கொருப்ரதிபந்தகமுண்டேயாகிலும், நீயேபோக்கி எங்கள்

துக்கமெல்லாம்கெட விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்கள். இத்தால், ஸ்வரூபலாபம் அத்தலைக்கே கூறானவோபாதி, துக்கநிவ்ருத்தியும் அத்தலைக்கே பரம் என்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது.

இருபத்தாறாம்பாட்டில்;-"மற்றபேக்ஷிதமென்?" என்ன, நோன்புக்கு வேண்டும் உபகரணங்களைத்தர வேணுமென்கிறார்கள். இத்தால், துக்கநிவ்ருத்தியோபாதி, போகோபகரண ஸித்தியும் அவனாலே என்கிறது.

இருபத்தேழாம்பாட்டில்;-நோற்றால்பெறக்கடவபேறு சொல்லுகிறது. இத்தால்,"ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி" என்று அலங்காராதிகளும் பகவத்ப்ரஸாதாயத்த மென்கிறது.

இருபத்தெட்டாம்பாட்டில்;- "நாட்டாரிசைகைக்காக 'நோன்பு' என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுப்புகுந்தோமித்தனை. எங்களுக்கு உத்தேச்யம் அதுவன்று, உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம்" என்று தங்களுக்கு உத்தேச்யமான புருஷார்த்த ஸித்திக்கு தங்களாகிஞ்சந்யத்தையும் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, " அவனே உபாயமாகவேணும் " என்று அபேக்ஷித்து க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ராப்யப்ரார்த்தனம் பண்ணித்தலைக்கட்டுகிறது. இதுக்குக்கீழடங்க ஓரதிகாரிக்கு ஸம்பவிக்கும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பாட்டில் அதிகாரிஸ்வரூபமான உபாய ஸ்வீகாரத்தை ஸப்ரகாரமாகச் சொல்லுகிறது.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில்;-"தங்களுக்கு உத்தேச்யமானது கைங்கர்யம்" என்று ப்ரபந்ததாத்பர்யம் சொல்லி முடிக்கிறார்கள். இத்தால், ஸ்வீக்ருதோபாயத்துக்கு பலமான புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

முப்பதாம்பாட்டில்;-இப்ரபந்தம் கற்றார், நாய்ச்சியாராலும் ஈச்வரனாலும் ஸர்வகாலமுண்டான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பெற்று நித்யஸுகிகளாகப்பெறுவர். இத்தால், "உக்தமான அநுஷ்டான மில்லாதார்க்கும் அவர்களுடைய பாசு

ரமே அவர்கள் பெற்ற பேற்றைத்தரும்" என்று இப்பாசுரத்தின் ஏற்றத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக திருப்பாவையால் சொல்லிற்றாயிற்றுவேதார்த்தம். அதாவது; அவதாரமே ஸர்வஸமாச்ரயணீயமென்றும், அவதீர்ணனானவனுடைய வடிவழகே ருசிஜநகமென்றும், ருசியுடையார் ப்ராப்யத்வரையாலே அவனை மேல்விழுந்த பேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம் என்றும், இவ்விஷயத்தில் இழிவார்க்கு ருசியுடையாரடங்கஉத்தேச்யரென்றும், ப்ராப்யமாகிறது-அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமாய் யாவதாத்மபாவியானகைங்கர்யம் என்றும், தத்ஸதனமும் அவன் திருவருளே என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

*வானமாமலைஜீயர் அருளிச்செய்த திருப்பாவை ஸ்வாபதேசம் முற்றிற்று. ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்**

*குறிப்பு :—இந்த ஸ்வாபதேச ஆசிரியர் வானமாமலைத் திருமடத்தை ஸ்தாபித்த முதல் ஜீயராவார். இவர் பெரிய ஜீயருடைய சிஷ்யர், பூர்வாச்ரமத்தில் அழகியவரதர், அவதார ஸ்தலம் வானமாமலை, திருநக்ஷத்ரம் புரட்டாசி புனர்பூசம், திருவாராதனம் பெரிய ஜீயர் ஸாதித்த அரங்கநகரப்பன். இவருடைய திருநாமங்கள் ராமாநுஜஜீயர், வானமாமலை ஜீயர், தோதாத்ரியோகி முதலியன. இவர் பெரிய ஜீயர் நியமித்த அஷ்டதிக் கஜங்களில் ஒருவர். இவருடைய சிஷ்யர்கள் ஆத்தான் ராமாநுஜன் முதலானவர் - இவர்தனியன் :—

"ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்ரபாதரேகாமயம்ஸதா
ததாயத்தாத்மஸத்தாதிம்ராமாநுஜமுநிம்பஜே"

நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்த மேற்கோளகராதி

(மேலுள்ள இருவ்யாக்யானங்களிலும் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்பெற்ற நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தப் பாசுரப் பகுதிகளின் அட்டவணை - எண்கள் எனது பதிப்பிலுள்ள பாசுர எண்கள்)

அகலகில்லேன் இறையும் 3335, அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த 2945, அங்கேநின்று 3224, அங்கோர் ஆய்க்குலம் 1955, 3264, அங்கைத்தலத்திடை 620, அசுரர்களுந்தானுமாய் 2673,47, அசோதை முன் சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை 43, அஞ்சவுரப்பாளசோதை 532, அஞ்சுடரவெய்யோன் 3158, அஞ்சவன்வெஞ்சொல்நங்காய் 1210, அடங்கவஞ்சிறைகோலி 1695, அடிகள் அடியே நினையும் அடியவர்கள்தம்அடியான் 1107, அடிச்சியோம் தலைமிசை 3694, அடிமை செய்வாரையும் செறும 3342, அடியார்குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ 2816, அடியார்கள்தம்ஈட்டம்கண்டிடக்கூடுமேல் 658, அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தவிமலன் 927, அடியார் நிலாகின்றவைகுந்தமோ 2552, அடியேனுக்கின்பாவாய்பொன்பாவைகேள்வா 2440, அணி இழைஆய்ச்சியர் 3655, அணிகுருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன 3369, அணிமழலைக்கிளிமொழியாள் 3633, அணிமிகுதாமரைக்கை 3693, அண்ணல் செய்தலைக்கடல் 1449, அணியாய்ச்சியர்சிந்தையுள்குழகனார் 543, அதனில்பெரிய 3775, அதனுள்கண்ணுதல் 1449, அதுக்கிடந்துமுன்கிடந்த 779, அத்தத்தின்பத்தாநாள் 28, அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடு 3765, அப்பமானதுங்கன் 11, அப்பன்அறிந்திலன் 104, அப்பன்திருவருள்மூழ்கின 3539, அப்பாஞ்சசன்னிய மும்பல்லாண்டே 2, அமரர்க்கரிதிந்த ஆயர்கொழுந்தை 2749, அமுதம்கொண்டபெருமான்திருமார்வன் 1540, அமுதில்வரும் பெண்ணமுது 1449, அம்பன்னகண்ணாள சோதை 1523, அயர்வறுமமரர்களதிபதி 2675, அரக்கர்தங்கள் கோன்போலும் 1283, அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே 917, அரவணைமேறபேராயற்காட்பட்டார்பேர் 2136, அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும்அகம்படிவந்துபுகுந்து 452, அரவின்அணை அம்மானே 3183, அராவூறுசலாய்மலைதேய்க்குமொலி 3371, அருளாதொழியுமே 2300, அருளினன் 2675, அருளின் பெருநசையால் 2792, அருள்கண்டீர்இவ்

யிலாதாய் 527, இரண்டாமடிதன்னிலே 219, இரவுநன்பகலும் துதிசெய்ய 1074, இராநாழிகை 232, இருகையில் சங்கிவைநில்லா 2075, இருந்த ஊரிலிருக்கும் 366, இருந்தமைகாட்டினீர் 3275, இருந்தால்சிங்காசனமாம் 2134, இருவிசும்பினூடுபோய் 2056, இருளன்னமாமேனி 2610, இருள்தருமாஞாலத்து 3722, இலங்கை செற்றவனே 2821, இலங்கைபாழாளாக 3, இலங்கொலிநீர்பெரும் பௌவம் 2075, இவள் வாயனகள்திருந்தவே 3277, இவையனைத் தும் புறஞ்சூழ்காப்ப 654, இவையா இவையா 2402, இவ்வாய்க் குலத்தாய்ச்சி 3691, இவ்வீதிபோதுமாகில் 259, இவ்வூரொன்று புணர்க்கின்றதே 256, இளங்கிளி 2714, இளவாய்ச்சியர்கண்ணி னுள் விடவேசெய்துவிழிக்கும்பிரான் 2745, இளையவர்கலவியின் திறத்தை 998, இளையார் விளையாட்டொடு காதல் வெள்ளம் விளை வித்த 1225, இனிதுமறித்துநீரூட்டி 637, இன்பம்பயக்க 3436, இன்றவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் 593, இன்னங் கெடுப்பாயோ 3322, இன்னார்தூதனெனநின்றான் 1060, ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல் 658, ஈதன்றென்பாரார் 2453, ஈரைம்பதின் மர்தாள்சாய 3498, ஈர்கின்றகுணங்களை 3454, ஈறிலவண்புகழ் 2695, உகந்தே உன்னை உள்ளுமென்உள்ளம் 3596, உங்களுக்குஎச் சுக்கொலோ 624, உடம்பினால்குறைவிலமே 3092, உடுத்துக்களைந்த 9, உண்டோ கணைகள்துஞ்சுதல் 2574, உண்டிட்டாய் இனி உண் டொழியாய் 3771, உண்ணாதுறங்காது 613, 2543, உண்ணாநாள் பசியாவ...பட்டினிநாளே 438, உண்ணுஞ்சோறு...கண்ணன் 3293, உண்பதுசொல்லில் 574, உந்தமடிகள் முனிவர் 1885, உமிழும் பொன்வட்டில்பிடித்து 679, உயர்ந்துயர்ந்துஅப்பாலவன் 2742, உயிர்காத்தாட்செய்மின் 3733, உய்யஇவ்வாயர்குலத்தினில் தோன்றிய ஒண்சுடர் 141, உருளுஞ்சகடமுதைத்த 2792, உலக மெல்லாந்தலைவிளாக்கொண்ட 906, உலகம்அளந்தபொன்னடி 1426, உலகெல்லாம்நன்கொடுங்க 3092, உவந்தஉள்ளத்தனாய் 928, உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள் 2681, உறகலுறகல் 451, உறக் கில்நிமிர்த்தீர் 1924, உறவுசுற்றமென்றொன்றிலா 1049, உன்அடி யனேனுயவந்து 1420, உன்திருமார்வத்து 3767, உன்பேரருளால் இக்கரையேறி 459, உன்மனததால் 1108, உன்முகம்மாயமந்திரம் 517, உன்றன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் 3697, உன்அடி சேர்வண்ணமருளாயே 3327, உன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் 926, உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழியாமல்...எழுதிக்கொண்டேன் 468, உன்னோடுடனே 571, ஊடுறஎன்னுடைஆவிவேமால் 3693,

*3000, 6000 படி வியாக்யானங்களில் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பெறாமல் வானமாமலை ஜீயா ஸ்வாபதேசத்தில் மட்டும் காட்டப்பெற்ற ப்ரபந்தப்பாசுர எண்கள் இங்கு இடம் பெற்றில.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பகராதி

(இதில் வ்யாக்யாநங்களில்வருகிற வடசொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன)

அகிஞ்சநர்—கைம்முதல் அற்றவர், அக்ரூரயானம்—அக்ரூரர் கண்ணனை ஸேவிக்கச்சென்ற ப்ரயாணம், அங்கப்ரத்யங்கங்கள்—எல்லா அவயவங்களும், அசித்ஸமன்—அசேதனத்தோடு ஒத்தவன், அச்லேஷவிநாசம்—ஒட்டாமையும்நாசமும், அஜஹத்ஸ்வபாவன்—தன்னுடைய ஸ்வபாவங்களை விடாதவன், அதஏவ—ஆகையாலே, அதிசயிதமங்களாசாஸனபரர்—மங்களத்தைப் பிரார்த்திப்பதில் மிகவும் ஊற்றமுடையவர், அதிரஸம்—ரஸத்தின்மிகுதி, அத்யகாதமான—மிகவும் ஆழமான, அத்யவஸாயம்—நிச்சயபுத்தி, அத்யவஸித்து—நிச்சயித்து, அத்யாத்மோபதேஷ்டா—ஆத்மோபதேசம் செய்பவன், அநசநம்—போஜனமின்மை, அநந்யார்ஹத்வத்யோதநார்த்தம்—பிறருக்குஉரித்தன்றுஎன்பதைவெளிப்படுத்த, அநந்யார்ஹை—அவனுக்கேஉரியவள், அநபிபவநீயன்—ஆக்ரமிக்கமுடியாதவன், அநவதாநம்—கவனக்குறைவு, மறதி, அநவரதம்—எப்போதும், அநக்ஷரரஸம்—அக்ஷரம் தெரியாவிட்டாலும் சப்தத்தின் இனிமை, அநாயாஸேன—சிரமமில்லாமல், அநாவ்ருஷ்டி—மழையின்மை, அநுகரித்து—ஒருவனைப்போல்செய்து, அநுகாரம்—ஒருவனைப்போலசெய்கை, அநுகூலர்—வேண்டியவர், பிரியர், அநுக்தஸௌந்தர்யசமுச்சயம்—சொல்லப்படாத அழகையும்கூட்டிக்கொள்ளுதல், அநுபபத்தி—கூடாமை, அநுபாவ்யங்கள்—அநுபவித்தே அறவேண்டியவை, அநுஸந்தித்து—நினைத்து, அந்தராயம்—தடங்கல், அந்தர்ப்பூதை—உள்ளடங்கியவள், அந்தவத்து—நாசமுடையது, அந்யசேஷத்வம்—பிறருக்குஉரியனாயிருக்கை, அபராத்ரி—இரவின்பிற்பகுதி, அபரிச்சிந்நமான—அளவிடமுடியாத, அபஹதபாப்மத்வம்—புண்யபாபபலம்தட்டாமை, அபஹதபாப்மத்வாதிகள்—அபஹதபாப்மத்வம்முதலிய எண்குணங்கள், அபாகவதன்—பாகவதன் அல்லாதவன், அபிகந்தாவான—எதிர்நோக்கிச்செல்பவரான, அபிநிவேசம்—ஆசையின்மிகுதி, அபிமதம்—இஷ்டம், அபிமதஸித்தி—இஷ்டத்தையடைதல், அபிமுகர்—எதிர்விழிசெலுத்துபவர், அபிஷேகமநோரதம்—பட்டாபிஷேகத்தில் ஆசை, அபுநராவர்த்தி—திரும்பிவாராமை, அபேக்ஷிதம்—ஆசைப்படுமது, அப்ராப்தம்—தனக்குவகுத்ததல்லாதது, அர்ச்சிராதிகதி—பரமபதத்திற்குச்செல்லும்வழி, அர்ஹமான—தகுந்த, அவகாஹித்து—படிந்து, அவதாரணம்—தீர்மானம், அவதீர்ணன்—அவதரித்தவன், அவத்

யம்—தோஷம், அவத்யாவஹம்—தோஷத்தை உண்டாக்கும்அது, அவலம்பம்—பிடிப்பு, அவஸந்நை—துக்கமுடையவள், அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்—எல்லாப்பொருள்களையும் உடையவன், அவிச்சிந்ந மான—இடைவிடாத, அவிஜ்ஞாதா—அறியாதவன், அவ்யவஹி தோபாயம—நேரே உபாயம், அஸங்குசிதர்—எண்ணிறந்தவர், அஸத்கல்பம்—அஸத்தைபபோல, அஸத்ஸமம்—அஸத்தைப்போல, அஸந்நிதியிலே—இல்லாதஇடத்திலே, அஸஹ்யம்—பொறுக்கமுடி யாதது, அஸாதாரணம்—பொதுவல்லாதது, அஸ்தாநேபயசங்கை— பயப்படவேண்டாத இடத்தில்பயப்படுகை, அஸ்திரமுமாய்—நிலை யற்றதுமாய், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்—நித்யஸூரிகள் (ஸம் ஸார வாஸனையே அற்றவர்), அஹங்காரநிரஸநகன்—அஹங்காரத் தைப் போக்கடிக்குமவன்.

ஆகாசஸ்தன்—ஆகாசத்திலே நிற்பவன், ஆகாசாவகாசம்— ஆகாசபபரப்பு, ஆசாரப்ரதானர்—அநுஷ்டானத்தையே முக்கிய மாகக்கொணடவர், ஆசாஸிக்கை—ப்ரார்த்தனைசெய்கை, ஆச்ரி தர்—அடைந்தவர், ஆதித்யன்—சூரியன், ஆதித்யாந்தர்வர்த்தி— சூரியனிடத்தில் இருப்பவன், ஆத்மஸ்வரூபம்—ஆத்மாவின் உண் மைநிலை, ஆத்மாபஹாரம்—ஆத்மாவைத்திருடுதல (ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் எண்ணம்), ஆநந்தநிர்ப்பரை—ஆநந்தபூர்த்தியுடையவள், ஆநுஷங்கிகபலம்—நடுவே உண்டாகக்கூடிய பலன், ஆந்ருசம்ஸ்யம் —கருணை, ஆபிமுக்யம்—எதிர்விழி, ஆபிஜாத்யம்—உத்தமகுலம் உடைமை, ஆஹ்லாதகரம்—ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கும்அது, இரண்டாகாரம்—இரண்டு ஸ்வபாவங்கள், ஈச்வரோஹம்—நானே ஈச்வரன் (எனும் எண்ணம்.)

உக்தகுணவிசிஷ்டன்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட குணங்களோடு கூடியவன், உக்தரீத்யா—கீழ்ச்சொன்னபடி, உக்த்யாபாஸம்— ஆபாஸவார்த்தை, உஞ்சவ்ருத்தி—பிக்ஷையெடுத்தல் (கதிர்பொறுக்கி ஜீவித்தல்), உண்மானமபுறமானம்— அந்தரங்கபஹிரங்கவிஷயங்கள், உத்கர்ஷம்—மேன்மை, உத்தரபூர்வாகங்கள்—இனிமேல் செய்யப் படப் போகிற பாபங்களும் இவ்வளவுகாலம் செய்யப்பட்ட பாபங் களும், உத்துங்கவிஷயம்—உயர்ந்தவிஷயம், உத்யோகத்தோடே— முயற்சியோடே, உந்மஸ்தகமான—தலைமண்டின (தலைக்குமேலே சென்ற), உந்மேஷம்—அபிவ்ருத்தி, உபக்நம்—கொள்கொம்பு, உப க்ரமத்தில்—ஆரம்பத்தில், உபபாதித்து—நன்றாகவிளக்கி, உபப்ருஹ் மணம்—விளக்கம், உபாயநைரபேக்ஷ்யம்—உபாயத்தில் (பகவா னுக்கு) அபேக்ஷையில்லாதநிலை, ஒன்றையும் எதிர்பாராமையாகிற

பூர்த்தி, உபாயபாவம்—உபாயமாயிருக்கும்தன்மை, உபாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கம்—வேறு உபாயத்தோடு சேர்க்கை, உபாஸ்யம்—த்யானம்செய்யத்தக்கது, உபேக்ஷித்தல்—வெறுத்தல்.

ஏகார்த்தாபிலாஷை—ஒரே விஷயத்தில் ஆசை, ஏகாவலீ—ஒற்றைவடமானமாலை, ஏவகாரத்தால்—ஏவ எனும் சப்தத்தால், ஓஷ்டஸ்புரணம்—உதடு துடிப்பு, ஔசித்யத்தால்—தகுதியால், ஔதார்யம்—கொடை.

கத்கதஸ்வரம்—தழுதழுத்த குரல், கரணகளேபரங்கள்—இந்திரியங்களும்சரீரமும், கர்மாநுகுணமாக — புண்யபாபகர்மத்திற்குச் சேர, காதாசித்கம்—ஏதோ ஒருகாலத்தில் ஏற்படும் அது, காமநாதிகாரிகள்—இச்சையே அதிகாரமாகக்கொண்டவர்கள், காமஸமாச்ரயணம்—மன்மதனைப்பற்றுதல், கார்ப்பண்யம்—உலோபம், காலக்ருத—காலத்தாலே உண்டாக்கப்பட்ட, காலாந்தரத்திலே—வேறொரு காலத்திலே, காலீநகர்மங்கள்—காலத்தில் செய்யப்படவேண்டியகர்மங்கள், காஷ்டாபூமி—எல்லை, கிரிகுஹாம்—பர்வத குஹை, குணசதுஷ்டயம்—நான்கு குணங்கள், குணவ்யஸநீ—தன் குணங்களுக்குக் குறைவருமோ எனக்கலங்குமவன், குணௌதிக்யம்—குணங்களால் பெருமை, கைங்கர்யஸ்ரீ—அடிமை செய்கையாகிற தனம், கைவல்யம்போலே—ஆத்மாநுபவமாகிற பலன்போலே, கோதநராய்—பசுக்களை ஐசுவரியமாகக்கொண்டவராய், கோபவ்ருத்தர்—கிழவர்களான இடையர்கள், கோலாஹலம்—ஆடம்பரம், கௌதுகம்—ஸந்தோஷம், கௌரவ்யர்—கௌரவிக்கத்தகுந்தவர், கௌரவ்யை—கௌரவிக்கத்தகுந்தவள், க்ரித்ரிமசகடம்—கள்ளச் சகடம் (வண்டி), க்ரித்ரிமம்—கள்ளம், க்ரீஷ்மகாலம்—வெயிற் காலம், க்ருபாநுகுணமாக—க்ருபைக்குச்சேர, க்ருபாக்ஷமாதிகல்யாணகுணங்கள்—க்ருபை பொறுமைமுதலிய கல்யாணகுணங்கள், க்ருஷி—யத்தனம், க்ருஷ்ணவிரஹம்—க்ருஷ்ணனைவிட்டுப்பிரிதல், க்ருஹக்ஷேத்ராங்கள்—வீடு நிலம் முதலியன, சதாசார்யன்—உத்தம குரு, சதுர்த்தந்தி—நான்குதந்தங்களையுடையயானை, சந்தாநுவ்ருத்தி—திருவுள்ளத்தைஅநுஸரித்தது, சப்தவாச்யன்—சப்தத்தாலேசொல்லப்படுமவன், சமிக்கை—சைகை, சரமபர்வநிஷ்டர்—கடைசிநிலையில் (ஆசார்யாபிமானத்தில்) நிலைநின்றவர், சாபலத்தால்—ஆசையினால், சாபோபஹதர்—சாபத்தாலே அடிபட்டவர், சாவிதாவான—கட்டளையிடுகிற, சித்ரமால்யாநுலேபநராய்—அழகியமாலையும்சந்தனப்பூச்சும்உடையவராய், சிம்சுபாவ்ருக்ஷம்—அசோகமரம், சிஷ்டகர்ஹை—பெரியோர்செய்யும்நிந்தை, சிஷ்டாசாரஸித்தம்—

பெரியோர் அனுஷ்டானத்தால் தேர்ந்தது, சேதனம்—அறிவுடையது, சேஷபூதர்—அடியார், சேஷமாய்—அடிமைப்பட்டதாய், சேஷி—தலைவர், சேஷ்டிதங்கள்—காரியங்கள், சைதந்யகார்யம்—அறிவினால் ஏற்படுமது, ஸ்ரீமத்தாகிறது—ஸ்ரீயோடுகூடியதாகிறது, ஸ்ரீவராஹப்ராதுர்ப்பாவம்—ஸ்ரீவராஹாவதாரம், ஸ்ரீஸூக்திகள்—பெரியோர் வாய்ச்சொற்கள், ச்ரோதாக்கள்—கேட்பவர்கள், ஜந்மாக்கள்—பிறந்தவர்கள், ஜலசரசத்வங்கள்—நீரில்ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள், ஜலாசயங்கள்—நீர்நிலைகள், ஜாகரூகராய்—எச்சரிக்கையுடையவராய், ஜாலகரந்த்ரம்—ஜன்னல்த்வாரம், ஜிதம்—ஜயம், ஜயிக்கப்பட்டது, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரா—அறிவின் பரப்பிற்கு வழி, ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தர்—அறிவில்லாதவர், ஜ்ஞாநவைசத்யத்தை—அறிவின் தெளிவை, ஜ்யாகிணகர்க்கசமான—நாண்தழும்புகளால் காடுமுரடான.

தததநுபவபரிகரமான—அவனை யநுபவிக்க உபகரணமான, ததர்த்தமாக—அதற்காக, ததீயர்—அடியார், ததேகோபாயன்—அவனையே உபாயமாகக்கொண்டவன், தத்க்ரதுந்யாயம்—எப்படி பகவத்உபாஸனையோ அப்படியேபலம் என்பதைக்காட்டும்நியாயம், தமோகுணப்ரபவம்—தமோகுணத்தின் ஆக்ரமிப்பு, தமோபிபூதை—தமோகுணத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவள், தயநீயர்—இரக்கம் காட்டத்தகுந்தவர், தர்சநீயமான—அழகான, தர்மஹாநி—தர்மத்துக்கு விளையும்கேடு, தர்மி—தர்மத்தையுடையது, தர்ஜநபத்ஸநாதிகள்—பயமுறுத்தல்நிந்தித்தல்முதலியன, தக்ஷிணாவர்த்தசங்கதுல்யமான—வலம்புரிசங்கத்தோடொத்த, தாபம்—வருத்தம், தார்மிகர்—தர்மபுத்தியும் தர்மச்செய்கையும் உள்ளவர், திர்யக்கு—விலங்கு; குறுக்கான பொருள், தீக்ஷிதர்கள்—விரதத்தைமேற்கொண்டவர்கள், துராராதர்—மிகவும் வருந்தியும் பூஜிக்க இயலாதவர், துர்க்கடங்களை—சோரதவற்றை, துல்யபலம்—ஸமானமான பலன் உடையது, துஷ்டஸத்வபூயிஷ்டமான—துஷ்டபிராணிகள்நிறைந்த, தூர்த்தன—துஷ்டன், தேவதாந்தரபஜநம்—வேறு தேவதையை ஸேவிப்பது, தேஹயாத்ரை—சரீரத்தை நடத்தும்வழி, தேஹாத்மாபிமாநிகள்—தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்துள்ளவர்கள, தேஹாந்தரபரிக்ரஹம்—வேறு தேஹத்தை எடுத்துக்கொள்ளல், தோஷதுஷ்டை—தோஷமுடையவள், தௌர்த்யஸாரத்யங்கள் — தூதனானமையும் தேரோட்டியானமையும், த்யாஜ்யம்—விடத்தகுந்தது, த்ரிபாத்விபூதி—பரமபதம், த்ருணம்—உலர்ந்தபுல், த்ருஷார்த்தர்—தீர்த்ததாஹத்தால் சிரமப்படுபவர், த்ருஷ்டாதிகள்—ஐஹிகபலன் முதலி

யவை, த்ரைவர்ணிகஜந்மம்—ப்ராஹ்மண,க்ஷத்ரிய, வைச்யர்களான மூன்று பிறவிகள், த்ரைவிக்ரமாபதாநம்—த்ரிவிக்ரமாவதாரகாலத்தில் நடத்திய செயல், த்வரை—வேகம், த்வாரவர்த்தி—வாயிலில் இருப்பவன், த்வாராத்யக்ஷர்—வாயில் காக்கும் அதிகாரிகள்.

நகரக்ஷோபாதிகள்—ஊரைக்கலக்குதல்முதலியன, நரகாவஹமான—நரகத்தை உண்டாக்கவல்ல, நவநீதசௌர்யம்—வெண்ணெய்களவு, நாமரூபவிபாகாநர்ஹன்—பெயர்வடிவங்களை இழந்தவன் நிகமத்தில்—முடிவில், நிதர்சனம்—எடுத்துக்காட்டு, நித்யவிபூதி—பரமபதம், நித்யாநபாயிநி—விட்டுப்பிரியாமல் எப்போதும் கூடியவள், நிந்திதகர்மபூயஸ்துவம்—சாஸ்த்ரங்களில்நிந்திக்கப்பட்ட கர்மங்களின்மிகுதி, நியந்தா—கட்டளையிடுமவன், நியமிக்கக்கடவேன்—கட்டளையிடக்கடவேன், நியாம்யகோடி—கட்டளைக்குட்பட்டவர், நியாம்யம்—கட்டளையிடத்தக்கது, நிரவதிகஸம்பத்து—எல்லையற்ற தனம், நிர்வஹிக்க—முடிவாக்க, நிருக்திதவயம்—இரண்டு விவரணங்கள் நிருத்தாராம்படி—வாய்மாளும்படி, நிரோதிக்க—தடுக்க, நிர்த்தேசம்—குறிப்பிடல், நிஷித்தம்—தடுக்கப்பட்டது, நிஷ்காமர்—ஆசையற்றவர், நைர்க்ருண்யம்—தயையின்மை, ந்யஸ்தபரர்—ரக்ஷாபாரத்தை (பகவானிடத்தில்) வைத்தவர்.

பகவதநுபவம்—பகவானைப்பற்றியநுகர்ச்சி, பகவதநுபவைகாந்தம்—பகவதநுபவத்திற்கே ஏற்பட்டது, பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி—பகவத்ஸம்பந்தம், பகவத்ப்ரபந்நர்—பகவானிடத்தில்ப்ரபத்தி (சரணாகதி) செய்தவர், பகவத்ப்ரவணர்—பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதிகொண்டவர், பகவத்விமுகன்—பகவானிடத்தில் எதிர்விழிகொடாதவன், பகவத்விஷயம்—பகவான், பகவத்ஸ்பர்சம்—பகவானைத்தொடுதல், பகவல்லாபம்—பகவானையடைதல், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம்—பக்தியாகிறஞானம், பக்நாபிமாநிகள்—அபிமானம் (இறுமாப்பு) குலைந்தவர்கள், பஞ்சோபநிஷந்மயமான—அப்ராக்ருதமான, பயாநாமபஹாரி—பயங்களைப்போக்குமவன், பரபாகசோபாவஹம்—எதிர்த்தட்டான அழகுதரக்கூடியது, பரபாகசோபை—அழகு, பரபாகமான—தட்டான, பரமோதாரமான—மிகவும் வள்ளலான, பரவசகாத்ரர்கள்—பரவசமானசரீரத்தையுடையவர்கள், பரஸம்ருத்த்யைகப்ரயோஜனன்—பிறருடைய க்ஷேமத்தையேபலனாகக் கருதுமவன், பரஸ்பர—அந்யோந்யம், பரஹிம்ஸாதி—பிறரைத் துன்புறுத்தல் முதலியன, பராபிபவநசாமர்த்யம்—பிறரை ஆக்ரமிக்கும் சக்தி, பரிணாமம்—விகாரம், பரிபுஷ்டர்—நன்றாக (எல்லாவிதத்தாலும்) நிறைந்தவர், பரிஸ்புரணங்கள்—துடிப்புகள், பர்த்ராந்தரஸம்ச்லே

ஷம்—வேறொருநாயகனுடன்சேர்தல், பர்யங்கவித்யை—பரமபதத்தில் பகவானை ஜீவன்கிட்டும்விதத்தைத்தெரிவிக்கும்வேதாந்தபாகம், பர்யவஸித்த—முடிந்த, பர்வதபரிஸரம்—மலையின் ஸமீபதேசம், பலப்ரதாதா—பலன்கொடுக்குமவன், பலாபிஸந்திரஹிதம்—பலத்தில் ஆசையற்றது, பவ்யன்—அடங்கியவன், பவ்யை—அடங்கியவள், பாதபூரணமான அவ்யயம்—அடியைநிரப்பும்சாரியை (பாடல்களிலுள்ளது), பாதஸம்வாஹிநிகள்—கால்பிடிக்கும் பெண்கள், பாதேயம்—கட்டுச்சோறு, பாலநவிதி—ரக்ஷிக்கும்விதம், பாவஜ்ஞன்—அபிப்ராயம் அறிபவன், பாவநமுமாய்—பரிசுத்தமுமாய், பாவநாப்ரகாஷம்—நினைவின்முதிர்ச்சி, பிபீலிகை—எறும்பு, புத்தீநமாக—புத்திபூர்வகமாக, பூர்வாபரஸங்கதி—முன்பின் பொருத்தம், போக்தாக்கள்—அநுபவிக்கிறவர்கள், போக்யமுமாய்—அநுபவிக்கப்படுமதுவுமாய், போதயந்த:பரஸ்பரம்—ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளுதல், பௌஷ்கல்யம்—பூர்த்தி, ப்ரகாசகம்—ப்ரகாசகாரணம், ப்ரச்சந்நசத்ரு—மறைந்துள்ளஎதிரி, ப்ரதமகடாக்ஷஸந்நிபாதம்—முதல் கடாக்ஷம் வீழ்தல், ப்ரதிகூலர்—த்வேஷிகள், ப்ரதிபத்தி—புத்தி, ப்ரதிஷேதம்—தடுத்தல், ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான—ஞாபகமூட்டவல்ல, ப்ரபத்தி—சரணாகதி, ப்ரபந்நர்—சரணாகதி செய்தவர், ப்ரபுத்தரான—அறிவுடையவரான, ப்ரப்ருதிகள்—முதலானவை, ப்ரமாணதார்ட்யத்தால்—ப்ரமாணத்தின்திண்மையால், ப்ராசுர்யம்—மிகுதி, ப்ராதாந்யம்—முக்யத்வம், ப்ராதேசிகன்—ஓரிடத்திலிருப்பவன், ப்ராபகம்—உபாயம், ப்ராப்தயௌவனன்—யௌவனப்பருவம்அடைந்தவன், ப்ராப்தர்—வகுத்தவர், ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம்—தகுந்ததுதகாததுஎன்ற பகுத்தறிவு, ப்ராப்யப்ராபகஸங்க்ரஹம்—பலனையும்உபாயத்தையும்சுருங்கச்சொல்வது, ப்ராப்யம்—பலன், ப்ராப்யருசி—பலனில் ஆசை, ப்ராமாதிகமாக—கவனக்குறைவால் விளைந்த, ப்ராயசித்தவிநாச்யம்—ப்ராயச்சித்தத்தால் விநாசம் அடையத்தக்கது, ப்ராஹ்மணி—ப்ராஹ்மணபெண், ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தம்—விடியற்காலை, ப்ரீதைகள்—ஸந்தோஷித்தவர்கள், ப்ருதகுபலம்பமாதல்—தனியாக அறிதலாதல், ப்ருதக்ஸ்திதயுபலப்தி—தனியாக இருத்தலையறிதல்.

மங்களதிவஸம்—நன்னாள், மநுஷ்யத்வேபரத்வம்—மநுஷ்யனாகஉள்ளபோதே (பரத்வமாகிற) மேன்மை, மநோரதம்—இச்சை, மஹார்ணவம்—சமுத்திரம், மஹார்ஹவஸநமும்—உயர்ந்த வஸ்த்ரமும், முகாவலோகநம்—முகம்பார்த்தல், முமுக்ஷு—மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன், மௌக்த்யம்—அறியாமை.

யதாமநோரதம்—இச்சைப்படி, யமவச்யதாமூலம்—யமனுக்குக்கட்டுப்பட்டிருக்கை காரணமாக, யாதநாசரீரம்—நரகலோகானுபவத்துக்குரிய சரீரம், யாதாத்மபாவி—ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உண்டாகுமது, யாவதாத்மபாவி—ஆத்மா இருக்குமளவும் உள்ளதொன்று, யோக்யதாந்தரரஹிதமான—வேறு யோக்யதை யற்ற, யௌகபத்யம்—ஒரேகாலம்.

ராகப்ரயுக்தம்—ஆசையினால் ஏற்படுமது, ராஜமஹிஷி—ராஜபத்நீ, ராவணபவனம்—ராவணன் மாளிகை, ருச்யுத்பாதகன்—ஆசையை உண்டாக்குமவன்.

லபிக்கை—அடைதல், லாபாநுஸந்தாநம்—அடைந்த லாபத்தைப்பற்றிய நினைவு, லீலாயஷ்டி—விளையாட்டுக்காகக் கையிலே கொள்ளும்கோல், லீலாவிபூதி—ஸம்ஸாரமண்டலம், லுப்தன்—கடும்பற்றுள்ளவன்.

வக்தாக்கள்—சொல்லுமவர்கள், வசநஸித்தம்—வாக்யத்தாலே தேறியது, வர்த்தநம்—இருக்கை, வர்ஷம்—மழை, வாங்மாதுர்யம்—பேச்சின் இனிமை, வாசாமகோசரம்—வார்த்தைக்குஎட்டாதது, விசோதிதஜடாராய்—ஜடையைக்களைந்தவராய், விச்ருங்கலஞானிகள்—வரம்புகடந்த ஞானம் உடையவர்கள், விஜயாநுஸந்தாநம்—ஜயத்தைநினைத்தல், விதேயர்—கீழ்ப்படிந்தவர், விரஹாக்நி—பிரிவாகிறநெருப்பு, விலக்ஷணை—அதிசலக்ஷணமுள்ளவள், விஷயாந்தரங்கள்—(பகவானைத்தவிரசப்தம்முதலிய) மற்றவிஷயங்கள், விஷயீகாரம்—அபிமானம், வைகுண்டநிகேதனன்—வைகுண்டத்தை வாசஸ்தானமாகஉடையவன், வைமுக்யம்—எதிர்நோக்கியிராமை, வைரூப்யம்—மாறுபாடு, வைரூப்யாவஹம்—வேறுபாட்டுக்குக்காரணம், வைலக்ஷண்யம்—லக்ஷணமிகுதி (பெருஞ்சிறப்பு), வ்யதிரேகத்தில்—இல்லாமையில், வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி—காரியப்பொருளின் உற்பத்தி, வ்யாஜம்—வெளித்தோன்றும் காரணம், வ்யாப்யைகதேசம்—வ்யாப்யபதார்த்தங்களின் ஒருபாகம், வ்யாவர்த்திக்கிற—வேறுபாடு காட்டுகிற, வ்யாஹதபாஷணம்—ஸம்பந்தமின்றிக்கே (விருத்தமாகப்) பேசுகை, வ்யாஹதமான-விருத்தமான, வ்யுத்பத்தி—போதனசக்தி, வ்ரதகர்சிதை—விரதத்தாலேஇளைத்தவள், வ்ருத்தகீர்த்தனம்—நடந்தவற்றைச்சொல்லுதல், வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகள்—பருத்தல் இளைத்தல் (ஏற்றக்குறைவு) முதலியன.

ஸதாசார்யப்ரஸாதம்—உத்தம ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹம், ஸத்வோத்தரம்—ஸத்வகுணம்மேலிடுகை, ஸத்ருசசாதனம்—தகுந்த

உபாயம், ஸந்நிஹிதமான—கிட்டின, ஸமநந்தரத்தில்—அடுத்த க்ஷணத்தில், ஸமுத்ரதாரணம்—கடல்தாண்டுதல், ஸம்சயம்—ஐயம் (சந்தேகம்), ஸம்ச்லேஷம்—சேர்க்கை, ஸம்ருத்தி—நிறைவு, ஸம் விதாநம்—ஏற்பாடு, ஸர்வஸ்மாத்பரன்—எல்லாரிலும் மேற்பட்ட வன், ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தகம்—எல்லா அநிஷ்டங்களையும் போக்க வல்ல, ஸர்வோபாயஸாதாரணம்—எல்லா உபாயங்களுக்கும் பொதுவானது, ஸவிநயமாக—விநயத்தோடுகூட, ஸஹகரித்து—உதவிசெய்து, ஸஹாயாந்தரம்—வேறுஸஹாயம், ஸாதநநிரபேக்ஷ யம்—ஸாதநத்தின் அபேக்ஷையில்லாதநிலை, ஸாத்மிக்க—பொறுக்க, ஸாத்விகாக்ரேஸர்—ஸாத்விகர்களுள்ளே முன்னேசெல்பவர் (சிறந் தவர்), ஸாந்த்வநம்—தேறுதல் செய்தல், ஸாம்ஸாரிகதாபம்—ஸம் ஸாரத்தில்ஏற்படக்கூடியசிரமம், ஸித்தோபாயம்—பகவானேஉபா யம்எனப்பற்றுகை, ஸுகஸுப்தி—ஆனந்தமானதூக்கம், ஸௌகர்யா பாதக—ஸௌகர்யத்தை உண்டாக்கவல்ல, ஸௌசீல்யம்—அறப் பெரியவன் அறத்தாழ்ந்தவனோடுமேன்மைகீழ்மைபாராதேகலக்கும் குணம், ஸௌப்ராத்ரம்—சகோதரப்பான்மை, ஸௌலப்யம்—கண்ணுக்கு விஷயமாய்க் கிட்டிநிற்கை, ஸ்தநந்தயப்ரஜை—பால் குடிக்கும்சிசு, ஸ்தைர்யம்—நிலை, ஸ்ப்ருஹணீயமாய்—ஆசைப்படத் தக்கதாய், ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயம்—நினைக்கத்தக்கபொருள், ஸ்ரக்சந்த நாதிகள்—புஷ்பமாலை சந்தனம் முதலியன, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகன்—ஸ்ருஷ்டி செய்வதில் ஒருப்பட்டவன், ஸ்வத:தானே, ஸ்வயம்பாகம்—தானே தளிகைசெய்கை, ஸ்வரக்ஷணம்—தன்னைரக்ஷிக்கை, ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநம்—ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு, ஸ்வரூபாநுரூபம்—ஆத் மாவின் நிலைக்குத் தகுந்தது, ஸ்வரூபாந்தர்கதம்—ஸ்வரூபத்துக் குள்ளே அடங்கியது, ஸ்வஸந்தாநத்துக்கு—தனது பரம்பரைக்கு, ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியம்—தனனுடைய ஸ்வாதந்தரியம் (ஸ்வதந்தர முடையவன் எனும் நினைவு), ஸ்வார்த்தமாக—தனக்காக, ஸ்வைர ஸஞ்சாரம்—இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கை, ஷட்ரஸம்—ஆறுரஸங்கள், ஹாஷம்—ஆநந்தம், ஹிதகாமர்—ஹிதத்தை ஆசைப்படுமவர், ஹேயமுமாய்—தாழ்ந்ததுமாய் (விடத்தகுந்ததுமாய்), ஹோளாதி காணம்—ஹோளந்தோத்ஸவத்தைபபற்றிய விசாரம்செய்கிறமீமாம்ஸா பாகம், க்ஷமமன்று—இயலுவதன்று, க்ஷீராப்தி—திருப்பாற்கடல், க்ஷுத்ரம்ருகங்கள்—தாழ்ந்த மிருகங்கள், க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவம்—தாழ்ந்தவிஷயத்தைப்பற்றிய அநுபவம், க்ஷேத்ராதிபதி—க்ஷேத்ரத் துக்குத்தலைவன, க்ஷேபித்தல்—நிந்தித்தல்.

மார்கழிநோன்பு ஆகிய தைந்நீராடல்

ஹரிஸமயதிவாகரம் 4·12 (1927. டிசம்பர் வெளியீடு) ராவ் சாஹெப்-வித்வான்-மு.ராகவையங்கார்சுவாமிகள் எழுதியது(பக்கம் 265-284) இல்லறத்தார் நிகழ்த்திவந்த விரதங்களிலே “மார்கழி நோன்பு” என்பதொன்று பண்டைக்காலத்திற் பிரஸித்தமாக வழங்கியதென்பது ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச்செய்ததிருப்பாவையாலும் திருவாதவூரர் பாடியதிருவெம்பாவையாலும் தெரியவருகின்றது. திருப்பாவை வியாக்யானத்தில்தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்றபெரியார் இவ்விரதத்தைப்பற்றிக்குறிக்குமிடத்து “இந்நோன்புக்குமூலம் என்னென்னில் மீமாம்ஸையிலே ஹோளாதிகரணந்யாயத்தாலே சிஷ்டாசாரஸித்தம். ‘மேலையார்செய்வனகள்’ என்று ஸ்ரீ ஆண்டாள் தானும் அருளிச்செய்தாள்” என்று எழுதலால், மார்கழி நோன்புக்கு வேதவிதியில்லையென்பதும், ஆன்றோர் அநுஷ்டானமே மூலமென்பதும் பண்டையோர் கொள்கையென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீமத்பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 22ம் அத்யாயத்தில், கண்ணன் கோபியர்துகில்கவர்ந்தசரிதங்கூறும்தொடக்கத்தில் மார்கழிநோன்பு பற்றிய முக்கியமானசெய்திகள் கூறப்படுகின்றன. அதன் மொழிபெயர்ப்பு அடியில் வருமாறு:-“அரசனே! கோகுலத்துள்ள பெண்கள் ஹேமந்தருதுவின் முதல்மாதத்தில் (மார்கழியில்) காத்யாயநீ பூஜையாகிய விரதத்தைத்தொடங்கி ஹவிஸ்ஸைபுஜித்துக்கொண்டு அதனை நடத்திவந்தார்கள். அருணோதயத்தில் அவர்கள் எழுந்திருந்து யமுனாநதியில் ஸ்நானம்பண்ணி மணலால்காத்யாயநீதேவியின் உருவத்தைச்சமைத்து, சந்தனம்மலர்தூபம் தளிர்பழம் இவற்றாலும் சிறந்த நைவேத்யங்களாலும் அத்தேவியைப்பூஜித்தனர். “காத்யாயநீ! ஏமஹாமாயே! ஏமஹாயோகிநீ! ஏஈச்வரீ! உன்னைவணங்குகிறோம்; எங்களுக்கு நந்தகோபர்மைந்தனாகிய கண்ணனை நாயகனாக அருள்வீராக” என்ற இந்த மந்திரத்தை ஜபித்தவர்களாய் அவர்கள் கண்ணனைத் தியானித்துக்கொண்டு ஒருமாசகாலம்பூஜைசெய்துவிரதத்தைவிடாமல் நடத்திக்கொண்டுவந்தனர். பரமயோகிகளுக்கும் யோகியும் ஸர்வஜ்ஞனுமாகிய கண்ணபிரான், கோபகன்னியர் அங்ஙனம் நீர்விளையாட்டுநிகழ்த்துவதறிந்து, அப்பெண்களின் விரதபலத்தைஅளிப்பதற்காகத் தம் நண்பர்கள்சூழ அவ்விடம்சென்றார். பெரு

மான் அவர்களன்னைப்பலவகையாகவும்சோதித்தமுடிவில், "நீங்கள் எந்த நோக்கத்தைக்கொண்டுகாத்யாயனீவிரதச்சை நடத்தினீர்களோ அந்த மனோரதம் இன்றிரவில் என்னுடன்கூடிவிளையாடுவகால்நிறை வேறும், எல்லாரும் கோகுலம் செல்லுங்கள்" என்று நியமித்தருளி னாரென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இந்நோன்பு காத்யாயனி சம் பந்தமுடையதென்பதற்குத்திருப்பாவைமூலத்தில் ஆதாரமில்லையே என்றுசிலர் சங்கித்தல்கூடும். இதற்குத் திருப்பாவைப்பாசுரங்களின் ஈறுகடோறும் வரும் "எம்பாவாய்" என்ற தொடர், பாகவதத்திற் கண்டவாறு, ஈரநுண்மணலாற் சமைக்கப்பட்டதேவியின் பிரதிமை யைப்பற்றியதாகக் கொள்ளுதல் பொருந்துமாயின் தேவீ சம்பந்தம் மூலத்தும்கூறப்பட்டதாகவே கருதலாம். பாவையென்பது 'கொல் லிப்பாவை' என்புழிப்போல, ஈண்டுப் பெண் தெய்வத்தின் பிரதி மையைக்குறிப்பதாகும். நம்பாவைக்குச்செய்யும் கிரிசைகள், நம்பா வைக்குச்சாற்றிநீராடினால், பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக் கார் எனவரும் திருப்பாவைத் தொடர்களிலும் பிரதிமையொன்று வைத்து வணங்கும் குறிப்புத் தோன்றுதல் காணலாம். இனித்திரு மால் பக்தியிற்சிறந்தஆண்டாள் தேவீவிரதத்தைமூலமாகக்கொண்டு பாடினர் எனல்தகுமோ என்றுசிலர் ஆக்ஷேபித்தல்கூடும். கண்ண னைத் தம்நாயகனாக அடைவதற்குக் கோபியர் காத்யாயனீதேவியை ஆராதித்துப்போந்தசெய்தி, சரித்திரப்பிரசித்தமாயிருக்கும்போது, அக்கோபியர்விஷயத்தையே ஆண்டாளும்கொண்டுகூறினரெனின் அதனில் இழுக்குமுளதாமோ? திருமாலைத் தன் நாயகனாக அடைய வேண்டி "உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" எனக் காமனை யும் அவன் தம்பியாகிய சாமனையும்கூடத் தொழப்புக்க ஆண்டாள் தேவியைப்பிரார்த்தித்து அப்பெருமானைப் பெறமுபன்றகோபியர் செய்தி கூறியதிற் குற்றமென்ன? தேவீ விரதமானது கண்ணனை யடையவேண்டிக்கோபியர்தங்குலாசாரப்படி நிகழ்த்தியதாதலாலும் உத்தேசியத்தின் பெருஞ்சிறப்பை நோக்குமிடத்து அஃது எவ்வழி யாலும் அடையத்தக்கதொன்றாதலாலும் அதனில்சம்பிரதாயவிரோ தம் நிகழச்சிறிதும் இடமில்லையென்க. (மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவெம்பாவைக்குத்தலைக்குறிப்பு சத்திையை வியந்தது என்பதனால்) தேவியின்வணக்கமேதிருவெம்பாவையின் கருத்தென்பது தெளிவா கும். "முன்னிக்கடலை" என்ற திருவெம்பாவைப்பாட்டில் பராசத் தியே உவமை கூறப்பட்டிருத்தலும் "பேதித்து நம்மை வளர்த் தெடுத்தபெய்வளை தன்பாதத்திறம்பாடி" என்று அந்தச்சத்தி சிறப் பாக வணங்கப்பட்டிருத்தலும் காணலாம்.

திருப்பாவைபோன்ற பிரபந்தங்கள் " பாவைப்பாட்டு " என முன்னோரால் வழங்கப்பட்டன (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 461 உரை) யாப்பருங்கலவிருத்தியின் இறுதிச்சூத்திர உரையுள் " கோழியுங் கூவினகுக்கிலழைத்தன...ஆழிசூழ் வையத்தறிவனடியேத்தி...ஊழியுண்மன்னுவோமென்றேலோரெம்பாவாய்" என்ற பாட்டொன்று உதாரணங் காட்டப்பட்டுள்ளது. அறிவனடியேத்தி எனவருந்தொடரினின்று அஃது அருகக்கடவுளையோ புத்தனையோ பற்றியதாதல் வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. மார்கழிநோன்பைக் கொண்டாடுதற்கு ஜைனர் பாராயணஞ்செய்யும் திருவெம்பாவை என்ற பழைய பிரபந்தமொன்றும் அச்சிடப்பட்டுளது. பிற்காலத்தில் தத்துவராயசுவாமிகள் பாடிய "பாடுதுறை"யுள் ஸ்வரூபாநந்தர் திருவெம்பாவைகள் இரண்டு வேதாந்த பரமாகக் காணப்படுகின்றன.

பண்டைச் சங்கநூல்கள் வாயிலாகவும் (மார்கழி நோன்பின்) செய்திகள் சில தெரியவருகின்றன. பரிபாடலுள் வையையாற்றின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் 11ம் பாடலிலே இந்நோன்பின் செய்திகள் சிலவற்றை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் அடியில்வரும் அடிகளாற் கூறுகின்றார்.

" கனைக்குமதிர்குரல்கார்வானநீக்கப்
பனிப்படுபைதல்விதலைப்பருவத்து
ஞாயிறுகாயாநளிமாரிப்பிற்குளத்து
மாயிருந்திங்கள்மறுநிறையாதிரை
விரிநூலந்தணர்விழவுதொடங்க
வெம்பாதாகவியனில்வரைப்பென
அம்பாவாடலின்ஆய்தொடிக்கன்னியர்
முனித்துறைமுதல்வியர்முறைமைகாட்டப்
பனிப்புலர்பாடிப்பருமணலருவியின்
... ...
தாயருகாநின்றதவத்தைந்நீராடுதல்
நீயுரைத்திவையைநதி "

தையினீராடிய தவந்தலைப்படுவாயோ (கலித்தொகை 59) தைஇத்திங்கட்டண்கயம் படியும்பெருந்தோட் குறுமகள்(கலித்தொகை 80) நறுவீயைம்பான் மகளிராடும் தைஇத்தண்கயம்போலப் பலர்படிந்து (ஐங்குறுநூறு 84) வான்பெயனனைந்த புறத்தநோன்பியர் தையூணிருக்கையின் (நற்றிணை 22) என்பனகண்டுகொள்க.

இனிப் பெண்பாற்பிள்ளைப்பாட்டின் செய்திகூறும் பிங்கலந்தை நிகண்டு 1369ம் சூத்திரத்துள்

"பேணுஞ்சிறப்பிற்பெண்மகவாயின்
மூன்றுமாண்டிற்குழமணமொழிதலும்
ஐந்தின்முதலாவொன்பதின்காறும்
ஐங்கணைக்கிழவனையார்வமொடுநோற்றலும்
பனிநீர்தோய்தலும்பாவையாடலும்"

என்றவிடத்தில் இது கூறப்படுகின்றது.

ஆண்டாள் திருப்பாவையில் இந்நோன்பின் செய்திகள் சில குறிப்பிடப்படுகின்றன. கன்னியர் நிகழ்த்தும்கிரியைகளை "வையத்து வாழ்வீர்கள்" எனும் பாசுரத்திலும், வாத்தியங்களையும் விருதுகளையும் "மாலேமணிவண்ணா" என்பதிலும், நோன்பின்முடிவில்சிறமியர்கோலத்தையும் விருநதையும் "கூடாரைவெல்லும்"என்பதிலும், நோன்பால் மழைபெய்து நாடுசெழித்தலை "ஓங்கியுலகளந்த" என்பதிலும், கன்னியர் பெறுவது தலைவனையடைந்து உய்வதற்கென்பதை "சிற்றஞ்சிறுகாலே" என்பதிலும் காணலாம். திருவெம்பாவையில் "முன்னைப் பழம்பொருட்கு", "முன்னிக்கடலே", "உங்கையிற்பிள்ளை" முதலியவற்றில் காணலாம். மலையாளத்திலும் இந்நோன்பு கொண்டாடப்படும் விவரங்களை கோபாலபணிக்கர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Malabar and its folk என்ற நூலிற் காணலாம்.

கல்வெட்டிலாகாவின் 1914ம் ஆண்டறிக்கையில் 68ம் எண்ணுள்ள கல்வெட்டில் முதல் ராஜராஜசோழன் மார்கழித்திருவாதிரையன்று "அக்காரடலை" நிவேதனம் செய்தற்கு ஏற்படுத்திய திட்டம் அறியத்தக்கது. அக்காரடலை என்பது அக்கார அடிசில் எனும் சர்க்கரைப்பொங்கல். வைஷ்ணவர்களும் "கூடாரைவெல்லும் சீர்" எனும் நாள்பாட்டில் கூறியபடி அக்கார அடிசில் நிவேதிப்பது இன்றும் நடைபெறுகின்றது.

ஆழ்வார்களை எழுப்புவதில் வேருெருமுறை

வாநமாமலைத் திருமடத்து ஸ்தாபகராகிய முதல்ஜீயர்ஸ்வாமிகள் அருளிய ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழ்வார்களை எழுப்புகிறமுறையை 466–474ம் பக்கங்களில் கண்டோம். இதற்கு வேருக, ஸ்வாபதேசம் ஒன்றைத் தகுந்த காரணங்களோடு காஞ்சிபுரம் – ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகள் தாம் 1948ம் ஆு வெளியிட்ட

திருப்பாவை வ்யாக்யாநத்தில் (பக்கம் 22-52) விவரிக்கிறார். அதன் சுருக்கம் கீழ்வருமாறு :—

(1) "புள்ளும் சிலம்பினகாண்" என்பதில் பெரியாழ்வாரை எழுப்புதல். புள்சிலம்புகிற நந்தனவனகைங்கர்யம் செய்தவர், புள்ளரையனுகிற கருடன் அம்சமாக அவதரித்தவர், பிள்ளாய் என்பதிலுள்ள பிள்ளைத்தனமாகிய அறியாமையினால் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறந்து அவனுக்கே மங்களாசாஸன பரமாகப் பல்லாண்டுபாடியவர் (ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் 44ம் சூத்ரம் முதலியனவற்றிலுள்ளபடி மங்களாசாஸனத்துக்கு அஜ்ஞானமே மூலம் என்கிற அறியாமை)-திருப்பாவையிலுள்ள பலகருத்துக்களும் சரித்திரங்களும் இவர் அருளிச் செயலிலும் உள்ள ஒற்றுமை முதலிய பல காரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

(2) "கீசுகீசென்று" என்பதில் குலசேகராழ்வாரை எழுப்புதல். ஏகாவலியாகச்செய்த 11 ரத்நங்களுள்ள ஹாரத்தில் நடுவே ஆறுவதாக இருக்கும் கல், நாயகக்கல் எனும் உலகவழக்கப்படி குருபரம்பரைப்படியுள்ள காலவரிசைக்ரமத்தில்முதலாழ்வார்மூவர் மழிசையார் நம்மாழ்வார் ஆகிய ஐவர் முன்னிருப்ப, பெரியாழ்வார் ஆண்டாள் தொண்டரடிப்பொடியார் பாணர் திருமங்கைமன்னன் ஆகிய ஐவர் பின்வர, நடுநாயகமாக நிற்பதாலும் கூடல் நாயகனீ என்று 667ம் பாசுரத்திலும், பேயனே என்று 675லும், பெண்மையை 698-729லும் சொல்வதாலும் கருத்து சரிதம் முதலிய ஒற்றுமைகள் திருப்பாவையிலும் பெருமாள் திருமொழியிலும் நிரம்பியிருத்தலாலும் "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்", "பேய்ப்பெண்ணே" என்பனபோன்ற குறிப்புக்கள் குலசேகராழ்வாரைக் குறிக்கும்.

(3) "கீழ்வானம்" என்பதில் நம்மாழ்வாரை எழுப்புதல்-"கீழ்வானம் வெள்ளென்று" சூர்யோதயத்தைக் குறிப்பதுபோல நம்மாழ்வார் அவதாரம் வகுளாபரணபாஸ்கரோதயம் என்பது பிரஸித்தம். எருமைசிறுவீடு என்பதன் உட்கருத்து திருவாய்மொழி "குறுகமிக உணர்வத்தொடு எனும்(3016ம்)பாட்டில் குறிக்கப்படுவது, க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்த்வமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்ததென பட்டர் அருளியது "மெய்ம்மாலா யொழிந்தேன்" எனும்(3123ம்)பாட்டில் கூறப்படுவது, 3019, 3295ம் பாட்டுக்களில் "பாவை" என்றும், வேறு பற்பல பாடல்களில் நாயகிபாவத்திலும் பாடுவது, அர்ச்சாவதாரத் திருமேனிகளுள் நம்மாழ்வார் ஒருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாயிருப்பதால் "பாவாய் எழுந்திராய்" இவருக்கு மிகமிகப் பொருத்தமாவது முதலிய பலகாரணங்களால் நம்மாழ்வாரை எழுப்புதல்.

(4) "தூமணிமாடத்தில்" திருமழிசையாழ்வாரும் (5) "நோற்றுச் சுவர்க்கம்" என்பதில் பேயாழ்வாரும் (6) "கற்றுக்கறவைகள்" என்பதில் பூதத்தாழ்வாரும் (7) "கனைத்திளங்கற்றெருமை" என்பதில் பொய்கையாழ்வாரும், (8) "புள்ளின்வாய்" என்பதில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் (9) "உங்கள் புழைக்கடை" என்பதில் திருப்பாணாழ்வாரும் (10) "எல்லே இளங்கிளியே" என்பதில் திருமங்கையாழ்வாரும் எழுப்பப்பெறுகின்றார்கள். விரிவஞ்சி இம்மட்டில் இச்சுருக்கமான குறிப்பை முடிக்கின்றேன்.

திருநாராயணபுரம் " ஆய் " எனும்
ஜநந்யாசார்யஸ்வாமிகள் அருளிய
திருப்பாவை ஈராயிரப்படி அவதாரிகை

எம்பெருமானாரை "ஒருருதிருப்பாவைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "திருப்பல்லாண்டுக்கு ஆள்கிடைக்கிலும் திருப்பாவைக்கு ஆள்கிடையாது" என்று அருளிச்செய்தார். "மோவாய் எழுந்தமுரடர்கேட்கைக்கு அதிகாரிகள் அல்லர். முலையெழுந்தார் கேட்கவேணும். அவர்களிலும் எம்பெருமானைத் தாங்கள் அநுபவிக்கவேணும் என்றிருக்கும்பரிவாணிச்சிகளானபிராட்டிமார்க்கும் கேட்க நிலமல்ல. பலசொல்லியென்! பத்து ஆழ்வார்களுடைய ஸாரபூதையானதானேசொல்லித்தானேகேட்குமத்தனை" என்று அருளிச்செய்தார்.

பதின்மருடைய ஞானமும் ஸ்த்ரீதனமாக இவள்பக்கலிலேயிறே குடிகொண்டது. பத்துபேர்க்கு ஒரு பெண்பிள்ளையிறே. ஆழ்வார்களுக்கும் எம்பெருமான் "மயர்வறமதிநலம் அருள" வேண்டிற்று. இவள்தான் எம்பெருமானுக்கு "மயர்வறமதிநலம்" அருளினாள். இவள் அருளுகையாவது :—எம்பெருமானை எழுப்பித் தன் குறையை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்கை.

இளையபெருமாள்படி ஆழ்வார்களது. ஸ்ரீபரதாழ்வான்படி பெரியாழ்வாரது. ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படி அவர்திருமகளது. ஆழ்வார்களும் இளையபெருமாளும் பகவதநுபவத்தை ஆசைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் பெரியாழ்வாரும் பகவத்ஸம்ருத்தியை ஆசைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் நாய்ச்சியாரும் ஸ்ரீமதூர

கவிகளோடு ஒப்பர்கள். நாய்ச்சியார் பெரியாழ்வாரையே உபாய மாக விச்வஸித்திருப்பர்.

ஆழ்வார்களுக்கு அந்யாபதேசம் ஆண்களா யிருக்கச்செய்தே பெண்களாகை. இவளுக்கு அந்யாபதேசம் ப்ராஹ்மணியான இவள் இடைச்சியாகை (1) "குலம்தரும்" இறே (2) " பண்டைக்குலத் தைத்தவிர்ந்து" என்றும் உண்டிறே.

உறங்குகிறவர் யார்? எழுப்புகிறவர் யார்? என்னில்:—குண வித்தர் உறங்குகிறார்கள், கைங்கர்யபரர் எழுப்புகிறார்கள். ராமசரம் ஒருபடிப்பட்டிராதிறே (3) "சின்னம்பின்னம்" அப்படி க்ருஷ்ண குணங்களும் நாநாவாயிறே இருப்பது. இரண்டு ப்ரகாரமும் பரம பதத்திலுமுண்டு (4) அமரரும் முனிவரும் இறே. முனிவரோடு ஒப்பர்கள் உறங்குகிறவர்கள். அமரரோடொப்பர் எழுப்புகிற வர்கள்.

ஆக நோன்புக்குக் காலத்தைச்சொல்லி இதுக்குச் செய்யக் கடவனசொல்லி, அநுமதிபண்ணினார்க்குண்டான நன்மைசொல்லி, வர்ஷிக்கும்படியை நியமித்து, " நாமத்திலே அந்வயிக்கவே ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களும்போம்" என்றுசொல்லி, மேல்பத்துப்பாட்டாலே ஒருவரையொருவர் எழுப்புகிறார்கள். மேல்விசதமாயிருக்கும்.

2000படி அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் வைபவம்

அன்னவயற்புதுவை ஆண்டாளுடைய திருவவதாரக்ரமம் இருக்கும்படி எங்ஙனே யெனனில், ஸ்ரீஜநகராஜன் யாகசாலைக்கு ஸ்தலம் உழுதுபண்ணுநிற்கப் படைச்சாலிலே பிராட்டி தோன்றி யதே நிருபமாகச் சீதையென்று திருநாமம் சாத்தி ஸ்ரீஜனகராஜன் புத்ரியாக வளர்த்துக்கொண்டாற்போல, விஷ்ணுசித்தர் தமது திரு நந்தநவநத்தில் திருத்துழாய்க்குக் கொத்தா நிற்க, அம்மண்ணின் கீழே திரு ஆடிப்பூரத்திலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி ஆவிர்ப்பவித்தருள, விஷ்ணுசித்தர் கண்டெடுத்து, " கோதை " என்று திருநாமம் சாத் தித திருமகள்போலே வளர்த்தருளினார். விஷ்ணுசித்தர் வட பெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சாத்தக் கட்டிவைத்த திருமாலையை ஆழ்வாரில்லாத அவசரத்திலே, இப்பெண்பிள்ளை தான் சூட்டிக்

கொண்டு, காதைறபூண்டு கூறையுடுத்துக் கைவளைகுலுக்கிக் கோவைச் செவ்வாய் திருத்தித் தன் அழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு, இப்படி பல நாளும் பந்தபந்தாகச் சுருட்டிவைக்க, இதை ஆழ்வார் ஒருநாள் கண்டருளிப் "பெண்ணே, எப்போதும் இப்படியோ செய்கிறாய்" என்று மிகவும் கோபித்து, அந்தத் திருமாலையை அன்று சாத்தாமலிருக்க, அன்றிரவு ஆழ்வார் கனவிலே எம்பெருமான் எழுந்தருளி, "இற்றைக்கு நமக்கு மாலை கொண்டு வாராதிருப்பானென்" என்ன, தம் புத்ரி கோதை குழலிலே முடித்த க்ருத்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமானும் "அப்போது தானும் வாசனையாய்ப் ப்ரியமாயிருப்பது" என்று அருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும் அன்றுமுதல் ஆண்டாளைப் "பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகளகொல் பிறந்திட்டாள்" என்று விசேஷ ப்ரதிபத்தி பண்ணினார். ஆண்டாளும் தான் சூடிக்கொடுத்ததுவே நிருபகமாகச் சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாராயிருப்பர். திருத்துழாய பரிமளத்தோடேகூட முளைக்குமாபோலே, ஆண்டாளும் பால்ய யௌவனாவஸ்தைகள் தோறும வளருகிற பரபக்தி பரஜ்ஞானபரம பக்திகளை அதிகமாக உடையளானாள். புருஷன் புருஷனைக் காமிப்பது மேட்டுமடையாயிருக்கும். ஸத்ரீ புருஷனைக் காமிப்பது பள்ளமடையாகையாலே, அந்தபராவண்யமடியாக "அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா" என்னும் நிலையையுடையாளாய் மார்கழிநீராடி நோன்பு நோற்றுக் காமபஜநாதிகளைப பண்ணித் தரிபபோமென்று பார்த்து, சங்கததமிழ்மாலைபாகத் திருப்பாவை, நாய்ச்சியார் திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களை ஜகத்துக்கு உபகரித்தருளினாள். ஆழ்வாரும் கோதையின் மணப்பருவங் கண்டு வியாகுலப்பட, ஆண்டாளும் "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன" என்ன, ஆழ்வாரும் பின்னை எங்ஙனே யென்ன, இவரும் எம்பெருமானையே மணபபதாகக்கூற, ஆழ்வாரும் நூற்றெட்டு திவ்யதேசத்தெம்பெருமான்களின் வைபவங்களை யெல்லாம ஓத, ஆண்டாளும் அணி அரங்கத்தம்மானுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த காதலையுடையாளாக, ஆழ்வாரும் இது கூடும்படி யெங்ஙனே என்று வியாகுலத்துடன் கண்வளர, திருவரங்கச் செல்வனார் ஆழ்வார் கனவில்வந்து "உமது புத்திரி கோதையைக் கொண்டு அணியரங்கன் திருமுற்றத்தேற வாரீர், அவளுக்குத் தகுதியாக நாமே பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிறோம்" என்று அருளிச்செய்து, தமது பரிகரத்தாருக்கும் "நம் சத்ரசாமரதாலவ்ருந்தாதி ஸகலபரிஜநபரிச்சதங்களோடே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேறப் போய் ஆண்டாளை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்

கோள்" என்று திருப்பவளச் செவ்வாய் திறந்து கட்டளையிட, அவர்களும் அவ்வாறே சென்று ஆழ்வாரிடம் விண்ணப்பிக்க, ஆழ்வாரும் வடபெருங்கோயிலுடையானிடம் விடைபெற்று, அழகிய மணவாளனையல்லதறியாத பாதிவ்ரத்யமுடைய ஆண்டாளை மணிப் பல்லக்கில் எழுந்தருளிவித்துப் பிறர் கண்படாமல் தட்டுப்பாயிட்டு மூடிக்கொண்டு திருவரங்கத் திருப்பதியேறச்சென்று அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்தே தட்டுப்பாயை வாங்க, சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரும், அனைவரும் காணும்படி உதறியுடுத்த பட்டுச்சேலையும், சுற்றிய செங்கழுநீர்மாலையும திருநுதற்கஸ்தூரித்திருநாமமும், காதளவு ஓடிக் கயல்போல் மிளிரும் கடைக்கண் விழியும் உடையராய்க் கொங்கை குலுங்கச் சிலம்பார்க்கச் சீரார்வளையொலிப்ப, அன்னமென்னடை கொண்டு அழகிய மணவாளன் திருமுன்பே சென்று, உள்ளே புகுந்து கண்களாரக் கண்டு கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாள் என்னும் பேறுபெற்று, நாகபர்யங்கத்தை மிதித்தேறித் தீருகத்து நாகணைமேற்சேரும் திருஅரங்கச் செல்வனாரைச் சேர்ந்து திருவடி வருடும்படி அநதர்ப்பவித்தருள, இதைக் கண்ட ஆழ்வாரும் ஸ்ரீவல்லபன் முதலானோரும் விஸ்மயப்பட, அழகிய மணவாளன் ஆழ்வாருக்கு அருள்பாடிட்டருளி "க்ஷீரஸமுத்ர ராஜனைப்போலே நீரும நமக்கு மாமனாராய் விட்டீர்" என்று மிகவும் உவந்தருளித் தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரியட்டத்துடனே ஸ்ரீசடகோபனும் ப்ரஸாதித்து "வில்லிபுத்தூருறைவான்றன் பொன்னடி பூண்டுகொண்டு வாழும்" என்று விடைகொடுத்தருள, ஆழ்வாரும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேறச்சென்று பூர்வம்போலே வடபெருங்கோயிலுடையான் கைங்கர்யநிரதராய் வாழ்ந்தருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம்

இப்பெரியார் சோழவளநாட்டில், திருவெள்ளியங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்திற்கு ஒரு கல் தொலைவில் உள்ள, சேங்கநல்லூர் எனும் ஸ்தலத்தில் கலி 4329 சர்வஜித்து௵ ஆவணி௴ ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தில் (க்ருஷ்ண பகவான் திருவவதரித்த அத்தத்தின் பத்தாநாளில்) அவதரித்தார். இயற்பெயர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபாதர், அபயப்ரதராஜர் என்பன. தமபனார் யாமுநதேசிகர், தாயார் நாய்ச்சியாரம்மாள். நஞ்சீயரிடத்திலும் நம்பிள்ளையிடத்திலும் சகல

சாஸ்த்ரங்களையும் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்களையும் க்ரமமாகக் கேட்டு அநுஸந்தித்தவர். தர்சனப்ரவர்த்தகராய் நம்பிள்ளையின் நியமனப்படியே நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தமுழுமைக்கும் வ்யாக்யானம் செய்தவர். ஸ்ரீராமாயணத்தில் இவருக்கு அளவுக்கடங்காத ஈடுபாடு, இவர் காட்டுகிற ப்ரமாணங்களுள் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களே மிகுதியானவை. பட்டர் செய்தருளின அஷ்டச்லோகி, ஸஹஸ்ர நாமபாஷ்யம் நம்பிள்ளையின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலியவற்றின் துணைகொண்டு இவருடைய வ்யாக்யாநங்கள் மிகச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் இருக்கும். ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்கள் அனைத்திற்கும் வ்யாக்யானம் கண்டவர் இவர் ஒருவரே. இக்காரணம்பற்றி இவர் "வ்யாக்யானசக்ரவர்த்தி" என்று புகழ்பெறுவர். இவர் பூர்வசிகையந்தணகுலத்தினர் (பிள்ளை என்று இக்காலத்து வழங்கும் குலத்தினரல்லர்) திரு ஆராதனம் க்ருஷ்ணவிக்ரஹம். இருப்பிடம் கோயில் (ஸ்ரீரங்கம்) இவர் அருளிய நூல்கள் :—திருவாய்மொழிக்கு 24000படி வ்யாக்யாநம், திருப்பாவைக்கு 3000படி வ்யாக்யாநம், ஏனைய எல்லா ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களுக்கும் வ்யாக்யாநம், த்ரமதஸித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரஹம், பாசுரப்படி ராமாயணம, கலியன் அருளப்பாடு, பரந்தரஹஸ்யம் விவரணம், மாணிக்க மாலை, நவரத்னமாலை, ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம், உபகாரரத்னம், கத்யத்ரய வ்யாக்யாநம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்ந வ்யாக்யானம், சரிச்லோகி வ்யாக்யாநம், பரந்தபடி, அபயப்ரதாந வ்யாக்யாநம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்தாநரஹஸ்யம், நிகமனப்படி முதலியன. இவர் 95 திருநக்ஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய சிஷ்யர் (திருமருமகனாரும் தத்தபுத்ரருமான) நைனாராச்சான்பிள்ளை, பரகாலதாஸர், பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர், ஸ்ரீரங்காசார்யர் முதலானவர்கள். நிகமாந்த மஹாதேசிகன தாம் கண்ட ஒரு கனவின் பயனாக, இவரால் திருத்தியாளப்பட்டுத் திருப்பார்ழ்வாா விக்ரஹத்தைத் திருவாராதனமூர்த்தமாகப் பெற்றார் என றவாலாறும் சில நூல்களுள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவருடையதனியன் :—

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாயநமோயாமுநஸூநவே
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம்ஸுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வைபவம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவவதார மென்னலாமபடியான யுடைய நம்பிள்ளை ஒருநாள் நித்யகாலக்ஷேபாதிகளை நிறைவேற்றி மத்யாஹ்நத்தில் தனியாக எழுந்தருளியிருக்க, தம் திருவடிகளிலாஶ்ரயித்திருக்கும் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்குத் திருத்தாயாரான அம்மியென்பவள், திருவடிகளில் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, நம்பிள்ளையு மவளைக் கடாக்ஷித்து, "உம்முடைய க்ருஹ யோகக்ஷேமங்களென்" என்று கேட்டருள, அம்மியு மதைக்கேட்டு, "யானென்னென்று விண்ணப்பம்செய்வேன், யான் பெற்றபிள்ளை யொரு பேயாயிருக்கிறதே" யென்ன, நம்பிள்ளையுமதென் ? என்று கேட்டருள, "தேவரீர் அப்பிள்ளைக்கொரு பெண்ணை விவாஹம் செய்வித்ததே அந்தப் பெண் பெரியவளானள். ஆகையால் அப்பிள்ளையை இப்பெண்பிள்ளையோடு ஸஹசயந கல்யாணம் செய்து இசைவிக்க, உட்புகுந்தவுடனே பிள்ளை, உடம்பெல்லாம் புழுக்க நீர் சொரிய விம்மி விம்மி முறையிட்டழுதுநிற்க, இதேது பிள்ளாய் ! என்று கேட்டேன், அம்மா ! இதொரு ஆடுகிற பாம்பாயிருந்தது பயப்பட்டேன், இன்னுமப்படியே யிருக்கிறதென்ன, இதுவுமொரு புதுமையோ என்று பெண்ணை அப்பாலே போகவிட்டேன், பிறகு சிலநாள் கழித்த பின்பும் சேரவிட்டேன். பின்னுமப்படியே யாச்சுதென்று வ்யாகுலப்பட, நம்பிள்ளையும சிரிததருளி அதனாலுமக் கென்னென ? அம்மியு மிதைக்கேட்டு, போரநொந்து இபபடி யருளிச்செய்யலாமோ? பெண் வாழவேண்டாவோ? குலமழியலாமோ வென்று திருவடிகளில் விழுந்து சோகிக்க, நம்பிள்ளையும் உகந்து "அம்மி ! எழுந்திரும் நீர் சோகிக்கவேண்டா ! மணூட்டிப்பெண் ருதுஸ்நாநம் செய்து போகிறபோது இவ்வழி யழைதது வாரும்" என்றருளிச்செய்துவிட, அவளுமப்படியேசெய்ய, திருவோலகத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் நம்பிள்ளையு மப்போது அப்பெண்ணைக் கிட்டவழைத்தருளி தமக்கிஷ்டதெய்வமான பெரியபெருமாள் திருநாமம் சாற்றவேணுமென்று தமதுள்ளே நினைப்பிட்டு அவள் வயிற்றைத் தமது திருக்கைகளால் ஸ்பர்சித்து ஸத்புத்ரனைப் பெற்றிடுவாயென்று அநுக்ரஹம் செய்துவிட்டு, அன்றையதினம் வடககுத் திருவீதிப்பிள்ளையை யழைத்தருளி, உம்முடைய பயமும் தீர்ந்தது,

விஹிதவைராக்யத்திற்கொரு குறைவும் வாராது, ஆகையால், லோகமரியாதைக்கு, நாம் சொன்னதற்காக இன்றிராத்ரி கூடியிருமென்ன, அப்படியே கூடியிருந்தவளவில் (ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியார் என்னும் பெயருடைய) ஆய்ச்சியும் கர்ப்பம் தரித்து, கலியுகம் 4327 குரோதன ஞூ ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் பிள்ளை திருவவதரிக்க, அவருக்கு பிள்ளை லோகாசார்யர் என்று தம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளையினுடைய திருநாமத்தைச் சாத்தி வளர்த்தனர். பிள்ளை லோகாசார்யர் முதலாண்டுநிறைவில் பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் தமப்பனாரும் நம்பிள்ளையும் ஸேவித்துநிற்க, நம்பெருமாள் போர உகந்தருளி, அர்ச்சகமுகேந நம்பிள்ளையைக் கூவியருளி, "உம்மைப் போலே யொருபிள்ளையைக் கொடுத்தீரே, இனி நம்மைப்போலே யொருபிள்ளை கொடும்" என்று நியமிக்க, "நாயன்தே! நாயன்தே" என்று ஓம் அனுறய, அப்படியே வடமகுலத்தில் முடும்பைக்குடியில் யஜுஸ்சாகைஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் ஸ்ரீவத்ஸகோத்ரஜராய் திருவரங்கம் பெரியகோயிலைக் குடியிருப்பாக உடையரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்குப் புத்ரியான ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாரிடத்தில் கலி 4329ஞூ மார்கழிமாதம் அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தில் இரண்டாவது குமாரர் திருவவதரித்தருளினார். அவருக்கு நம்பிள்ளை எழுந்தருளி, தமது திருவுள்ளப்படி அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் என்று பெரியபெருமாளுடைய திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினார். இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடையவருடைய திருவருளாலே அவதரித்து திவ்யாவதார விசேஷமாயிருந்துள்ள அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனார் அதிமேதாவியாய், தன் பிதாவான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையிடத்தில் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களும் நித்யாநுஸந்தாநங்களையும் பெற்று, பரமாசார்யரான நம்பிள்ளையிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, ரஹஸ்யங்கள், ரஹஸ்யவ்யாக்யாநங்கள் முதலான ஸகலார்த்தங்களையுமறிந்து, திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களைத், தமது திருத்தமையனாரான பிள்ளை லோகாசாரியர் ப்ரஸாதித்தருளப்பெற்று, ஸ்ரீரங்கராஜரைத் திருவாராதனமாயடைந்து, "ஆசார்யஹ்ருதயம்," திருப்பாவைக்கு "ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்," திருவந்தாதி, அமலனாதிபிரான், மாணிக்கமாலை, கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு ஆகியவற்றிற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்து, அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் முதலான க்ரந்தங்களையுமிட்டருளி, லோகத்தை வாழ்வித்து அதிவிரக்தராய், நைஷ்டிகப் பிரம்ஹசரியத்துடன் உத்தமாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி, சிலகாலமெழுந்தருளியிருந்து அப்படியே திருத்தமையனாருக்கு முன்னமே

திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். இவர் திருவடிகளிலாச்ரயித்தவர் கிடாம்பி, திருமலைநாயனார், கூரகுலோத்தமதாஸர்.

இவர் தனியன் கீழ்வருமாறு:—

" த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம்குருபர்வக்ரமாகதம்
ரம்யஜாமாத்ருதேவேநதர்சிதம்க்ருஷ்ணஸூநுநா "

—

சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்யர்

திருப்பாவைக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம் அருளியவர். இவரைப்பற்றி அதிக விவரம் தெரியவில்லை. சுத்தஸத்வம் அண்ணன் என்ற பெயருடையார் ஒருவர் வாநமாமலைத் திருமடத்து முதல் ஜீயர்ஸ்வாமிகளால் திருவாய்மொழியின் ஈடு ப்ரஸாதிக்கப்பெற்றவர் என்ற குறிப்பு ஒரு குருபரம்பரைப் பதிப்பில் வெளிவந்தது. அதை ஒட்டி, இதே ஜீயர்ஸ்வாமிகள் தாம் அருளிய திருப்பாவை ஸ்வாபதேசத்தைப் பெருக்கி சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்ய ஸ்வாமிகள் விஸ்தாரமாகத் தமது ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநத்தை அருளிச்செய்தார் என்று ஊகிக்கலாம. இவருடைய காலம் வாநமாமலைத் திருமடத்தின் ஸ்தாபித காலமாக இருத்தல்கூடும்.

—

ஆறுயிரப்படி வடமொழி மேற்கோளகராதி

மூவாயிரப்படியிலுள்ள பற்பல மேற்கோள்கள் 6000படியிலுமுள்ளன எனினும், அவை தாத்பர்யங்களோடு வேறோரகராதியில் இப்பதிப்பிலுள்ளமையால், இங்கு இடம்பெற்றில. கீழ்வருவனவற்றில் ஒவ்வொரு குறிப்பிலும முதலுள்ள எண், இப்பதிப்பின் பக்க எண். பின்னுள்ளது மேற்கோள் குறிபபெண். மேற்கோள் குறிப்பெண் தரபபடாதவை இதுவரையில் வெளிவநதுள்ள எப்பதிப்பிலும் எண் குறிக்கப்படாதவை. மேற்கோள் சுருக்கங்களின் விளக்கம் கீழ்வருமாறு:—

இதிஹாஸ—இதிஹாஸஸமுச்சயம், கத்.த்ர—கத்யத்ரயம், கீ—பகவத்கீதை, க்ரு.கர்—க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம், சர.கத்—சரணாகதிகத்யம், சாத்.தச—சாத்வதசஸம்ஹிதா, சா.உ—சாந்தோக்ய உபநிஷத், ஸ்ரீகுணரத்ந—ஸ்ரீகுணரத்நகோசம், சு.ஸ்த—ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம், சு.பா (ஷை ஷை) ஜிதா—ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம், தை.ஆ—தைத்தரீய ஆரண்யகம், தை.நா—தைத்தரீயநாராயணீயம், தை.ஸீ—தைத்தரீயசீக்ஷாவல்லி, பார—பாரதம், (உத்யோ—உத்யோகபர்வம், சபா—சபாபர்வம், சாந்தி—சாந்திபர்வம், த்ரோண—த்ரோணபர்வம், ராஜசூய—ராஜசூயபர்வம்,) ப்ருஹ—ப்ருஹதாரண்யகம், யஜுர்காட—யஜுர்வேதம்காடகம், ர.ஸ்த—ரங்க ராஜஸ்தவம், ரா.அ—ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் ரா ஆ—ஷை ஆரண்யகாண்டம், ரா.உ—ஷை உத்தரகாண்டம், ரா.கி—ஷை கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ரா.சு—ஷை சுந்தரகாண்டம், ரா.பா—ஷை பாலகாண்டம், ரா.யு—ஷை யுத்தகாண்டம், வராஹ—வராஹபுராணம், வி.தர்—ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம், வி.பு—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், வை.ஸ்த—வைகுண்டஸ்தவம், ஸ்தோ.ர—ஸ்தோத்ரரத்நம், ஸ்வேதா—ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷத்.

அகாலபலி 223, ரா.யு 12.7.18, அகிலஜகத் 269, சர.கத் 1, அகிலஹேய 288, சர.கத்; அசரண்யசரண் 269, சர.கத் 1, அதவாகிம் 172, வி.பு 5.24, அதஸோபயங்க 244, தைஆ 72, அத்யாபயந்தி 425, அநச்நந் 398, ஸ்வேதா 4.6, அநந்தபோக 214, அநந்யா 265, ராசு 21.16 அநாதிர்பகவாந் 8, விபு 1.2.29, அந்தந்தம 420, அந்ருதம் 220. ராமாயணம்; அபரம்பவதோ 43, கீ 4.4, அபரிமித 288, அபிசேத்ஸு 161, கீ 9.30 அபிவ்ருக்ஷா 223, ரா அ 59.8, அமர்யாத 288. ஸ்தோ.ர. 62, அயோத்யா 37, ராஅ 40.9, அரதிர் 301, கீ 13 11, அவிஜ்ஞாதம் 89,290, அஸூர்யமிவ 13, அஸ்துதே 411, அஸ்மிந்மயா 251, ராமாயணம்; அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி 262, ப்ருஹ 3.4.10, அஹம்மோக்ஷயிஷ்யாமி 411, கீ 18.66, அஹோபாக்யம் 400, அஹோவீர்யம் 173, ராசு 49.17, ஆக்யாதிஹ்ருதயம் 235, ஆநயைநம் 220, ராயு 18.34, ஆவிர்ப்பூதம்மஹாதமநா 420, விபு 5.3.2, இதஞ்ச 287, விபு 1.9.1, ஈச்வரஸ்ஸர்வ 298 கீ 18.61, ஈச்வரீம் 269, தைநா 1.30, ஈச்வரோஹம் 298, கீ 16.14, ஈக்ஷநுந்நம்ய 279, உதாரா: 228, கீ 7.18, உததிஷ்டா 104, ராபா 2.3.2 உபதாயபுஜம் 260, ராசு 21.16, ஊர்தவம மாஸாந் 26, ராக 38.67, ஏகதாபவதி 59, சா 7.26.2, ஏகாம்தாணி 38, ராயு 5.10, ஏதத்வ்ரதம் 103, ராயு 18.33, ஏஷஸர்வஸ்வ 240 ராயு 1.13, ஏஷுஸ்ப்தேஷு 215, கடவ 2.5.8, ஓகபேக 77, கச்ச 203, ராயு 59.144.

மேற்கோள் விளக்கவுரை

(ப்ரமாணத் திரட்டு)

இதில் மூவாயிரப்படி வியாக்யானத்தில், ஒன்று முதல் 215 வரையில் எண்கள் தரப்பட்டுள்ள ப்ரமாணங்கட்குக் கூடியவரையில் தெளிவான எளிய நடையில் உரை எழுதப்பட்டுள்ளது. வியாக்யானத்தில் முழு சுலோகம் காட்டப்படாது, சில சொற்களே காட்டப்பட்டிருக்கும். அந்த சொற்கள் வருகிற முழு சுலோகங்கட்கும் இங்கு உரையுள்ளது. இவ்வுரை பிரதிபதவியாக்யானமல்ல. மூன்று, ஆறு முதலிய எண்களையுடைய பதினேழுபிரமாணங்கள் எந்த நூல்களிலுள்ளன எனும் விவரம், இதுவரையில் வெளியிடப்பட்ட எந்த பதிப்புக்களிலும் காணப்படவில்லை. இவற்றை ஆராய்ந்து தெரிவித்தும், இவ்வுரையை இதைவிட எளிய தெள்ளிய நடையில் எவ்வாறெழுதலாம் என்பதையறிவித்தும் பிரபலபண்டிதர்கள் கைங்கர்யம் செய்தால் அது லோகோபகாரமாயிருக்கும். ஒலி வேறுபாடுடைய இடங்களில் மட்டும் க்ரந்த எழுத்துக்களும் மற்றெல்லா இடங்களிலும் தமிழ் எழுத்தும் உபயோகிக்கப்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு பிரமாண நூற்பெயர் முன்னும், ஸ்ரீ என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்க. சம்பிரதாயத்தையொட்டி ராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன், ஶத்ருக்னன், ஸீதை, குஹன், ஸுக்ரீவன், ஹநுமான், விபீஷணன், கஜேந்த்ரன், எனும் திருநாமங்களைச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் (அல்லது பெருமாள்) இளையபெருமாள், பரதாழ்வான், ஶத்ருக்நாழ்வான், பிராட்டி, குஹப்பெருமாள், மஹாராஜர், திருவடி, விபீஷணாழ்வான், கஜேந்த்ராழ்வான் என்று ஓதுக—இவ்வாறே பிறவற்றிற்கும் கொள்க—இங்குள்ள 215 பிரமாணங்களில், ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளவை 93, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்துள்ளவை 22, உபநிஷத்துக்களிலுள்ளவை 19, ஸ்ரீபகவத்கீதையிலுள்ளவை 15, ஸ்ரீமஹாபாரததிலுள்ளவை 13, ஏனைய பத்துக்கும் குறைந்த எண்ணிக்கையுடையவையாகும்.

1. அநாதிமாயயாஸுப்தோயதாஜீவப்ரபுத்யதே
அஜமநித்ரமஸ்வப்நமத்வைதம்புத்யதேததா.

(மாண்டூக்யோபநிஷத் 2.21.) அநாதிமாயையினால் உறங்கும் ஜீவாத்மா, எப்போது ஜ்ஞானவான் ஆகின்றானோ, அப்போது,

பிறப்பு உறக்கம் சொப்பனம் இல்லாதவனாகத் தன்னை அத்வைத நிலையில் அறிகிறான்.

2. பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிவர்தந:
ராமஸ்யலோகராமஸ்ய ப்ராதுர்ஜ்யேஷ்டஸ்யநித்யஶ:

(ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் 18.27) லக்ஷ்மிவர்த்தனை லக்ஷ்மணன், லோகத்தை லோகத்தை ஆநந்திப்பிக்கிற பெரியதமையனை ராமபிரானுக்குத் தொட்டில் பருவம் தொடங்கி, எப்போதும் பரம ஸ்நேஹிதனாயிருந்தான்.

3. விவாஹகாலேரதிஸம்ப்ரயோகே ப்ராணாத்யயேஸர்வதநாப ஹாரே| விப்ரஸ்யசார்த்தேஹ்யந்ருதம்வதந்திபஞ்சாந்ருதாந் யாஹுரபாதகாநி||

கல்யாணகாலத்திலும், ஆணும் பெண்ணுமாக்கூடி மகிழும் காலத்திலும், தன் உயிருக்கே ஆபத்து நேரும்காலத்திலும், சகல சொத்தும் பறிமுதலாகும் காலத்திலும், ஒரு பாகவதன் க்ஷேமத்தின் பொருட்டும்,பொய்யைச் சொல்லுகிறார்களன்றோ? கீழ்ச் சொல்லப் பட்ட பாபங்கள் ஐந்தையும் பாபமல்ல என்று பெரியோர் சொன்னார்கள்.

4. பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா
சிந்தார்ணவகத:பாரம்நாஸஸாதாப்லவோயதா

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 118.34) அநஸூயையைப் பார்த்து பிராட்டி அருளிச்செய்தது:—எனதுபிதா (ஜநகமஹாராஜன்) நாயகனோடு சேர்த்தற்குத் தக்க எனது யௌவனத்தைப் பார்த்து, வ்யஸநமாகிற சமுத்ரத்தையடைந்து, புணையற்றவன் போல் கரையேறவில்லை.

5. துஷ்டகாலியதிஷ்டாத்ரக்ருஷ்ணோஹமிதிசாபரா
பாஹுமாஸ்போட்யக்ருஷ்ணஸ்யலீலயாஸர்வமாததே

(விஷ்ணுபுராணம் 5.13.27) க்ருஷ்ணலீலைகளைக் கோபிகைகள் அநுகரித்துத் தமக்குள் சொல்லியது:—"துஷ்டகாளியனே! இவ்விடத்தில் இரு, நான் க்ருஷ்ணன்" என்று, வேறொரு கோபஸ்த்ரீயும்

கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு, க்ருஷ்ணலீலையால் ஒரு பாம்பை எடுத்தாள்.

6. ஶாஸநாச்சாஸ்த்ரம்—

(செய்யவேண்டுவன விலக்கவேண்டுவன இவை இவையென்று) விதிப்பதால் சாஸ்த்ரம் எனப்படுகின்றது.

7. யாவதாவர்த்ததே சக்ரம் யாவதீ ச வஸுந்தரா
தாவத்த்வமிஹ ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமித்வமநுவர்தய

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 131-11-பரதன் ராமபிரானிடம் சொன்னது) த்ருவசக்ரம் எவ்வளவுகாலம் சுழலுமோ, பூமியும் எவ்வளவு பரப்புள்ளதோ, அவ்வளவு காலமும் தேசமும், தாங்கள் இங்கு சர்வத்திற்கும் ஸ்வாமித்வத்தை அநுவர்த்திக்கவேண்டும்.

8. வாஸுதேவதருச்சாயா நாதிஶீதா நகர்மதா
நரகாங்காரஶமநீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே

அதிககுளிரும் அதிக உஷ்ணமும் இல்லாமல் நரகங்களாகிற பெரு நெருப்பை அழிக்கவல்லதாம் சிறப்புடைய வாஸுதேவனென்ற மரநிழல் ஏன் அடையப்படவில்லை ?

9. மாஸாநாம்மார்கஶீர்ஷோஹம் ருதூநாம் குஸுமாகர:
த்யூதம்சலயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம்

(பகவத்கீதை 10-35-கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னது)— மாஸங்களுக்குள் மார்கழியாயும், ருதுக்களுள் வஸந்தமாகவும், ஆட்டங்களுள் சொக்கட்டான் விளையாட்டாகவும், தேஜோவான்களுள் பரமதேஜோரூபனாகவும் நானாகிறேன்.

10, 11. சைத்ர: ஶ்ரீமாநயம்மாஸ: புண்ய: புஷ்பிதகாநந:
யௌவராஜ்யாய ராமஸ்ய ஸர்வமேவோபகல்ப்யதாம்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 3.4 தசரதசக்ரவர்த்தி வஸிஷ்டர் முதலியவரிடம் சொன்னது) இந்த சித்திரைமாதமானது மங்களம் நிரம்பியதாயும் பரிசுத்தமாயும் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் (வனங்களில்) நிரம்பியதாயுமிருப்பதால் ஸ்ரீராமனுடைய யுவராஜ பட்டாபிஷேகத்திற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படுக.

12. அத்யத்புதமிதம்வாக்யம்தவராமஸுமஹாக்ஷரம்
பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவரகுநந்தந

(ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 82.9 அகஸ்தியர் ராமனிடம் சொன்னது) ராமா! தேவரீருடைய இவ்வாக்கியம் மிக அற்புதமாயும், சுப பதங்கள் நிரம்பியதாயும் உள்ளது. ரகுவின் குலத்திற் பிறந்தவரே! தேவரீரே சர்வலோகங்கட்கும் சுத்திகரமான ஸ்வரூபத்தை யுடையீர்.

13. சந்த்ரகாந்தாநநம்ராமமதீவப்ரியதர்சநம்
ரூபௌதார்யகுணைஃபும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 3.28) இஷ்டமான தோற்றமும் சந்திரனைக்காட்டிலும் அழகிய முகமும், அழகும் அதனை வழங்கும் வள்ளன்மையும், சௌசீலயமாகிற குணமும் ஆகியவற்றால் புருஷர்களுடைய கண்களையும் சித்தங்களையும் அபஹரிக்குமவரான ராம பிரானைத் (தசரதசக்ரவர்த்திகண்டார்)

14. ஆபூர்யமாணேபக்ஷேபுண்யேநக்ஷத்ரே

சந்திரகலைகள் நிறைந்த சுக்லபக்ஷத்தில் புண்யநக்ஷத்திரத்தில் (மங்களகாரியம் செய்தற்குரியது)

15. த்வதாச்ரிதாநாம்ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாசஸம்ஸாரவிமோச
நாதய꞉| பவந்திலீலாவிதயச்சவைதிகாஸ்த்வதீயகம்பீர
மநோऽநுஸாரிண꞉||

(ஸ்தோத்ரரத்நம் 30) தேவரீரை ஆச்ரயித்தவர்கட்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரம் ஸம்ஸார விமோசனமான மோக்ஷம் ஆகிய இவை லீலைகளாகின்றன. வைதிகநியமங்களும் தேவரீரிடத்தில் ப்ரீதிகொண்ட பாகவதர்களுடைய கம்பீரமான மனதை அனுசரித்தேயுள்ளன.

16. தாநஹம்த்விஷத꞉க்ரூராந்ஸம்ஸாரேஷுநராதமாந்
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவயோநிஷு

கீதை 19.19 (க்ருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொன்னது) அஹங்காரமுதலியவற்றையுடையராய், சத்ருக்களாய், கடுந்தொழில் செய்

புவர்களாய், பாபிஷ்டராய்உள்ளிக்ருஷ்ட மனுஷ்யர்களை அசுர ஸம்பந்தப் பிறவிகளிலே நான் எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.

17. தேஷாம்ஸததயுக்தாநாம்பஜதாம்ப்ரீதிபூர்வகம்

ததாமிபுத்தியோகம்தம்யேநமாமுபயாந்திதே

(கீதை 10-10 க்ருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொன்னது) எந்த ஞானயோகத்தால் முன்கூறப்பட்ட ஞானிகள் என்னைச் சரணாக அடைகிறார்களோ, அத்தகைய ஞானயோகத்தை, எப்பொழுதும் என்னையடைய இச்சித்து ப்ரீதிபூர்வகமாக, என்னையடையும் அவர்கட்குக் கூட்டுவிக்கிறேன்.

18. அத்யமேஸபலம்ஜந்மஸுப்ரபாதாசமேநிசா

யதுந்நித்ராப்ஜபத்ராக்ஷம்விஷ்ணோர்த்ரக்ஷ்யாம்யஹம்முகம்

(விஷ்ணுபுராணம் 5 17.3) மலர்ந்த தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய விஷ்ணுரூபியான க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை ஸேவிப்பதால், இப்போது என் ஜந்மமானது நல்லபலனுள்ளதாயிற்று, இரவும் நல்லவிடிவாயிற்று (என்று அக்ரூரர் க்ருஷ்ணனைப் பார்க்கும்போது எண்ணியது.)

19. ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோ஽ஸ்மிக்ரீஷ்மேஶீதமிவஹ்ரதம்

ஶாம்யாமிபரிநிர்வாமிஸுகமாஸேதிகேவலம்

(மஹாபாரதம் ஶாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மம் 4.50) வெயிற்காலத்தில் குளிர்ந்தநீர்நிலையைப்போல், பரப்ரஹ்மத்தை நான் அடைந்தவனாகிறேன், சாந்தனாகின்றேன், தாபம் ஆறினவனாகிறேன், துக்கம் கலவாத சுகம் என்னைச்சேர்கின்றது.

20. விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸல꞉

தேநமைத்ரீபவதுதேயதிஜீவிதுமிச்சஸி

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 21.20)—பிராட்டி ராவணனுக்குச் சொன்னது. அவர் (ஸ்ரீராமபிரான்) தர்மத்தையறிந்தவரென்றும், சரணடைந்தாரிடம் அதிக வாத்ஸல்யமுடையரென்றும் ப்ரஸித்தமானவர் அன்றோ? நீ பிழைக்க விரும்புகிறாயெனில் அவருடைய நட்பு உனக்கு உண்டாகக்கடவது.

21. உஸதிஹ்ருதிஸநாதநேசதஸ்மிந்ஹவதிபுமாந்ஜகதோஸ்ய
ஸௌம்யரூப:|க்ஷிதிரஸமதிரம்யமாத்மநோந்த:கடயதிசாரு
தயைவஸாலபோத:||

விஷ்ணுபுராணம் 3.7.24—யமன் தனது தூதற்குச்சொன்னது. இளையமராமரமானது தனதழகாலே தன்னுள்ளிருக்கும் அழகியபூமி ஸாரத்தைக்காட்டுவதுபோல, பக்தன் அநாதியான பகவான் தனது ஹ்ருதயத்தில் வாஸம்செய்வதால் இந்த உலகுக்கு சுகுமாரமான ரூபத்தையுடையனுகிறன்.

22. ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்யராமஸ்யாபிஶரீரத:
லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்நோபஹி:ப்ராணஇவாபர:

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 18.28)—லக்ஷ்மிஸம்பந்நனை லக்ஷ்மணன், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சரீரம்முதலியன கரணங்களினுல் ஸர்வப்ரியகரராயும், வெளியே உலாவும் ஒரு பிராணன்போலும் இருக்கிறர்.

23. பரித்யக்தாமயாலங்காமித்ராணிசதநாநிவ
ஹவத்தம்மேராஜ்யஞ்சஜீவிதஞ்சஸுகாநிச

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 19.5) அபயப்ரதாநம் பெற்றபின் விபீஷணன் சொன்னது) லங்கையும் நண்பர்களும் தனங்களும் என்னுல் விடப்பட்டன. எனது ராஜ்யமும் ப்ராணனும் எல்லா சுகங்களும் தேவரீருடைய கைங்கர்யத்துக்கே வருவன.

24. அப்ரவீச்சதஉவாக்யம்ஜாதக்ரோதோவிபீஷண:
அந்தரிக்ஷகதஶ்ஶ்ரீமாந்ப்ராதரம்ராக்ஷஸாதிபம்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 16.17) விபீஷணன் ராவணனிடம் சொன்னது. ஸ்ரீமாந் ஆகிய விபீஷணன் ஆகாசத்தில் நின்று, (ராவணன் தன்னிடம்க்ரூரமாகப்பேசிய) அப்போது அதிககோபத்தோடு, சகோதரனும் ராக்ஷஸமன்னனுமான ராவணனைப் பார்த்து சில வாக்யங்கள் சொல்லவும் செய்தான்.

25. பரமாபதமாபந்நோமநஸாZசிந்தயத்தரிம்

ஸதுநாருவரப்ரஸ்ரீமாந்நாராயணபராயண:

(விஷ்ணுதர்மம் 69.47 கஜேந்த்ரமோக்ஷ ப்ரகரணம்) நாராயண பராயணனும் ஸ்ரீமானும் ஆன அந்த கஜேந்த்ரனே மிக்க உபத்ர வத்தை அடைந்தவனாய் ஸர்வேச்வரனைத் தன்மனத்தால் தியானித் தான்.

26. துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்துல்யாபிஜநலக்ஷணம்

ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம்தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 16.5. பிராட்டியைப்பார்த்துதிருவடி நினைத்தது) (ஸ்ரீராமபிரானுக்கு) ஒத்த சுபாவத்தையும் வயதையும் செயலையும் குலத்தையும் ராஜலக்ஷணத்தையும் உடையவளான வைதேஹிக்கு ராகவன் தகுந்தவர், கறுத்த கண்களையுடைய இந்த பிராட்டியும் அவருக்கு தகுந்தவள்.

27. நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வாபூதாநி

எந்த ஜந்துவையும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது.

28. அக்நீஷோமீயம்பஶுமாலபேத

(யஜுர்வேதம் 3ம் அஷ்டகம் 5ம் ப்ரச்னம்) அக்னீஷோமமாகிற யாக ஸம்பந்தமாக நான்கு கால் உடைய ஜந்துவைக் கொல்லவேண்டும்.

29. மந்நிமித்தம்க்ருதம்பாபமபிபுண்யாயகல்பதே

என்நிமித்தமாகச் செய்யப்படுகிற பாவமும் புண்யமேயாகின்றது.

30. தத்ரகோவிந்தமாஸீநம்ப்ரஸந்நாதித்யவர்சஸம்

உபாஸாஞ்சக்ரிரேஸர்வேகுரவோராஜஸிஸ்ஸஹ

(மஹாபாரதம் - உத்யோகபர்வம் 90.11) அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளிய (உதயசூரியகாந்தியையுடைய) கோவிந்தனை குருவம் சத்து அரசர்கள் அனைவரும்வெளிநாட்டரசர்களோடு பூஜித்தார்கள்.

31. ஆர்தாவிஷண்ணாஃபரீயிலாஃபசஹீதாஃவோரேஷுசவ்யா யிஷுவர்தமாநாஃ|ஸங்கீர்த்யநாராயண ஶப்தமாத்ரம்விமுக்த துஃவாஸ்ஸுகிநோபவந்தி||

(விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்) தீனர்களும் துக்கவான்களும் நெஞ்சுசிதில மானவர்களும் பயந்தவர்களும் பயங்கரமான வியாதிகளால் துன்பப் படுவோரும், நாராயண எனும் சொல்லையே ஸங்கீர்த்தனம்செய்து, துக்கத்தை விடுத்து சுகிகளாகின்றார்கள்.

32. ஏஷநாராயணஃஶ்ரீமாக்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்

(பாரதம் - ஹரிவம்சம் 113.62) லக்ஷ்மியுடன் கூடினவராய் திருப் பாற்கடலை வாசஸ்தானமாகக் கொண்டவராய் இந்த நாராயணன் (ஆகிற க்ருஷ்ணன்) ஆதிசேஷனாகிற கட்டிலைவிட்டு மதுராபுரிக்கு எழுந்தருளினானன்றோ ?

33. நாராயணபரம்ப்ரஹ்மதத்த்வம்நாராயணஃபரஃ நாராயணபரோஜ்யோதிராத்மாநாராயணஃபரஃ

(தைத்தரீயோபநிஷத் - நாராயணீயம் 11ம் அநுவாகம்) நாராய ணனே பரப்ரஹ்மம், நாராயணனே பரதத்வம், நாராயணனே பரஞ் சோதி, நாராயணனே பரமாத்மா.

34. ஸ்நேஹோமேபரமோராஜந்த்வயிநித்யம்ப்ரதிஷ்டிதஃ பக்திஶ்சநியதாவீரபாவோநாந்யத்ரகச்சதி

(உத்தரராமாயணம் 40.15 ராமபிரானிடம் திருவடி சொன்னது) அரசே ! தேவரீர் விஷயத்தில் எனக்குப் பரமசட்பு நித்யமாகநிலைத் துள்ளது; வீரரே! பக்தியும் எப்போதுமுள்ளது, மனோவ்ருத்தியும் வேறொரிடத்திற்போகிறதில்லை.

35. ஏவம்பஹுவிதாம்சிந்தாம்சிந்தயித்வாமஹாகபிஃ ஸம்ஶ்ரவேமதுராம்வாக்யம்வைதேஹ்யாவ்யாஜஹாரஹ

(ராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம் 31.1) வாநரச்ரேஷ்டரான திருவடி, கீழே சொன்னபடியே பலவிதமான ஆலோசனையைச்செய்து

கேட்டமாத்திரத்தில் (சமீபத்தில்) மதுரமானதொரு வாக்யத்தைப் பிராட்டியை நோக்கிச் சொன்னார்.

36. புருஷார்த்தோऽயமேவைகோ யத்கதா ச்ரவணம் ஹரே:

ஹரிகதையைக் கேட்கிறதாகிய யாதொன்றுண்டோ, இதுவே புருஷார்த்தம் (மோக்ஷத்திற்குவழி.)

37. மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்
கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச

(பகவத்கீதை 10.9) அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் அருளியது. என்னிடம் ஆஸக்தமான மனமுடையாரும் எனக்கு ஸ்வாதீனமாக உயிருடையவர்களும், தாங்களனுபவிக்கும் எனது குணங்களை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவிக்கிறவர்களும், நாள்தோறும் எனது வரலாறுகளைத் துதிக்கிறவர்களும் ஆகியவர்கள் சொல்வதனாலும்கேட்பதனாலும் ஆநந்திக்கிறார்கள்.

38. கச்சதாம் தூரமத்வானம் த்ருஷ்ணாமூர்ச்சிதசேதஸாம்
பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தனாம்ருதம்

(காருடபுராணம்) நெடுந்தூரமான வழியில்நடந்து பசியினால் மூர்ச்சிதமான மனதுடையவர்கட்கு புண்டரீகாக்ஷனுடைய நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற அம்ருதம் கட்டுச்சோறு (போன்ற தாரகமாகின்றது.)

39. பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:

(கீதை 7.19) அர்சசுனனுக்கு க்ருஷ்ணன் சொன்னது. அநேகமான புண்ணியப் பிறவிகளின் இறுதியில் ஞானம்பிறந்தவன் வாசுதேவனே சர்வமுமாம் என்று என்னைப் பற்றுகின்றான், அத்தகைய மஹாத்மா கிடைப்பது துர்லபம்.

40. அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்தஸ்ஸுகுமாரஸ்ஸுகோசித:
கதந்த்வபரராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 16.30) ராமபிரானைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் கேட்டது. அத்யந்தசுகஸம்வ்ருத்தி பெற்றவரும் சுகுமார

ரும் சுகத்துக்கு உசிதமானவருமாகிய பரதன் இரவின் பிற்பகுதியிலே, ஸரயூநதியில் எப்படி ஸ்நானம் செய்கிறார் ?

41. அத்ரோபவிஶ்யஸாதேநகாபிபுஷ்பைரலங்க்ருதா
அந்யஜந்மநிஸர்வாத்மாவிஷ்ணுராப்யர்சிதோயயா

(விஷ்ணுபுராணம் 5.13.35) கோபிகைகள் தம்முள் சொல்லிக் கொண்டது. முற்பிறவியில் எவளால் ஸர்வாந்தர்யாமியான விஷ்ணு பூஜிக்கப்பெற்றாரோ அவள் அந்த க்ருஷ்ணனால் இங்கு உட்கார்ந்து புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றாள்.

42. போக்தாரம்யஜ்ஞதபஸாம்ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம்
ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்ஜ்ஞாத்வாமாம்ஶாந்திம்ருச்சதி

(கீதை 5.29) அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் அருளியது. யஜ்ஞதப: பலங்களை அநுபவிப்பவனும், ஸர்வலோகமஹேச்வரனும் எல்லா உயிர்கட்கும் ஸுஹ்ருத்துமானவனுமாகிய என்னை உபாஸித்து சாந்தி அடைகிறான்.

43. ஸர்வலோகஶரண்யாயராகவாயமஹாத்மநே
நிவேதயதமாம்க்ஷிப்ரம்விபீஷணமுபஸ்திதம்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17.14 சுக்ரீவன் முதலியோரிடம் விபீஷணன் சொன்னது) சர்வலோக சரண்யனும் மஹாத்மாவுமாகிய ராகவனிடத்தில் விபீஷணன் வந்தானென்று சீக்கிரமாக அடியேனை அறிமுகப்படுத்துங்கள்.

44. அக்ருத்ரிமத்வச்சரணாரவிந்தப்ரேமப்ரகர்ஷாவதிமாத்மவந்தம்
பிதாமஹம்நாதமுநிம்விலோக்யப்ரஸீதமத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா

(ஸ்தோத்ரரத்நம் 65) அரவிந்தம்போன்ற தேவரீர் திருவடிகளில் நிருபாதிகமான ப்ரேமப்ரகர்ஷத்துக்கு எல்லையும் ஆத்ம விவேகியும் எனது பிதாமஹரும் (பாட்டனாரும்) ஆன ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளைப் பார்த்து, அடியேனுடைய தவறுகளைச் சிந்திக்காமல் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

45. அஸந்நேவஸ ஹவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்
அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விதுரிதி

(தைத்திரீயம் - ஆநந்தவல்லி 6.1) ப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அறிகிறான் என்பது இல்லையானால் அவன் அஸத்தாகவே ஆகிறான். ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான் என்பது உண்டானால், அப்படியறிவதால் இவனை ஸத் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

46. ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம்
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம்

(கீதை 9 2 - அர்ச்சுனனுக்குக் கண்ணன் அருளியது) (பக்திரூப உபாஸனையாகிற) இது ராஜவித்தை, மறைத்தற்குரியவற்றுள் மேலாயது, உத்தமமானது, (என்னையடைதற்கு விரோதியான) பாவங்களைப் போக்குவது, ப்ரத்யக்ஷவிஷயமுடையது, மோக்ஷஹேதுவாயது, மிக்க ப்ரீதியினால் செய்யத்தக்கது, நாசமற்றது.

47. ஆஶாஸ்தேऽயம் யஜமானோऽஸௌ ஆயுராஶாஸ்தே
ஸுப்ரஜாஸ்த்வமாஶாஸ்தே

(யஜுர்வேதம்) இந்த யாகத்தின் யஜமானன் பிரார்த்திக்கிறான் (எவைகளையெனில்) தனக்கு ஆயுளைப்பிரார்த்திக்கிறான், நல்லபிள்ளைகளைப் பெறுதற்குப் பிரார்த்திக்கிறான.

48. பிதா மாதா ஸுதஸ் ப்ராதா தாராஃ மித்ராதயோபிவா
ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேஶவஃ

(அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை) தந்தை தாய் மகன் ஸஹோதரன் மனைவி நண்பன் ஆகிய இவர் முதலானோரும் ஒவ்வொரு பலனையே தருகிறார்கள். கேசவன் (ஒருவனே) எல்லா பலனையும் தருகிறான.

49. மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயணஃ

(ஸுபாலோபநிஷத் 6ம் கண்டம்) தாய் தந்தை சகோதரன் இருப்பிடம் ரக்ஷகம் நண்பன் கதி (ப்ராப்யம்) எனும் எல்லாம் நாராயணனே.

50. இதம்துதே குஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே
ஜ்ஞாநம்விஜ்ஞாநஸஹிதம்யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேZஶுபாத்

(கீதை 9.1 - அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் சொன்னது) எந்த உபாஸனத்தை அநுஷ்டான பரியந்தமாக அறிந்து, (என்னையடைதற்கு விரோதியான) அசுபத்திலிருந்துவிடப்பெறுகிறாயோ, மிக மறைத்தற்குரியதும் விஞ்ஞானத்தோடுள்ளதுமான இந்தஞானத்தை அசூயையற்ற உனக்கு (நான்) நன்றாகச் சொல்லுவேன்.

51. யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோமஹாபாகோமஹீயதே
நதத்ரஸஞ்சரிஷ்யந்திவ்யாதிதுர்பிக்ஷதஸ்கரா:

(நாரதீயம் 1.20) எந்த நாட்டில் அஷ்டாக்ஷர ஸம்வித்தியுடைய மஹாபாகவதன் பூஜிக்கப்பெறுகிறானோ, அங்கு கொடியநோய் பஞ்சம் களவு முதலியன சஞ்சரிப்பதில்லை.

52. விசக்ரமேப்ருதிவீமேஷஏதாம்

(புருஷஸூக்தம்) இந்தப் பூமியை இவர் (நாராயணன்) தம் திருவடியால் அளந்தார்.

53. நதேரூபம்நசாZகாரோநாயுதாநிநசாஸ்பதம்
ததாபிபுருஷாகாரோபக்தாநாம்த்வம்ப்ரகாஶஸே

(ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம் 5) தேவரீருடையரூபம் தேவரீருக்கன்று (ஆச்ரிதர்க்காகவே) தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் ஆயுதங்களும் பரமபதமும் தேவரீருக்கன்று; எனினும் பக்தர்களுக்காகவே திவ்யபுருஷாகாரத்தோடு பிரகாசிக்கிறீர்.

54. அப்யஹம்ஜீவிதம்ஜஹ்யாம்த்வாம்வாஸீதேஸலக்ஷ்மணாம்| நது
ப்ரதிஜ்ஞாம்ஸம்ஶ்ருத்யப்ராஹ்மணேப்யோவிஶேஷத:

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 10.19) சீதைக்கு இராமபிரான் சொன்னது. சீதையே! நான் ரக்ஷித்தற்குரிய பிராணனையாகிலும், லக்ஷ்மணனையாகிலும், உன்னையாகிலும்விடுவேன்; ஒருவனுக்காகச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நழுவவிடமாட்டேன், ப்ரஹ்மஞானிகள்

விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையை விசேஷமாகக் கைவிடவேமாட்டேன்.

55. ராமோராமோராம இதிப்ரஜாநாமபவந்கதா:
ராமபூதம்ஜகதபூத் ராமேராஜ்யம்ப்ரசாஸதி

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 131.97) ராமபிரான் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கும் அளவில், ஜனங்களிடத்தில் ராமன் ராமன் ராமனென்று ஸ்தோத்ரங்கள் உண்டாயின, உலகம் ராமஸ்வரூபமாகவே ஆயிற்று.

56. ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோலோகஸ்துஷ்டபுஷ்டஸ்ஸுதார்மிக:
நிராமயோஹ்யரோகஸ்சதுர்பிக்ஷபயவர்ஜித:

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 1.90) உலகத்தினர் மயிர்சிலிர்க்குமவ ராயும் ஸந்தோஷம் உடையராயும் பிரீதியுடையராயும் தர்மவான்களாயும் உடம்பிலும் மனத்திலும் ரோகமில்லாதவராயும் பஞ்சத்தினால் விளையும் பயமற்றவராயும் இருந்தனர்.

57. நிகாமேநிகாமே ந: பர்ஜந்யோவர்ஷது

(யஜுர்வேதம்) பிரார்த்திக்கிறபோதெல்லாம் பர்ஜந்யன் நமக்கு மழை பெய்விக்கிறான்.

58. வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேசபஸ்யாமிசீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்
க்ருஹீததநுஷம்ராமம்பாஸஹஸ்தமிவாந்தகம்

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 39.15) ராவணனிடம் மாரீசன் சொன்னது. மரவுரியும் மான்தோலும் ஆடையாகக்கொண்டு வில்லைக் (கையில்) தரித்த ஸ்ரீராமனை பாசத்தைக் கையிலுடைய யமனைப்போல ஒவ்வொரு மரத்திலும் பார்க்கிறேன்.

59. பாபாநாம்வாஸுபாநாம்வாவதார்ஹாணாம்ப்லவங்கம
கார்யம்கருணமார்யேணநகஸ்சிந்நாபராத்யதி

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம்116.44 திருவடியைநோக்கிப்பிராட்டி சொன்னது) வாநரச்ரேஷ்டனே! (உன் எண்ணப்படி) பாபமுடையராயும் (என் எண்ணப்படி) புண்ணியமுடையராயும் உள்ள, கொல்

லத்தக்கவரான ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில் ஆர்யனான புருஷனால் கருணை செய்யத்தக்கது, ஏனெனில் அபராதம் செய்யாதவர் ஒருவருமில்லை.

60. உதயந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா: நச்யந்தி ரக்ஷாம்
ஸி பலாயந்தி சாரய:| யத்கீர்த்தநாத் ஸோऽத்புதரூபகேஸரீ மமாஸ்து
மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி:

(விஷ்ணுதர்மம் மாங்கல்யஸ்தவம்) எவரைஸ்தோத்ரம் செய்தால், அசுரர்கள் ஓடிப்போகிறார்களோ தேவதைகள் மிகவும் வணங்குகிறார்களோ ராக்ஷஸர்கள் நசிக்கிறார்களோ சத்ருக்களும் ஓடுகிறார்களோ, அந்த ஹரியானவர் அற்புதரூபமான அவதாரத்தால் அடியேனுடைய மங்களத்தை விருத்தி செய்யட்டும்.

61. ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ண
மூலே| பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்ய ந்ரு
ணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்

(விஷ்ணுபுராணம் 3 7.14 யமன் தனது கிங்கரனிடம் சொல்லியது) கையில் பாசத்தையுடைய தனது கிங்கரனைப் பார்த்து யமன் "மதுசூதனனைப் பற்றியவர்களை விட்டுவிடு, இதர நரர்களுக்கே நான் யஜமானன், வைஷ்ணவர்களுக்கு யஜமானன் அல்லன்" என்று அவனுடைய காதின்கீழே (ரஹஸ்யமாகச்) சொன்னான்.

62. வாஸச்சாயாமவஷ்டப்ய யோऽயம் லோக: மஹாத்மந:
அபக்ருஷ்யாச்ரமபதாந் ம்ருகரூபேண ராகவம்
சூந்யேநாபநீதாஸி தஸ்ய த்ரக்ஷ்யஸி யத்பலம்

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 34.31. பிராட்டியைப்பார்த்து திருவடி சொன்னது) லோகத்தார் எந்த மஹாத்மாவான (ராமபிரானுடைய) கைநிழலை ஆச்ரயித்தனரோ, அந்த ராகவனை (மாரீசனாகிய) மானைக்காட்டி, ஆச்ரமத்திலிருந்து வெகுதூரம் இழுத்து எவனால் தேவரீர் தனிமையில் அபஹரிக்கப்பட்டீரோ அந்த ராவணனுடைய (அவ்வபஹரணத்திற்குப் பலமான) மரணத்தைப் பார்க்கப்போகிறீர்.

63. *ஸகோஷோதார்தராஷ்ட்ராணாம்ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்*

நபஶ்சப்ருதிவீம்சைவதுமுலோப்யநுநாதயந்

(கீதை 1.19) த்ருதராஷ்ட்ரனை நோக்கி ஸஞ்ஜயன்கூறியது) அந்த சங்கத்வநியானது, ஆகாசத்தையும் பூமியையும் வியாகுலமாக ஒலித்துக்கொண்டு உமது குமாரர்கள் ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தது.

64. *ஆலிவந்தமிவாகாஶமவஷ்டப்யமஹத்தநு:*

பத்மபத்ரவிஶாலாக்ஷம்தீர்கபாஹுமரிந்தமம்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 100.11) பெரியவில்லைப் பிடித்து (ஆகாயத்தைக் கீறுவதுபோல்) (நிற்பவரும்) தாமரை இதழ் போன்ற விசாலமான கண்களையும் நீண்ட கைகளையும் யுடையவரும், சத்ருக்களை சம்ஹரிப்பவருமான ராமபிரானை (ராவணன் கண்டான்)

65. *ததோராமோமஹாதேஜாதநுராதாயவீர்யவாந்*

ப்ரவிஶ்யராக்ஷஸம்ஸைந்யம்ஶரவர்ஷம்வவர்ஷஹ

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 94.18) வானரசேனைகள் தன்னைச் சரணடைந்தபின்பு, மஹாதேஜோவானும் வீர்யவானுமாகிய ராமபிரான் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ராக்ஷஸசேனையில் பிரவேசித்து சரமாரி பெய்தார்.

66. *ஶ்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்நாநிபவந்திமஹதாமபி*

அஶ்ரேயஸிப்ரவ்ருத்தேதகுத்ராயாந்திவிநாயகா:

பெரியோர்களுக்குங்கூட நற்காரியங்கள் பலதடைகளையுடையனவாகின்றன; கெட்டகாரியம் செய்யும்போது தடைகள் எங்கு போகின்றனவோ ?

67. *ஜாதோஸிதேவதேவேஶஶங்கசக்ரகதாதரம்*

திவ்யம்ரூபமிதம்தேவப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர

(விஷ்ணுபுராணம் 5.3.10 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பார்த்து வசுதேவர் சொன்னது) தேவதேவேசனே! (க்ருஷ்ணனாக) அவதரித்தீர், ஸ்வா

மியே, சங்குசக்கரம் கதைகளை தரித்துக்கொண்டுள்ள இந்த திவ்விய ரூபத்தை (என்னிடத்து அனுக்ரஹத்தால்) மறைத்துக்கொள்ளும்.

68. தமஸ꞉பரமோதா.தாஸங்கசக்ரகதாதர꞉
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாநித்யஸ்ரீரஜய்யஸ்ஸாஸ்வதோத்ருவ꞉

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 114.15 மந்தோதரி சொன்னது) இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பவரும், சங்கு சக்கரம் கதைகளைத் தரித்தவரும், போஷகரும், சிவந்த மறுவை வலதுமார்பில் உடையவரும், நித்தியலக்ஷ்மியோடு கூடினவரும், எவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரும், சாஸ்வதமானவரும், விகாரமில்லாதவருமான (க்ஷீராப்திநாதனே ராம ஸ்வரூபியாக அவதரித்தார்)

69. மதுராநாமநகரீபுண்யாபாபஹரீஸுபா
யஸ்யாம்ஜாதோஜகந்நாதஸ்ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுஸ்ஸநாதந꞉

ஜகந்நாதனும் என்றுமிருப்பவனும் ஆகிய ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு எந்த நகரத்தில் (க்ருஷ்ணனாகத்) திருஅவதாரம் செய்தனரோ, அப்பேர்ப்பட்ட புண்யகரமாயும் பாபத்தைப் போக்குவதாயும் சுபமாயும் உள்ள மதுரையென்று சிறப்புடைய நகரம் இது

70, 72. யமுநாஞ்சாதிகம்பீராம்நாநாவர்த்தஸமாகுலாம்
வஸுதேவோவஹந்க்ருஷ்ணம்ஜாநுமாத்ரோதகோயயௌ

(விஷ்ணுபுராணம் 5.3.18 இந்த சுலோகத்தில் முதல்வரி 72ம் பிரமாணமும் 2ம் வரி 70ம் பிரமாணமும் ஆகும்) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எடுத்துக்கொண்டு வசுதேவர் முழங்காலளவு நீரே உடையவராய், அதிக கம்பீரமாகவும், பல சுழல்களாலும் மீன்களாலும் கலங்கியும் இருக்கிற (ஆழமான) யமுநாநதியைத் தாண்டினார்.

71. ஸந்தஸ்ஸந்தோஷமதிகம்ப்ரஸமம்சண்டமாருதா꞉
ப்ரஸாதம்நிம்நகாயாதாஜாயமாநேஜநார்தநே

(விஷ்ணுபுராணம் 5.3.4) ஜநார்த்தநன் (க்ருஷ்ணன்) அவதரித்த போது பெரியோர்கள் அதிக ஸந்தோஷத்தையும், சண்டமாருதங்கள் சாந்தியையும், நதிகள் தெளிவையும் அடைந்தன.

73. ததோZகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா
தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநா

(விஷ்ணுபுராணம் 5.3.2) (தேவகிப்பிராட்டி கர்ப்பஞ்சரித்த) பின்பு அகிலஜகத்தாகிற பத்மத்தை அலர்த்த, தேவகியாகிற கிழக்கு திக்கிலிருந்து மஹாத்மா (ஆகிற க்ருஷ்ணனெனும்) சூரியன் உதித்தான்.

74. கௌஸல்யா ஸுஸுபே தேந புத்ரேணாமிததேஜஸா
யதா வரேண தேவாநாமதிதிர் வஜ்ரபாணிநா

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 18.11, அயோத்யாகாண்டம் 1.8) தேவர்கட்குள் சிறந்த வஜ்ரபாணியாகிய இந்திரனால் (தேவர்கள் மாதாவாகிய) அதிதிப்ரகாசித்தமைபோல, அதிகதேஜஸ் உடைய அந்த பிள்ளையான (ராமபிரானால்) கௌஸல்யாதேவி ப்ரகாசித்தாள்.

75. மமசாப்யந்தராத்மாயம் ஸுத்தம் வேத்தி விபீஷணம்
அநுமாநாச்ச பாவாச்ச ஸர்வத: ஸுபரீக்ஷித:

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18.38 சுக்ரீவன் ராமபிரானிடம் சொன்னது) எனது மனதும் இந்த விபீஷணனை பாவசுத்தியுடையவனென்று அறிகிறது. அனுமானங்களாலும் பாவங்களாலும் நன்றாகப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டார்.

76. ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா
யதீத்ருஸைரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயைருபஸ்தித:

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 10.9-ரிஷிகளிடம் ராமபிரான் சொன்னது) நானே வந்து அடையத்தக்க மஹாத்மாக்களான உங்களால் (நான்) அடையப்பெற்றமையால், எனக்குப் போதேற்படுகிற லஜ்ஜை மிக அதிகமாயுள்ளது, நீங்கள் என் அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டும்.

77. அர்சிதா ஸுசைவ ஹ்ருஷ்டா ஸ்ஸஹவதாஸர்வயாவயம்
பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநேந ச

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 50.40 குஹனிடம் ராமபிரான் சொன்னது) காலால் நடந்து எங்கள் முன்னே வருவதாலும், எங்க

னிடத்தில் நட்பு வெளிப்பட இருப்பதாலும், நாங்கள் உம்மாலே எல்லாவழியாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவர்களாயும் சந்துஷ்டியுடைய ராயும் ஆனோம்.

78. த்வத³ங்க்⁴ரிமுத்³தி³ஶ்ய கதா³பி கேநசித்³ யதா² ததா² வாபி ஸ

க்ருத்க்ருதோ(அ)ஞ்ஜலி:| ததை³வ முஷ்ணாத்யஶுபா⁴ந்யஶேஷத:

ஶுபா⁴நி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே

(ஸ்தோத்ரரத்நம்)தேவரீர் திருவடிகளை உத்தேசித்துஎப்போதேனும் எந்தப்ரகாரத்தாலேனும் ஒருதரம் ஒருவனால் செய்யப்படுகிற அஞ்ஜலியானது அப்பொழுதே பாபங்களை வேரோடே போக்குகிறது, புண்ணியங்களை விருத்தி செய்கிறது, ஒருகாலும் (அந்த அஞ்சலி) வீணாகிறதில்லை.

79. கோ³விந்தே³தி யதா³க்ரந்த³த் க்ருஷ்ணா மாம் தூ³ரவாஸிநம்

ருணம்ப்ரவ்ருத்³த⁴மிவ மே ஹ்ருத³யாந்நாபஸர்பதி

(பாரதம் உத்யோகபர்வம் 37,39 - ஸஞ்சயனிடத்தில் க்ருஷ்ணன் சொல்லியது) தூரத்தில் வஸிக்கிற என்னைக் குறித்து கோவிந்தா என்று த்ரௌபதி அழுதது (வட்டிக்கு வட்டியாக)விருத்தியடைந்த கடன்போல என் ஹ்ருதயத்தைவிட்டு நீங்கவில்லை.

80. உவாச ச மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸ்வரேண மஹதா மஹாந்

ஸுக்³ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வாந் வாநரயூத²பாந்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17.9) மஹாஞானமுடைய மஹாத்மா வான விபீஷணர் சுக்ரீவனையும் மற்றவாநரத்தலைவர்களையும் நன்றாகப் பார்த்து பெரிய ஸ்வரத்தில் வார்த்தை சொன்னார்.

81. தஸ்மாத்³ யத் புருஷோ மநஸா(அ)பி⁴க³ச்ச²தி| யத் மநஸா த்⁴யாயதி தத்³வாசா வத³தி| தத்கர்மணா கரோதி||

(தைத்தரீயோபநிஷத்) ஆகையால் புருஷன் எதை மனதினால் அறிகிறானோ அதை வாக்கால் சொல்லுகிறான, எதை மனதால் தியானிக்கிறானோ அதை காயத்தினால் செய்கிறான்.

82. தத்3யதே2ஷீகதூலமக்3நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ3யேத
ஏவம்ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ3யந்தே

(சாந்தோக்யோபநிஷத் 5.24.3) ஆகையால், நெருப்பில் இடப்பட்ட த்ருணத்தின் பஞ்சு எப்படி கொளுத்தப்படுகின்றதோ, அப்படியே இந்த உபாஸகனுடைய ஸமஸ்தமான புண்யபாபங்களும் கொளுத்தப்படுகின்றன.

83. ஏகஸ்ஸ்வாது3 ந பு4ஞ்ஜீத

ருசியுள்ள பண்டத்தை ஒருவனாகவே புஜிக்கக்கூடாது.

84. க3தே புரோஹிதே ராமஸ்ஸ்நாதோ நியதமாநஸ:
ஸஹ பத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாக3மத்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 6.1) (வஸிஷ்டராகிய) புரோஹிதர் போனபின்பு, ராமபிரான் காயசுத்தியும் மனோநியதியும் உடையவராய் விசாலமான கண்களையுடைய பத்நியோடுகூட நாராயணனை (ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவிக்க) அடைந்தார்.

85. நூநம் ஸகாலோ ம்ருக3ரூபதா4ரீ மாமல்பபா4க்3யாம் லுலுபே4 ததா3நீம்|யத்ரார்யபுத்ரம் விஸஸர்ஜ மூடா4 ராமாநுஜம் லக்ஷ்மணபூர்வஜஞ்ச

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 28.10 பிராட்டியின் வார்த்தை) எப்போது அறிவில்லாத நான் ராமாநுஜனாகிய லக்ஷ்மணனையும், லக்ஷ்மணபூர்வஜனாகிய ராமபிரானையும் விட்டேனோ, அப்போதே மான் வேஷம்தரித்து, பிரஸித்தமான யமன் அல்பபாக்யமுடைய என்னை வஞ்சித்தான், இது நிச்சயம்.

86. ததஸ்தம் க்ஷிப்தவந்தஸ்தே ஶைலம் தைத்யேஶ்வரா:
பபாத ஸோப்யத4: க்ஷிப்தோ ஹ்ருதயேநோத்3வஹந்ஹரிம்

(விஷ்ணு புராணம் 1.19.12) (ஹிரண்யகசிபு உத்தரவளித்த) பிறகு அசுரகிங்கரர்கள் யாவரும், பாலனான அந்த ப்ரஹ்லாதனைக் கீழே தள்ளினார்கள். அவன் அப்படி தள்ளப்பட்டவனாகி, ஹ்ருதயத்தில் ஹரியைப் பிடித்துக்கொண்டு விழுந்தான்.

87. ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத:
அநிச்சயாऽபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக:

(ஹர்யஷ்டகம் 1) துஷ்டசித்தமுடையவர்கள் தன்னை ஸ்மரித்தாலும் அவர்கள் பாபங்களை ஹரிபோக்குகிறார்; எப்படியெனில் இச்சையில்லாமல் தன்னைத் தொட்டாலும் கொளுத்துகிற நெருப்பைப்போல (நாஸ்திகர் ஸ்மரித்தாலும் அவர்கள் நாஸ்திகபுத்தியின் காரணமாகிய பாபத்தைப் போக்குகிறார் என்றும் பொருள் கூறலாம்.)

88. யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருச்யேऽநாத்ம்யேऽநிருக்தேऽ
நிலயநேऽபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே।
அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி॥

(தைத்திரீயோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி 7) கண்முதலியவற்றால் பற்றப்படாதவனும், சரீரமில்லாதவனும் அநிருக்தனும் அநாதாரனும் ஆகிய இந்தப் பரப்ரஹ்மவிஷயத்தில், எப்போது இந்த உபாஸகன் பயமின்மைக்காக இடைவிடாத ஸ்ம்ருதியை அடைகிறானோ, அதன் பிறகு அவன் பயமற்றவன் ஆகிறான்.

89. உத்காயதீநாமரவிந்தலோசநம் வ்ரஜாங்கநாநாம் திவமஸ்ப்ருசத்
த்வநி:। தத்நச்ச நிர்மந்தசப்தமிச்ரிதோ நிரஸ்யதே யேந திசாம்
அமங்கலம்॥

(பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 46.47) திசைகளின் அமங்களங்களைப் போக்கத்தக்கதாக, அரவிந்தலோசனனை (க்ருஷ்ணனை)க் குறித்து, உரக்கப்பாடுகிற கோபிகைகளின் சப்தமானது தயிர் கடைகிற மத்தோசையோடுகூடி ஆகாயத்தில் பரவிற்று.

90. தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்
பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 30.39) சத்ருக்களை நாசம்செய்தவராய், மஹர்ஷிகளுக்கு சுகமளிப்பவராய், வீரன் என்று சிறப்புற்ற ராமபிரானை வைதேஹியான பிராட்டி பார்த்து ப்ரீதையானாள்; மேலும் தனது பர்த்தாவை நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.

91. தேஷாம்ஸம்ஹாஷமாணாநாமந்யோந்யம்ஸவிபீஷண:
உத்தரம்தீரமாஸாத்ய வஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17.6) திருவடி முதலிய அந்த வாநரத் தலைவர்கள் தமக்குள் அந்யோந்யமாகப் பேசும்போது, அந்த விபீஷணன் (சமுத்திரத்தின்) வடகரையை அடைந்து ஆகாயத்திலேயே இருந்தார்.

92. ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமா வது:
ஸீதாப்யநுகதா ராமம் ஶஶிநம் ரோஹிணீ யதா

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 1.27) ஸாமுத்ரிகாலக்ஷணங்கள் முழுமையுமுள்ளவளாயும், ஸ்த்ரீகளுக்குள் உத்தமவதுவாயுமுள்ள ஸீதையும், ரோஹிணீநக்ஷத்ரம் சந்த்ரனைப் பின்தொடருவதுபோல் ராமபிரானைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

93. பஶ்யத்வம் ஸக்யஸ்ஸ்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம்
கஜயுத்தக்ருதாயாஸஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்

(விஷ்ணு புராணம் 5.20.54) ஸகிகளே, (குவலயாபீடமான) யானையோடு சண்டை செய்த சிரமத்தாலுண்டான வேர்வைத்துளிகளையும் மிகச் சிவந்த கண்களையுமுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்தைப் பாரீர்.

94. ஸோஹம்தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ந ஸ்துதௌ ந ச
ஸாமர்த்யவாந்க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே

(விஷ்ணுபுராணம் 5.7.70 க்ருஷ்ணனைக் காளியன் ஸ்தோத்ரம் செய்தது) தேவதேவேசனே, தேவரீரை அர்ச்சிப்பது முதலியவற்றில் நான் ஸாமர்த்யவானல்லன், ஸ்தோத்ரம்செய்வதிலும் ஸமர்த்தனல்லன், க்ருபைமாத்ரமாகிய மனோவ்ருத்தியால் என்னை அநுக்ரஹிக்கவேண்டும்.

95. நகரஸ்த்ரீகலாலாபமதுரம் ஶ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி
மதுராம்ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி

(விஷ்ணு புராணம் 5.18.14) கோவிந்தன் மதுராநகரத்தை அடைந்து, அந்நகர ஸ்த்ரீகளுடைய ஸரஸமான இனியமொழிகளா

கிற தேனைக் காதினால் பானம் செய்யப்போகிறான், (ஆகையால் அவன்) கோகுலத்திற்கு எப்படி வருவான்?

96. த்வயாநாதவதீநாதஹ்யநாதேவ த்ருஶ்யதே
ஆந்ருஶம்ஸ்யம்பரோதர்மஸ்த்வத்தஏவமயாஶ்ருத:

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 38.41 பிராட்டி கூறியது) நாதனே, நாயகனாகத் தேவரீரைப்பெற பாக்கியம்செய்த அடியேன் அநாதை போல் காணப்படுகிறேனன்றோ? இரக்கம், மேலான தர்மம் என்று, உங்களிடம் என்னால் கேட்கப்பட்டதல்லவோ?

97. ஶரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வாலங்காம்பரபலார்தந:
மாம்நயேத்யதிகாகுத்ஸ்தஸ்தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 39.300 பிராட்டி திருவடியிடம் சொல்லியது) ககுத்ஸ்தகுலத்தவராகிய ராமபிரான் எதிரிகள் சேனையை அழித்து, பாணங்களால் லங்கையை வியாகுலப்படுத்தி என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவாரேல் அது அவருக்குத்தக்கதாகும்.

98. யதோவாசோநிவர்த்தந்தே| அப்ராப்யமநஸாஸஹ| ஆநந்தம்
ப்ரஹ்மணோவித்வாந்| நபிபேதிகுதஶ்சந||

(தைத்தரியோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி 7) எந்த ப்ரஹ்மத்திலிருந்து வாக்குகள் மனதோடுகூட அடையமுடியாமல் திரும்புகின்றனவோ அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எந்தப் பொருளிடத்திலும் பயப்படுகிறதில்லை.

99. ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி

(தைத்தரியோபநிஷத் ஆநந்தவல்லி 7.1) இந்த (பரமாத்மாவே) ஸந்தோஷப்படுத்துகிறான்.

100. ஸர்வேவேதாஸ்ஸர்வவேத்யாஸ்ஸஶாஸ்த்ராஸ்ஸர்வேயஜ்
ஞாஸ்ஸர்வ இஜ்யாஶ்சக்ருஷ்ண:| விதுக்ருஷ்ணம்ப்ராஹ்
மணாஸ்தத்வதோயேதேஷாம்ராஜந்ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா:

(மஹாபாரதம்) எல்லா வேதங்களும், சாஸ்த்ரங்களோடுகூடி அறியத்தக்க எல்லாப் பொருள்களும், எல்லா யாகங்களும், யாகத்தில்

ஆராதிக்கப்பெறும் எல்லா தேவதைகளும் க்ருஷ்ணனே; எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் உள்ளவாறே க்ருஷ்ணனை அறிகிறார்களோ அவர்கட்கு எல்லாயஜ்ஞங்களும் ஸமாப்தமாகின்றன.

101. யஸ்த்வயா ஸஹஸஸ்வர்கோ நிரயோயஸ்த்வயாவிநா

இதிஜாநந்பராம்ப்ரீதிம் கச்சராமமயாஸஹ

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 30.18 ராமபிரானிடம் பிராட்டி சொன்னது) ராமபிரானே, தேவரீருடன் வாசம் என்பது யாதொன்றுண்டோ அஃதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம், பிரிவே நரகம் என்று, விரஹத்தை ஸஹியாத எனது ப்ரீதியை முன்னமேயறிந்திருக்கிற தேவரீர் வனவாசத்துக்கு என்னோடும் எழுந்தருளவேண்டும்.

102. ஏவமுக்தா ஸமுத்தாய ஸீதா ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா நநா

ப்ராஹர்ஷேணாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார நகிஞ்சந

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 116-15) கீழ்ச்சொல்லியபடி, (திருவடியால் வார்த்தை) சொல்லப்பட்டவளாய், சந்திரன்போன்ற முகத்தையுடையவளாய அந்தப் பிராட்டி, எழுந்திருந்து மிக்க ஆநந்தத்தினால் அவருத்தையாய் ஒன்றும் பேசவில்லை.

103. மதுராமதுராலாபா கிமாஹமம பாமிநீ

மத்விஹீநா வராரோஹா ஹநுமந்கத்யஸ்வமே

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 66.15 திருவடியைநோக்கி ராமபிரான் கூறியது) ஹநுமனே! அழகும் மதுரச் சொல்லும் உடையளாயும் உத்தமஸ்த்ரீயாயும் என்னைப்பிரிந்தவளாயும் எனக்கிஷ்டமுள்ளவளாயும் இருக்கிற ஸீதை என்ன சொன்னாள் என்பதை எனக்கு ஸங்கோசப்படாது சொல்லவேண்டும்.

104. யேசவேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோஜநா:

தேவதந்திமஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்

(பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 88.26) எந்த விப்ரர்கள் வேதப்பொருளையறிந்துளரோ, எவர் ஆத்மஞானமுடையரோ, அவர்கள் மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணனை ஸநாதநதர்மம் எனச் சொல்லுகிறார்கள். (ஸநாதநதர்மம் = ஸித்தோபாயம்)

105. ஸர்வோராவவயர்மஜ்ஞரிபூணுமபிவத்ஸல
அஹ்நுஜ்ஞாதுமிச்ஹாமி ஹமிஷ்யாமியதா ஹதம்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 50.59) ராமபிரானிடம் பெரிய திருவடி கூறியது. நண்பரே, ராகவனே, தர்மத்தை யறிந்தவரே, ஸத்ருக்கள் விஷயத்திலும் வாத்ஸல்யமுடையவரே, அநுஜ்ஞை பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன், வந்தபடியே போகிறேன்.

106. ஸாப்ரஸ்வலந்தீமதவிஹ்வலாக்ஷீப்ரலம்வகாஞ்சீ குணா
ஹேமஸூத்ரா|ஸலக்ஷணாலக்ஷ்மணஸந்நிதா நம்ஜ ஹாமதா
ராநமிதாங் ஹயஷ்டி:||

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 33.37) அதிஸௌந்தர்யமும், ஆயாஸத்தால் தளர்ந்த கால்நடையும், மதுபானத்தால் மதம் செருகிய கண்களும், தொங்குகிற அரைநூல் மாலையும் பொன்சரடும், போக சின்னங்களும் உடையதாரையானவள் வளைந்த கொம்பு போன்ற சரீரத்தோடு லக்ஷ்மணன் சந்நிதியை அடைந்தாள்.

107. அஹம்புநர்தேவகுமாரரூபமலங்க்ருதம்தம்ஸுதமாவ்ராஜந்தம்
நந்தாமிபஶ்யந்நபிதர்ஶநேநஹவாமிஜூஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 12.105) நானோ என்றால், தேவகுமாரரூபமும், அலங்காரமும், பிள்ளைத்தன்மையும், கம்பீர நடையழகுமுடைய அந்த ராமனை நெஞ்சினால் நினைத்தாலும் ஆநந்திக்கிறேன்; கண்களாலே பார்த்தாலோ யௌவனம் ப்ரகாசிக்கும் சரீரம் உடைய...

108. ராஜாதஶரதோநாம ரதகுஞ்ஜரவாஜிமாந்
புண்யஶீலோமஹாகீர்திர்ருஜுராஸீந்மஹாயஶா:

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 31.2) திருவடிபிராட்டியிடம் கூறியது. தேர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் அதிகமாக உடையவரும், புண்யசீலரும், பெருங்கீர்த்திமானும், ஸமபுத்தியுடையவரும், அதிகயசஸ்ஸுடையவரும் ஆகிய தசரதர் எனும் பெயருடைய ராஜா இருந்தார்.

109. யஜுர்வேதவிநீதஶ்ச வேதவித்பிரபிபூஜித:
அஸ்த்ரக்ராமே ச ஶஸ்த்ரே ச ஸேநாநயவிஶாரத:

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 1.29) சதுர்வேதநுட்பங்களை யறிந்தவர்களுக்குள் ராமபிரான் சிரேஷ்டர், அதிரதவீரர்களால் போற்றத்தக்கவர், சத்ருவைக் குறித்துத்தானே சென்றுபோகுமவர் சேனைகளை (பத்மவ்யூஹம் சக்ரவ்யூஹம் முதலிய வகைகளில்) விபாகம் செய்வதில் மிக்க திறமையுடையவர்.

110. அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமநந்யபாக்
ஸாதுரேவஸமந்தவ்யஸ்ஸம்யக்வ்யவஸிதோஹிஸ:

(கீதை 9.30-க்ருஷ்ணன் அருளியது) துராசாரமுடையனாயினும் என்னை பஜிப்பதையே முக்கிய பிரயோஜனமாகக்கொண்டு, என்னை யடைவானாயின், அவன் நல்லவ்யவஸாயரூபமான ஞானத்தை யடைகிறான், சாதுவாகவே எண்ணற்குரியன்.

111. ஜநகாநாம்குலேகீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸுதா
ஸீதாபர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம்தஶரதாத்மஜம்

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 67.21) ஜநகராஜன் விச்வாமித்ரரிடம் சொன்னது. எனது பெண் ஸீதை, தசராத்மஜரான ராமனைப்பர்த்தாவாக அடைந்து ஜநகவம்சத்திற்கே கீர்த்தியை உண்டாக்கப் போகிறாள்.

112. இந்த ப்ரமாணம் மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வத்திலுள்ளது—த்ரௌபதியின் அல்குல் வர்ணனை—தக்க பெரியோர்களிடம் இதன் பொருளைக் கேட்டறிக.

113. ஶோபயந்தண்டகாரண்யம்தீப்தேநஸ்வேநதேஜஸா
அத்ருஶ்யததோராமோபாலசந்த்ர இவோதித:

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 38.15) பின்பு, ராமபிரான் ப்ரகாசிக்கிற தனது தேஜசால் தண்டகாரண்யத்தை சோபிப்பிக்குமவராய் வளரிளம் பிறைபோலக் காணப்பெற்றார்.

114. நதேஹவலோகாக்ரமணம்நாமரத்வமஹம்வ்ருணே
ஐஶ்வர்யம்வாபிலோகாநாம்காமயேநத்வயாவிநா

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31.5—ராமபிரானிடம் லக்ஷ்மணன் சொன்னது) தேவரீருடைய கைங்கர்யத்தையொழிய தேவலோக ப்ராப்தியை (பரமபதத்தை) அடியேன் விரும்பவில்லை, அமரத்வத்தை (கைவல்யத்தை) விரும்பவில்லை, மூவுலக ஐச்வர்யத்தையும் விரும்பவில்லை.

115. ராவணஸ்யாநுஜோப்ராதாவிபீஷண இதிஶ்ருத:
சதுர்பிஸ்ஸஹரக்ஷோபிர்பவந்தம்ஶரணம்கத:

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17.17-ராமபிரானிடம் சுக்ரீவன் விபீஷணன் வரவு கூறியது) ராவணன் தம்பியென்று பிரசித்திபெற்ற விபீஷணர் நான்கு துணைவரோடு கருணைமிக்க தேவரீரைச் சரணம் புகுந்தார்.

116. ததோராமோமஹாதேஜா:ராவணேநக்ருதவ்ரணம்
த்ருஷ்ட்வாப்லவகஶார்தூலம்கோபஸ்யவஶமேயிவாந்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 59.136) (திருவடிமேல் ராவணன் அம்புபோட்ட) பிறகு, மஹாதேஜஸ்ஸோடுள்ள ராமபிரான், ராவணனால் ஏற்பட்ட காயத்தையுடைய திருவடியாகிய வாநரத் தலைவனைப் பார்த்து கோபப் பரவசராயினர்.

117. த்விஷதந்நம்நபோக்தவ்யம்த்விஷந்தந்நைவபோஜயேத்
பாண்டவாந்த்விஷஸேராஜந்மமப்ராணாஹிபாண்டவா:

(மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் 74.27—துர்யோதனனிடம் க்ருஷ்ணன் சொன்னது) சத்ருவின் அன்னம் உண்ணற்குரியதல்ல, சத்ருவிற்கும் உணவு தரக்கூடாது, துர்யோதனனே! பாண்டவர்களை, நீ, த்வேஷிக்கிறாய், பாண்டவர்கள் எனக்குப் பிராணன் போன்றவர்களன்றோ ?

118. யத்யதர்மோநபலவாந்ஸ்யாதயம்ராக்ஷஸேஶ்வர:
ஸ்யாதயம்ஸுரலோகஸ்யஸஶக்ரஸ்யாபிரக்ஷிதா

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 49.18 ராவணனைப்பார்த்து திருவடி எண்ணியது) இந்த ராவணனால் செய்யப்பட்ட அதர்மமானது

பலிக்காமற்போனால், இந்த ராக்ஷஸத் தலைவன் இந்த்ரனோடு கூடிய ஸ்வர்க்கலோகத்துக்கும் ரக்ஷகனாய் விடுவான்.

119. இத்யேவமார்தஸ்ய ரகுப்ரவீரஶ்ஶ்ருத்வா வசோ வாலி
யநுஜஸ்ய தஸ்ய| ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ
முஹூர்தம் விமநா பபூவ||

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 24.24) ரகுகுலத்துப் பெருவீரராய், சத்ருவீரர்களை அழிப்பவராகிய ராமபிரான், (வாலிவதத்தின் பிறகு) இம்மாதிரி நலிந்திருக்கிற (வாலியின் தம்பியான) சுக்ரீவன் வார்த்தைகேட்டுக் கண்ணீர் உகுத்து ஒரு முகூர்த்தநேரம் மனதில் தளர்ச்சியுற்றார்.

120. இதஉபரி ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ராமவ்ருத்தாந்தம்

(ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் 391ம் திருநாம ஆரம்பம்) இறந்தோர்கட்கு உயிர் கொடுக்கத்தக்க சஞ்சீவியாகிய ராமவிருத்தாந்தத்தை, இந்தத் திருநாமமுதல் ஆரம்பிக்கிறோம்.

121. அதந்த்ரிதசமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்தமஸ்வீக்ருதப்ரணீதமணிபாதுகம் கிமிதிசாகுலாந்த:புரம்| அவாஹநபரிஷ்க்ரியம் பதகராஜ|
மாரோஹத: கரிப்ரவரப்ரும்ஹிதே பகவதஸ்த்வராயை நம:

(ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம்—உத்தரசதகம் 57 கஜேந்த்ரன் மெல்லிய குரலைக் கேட்டபோது, விஷ்வக்ஸேனர் கொடுக்கும் கைலாகினை வேண்டாமலும், அழுக்கின்றி சுத்திசெய்யப்பெற்ற ரத்நமய பாதுகைகளைத் தரிக்காமலும், "ஈதென்ன"! என்று பெரியபிராட்டியார் முதலான அந்தப்புரப் பெண்கள் ஆகுலமெய்தவும் வாஹந ஆரோஹண காலத்திற்குத் தக்க அலங்காரம் அற்ற பக்ஷிராஜன் மேலேறுகிற பகவானுடைய த்வரையின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.

122. யதா ஹ்ருப்தஶ்ச மாதங்கஶ்ஶஶஶ்ச ஸஹிதோ வநே
ததா த்விரதவத்ராமஸ்த்வம் நீச ஶஶவத்ஸ்ம்ருத:

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 22.16-ராவணனைப்பார்த்து பிராட்டி சொன்னது) வனத்தில் மதத்தோடுள்ள யானையும் முயலும்

சண்டைசெய்ய விரும்பி எப்படி சேர்ந்துவருமோ, அப்படியே ராம பிரான் யானையைப்போலும் நீ அல்ப முயலைப்போலும் எண்ணப் படுகிறீர்கள்.

123. விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா நது ராக்ஷஸசேஷ்டித:

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 17.24 ராமபிரானிடம் சூர்ப்ப ணகை சொன்னது) ராக்ஷஸகுலத்தினராயினும் ராக்ஷஸசேஷ்டித மில்லாத தர்மாத்மாவான விபீஷணரும் (என்னுடன் பிறந்தவரே)

124. ஶத்ரோ: ப்ரக்2யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:
பஶ்யதோ யுத்3த4லுப்3தோ4Zஹம் க்ருத: காபுருஷஸ் த்வயா

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 106.6 ராவணனன் ஸாரதிக்குச் சொன் னது) ப்ரக்யாதியான வீர்யமுடையவனும், பராக்ரமங்களைக் காணும் அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவனுமான சத்ருவான, ராமன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, சண்டையில் ஆசை யுடைய நான் எல்லோராலும் நிந்தித்தற்குரியனாக உன்னால் ஆக்கப் பட்டேன்.

125. யோZந்யதா2 ஸந்தமாத்மாநமந்யதா2 ப்ரதிபத்3யதே
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாZத்மாபஹாரிணா

(பாரதம் ஆதிபர்வம் 74.27) பரமாத்மாவிற்கு சேஷபூதனான ஜீவாத் மாவை, எவன் ஒருவன் ஸ்வதந்த்ரமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்மா பஹாரமான, பெரிய திருட்டைச் செய்கிற அந்த கள்ளனாலே என்ன பாபம்தான் செய்யப்படவில்லை.

126. அதா2த ஸ்ஸாமயாசாரிகாந் த4ர்மாந் வ்யாக்2யாஸ்யாமோ
த4ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதா3ஶ்ச

(ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரம்) பிறகு, அவ்வச்சமயாசாரவிஹிதமான தர்மங்களைச் சொல்லப்போகிறோம் - தர்மங்களை உள்ளபடியறிந்த பெரியோர்களுடைய ஆசாரம் (அனுஷ்டானத்துக்கு முக்ய) ப்ர மாணம். (இவர்கள் திருவுள்ளத்தை அநுசரித்த) வேதங்களும் பிர மாணம்.

127. நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்யநாயஜுர்வேததாரிண:
நாஸாமவேதவிது'ஷஸ்ஸக்யமேவம்ப்ரபாஷிதும்

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 3.28—லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமபிரான் திருவடி விஷயமாகச் சொன்னது) ரிக்வேதத்தில் சிக்ஷையில்லாதவனுக்கும் யஜுர்வேதத்தில் தாரணையிலாதவனுக்கும், ஸாமவேதத்தை உள்ளவாறு அறியாதவனுக்கும் இப்படி வார்த்தை சொல்வது சாத்தியமல்ல.

128. நூநம்வ்யாகரணம்க்ருத்ஸ்நமநேநபஹுதாச்ருதம்
பஹுவ்யாஹரதாநேநநகிஞ்சிதபசப்திதம்

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 3.29—லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமபிரான் திருவடி விஷயமாகச் சொன்னது) இந்த ஹநுமானால் பலவ்யாகரணங்கள் பலதடவை (ஆசார்யனிடத்தில்) அத்யயனம் செய்யப்பட்டன, இது நிச்சயம், ஆகையால் அநேக விஷயங்களைச் சொல்லுகிற இவ்வநுமானால் ஒரு சிறிதும் அபசப்தம் சொல்லப்படவில்லை.

129. கைங்கர்யநித்யநிரதைர்பவதேகபோகைர்நித்யைரநுக்ஷண
நவீநரஸார்த்ரபாவை:|நித்யாபிவாஞ்சிதபரஸ்பரநீசபா
வைர்மத்தைவதை:பரிஜநைஸ்தவஸங்கஸீய||

(வைகுண்டஸ்தவம் 75) தேவரீரிடம் நித்ய கைங்கர்யம் செய்பவர்களாயும், எப்போதும் அதிசயத்தை விளைவிப்பதையே புருஷார்த்தமாகக் கருதுபவர்களாயும், நித்யர்களாயும், க்ஷணம்தோறும் ஏற்படும் நவீன ரஸாநுபவமுடையவர்களாயும், எப்போதும் அந்யோந்ய சேஷத்வத்தை விரும்புபவர்களாயும், என்னால் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாயுமுள்ள, தேவரீருடைய பரிஜனங்களாகிய சேனைமுதலியார் தொடக்கமானவர்களோடு சேர்ந்தவனாகக் கடவேன்.

130. நமந்தராயாநுமாதுரஸ்யாதோஷோராஜ்ஞோநசராவ
வஸ்ய|மத்பாபமேவாத்ரநிமித்தமாஹுர்நப்ரவேசோரவநம்
தநஸ்ய||

(ராமாயணம்) ராமபிரான் காட்டுக்குச் சென்ற விஷயத்தில், (கூனியாகிய) மந்தரையினுடைய கலகதோஷம், இளையதாயான கைகேயி

யின் தோஷம், தசரதசக்ரவர்த்தியின் தோஷம், ராமபிரான் சம்ம
தித்த தோஷம் ஆகிய இந்த தோஷங்களெல்லாம் காரணங்களல்ல,
எனது பாபமே அதற்குக் காரணமாயிற்று.

131. ஸ்ரேஷ்ஸமௌஸ்யஸ்தஸ்யராமஸ்யராவணஸ்யச ராக்ஷஸ:
ஸமம்யுத்மித்யாஹு: தேவகந்தர்வதானவா:

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 103.6) பூமியில் நிற்கிற ராமபிரா
னுக்கும் ரதத்தின்மேலுள்ள ராவணனுக்கும் யுத்தம் ஸமமல்லவென
தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் தானவர்கள் சொன்னார்கள்.

132. பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஶ்ச புண்டரீகஶ்ச புண்யக்ருத்
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந்பவேத்

பாபிஷ்டனான க்ஷத்ரபந்து என்பவனும், புண்யம் செய்த புண்டரீ
கன் என்பவனும் ஆசார்யஸம்பந்தத்தால் முக்திபெற்றார்கள்; ஆகை
யால் ஆசார்ய சம்பந்தமுடையனாகவேண்டும்.

133. நிவாஸஶய்யாஸநபாதுகாம்ஶுகோபதாநவர்ஷாதபவா
ரணாதிபி:| ஶரீரபேதைஸ்தவ ஶேஷதாம் கதைர்யதோசி
தம்ஶேஷஇதீரிதேஜநை:||

(ஸ்தோத்ரரத்நம்—40) தேவரீர் திருவுள்ளத்தின்படி ஶேஷத்தன்மை
எய்தி வாஸஸ்தானம், சயனம், ஆசனம், பாதுகை, ஆடை, தலை
யணை, குடை இவை முதலான சரீர பேதங்களோடிருக்கையால்,
பெரியோர் ஆதிசேஶஷன் என்று சொல்லுகிற (திருவநந்தாழ்வா
னில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கிறார்)

134. ஸயம்ஸயா நாமபஹாரிணிஸ்திதே மநஸ்யநந்தேமமகுத்ர திஷ்டதி| யஸ்மிந்ஸ்ம்ருதேஜந்மஜராநதகாதிஸயாநிஸர்வாண்ய
பயாந்திதாத||

(விஷ்ணுபுராணம் 1.17.36 ப்ரஹ்லாதன் ஹிரண்ய கசிபுவிடம்
சொன்னது) தந்தையே! எவரை நினைக்குமளவில் பிறப்பு மூப்பு
இறப்பு முதலியவற்றால் வரும் பயங்களெல்லாம்போகின்றனவோ,
பயங்களை அபஹரிப்பவரும் அளவுகடந்தவருமாகிய அத்தகைய

நாராயணன் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கும்போது எனக்குப் பய மென்பது எங்குளது ?

135. நியதாத்மா மஹாவீர்யோ த்யுதிமாந் த்ருதிமாந் வசீ
புத்திமாந் நீதிமாந் வாக்மீ ஸ்ரீமாந் சத்ருநிபர்ஹண:

(ராமாயணம்-பாலகாண்டம் 1.9) ராமபிரான் விகாரமற்றவனும் மஹாவீர்யமுடையனும், ஞானஸ்வரூபியாயும், ஆநந்தஸ்வரூபியா யும், ஸர்வஸ்வாமியாயும், புத்திமானும், நீதிமானும், வேதங்களை உபகரித்தவனும், உபயவிபூதி ஐச்வர்யவானும் சத்ருக்களை அழிப்பவனும் பிரஸித்திபெற்றவன்.

136. த்யௌ: பதேத் ப்ருதிவீ சீர்யேத் ஹிமவாந் சகலீபவேத்|
சுஷ்யேத் தோயநிதி: க்ருஷ்ணே நமே மோகம் வச: பவேத்||

(பாரதம்—த்ரௌபதியிடம் கண்ணன் அருளிச்சொன்னது) சுவர்க் கம் விழுந்தாலும் விழும், பூமி சிதறியும் போகும், இமயமலை நொறுங்கியும் போகலாம், கடல் வற்றிப்போகலாம், ஆனால் த்ரௌ பதியே ! எனது சொல் வீணாகமாட்டாது.

137. வாயஸேநததஸ்தேந பலவத் க்லிச்யமாநயா
ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப:

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 38.24 பிராட்டி திருவடியிடம் சொன் னது) அந்தக் காகாஸுரனால் பலாத்காரமாக உபத்ரவிக்கப்பட்ட என்னாலே, சுகமாக நித்ரை செய்கிறவரும், சத்ருக்கள் நடுங்கும்படிச் செய்பவரும், ஸ்ரீமானுமாகிய அந்த ராமபிரான், பிறகு எழுப்பப் பெற்றார்.

138. வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ்ஸஹ
ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண:

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17.27 ராமபிரானிடம் சுக்ரீவன் சொன்னது) இந்த விபீஷணன், எக்காரணத்தால் (இரக்கமற்ற) ராவணனுக்கு சகோதரன் ஆனானோ, அக்காரணத்தால் இவன், மந்திரிகளோடுகூட தீவிரமான தண்டனையால் வதைக்கத்தக்கவன்.

139. தஸ்மாத்க்ஷிப்ரம்ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ
விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞஸ்ஸகித்வம்சாப்யுபைது நஃ

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18.38 சுக்ரீவன் ராமபிரானிடம் சொன்னது) ஆகையால் ராகவனே! மஹாப்ராஜ்ஞனாகிய விபீஷணன் அதிசீக்கிரமாக நம்மோடு சமானராகட்டும், நமது நேயத்தையும் அடையட்டும்.

140. தாஸாமாவிரபூச்சௌரிஸ்ஸ்மயமானமுகாம்புஜஃ
பீதாம்பரதரஸ்ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மதஃ

(பாகவதம் 10.31.2) அதிக துக்கமுடையரான கோபிகைகள் நடுவில், க்ருஷ்ணன் புன்முறுவலோடுகூடின தாமரை மலர்போன்ற முகத்தை யுடையனாய், பீதாம்பரம் அணிந்தவனாய், மாலை யணிந்தவனாய், மன்மதனுக்கும் மன்மதனாகிற பேரழகுடையனாய் ஸாக்ஷாத்காரமாய்த் தோன்றினான்.

141. அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஸ்ஸுப்தோ஽பி ச நரோத்தமஃ
ஸீதேதி மதுராம்வாணீம்வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்யதே

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 36.44 பிராட்டியை நோக்கித் திருவடி சொன்னது) உத்தமபுருஷனும் எப்போதும் நித்திரையற்றவருமாகிய ராமபிரான், ஒருக்கால் தூங்க நேரிட்டாலும், ஸீதா எனும் மதுரமொழி சொல்லிக்கொண்டே விழித்துக்கொள்வார்.

142. ஸந்தேசைஸ்ஸாமமதுரைஃப்ரேமகர்பைரகர்விதைஃ
ராமேணாச்வாஸிதா கோப்யோ ஹரிணாஹ்ருதசேதஸஃ

(விஷ்ணுபுராணம் 5.24.20) க்ருஷ்ணனால் வசீகரிக்கப்பெற்ற மனமுடைய கோபிகைகள் மதுரமொழியாயும், ப்ரேமத்தை உள்ளடக்கியதாயும், கர்வம் அற்றதாயும், உள்ள க்ருஷ்ண சமாசாரங்களினால், பலராமனால் தேற்றப்பட்டார்கள்.

143. சௌர்யம்தேஜோத்ருதிர்தாக்ஷ்யம்யுத்தே சாப்யபலாயநம்
தாநமீச்வரபாவச்ச க்ஷாத்ரம்கர்மஸ்வபாவஜம்

(கீதை 18.43 அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் கூறியது) சௌர்யம், தேஜஸ், எடுத்த கார்யத்தை முடிக்கிற சக்தி, கார்யமுடிவில் சாமர்த்

யம், சண்டையில் முதுகுகாட்டாமை, தானம், யஜமானத்வம் என்னுமிவை, ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்ட க்ஷத்ரிய வியாபாரங்கள்.

144. ஸ்நுஷா தஶரதஸ்யாஹம் ஶத்ருஸைந்யப்ரதாபிந:|
து³ஹிதா ஜநகஸ்யாஹம் வைதே³ஹஸ்ய மஹாத்மந:
ஸீதேதி நாம நாம்நாஹம் பா⁴ர்யா ராமஸ்ய தீ⁴மத:||

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 33 16 திருவடியிடம் பிராட்டி கூறியது) சத்ருக்களின் சேனைகளை ஹிம்சிக்கும் தசரதசக்ரவர்த்தியின் மருமகள் நான், மஹிமையுள்ள விதேஹதேச மன்னனாகிய ஜநகருடைய பெண், ஸீதையெனும் பெயருடையேன், புத்திமானான ராமபிரானுடைய மனைவி.

145. ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வ க³ந்த⁴: ஸர்வரஸ: ஸர்வமித³ம் அப்⁴யாத்தோ(அ)வாக்யநாத³ர:

(சாந்தோக்யோப நிஷத் 3.14.2) (பரமாத்மாவானவன்) எல்லா கிரியைகளையும் போகப் பொருள்களையும் கந்தங்களையும் ரஸங்களையும் கல்யாண குணங்களையும் ஸ்வீகரித்தவன், வார்த்தை சொல்லாதவன், பூர்ணனாகையாலே உதாசீனன்.

146. ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதோ³(அ)ஸ்மாச்ச²ரீராத் ஸமுத்தா²ய பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்³ய ஸ்வேந ரூபேணாபி⁴நிஷ்பத்³யதே| ஸ உத்தம: புருஷ: ஸ தத்ர பர்யேதி| ஜக்ஷத் க்ரீட³ந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபி⁴ர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபி⁴ர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நித³ம் ஶரீரம்||

(சாந்தோக்யோப நிஷத் 8.12.3) எந்த ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தை விட்டுப் பரமாத்மாவைக்கூடி (ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவதசையைப் பெறுகிறானோ) அவன் உத்தமபுருஷன், அங்கு சிரித்தும் விளையாடியும் ஸ்திரீகள் வாகனங்கள் ஞாதிகளோடு ஸந்தோஷித்து பந்துஜனங்களருகே (இறந்த இச்சரீரத்தை நினையாமல்) நான்கு பக்கமும் ஸஞ்சரிக்கிறான்.

147. அஸ்யேஶாநா ஜக³தோ விஷ்ணுபத்நீ

(நீளாஸூக்தம்) விஷ்ணுபத்னி (பெரியபிராட்டியார்) இந்த லோகத்தவரை ஆளத்தக்கவள்.

148. ததஸ்ஸாஹ்ரீமதீபாலாஹர்தூர்விஜயஹர்ஷிதா
அவோசத்யதி தத்தத்யம்பவேயம் ஶரணம் ஹிவ꞉

ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 58.89-பிராட்டி த்ரிஜடைக்குச் சொன்னது. (த்ரிஜடைதான் கண்ட ஸ்வப்னத்தைச் சொன்ன)பிறகு, மடந்தைப்ராயமுள்ள அந்தப் பிராட்டி லஜ்ஜையோடும் (ஸ்வப்னம் காட்டிய) ஜயத்தால் விளைந்த சந்தோஷத்தையுடையவளாய்க் கொண்டு அந்த ஸ்வப்னம் உண்மையாகிவிட்டால்''உங்களுக்குநான் புருஷகாரமாவேன்'' என்றாள்.

149. தயா ஸராஜர்ஷிஸுதோZபிராமயா ஸமேயிவாநுத்தமராஜ
கந்யயா |அதீவராமஶ்ஶுஶுபேZதிகாம்யயாவிபுஶ்ஶ்ரியா
விஷ்ணுரிவாமரேஶ்வர꞉||

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 77.29) தமது விளையாடல்களால் எல்லோரையும் சந்தோஷிப்பிக்கும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனான அந்த ராமபிரான், பேரழகும் பெருங்காதலும் உள்ள உத்தம ராஜகந்யையான பிராட்டியோடே கூடினவராய், விபுவும் அமரர்களதிபதியுமான மஹாவிஷ்ணு மஹாலக்ஷ்மியோடு விளங்குமாபோல, மிகவும் ப்ரகாசித்தார்.

150. தஸ்மின்ப்ரஹ்மாZஸ்தே தமேவம்வித்பாதேநைவாக்ர ஆரோஹதி தம்ப்ரஹ்மாப்ருச்சதி கோZஸீதி

(கௌஷீதகீப்ராஹ்மணோபநிஷத் 1.5 பர்யங்கவித்யை) அந்தத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் இருக்கிறார்; அவரை உபாஸித்தவன், அவ்வாழ்வான்மேல் தனது காலை வைத்தேறுகிறான்; அவனைப்பார்த்து " நீ யார்?" என்று பரமாத்மா கேட்கிறார்.

151. அத்யந்தபக்தியுக்தாநாம்நஶாஸ்த்ரம்நைவசக்ரம꞉

அத்யந்த பக்தியுடையவர்கட்கு சாஸ்த்ரமுமில்லை க்ரமமுமில்லை.

152. பரிஶ்ரமாத்ப்ரஸுப்தாசராகவாங்கேZப்யஹம்சிரம்
பர்யாயேணப்ரஸுப்தஶ்சமமாங்கேபரதாக்ரஜ꞉

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 38.21-பிராட்டி திருவடிக்குச் சொன்னது) நானும் ஸ்ரீராகவனுடைய மடியில் ஆயாஸத்தினால் நெடும்

பொழுது தூங்கினேன், பரதன் தமையனான அவரும் எனது மடி யில் கிரமமாக நித்திரைசெய்தார்.

153, 154. அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே
ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே

(விஷ்ணுபுராணம் 1.2.1) அவிகாரனும் சுத்தனும் நித்யனும் பரமாத்மாவாயும் எப்போதும் ஏகரூபனும் எல்லாவற்றையும் ஜயிக்கும் மிடுக்குடையனும் இருக்கிற மஹாவிஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

155. ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணம் கத:
அரி: ப்ராணான் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18,28) ராமபிரான் சுக்ரீவனுக்குச் சொன்னது. ஆர்த்தனாகவோ தீனனாகவோ இருந்தாலும் சத்ருக்கள் மத்தியில் சரணாகதி செய்த ஶத்ருவானவன், க்ருதாத்மாவினால் தன் பிராணனைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கத்தகுந்தவனாகிறான்.

156. ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:

(கீதை 18.66 அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் அருளிச்சொன்னது-இது க்ருஷ்ணசரமச்லோகம் என்று ப்ரஸித்திபெற்றது) எல்லா தர்மங்களையும் (விடவேண்டிய முறைப்படி) விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று; உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாக நான் செய்கிறேன் நீ சோகிக்காதே.

157. சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி
ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 67.10 ராமபிரான் லக்ஷ்மணனிடம் சொன்னது) வைதேஹி (பிராட்டி) ஒருமாதம் உயிரைத்தாங்கியிருப்பளானால், நீண்டகாலம் ஜீவித்திருப்பாள். கரிய கண்களையுடைய அவளைவிட்டு ஒருக்ஷணம்கூட நான் ஜீவித்திரேன்.

158. கோபீஜநவல்லப:

கோபிகைகட்கு வல்லபனாயிருப்பவன்.

159. கௌஸல்யாலோகபர்த்தாரம்ஸுஷுவேயம்மநஸ்விநீ
தம்மமார்யேஸுஷ்ரம்ஸாமிப்ருச்சதிவாநுக

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 38.56 பிராட்டி திருவடியிடம் கூறியது) நன்மனமுடைய கௌஸல்யாதேவி லோகரக்ஷகனுகிய எவரைப் பெற்றாரோ, அவரை நான் சௌக்யமா என்று விசாரித்ததாகச் சொல்லி, தலைகுனிந்து வணங்கினதாகவும் வணக்கம் செய்யும்.

160. அஹத்வாராவணம்ஸங்க்யேஸபுத்ரஜநபாந்தவம்
அயோத்யாம்நப்ரவேக்ஷ்யாமித்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஸ்ஸபே

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 19.21) ராவணனை பிள்ளைகள் பந்து ஜனங்களோடு சண்டையில் கொல்லாது அயோத்யா நகருக்குள் நுழைவதில்லையென்று, பிரசித்தியுடைய எனது தம்பிகள் மூவர் பேராலும் சபதம் செய்கிறேன்,

161. தேவாஸ்ஸ்வர்கம்பரித்யஜ்யதத்ராஸம்முநிஸத்தம
விசேருரவநௌஸர்வேஹிரண்யகசிபோர்பயாத்

(விஷ்ணுபுராணம் 1.17.5) முனிசிரேஷ்டரான (மைத்ரேயரே) எல்லாதேவர்களும் ஹிரண்யகசிபுவின் பயத்தினுல் ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு இந்த பூமியில் மனுஷ்யர்களாகச் சஞ்சரித்தார்கள்.

162. எஹிபஶ்யஶரீராணிமுநீநாம்பாவிதாத்மநாம்
ஹதாநாம்ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம்பஹுதாவநே

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 6-16 ரிஷிகள் ராமனிடம் சொன்னது) இந்த வனத்தில் எழுந்தருளி, கோரராக்ஷஸர்களால், பலவிதமாக ஹதம் செய்யப்பட்டும் தியானம் செய்துகொண்டுமிருக்கிற பல முனிகளின் சரீரங்களைப் பார்க்கவேணும்.

163. ப்ரியாதுஸீதாராமஸ்யதாரா:பித்ருக்ருதாஇதி
குணாத்ரூபகுணாச்சாபிப்ரீதிர்பூயோபிவர்த்தத

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் 77.26) தமப்பனாரால் (தசரதனால்) விவாகம் செய்விக்கப்பெற்ற பத்தினியாகையால் சீதை ராமபிரானுக்குப் பிரியையானாள். ஆத்மகுணம் அழகு முதலியவற்றால் ப்ரீதி அதிகமாக சீதையினிடம் வளர்ந்தது.

164. பதிம்விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்ஶாஶ்வதம்ஶிவமச்யுதம்

(தைத்திரீயோபநிஷத் நாராயணீயம் 6.1.11) பரமாத்மா, லோகங்கட்கு ஸ்வாமியாயும், சுதந்திரனாயும், சாஸ்வதமாயும் மங்களம் செய்பவனாயும் ஆச்ரிதர்களைக் கைவிடாதவனாயும் உள்ளான்.

165. யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்மதம்யஸ்யநவேதஸ꞉

(கேநோபநிஷத் 2.3) எவனால் பரமாத்மா, பரிச்சிந்நனாக அறியப்படவில்லையோ (அபரிச்சிந்நனாக அறியப்பட்டானோ) அவன் பரமாத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தவன்; எவனால் பரிச்சிந்நன் என்று அறியப்படுகிறானோ அவன் உள்ளபடி அறிந்தவனல்லன்.

166. யுவாஸுவாஸா꞉பரிவீதஆகாத்ஸஉஶ்ரேயாந்பவதிஜாயமாந꞉|தம்தீராஸ꞉கவயஉந்நயந்தி||

(யஜுர்வேதம்) பரமாத்மா, யுவாவாகவும், பீதக ஆடையராகவும், சேனை முதலியார் தொடக்கமானவர் சூழவும் இங்கு அவதரித்தார்; அவர் அவதரித்தே ப்ரகாசமுடையராகிறார்; தீரர்களான கவிகள் அவரை உள்ளபடி அறிகிறார்கள்.

167. அவஜாநந்திமாம்மூடாமாநுஷீம்தநுமாஶ்ரிதம்

பரம்பாவமஜாநந்தோமமபூதமஹேஶ்வரம்

(கீதை 6.11 அர்ச்சுனற்குக் கண்ணன் அருளியது) மூடர்கள் என்னுடைய மேன்மையை அறியாதவர்களாய்க்கொண்டு, எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாயும் மநுஷ்யசரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டும் இருக்கிற என்னை (சாதாரண மநுஷ்யனாக எண்ணி) அவமதிக்கிறார்கள்.

168. ஸபித்ராசபரித்யக்தஸ்ஸுரைஶ்சஸமஹர்ஷிபி꞉

த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்யதமேவஶரணம்கத꞉

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 38.33. பிராட்டி திருவடியிடம் சொன்னது) அந்தக் காகாஸுரன், தமப்பனை இந்திரனாலும் மஹர்ஷிகளாலும் சுரர்களாலும், காப்பாற்றப்படாமல், மூவுலகங்களையும் கிரமமாகச் சுற்றி, ராமபிரானையே சரணடைந்தான்.

169. ஸத்யேநலோகாந்ஜயதிதீநாந்தாநேநராகவஃ
குரூந்ஶுஶ்ரூஷயாவீரஃதநுஷாயுதிஶாத்ரவாந்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 12.29. தசரதசக்ரவர்த்தி கைகேயிஇடம் சொன்னது) சத்தியத்தால் லோகங்களையும், தானத்தால் தீனர்களையும், சுச்ரூஷையால் குருமார்களையும், வில்லினால் (யுத்தத்தில்) சத்ருக்களையும், வீரனாகிய ராகவன் ஜயிக்கிறான்.

170. த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம்நநமேயம்துகஸ்யசித்
ஏஷமேஸஹஜோதோஷஃஸ்வபாவோதுரதிக்ரமஃ

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 36.11. மால்யாவானைப்பார்த்து ராவணன் சொன்னது) இரண்டுதுண்டாக வெட்டப்பட்டேனாயினும் ஒருவரையும் வணங்கமாட்டேன், இது எனக்கு ஸஹஜதோஷம்; ஸ்வபாவம் ஒருவராலும் கடக்கத்தக்கதல்ல.

171. அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ
க்ருதஜ்ஞஸ்யபஹுஜ்ஞஸ்யலக்ஷ்மணோநாமநாமதஃ

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 4.12. லக்ஷ்மணன் திருவடியிடம் கூறியது) க்ருதஜ்ஞதையுடையராயும் சிறிய உதவியைப் பெரிதாக எண்ணுமவராயும் உள்ள இந்த ராமபிரான் அபிப்ராயத்தாலே நான் தம்பி; அவர் குணங்களிலீடுபட்டு (ஸர்வதேச காலாவஸ்தைகளிலும் கைங்கர்யம் செய்கிறேன்.(இது என் அபிப்ராயம்)லக்ஷ்மணன் எனும் பெயருடையேன்.

172. மந்யேப்ராப்தாஸ்ஸ்மதம்தேஶம்பரத்வாஜோயமப்ரவீத்
நாதிதூரேஹிமந்யேZஹம்நதீம்மந்தாகிநீம்கதஃ

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 99.9 ஸத்ருக்னனையும் மந்திரிகளையும் நோக்கி பரதன் கூறியது) கங்கை இவ்விடத்திற்கு அதிதூரத்திலில்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன்; ஆகையால் பரத்வாஜரிஷி எந்த தேசத்தைச் சொன்னாரோ அதை யடைந்தோமென்றே நினைக்கிறேன்.

173. க்வதேராமேணஸம்ஸர்கஃகயம்ஜாநாஸிலக்ஷ்மணம்
வாநராணாம்நராணாஞ்சகயமாஸீத்ஸமாகமஃ

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 35.2 திருவடியிடம் பிராட்டி சொன்னது) ராமபிரானோடு உமக்கு ஸம்பந்தம் எங்கே ஏற்பட்டது?

லக்ஷ்மணனை எவ்வாறறிகின்றீர்? வாநரர்க்கும் மநுஷ்யர்க்கும் எப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது?

174. ஸர்வர்க்ஷஹரிஸைந்யாநாம்ஸுக்ரீவமகரோத்பதிம்

ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம்தேவ்யேவம்ஸமஜாயத

(ராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் 35.51 பிராட்டியிடம் திருவடி சொன்னது) கரடிகள் வாநரங்களின் சேனைகட்கு, சுக்ரீவ மஹா ராஜனுக்கினமையால், தேவியே! ராமபிரானுக்கும் சுக்ரீவனுக்கும் (ஸ்நேஹம் இப்படி) ஏற்பட்டது.

175. வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம்லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ

ஆப்யாஹமததத்வேநராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 21.6 ராமபிரான் விபீஷணனிடம் சொன்னது) விபீஷணனைக் குளிரக்கடாக்ஷித்து நல்வார்த்தை சொல்லி, ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலங்களை எனக்கு உள்ளபடியே சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார்.

176. பர்வதாதிவநிஷ்க்ரம்யஸிம்ஹோகிரிகுஹாஶய:

லக்ஷ்மணம்த்வாரிஸோபஶ்யத்ப்ராஞ்ஜலிபுடம்ஸ்திதம்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 16.26) மலைக்குகையில் படுத் திருக்கும் ஸிம்ஹம் மலையிலிருந்து புறப்பட்டாற்போல, ராம பிரான் தனது இருப்பிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு, வெளி வாயிலில் கைகூப்பி நிற்கும் லக்ஷ்மணனைக் கடாக்ஷித்தார்.

177. அபராதஸஹஸ்ரஸங்குலம்பதிதம்பீமபவார்ணவோதரே

அகதிம்ஶரணாகதம்ஹரேக்ருபயாகேவலமாத்மஸாத்குரு

(ஸ்தோத்ரரத்நம் 48) எம்பெருமானே! பல்லாயிரம் அபசாரங் கட்குறைவிடமாய், பயம் தருகிற ஸம்ஸாரப் பெருங்கடல் நடுவே விழுந்தவனாய், அதைத் தாண்டும் சக்தியற்றவனாய், உம்மைச் சரணடைந்தவனாயிருக்கும் அடியேனைப் பரமகிருபையாலே, திருவடி களில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

178. ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் ஸிரஸா யாசிதோ மயா
ப்ராதுஸ்ஸிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்துமர்ஹஸி

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 104.12 ராமபிரானிடம்பரதன் கூறியது) வயதுமுதிர்ந்த இந்த அமைச்சர்களோடுகூட என்னாலும் தலைவணங்கிப் பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டீர்கள்; ஆகையால் தேவரீருக்குச் சகோதரனும் சிஷ்யனும் தாஸனும் இருக்கிற அடியேன் விஷயத்தில் அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

179. தந்துக்ருஷ்ணாஜிநம் சீரவல்கலவாஸஸம்
ததர்ஸ ராமமாஸீநமபித: பாவகோபமம்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 19.26) மான்தோலை உத்தரீயமாகவும், மரவுரியைக் கீழாடையாகவும் தரித்துக்கொண்டு, எப்பக்கத்திலும் நெருப்பைப்போல் அணுகக்கூடாதவராய் தர்ப்பாஸனத்திலுள்ள அந்த ராமபிரானைப் பரதன் பார்த்தான்.

180. இச்சாமோ ஹி மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம்
கஜேந மஹதாயாந்தம் ராமம் சத்ராவ்ருதாநநம்

(ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 2.22 தசரதசக்ரவர்த்தியிடம் பிராஹ்மணாதியோர் கூறியது) பருத்த நீண்ட கைகளையும் மஹாபலத்தையும் ரகுகுல வீரத்தையும் உடைய ராமபிரான், மிக உயர்ந்த (சத்ருஞ்ஜயன் எனும்) யானையின் மேலேறிக் கொற்றக் குடையின் வட்டத்தினால் சூழப்பெற்ற திருமுகமண்டலத்தையுடையராய்க்கொண்டு, வீதிகள் தோறும் உலாவருவதைக் காண விரும்புகிறோம்.

181. தேஹி மே ததாமி தே

(யஜுர்வேதம் 1.8) நீ எனக்கு ஒருபலனைக்கொடு, நான் உனக்கு ஒரு ப்ரதிபலனைத் தருகிறேன்.

182. அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா

(யஜுர்வேதம் 3.21) (எம்பெருமான்) சேதநருடைய உள்ளே வ்யாபித்து நியாமகனாயும் ஸர்வாத்மாவாயும் உள்ளான்.

183. பவித்ராணாம்பவித்ரம்யோமங்களாநாம்சமங்களம்
தைவதம்தேவதாநாம்சபூதாநாம்யோZவ்யய:பிதா

(பாரதம் பீஷ்மபர்வம், பீஷ்மர் தர்மபுத்ரரிடம் சொன்னது) எவன் பவித்ரமான பொருள்களுக்கும் பவித்ரத்தை யுண்டாக்குபவனோ; மங்களவஸ்துக்களுக்கும் மங்களத்தையுண்டாக்குபவனோ, தேவதைகட்கெல்லாம் தைவதமானவனோ, எல்லாப்ராணிகட்கும் அழியாத பிதாவோ (அத்தகைய பரமாத்மாவின் திருநாமம் சொல்லும்.)

184. யதாபஶ்ய:பஶ்யதேருக்மவர்ணம்கர்தாரமீஶம்புருஷம்ப்ரஹ்மயோநிம்| ததாவித்வாந்புண்யபாபேவிதூயநிரஞ்ஜந:
பரமம்ஸாம்யமுபைதி||

(முண்டகோபநிஷத்) பொன்மேனியனும் கர்த்தாவாயும் ஈசனும் ப்ரஹ்மகாரணனுமுள்ள புருஷனை, ப்ரஹ்மஜ்ஞானி எப்போது காண்கிறானோ, அப்போது வித்வானாகிய இவன் புண்யபாபங்களை விட்டு, நிரஞ்ஜநனாய்ப் பரமாத்மாவோடு ஸாம்யம் பெறுகிறான்.

185. அம்ஶாவதாரோப்ரஹ்மர்ஷேயோZயம்யதுகுலோத்பவ:
விஷ்ணோஸ்தம்விஸ்தரேணாஹம்ஶ்ரோதுமிச்சாமிதத்வத:

(விஷ்ணுபுராணம் 5.1.2 மைத்ரேயர் பராஶர மஹர்ஷியிடம் கேட்டது) பராஶரமஹர்ஷியே! மஹாவிஷ்ணுவின் (அவதாரங்களுள்) யதுகுலத்தில் உத்பவித்த எந்த பூர்ணாவதாரம் உண்டோ அதன் மஹிமையை விரிவாக உள்ளபடியே கேட்க விரும்புகிறேன்.

186. அயம்ஸகலஜ்தேப்ராஜ்ஞை:புராணார்தவிஶாரதை:
கோபாலோயாதவம்வம்ஶம்மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி

(விஷ்ணுபுராணம் 5.20.49 நகரத்தினர் தம்முள் சொல்லிக்கொண்டது) இந்த கோபாலன், மங்கிக்கிடக்கும் யாதவவம்சத்தை அதிக விருத்திசெய்யப்போகிறார் என்று, புராணங்களின் அர்த்தங்களை நன்கறிந்த வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறார்.

187. அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோயஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா
ந த்வம்ஸமர்த்தஸ்தாம்ஹர்தும்ராமசாபாஸ்ரயாம்வநே

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 37-18 மாரீசன் ராவணனிடம் சொன்னது) எந்த ராமபிரானுக்கு பிரசித்திபெற்ற ஜாநகி தேவியா யிருக்கிறளோ, அத்தகையோர் தேஜஸ் அளவிடமுடியாததல் லவோ? அவருடைய வில்லை ஆஸ்ரயித்துள்ள அந்த தேவியை வனத்தில் அபகரிக்க நீ ஸமர்த்தனல்லன்.

188. ஜ்யோதிஷ்டோமேநஸ்வர்கரகாமோயஜேத

(கர்மகாண்டம்) ஸ்வர்க்ககாமன் ஜ்யோதிஷ்டோமமாகிறயாகம் செய்தல்வேண்டும்.

189. ஆத்மவாஅரே த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸ்ரோதவ்யோமந்தவ்யோநிதித்யாஸி தவ்ய:

(ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் 6.5.6) ஹேசிஷ்யனே! பரமாத்மா வானவன் ஸ்ரவணமநநத்யாந(தரிசனங்கட்கு) விஷயமாக்கத் தக்கவன்.

190. யத்யதாசரதிஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோஜந:
ஸயத்ப்ரமாணம்குருதேலோகஸ்தததநுவர்ததே

(கீதை 3.21 அர்ச்சுனற்கு கண்ணன் கூறியது) (சாஸ்த்ர அறிவா லும் அநுஷ்டானத்தாலும்) சிரேஷ்டனானவன், எவற்றை அநுஷ் டிக்கிறானே அவற்றை இதரஜனங்களும் அநுஷ்டிப்பர், அவன் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்கிறானே அதையே லோகம் கொள்ளும்.

191. யயௌதூர்யப்ரணாதேந பேரீணாஞ்சமஹாஸ்வனை:
பேரிகையின் பேரொலியோடும் தூர்யத்தின்ஒலியோடும் போனார்.

192. யோவஜ்ரபாதாஸநிஸந்நிபாதாந்நசுக்ஷுபேநாபிசசாலராஜா
ஸராமபாணாபிஹதோப்ருஸார்த்தஸ்சாலசாபஞ்சமுமோச வீர:॥

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 59.139) ராக்ஷஸமன்னனான எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தின்அடிகளாலும் இடிகளின் வீழ்ச்சியாலும்

மனநடுக்கமும் சரீரநடுக்கமும் அடைந்திலனே, அவன் ராமபாணத்தினால் அடிபட்டவனாய் மனங்கலங்கி நடு நடுங்கி வீரனாயினும் வில்லையும் கூடக் கை நெகிழவிட்டான்.

193. பதிஸம்மாநிதா ஸீதா ஹர்தாரமஸிதேக்ஷணா

ஆத்வாரமநுவவ்ராஜமங்கலாந்யபிதத்யுஷீ

(ராமாயண அயோத்யாகாண்டம் 16.21) ராமபிரானாகிய தனது பதியால் கௌரவிக்கப்பட்டு, கரியகண்களையுடைய ஸீதாபிராட்டி மங்களங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே, (தன்னுடைய நாயகனை) ராமபிரானை வெளிவாயிற்படிவரையிலும்பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

194. ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம்யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமிநி

பௌருஷம்விக்ரமோ புத்திர்யஸ்மிந்நேதாநி நித்யஶ:

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 131.77 ராமபிரான் பிராட்டியிடம் சொன்னது) அழகுமிக்கசீதையே! எவரிடத்தில் பௌருஷமும் விக்ரமமும் புத்தியும் நித்யமாயுண்டோ, எவரால் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தனையோ அவருக்கு முத்துஹாரத்தைக் கொடு.

195. தம்பஞ்சஶதாந்யப்ஸரஸாம்ப்ரதியாவந்தி|ஶதம்மாலாஹஸ்தா:|ஶதமஞ்ஜநஹஸ்தா:|ஶதம்சூர்ணஹஸ்தா:|ஶதம் வாஸோஹஸ்தா:|ஶதம்ஃபணாஹஸ்தா:|தம்ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி|ஸப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்க்ருதோ ப்ரஹ்மவித்வான் ப்ரஹ்மைவாபிப்ரைதி||

(கௌஷீதகீப்ராஹ்மணோபநிஷத் 1.4) முக்தனைப்போமவனை, ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்த்ரீகள் எதிர்கொண்டுவருகிறார்கள், நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் மாலையேந்திய கையினராயும், நூறுபேர் அஞ்ஜனம் ஏந்திய கையினராயும், நூற்றுவர் சூர்ணமேந்தியவராயும், நூற்றுவர் வஸ்த்ரம் கொணர்பவராயும், நூறுபேர் பூஷணஹஸ்தராயும், ப்ரஹ்மாலங்காரத்துக்கேற்றபடி அலங்கரிக்கிறார்கள்; அந்த ப்ரஹ்ம ஞானியாகிய வித்வான் இவ்வாறலங்கரிக்கப்பெற்று ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான்.

196. சகாஸதம் ஜ்யாகிணகர்கசைஶ்ஶுபைஶ்சதுர்பிராஜாநுவிலம்

பிபிர்புஜை: | ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண

ஶ்லதாலகாபந்தவிமர்தஶம்ஸிபி: ||

(ஸ்தோத்ரரத்நம் 33) நாண் உராய்தலாலுண்டான தழும்பினால் கடினமாகவும், சுபமாகவும் முழங்கால்வரை நீண்டதாயும், பிராட்டியின் தலையணியான கருநெய்தல் மலர், கர்ணபூஷணம், அவிழ்ந்துள்ள முன் நெற்றிமயிர் இவற்றின் உராய்தலை அறிவிப்பதாகவும் இருக்கிற நான்கு திருக்கைகளால் ப்ரகாஶிக்கிற பெருமாளை (நான் எப்போது ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகிறேன் ?)

197. ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே | ஹாZவு ஹாZவு ஹாZவு | அஹமந்

நமஹமந்நமஹமந்நம் | அஹமந்நாதோZஹமந்நாதோZஹமந்

நாத: ||

(தைத்தரீய உபநிஷத்–ப்ருகுவல்லி) முக்தனானவன் நான் பரமாத்மாவுக்கு போக்யப்பொருள் போக்கியப்பொருள் போக்கியப் பொருள், நான் பரமாத்மாவாகிற போக்யப்பொருளை அநுபவிக்கிறவன் அனுபவிக்கிறவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஹாவு ஹாவு ஹாவு என்கிற இந்த ஸாமத்தை பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

198. ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் | ததேஷாZப்யுக்தா | ஸத்யம் ஜ்

ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம | யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பர

மே வ்யோமந் | ஸோZஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ | ப்ரஹ்

மணா விபஶ்சிதேதி ||

(தைத்தரீய உபநிஷத் ஆநந்தவல்லி) ப்ரஹ்மஞானி பரமாத்மாவையடைகிறான்; அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து இந்த ரிக் அத்யயநபரர்களால் சொல்லப்பட்டது; சத்யமாயும் ஞானமாயும் அநந்தமாயும் ஹ்ருதய குஹையில் வைக்கப்பெற்றதாயும் உள்ள பரமாத்மாவை எவன் அறிகிறானோ, அவன் பரமபதத்தில், எல்லாக் குணங்களையும் ஸர்வஜ்ஞனாகிய பரமாத்மாவோடுகூட அனுபவிக்கிறான்.

199. ஆஹாரநித்ராபயமைதுநம் ச ஸாமாந்யமேதத் பஶுபிர் நராணாம் | ஜ்ஞாநம் நராணாமதிகோ விஶேஷோ ஜ்ஞாநேந ஹீநா: பஶுபி: ஸமாநா: ||

(விஷ்ணுபுராணம்) மனிதர்களுக்கும் நாற்கால் பிராணிகட்கும் ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதுனம் ஒத்திருக்கும்; ஆனால் மனிதர்கட்கு ஞானமே பெருமையையும் விசேஷத்தையுமளிக்கிறது; அந்த ஞானமில்லாதவன் பசுக்களுக்கொப்பானவன்.

200. ஸ தாந் பஶூநாம் ஸஹஜந்மபந்துதாம் க்ருஹாஶ்ரயம் ப்ரேம வநேஷு பிப்ரத: | ததர்ஶ கோபாநுபதேநு பாண்டவ: க்ருதாநுகாராநிவ கோபிரார்ஜவே ||

(கிராதார்ஜுநீயம்) பிறந்தநாளிலிருந்து (ஸஹவாஸத்தால்) பசுக்களின் பந்துக்களாயும், வீட்டின் மேலுள்ள ப்ரேமத்தைக் காட்டின் மேல் வைத்தும், தங்கள் வியாபாரத்தில் பசுக்களால் பரிஹஸிக்கப்படுபவர் போலுமுள்ள இடையர்களைப் பசுக்கூட்டத்தருகில் அர்ச்சுனன் பார்த்தான்.

201. பக்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ:

(பக்தியாவது ஞானத்தின் விசேஷமாம்).

202. அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி: | த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: || ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||

(பகவச்சாஸ்த்ரம்) அடியேன் அபசாரங்கட் குறைவிடம், அகிஞ்சனன், அகதி; "தேவரீரே எனக்கு உபாய பூதராகவேண்டும்" எனும் பிரார்த்தனை சரணாகதியெனப்படும்; அது இவ் வெம்பெருமானிடத்து செய்யத் தக்கது.

203. நயர்மநிஷ்டோஸ்மிநசாத்மவேதீநபக்திமாந்த்வச்சரணா ரவிந்தே|அகிஞ்சநோநந்யகதிஶ்ஶரண்யத்வத்பாதமூலம் ஶரணம்ப்ரபத்யே||

(ஸ்தோத்ரரத்நம் 22) ஶரண்யனே! நான் கர்மயோகநிஷ்டனன்று, ஞானயோகநிஷ்டனன்று, உமது சரணாரவிந்தத்தின் கீழ் பக்தி செலுத்துபவனுமன்று, அகிஞ்சநன், அநந்யகதி; உமது திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

204. உபாத்தேஸத்தாஸ்திதிநியமநாத்யைஶ்சிதசிதௌஸ்வமுத்திஶ்ய ஶ்ரீமாநிதிவததிவாசௌபநிஷதீ|உபாயோபேயத் வேதநிஹதவதத்வம்நதுகுணௌதஸ்த்வாம்ஶ்ரீரங்கேஶஶய ஶரணமவ்யாஜமபஜம்||

(ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தரஶதகம் 87) "ஶ்ரீமானாகிற எம்பெருமான் தன்னை உத்தேசித்து, ஸத்தை ஸ்திதி நியமநாதிகளால் சித் அசித்துக்களை ஸ்வீகரிக்கிறான்" என்று உபநிஷத வாக்கு கூறுகின்றது; ஆகையால் இவ்விடத்தில் உமக்கு உபாய உபேயத்வங்கள் ஸ்வரூபம், குணங்களல்ல; ஆகையால் ஶ்ரீரங்கேசனே! உம்மை யாதொரு வ்யாஜமுமின்றி ஶரணமடைந்தேன்.

205. புண்யாநாமபிபுண்யோஸௌ (இவர் புண்யம் முதலிய உபாயங்கட்கு நிர்வாஹகர்.)

206. ராமோவிக்ரஹவாந்தர்மஸ்ஸாதுஸ்ஸத்யபராக்ரமஃ ராஜாஸர்வஸ்யலோகஸ்யதேவாநாமிவவாஸவ

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 37.13 மாரீசன் ராவணனிடம் சொன்னது) ராமபிரான் உருக்கொண்ட தர்மம், ஸாது, ஸத்ய பராக்ரமன், தேவர்கட்கு இந்த்ரன் போலே எல்லா லோகங்கட்கும் ராஜா.

)7. ஸவேதிமத்வா ப்ரஸஹம்யது-க்தம்ஹேக்ருஷ்ணஹேயாத வஹேஸவேதி| அஜாநதாமஹிமாநம்தவேமம்மயாப்ரமாதா த் ப்ரணயேநவாபி||

கீதை 11.41 கண்ணனிடம் அர்ச்சுனன் சொன்னது) அஜாக்ரதை ாலும் நெடுங்காலத்திய பழக்கத்தாலும், உமது மஹிமைகளை அறி ாது, உம்மை நண்பன் என்று எண்ணிக்கொண்டு "ஹேக்ருஷ்ணா! ஹேயாதவா ! ஹேநண்ப !" என வாய்மீறிச் சொல்லப்பட்டவை களை (மன்னிக்கவேண்டுகிறேன்.)

208. ப்ராஹ்மேமுஹூர்தேசோத்யாய சிந்தயேதாத்மநோ ஹிதம்| ஹரிர் ஹரிர் ஹரிரிதிவ்யாஹரேத்வைஷ்ணவ: புமாந்||

(பராஸரஸ்ம்ருதி) வைஷ்ணவபுருஷன் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தில் விழித்துக்கொண்டு, தனது ஸ்வரூபத்துக்கிதமானவற்றைத் தியா னம் செய்தல்வேண்டும் ஹரி:ஹரி:ஹரி: என்று உச்சரிக்கக்கடவன்.

209. ஏஷதத்வாசவித்தாநிப்ராப்யசாநுத்தமம்யஸ:
லோகநாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 4.18 லக்ஷ்மணன் திருவடியிடம் கூறியது) இந்த ராமபிரான் அநேக பொருள்களைக் கொடுத்தும், உத்தமமான கீர்த்தியை அடைந்தும், லோகநாதனாக முன்பிருந்தும் இப்போது ஸுக்ரீவனை நாதனாக இச்சிக்கிறார் !

210. ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாநோ யதாநஸௌமித்ரருபைதியோகம்| நியுஜ்யமாநோபிசயௌவராஜ்யேததோZப்யஷிஞ்சத்பரதம்மஹாத்மா

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 131.88) லக்ஷ்மணன் (ராமபிரானால்) இளவரசுபட்டத்துக்கு நியமிக்கப்பெற்று மிக நல்வார்த்தை சொல் லப்பெற்றும் அதிலே ப்ரவ்ருத்தியை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எப் பொழுது அடையவில்லையோ ; அதன் பிறகு மஹாத்மாவாகிய ராமபிரான் பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார்.

211. நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:

அந்தப் பரமபதத்தில் காலம் ப்ரபுத்வம்பெற்றிலதென்று பிரசித்தம்.

212. தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ
விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்

(விஷ்ணுபுராணம் 1.9.145) இங்கப் பெரியபிராட்டியார், எம்பெருமான் தேவதையாக அவதரிக்கும்போது, அதற்கேற்ற தேவதாரூபம் கொள்கிறாள்; மநுஷ்யரூபமான அவதாரத்தில் மநுஷ்யரூபமே கொள்கிறாள்; மஹாவிஷ்ணுவின் திருமேனிக்கேற்கவே தனது திருமேனியைச் செய்கிறாள் என்பது பிரசித்தம்.

213. ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:
ரக்ஷதே ஹ்வாந் விஷ்ணுர் பக்தாநாத்மசரீரவத்

(மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம்) எல்லா தர்மங்களுக்குள்ளும் வைஷ்ணவதர்மமானது உத்தமமானது, பகவான் மஹாவிஷ்ணு, தனது பக்தர்களைத் தன் சரீரத்தைப்போல் ரக்ஷிக்கிறார்.

214. க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:| க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:||

(பாரதம் த்ரோணபர்வம் 183.24) பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயித்தவர்கள், க்ருஷ்ணனை பலமாயுடையவர்கள், க்ருஷ்ணனை நாதனாகக் கொண்டவர்கள்; பூர்ணசந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்கட்கு நாதனாதல்போல், க்ருஷ்ணன் பாண்டவர்கட்குப் பராயணனாயிருக்கிறான்.

215. ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:

பராசரமஹர்ஷியின் புத்ரனான அந்த வ்யாஸர் சொன்னார்.

மேற்கோள் விளக்கவுரை (ப்ரமாணத்திரட்டு) முற்றிற்று.

க. சாஸ்த்ரார்த்த நுட்பங்கள்

(ஒவ்வொரு குறிப்பின் முடிவிலுள்ள எண், இப் பதிப்பிலுள்ள பக்க எண்.)

—◆◆—

(இங்குள்ள குறிப்புக்களைத் தொகைவகைப்படுத்தித் திருவாய்மொழிக்குப் பட்டர் அருளிய "மிக்க இறை நிலையும்" எனும் தனியனில் கூறப்பெறுகின்ற அர்த்தபஞ்சகத்தின் பெருந்தலைப்புக்கள் ஐந்திலும் உட்பிரிவுகள் பலவற்றிலும் பிரிவு செய்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன் - பதிப்பாசிரியன் மயிலை மாதவதாஸன்.)

ஜீவாத்மாஸம்ஸாரத்தில் உறங்குகிறது 1, ஆண்டாளுக்கும் தேஹாத்மாபிமாநிகள் ரிஷிகள் ஆழ்வார்கள் பெரியாழ்வார் ஆகியவர்க்கும் உள்ள தாரதம்யம் 1, 2, ஜீவாத்மா, எம்பெருமானுக்கு சேஷமாயிருத்தல் 2 அது அசர்த்தப்படாதபடி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்களை எம்பெருமான் தருதல் 2 அதற்குக் காணகளேபரங்களைத் தந்து, ஸ்ருஷ்டி நடத்தி, சாத்திரங்களையும் கொடுத்து, தானே அவதரித்துத் தனது ஸ்வரூபரூப குணசேஷ்டிதங்களால், எம்பெருமான் ஜகத்தைவாரிப் பிடியாக எடுத்தல் 4 மார்கழிமாதம் வைஷ்ணவமாதம் 9 பகவத்விஷயத்தில் ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கொண்டாடுவது காலத்தை 8,9 சேஷி சேஷபூதரையும் சேஷபூதர் சேஷியையுமபேக்ஷை 9, 10 பகவதநுபவத்துக்குப் புறம்பானது த்யாஜ்யம் 10 பகவத் ப்ரவணர் தேஹயாத்ரையை, விதி, தானே பின்செல்லும் 11,12 விமுகனுக்கு பகவல்லாபம் உண்டாகும்நாளே நன்னாள் 12 எம்பெருமான் க்ருஷிபலித்தநாள் 12 எம்பெருமானே நமக்கு ரக்ஷகன் எனும் விசுவாசம் பிறந்தநாளே நன்னாள் 13, 14 ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம் பண்ணினால் ஓரிரவும் ஒரு பகலுமே யுள்ளன 14 பகவத்ஸம்பந்தமே கௌரவம் தரும் 15 இச்சையே அதிகாரம் தரும் 15 இச்சை சாதனமல்ல சைதந்ய கார்யமாமித்தனை 16 அபுநராவர்த்தியாகிற மோக்ஷம் 15 அல்லோம் என்னுதார் எல்லோரும் அதிகாரிகள் 16 சத்தியும் ப்ராப்தியும், அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே, இத்தலைக்கு இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை 16 அபரிச்சிந்ந விஷயத்திற்கு துணைதேட்டம் 16 பிரதிகூலரையும் அகப்பட அழைத்தல், அவர்களைத் திருத்துதற்காக 16 வகுத்தவிஷயத்திற்கு இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. 17 த்ரிபாத் விபூதியிலடங்காத வஸ்து எம்பெருமான் 19 பரமபத அநுபவத்திற்கு தேஹாந்தர பரிக்ரஹம் தேவை 20 வசிஷ்

டாதிகள் ஆசாரப்ரதானர் 20 ஆத்மாவிற்கு நிலைநின்ற ஐசுவரியம், பகவத் ப்ராப்த்யாஸக்தி 20 ஆத்மாவிற்கு ஸ்ரீமத்தாகிறது பகவத் ஸ்பர்சம் 20 அஹங்காரஸ்பர்சம், தேவதாந்தர ஸ்பர்சம், அந்ய சேஷத்வம், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியம் ஆகிய நான்கும், ஆத்மாவிற்கு விரோதிகள் 21 அஹிம்ஸையாகிற சாமாந்யவிதி, யாகத்தில் ப்ராணிகளைப் பலியிடுதற்கு விரோதமாகாது 23 ஸ்வார்த்தமாகச் செய்தால் நிஷித்தம் அத்தலைக்கு என் வருகிறதோ என்று அஞ்சிச் செய்தால் தர்மம் 23 ஜீவாத்மா, வைமுக்யம் செய்கிறபோதும் எம்பெருமான் ஆபிமுக்யம் செய்கிறான் 27 கண்ணன் நாராயணனாவாக ஸித்தமான வஸ்து 27 ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்மை 27 உபாயநைரபேக்ஷ்யம் 27 ஆகிஞ்சந்யம் 27 அத்தலையில் நிறைவாலும், இத்தலையில் குறைவாலும், எம்பெருமானே உபாயம் 28 ஸ்வரூப ஞானமுடையார் யாத்ரையை, அஃதிலார் நிந்திப்பர் 30 ஸதாசார்யப்ரஸாதம் அடியாக, ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஞானம், பரிபூர்ணமாகும் 31 எம்பெருமானுக்குக் கிருபை க்ஷமை முதலியன கல்யாண குணங்கள் 31 பகவத்கைங்கர்யத்துக்குத் தகுதியானவை, ஞானபக்தி வைராக்யங்கள் 31 த்ரைவர்ணிக ஜந்மத்தைக் காட்டிலும், ஞான ஜன்மத்தில், உபாயோபேய தேவதாந்தரபரர்கள் இல்லாமையால் இதற்கு ஏற்றம் 32 மங்களாசாஸனம், ஸர்வாநிஷ்ட நிவர்த்தகம் செய்யும் கூர்மையுடையது 32 பகவத்விஷயத்தை அசலறியாதபடி, ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகை, ஆசார்யக்ருத்யம் 32 நாராயண சப்தத்தில், மந்த்ரமாதா என்பதற்குரிய லக்ஷணங்கள் உண்டு 32 அனுகூலர்க்கு அணுகலாம்படியும், பிரதிகூலர்க்கு அணுக ஒண்ணாதபடியும், இருப்பதால் கதிர்மதியம் போன்ற முகம் 33 எம்பெருமானையும், ஏனைய உபாயங்களையும், பற்றினவர்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாகப் பலன் தருவன் எம்பெருமான் 33 எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்குக் கிருபாநுகுணமாகப் பலன் தருவன் 33 மார்கழி நோன்பு, காமநாதிகாரிகளுக்கு சாதனமாயும், நிஷ்காமருக்கு நித்யமாயும், பகவத் ப்ரபந்நருக்குக்கைங்கர்யமாயும் போருகை 33 எம்பெருமானையொழிய, ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலப்தி இல்லாதபடிப் ப்ரவேசித்து, ஸ்வஸத்தையை லபித்தேன் எனும் ப்ரஹ்மாநுபவமே நீராட்டம் 34 கர்மம் அடியாக விஷயம் நன்றாகவும் தீதாகவும் தோன்றுவதன்றி, விஷயத்தைப் பற்றியே நன்மையும் தீமையுமில்லை 35 க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகம் 35 பரமபதத்தில் மேன்மை காணலாமே தவிர, தயாதி குணங்களைக் காண இயலாது 37 அங்கு போக்தாக்கள் அஸங்குசிதராயிருப்பர், இங்கு (லீலாவிபூதியில்)

போக்யம் அஸங்கு சிதமாயிருக்கும் 37 வஸ்துவுக்கேற்றம் குணைதிக் யத்தாலே 37 நில்லென்றால் முடிந்தேன் எனும் இளையபெருமாள் படியே பக்தி 38 ஒன்றறிந்தன்றிக்கே வ்யதிரேகத்தில் மூச்சடங்கும் படியான சக்ரவர்த்தியின்படி ஸ்நேஹம் 38 அதிகாரிதான் முமுக்ஷுவே, ஞானபலம் உண்டாகவேணும், த்யாகமாத்ரத்தையே ஸ்வீகரித்து, ப்ராப்யத்திலே ருசியின்றிக்கே, தான் நினைத்தபடியே நடக்கில் நாஸ்திகத்வமே பலித்துவிடும் 40 சொல்லுகிறவர்கள் ஆசார்ய பதம் நிர்வஹிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறார்களல்லர், கேட்கிறவர்கள் தங்களுக்கு அஜ்ஞாதமாய்க் கேட்கிறார்களல்லர், "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்று, இங்ஙனே யல்லது போது போகாமலிருந்தபடி 41 ஆர்த்தநாதம் கேட்டற்கே, திருவநந்தாழ்வான்மேல் அசங்காதே கிடக்கிறபடி 43 உணவெது என்பதுபற்றிய ஆராய்ச்சி 45 சரீரத்துக்கு வருகிற நன்மை சரீரிக்கே 46 சேஷபூதர் கிஞ்சித்காரம்பற்றிய விவரணம் 48 எம்பெருமான் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாயிருப்பினும், ததீயனைக்கொண்டல்லது முன்னிடாமை, பூர்வர்கள் ஆசாரம் 49 வர்ணாச்ரமோசிதமான நித்யகர்மங்கள், யதாவதனுஷ்டேய மாகை எந்த அதிகாரிக்கு 53 ஞானயோக பக்தியோகங்களில், அந்வயம் அநந்வயம் பற்றிய ஆராய்ச்சி 54 விதிபூர்வமாகச் செய்தலைவிட, ப்ரீதிபூர்வமாகச் செய்தல் நித்திக்கும் 54 எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களை அநுஸந்தித்தலுக்கு ஒப்பாகாது, அவன் போரப் பொலியக்கொடுக்கும் பரமபதம் 54 கைங்கர்யம் இவர்களுக்கு (கோபிகைகளுக்கு) ப்ரதானபலன், நாடு செழுத்திருக்கை அவாந்தரபலன் 55 அஷ்டாக்ஷர ஸம்வித்தர் ஒருவர் இருந்தாலே நாடு வாழும் 55 விதிபூர்வகமாகவோ க்ருபை இருப்பது? 59 வ்யாப்திக்குக் கருத்து, ஸததையுண்டாக்குகை 59 உத்தமர் மத்யமர் அதமர் எவர் எவர் 60, 61 கர்மஞானபக்தி யோகநிஷ்டர், ப்ரபந்நர் ஆகிய நான்கு அதிகாரிகளுக்கும், எம்பெருமான் திருநாமம் செய்யும் உதவிகள் 62 இச்சையுடையார் ஈச்வரனைப்பற்றி, க்ருதக்ருத்யராகை 67 க்ருஷ்ணஸ்பர்சமே, தாரகமாக வளர்ந்த பசுக்கள் 67 பெரிய திருமந்த்ரம், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகம் 69 அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரய ஞானங்கள் 69 ஞானிகளுடைய ஹ்ருதயங்களில் சுகஸ்பர்சத்தாலே எம்பெருமான் கண்வளருகை 69 சிஷ்யர்களுக்கு ஆசார்யர் செய்கிற பேருபகாரம் (3ம்பாட்டில்) கூறப்படுகிறது 69, 70 பகவத் சமாச்ரயணம் செய்வாருக்கு, தேவதைகள் கிஞ்சித்காரம் செய்தல் 70, 71 "சோறும் தண்ணீரும் தாரகம் என்றிருப்பார்க்கு

நான் ப்ரபு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ப்ரபுக்கள்" என்று யமன், தனது கிங்கரரிடம் சொல்வது 71 ஆச்ரிதவிரோதிகளைக் கண்டால் தன்னைப் பேணாதே, மேல்விழுமவன் எம்பெருமான் 71 ஒருபாகவதன் பேரை, ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது, அவனையும் யமன் கோஷ்டியில் பட்டோலை பார்க்கப் பெறாதாகை 72 எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தது பாலநவிதி 74, 75 பாபமேபச்சையாக ரக்ஷிக்கும் பகவானும் பாகவதர்களும் (தோஷபோக்யம் எனும் கருத்து) 76 நெடுநாள் தன் பக்கலிலே, ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கும் ஜகத்தை, "நானும் இவர்களுமாய்க் கலக்கவேண்டும்" என்று, எம்பெருமான் தனது பேறாக எண்ணி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் (இது ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி) 78 எனவே, எம்பெருமானே ஜகத்காரணபூதன் (ஊழிமுதல்வன்) ஆகிறான் 78 புண்ய பாபாநுகுணமாக அன்றிக்கே, க்ருபையாலே, எம்பெருமான், ஜீவாத்மாக்களுக்கு உபகரணங்களைத் தருகிறான் 78 ப்ரஹ்மன் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணபூதன் 80 ஆர்த்திக்கு முற்பாடனாய் ஈச்வரன் ரக்ஷித்தல் 82 பகவத்ஸமாச்ரயணம் நதீ மாத்ருகம்போலே சாதம் 82 ஆழியாவது அபரிச்சேத்யமான ஞானம்; மழைக்கண்ணன், பகவத்காருண்ய வர்ஷநிர்வாஹகன்; பகவத்குணாம்ருத வர்ஷிகளான ஆசார்யர்கட்கும் ஆசார்யபதம் வகிப்பன் இவன்; முதலிய நல்ல நுண்கருத்துக்கள் இப்பாட்டின் ஸ்வாபதேசத்திலுள்ளன 84, 85 பெருமாள் முடிசூடத்தவிர்ந்தது விபீஷணாழ்வானுக்கும் சுக்ரீவ மஹாராஜர்க்கும் முடிசூட்டுகைக்காகவே 87 தன் சங்கல்பத்தைக் குலைத்தாகிலும் ததீயர் சங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவன் எம்பெருமான் 87 நாமஸங்கீர்த்தனம் குடிநீர்போலே 87 பகவதனுபவம் செய்பவனுக்கு, விக்நங்கள் நாசமாகவே விலகும் 87 நித்ய விபூதியில் விருப்பின் வர்ணனை 89 ஞானம் விசதமானால் அவ்விடம் அணித்தாய் (இக்கரையெனும்படியாய்), இவ்விடம் தூரமாயிருக்கும் 90 தூய்மையாகிறது பகவத்ஸ்பர்சம் 93 தூய்மைதருவது பகவத்ஸம்பந்தம் 96 ப்ரபந்நனுக்கு ஒரு சுத்தியும் தேடவேண்டா, அசுத்தி ஸம்பாதிக்கவும் வேண்டா, நின்ற நிலையில் அதிகாரம் அமையும் 97 இட்ட காலடிக்குப் புண்பட்டிருக்கும் அவன், உபாயத்தில் துணிவு புறப்படவொட்டாது, உபேயத்தில் துணிவு புறப்படாதிருக்கவொட்டாது 97 ப்ரேமம் அடைவுபார்க்க ஒட்டாது 98 அஞ்சலி எம்பெருமானுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதாகை 98 இவன் ஏதேனும் இடினும் கொள்ளுகைக்கு அவன் தன்னை அமைத்துக்கொள்வன் (வராஹமூர்த்திக்கு கோரைக்கிழங்கு நிவேதித்தல்) 98 இடுகிறவன் நெஞ்சில்

ஈரமே பார்ப்பது 98 ஸ்வாபதேசத்தில் ஆயர்குலம் எனில் அநந்ய ஸாதனரான பாகவதர்குலம் 101 முதலைந்து பாட்டிலுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தசங்க்ரஹமும் 6-15 பாட்டுக்களில் எழுப்புகையின் சாஸ்த்ரார்த்த சங்க்ரஹமும் 101-104 பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கையாவது பாகவதஸம்ச்லேஷ பர்யந்தமாகை 109,110 ஆச்ரிதனுடைய ஹ்ருதயத்தைக் கணிசித்துக்கிடக்குமவன் 112 திருவவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால், பிறந்தபிறவிகள் போராமே, திரியப்பிறக்கைக்கு அடியிட்டபடி (எனவே துயிலமர்ந்தவித்தினை) 112 அவனுடைய லாபத்துக்கும் சேஷபூதனுடையலாபத்துக்கும் ரக்ஷகமான திருவடிகள் 112 யோகிகள் = யோகாப்யாஸம்பண்ணுகிறவர்கள் = வ்ருத்திநிஷ்டர்கள் = எழுப்புகிறவர்களைப் போலிருப்பவர்கள் 113 முனிவர்கள் = மநநசீலர்கள் = குணநிஷ்டர்கள் = உறங்குகிறவர்களைப்போல் இருப்பவர்கள் 113 "ஹரி" என்கையாவது, பகவதனுபவ விரோதிகளைப் போக்கியருளவேணுமென்கை, 113 முனிவர்களும் யோகிகளும் = ஒருப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமரன்றிக்கேயிருக்கிற குணநிஷ்டரும் கைங்கர்ய நிஷ்டரும் பரத லக்ஷ்மணர்களைப்போலேயிருக்குமவர்கள் 113 அவனாலே பயங்கெட்டால் அத்தலைக்குப் பல்லாண்டு பாடுமித்தனையே 114 பகவத்ஸம்பந்த ஞானம் பிறப்பதற்குமுன்பு இழவுபேறுகள் தன்னளவிலேயாயிருக்கும், அஞ்ஞானம் பிறந்தபின்பு இழவுபேறுகள் அவனளவேயாயிருக்கும் 114 எம்பெருமான் திருநாமம் செவி வழியே புகுந்து வவ்வலிடும் 114 ஸ்வாபதேசத்தில் முதலைந்து பாட்டுக்களின் சாரசங்க்ரஹம் 114, 115 புள் என்பது ஞானநுஷ்டானங்களாலே பகவத்ஸம்பந்த கடகரான பாகவதர்கள் 115 தத்தத்வர்ணாச்ரமோசிதமான காலீநகர்மங்கள், பகவத்குணாநுஸந்தான பூர்வமாக பகவத் கைங்கர்ய ரூபங்களாகை 115 எழுப்புகை, பகவதாராதனகாலமாய்த்து எழுந்திராய் எனல் 115 எம்பெருமானுக்கு, ப்ரதிபாதகத்வேந கோயிலான திருமந்த்ரம் 115 சங்கத்வநி ப்ரணவம் 115 உகாரத்தை மத்யத்திலே உடைத்தாகையாலே பரிசுத்தமாய், பகவத்ஸம்பந்த ஞாபகமாய், அகிலாத்மவர்க்கத்துக்கும் பகவத் கைங்கர்யோபயுக்தமாய் தக்ஷிணாவர்த்த சங்கதுல்யமான ப்ரணவம் 115 பேய் ஆவது ப்ரக்ருதி, முலைகள் அஹங்காரமமகாரங்கள், நஞ்சுண்டு என்பது அவையாகிற விஷத்தை அனுபவித்தல் 115 கள்ளச்சகடம் காலோச்சுகை காமக்ரோதங்களை நிவர்த்திப்பித்தல் 116 முனிவர்களும் யோகிகளும் = குணாநுபவபரரும் கைங்கர்யபரரும் 116 பகவத்ஸம்பந்தம் மெய்யாகில் எல்லாருடைய ஸம்ருத்திக்கும்உகக்கவேணும் 116 காம்யத்தில்

பலச்ரத்தையில்லையாகில் தவிரலாம், நித்யகர்மம் அவச்யம் அநுஷ்டித்தேயறவேணும், அநுஷ்டானத்துக்குப் பலமில்லை, அகரணே ப்ரத்யவாயமுண்டு 120 முகம் தோற்றுமே நின்று வாத்ஸல்யத்தாலே ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேச்வரனே நாராயணன் 122 தனது ஸௌசீல்யத்தாலே பிறந்து "மூர்த்தி" ஆயினான் 122 கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி நின்று விரோதிகளைப் போக்குமவன் ஆகையாலே கேசவன் 122 ஆனைச்சாத்தன் = அஹங்கார நிவர்த்தகரான மஹாபாகவதர் 124 கீசுகீசென்று பேசின பேச்சரவம், பிரிந்தால் மறுபடி கூடுந்தனையும் தரித்திருக்கைக்காக பரஸ்பரம் ஸம்ச்லேஷித்து, விச்லேஷவ்யஸநம் தோற்றும்படியாகப் பேசும் அரவம் 124 காசும்பிறப்பும் கலகலப்ப = திருமந்த்ரமும் த்வய சரமச்லோகங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து த்வநிக்க 124 வாசநறுங்குழல் மிக்க பரிமளத்தையுடைய பகவத்விஷயவ்யாமோஹம்...த்வநி 125 ஸம்ஸாரிகளுக்கு ராத்ரியில் பாஹிம்ஸாதி சிந்தனமும், நரகாவஹமான விஷயாநுபவமும், தமோகுணபிபவத்தால் வந்த நித்திரையுமாய்ச் செல்லும் 125 ஆழ்வார்கட்கும் ஆண்டாளுக்குமுள்ள வாசி 127, 128 அக்ரூரயானம், அர்ச்சிராதிகதி, திருவேங்கடயாத்ரைபோல போகையே ப்ரயோஜனம் 129 தேசப்ராப்தியிலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமேபோக ரூபமாய் இருக்கக்கடவது 129 கேசியைப் பிளந்து நம்மையும் தன்னையும் உண்டாக்கித் தந்தவன் 133 ப்ரணயித்வம் போனாலும் ஆர்த்த ரக்ஷணம் தவிருமோ 134 ஸ்வாபதேசத்தில் எருமை சிறுவீடுமேய்வான் பரந்தன என்பதன் பொருள் அஜ்ஞானமானது ஸத்வோதய காலத்தில் விடப்பட்டுத் தனக்கு அபாச்ரயம் தேடிப்போகை 135 போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்தல் = பகவத்ஸந்நிதிக்குப் போகையே ப்ரயோஜனமாகப்போமவர்களை, பாகவதர்களை முன்னிட்டல்லது திருவடி தொழக்கடவோமல்லோம் என்கிற நியமத்தையுணர்த்திப் போகாமல் தடுத்தல் 135 மாவாய் பிளந்தானை = அஹங்காரநிராஸகனை, மல்லரைமாட்டிய தேவாதிதேவனை = காமக்ரோத நிவர்த்தகனான நித்யஸூரி நிர்வாஹகனை 135 ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்துவந்து அநுபவிக்கையும் அவன் காரியமிறே 136 புறம்பு நிற்கிறவர்கள் இளையபெருமாளைப் போலேயும் முமுக்ஷுக்களைப்போலேயும் உள்ளுக்கிடக்கிறவள் நித்யஸித்தரைப்போலேயும் 136 "தூமணி மாமணிமாடம் என்று எடுத்துக் கழிக்கவேண்டா, அது ஜீவாத்மாவினுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிகளைப்போலே, இது பரமாத்மாவினுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிகளைப்போலே அங்கு ப்ரத்வம்ஸாபாவம், இங்கு ப்ராகபா

வம் 137 'அபஹ்ரதபாப்மத்வாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயஸம்பந்தார்ஹமாயிறே இவன் வடிவிருப்பது. ஹேயப்ரதிபடமாகையாலே அநர்ஹமாயேயிருக்குமவன் 138 உபயவிபூதியுக்தனாகையாலே ஐச்வர்யம் விஞ்சியிருக்கும், அத்தையும் மேலிடும்படியாயிருக்கும் தண்ணளி, ஆச்ரயம்அதுவாகையாலே கழிக்க ஒண்ணாமல் கிடக்கிறது நாதத்வம் 138 அபிமதலாபம் அவனால் செய்யலாகில் இவர்கள் பதறுகிறதென் என்றிருந்தாள் அவள், உபேயம் அவனேயாகில் இவள்கிடந்து நங்குகிறதென் என்றிருந்தார்கள் இவர்கள் 139 ஆத்மாவுக்கு ஞானாநந்தங்களன்று நிரூபகம் சேஷத்வமேநிரூபகம் 139 பகவத்ஸம்பந்திகளுக்கு எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி 140 மாமாயன் = ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களாலே அபலைகளான பெண்களை எழுதிக் கொண்டு அவர்களுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி பவ்யனாயிருக்குமவன் 142 மாதவன் = அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணின இடம் 142 வைகுந்தன் = ஸ்ரீய:பதித்வத்தாலே வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேச விசேஷத்தையுடையவன் 143 ஞானம் பரிமளிக்கையாவது அநுஷ்டான சேஷமாயிருக்கை 143 மணிக்கதவம் தாள்திறவாய் என்பது ஸ்வாபதேசத்தில் தேஹாத்மாக்கள் இரண்டிலுமுண்டான மமகாரத்தைத் தவிர்த்தல் 144 திருத்தாயார் = அநந்யோபாயத்வஸ்வரூபஞானம் 144 வாகாதி இந்த்ரியங்கள் பகவத்விஷயங்களிலே ப்ரவணங்களாகையாலே ஒரு காரியத்திலும்சக்தையல்லளென்பது ஊமையோயன்றிச் செவிடோ என்னுமிடம் 144 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமும் உபாய விரோதியாகையாலே இதில் அந்வயியாதபடி தடுத்துவைத்தார்களோ, அதாவது மநஸ்ஸைத்தடுத்ததோ 144 உபாய வைலக்ஷண்யம் ப்ரவ்ருத்யந்தரத்தில் அந்வயியாதபடி மோஹிப்பித்ததோ 144 ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்திஸாமாந்யம் உபாயவிரோதி, பரார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யம் உபாயபலமாயும் உபாயாநுகூலமாயும் இருக்கும் 145 அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையுணர்ந்தால் தனக்கு யத்நம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை, தன் சேஷத்வத்தையுணர்ந்தாலும் ப்ராப்தியில்லை 148 ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கு விளம்ப ஹேது இல்லாமையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே பதறுகிறார்கள் 148 ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கும் கர்மஞான பக்திகளுண்டு, இவர்களுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும், ஞானம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம், பக்தி ப்ராப்யருசியிலே அந்விதம் 148, 149 ப்ராப்யத்தில் த்வரையில்லையாகில் அசித்தோடொக்குமத்தனை 149 ஆநந்தரூபனாய்

ஆநந்தகுணகனாய் ஆநந்தாவஹனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய அநுபவமிறே ஸாக்ஷாத்ஸுகமாகிறது 149 ஜீவத்வாரா அன்றோ அநுப்ரவேசம் 151 உகவாதார்க்கும் ஸத்தையை நோக்கி உகந்தார்க்கும் வத்ஸலன் (எம்பெருமான்) 151 வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜனம் வேண்டின இடத்தே ஸ்புரிக்கவல்லனாகை 151, 152 வெறுமையேயபச்சையான...தார்மிகன் 152 அத்வேஷமாத்ரமுடையார்க்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸுக்ருதமும் ருசிஜநகனும், உபாயமும் ப்ராப்யனுமாயிருக்கிறவன் (எம்பெருமான்) 152 வேண்டுமிடத்தே ஆவிர்ப்பவிக்கைக்கன்றோ அவனுடைய வ்யாப்தி 155 கும்பகாணன்=தமோகுணம் 156 ஸாத்விகனான அதிகாரிக்கு நித்ரையாவது ஸ்வாநுபவதசையிலே இதர விஷயங்கள் தோற்றாதிருக்கை 156 சோம்பலாவது வ்யாபாராந்தராக்ஷமதை 156 தேற்றமாய்வந்துதிற என்கையால் இவ்வதிகாரிக்கு (உபாயநிஷ்டருக்கு) லோககர்ஹை வாராமல் லௌகிகாநுவர்த்தநம் கார்யமென்றதாய்த்து 156 ரக்ஷ்ய வர்க்கத்திலே, தன்கைகால் நீட்டமாட்டாதவர்களையிறே உகப்பது (எம்பெருமான்) 158 ஆத்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானாலிறே 159 ஈச்வரன் ஒருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியமநாதிகளைப் பண்ணுவன் 159 பகவத்ஸம்ருத்திபொறாதார் பாகவதர்களுக்கு சத்ருக்கள், பாகவதஸம்ருத்திபொறாதார் எம்பெருமானுக்கு சத்ருக்கள் 160 ஸ்வாபதேசத்தில் கற்றுக்கறவை=ஸஸந்தானரான சிஷ்யர்; செற்றார்=உபாயாந்தரபரரும் உபேயாந்தரபரரும்; அவர்கள் திறல்=ஸ்வார்த்தபரதை; பொற்கொடி=ஞானவைசித்யத்தையுடையவள்; அளகம்=வ்யாமோஹம்; புனமயில்=பரமபக்தியையுடையவள்; தோழிமார்=பாகவதர்கள் 166 விடச்சொன்னவையும் பற்றச்சொன்னவையும் அன்றிறே உபாயம், விடுவித்துப் பற்றுவித்தவனிறே உபாயம் 167 கைங்கர்யலக்ஷ்மியிறே இவ்வாத்மாவுக்கு நிலநின்றஸம்பத்து 171 கர்மத்தாலேயாதல் தேவதாந்தர பஜநத்தாலேயாதல் வரும் ஐச்வர்யம் அந்தவத்தாயிருக்கும் 171 ப்ராப்ய விரோதிகளின் நசையற்றபடியாலே, தோற்றிமாயும் ஸம்பத்தன்றியிலேயிருக்கை (நிலநின்றஸம்பத்து) 171 ஆழ்வாருடைய கைங்கர்யஸ்ரீ, விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எறிப்பாய்த்தது 171 ஈச்வரன் அபிநிவேசமறிந்து விள்கை விள்ளாமை விரும்பியுள்கலந்தார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் 172 ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்குமது தன் சினம் தீர்ந்தானாக நினைத்திருக்கை 173 ராமபிரான், தன்திருமேனியிலே அம்புபட்டபோது ஆறியிருந்தான், திருவடி மேலே அம்புபட்டபோது

மஹாராஜர் சீற்றம் பிறந்து வாலியைக் கொல்லவேணும் என்று போது எய்தார்...கண்ணநீர் பாய்ந்தவாறே தாமும் கூட அழுதார் 173 பரார்த்தமாக உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க உறங்கும் ஈச்வரன் உறக்கம் 175 தாபார்த்தராய் தமோகுணபிபூதராய் க்லேசம் போக உறங்கும் ஸம்ஸாரிகள் 175 பன்னிரண்டாம் பாட்டில் ஸ்வாப தேசத்தில் ஆசார்யன் சிஷ்யர்கட்குச் செய்யும் உபகாரம் (கனைத் தல்=ஸ்வாசார்யன் விசனப்படுதல், இளங்கற்றெருமை=பாலனைத் தாநமுடைய சிஷ்யர், இரங்கி=ஸ்வஸந்தானத்திலே தயைபண்ணி, நினைத்து=ஸ்வாசார்யன் தன்னை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு ஸ்வஸந் தாநத்துக்கு பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுவித்தருளுகிறான் என்று நினைதது...முதலிய பற்பல விவரங்கள் 176, 178 சேஷத்வத்தை அபஹரித்தால் சேஷியை க்ஷமைகொள்ளலாம், சேஷித்வத்தை அபஹரித்தால் பொறுத்தோம் என்பாரில்லை, குற்றம் நின்றேபோ மித்தனை 186 (ஸ்வாபதேசத்தில் ஈச்வரனும் ஈச்வரவிபூதியும் ஸ்வாபிமாந விஷயமாகத் தோன்றுகை அஹங்காரத்துக்கு நன்மை யாவது 186 தேஹமும் ஆத்மாவும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோன்றுகை அஹங்காரத்துக்குத் தீமையாவது 186 பிள்ளைகள் அபிநவபாகவதர் 186 பாவைக்களம்=காலக்ஷேபகூடம் 187 வெள்ளி=பரிசுத்த மான ஞானம், வியாழம்=அஞ்ஞானம், நீராடல்=பகவதநுபவம் பண்ணுதல், பள்ளிக்கிடத்தல்=தனித்து குணாநுபவம் பண்ணுதல் 187) ஸ்வாபதேசத்தில் வெள்ளி எழுந்து=பாரதந்த்ரியம் பிரகாச மாய், வியாழம் உறங்கிற்று=ஸ்வாதந்த்ரியம் தலைமடிந்தது 195 பகவத்விஷயத்திலிருக்கும்படியெல்லாம் "சிற்றஞ்சிறு" காலையிலே சொல்லுகிறது, பாகவதவிஷயத்திலிருக்கும்படியெல்லாம் இப்பாட் டிலே (எல்லேயிளங்கிளியே எனும் 15ம் பாட்டில்) திருப்பாவை யாகிறது இப்பாட்டிறே 196 இல்லாத குற்றத்தையும் சிலர் உண்டு என்றால் இல்லை செய்யாதே யிசைகையிறே வைஷ்ணவத்வலக்ஷ ணம் 200 பிறர் குற்றத்தையும் தன்னுடைய பாபபலம் என்று ணிறே பாதாழ்வான் 200 வைஷ்ணவ விஷயத்தைப் பஹிஷ்கரித் துப் பற்றும் பகவத்விஷயத்தோடு தேவதாந்தரத்தோடு வாசியில்லை 201 எல்லேயிளங்கிளியே எனும் பாட்டிலுள்ள பலபதங்கட்கு அழ கான ஸ்வாபதேசார்த்தம் 6000 படியில் 204, 205ம் பக்கங்களிற் காண்க; சாஸ்த்ரங்கள் எங்கும் அப்யஸித்துப் பார்க்குமிடத்தில் உபாயமாகத் தோற்றுகிற கர்மஞான பக்திகள், பேற்றுக்கு ஸாதன மாகமாட்டாது, பகவத்ஸம்பந்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ னையே உபாயமாகப்பற்றுமது பேற்றுக்குடல் என்று (ஸ்வப்ரபக்

தத்திலே முதலிலும் முடிவிலும் ஆளவந்தார் பரமாசாரியரான பெரிய முதலியாரைப்பற்றினார்) 211 சேஷவ்ருத்திப்ரயுக்தமான பேரே ஆத்மாவுக்குப் பேர் 213 பிராட்டி ஸர்வேச்வரனையும்விபூதியையும் கைவிடாதேயிருக்குமாபோலே 231 எம்பெருமானைப்பற்றுகைக்குப் பிராட்டிபுருஷகாரமாகவேணும், இவள் திருவடிகளைப் பற்றுவார்க்கு அவன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையேயமையும் 239 மஹாராஜரும் கெட்டு அராஜராய், நாலு முதலிகளும் தாமுமாயிருக்க, பிராட்டி தன் திருவாபரணத்தைத் திருவுத்தரீயத்திலே கட்டிவிழவிட. அது முன்னாகவிறே பெருமாளை சரணம் புகுந்தது 239 தன்னுடைய கர்மஜ்ஞாநாத்யுபாயங்களாலே எம்பெருமானைப் பெற இருக்குமது இளிம்பு 240 ; அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானுடைய க்ருபையாலே பெறுகைசதிர்; அந்த க்ருபைக்கடியான பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டுபெறுகைமாசதிர் 240 எம்பெருமானாரும் கத்யத்திலே முதலிலே தமக்கு த்வய நிஷ்டை யுண்டாக வேணுமென்று பிராட்டியை சரணம் புக்கார் 240 ஆச்ரயணவேளையிலேயிறே க்ரமம் பார்ப்பது, போகவேளையிலே க்ரமம் பார்க்கப் போகாதே 241 பரதசையிலே நாய்ச்சிமார் மூவரையும் முன்னிடக்கடவது, வ்யூஹாவஸ்தையில் நாய்ச்சிமார் இருவரை முன்னிடக்கடவது, ராமாவதாரத்தில் பெரியபிராட்டியார் ஒருவரையுமாயிருக்கும், ஸ்ரீ வராஹப்ராதுர்ப்பாவத்தில் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியை முன்னிடும், க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷிபிவளாகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை முன்னிடுகிறார்கள் 241 முக்தனுக்கு ஸம்ஸாரம்போலே நப்பின்னைக்குப் பிறந்தகம் (உகப்பது மாமனாகம்) 245 ஒரு கையில் நாரமாய்த்து ஒரு கையில் நாராயணனாய்த்து; ஒரு கையிலே விபூதியாய்த்து ஒரு கையிலே விபூதிமானாய்த்து 250,251 நீங்கள் பண்ணினபாபத்துக்கு அஞ்சவேண்டா என்கிறது பெருமாளுடைய அஞ்சேல் என்ற திருக்கை, ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறது பெரியபிராட்டியார் வைத்தஞ்சலென்றகை 251, 252 கோட்டுக்கால்கட்டிலுக்கு அழகான ஸ்வாபதேச நுட்பம் 270 அர்த்தித்வம் உபாயமாகாது (காரணங்கள் பல 286, 287) அறிவுடையார் கார்யம் ஒரு பரம சேதனன் கையதிறே 289 கர்மாநுகுணமாகப் பிறக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க மழுங்குவர்கள் ஸம்ஸாரிகள், அவனுக்கு அநுக்ரஹ கார்யமாகையாலே பிறக்கப் பிறக்க ஒளிமிகாநிற்கும் 291 ஸ்வாபதேசத்தில் ஏற்ற கலங்கள் = உபதேசப் பாத்ரபூதரானசிஷ்யர்கள், எதிர்பொங்கி = ஞானமானது பொங்கி வழியும்படி (முதலிய பல நுட்பங்கள்) 296 தேஹாத்மா

பிமானம்நீக்கி...தவிர்ப்பிக்கை (பல விவரங்கள் ஸ்வாபதேசத்தில் 307,3 8 ஸ்வாபதேசத்தில் "மாரிமழை" (23ம் பாட்டு) ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் உத்யோகிக்கிற விவரங்கள் முதலியன 321-323 அன்று...இன்று என்பதிலுள்ள ரஸோக்திகள் 326 அஸுரர்க ளோடு தேவர்களோடு வாசியில்லை பகவச்சேஷமான வஸ்துவைத் தங்களதாக நினைத்திருக்கைக்கு 333 அடிபோற்றி...நாக்குக்கு இடும் ஷட்ரஸம் 336 ஸம்ஸாரிகள் புறம்பும் கொள்ளுவர்கள் இவன் பக்கலிலும் கொள்ளுவர்கள்; இவர்கள் (கோபிகைகள்) புறம்பும் கொள்ளார்கள் இவன் பக்கலிலும்கொள்ளார்கள் அவனுக்கும்தாம் கொடுத்து புறம்பும்தாமே கொடுப்பர்கள் 337, 338 ஸ்வாபதேசத் தில் அன்று...இன்று (பல அரிய கருத்துக்கள்) 339–340 ஒருத்தி மகனாய்-ஸர்வலோகங்கட்கும்...தேவகீபுத்ரனென்று 342 கர்மவச் யன் படுவதெல்லாம் க்ருபாவச்யனாய்க்கொண்டு பட்டபடி 343 ஸர் வேச்வரன் இங்கே வந்தால் நம்முடைய கர்மம் நம்மோடவனுக்கு ஸாம்யத்தைக் கொடுக்கும், நாம் அங்கே சென்றால் அவனுடைய க்ருபை அவனோடு பரமஸாம்யத்தைத் தரும் 344, 345 திருப்ர திஷ்டை பண்ணினவர்களிலும் காட்டில், ஜீர்ணோத்தாரணம் பண் ணினவர்களிறே முக்யர் 345 ராமாயணத்துக்குள்ளீடானகுணம் வாத்ஸல்யம்...பாரதத்துக்குள்ளீடான குணம் ஆச்ரிதவ்யாமோஹம் 357 மணிவண்ணன்...உயிர்நிற்கையும் ..தொடக்கமானஸ்வபாவங் கள் 358,359 முலை=பக்தி, இடை=வைராக்யம் 361 ஒருமந்த்ரத் தை ஸ்வீகரித்து...ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமென்றிறே 361 திருவரங் தாழ்வானைக் கொடாதொழிவானென்னென்னில் 365 மாலே மணிவண்ணா என்கிற இத்தால் "மாம்"...ச்ருத்யர்த்தம் 366 எல்லா ரையும் வெல்லுவது குணத்தாலே 370 அநுகூலரை அழகாலும்சீர் மையாலும் தோற்பிக்கும் 371 அவனுக்குச் சொல்லும் ஏற்றமெல் லாம் ஸ்வரூபநிபந்தகம்...373, 374 இருபத்தேழாம் பாட்டுச்ருத்யர்த் தம் 380, 381 ஸ்வாபதேசத்தில்தோடு=திருமந்த்ரம், செவிப்பூ=த்வ யம், பாடகம்=சரமச்லோகம்...383 ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண் ணும் அதிகாரிகளுக்கு...ஆறும் அதிகாராங்கங்களாயிருக்கும் 385-387 ப்ரேமவ்யாதிக்கு நிமித்தமும்...மருத்துவனும்...பேஷஜமும்... பத்யமும்...அமுதமும்...எல்லாம் க்ருஷ்ணனே 387 ப்ராபகஸ்வீ காரம்தான்...ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து மீளுதல் இத்தனை 388 ஸாங் காத்யயநம்பண்ணி...குருகுலவாஸஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது... 390 - 392 ஸத்துக்கள் அநுவர்த்தநமும்...393 - 400 எங்கள் புண் யம்ஸாபேக்ஷமுமன்று ஸாவதியுமன்று...401 அவன் தன்னை

யறிந்தாலும் பெறவிரகில்லை நம்மையறிந்தாலும் பெறவிரகில்லை... பெறலாவது 402 குறையொன்றுமில்லாமை பரத்வத்திலன்று... குறையுண்டாகிலன்றோ 402 ப்ரகாரியையொழிய ப்ரகாரத்துக்கு ஸ்திதியுண்டோ 404 சேஷசேஷிபாவமும்...நியந்த்ருநியாம்யபாவமும்...கார்யகாரண ... தார்யதாரக ... வ்யாப்யவ்யாபக ... பந்தத்துக்கு எல்லையுண்டோ 405 அநவதாநத்தாலே, பால்யத்தாலே, ப்ரேமத்தாலே வந்த அஞ்ஞானங்கள் 407 கோவிந்தாபிஷேகத்தின் பிறகு நாராயணன் என்பது சிறுபேர் 407-409 நாங்கள் அழித்துக்கொண்ட சேஷத்வம் போலன்று, எங்களால் அழிக்கவொண்ணாத உனது சேஷித்வம் 410 ப்ரபந்ததாத்பர்யம் கைங்கர்யமே என்பதை விவரித்தல் 414-439 ஆச்ரயித்த அதிகாரிகள் வைலக்ஷண்யம் 446-449 முப்பது பாட்டுக்களின் தாதபர்ய ஸங்க்ரஹம் 452-457

ஸ்வாபதேசம், அந்யாபதேசம் :—சொற் போக்கில் மேலெழுந்த வாரியாகத் தோற்றுகின்ற பொருள் அந்யாபதேசம். உள்ளுற ஆழ்ந்து பார்க்குமளவில் கிடைக்கும் பொருள் ஸ்வாபதேசம். ஸ்தூலத்ருஷ்டியில் தோன்றும் பொருள் அந்யாபதேசம். ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியில் தோன்றுவது ஸ்வாபதேசம். முக்கியமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட பொருளைக்காட்டிலும் வேறான ஒருபொருளைக் குறிப்பது அந்யாபதேசம், உண்மையில விவக்ஷிதமான பொருளைக் குறிப்பது ஸ்வாபதேசம் (இதைப் பற்றிய விவரமான குறிப்புக்களை "அம்ருதலஹரீ" எனும் பத்திரிகையில் 7ம் தொகுதியில் 129–133 முதலிய பக்கங்களிற் காண்க) பொதுவாக, ஸ்வாபதேசம்=subjective, அந்யாபதேசம்=objective என்று கொள்ளலாம்.

திருப்பாவை எட்டடி நாற்சீர் ஒரு விகற்பக் கொச்சகக் கலிப்பா. ராக தாளக் குறிப்புகள் கீழ்வருவன :—முதல் பாட்டு பிலஹரி அடதாளம், 2ம் பாட்டு பந்துவராளி ஆதிதாளம், 3ம் பந்துவராளி திரிபுடை, 4 காம்போதி அடதாளம் ஆதிதாளம், 5 தோடி ரூபகம், 6–8 பூபாளம் (ஆதி அட ரூபகதாளங்கள்) 9 மோஹனு ஆதி, 10 அசாவேரி ஆதி, 11 சஹானுதிரிபுடை, 12 கேதார கௌளம் ஆதி, 13 அடாணு ரூபகம், 14 சாரங்கா ஆதி, 15 சௌராஷ்ட்ரா அட, 16 யமுனுகல்யாணி ஆதி, 17 ஷெட் ரூபக, 18 சாவேரி ஆதி (19-29 ஆதிதாளம்) 19 ஸ்ரீராகம், 20 தேசிய, 21 காம்போதி, 22 பைரவி, 23 அடாணு, 24 பியாகடை, 25 சங்கராபரணம், 26 ஆரபி, 27 ஆநந்தபைரவி, 28 தன்யாசி, 29 கல்யாணி, 30 சுருட்டிரூபகம்.

உ. உவமைகள்

(விரிவஞ்சி உபமேயங்களைவிடுத்து உவமைகளும் சுருக்கமாகவே காட்டப்பட்டுள்ளன.)

பிராஹ்மணப்பெண் இடைப்பெண்ணாகப் பாவனை செய்தல் யாகம் செய்பவன் ஹோதா முதலிய பெயர்களாதல்போல 4 நாளுக்குப்ராஹ்ம முஹூர்த்தம் போலே வருஷத்திற்கு மார்கழி மாதம் 8, 10 பெருமாளுக்குள்ள ப்ராதாந்யம் போலே சைத்ர மாஸம் 9 பெருமாளுக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள் போலே பாவநமும் போக்யமுமாகக் காலம் இருத்தல் 9 படைவீடு போல அலங்கரிக்க வேண்டாதே, கானம் புஷ்பங்களால் தானே அலங்கரித்துக்கொளல் 9–11 பர்வதபீஜத்தோடு...வாசியற 10 காலத்துக்கேற்ற பலத்திற்கு மூன்றுவமை 10, 11 இருள் தேட்டமானாற் போலே நிலா தேட்டம் 11 பிக்ஷுக்கள் வாசலிலே கட்டணம் கிடக்குமா போலே 11 நாயகக்கல் போலே 12 மதுரையிலுள்ளார்க்குக் கண்ணன் அகன்றது போலே 13 பெருமாள் முடிசூடின நாள் போலே 13 முடிசூடத் தவிர்ந்த நாள் போலே 13 க்ஷாத்ர விஷயத்திற்குத் தனி தேட்டம் ஆமாறு போலே 16, 17 அந்தகாரத்தில் தீபம் போலே 19 எறும்பு புகுரினும் ஸிம்ஹத்தின் மேலே விழுமா போலே 22, ஒரு மேகத்தில் இரண்டு தாமரை பூத்தாற் போலே 26 இராத்திருநாள் ஸேவித்தார்கண் போலே 26, சந்த்ரனைத் தண்ணளியிலே ஆதித்யன் புகரையூட்டினாற் போலே 26, 27 கதிர் மதியம்போல் முகம் அநுகூலர் அணுகுவதற்கும் பிரதிகூலர் அணுகாமைக்கும் உவமை 33, இந்தளத்தில் தாமரை போலே 37, வானில் இருப்பு, பெருமாள் காடேறப்போனபின் அயோத்யை போலும் கண்ணன் கோகுலம் சென்றபின் மதுரை வாஸம் போலும் 37, மருபூமியில் தண்ணீர்போல 38 கோயில் வர்த்தநம் போலே 39 அழிவுக்குச் செய்யும் யாகம் போலன்றி 40, பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்குமா போலே 39 த்ரிபாத்விபூதியே ஒரு நாடாகச் சமைந்தாப் போலே 39 ப்ரயோஜநாந்தரபரமான நோன்பன்றியே 40 மடல் போலே காட்டி விடுமதல்ல 40 தென்றலும் சிறு துளியும் பட்டாப் போலே 42 குடில்கட்டிப் பயிர்நோக்கும் க்ருஷிகனைப்போல் 43 பீஷ்மர் பாரத்வமே பிடித்து...காட்டினாற் போல 43 தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போல 43 உண்ணப் புக்கு வாயை மறப்பார்போல 44 தாய்முலையில் சிசுவாய் வைத்தல்போல 45 இவர்கள் உண்டால் பசிகெடுவது அவனுக்குப் போலே 46

மகன் போலே 82 சேர்ப்பால் போகரூபமாகப் பருகு மவனுக்குத் தன்னடையே பித்தம் போமாபோலே 87 விரஜை போல 93 கோதாவரி போலன்றிக்கே 93 ப்ரபத்திக்கு சுத்தியும் அசுத்தியும் தேடவேண்டாமைக்கு விபீஷணன், அர்ச்சுனன், த்ரௌபதி ஆகிய மூவர் உவமை 97 கடல் கலங்கித்தெளிந்தாற் போலே 97 முத்தக் காசை அமுது செய்விக்கச் சொல்லுமாபோலே 98 பாலும் கண்ட சர்க்கரையும் குடிக்கப் பித்தம் தன்னடையே போமாபோலே 99, 100 நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலே 99, 101 நஞ்சுண்டாரைப் போலே 104 பெருக்காற்றில் இழிவார்க்குத் துணை தேட்ட மாமா போலே 102 விச்வாமித்திரன் போது விடிந்தது என்று எழுப்பினாற் போலே 104 நாழிகை வட்டில் நீர்நிரம்பினவாறே கீழே விழுமா போலே 106 இளையபெருமாளையிட்டுப் பெருமாளை நிரூபிக்குமா போலே 108 சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பெரிய பெருமாளை ஆச்ரயிக்கு மாபோலே 108 ராமாவதாரத்துக்கு இளையபெருமாளைப் போலே 112 க்ருஷிகர் விரையை நீரிலே சேர்க்குமாபோலே 112 முனி வர்களும் யோகிகளும்...உறங்குகிறவர்களையும் எழுப்புகிறவர்களை யும் போலே 113 கர்ப்பிணிகள் ப்ரஜைகளுக்கு நோவுவாராமே எழுந்திருக்குமாபோலே 113 லக்ஷ்மண பரதர்களைப் போலே 113 க்ருஷ்ணன் படுகாடு கிடக்குமாபோலே 113 ப்ரஹ்லாதன்...ஸர் வேச்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டாற் போலே 113 படுக்கைக் கீழே வெள்ளம் கோத்தாற்போலே 114 அவன் அவர்கள் நெஞ்சிற் புகுந்து ஆநந்திப் பித்தாற்போலே 114 ஒரு நீர்ப்பாய்ச்சினாற் போலே பதஞ்செய்து மறுநீர் பாய்ந்தாற்போலே குளிர்ந்தது 114 (ஸ்வாபதேசத்திலுள்ள உவமைகளை சாஸ்த்ரார்த்த நுட்பப்பகுதி யில் 114—116 பக்கக் குறிப்புக்களிற் காண்க) வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்திக்கு உகக்குமாலே 116 இரவெல்லாம் கலந்து, மரக்கலமேற்று மவன் மீண்டு வருமளவும் ஜீவந மேற்றிக் கொண்டு போமாபோலே 118 மலைதேய்க்குமொலி என்னுமா போலே 120 மலைபேர்த்தாற் போலே 121 மந்தரத்தாலே கடல் கலக்கினாற்போலே 121 மலையிலிருப்பாரைப் போல் 121 வசை பாடினாற்போலே 121 ஜநகராஜன் திருமகள் அணைத்தாற்போலே 123 அக்ரூரயானம் அர்ச்சிராதிகதி திருவேங்கட யாத்ரைபோலே 130 போகைதானே உத்தேச்யமாகப் போனாற்போலே 130 பெண் ணின் வருத்தமறியாதவனைப் போலே 131 ஹிரண்யாதிகள் படை வீடுகள் போலே 131 முன்பு நாம் பெற்ற ஐச்வர்யம் போலே 132 இளையப்பெருமாளை, முமுக்ஷுக்களை, நித்யஸித்தரைப் போலே

136 ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் அபஹதபாப்மத்வாதிகளைப் போலே 137 மாணிக்கக்குப்பி...போலே 138 இவ்வூரில் கழித்த ரத்னங்கொண்டு...மாளிகை 138 பிராட்டியைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு பெருமாள் உலாவினாற்போலே 138 நஞ்சரவில் துயிலமர்ந்த என்னுமாபோலே 139 உறங்காமைக்கு இளைய பெருமாளைப் போலே 139 த்ரௌபதி சிரித்தாற்போலே 140 பிராட்டியின் ப்ரணயகோபம் சக்ரவர்த்தியளவும் மேலிட்டு "பிது:" என்றாற் போல 141 எங்களை உறங்காதபடி பண்ணினாற் போலே 142 தென்றலும் சிறுதளியும் போலே 142 திருவடிவாரத்திலே பிராட்டி "ப்ரஹர்ஷேணை..." என்றிருந்தாற்போலே 149 உன் முலையோடும் தோளோடும் அணைந்தாற்போலே 149 உறங்குவாரைப்போலே கிடந்தாள் 152 தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின எரியிலே தலைகீழாக விழுந்து சாவாரைப்போலே 152, 153 ஹாரத்தைப் பண்ணி அதுக்குக் கல் அழுத்தினாற்போலே 153 விளக்கிலே விட்டில்புக்கு முடிந்து போமாபோலே 153 பரசுராமாழ்வானை வென்று பெருமாள் அவன் கையில் வில்லை வாங்கினாற்போலே 153 ஹாரத்தை விளக்குமாபோலே 154 ஊருக்கு ஒரு பிள்ளையாய் ...வளர்ந்தாற்போலே 156,158 நித்யஸூரிகள்பகவத்ஸ்பர்சத்தாலே பஞ்ச விம்சதிவார்ஷிகராய் இருக்குமாபோலே 158 கீழ்நோக்கி வயஸ்ஸு புகுமாபோலே 158 முலைசுரிந்தாரைப் பாராத ராஜகுமாரனைப் போலே 158 சக்ரவர்த்தி இளகினாற்போலே 159 தசரதோ...ரதகுஞ்சரவாஜிமாந் என்னுமாபோலே 159 அநேகரித்விக்கள் செய்யக்கடவ...ப்ராஹ்மணர் வேதத்தை...க்ஷத்ரியன்... யுத்தத்திலே...போலேயும் 159 ஈச்வரன் ஒருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களினுடைய...நியமநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே 159 அங்கதப் பெருமாள் பேசினாற்போலே 160 சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலே இவர்கள் வீரம் 161 எதிரிகள் வந்து ஊரை அடைமதிகள் படுத்த வெல்லுகை குற்றமானாற் போலே 161 ஆண்களைப் பெண் உடை உடுக்கப் பண்ணுமாபேலே 162 புனத்தை மயில் சிறப்பிக்குமாபோலே 163 சேஷிக்கு ப்ராப்யமானது சேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமாகக் கேட்க வேணுமோ 163 பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்து...இளைய பெருமாளைப்போலே 167 உதாரர் கொடுக்கப்பெறு விட்டால் படுமாபோல் 168 ஆச்ரிதகார்யம் செய்யப் பெறுவிட்டால் "ருணம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்னுமாபோலே ஈச்வரன் 169 திருவுள்ளம் அஞ்சு ப்ரவணமானாற்போலே 170 திருமலையில் திருஅருவிகள் போலே 170 பகவத் விஷயம்

கேளாதேயிருக்கத் தன்செல்லாமையாலே சொல்லுவாரைப்போலே 170 "பூபனவ..." என்றவன் தன்னைப்போலே 170 ஆழ்வாருடைய கைங்கர்ய ஸ்ரீ விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஏறிப்பாய்ந்தாற்போலே 171 த்ரிஜடை பிராட்டிக்கடிமை செய்தாற்போலே 171 தெப்பம் பற்றுவாரைப்போலே நின்வாசற்கடையில் நாண்டியத்தைப் பற்றி 172 உள் கலந்தார்க்குத் தன்னை கொடுக்குமாபோலே 172 சேர்க்கைப் பல்லிபோலே 172 தண்ணீர் போலே யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் 173 நீரிலே நெருப்பு எழுந்தாற்போலே 173 வர்ஷங்காணப் பணைக்கும் பதார்த்தங்கள் போலே 173 பறைச்சேரி பறைச்சேரி என்பாரைப்போலே 173 சொல்லாய் சீமானை என்னுமாபோலே 174 உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற் போலே 180 திருவிளையாடு சூழலிலே நோய்புக்க இடங்களைக் கிள்ளிப் போகடுமாபோலே 181 கல்லெடுத்து என்னுமா போலே 181 மேலெழுத்திட்டுக் கொடுத்தாற்போலே 182 புஷ்பம் போலேயும் மான்போலேயும் கண்கள் 183 பூவிலே வண்டு இருந்தாற்போலே 183 ஆதித்யர்கள் பக்கல் ஔபசாரிகமாகச் சொல்லும் பகவச்சப்தம் போலே 192 சந்த்ராதித்யர்கள் சேர உதித்தாற்போலே 194 திருநாபீ கமலம் போலே 194 யாழிலேயிட்டுப் பாடி... மிடற்றிலே மாற்றுவாரைப்போலே 197 பசுமைக்கும் பேச்சுக்கும் கிளி ஒப்பாயித்தனை, பருவத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாது 197 திருவாய்மொழி பாடா நின்றால் செல்வரெழுந்தருளுகையும் அஸஹ்யமாமாபோலே 199 ஸ்வகுணாபதாநத்துக்காக செளரவ்யரை அநிதிர்ப்பந்தம் பண்ணலாகாதென்றும் வேதார்த்தம் ப்ரகாசிக்கிறது 200 இளையபெருமாள் பரதாழ்வானுடையவதத்திலே உத்யோகித்து...தலைப்பட்டாற்போலே 201 குவலயாபீடத்தைக் கொன்றாற்போலே 204 எதிரிகள் தனக்குத் தோற்றாற்போலே 204 தோற்றவர்கள் பாடுமாபோலே 204 எதிரிகளைத் தான் தோற்பிக்குமாபோலே 205 குளிகைகைப்பட்டால் இரும்பு பொன்னாமாபோலே 209 ஒருவன் ஒரு ரத்நத்தைக் கொடுத்தால் அதின் விலைபறிய அறியக் கொடுத்தவன் பக்கலிலே விருப்பம் பிறக்குமாபோலே 211 தோரணமும் நட்டுவைத்தாற்போலே 215 நாமவல்கலங்களைக் கண்டு தரித்தாற்போலே 216 தண்ணீர்ப்பந்தலையும் கடையையும் கட்டுமாபோலே 216 ஸுஜாதத்தையைக் கொண்டுபோக...வைத்தாற்போலே 216 பூவலர்ந்தாற்போலே ஒத்த ஸ்புரணம் 219 திருமுளையினன்று தென்னேறறைகையார் சக்கரமும் ஒருநாளை யென்னுமாபோலே 219 திருவடி

மிடற்றோசையைக்காட்டி விச்வஸிப்பித்தாற்போலே 221 கம்ஸன் படை வீட்டில் எல்லாம் ப்ரதிகூலமா யிருக்குமாபோலே 223 பிராட்டி ஈச்வரனையும் விபூதியையும் கைவிடாதேயிருக்குமாபோலே 231 நீர்வஞ்சிக்கொம்புபோலே 237 ஜனகராஜனுக்கு நீயே உன்னைக்காட்டினாற்போலே 239 நெருப்பை ஆற்றுகைக்கு நீர்வேணும் நீரையாற்றுகைக்கு நீர்தானேயமையும் 239 வாரணம் பையநின்றூர்வதுபோல் 243 எம்பெருமான் தோள்வலியை நினைத்துப் பயம் கெடுமாபோலே 244 பிராட்டி பெருமாள் தோளை அண்டைகொண்டு அச்சங்கெட்டிருக்குமாபோலே 244 முக்தனுக்கு ஸம்ஸாரம்போலே 246 இண்ணகத்தை அணைசெய்தாற்போலே 247 இளையபெருமாள் பிராட்டி பக்ஷத்திலே நின்றாற்போலே 251 காலைக்கட்டின ஸர்ப்பம்...எறிந்தாற்போலே 261 புத்ராதிகள் துகையாத படுக்கை பித்ராதிகளுக்கு அஸஹ்யமாமாபோலே 262 காலம் அலர்த்துமாபோலே 264 நஞ்சுண்டாரைப்போலே பரவசனும் 264 மலையை அண்டைகொண்டு ஜீவிப்பாரைப்போலே 265 ஒரு மேட்டுக்கு ஒரு பள்ளம் நேராமாபோலே 275 செப்புக்குள்ளே பொதிந்து வைத்த ஆபரணம் நினைத்தபோது பூணக் கிடையாதாபோலே 278 பெருமாள்...ஐயர் பண்ணிவைத்த விவாஹம் என்று உகப்பர் அதுபோலே 282 பெரிய திருநாளில் ஸர்வோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே 288 பரமபதம்போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் தான்தோற்றியன்று 289 மாற்றார் தங்கள் வலிகொண்டு வந்து விழுமாபோலே 293 ஸ்த்ரீக்கு மோவாய் எழுந்தாற்போலேயும் புருஷனுக்கு முலையெழுந்தாற்போலேயும் 299 ராஜாவின் வாசலிலே கூப்பிடுமாபோலே 301 ப்ராஹ்மண ப்ரஜை வேடருடைய...நிற்குமாபோலே 303 கோடையோடினபயிரிலே...போலே 304 சாதகம் மேகஜலம் பார்த்திருக்குமாபோலே 305 யாதனுசரீரம்போலேயும் சாபோபஹதரைப்போலேயும் 306 விஷஹாரியானவன் பார்க்க விஷம் தீருமாபோலே 307 வர்ஷகாலம் ராஜாக்கள் படைவீடுவிட்டுப் புறப்படாதாற்போலே 311 கடற்கரை வெளியிலே.....வார்த்தைபோலேயும்.....தேர்த்தட்டிலே வார்த்தைபோலேயும் 318 நம்பெருமாள்கோவிலாழ்வாரில்நின்றும் புறப்பட்டருளி...தப்பாதாற்போலே 319 பூத்தொடுமாபோலே கூசிப்பிடிக்கும் மெல்லடிகளை 326, 327 அன்று...பூமியை மீட்டுக்கொண்டாற்போலே 327 கூத்துக் கண்டு சிரிப்பாரைப்போலே 327 புலிகிடந்ததூற்றிலே சென்று தட்டியெழுப்பிக் கொல்லுவாரைப்போலே 328 குளவிக்கூடு கொண்டாறபோலே ஹிம்ஸகர்

சேர்ந்த தேசம் 329 மதிளுக்கு மதிளிடுமாபோலே 329 இடியே றுண்டிடச் சுற்றும்வேமாபோலே 329 வில்பிடித்த தழும்புபோலே சாடுதைத்த தழும்பு 331 தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல் ஆனைக்குதவினாற்போலேயாதல் 343 நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாற்போலே 344 பிச்சேறின ப்ரஜை ..மாதாவைப் போலே 347 ஆனைக்குப்பு ஆறுவாரைப்போலே 361 நீர்கொன்றாற் போலே 371 ஹாரத்தை...திருவடிக்குப் பூட்டினாற்போலே 375 *நம்பெருமாள் என்று...ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத திரட்டிக் காணுமா போலே 381 பிஷக்கின்முன்பு...வ்யாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமா போலே 387 பெருமாள் வாநர ஸேனையை நடத்தினாற்போலே 401 இளையபெருமாள் படை வீட்டிலும் காட்டிலும் ஒக்கத் திரிந் தாற்போலே 432 மாதாவின் முன்பு ப்ரஜைகள் செய்த குற்றம் பிதாவுக்குத் தோற்றாதாற்போலே 445 பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமும் இட்டுச் செய்த ஆபரணம்போலே 449.

ரு. கற்பனை நயங்கள்

யமுநாஜலம் ஒருத்தி விரஹாக்கினியால் சுவறுமே 15 ஐசுவரி யம் வழிந்து வேறொருவருக்கு வெள்ளமிடப்போதல் 19 இங்குத்தை நீர்மை பரமபதத்திலும சென்று அலையெறிதல் 19 நாழிபால் நாழி நெய்போருகை 19 இடக்கையும் வலக்கையும் வாசியறியாத 20 இந் திரனுக்கிடும் சோற்றை மலைக்கிடுங்கோள் எனின் அதற்கும் இசை தல் 20 வாமனன்கையில் ஏற்ற நீரும் த்ரிவிக்ரமன் பாதம் கழுவிய நீரும் ஒக்க விழும் கடுமை 58 (ஓங்குபெருஞ்செந்நெல்) குனிந்து நின்று முதலிட்டு மேலே நோக்கிப்பார்த்தால் ஆகாசத்தை வெளி யடைப்பது காணும் 64 விடிவோறேநட்டு நாயிறு பட்டபோது பார்த்தால்...65ஒருமுதலே ஒருசெய்யை...65வைரத்தூண்போலே நெல் நிற்கையாலே...65 வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் (பல அர்த்தங் கள்) 67 வள்ளற்றன்மை (கழுத்தில் ஓலைகட்டித் தூதனாகப் போதல், கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனாயிருத்தல் முதலியன 67 பசுக்கள் குழலோசை அசையிட்டு வளருமவை 67 ஆழிமழைக் கண்ணா என்பதன் அர்த்தம் 74, 75 ஆழி சகரர்கல்லின சிறுகுழி யாதல 76 கடலைமணலே சேஷிக்கும்படி (வற்றுதல்) 77 மேய் கறுதது (ரஸோக்திகள்) 78,79 ஆள்சுருங்கிநிழல் பெருத்திருக்கை 80 திரு ஆழியாழ்வான் கொண்டாடுகை 81 மாறி மாறிக் கொப்ப ளிக்கையால் வரும் தூய்மை 93 பெண்கள் படும். துறை 94 தலை

யிருக்க உடம்பு கழுவியும் உடம்பிருக்கத்தலைகழுவியும் இடைச்சிகள் தூய்மை 96,97 க்ருஷ்ணனையும் கும்பீடுகொள்ளுகைக்கு ஒரு திரு முற்றம் உண்டு 108 திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளும் உண்டோவென்னில்; க்ருஷ்ணன் வந்தவதரித்தபின்பு, இடையருடைய பசுக்கொட்டில்களிலே வந்து அவர்கள் படுகாடுகிடப்பர்கள் 113 அவன் கண்ணழகிலே தோற்றுப்பாடுகிறத்வநியும் கடைகிறதயிரோசையும் ஆபரண ஓசையும் கிளர்ந்து ஊர்த்வலோகங்களிலே சென்று கிட்டுவதான ஓசை 121 தை தை பரம்பதத்திலே சென்று த்வநித்தது 121 ஆயாஸத்தாலே மயிர்முடி நெகிழ்ந்து பரிமளந்தானே புறப்பட்டு ப்ரவஹிக்கிறபடி 121 பாலையும் தயிரையும் நெய்யையும் விற்கப்போன இடத்திலும் "கோவிந்தனைக் கொள்ளுங்கோள், க்ருஷ்ணனைக் கொள்ளுங்கோள், ஸ்ரீயப்பதியைக் கொள்ளுங்கோள்" என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்தாள் 121 அறுபது நாழிகையும் கறப்பது கடைவதாய்ச் செல்லுமத்தனை 122 கிழக்கு வெளுத்ததன்று, உங்களிலே யாரேனும் அத்திக்கைப்பார்க்கையாலே உங்கள் முகத்திலொளி ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததாயிருக்கிறது 127, 128 மாணிக்கத்தின் ஒளியாலே பகல் விளக்குப் பட்டிருக்கும் 137 மாணிக்கக்குப்பியிலே ஒளிதெரிதல்138 மாணிக்கக்குப்பியிலே அகவாயிலுள்ளது நிழலிட்டுத் தோற்றுமாபோலே 138 இவ்வூரில் கழித்த ரத்னங்கள் கொண்டுகாணும்திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தில் மாளிகை செய்தது 138 ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் கழித்தவைகொண்டு தங்களுக்கு மாளிகைகள் செய்வது 138 யந்த்ரத்தாலே திறக்கலாம் 140 மணிக்கதவாகையாலே சுவருக்கும் கதவுக்கும் வாசிதெரிகிறதில்லை 140 அஞ்சாறு குளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமே 151 நூறு குளிக்குநிற்கும் 151 ஒன்பது குளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமே 155 பசுக்களும் க்ருஷ்ணஸ்பர்சத்தாலே கீழ் நோக்கிப் பிராயம் புகுகை 158 ஆத்மாக்களுக்கு சங்க்யையுண்டாகிலும், பகவத்குணங்களுக்கெல்லை யுண்டாகிலும் இப்பசுக்களுக்கெல்லையில்லை 159 எத்தனையேனு மேறிப்பாயாதமேடும்பால்வெள்ளத்தாலே சேறானபடி;கடலை அகழ்செய்து ..ஓட்டமேறி...அனற்றுப்பொடியிட்டு...170,171 மேல் வர்ஷம்வெள்ளமிட,கீழ்பால்வெள்ளமிட,நடுவுமால் வெள்ளமிடநின்ற நிலைபாகையாலே தெப்பம் பற்றுவாரைப்போல நின்வாசற்கடையில் தண்டியத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிற 172 க்ருஷ்ணன் தோளில் சாந்தழியாமல் மல்லரைத்தகர்க்கவல்லனுய்த்து 244 கோபிகைகள் பேச்சின்இனிமை 244, 279 சிறுகுருக்கல் வர்ணனை 279 கடலை மடுக்கிலும் நிறையும் எற்ற கலங்

கள் 286 நரகத்துக்கு ஷட்ரஸம் 336 பிறந்தபோதே சொல்லிற்றுச் செய்கை 343 பாஞ்சஜந்யம் பற்றிய வர்ணனை 362, 363 சூடகம் முதலியன் பூட்டுதல் பற்றிய ரஸங்கள் 376, 377 – 381 கடையாவும் கழிகோலும்...வேதாந்தைக் கோவிந்தா என்கிறார் கள் 403 கடல் கடைந்த நொய்ப்பவர்ணனை 443–444.

௪. பட்டர் முதலிய பூர்வாசார்யர்கள் வார்த்தைகளும் ஐதிஹ்யங்களும்

"பிக்ஷுக்கள் வாசல்...ஸ்ரீநந்தகோபர் வாசல்...கொள்ளீர்" பட்டர் 11, பட்டர் பாதம் தழுவிய தீர்த்தைத் திருத்தாயார் உட்கொள்ளுதல் 14 எம்பெருமானாரை பெரியநம்பி தெண்டனிடுதல் 14 சிறியாத்தானைப்போலே பசும்புல் சாவமிதியாத கருணை 22 சிங்கக்குருகு என்று பட்டர் 26 "இப்படி வ்யதிரேகத்தில்..." என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க...பட்டர் அருளிச் செய்தார் 38 பீஷ்மர் பாத்வமேபிடித்து...காட்டினாற்போல் 43 ஆழ்வான் "எங்கள் பூர்வர்கள் தேவாந்தர பஜனம் பண்ணுமையாலே..." 49 "ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கும்போது..." என்று பட்டர் அருளிச் செய்ய 58 தனது காவற் சோர்வாலே ஸம்ஸாரிகள் இழவு என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் நொந்திருக்கும் என்பதுபற்றிப் பட்டர முதலானோர் வார்த்தைகள் 58, 59 மாறனேரியிலே ராமாநுஜ தாஸர் எனபாரொருத்தர்...விதிபூர்வகமாயோக்ருபையிருப்பது 59 திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ..நஞ்சீயர் பட்டரைககேட்க 61 தேவப பிள்ளைக்கு...வார்த்தை 63 அலைவதான்...கேளாய் என்று ஆழ்வான் 71 காருணய ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவரான எம்பெருமானை, யோக பலத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கை 85 கம்ஸ பயத்துக்கு...பாரீர் என்று பட்டர் 94 "பணைகளிலே தாவினவாறே...கணையம்" என்று ஜீயர் (= நஞ்ஜீயர்) 96 பிள்ளைப் பிள்ளை யாழ்வான் "பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்கு அநுகூலமான காலத்தை ஸூசிப்பிக்கிற பக்ஷிநாத மல்லது இவ்வாத்மாவுக்கு உத்தேச்யமில்லை" என்று டணிக்கும் 107 பட்டர் "திருவாய்ப்பாடியில் உள்ளாரில் சிசுதபந்தியோபாதி க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்தில் புதியாரில்லை" என்று அருளிச்செய்வர் 110 ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, நஞ்சீயர் தெண்டனிட்டுநிற்க, "பகவத விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்லை காணும்" என்றருளிச் செய்ய, "உம்மைப்

போலே ஆசார்யவான்களுண்டோ இங்ஙனே அருளிச் செய்வா னென் " என்ன, " பகவத் விஷயத்திலே மெய்யே ருசியுண்டென் றிருக்கையாவது பாகவதர்களைக் கண்டால் உகக்குமன்று காணும்" என்றருளிச் செய்தார் 116, 117 " மூலையெழுந்தார் படிமோவா யெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே " என்று பட்டர் 131 ஆழ்வான் " ஹிதாம்சத்துக்கு ஒரு வைஷ்ணவனுடைய க்ருஹ யாத்ரையை அநுஸந்திக்க வமையும் " என்றாற்போல் 137 பட்டர்க்குச் சிலர் " தொண்டனூர் நம்பி திருவடி சார்ந்தார் " என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்து போந்த படிக்கு "திருநாட்டுக்கு நடந்தார்" என்று சொல்ல வேண்டாவோ என்றருளிச் செய்தார் 139, 140 நம்பியேறு திருவுடையார் தாஸர் இடையாட்டமாகவும் நஞ்சீயர் இப்படி யருளிச் செய்தார் 140 எம் பெருமானார் அவதரித்தாற்போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும் 176 தாமஸப்ரக்ருதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பார் 191 தடி: ப்ரசுரர் உணர்ந்தார்கள் என்று சொல்லியோ எழுப்புவது என்று அவள் நினைத்திருக்கும் என்று, தத்த்வநிஷ்டரான ஸந்யாஸிகளைச் சொல்லுகிறது என்று திருமலைநம்பி 191 "நீ ஒருவர்க்கு விரோதி யல்லை நீபுக்குத் திருவடிதொழு" என்று ஆழ்வான் வார்த்தை 202 நஞ்சீயர், பிள்ளைக்கு "ரஸவாதம் கைப்பட்டவன் இருந்தவிடமெல் லாம் பொன்னுமாபோலே, ப்ரமேயம் கைப்பட்டவனுக்குச் சொல் லிற்றெல்லாம் வார்த்தையாம் " என்றார் 209 பட்டர் நஞ்சீயரை "பெரியபெருமாள் தஞ்சமென்றிருக்குமவரைத் தஞ்சம் என்றிரும்" என்றருளிச்செய்தார் 213 எம்பெருமானாரும் த்வயத்திலே நிஷ்டை யுண்டாகவேணுமென்று பிராட்டியை சரணம் புக்கார் 240 எம் பெருமானார் உகந்த பாட்டு 253 (வரலாறு 249ம் பக்கத்தில்) உதார வாக்குக்களாகிறார் திருமங்கையாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும ஆழ்வானும் பட்டரும் 280 உதார...என்று ஆளவந்தார் 287 "வேதாந்தங்களிலே சிலர்...எங்ஙனே" என்று பட்டரைக் கேட்க... அருளிச்செய்தார் 299, 300 " ஸிம்ஹம் ஆனையோடு...மூலை கொடுக்குமாபோலே" என்றுபட்டர் 306 ஆச்சான் "அகதிம்சரணா கதம்" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, நம்பி ராமானுசனையுடைய யாயிருந்து வைத்து நம்முன்னே யிப்படி சொல்லப்பெறாய் " என்றார் அழகர் 310 அழகர் கிடாம்பியாச்சானை...அருளிச் செய்தார் 320 " கதேஜலே ஸேதுபந்தம் தமப்பனுக்கும் மகளுக்கும் பணி " என்று ஜீயரருளிச்செய்வர் 336 "அவளுக்கு மூலை சுரவா நின்றதாகில்...உமக்குச் சேதமென் " என்று

பட்டர் 315 'வெளித்திருமுற்றத்திலே...யாம் பெறு சம்மானம் வந்தது என்றார் பட்டர் 374 பெருமாள் தோளில் மாலையை... ஆழ்வான்பணிக்கும் பட்டரும்பணிக்கும் 374 நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸர் நெய் வாயிலே தொங்காதோ என்ன...பட்டர் அருளிச்செய்தார் 380 கன்றிழந்த தலைநாகு தோற்கன்றுக்கு... என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர் 441 தான் சாக்ஷாத் அம்ருதத்தை யுண்டு...சோறைக் கொடுத்தான் என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர் 446 " விடிவோறே எழுந்திருந்து...நினைப்பது " என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர் 456.

ரு. உலக வழக்கங்கள்

விவாஹ காலத்தில் பொய் சொல்லலாம் 2 ரஸம் மாறுகைக்குப் பிரிவு 3 மழை பெய்தற்கு நோன்பு 5 நிலவறைகளில் பெண்களை அடைத்தல் 5 பசும்புல் சாவமிதியாமை 22 மேய்ச்சல்தலையில் அசையிடாமை 41 மஹிஷியானவள் ஸ்வாதந்த்ரத்தில் ஈடுபடுதல் புருஷனுக்கு அவமானம் 47 குடில்கட்டிப் பயிர் நோக்கும் உழவர்கள் பழக்கம் 43 கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோதல் 67 குடநீர் வார்த்தல் 71 பர்த்ராந்தரஸம்ச்லேஷம் உண்டாளுல் யோக்யதை கெடுகை 72 ஈரக்கையாலே தடவுதல் 74 படுக்கைப் பற்றாக அந்தப்புரத்துச்கு நிலம் விடுதல் 75 இராமடம் ஊட்டுதல் 77 கொண்டாடும் வகையில் நெய்யாடல் 81 ஆலத்திவழிக்கை 81 தேவமாத்ருகம் நதிமாத்ருகம் (நிலவேறுபாடு) 82 காலக்கணக்கறிய நாழிகை வட்டில் வைத்திருத்தல் 106 திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்குச் சங்கத்வநி 107 சாமங்கள் தோறும் முறையுடையாரை அழைக்க சங்கத்வநி 109 க்ருஷிகர் விரையை நீரிலே சேர்த்தல் 112 பல்பன்னிரண்டும் காட்டினேும் காண் 142 இவள்படி பத்தொன்பதாம் பாஷையாயிருபபாள் ஒருத்தி 147 விக்கிவார்த்தை சொல்லமாட்டாமை 149 ஊருக்காக ஒரு பிள்ளையாய் எல்லாராலும் கொண்டாட வளர்வது 156 மூலை சரிந்தாரை ராஜகுமாரர் பார்ப்பதில்லை 158 சேர்க்கைப் பல்லி 172 தாய்பக்ஷத்திலேயிறே ப்ரஜைகள் கிற்பது 251 கண்ணெச்சில் படுதல் கண்ணேறும் எனல் ஆலத்தி வழித்தல் 335 முந்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி 357 ராஜாக்கள் வழிபோம்போது மேடுபள்ளம் ஒக்கவிட்டன்றோ போவது 401 உறவு ஒரு குடநீரோடே போகிறது 404 பழங்கிணறு கண்வாருதல் 405 கார்யகாலமானவாறே வாலைக்குழைத்து நிற்றல் 406 ஒருபடுக்கையிலே

யிருந்து கைதாக்கிற்று கால்தாக்கிற்று என்கை 407 குற்றேவல் விவரம் 428.

௬. சொல்லகராதி

இதில் 3000படி 6000படி வியாக்யான காலத்திலிருந்த பல சொல்வழக்காறுகள், இலக்கணமுடிபுகள் முதலியன குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதை ஒரு சிறு பணியாகக்கொண்டு, தமிழன்பர்கள் ஒரு பெரிய சொல்லகராதி (Exhaustive Word Index) தொகுத்தல் தமிழ்மொழிக்கே செய்தற்குரிய நற்றொண்டாகும். முற்பகுதி (சாதாரண சொற்களும் சொற்றொடர்களும்) அகப்படக் கிளம்பி 106 அகம்படியர் 81 அகவாயிலுள்ளது நிழலிட்டு 138 அகவாயில் 32 அசங்காதே 43 அசலிட்டு 141 அசிர்க்கும் 221 அச்சுத்தாலி முளைத்தாலி 120 அஞ்சாறு குளிக்கு 151 அடங்க(=முழுவதும்) 30 அடிக்கழுஞ்சு 126 அடியிருக்கிறபடி 25 அடியோடே தட்ட 77 அடுகுவளம் 388 அடைமதிகள் 161 அடையப்போனார்கள் 129 அண்டைகொண்டு 244 அதக்கடி 34 அதுக்கு 3, 20 அத்தலை இத்தலையானால் 134 அத்தலையிலே 39 அநுகூல வேஷத்தோடே 72 அநுபவிக்கக்கோலி 89 அந்தவத்து 171 அபிபவித்தல் 243 அபிஜாதை 156 அமையும் கிடீர் 44, 152 அம்புவாய்(=அம்பு செருகியதால் வரும் புண்) 371 அம்மான்பொடி 142 அரணிமை 276 அராஜராய் 239 அருக்கினால் 150 அலமாப்பு 172 அல்லகிடீர் 152 அல்லவீ 106 அவதிபெறுதல் 3 அவிச்சிந்நமாக 149 அழியமாறியும் 87 அழைக்கிறமை 176 அளவுடைமை 81 அறிகிறிலள் 46 அன்றிக்கே 38 ஆசைப்பட்டவோபாதி 110 ஆதித்யரஸ்மி 190 ஆபிஜாத்யம் 156 ஆம்கிடாய் 131 ஆய்த்ததாய் 84 ஆய்த்ததென்று 30 ஆயித்து 25 ஆவசேரம் 150 ஆழிமுறையாய் 37 ஆறியிருந்தான் 173 இங்குத்து 249 இந்துத்தை 5, 18 இடக்கைப்புரிமுருக்கி 293 இடமடைய 138 இடையாட்டமாக 140 இட்டவழக்காளர் 173 இட்டளத்தில் 316 இட்டீடு 23, 140 இதக்கடி 66 இரண்டாம் நிலத்திலே 154 இருந்தநீ 12, 175 இலையகலப்படாநின்றேரும் 86 இல்லைகிடீர் 59 இழவுதீர 131 இழிச்சம் 281 இழிஞ்சு 155 இளகிப்பதிக்கை 22, 65, 158 இளிம்பு 240 இறாய்க்க 11 இறாய்க்கும் 46 இறாய்த்தாப்போலே 52 இறே 11,25 இன்னதாகிறாகள் 164 இன்னதாய் 3 இன்னாப்பு 144 உடையவன்கிடீர் 89 உண்மானம் புறமானம் 128, 261 உபக்ரம் 162 உபபாதிக்க 199 உரவியர் 66

பிற்பகுதி

(சிறப்புப் பெயர்த் தொகுதி)–(Index of Proper names)

எ. துணைநூல் அட்டவணை (Bibliography)

1. திருப்பாவை மூவாயிரப்படி ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும் சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநமும்—சித்ரகூடம் கந்தாடை திருவேங்கடாசார்யர், அரசாணிபாலை கந்தாடை க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஆகியோர் பரிசோதித்துப் புஷ்பரத செட்டியாருடைய கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் 1881—ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

2. திருப்பாவை பதவுரை பொழிப்புரை ஸ்வாபதேசங்களோடு ஸ்ரீமான்களான திருக்குடந்தை திருவேங்கடாசார்யார், கோலார் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் வேங்கடாசார்யார் ஆகிய இருவரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு எம். பி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் எம். ஏ., அவர்களால் 1899-ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

3. திருப்பாவை மூவாயிரப்படி (தெலுங்கு லிபியில்) ஸ்ரீமான்கள் சிங்கப்பெருமாள் கோயில் மாடபூஷி ராமாநுஜாசார்யா, புதுப்பட்டு திருவேங்கடாசார்யர், காலபாடி ஆழ்வாரையா ஆகிய மூவராலும் பரிசோதிக்கப்பட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக சாலையாரால் 1906-ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

4. திருப்பாவை ஈராயிரப்படி நாலாயிரப்படி (தெலுங்கு லிபியில்) ஸ்ரீமான்கள் - விரக்தி பாஷ்யகார ஸ்வாமி, புதுபேர் இளைய வில்லிவித்வான் வேங்கடாசார்யர், புதுப்பட்டு திருவேங்கடாசார்யர் ஆகிய மூவரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக சபையாரால் 1910-ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

5. திருப்பாவை ஆறாயிரப்படி, சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்யர் ஸ்வாபதேசம், வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாபதேசம், ஸ்ரீமான்

கள் புதுப்பேர் இளைய வில்லி வித்வான் வேங்கடாசார்யர், புதுப் பட்டு திருவேங்கடாசார்யர் ஆகிய இருவரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் (தெலுங்கு லிபியில்) 1911-ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

6. திருப்பாவை மூவாயிரப்படி, சுத்தஸத்வம் தொட்டாசார்யர் ஸ்வாபதேசம், ஸ்ரீமான் கே. கிருஷ்ணமாசார்யர் பதிப்பு 1918-ம் ௵ வெளியிடப்பட்ட பிரதி ஒன்று.

7. ஷை ஷையார் 1937-ம் ௵ வெளியிட்ட பிரதி ஒன்று.

8. திருப்பாவை மூலமும் உரையும் - காஞ்சிபுரம் பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசார்யர் 1948-ம் ௵ வெளியிட்ட பிரதி ஒன்று.

9. திருப்பாவை நாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் திருநாராயணபுரம் ஆய் எனும் ஜநந்யாசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளியது. திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீவேத வேதாந்த வர்த்திநி சபையின் 80-ம் ஆண்டு மஹோத்ஸவ வெளியீடு 1950-ம்௵.

மேற்கூறிய ஒன்பதும் தென்கலையார் ஸம்ப்ரதாயம்.

10. திருப்பாவை மூலமும் உரையும் - ஸ்ரீரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாநம், ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநம், ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்வாமி மணிப்ரவாள வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீமான்கள் தி. ச. UU. நா. சின்னமு ரங்காசார்யர், அக்நிஹோத்ரம் பாட்டாசார்யார், தாதாசார்யார், வாஜபேயம் ஸ்ரீநிவாஸ பாட்டாசாரியர் ஆகிய நால்வரும் பரிசோதித்து, திருக்குடந்தை ஸ்டாண்டர்ட் அச்சுக்கூடத்தில் 6—11—1910 முதல், சஞ்சிகையாக வெளியிட்டு முடித்த பிரதி ஒன்று.

இது வடகலையார் ஸம்ப்ரதாயம்.

பிழை திருத்தம்

தயவுசெய்து இந்த நூலை வாசிக்கத் தொடங்கும்முன், இதிற் காணப்படும் திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டு, வாசித்தபின் இதில் காணப்படாத திருத்தங்கள் எவை என்பதையும் அறிஞர்கள் தெரிவிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.—பதிப்பாசிரியன்.

தலைப்புக்கள்:—முதல் பக்கத்தில் மூவாயிரப்படி வியாக்கியானம் என்பதன்கீழ், "அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானம்" என்று சேர்த்துக் கொள்க. 129-135ம் பக்கங்களின் தலைப்புக்களில் கீசுகீசு என்பதை நீக்கிக் கீழ்வானம் எனத் திருத்துக. பக்கம் 575ல் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு அநுபந்தம் என்ற பக்கத்தலைப்பை எழுதுக.

வியாக்யானங்கள் - பக்கம் - வரி-பிழை - திருத்தம்

4.8 தானும, தானும்; 11.16 த்விதீய, த்வதீய; 12.7 த்விதீய, தவதீய; 15 14 ப்ரஹம, ப்ரஹ்ம; 20.12 க்ருதவத்ப, க்ருதவத்ய:; 21.5 சதாநாங்ச, சதநாங்ச; 23.4 நிமித்தக்ருதம், நிமித்தம் க்ருதம் ; 27.17 வேண்டதே, வேண்டாதே; 32.22 மந்த்ரத்தானும், மந்த்ரந்தானும்; 44.12 நாராயணஸ்ரீமாந், நாராயண:ஸ்ரீமாந்; 52.9 நாம், நாம; 58.31 ரிணம்ப்ரவ்ருத, ரிணம்ப்ரவ்ருத்; 59.9 டும்மாறனேரி, கும்மாறனேரி ; 82.13 ஹ்ரதயா, ஹ்ருதயா ; 98.24 விரோகள், விரோதிகள்; 100.13 ஸ்ரீஸ, ஸ்ரீவஸ; 120.31 தத்நசச, தத்நச்ச; 133.23 யதோவப, யதோவா ; 135.5 மானாகலக், மானகாலக்; 145.8 ப்ரவருத்தி, ப்ரவ்ருத்தி ; 152.25 ருசிநுஜநக, ருசிஜநக; 156.7 வக்தோபாஹ்யம், வக்தோநபாஹ்யம் ; 184.13 வீபூதி, விபூதி; 221.31 கும, கும்; 280.15 கச்ச்ரீச்ச்ரீய:ச்ரீயச்ரீய:, கச்ச்ரீ சச்ரிய:ச்ரியச்ரீ:; 290.17 நதாஸ்மவச, நதாஸ்மஸர்வவச ; 306.2 தலையாய், தலையால்; 448.2 வுலமளந், வுலகமளந்; 448.14 தூமலர்கள், தூமலர் ; 452.10 தயாஜ்யோ, த்யாஜ்யோ ; 454.25 ஸ்ரீய:; ப்ரிய:; (வேறு பல இடங்களிலும் இப்படியே) 474.8 பரவார, பரிவார; 474.9 நாக்ஷீக, நாக்ஷிக; 474.10 ப்ருகுடீ, ப்ருதடி; 474.11 சதந்ருஷ், சதஸ்ருஷ்; 474.14 ப்ருவிப்ர, ப்ருவிப்ர; 474.16 வோத்

பாந்த, வோத்வாந்த; 474.24 *ஸ்ரீயை, ஶ்ரியை*; 488.10 *தத்ஸதன, தத்ஸாதன*; 488.23 *ஸௌம்ய, ரம்ய* ; 535.3 *யத்கஶ்ராவண, யத்க ஶ்ராவண*; 540.20 *ஷ்யா, ஷ்யோ*; 541.6 *ஷ, ஷு*; 541.19 *ஷா, ஷா* ; 543.2 *ஸீதபூர்வ, ஸீபூர்வ* ; 545 24 *ஸோப்ய, ஸோZப்ய* ; 585.12 *தேவரீபுத்ர, தேவகீபுத்ர* ; 589.26 *உகக்குமாலே, உகக்குமாபோலே*; 591.11 *ஸீமானே, ஸீமானே* ; 591 17 *பகவக், பகவத்*; 592.21 *தான்தோற்றி, தான்தோன்றி*.

அடிக்குறிப்புக்கள்:—82.2 மெய்யும், மெய்; 101. *அந்தக்ரமமாக, அடைவுகெட*.

பி—எனும் குறிப்புக்கள் (*சிறிய எழுத்திலுள்ள வரிகளின் எண்*):—*பி*. 13.2 *ஸஹகார்யாந்தரம், ஸஹகார்யந்தரம்*; *பி*. 80.3 *கோயிலில், கோயிலில் என்று*; *பி*. 81.1 *சகடத்தை, காலே நிமிர்த்திச் சகடத்தை*; *பி*. 81.5 *போலிருப்பவர்கள்., போலிருப்பவர்கள் முனிவர்கள்*; *பி*. 81.6 *முனிவர்கள், யோகிகள்* ; *பி*. 92-*கீழ்வருமாறு திருத்துக :—கோதுகலம்-இவளிடத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான கௌதூஹலம், க்ருஷ்ணனிடத்தில் இவளுக்குண்டான கௌதூஹலம், க்ருஷ்ணனைக் காட்டிலும் ததீயரிடத்தில் இவளுக்குள்ள கௌதூஹலம் (கௌதூஹலம்= ஆசை)*; *பி*. 100.*வேதனம்*...98*ம் பிரமாணத்தின் கருத்து என்பதை நீக்கிவிடுக* ; *பி*. 102.2 *உபாயமாக, உபஹாரமாக*; *பி*.102.4 *கலவைச்சாந்து கலவைச்சந்தனம்*; *பி*. 108.6 *எண்ணிக்கைகளால் என்பதை நீக்கி சரீரத்தைப் பார்த்தல் என்று சேர்க்க*; *பி*. 114.2 *படிகுலே படுகுலே*; *பி*. 170 1 *தலையாய், தலையால்*; *பி*. 191.4 *வருபவன் வருபவன்*, 6*ம் வரியாக "இளையபெருமாள் பெருமாளை விட்டுப் பிரியாமை பிரஸித்தம்"*; *பி*. 203.3 *லௌகிக, வழக்கம் என்பதின் பின், உயிருள்ளபோதே உறவறுக்கக்குடநீர் உடைத்தலுமுண்டு எனச் சேர்க்க* ; *பி*. 219.3 *ஸ்ரீய: ஶ்ரிய:*

ஸ்ரீ

ஆண்டாள் வாழித்திருநாமம்

கோதை பிறந்தவூர் கோவிந்தன் வாழுமூர்
சோதி மணிமாடம் தோன்றுமூர்—நீதியால்
நல்லபத்தர் வாழுமூர் நான்மறைகள் ஓதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோன் ஊர். 1

பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமன்அடி காட்டும்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்தும் ஐந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதூஉம் வம்பு. 2

திருஆடிப் பூரத்துச் செகத்துதித்தாள் வாழியே
திருப்பாவை முப்பதும் செப்பினாள் வாழியே
பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே
பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே
ஒருநூற்று நாற்பத்தொரு மூன்றுரைத்தாள் வாழியே
உயர் அரங்கர் கேகண்ணி உகந்தளித்தாள் வாழியே
மருவாரும் திருமல்லி வளநாடி வாழியே
வன்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள் வாழியே. 3

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

1, 2. தேவப்பிரான் பட்டர் அருளியவை.
3. அப்பிள்ளை அருளியது.

இந்த புத்தகம் கிடைக்கும் விலாசம் :—

ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்., வழக்கறிஞர் (மயிலை மாதவதாஸன்), 150, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1. புத்தக விலை ரூ. 2—8—0, ரிஜிஸ்தர் தபாற்கூலி ரூபா ஒன்று ஆக ரூ. 3—8—0 முன்பணமாக மணியார்டர் மூலம் அனுப்பிப் பெறுக. வி. பி., ரயில் பார்சல் முதலிய வழிகளில் புத்தகம் அனுப்பப்படமாட்டாது.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14